

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

ΑΘΗΝΑΙΟΤ
ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ

BIBLIA ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ

ΑΤΗΝΑΕΙ
DEIPNOSOPHISTARUM
LIBRI QUINDECIM

AD
EDITIONEM LUGDUNENSEM POSTREMAM
EMENDATIUS EXPRESSI

ACCEDUNT
VILLEBRUNII INTERPRETATIO GALLICA ET NOTAE
ITEMQUE ISAACI CASAUBONI ANIMADVERSIONES
INTEGRAE

CURAVIT
VIRORUM DOCTORUM EMENDATIONES
ADNOTATIONES VEL EDITAS VEL INEDITAS
ADJECIT INDICES NOVOS CONFECIT
GODOFREDUS HENRICUS SCHÄFER

AA. LL. M.

PARS III.
IS. CASAUBONI ANIMADVERSIONES
VIRORUMQUE DOCTORUM EMENDATIONES
ADNOTATIONES VEL EDITAS VEL INEDITAS
CONTINENS.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO SCHÄFERIANO
MDCXCVI.

HENRICO IV.
CHRISTIANISSIMO
 Galliarum Regi
ET NAVARRAE.

Animadvertiones nostras in Athenaeum, Graecorum fere doctissimum scriptorem, ausus sum, Rex Christianissime, Majestati tuae consecrare. Ut auderem, multa me, praeter eximiam lenitatem tuam omnibus cognitam, impulerunt. Opus est laboriosissimum: Tu non principum modo, sed prope dixerim mortalium, qui sunt, qui unquam fuerunt, laboris patientissimus, amantissimus. Ad lucem et rerum et morum antiquorum scriptum est: Tua Majestas quanti cognitionem antiquitatis penderet, cum aliis claris testimoniis saepe, tum insigni nuper palam fecit, cum me viris amplissimis, qui tuum consilium participant, de hoc studio notum Lutetiam accivit, liberali stipendio donavit, marcentem ad spem meliorum erexit. Emendationem denique opus nostrum profitetur auctoris magni, a vetustate miris modis deformati: Tua Majestas pace domi forisque parata, virtute Dei, tua invicta dextera, in eam nunc curam toto pectore incumbit, ut, quicquid in Regno tuo superiorum temporum licentia depravavit, emendet, reformet, instauret. Hae sunt cogitationes, quae coelestem animum tuum dies noctesque

que exercent. Et merito, Rex maxime. Pater enim patriae et diceris consentientibus omnibus omnium ordinum vocibus, et es vera. Nam quis ille paterfamilias, cui suorum liberorum fortunae majori sint curae, quam tuorum tibi subditorum? Cui vero homini privato ita nota sunt domus suae negotia, ut tibi omnes Regni tui, maximae, minimae partes? Et jam tu quidem, magne Rex, in ordinatione Reipublicae tantum paucis annis promovisti, quantum vix multis fortasse lustris alius: nondum tamen, licet tot fessus praeliis, tot inclytus victoriis, ad otium et quietem, ut natura fert hominum, converteris. Quin difficiliora in dies, majora, et meliora, moliris, aggredieris, exsequeris. Ibit igitur in annales, Rex potentissime, unum te a multis retro seculis existisse, cujus mens ignea pari cura ac felicitate belli munia et pacis artes atque ornamenta coleret. O laudem etiam melioribus seculis, nedum isto ferreo, et magnarum animarum sterilissimo raram atque inusitatam! Nec mirum: diversissima enim est ad utramque sectam via: dissimilis natura mentium: discrepantes pacis bellique rationes. Non replicabo ambitiose veterum aut recentium temporum monumenta, ut dicto faciam fidem. Sed profecto ita est: cum omnia evolverimus, vix Principum millesimus quisque invenietur, domi militiaeque juxta bonus. Enituit aliquis in bello? at obsolevit idem in pace. Alius in ista excelluit? at bellandi idem impeditus. Tua majestas res olim dissociabiles, prudentiam civilem et militaris rei scientiam, miscuit, ac novo exemplo temperavit. Sed bellicas laudes tuas aeternitate dignissimas tacere malo quam attaminare. Magnitudo quidem rerum a te gestarum ea est, ut celeberrimus quisque ingenio ad prodendam fortitudinis tuae memoriam sine gratia aut ambitione, bonae tantum conscientiae pretio, pelliciat. Clementiam vero tuam, propriam et peculiarem tibi virtutem, silentio transire nefas ingens ducimus. Nam cujus miraculi est, bellatorem tantum, armis et praeliis innutritum, stillam cruoris humani nullam us-

quam nisi in acie fuisse? ibi quoque vel infensissimis hostium, herbam modo porrigerent, semper identissime percussis? vitam cum multis hominum millibus dederis, nemini unquam exprobrasse? ea denique moderatione constanter usum, facile ut omnibus appareat, oblivione te belli civilis male quam gloriam? Quamobrem, magne heros tantae virtutis, hoc a Deo praemium tulisti, ut nutans et prope jam collapsum tuum et majorum tuorum Regnum in suam sedem restitueres, stabilires, et altioribus in posterum radicibus (quantum quidem humanis consiliis potest provideri) fundares. Quid dicam de fama nominis tui, qua orbem terrarum universum dudum implesti? Narrant rerum Romanarum auctores, Augustum principem divinitus ad maxima electum, post Janum clausum, mira lenitate et aequitate imperantem, moderationis hujus fama Parthos, veteres Romanorum hostes, ita cepisse, ut signa militaria, quae M. Crasso et M. Antonio ademerant, reposcenti redderent. Quid posterius de tua majestate, Rex augustissime, dicturi sunt? cujus fama tantum apud potentissimum Hispaniarum regem, Philippum illum tot regnorum eversores, valuit, ut non signorum inutilium, sed urbium munitissimarum redditione tuam amicitiam sibi suisque judicaverit reddendam. Nam quod pro magno in iisdem legimus historiis, nationes exteras amicitiam Augusti expetentes, legatos undique Romam misisse: quis miretur adeo, qui sciat, qua magnificentia, quo comitatu magnus Allobrogum dynasta, admiratione tuarum virtutum excitus, usque inde e finibus Italiae et Alpium radicibus ad Regiam tuam nuper sit profectus? Dies me deficiat, imo et annus, si decora figillatim tua recensere instituam. Sed enim, Rex maxime, tot palmis, tot lauris, tot coronis unus adhuc ut accedat titulus, **OBSERVATAS, ET PRISTINO SPLENDORI RESTITUTAS MUSAS**, omnes, qui literarum puritatem amamus, vota assidue facimus, et ab indulgentia tua petimus, expetimus, ac (*si fas dicere: sed fas*) exigimus. Miserare, o Pacis et Innocentiae

magne vindex, amicissimas pacis et innocentissimas divas. Patieris princeps benignissimus, jacere aeternum tuam illam Academiam, clarissimum quondam non solum Galliarum, sed totius Europae lumen? Patieris, doctissimos viros, qui se illi suamque operam addixerunt, opem tuam diutius desiderare? Patieris, ut ventura secula, postquam ingentes illas substructionum moles, et nitentia marmore auroque radiata palatia, quaeque in Urbe, quaeque alibi, tot simul locis regiis plane impensis a Majestate tua excitantur, fuerint mirata, causam sprete a te Academiae tuae possint requirere? Ne hoc Deus immortalis firmit. Illum nos, Rex invictissime, ut quam diutissime Majestatem tuam salvam atque incolumen praestet, utque tua omnia consilia fortunet, et ad gratum sibi, gloriosum tibi, utilem tuis finem dirigat, supplices quanta maxima possumus pietate oramus, obsecramus, obtestamur. Exaudi, Deus OPT. MAX., et sidus hoc, quod praecipitato in profundum ac demerso in tenebras orbi Gallico refulsit, velis perlucere. Scripsi Lugduni, in aedibus viri tuae Majestati addictissimi, Merici de Vicq, veteris Musarum nostrarum hospitis. A. d. XVII. Kal. Augusti, σιςισσ.

Majestati tuae, vel antiqua solduriorum lege,

devotissimus

IS. CASAUBONUS.

JACOBUS LECTIUS
ISAACO CASAUBONO V. CL.

suas in Athenaeum Animadversiones evulganti.

*Euge alius dites Arabas miretur et Indos,
Es sua qui arboribus depectunt vellera, Seras:
Alcinoique ingentis opes, hortosque beatos,
Ilicet, atque tuas ostentat, Mysia, messes
Aut ubi bis pleno fundit se copia cornu,
Bis segetes supplent sulci, bis pampinus uvas,
Bisque arbor sua poma. Tui nos, magne Casaubon,
Ingenii miramur opes, foetusque beatos
Divitis ingenti, quod lampadis instar Eoae
Prodigit in varios late sua munera tractus,
Immittitque in culta novas Heliconia vires.
Nunc fidus lingua monstras interprete ductor
Et maria, et terras omnes, coelumque profundum.
Nunc magis atque magis Latiae monumenta Minervae,
Aut ea, quae Graji cecinerunt plurima vates,
Eripis e latebris, et amico lumine complex.*

*Nunc, bene quae depicta, manu meliore repingens.
Moribus absterres pravis mortalium corda,
Incendisque bonus verae virtutis amore.*

*Hic quoque, Cecropia cui nomen ab urbe decorum,
Plenior est multa tersus ferrugine frontem,*

*Muneris ecce tui est, superas quod prodit in auras.
Singula quid referam? libeat modo vera fateri,
Et tibi Athenacum et totas debemus Athenas.*

 CL. V. IS. CASAUBONO.

*Quamvis decore sat refulgeat suo
 Tranquilla virtus, quam nec aura gloriae
 Ventosa tollit, nec repulsa deprimis
 Veris ovantem et acquiescentem bonis:
 Illam tamen procatat atque ambit volens
 Secunda fama, calcar indolis bonae:
 Comisque laus, ut umbra corpori comes,
 Viros adulat, qui vel artibus togae,
 Vel Martiali florere adorea.
 Nam pauca gens selecta, queis nudum decus
 Patescit, omni conscientiae student,
 Rectique amore limitem rectum secant:
 Plerosque laudum blanda siren allicit,
 Ut arduae virtutis insistant iter,
 Quod aspero labore vallavit Deus,
 Ne gratuito tanta sors obtingeret
 Qua segnibus reique nullae qua viris.
 Hoc ducta sensu providens antiquitas
 Contigua fana destinavit cultui
 Virtutis atque Honoris. Hos enim decet
 Clarere fama, ornari bonore, laudibus
 Ad astra ferri, quos benigna vi lacit,
 Vulgoque ademptos consecrat Virtus sibi.*

Quod si quis unquam munere hoc dignus fuit,
 Tu es unus ille, flos virum CASABONE,
 Cujus nec altam spem repressit temporum
 Morumque sidus pestilens menti bonae:
 Nec tardius cultura coepta seduli
 Votum coloni flore lusit irrito.
 Quin ut malo invalescit ardor, et diu
 Dilata surgit laetius foecunditas:
 Sic vividae virtutis acer impetus
 Favore coeli fretus incivium nihil
 Invenit. Ast amore peruvico moras
 Perrupit omnes. Dura per discrimina
 Sic crevit olim robur invicti Herculis.
 Sic altius radice comprehendit solum
 Pulsatu ventis arbor et saevo Jove,
 Rubiginosus deterit ferrum situs,
 Torpere inusu quod recondito sinas.
 Ignava virtus obsolescit, et gravi
 Senet veterno: namque per cuniculos
 Obrepat astu blandiens inertia,
 Sensimque diu mentis occupat Larem,
 Primo pedatu invisâ, dein voti potens,
 Quidquid viri est in homine, mancupat sibi.
 Quae pestis in te fraudulenter aut palam
 Grassata sensit artis impotentiam.
 Quippe ejus omnes et dolos et impetus
 Elusit atque elisit indoles tua,
 Nil humile spirans, nec rudis certaminum.
 Ergo Dei virtute provisum est tibi,
 Ne possit unquam nomen emori tuum,
 Tibi nitentem e transmarinis floribus
 Plectit corollam Lucius: te civica
 Tranquillus ornat arte servatus tua.
 Te Sicelis Thalia rustice procax
 Ipsaque formae negligentia decens
 Patrante oculo figit, et malo petis.
 Te laude multa clarat ille, cui dedit

*Laus multa nomen: te Theophrasti lepos,
 Te cura docti diligens Lucretii,
 Straboque chartis cuncta terrarum sola
 Permeisus: et, quo clarius nullum viget
 In literato nomen orbe, maximi
 Regis magister, ipse major, si rudi
 Vero movemur, non inanibus notis
 Rerumque pompa. Sed citare singulos
 Quid est necesse? Tota doctorum virum
 Propago, quos eduxit Hellas artium
 Nutrix bonarum, totus ille ordo pius
 Te confitentur sospitatum suum.
 Gratoque laudes ore concinunt tuas,
 Uno tenore quod tot inclytos simul
 Herous orci e fauce, mortis e manu
 Raptos in oras lucis evocaveris.
 Nam pejus omni morte fatum, mortuam
 Vitam exiebant, et sibi superstites
 In hoc trahens lucis ingratae moras,
 Ut se viderent atque sentirent mori,
 Perenniterque funus efferrent suum,
 Lurore turpes, et vetustate obsiti,
 Lacerique plagis ora servili modo.
 Qualem nivosis Caucasus affixum jugis
 Titana vates fabulantur, cui Jovis
 Satelles immortale concidit jecur,
 Divisque nulla interquies datur malis.
 At nunc orantes munere ingenti tuo
 Solare fulgur irretorto lumine
 Contra obtinentur, et caput coelo efferunt
 Sublime: quibus et ore pleno nectaris
 Ducunt liquorem, symbolasque conferunt
 Mensis Siphorum. Macte ATHENAEI labor,
 Cui nocte pulsa clavior dies redit,
 Quam vere sudo solis emicat jubar,
 Tua ista laus, vir erudite, qui simul
 Facem extulisti mentis altae, protinus*

*Fugero nubes, priscus et fulsit nitor.
 Foelix laborum, si quid auditu dabit
 Vox nostra diuinum, nascet aetas postera,
 Quam nunc et olim prae se utus sim tuas.
 Honore dotes, hoc beatus unice,
 Quod me favore duxeris dignum tuo
 Quondam aemulum laboris atque industriae,
 Dum res sinebat, et vigebar indoles
 Amore laudis, atque doctrina calens.
 Sed me grauis Fortuna transverso impetu
 Plenis unquam passibus res o tulit:
 Te spes et indefessus ardor candidans
 Ad usque metam vexit iuueso gradu.*

DOMINICUS BAUDIUS.

AD LECTOREM.

Vetus est eruditorum querela, candide Lector, mendis deformibus antiquorum scaterere monumenta. Quæsti sunt et sæpe et graviter de hoc studiorum malo accuratiores omnium aetatum philologi, historici, philosophi, medici, juris periti, et beati etiam Patres: atque uno verbo, sicut alibi clare ostendimus, quicumque scire apud Hebraeos, Graecos et Latinos ab annis retro bis mille amplius cum iudicio pariter et amore veritatis in literarum studiis sunt versati. Nimirum ita res habet: hominis et omnium humanorum operum, qua corporis, qua ingenii, si remps lex est. Nascitur ille et denascitur: sexcentis interea valetudinis adversae incommodis aliisque casibus obnoxius. Scias, et in istis usu idem venire. Itaque cum ex infinita prope veterum scriptorum copia oppido pauci interitum effugere: tum horum plerique sic laceri, sic corrupti, sic mendis deturpati, vix ut ipsi in suis scriptis, si virgula, ut aiunt, divina huic luci fuerint reddidi, sese sint agnitori. *Tantum aevi longinqua valet mutare virtus.* Misera profecto res, et sapientiae studiosis vel veris lacrymis deflenda. Unde enim nobis eruditio parabilis, unde cognitio disciplinarum, unde totius praeteriti temporis notitia, nisi ex libris antiquorum? Iis si utimur depravatis, quid superest aliud, nisi ut Ixioni similes umbram pro re, errorem pro scientia, falsum pro vero amplectamur? Ut plane ridiculi sint, qui, emendatione an inemendato libro utantur, sua nihil putant interesse. Isti sunt partim Democriti populares et Arcades βαλανηφάγοι, partim vitilitigatores literas perverse docti, divinae Critices (legitimam intelligo, non istam volgivagam et, ut loquitur Tertullianus, passivam) hostes et contemptores: quorum fatuitatem aut κακογῆσιν tot locis magnus Galenus tam acriter est insectatus. Nos autem in eo libro, quem accuratissima diligentia de Critica fecimus, plurimos in vitam errores ab hoc fonte manasse, vero vicimus. Sed studii hujus necessitatem Hebraeorum doctores verbo indicant, qui Legis divinae, (quanto igitur meliore jure humanorum scriptorum?) sepem esse Criticam non minus vere quam eleganter pro-

nunciant. Enimvero, Lector, ex omnibus illis, quorum ad nos scripta pervenerunt, nullus est, quantum equidem memoria repeto, qui a vetustate pejus aut crudelius fuerit acceptus, quam Naucratis ATHENAEUS: scriptor vere πολυμαθέστατος, vere undecunque doctissimus, et, ut paucis multa complectamur, Graecorum Varro aut Plinius. Hujus igitur tam eruditi auctoris luculentissima scripta priorum seculorum barbaries ita vexavit, ut nondum statuerim, magis gandendumne studiosis fuerit, non penitus illa intercidisse, an dolendum, quod sic affecta ad nos sint transmissa. Parum fuit, caput misero praecidisse et pedes: priores videlicet libros duos cum tertii principio et maxima ultimi parte: adjecta est artuum aliquot luxatio: in ipsum denique truncum ita saevitum, ut foricina naenia confossiorem eum nobis reliquerint. En temporum illorum immanitatem, quibus omnis humanitas et meliores literae ignorabantur: nedum ut Critices hominibus illis ullus superellet sensus. Postea vero quam singulari Dei beneficio in Europam literae sunt postliminio reductae, serius quidem, sed tamen exstiterere tandem cordati viri, qui Athenaei alius editione, alius versione, iter ad famam affectarent. Anno demum M. D. XIV. Aldus ille, cui vitam multi scriptores Graeci debent, e tenebris illum in lucem produxit, adjutus a Musuro Creteni. Fatendum vero, quod negari non potest, viros solertissimos et doctissimos neque in exemplaribus nanciscendis felices fuisse, neque in editionis suae emendatione nimis accuratos. Et tamen Musuri diligentiam serio commendat Aldus. Quales igitur fuisse dicemus eos codices, quibus ille est usus, cum eorum comparatione Aldina editio emendatissima censeri mereretur? Secuta est post annos XX. Basiliensis editio. Hanc concinnarunt Jacobus Bedrotus et Christianus Herlinus, ambo, opinor, juvenes Germani: qui etiam librorum praesidio imparati, neque multo fortasse minus ab idonea eruditione, oneri subierunt viribus suis impari: vel solo tamen bene de literis merendi studio, qui posteritati ostendantur, non sunt indigni. Sed enim destitutum libris mellioribus ad Aldini exemplaris emendationem accedere, hoc vero erat, sine navigio mare magnum velle transmittere. Quemadmodum autem horum conatus manu exaratorum inopia in nervum erupit; sic illum Venetum, qui ante omnes alios, (nam de Sanga Romano vereor ut credendum sit Paulo Jovio,) Latinum fecit Athenaeum,

Criticae imperitia toto opere plus quam pueriliter coëgit ineptire. Quamobrem, etsi erat ille vir non indoctus, quod alia ipsius testantur scripta, versio tamen exita ab eo est adeo nullius frugis aut tam exiguae, ut praeter egregiae voluntatis testimonium nihil penitus inde laudis reportarit. Non multo post provinciam eandem celeberrimi nominis in hac frequentissima urbe medicus, Jacobus Dalecampius, suscepit. Cui viro eruditissimo si tantum otii ad hanc ornandam Spartam quotidiana aegrorum imperia concessissent, quantum fuit in ipso *Φιλοπονίας* et amoris erga literas: non dubitamus, et meliorem et accuratorem interpretationem potuisse ab eo sperari. Etsi memoria tenemus, dixisse illum aliquando nobis, huic potissimum curae per annos paulo minus triginta omnia se temporum successiva donasse. Caeterum quam feliciter hoc negotium viro optimo successerit, ANIMADVERSIONUM nostrarum libri isti palam facient. Quod tamen opus, candide Lector, scibus non ea fine institutum a nobis, ut in versiones interpretum curiose inquireremus. Neque enim ii nos sumus, qui alieni nominis obtreptione famam aucupemur. Apage hanc ab iis protervitatem, qui Virtuti sacramento dixerunt, quique verae laudi cupiunt litare. Equidem semper potius duxi mea peccata corrigere, quam aliena indagare. Sed nec Commentarios in Athenaeum scribere consilium nobis: vel quia propter abundantiam materiae in immensum erat opus excreturum: vel quia minus id esse necessarium, nec nimis difficile in hac literarum luce, semper iudicavimus. Nobis, mi Lector, cum huic scriptioni manum admoliremur, hic praecipuus scopus ob oculos fuit, quae erant in Athenaeo obscuriora necdum cuiquam illustrata, ipsi iremus illustratum: quae vitio librariorum corrupta multa, quorum interpretibus ne subolevisse quidem videbamus, ipsi pro virili corrigeremus. Id vero inceptum quantis laboribus, quantis molestiis nobis constiterit, frustra tibi narrare instituum, nisi periculum ipse studii huius fecisti. Porro cum emendandi veteres auctores duplex sit via, e libris scriptis, et ex ingenio: utramque nos viam in corrigendo Athenaeo institimus. Priorem quidem ante annos quatuor, cum impulsu optimi atque amicissimi Hieronymi Commelini eam editionem adornavimus, quae paulo ante immaturum et studiosis luctuosum illius viri obitum ex ipsius officina prodiit. Neque levis neque parum huic auctori utilis opera illa nostra ex.

stitit. Collata enim editione Basiliensi cum ea scriptorum codicum copia, quae tum erat ad manum, multa prius publicavimus, antehac Graece edita nunquam. Plurimum item emendavimus in prioribus editionibus corruptissimas partim librorum secuti auctoritatem, partim certas e omnibus manifestas rationes. Fuit praeterea animus editioni illi breves Notas adjicere: et hoc amplius, omnium auctorum, librorum et dramatum ab Athenaeo laudatorum accuratam descriptionem: quam dudum ad lucem non Athenaei tantum (nihil enim ubique titulis librorum et fabularum corruptius) paraveramus. Migratio nostrae ex Allobrogum finibus in Galliam eodem tempore instituta, et ne illa tum a nobis adjicerentur, impediit, et u aliquanto inemendatior ea editio prodiret, fuit in causa. Haec igitur nos jam ante e libris. At longe operosior altera est ratio, quam sumus hic secuti. Priore illa operi vulgatas editiones e veteribus libris auximus et emendavimus: postriore hac et vulgatorum et manu etiam scriptorum codicum lectionem ad rectae rationis obrustam exegimus. Nam in scriptis exemplaribus vel antiquissimae manus πολλά μὲν εσθλά, πολλά δὲ λυγρά. Itaque in illis tractandis iudicio magno opus, magna eruditione, nec mediocri usu; quae tria Criticum illum γόνιμον perficiunt alibi nobis informandum. Qui autem codicum vetustatem, praesertim consentientium, recti argumentum e normam ubique certam esse arbitrantur: audiant illi Criticorum non minus quam medicorum principem Galenum: qui in tertio de diff. respir., cum de Hippocratei loci cujusdam vera lectione disputaret, τις τῶν παλαιῶν, αἰτ βιβλιογράφων ἤμαρτεν. ἔπειθ' ἕτως ἔχον ἐφθασεν εἰκοθεθῆναι τὸ βιβλίον ἐφυλάχθη τε αἰκότως μέχρι δεῦρο τῆς τὸ σφάλμα. *Sum olim, inquit, librorum aliquis locum corruptis: deinde edito libro cum illo errore, non mitum, servatum esse mentum usque adhuc.* Causas postea servati erroris tamdiu affert istas: τινῶν μὲν ὀλιγάως ὁμιλῶντων τοῖς τῶν παλαιῶν βιβλίοις, ὡς μήτ', εἰ λάπει τι, μήτ', εἰ δι' ἑτέρου γράμματος εἴρηται, γναρίζων, ἐνίων δὲ γνωρίζοντων μὲν, ἀλλὰ προσθεῖναι τὸ λείπον εἰ τολμώντων. *Est ita est: librorum culpa et doctorum incuria atque ignavia factum, ut semel commissa in antiquissimis codicibus peccata in omnia deinceps exemplaria propagarentur, ac per multa secula constanter servarentur.* Plura alibi Galenus de genere isto mendarum, quas Philemon, criticus vetustissimus, appellat τὰς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐμμεμενη-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

que h̄eri coepti sunt Athenaei codices depravati circumferri, verum ante annos quingentos et amplius. At qui non desunt, quibus, tantam esse mendarum, quae bonos auctores obsident, antiquitatem, aegre persuaderis. Sicut anno accidit: orto enim super mensam apud amplissimum et praestantissimum virum, Mericum de Vicq, sermone de illa paginarum aliquot transpositione, quam in omnibus libris commissam, neque auctori Epitomes, neque interpretibus animadversam, libro quarto primi observavimus: mirari, qui aderant, viri doctrina iudicioque praestantes, et multa de auctoritate manu exaratorum differere. Clara res tamen est, certisque argumentis a nobis probata. Inter antiquissimas veterum librorum corruptelas trajectiones sunt hujuscemodi. Jam olim critici antiquissimi, quorum extant in Homerum et Hippocratem observationes, corruptos hoc vitii genere locos multos adnotarunt. Sed et aetatis nostrae docti viri similia peccata in multis libris deprehenderunt. Vel unus ille Hercules Musarum, Josephus Scaliger, quam multa apud Tibullum, Propertium et Manilium mire perturbata nitore pristino hac ratione restituit? qui etiam superioribus mensibus de illa Athenaei luxatione per literas nos monuit. At licet multo ante idem a nobis fuerat observatum: mirifice tamen vir incomparabilis hoc sui iudicii indicio et delectavit nos, et in sententia confirmavit. Utinam et caeteris omnibus conjecturis nostris eadem ubique ἐνάργεια! At enim, candide Lector, cum in genere omni literarum, tum in studio maxime critico verissimum Galeni dictum: χαλεπὸν, ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτάνειν ἐν πολλοῖς, τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα, τὰ δὲ ἀμελέστερον γράψαντα. Nos vero et homines sumus, et occupati: adeo quidem, ut temporis totius, quod ab instituto opere est lapsum, partem multo maximam frequentes ἀποδημίαι nobis surripuerint. Ut alia fileam studiorum nostrorum gravissima damna. Sed non morabor te pluribus: neque committam, ut aequitati tuae diffusus possim videri. Vale, candide Lector, et Prolegomena nostra, quibus de Athenaeo operisque hujus argumento prolixè actum est, nec non de convivatore Larenfi et omnibus convivis, quia casu quodam edi nunc non sunt quita, brevi, cum Deo. Iterum vale. Lugduni Segusianorum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS.

Athen. P. III, T. E

À

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

*Hypothesis percurritur. Auctores epitomes, ejusque anti-
quitas. παρεμβολαί, excerpta. Abbreuiatoris
et Eustathii aliquot notati errores. πατήρ τῆς βί-
βλῆς. Timocrates, cui opus inscriptum. Titulus
opris, Δειπνοσοφισαί. χρεῖαι, loci auctorum
ἢ ἐγκύκλιος παιδεία. γραμματικῶν οἱ χαριέστα-
τοι. Πίριανος Κεῖτῆκετος. κείσθαι, κείμενον. ὦ-
ρα pro diei parte. ἱερός τὴν τέχνην καὶ τὰ ἥθη.
Galeni scripta philologica. κατάλογος στρατιω-
τικός.*

ARGUMENTUM hoc scripsit is, qui totius operis ἐπι-
tomen confecit: cujus tantum exstat editum, quan-
tum de primis Athenaei libris hodie desideratur. Est in
manibus nostris beneficio doctissimi, optimi, integerrimi
viri David. Hoëschelii id opus integrum, primo li-
bro excepto et secundi parte: tantum enim fere ab epi-
tome Hoëscheliana abest a fronte praecisum, quantum ex-
stat libris editis insertum. παρεμβολὰς auctor vocat ali-
cubi laborem suum, nomine convenientissimo. Moris
fuit studiosis hominibus, inter legendum veteres auctores
excerpere, quaecunque ad institutum quisque suum face-
re judicabat. Ea sunt, quae Seneca excerpta, Graeci

ἐκλογὰς, vel χρησομαθίας, aut σημειώσεις, itemque πρὸς ἀβελήας dixerunt: qua de voce plura alio loco nobis erunt dicenda. Quis autem fuerit is, quandoque, et ubi vixerit. pro certo non scimus. Antiquum esse satis, hoc vero scimus: qui observatum habeamus, usum saepe Eustathium hac epitome, integro Athenaei codice neglecto. Colligimus ex eo, quod sequi illum non raro lectionem videmus, quae in his excerptis, scripta ea, quae in contextu, longe interdum melior ac verior: imo falsam Athenaeo sententiam illum affingere παρά ταύτην τὴν αἴτιαν, locis aliquot deprehendimus. Ut cum, exempli gratia, ad Ἰλιάδ. λ. prolatis vocibus ὄψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος, p. 2. addit: ἃ δὲ λέγεται κείσθαι παρά Σοφοκλεῖ. Errat enim Xenophontis quippe verba Sophocli tribuit. Apud Athenaeum l. VII. scriptum est: ἐγὼ δ' ἐκ ὧν ὄψοφαγίστατος ἔστω γὰρ Ξενοφῶν ὠνόμασεν ἐν Ἀπομνημονεύμασι, γράφων ἔστω τῶν ὄψοφαγίστατος τε καὶ βλακίστατος ἔστιν. Non poterat planius significari, Xenophontis esse, quae diximus, verba: quia tamen multa eo loco Sophoclis est mentio, aliud agens auctor epitomae ista quoque Sophocli de suo est largitus, scribens in excerptis suis: ὄψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος ἔστι, φησὶ Σοφοκλεῖς. Hoc duce errat Eustathius. Sic etiam fallitur, cum scribit ad II. σ.: Ἀπολλόδωρος τὰς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς ἀλφησὰς εἶπεν, ἐν τῷ, καταπυγοτέραν ἀλφησῶν. Non meminerat Eustathius, Apollodorum grammaticum fuisse, qui Sophronis Mimos libro commentario erat interpretatus. Eius auctoritate utitur saepe Athenaeus. Libro autem VII. proverbium adfert natum ex Sophronis verbis, καταπυγοτέραν ἀλφησῶν: cuius interpretationem ex Apollodori commentariis subjicit. In verbis Athenaei nihil est obscuri: etsi ab interpretibus quoque male sunt accepta: Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σωφρονος τῷ εἰς τὰς ἀνδρείας μίμικς, προθεῖς τὸ, καταπυγοτέραν τ' ἀλφησῶν, φησὶν, ἰχθῦς τινος etc. Quae ita sunt vertenda: *Apollodorus Atheniensis commentariorum in Sophronem libro III., ubi civiles ejus mimos interpretatur, praepositis vocibus, καταπυγοτέραν τ' ἀλφησῶν, scribit etc.* Sed Eustathium decepit epitomes hujus confector, qui ex hoc loco negligenter lecto scribit in libro Hesycheliano: τὰς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς ἀλφησὰς καλεῖσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Init. libri V. laudans Athenaeus veterem morem hospites convivio excipiendi, δοκεῖ γὰρ, αἶτ, ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἀλευσικόν: recte, et vere. Eustathius tamen legit πρὸς φιλοσοφίαν: omnino ἀπροσ-

διονύσωσ et falso: sed ita invenerat in excerptis: nam et nos quoque in libro nostro ita invenimus. Init. libri VIII. Φαγησίαν ἐορτήν appellat Eustathius ex iisdem excerptis, quam membranae Φαγήσια, magis ex usu veterum Graecorum, vel monente Herodoto. Mitto dicere, quam p. 9. saepe in laudando hoc auctore aliis quam ipsius verbis utatur: quae nos in epitoma reperimus, ut locis non paucis lectorem monuimus. Si quis conjecturae locus est, putem, confectam Constantinopoli ante annos quingentos et amplius hanc epitomen ab aliquo grammatico: qualis fuit Hermolaus Byzantius, auctor eorum excerptorum, quae hodie pro Ἐθνικῶν Stephani libris in doctorum manibus versantur. Enimvero quicumque fuerit eclogarius hic, neque eruditionis haud protritae testimonium illi denegare, neque excusare interdum negligentiam possumus. Culpas hominis non paucas suis locis necessario indicabimus. Eruditionis vero multa passim in ejus verbis testimonia. Cujusmodi est, ut ad rem veniamus, initio istius hypotheseos hoc: Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλης πατήρ. Eleganter *paterem* vocat, qui est auctor libri, et (si per veteres Latinos liceret) factor. Sed non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo auctorem graece dicant: nam et συγγραφεὺς, et ποιητής, non in universum de omni scriptione, sed de certis generibus dicuntur: etsi non negamus, συγγραφεὺς pro *auctor* simpliciter cum aliis usurpari, tum Galeno passim: verum aliter antiqui Graeci, et quicumque sermonis diligentiores fuerunt. Propria igitur defectus voce, improprie, sed eleganter πατήρ βίβλης dixit. Quid differant κτίσης, ποιητής, δημιουργός, et πατήρ, quid ποισῖν et γεννᾶν, non est loci hujus explicare. Sic loqui amat et Galenus. Ut l. II. de caus. puls.: ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς τῆς δόξματος ὁ Θεῖος ἐκείνος Ἰπποκράτης. In iis de Hippocratis et Platonis scitis: ὁ Ζήνων πατήρ ἐστὶ τῆς περὶ τῆς Φωνῆς λόγου τῆςδε. Theodoritus in praef. l. de haeres.: οἱ διαφόρων δογμάτων πατέρες ἐγένοντο. Rufinus: *Rem majorem gloriae sequitur, ut pater verbi sit potius quam interpretis.* Libanius de sua fort.: τῷ δὲ ἐκ ἄλλως οἶόν τ' ἦν, μὴ τὰ τοιαῦτα πάσχειν, πατέρι πολλῶν λόγων γεγεννημένῳ. Et in universum Graecis primus cujuscunque rei auctoris dicitur πατήρ. Idem paulo post: πατήρ γεγόμενος τῆς τιμῆς· εἰ γὰρ ἦν, ὃν ἐμιμῆτο. πάππον τῆς διδασκαλίας etiam legas in primo meth. ap. Gal., et γεννᾶν τέκνα pro libros scribere apud meliissimum Synesium: γεγεννηκότας δόγματα apud Theodoritum: νόμων πατέρας apud Leonem

Imperat.: et νομοθεσίαν ἐκ ἀδελφῆν ἔσχεν τῶν [sic] καὶ τῆς αὐ-
 τῆς ἀποκυηθεῖσαν Φιλανθρωπίαι [sic], et similia his apud opti-
 mos scriptores. Addit eclogarius: ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς
 Τιμοκράτη. In membranis aliquot scriptum est constanter
 et hic et aliis multis locis Echecratis nomen pro Timocrate.
 Credo, id eo factum, quia apud Platonem in Phaedone, cu-
 jus libri principium transtulit in sui iuitium Athenaeus,
 Echecrates loquitur, non Timocrates. Plures et melio-
 res libri eum, cui auctor misit hoc opus, Timocratem
 vocant. Atheniensem hunc fuisse, suspicamur ex l. IX.
 principio: verum incerta res omnino est. Sequitur: Δει-
 πνοσοφισῆ: δὲ ταύτη τῆνομα. Ita membranae omnes: per-
 p. 4. peram. Viros doctos, qui descripto hisce libris convivio
 interfuerunt, Δειπνοσοφισὰς fuisse vocitatos, Athenaeus
 ait, qui etiam τραπεζορήτορας eos interdum nominat. Er-
 go etiam id opus, quo descripti sunt illorum sermones,
 Δειπνοσοφισῶν λόγοι vel ἰσορίαι (sic aliquando Eustathius
 appellat), vel brevius Δειπνοσοφισαῖ in scriptum est. Sui-
 das: Ἀθηναῖος ἔγραψε βιβλίον Δειπνοσοφισὰς. Scribe igitur
 cum eruditissimo Dalecampio Δειπνοσοφισαῖ δὲ ταύτη
 Ubi ait, commemoratos hoc libro pisces καὶ τὰς τέτων
 χρεῖας, intelligit auctorum locos de unoquoque piscium
 ab Athenaeo prolatos: non, ut putarunt*), ipsorum piscium
 usum. Nihil enim hic ea de re: at χρεῖαι et χρήσεις apud
 philologos et grammaticos ipsae sunt auctorum ῥήσεις
 paulo aliter alii scriptores, qui pro sententia mores infor-
 mante vocem hanc usurpant. Demetrius Phalereus: τα-
 τοιαῦτα χρεῖας λαμβάνει τάξιν καὶ γνώμης. Inde rhetorum
 χρεῖαι. Si quis malit τὰς τέτων χρεῖας eorum usum au-
 utendi modum interpretari, referemus ad ea, quae ex li-
 bris medicorum recitantur variis locis super cuiusque cib-
 natura, conditione atque usu. Placet tamen interpreta-
 tio altera: quam multi loci confirmant, ut cum l. IX. Ul-
 pianum sic appellat Democritus: ἔθενός μεταλαμβάνει
 εἰώθας τῶν πρακτικῶν ἀπομύθων, πρὶν μαθεῖν, εἰ ἡ χρῆσις μι-
 εῖη τῶν ὀνομάτων παλαιά. Infit eclogarius: καὶ ἔστιν ἡ τῆ
 λόγος οἰκονομία, μίμημα τῆς καὶ δειπνῆς πολυτελείας, καὶ ἡ τῆ
 βίβλος διασκευῆ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. Dalecampiu
 Iostrema verba emendavit, scripsitque τῆς ἐν τῷ δειπνῶ
 ταρ. Videtur membrum antecedens confirmare eam emen-
 dationem. Ita fuerit, quae dicitur, ἐπιμαρῆ, posita bi-
 sententia eadem. Sed malo tueri librorum consensum, e

*) [Putavit Dalecampius.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

non otiosa voce auctior. Doctissimum vero et discendi studio flagrantissimum Ulpianum ait auctor fuisse *Κεῖται* *πειτῶν*, nominatum, quod moris haberet, appositorum nihil comedere, *πρὶν εἰπεῖν, κεῖται ἢ ἔ κεῖται*; Ita edidimus ex fide membranarum: ante editum fuit *κεῖται ἢ πᾶ κεῖται*, quae scriptura ad vocis *Κεῖται* veriloquium explicandum minus quadrat. Sed jungamus censeo has duas lectiones, et scribamus: *κεῖται ἢ ἔ κεῖται, καὶ πᾶ κεῖται*; Est autem verbum *κεῖσθαι* eo sensu, quo hic sumitur, frequens in Graecorum interpretum libris. Dicunt enim *κεῖσθαι παρὰ τῷ δεῖνι*, quae in ejus scriptis leguntur. In Graecorum commentariis, ut Nicetae in Gregorium Theologum, aliorumque, *κείμενον* est praepositus textus ad interpretandum, ut fieri amat ab interpretibus. Inter exempla quaestionum Ulpiani ponitur haec: *εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τῆς ἡμέρας μορῆς, an reperiatur in scriptis veterum Graecorum ὥρα pro diei parte*. Certum est, neque Platonis, Aristotelis, et aequalium saeculo, neque aliquanto post tempore has diei partes, quas horas vocamus, fuisse in usu. Quare vocabulum *ὥρα* in antiquorum illorum scriptis illa notione legi non potuit. Ideo Pollux L. I. voces recensens, quibus diei noctisque partes designantur, dictionis *ὥρα* non meminit. Sed mox scribit idem: *ὥρα δὲ καὶ ἡμιαῖον, ὡς Μένανδρος, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς*. Et sane ita est: quod posterioribus Graecis Latinisque hora significat, id priores, qui gnomonum sciotericorum tantum usum habebant notum, *σημεῖον* et *σοιχεῖον* dixere, ut pluribus exponemus ad l. VI. Non nescimus, Batonem comicum in fabula *Ἀνδροφόνου* nominasse *ἀρολόγιον*, sed inter *νέας κωμωδίας* poetas fuit hic Bato, cujus verba: — *ὡς περιφέρειν Ὀρολόγιον δόξει τις, ἐχὶ λήκυθου*. In sequente quaestione, *εἰ μήτρα*

p. 6. *κεῖται ἐπὶ τῶν ἐδωδίων βρωμάτων, ἢ ἄλλοι, mutato numero, ἐπὶ τῶ ἐδωδίῳ βρώματι, vel ita potius, ἐπὶ τῶν ἐδωδίων βρωμάτων*. Daphnus Ephesius medicus. deipnosophistarum unus. abbreviatori dicitur *ἱερός τὴν τέχνην, καὶ κατὰ τὰ ἡθῆ. τῶν Ἀκαδημαϊκῶν λόγων ἔπαρέργως ἀπτόμενος*, id est, *vir, sive artem ipsius spectes, sive mores, divinus*. Male vir eruditus [Dalech.]: *divinos honores ob artis suae peritiam meritis*: quasi esset idem *ἱερός* et *ἀνισρωθείς*, vel *ἀποθεωθείς*. Proprie dicitur *ἱερός* homo θεῷ ἀνακείμενος, ut apud Judaeos Levitae, qui etsi non erant omnes *ἱερεῖς*, erant tamen *ἱεροί*. Dicuntur etiam *ἱεροί* homines religione ipsa tuti, Latinis *sacerdos sancti*; quales olim ha-

biti populi quidam, ut Elei: quales item apud Romanos Tribuni plebis libera republ., postea Imperatores: apud omnes gentes legati et κήρυκες. Dio Chrysof.: πολὺ τῶν σπουδοφόρων καὶ τῶν κηρύκων ἰσρώτατος. Sed et pro homine sancto atque excellentis virtutis accipitur. Ea sensu ἱερός τὴν τέχνην καὶ τὰ ἥθη Daphnus medicus hic dicitur, et Hippocrates l. IX. ἰσρώτατος. Vetus scriptor apud Suidam de Jacobo medico vere Christiano, etsi aliter scribunt alii: nam Photii verba sunt de hoc et ipsius patre in excerptis ex Isidori vita: ἀμφω δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ φύς ἀσεβεῖς ἦσαν, ex eorum, puto, sententia, qui magicas artes illis objiciebant, ἀσαβεῖς appellat, non Christianos, nisi scribendum εὐσαβεῖς. οἱ ἱατροί, inquit, διέβηλλον αὐτὸν αἰεὶ καὶ ἐλοιδοροῦν οἷά τινα ἢκ ἱατρὸν, ἀλλὰ θεοφιλεῖ τινα καὶ ἱερόν, hoc est, ceu divinum aliquem virum, qui non arte homines sanaret, suaque industria, sed favore numinis. Sic Platonem vocat ἰσρώτατον l. XV. Et Lucianus in Fugit. de eodem, ὁ ἱερός ἐκείνος. Ejusdem successores in schola ἀνθρώπους ἱερός καὶ φιλολόγους alius apud Suidam nuncupat. Dio Cocc. vocem latinam sanctissimus vertit ἱερός, ut ad Sueton. Domit. notabamus. Paulo aliter scriptor incertus in Suidae collectaneis, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰσρώτατος ἐγγόνει, de Antonio monachorum principe. Interpretes, qui post τέχνην distinguunt, et sequentia verba uno spiritu cum reliquis hujus periodi connectunt, suam sententiam nobis non probant. Atque haec eo sunt a nobis pluribus exposita, ne quis temere putet, pro ἱερός esse hoc loco ἱατρὸς τὴν τ. scribendum. Divinum virum Galenum scribit auctor edidisse prope infinita συγγράμματα φιλοσοφὰ τε καὶ ἱατρικά. Praetermittit scriptorum Galeni genus illud, quod maxime ad fine est subjecto istius operis: quod quidem philosophicum proprie non est, ἱατρικὸν autem multo minus. Suspicabar, scriptum prius fuisse φιλοσοφὰ τε (vel φιλοσοφικά) καὶ φιλολογικά, καὶ ἱατρικά. Multa Galenum scripsisse ad philologiam pertinentia, ipse testis est nobis. Tales erant de dictionibus Atticis libri XLVII. Nominum πολιτικῶν, quae apud Aristophanem, libri V. Quid autem appellet civilia nomina, declarat hic ejusdem Galeni locus e tertio comment. in Epid. Hippocr.: φαίνονται (Hippocrates) συναρτάτοις τε καὶ διὰ τῆτο σαφῆσαι τοῖς ὀνόμασι κεχρημένος, P. 7. ᾱ καλεῖν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἱστορικοῖς πολιτικά. Eorum, quae apud Cratinum, libri II. De vocibus, quae sunt comicis propriae, liber singularis, et similia his alia. Enu-

meratis convivis omnibus, quorum numerus fane magnus, ait brevior: καὶ ἦν ὁ κενόλογος ἔτος στρατιωτικὸς Φησί, μᾶλλον ἢ συμποτικός. Respicit Archestrati versus de numero convivarum. Sunt, ait ille, convivae quinque ad summum, non plures: major numerus militum contuberniis quam conviviis magis convenit. Verba poëtae: — ἤδη γὰρ ἂν εἴη Μισθοφόρων ἀρπαξιβίων σκηνηὴ στρατιωτῶν.

C A P U T S E C U N D U M.

Platonis imitatio. ἐπικυλίκειοι λόγοι, et ἐπὶ τῇ κύλικι λέγειν. Proverbium: Τρεῖς δ' ἀπομαξαμένοις θεοὶ διδῶσιν ἄμεινον. Veterum circumlationes, et similis superstitionis ritus. Larenſis encomium. κρητική τις καὶ Σωκρατική ἐπισήμη. Socratis ar. obstetricia. δίγλωττος ἄνθρωπος, et diversarum linguarum peritia. Pandectae juris civilis Romanorum a Larenſi conditae. Error eclogarii. Pindarus κατασειγασμένος. Euclides vetus Atheniensium Arcbon. Indicatae et sublatae aliquot mendae.

Recte monebat auctor epitomae in fine superioris hypothesis, Athenaeum in operis sui principio Platonem esse imitatum. Nam et prima verba manifesto prompta sunt de illius Phaedone: et cum ἐπικυλικίων λόγων meminisset graecum dicendi genus una voce expressit, quo usus Plato, λέγειν ἐπὶ τῇ κύλικι. Verba illius sunt in Convivio ἔτος ἔτος τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι, ἔτε τι ἄδομεν. Alii scriptores pro eo dixerunt ἐπὶ τῷ ποτηρίῳ, ut Theophrastus et Plutarchus. In primae periodi fine scribendum τοῖς εἰσάροις διαξήσις, non τοῖς ἑτέροις: hoc quoque a Platone. In eo, qui proxime sequitur, versu, Τρεῖς δ' ἀπομαξαμένοις θεοὶ διδῶσιν ἄμεινον, scribunt multi veteres eodem Τρεῖς δ' ἀποδεξαμένοις. Quam παραδιόρθωσιν non debet ab illis profectam, qui veram scripturam non intelligebant, pridem expositam nobis ad Theophrastum. Cum enim ad veterem circumferendi et lustrandi ritum alluisset poeta hujus versiculi auctor, sive is est Callimachus sive Eratosthenes. Proprie id significatur hac paroemia quaedam aliis verbis Cicero extulit, cum ait, omnia levis casura rebus divinis procurati, de Divin. l. II. Longitudo deinde proverbii usus extendi coepit, et tunc quoque

usurpari, cum ad iterum subeundum exhaustum jam laborem hortari aliquem vellent. Sic hoc loco accipitur a Timocrate: eodem plane sensu, atque illud vulgo notum, *δὲς καὶ τρεῖς τὰ καλὰ*. Verebatur enim ille, ne grave esset Athenaeo, longum adeo sermonem, narratum jam aliis, retexere, et, ut poëta ait, *Αἴτις ἀριζήλας εἰρημένα μὴ* p. 8. *δολογεύειν*. Haec loci hujus mens, hic proverbii istius usus: quod etiam confirmat anus illa, quae apud Antiphanem, comicum, stimulans ipsa sese ad bibendum, *Φέρει*, inquit, *μέχρι τριῶν γὰρ Φασι τιμᾶν τὰς θεάς*. Ritui circumlationis, quae voce *ἀπομάττωθαι* declaratur, similis fuit veterum illa superstitio, quae in XI. Geopon. legitur, tergendis oculos tribus rosarum calyculis: quod dixit ille auctor *τρισιὶ ῥόδων κάλυξιν ἀπομάττωθαι τὰ ὄμματα*. Similia his multa, item alia apud veteres, parum iis observata, qui adeo absurdas versiculi hujus *παροιμιώδεις* interpretationes sunt commenti. Proxima verba, *Εἶτα ἰσβάλλει μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τῷ Λ. ἔπ.*, male tribuuntur ab interprete [Dalech.] Timocrati, quasi Athenaei essent, quod falsum est: sunt enim illius, qui haec excerpta excerptit et contexit suo filo. Sic extremo argumento, *ἔτω γὰρ ἔρχεται*. Larensem suum plena manu dilaudans Athenaeus, hoc etiam nomine facit illum mirabilem, quod inter disputandum de rebus obscuris cum suis sodalibus nihil temere, aut sine iudicio quaereret, sed mira quaestionum serie de singulis cum critica quadam et Socratica scientia, ut qui maxime, interrogaret. Hoc sibi volunt ista verba: *ἐκ ἀβυσσάντως ἢ ἐκ τῷ παρατυχόντος εἰς ζητήσεις ποιούμενος, ἀλλ', ὡς ἐνι μάλισσά, μετὰ κριτικῆς τινος καὶ Σωκρατικῆς ἐπισήμης, ὡς πάντως θαυμάζειν τῶν ζητήσεων τὴν τήρησιν*. Quaenam est ista quaeso scientia critica et Socratica? aut Socratem criticum quis sando accepit unquam? In eo libro, quem de critica fecimus, expositus est a nobis fuse hic locus: dicemus tamen hic aliquid declarandae auctoris sententiae. Nempe hoc significatur ab Athenaeo, fuisse in Larenfi magnam dialecticae cognitionem, magnamque praeceptorum dialecticorum *τριβὴν* et usum. Ejus facultatis est, docere nos, *πῶς δεῖ ἐρωτᾶν*, inquit Philosophus VIII. Topic. Est quippe ejusdem artis, viam ad recte interrogandum munire, cujus est, praeire ad bene respondendum. Scientiam vocat improprie, quae non est *ἐπισήμη*, sed *δύναμις*, aut *τέχνη*, ut docent nos humanae sapientiae promicondi peripatetici. Addit vero *κριτικῆν*, non

de illa utique sentiens critica, quae tot hodie passim rivales habet, unde critici dicti Eratosthenes, Aristarchus, Crates, alique veterum: neque de illa etiam animae κριτικῆ facultate, quae luculentis verbis in extremo Posteriorum est a philosopho descripta: sed de ea, quam diximus, disputandi arte, cujus partem alteram Stoici iudicium faciebant et vocabant. Sic Lucianus de Sectis, γυμνασάμενόν γε, inquit, πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον. Atque haec est illa ars obstetricia, sive μαιευτικὴ, quam in Socrate adeo praedicat Plato. Eo respexit Athenaeus, cum dialecticam vocaret Socraticam scientiam. Etiam apud dicendi magistros generis orationis invenias, quam proprie Socraticam veteres dixerunt, quod esset per interrogationem concepta. Demetrius Phalereus: Τὸ δὲ ἰδίως καλόμενον εἶδος Σωκρατικὸν μεταρρυθμίσειν τῆτο τὸ πρᾶγμα τὸ προειρημένον· εἰς ἐρωτήσεων, id est, *Illae, quae proprie dicitur, Socraticae dicendi ratio in interrogationem converteret sententiam, quam aliter alii conciperent.* Praeterea appellat Larensem auctore Asteroxaeum et ambidextrum, quod utramque linguam, Graecam dico et Latinam, calleret, atque utraque posset uti. Magnum videlicet illis temporibus videbatur, duabus linguis posse loqui: quod in nescio quo habitum loco miraculi refert Galenus: δίγλωττός τις, inquit, ἐλέγτο πάλαι, καὶ θαῦμα τῆτ' ἦν, ἄνθρωπος εἰς ἀκριβῶν διαλέκτας δύο· *bilinguis olim quidam dicebatur, eratque res miraculo mortalibus, homo unus duas exacte linguas tenens.* Haec Galenus in secundo de differ. puls. Quid obsecro dicturus, si patrum memoria revixisset, cum quidem cerne- ret, vel in Italia Lutetia quamplurimos omnium disciplinarum peritissimos viros non δίγλωττους aut τριγλώττους, sed latine, graece, hebraice, chaldaice doctos? At enimvero tam immensum Dei O. M. donum, et peculiare seculi huius decus, non jam neglectu, sed contemptu et ignavia καὶ ἀφιλοκαλίᾳ nostra ne brevi amittamus. cautio est. Postea enim quam docentium culpa discipulorum ingenia ad λογομαχίας et funestas disputationum ἀπεραντολογίας sunt traducta, prorsus, quod olim Laco dixit, ἐμ- ῶσι τὰ καλά. Sed inutilium querelarum desinamus, et ad Larensem laudes redeamus. Ait Athenaeus: ἔτι δὲ νόμων συναγωγὴν, ἕς ἔτι διδάσκουσιν. Inest orationi vitium: deest enim verbum. sine quo non potest esse ὁ λόγος ἀρ- σίπης· puta, ποιῆσαι, aut aliud simile. Imo vero ita scribendum est, ἔτι δὲ νόμους συναγαγεῖν, et paulo post,

ἤδη κατασειγασμένους nam κατασειγασμένων in nostram editionem e MSS. male irrepsit. Quae sequuntur verba, ἔς ἔτι διδύσκουσι, Athenaei non esse, evincit particula ἔτι neque enim sic esset locutus de re paucis ante instituta annis. Sunt vero abbreviatoris, qui post Justiniani tempora natus, et in liberalibus quam juris civilis studiis versatior, putavit falso, corpus legum, quae in utraque Roma et Beryti ipsius aetate docebantur, id ipsum esse, quod a Larenfi compositum ait Athenaeus. Nos non dubitamus, si quem Romanarum legum codicem Larenfis unquam composuit, delituisse eum in privatarum bibliothecarum, aut etiam fortasse propriae ipsius forulis. Nam si lucem viderent illae pandectae, aut in juris scholas semel fuissent admittae, exstaret haud dubie illius hodieque in jurisconsultorum libris aliqua mentio: sicut perpetui edicti, quod a Salvio Juliano iisdem fere temporibus fuit compositum. Adrianus Turnebus, acerrimi iudicii vir et profundae eruditionis, emendabat olim ἔτι δὲ νόμων συναγωγῆς ingeniosissima conjectura: quam equidem neque probem, neque improbem temere, priusquam doctiorum super ea fuerint habita comitia. Pin- p. 10. darum dixit Eupolis comicus κατασειγᾶσθαι, id est, non solum legi, sed silentio quasi obrui a sui temporis hominibus. Certum est, dictum hoc fuisse ab Eupolide, corruptam suorum hominum disciplinam et vitam objurgante, quod mollia et lasciva aliorum poetarum erotopaegnia Pindaricae Musae, hoc est, foedam plumbi scoriā puro puto auro anteponebant. Euclides, qui inter antiquissimos suppellectilis librariae collectores nominatur, Archon fuit Athenis non multo post institutum id genus magistratus. Is est enim, de quo exstat proverbium πρὸ Εὐκλείδου, vel ὑπὲρ Εὐκλείδου, quod nos multis exponimus et illustramus in nostro de proverbii libro. Lego deinde καὶ τὴν τὰ τέτα διατηρησάντα βιβλία Νηλέα, non τέταν. Unius enim, quod sciam, Aristotelis bibliotheca a Theophrasto prius possessa, ipsius dein Theophrasti testamento ad Neleum pervenit. Nota historia ex Strabone. Plutarcho, Diogene. Discas ex Strabone. quomodo illud παρ' ἧς mox sit capiendum, et quam sit verum, emisse Ptolemaeum a Neleo aut ejus posteris libros philosophi.

CAPUT TERTIUM.

Indicantur errores aliquot quæ librariorum, quæ interpretum. ἑκατόμβη ἢ ψευδώνυμος. Alcibiadis palmas Olympicae. Λεώφρων. Χῖον κεράμιον: vinum Chium: testa Attica. παραβουθεῖν. Ορυκτοφρούτος maximus. Gellius Agrigentinus. πυλωρεῖν et πολυωρεῖν, prava lectio apud Eusebium.

Exposita Larenſis liberalitate, erga doctos munificentia, ait Athenaeus: Τοιάυτης ἔδει καὶ τὰς λοιπὰς εἶναι πλείους. Aut ego fallor, aut non est oratio ista Graeca. Scribō καὶ τῶν λοιπῶν. Potest et alia emendationis ratio iniri, mutata voce πλείους in πολλίτας. Falluntur interpretes, cum putant *), haec, Τί μικρολογεῖς; ex aliquo poeta sumpta esse. Athenaei illa sunt: sequentia vero. Πλείχι τοι etc., summi vatum Ἰλιὰδ. β. Cononem narrat auctor duabus maximis rebus ex animi sententia confectis ἑκατόμβην τῶν ὄντι θυσαί καὶ ἢ ψευδωνύμως, vera hecatombe fecisse, non falso sic dicta. Intelligit centum boum sacrificium, non centum pecudum, ut visum interpretibus **): ea vero est, quam auctor falsam hecatomben appellat: at vera, ut vult ille, et grammatici etiam scribunt, ἔξ ἑκατὸν κυρίως βοῶν γίνεται, ex solis bubus, iisque centum numero constat. Sed neque de ratione vocis hujus inter grammaticos, neque de illius usu inter auctores constat. Propterea est illud additum, καὶ ἢ ψευδωνύμως. Exemplum hecatombae falso nomine sic dictae esto sacrificium, quod legimus aliquando fieri solitum ex centum ovibus et bove uno. Hesychius: Βέπρωρον· θυσία τις ἐξ ἑκατὸν προβάτων καὶ βοῦς ἑνός. Mox scribit auctor de Alcibiade, νικήσας ἄρματι πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος, ex sententia Thucydidis, non Euripidis, quem tamen in hac re videtur sequi. Scriptum est a Thucydide, Alcibiadem ex ludis circensibus Olympicae solennitatis palmam reportasse, primam, secundam, et quartam. Euripides, ut observat Plutarchus, tertiam dixit loco quartae. Sic Euripides in eo cantico, cujus meminit Athenaeus: Σὺ

*) [Putavit Dalechampius.]

**) [Visum Dalechamplio]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

gnarum opam possessio nihil aliud earum dominis afferet commodi praeter illam, quae esu potuque percipitur, voluptatem: causam esse nullam, cur divitias quisquam expetat. Nam illam, quam diximus, voluptatem divitum inopumque ex aequo esse communem, pariterque ab utrisque percipi. Quippe sedari famem non qualitate exquisitarum dorum, sed conveniente cujuscunque alimenti quantitate. Quid est igitur, dicat aliquis, cur εν τοῖς μάλιστα αἰρετοῖς omnium suffragiis divitiae censeantur? Nempe hoc, quod possessores suos liberales, velint modo, praestant et munificos. Ex superioribus Antiphanis versibus et sermone Athenaei hanc esse paret sententiam. Nae dignus erat hic locus, qui pluribus a nobis exponeretur: est enim illustris et plane philosophicus. Similia legas apud Senecam multa, et in Theocriti Charitibus: quae inde petant studiosi. Malim deinde ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Γελλίας. non Τελλίας: Hic est ille mortalium munificentissimus Gellias, de cuius φιλοξενία et in omnes hospitalitate multa Diodorus Sic. l. XIII., nec pauciora Val. Max. l. IV. c. ult. Sic rescripserat olim in ora sui codicis et Nicolaus Sturio Belgae, vir doctissimus. Caeterum quae hic narratur historia, paene ad verbum e l. XI. Timaei est desumpta. In ea historia nove dictum πάντας πυλωρῶν, pro *stare ad fores, ut omnes praetereuntes invites*. πυλωρεῖν est τῶν πυλῶν ὄραν ποιεῖν, *januae habere curam*: hic vero aliter, et, ut dixi, nove: imo, ut censeo, barbare. Assentior enim divino viro Adriano Turnebo, qui correxit olim πολυωρῶν, *omnes sua cura dignans et studio amplectens*. Bene, recte, ὑπέρευ! Eo verbo utitur Athenaeus et l. V.: ἐρωτώρει ἔν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ἔντα τῷ βίῳ Φαῖλον. Utitur et alibi eo verbo: id significat, praestare se liberalem et munificum erga aliquem. Aristaeas, scriptor oppido antiquus: ὁ θεὸς πολυωρεῖ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, χορηγῶν αὐτοῖς χ' ὑγίαιαν, κ' εὐαισθησίαν, καὶ τὰ λοιπὰ: Paene praetermiseram, quod praetermittendum tamen non est: Eustathium non semel aut iterum, sed saepius ex isto loco Telliam vocare istum virum, non Gelliam: ut scias, non hodie atque heri depravata esse Athenaei exemplaria.

CAPUT QUARTUM.

Clearchus Solensis. Emendantur Euripidis codices. πᾶν περίξ Φρονεῖν, λέγειν τὰ κύκλω. Locus Ciceronis illustratus. ἐλίττειν. Euripidis σιγματισμός. ὀνθύλευσις sive μενθύλευσις. βομβυθύλευειν. ἄραϊον et ἔραϊον. Charmi dicta exponuntur. τὰ ἀπὸ τῶν σρωματοδέσμων γράμματα, σρωματοδέσμοι et σρωματεῖς. Callirhanes ὁ τῆ Παραβρύκοντος. Scyathus insula. Conchae Pelorides. γύργαθοι ψηφισμάτων. Alia nonnulla.

Ex omnibus Aristotelis discipulis nullus omnino est, unico si forte excepto Theophrasto, quem veteres pluris videantur fecisse, quam Solensem Clearchum: quem quidem affirmat diserte Josephus condiscipulorum suorum ἕδανός γεγονέναι δεύτερον. De hoc viro auctor loquitur, cum ita scribit: Ὁ τρεχέδειπνός Φησι σοφιστής, Κλέαρχός Φησι. Postremum verbum culpa librariorum in prioribus editionibus praetermissum fecit, ut putarent interpretes *), Clearchum ab Athenaeo τρεχέδειπνον, ceu lautarum mensarum adseclam et gulae mancipium vocatum p. 12. esse. Gratia magna scriptis codd., qui sapientissimum philosophum turpis calumniae exemerunt ignominia. Ita autem vertendum: *Sophista coenurum diligens adseclator sit, Clearchum narrare*, etc. Sunt verba brevioris. *Sophistam τρεχέδειπνον* intelligo Theodorum Cynulcum, cuius voracitas et λιχνεία multis operis hujusce locis perstringuntur. Ait Athenaeus: εἰς μὲν τὸν ἰχθῦν, Ἦκω λιπαρῶν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάρος. Est versus primus Troadum Euripidis. Ait: εἰς δὲ τὴν χορδήν, Ἐλικτὰ, κούδεν ὑγιές. Euripidis versus est ex Andromacha, ubi sic legitur: Ἐλατὰ, κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πάντα περίξ Φρονεῖντες: mendose dubio procul. Guilielmus Canterus, vir doctissimus, et, ni aliter esset superis visum, longiore vita dignissimus, emendabat ἀλλὰ πάντ' ἀπρίξ. Puto verius, quod venit nobis nunc primulum in mentem: — κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν περίξ Φρονεῖντας. Idem significant ἐλικτὰ Φρονεῖν, et πᾶν περίξ Φρονεῖν, habere consilia obliqua et curva, nec recta. Ita autem legisse in Euripide Plutarchum, postea observavimus. Locus est in l. de mal. Herod. 10.: τῆτο ἐν τις εἶποι πρὸς αὐτὸν, δολερά μὲν τὰ ῥήματα, δολερά δὲ τὰ

*) [Putavit Dalechampius.]

Athen. P. III. T. I.

σχήματα τῶν Ἡροδότου λόγων, ἐλικτὰ καὶ ἔδεν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν περίξ. Usurpat iterum l. de comm. not. contra Stoicos, et iterum elegantissime contra eosdem Stoicos: ἐξ' ἑς, αἰτ. καὶ τὰ περὶ Θεῶν καὶ Θεότητος αὐτοῖς βιβλίῃ συντάσσεται, ἐλικτὰ καὶ ἔδεν ὑγιές. ἀλλὰ πᾶν περίξ ἐπικυβεχουμένοις, καὶ ἀποκρυπτομένοις διὰ φόβου, ἃς ἔχουσι δόξας. Cicero ad Atticum de Varrone: *Ego malleim ad illum scripsisses, mihi illum satisfacere, non quo faceret, sed ut faceret, mihi ubiliter enim moratus est, sicut nosti.* ἐλικτὰ καὶ ἔδεν. Nullus in toto Cicerone magis perspicuus locus: quem tamen docti viri, qui eum librum interpretati sunt, omnes male coeperunt: non enim viderunt, de Varrone potissimum usurpatum esse a Tullio locum istum Euripidis, cum certum sit ex aliis earum epistolarum locis, de Varronis in se animo non aliter Tullium fuisse persuasum. Simile apud Aristotelem in Rhetoricis λέγειν τὰ κύπλα, ambagibus uti, neque rem dicere ipsam: apud Lycophronem ἐλικτὰ κωτίλλειν. isto versu: Ἐλικτὰ κωτίλλεσσα δυσφράσως ἔπη. Sic accipit τὸ ἐλίττειν Galenus non raro. L. VI. de dogm. Hipp. et Plat.: ἄνω καὶ κάτω τὰς λόγους ἐλίττειν, ἀποσαφεῖν δὲ ἔδεν. In libro de miss. sangu. c. Eras.: οἱ δὲ περιέπλουν μὲν ἄνω κάτω τὰς λόγους ἐλίττοντες, ἐπέβαινον δὲ ἔδεν. Αἰτ: εἰς δὲ τὴν ἰνδουλεύουσαν τευθίδα, σοφὴ, σοφὴ σύ. Etsi non memineram initio, ex qua tragoedia esset hic versus, Euripidis tamen esse non dubitabam. Duo in his tribus oculis animadvertēbam, poëtae illi admodum familiaria, ut testantur veteres etiam critici. Observant illi, εὐεπίφορον esse Euripidem ad vocem σοφόν, eaque uti plurimum. Hoc igitur primum: deinde alterum, ὁ σιγματισμός, fatale optimi poëtae vitium: ut in Medea, Ἔσασά σ', ἃς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι· in Ione, Σὺ γὰρ ἔσασας τὸν σόν, ὃν σῶσαι σ' ἐχρήν. Incidi postea in istum versum, percurrens ejus Andromacham: σοφὴ, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὁμως σὲ δεῖ. Porro qualis ciborum paratura fuerit ἰνδουλεύσεις sive μονδουλεύσεις, (nam utrumque dicitur,) parum explicate docent nos Graeci grammatici. Hesychius ἰνδουλεύμενον ἄρτυμα interpretatur τὸ διασαγμένον, condimentum olei vel aceti guttis irroratum. Sed non displicet viri, et graecarum literarum, et naturae totius callentissimi, Conradi Gesneri conjectura, pro διασαγμένον scribentis διασσαγμένον. Quod si doctis probemus, erit ἰνδουλεύμενη τευθίς, quae Antiphani σικτή nominatur: eam interpretor *farciam*, et ἰνδουλεύειν *indere imprensam* sive *farciam*. Mirum condimenti genus excogitavit

interpres [Dalechamp.], qui sic vertit: *loligo atramento suo perfusa*. Nobis neque sapit condimentum, neque placet commentum. Quid? putavit doctiss. vir, ὀνθυλεύειν proprium esse habentium atramentum verbum, puta loliginum aut sepiarum? Atqui σπλήνα ὀπτὸν μεμονθυλευμένον reperimus lib. sequente, et νύρκην ὀνθυλευμένην, et ἄργα σύμπικτον ὀνθυλευμένον libr. VIII., in XIV. γαστρον ὀνθυλευμένον, et Schol. Aristoph. in Equit. καρύκην interpretatur κοιλίαν, ἢ νύκμονθυλευτήν καλῆσι. L. autem VII. ὑπόσφαγμα σηπίης apud Hippocratem dicitur fuisse expositum a nonnullis τὸ μέλαν τῆς σηπίης: id Dalecampius probavit, et ad ὀνθυλεύειν retulit. Haud sane debuit: nam Athenaeus ipse improbat, et longe aliter explicat. Lege ejus verba, et compone sodes prolatum ibi locum Alexidis de sepiarum conditura cum alio, qui eodem libro affertur ex eodem poeta, de loliginum ὀνθυλεύσει: intelliges, non aliud esse ὀνθυλεύειν, quam id, quod diximus. Doctissimus criticorum Hesychius, cum verbum βομβυθυλεύειν interpretatur σὺν τῇ ὀνθῶ ἀρτύειν, duorum simul nos admonet: non aliud esse βομβυθυλεύειν, quam ὀνθυλεύειν, et hoc proprie significare cibos condire immixta ontho: quid autem per ὀνθον intellexerit is grammaticus, vellem nos docuisset. Non enim id, opinor, quod Homericus cum Ἰλιάδ. ψ. tum alibi. Verius censeo, originem dedisse huic voci coloris aliquam similitudinem inter condimentum ita vocatum et veram ὀνθον. Hesychii locum et mutilum et corruptum ita scribe: βομβυθυλεύματα, τὰ μαγειρικά ἀρτύματα περιττῶς κατσκευασμένα· ἐνιοὶ δὲ σὺν τῇ ὀνθῶ ἀρτύειν. Ait: εἰς δὲ τὸ ἐν τοῖς ἐψητοῖς ἄραϊον· hoc est: cum in paropside pisciculis minutis plena inferretur falsamentum ἄραϊον. Ex I. III. discimus, et ἄραϊον et ἄραϊον genus aliquod falsamenti fuisse apud veteres: ut mirer interpretem [Dalechamp.] non necessario sine libris hoc loco rescribentem ἄραϊα. Subjectus versus Homeri est: Οὐκ ἀπ' ἐμῆ σκεδάσεις ὄχλον, ταλκπίριε πρέσβυ; Facete ὄχλον vocat pisciculos, et minutos et viles, qui Graecis ἐψητοί. At vocabulo πρέσβυ innuitur non minus facete falsamentum factum e grandis cetis, et, quando capti sunt, vetulis. In omnibus libris postrema verba Homericus versus sunt omissa. Ego non dubito, integrum fuisse et pronunciatum, et ab auctore scriptum, eo, quem diximus, sensu. Ultimum p. 15. Charmi facetiarum exemplum est hoc. Illata anguilla, cui fuerat detracta cutis, dixit Charmus: Οὐ προκαλυπτοῦ

minantur. Falluntur, et qui aliter interpretantur *), et qui pro ἀδόξων volunt scribi ἐνδόξων. Proxime sequentia etiam verba. invitis omnibus Musis, tentata sunt ab interprete [Dalechamp.], qui pro γυργάθης ψηφισμάτων φέροντες legit γίγαρτα. Fidem hominum, quis fando audivit, aut legit usquam *vinacia plebiscitorum*? Si quid esset mutandum, scriberem ὄρμαθὺς ψηφ., signata et dominante in ea re voce. Theophrastus: ἔχων ἐχῖνον ἐν τῷ προκοιλίῳ, καὶ ὄρμαθὺς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσὶ. Sed nimis delicato palato sumus, si non ferimus hic τὸ γυργάθης. Ita proprie dicuntur reticula, quibus usi veteres in portando pane, et aliis id genus, ut dictum nobis alibi. At facetissimus Aristophanes gestare ait suos

p. 17. cives ψηφισμάτων non ἐχίνης aut ὄρμαθὺς, verum γυργάθης, perstringens vel in universum Athenienses, ut litibus et judiciis deditos nimis: quod nemo nescit, qui historiam Atticam non plane ignorat: vel privatim demagogos, qui in legibus et senatusconsultis figendis ac refingendis erant toti. Porro exstat hic ipse Aristophanis locus apud Iul. Poll. l. X. c. XXXV., ubi tractans de vasis ad usum fori, προσθβτέον, ait, τέτοις καὶ γύργαθον καὶ θῶκας Ἄριστοφάνης ἐν Δαιταλῆσιν εἰπόντος, Ἡ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων τε θῶκος. Archestratus, ganeonum infamis lanista, non malus alioquin poëta, dicitur auctori Συρακῆσιος ἢ Γελῶος. Scripti habent γελῶος: male, sed potest etiam Γελαῖος scribi. Vide Stephani Ἑθνικά. Huius poëma non Γαστρονομία vel Δειπνολογία, ut hic, sed Γασρολογία nuncupatur l. VII. ex Lycophrone de comœdia: fuit de cibis et gulæ irritamentis.

C A P U T Q U I N T U M.

Platonis concubernium: σύσσιτοι, ὁμοσίπυοι, ὁμόκαποι et κοινόβιοι. Jupiter Ἀπόμυιος in Elide, et sacrificium Eleorum perdendis muscis. δέμας pro

*) [Dalech. verit: ex vilibus cochis Peloridas (multum in ore habebant commendabantque).]

*virili membro. Eustathii incogitantia. πλεκτηὶ πη-
λύποδος. ἐθέλειν προ πεφυκέναι. ἐπιήρανος εἶναι.
περγυς obscœna notione. Hieronymi locus. ῥα-
Φαδίνωσις, poena adulterii apud Athenienses. κατ-
έχειν pro meminisse. Digiti ἰδαῖοι. Locorum aliquot
emendationes.*

Reprehendit Archestratum Athenæus, auctorem ejus sententiae, quae summum convivarum numerum statuebat non ultra quinque: opponit hujus judicio auctoritatem Platonis, in cujus *συσσίτιω* octo et viginti ipsos ait fuisse. Hunc numerum probant membranae, et nos cum illis. *συσσίτιον* est contubernium, et hominum eadem quadra viventium coetus. Consortēs ejusdem *συσσίτις* Charondas in legibus suis *ὁμοσιπύς*, Epimenides Cretensis *ὁμοκάπυς*, Pythagoras *κοινοβίης* dixerunt. Interpretes *) de convivio Platonis haec interpretati auctorem mendacii reum fecerunt, securi nimis tam de sua quam illius existimatione. In Platonis dialogo, cui e *τε* Convivio est nomen inditum, plures decem aut duodecim convivas posse numerari, pernego. Mox pro *καὶ ἐπάγα* membranae *καὶ συνάγει* non probo, nisi aliud quid hic latet. Quae de Olympiacis muscis in Antiphanis versibus leguntur, plura profecto essent, si apud auctorem ipsum, Athenæum dico, nobis legerentur: eclogarius cum ista sic concideret, sui, opinor, aliquam, nostri non magnam rationem habuit. Sed obscuritatis alia accessit causa, supinitas librariorum, qui omnia inquinaverunt: nam in membranis non *τὰς ἀκλήτας*, sed *τοῖς ἀκλήτοις* scriptum. Sequamur nos illam lucis scintillam, et ita corrigamus: *Ἄσλ δὲ, ὡς περ Ὀλυμπιάσω Φασὶ ταῖς μυῖαις ποιεῖν, Βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχῆ. Pro. p. 18.* ferebat ista apud poëtam patronus aliquis umbrarum et eorum, qui invocati veniunt ad convivia: neque alia sine nunc apud Athenæum recitantur: quod ex praecedentibus manifestissimum. Ait igitur, bonum factum fore. si isti alieno sumptu alantur, fiatque illis, quod solet muscis Olympiacae: hoc est, ut non prius ineantur ab iis, qui volunt una esse, convivia, quam in gratiam parasitorum

*) Siganus, in convivio Platonis fuisse octo et viginti. Dalech.,

bovem mactaverint. Hoc enim illud est, quod fieri ait muscis Olympiae. Plinius l. XXIX. c. VI. de muscis loquens: *Nulium animal minus docile existimatur, minorisve intellectus: eo mirabilius est, Olympiae sacro certamine nubes eivum, immolato tauro deo, quem Myiodem vocant, extra terris rivum id abire.* Religionis originem narrat Pausanias in Eliacis: traditum ab Hercule institutum tenuisse Eleos, et Jovem cognomento Ἀπόμυιον coluisse, εὐλαύγοντα τῆς Ἑλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Alius deus Myiagrus ab iisdem Eleis cultus, referente eodem Plinio l. X. c. XXVIII., aut, si non est alius a Myiode Myiagrus, parum sibi constat Plinius. Illud admodum suave, quod sacrificium in honorem Jovis, muscarum averruncatoris, fieri solitum sic iste interpretatur, quasi in illarum gratiam fieret: ut esset muscis, unde laute et daptice acciperentur. In Platonis comici proximo loco claudit hic versus: Ἐπὶ θύνον; ἔκῃν τῆς τελευταίας πολύ. Scribe τελευταίας; vel πρὸς πολύ· notum eruditis genus dicendi. Sequenti versu ἐνταυθοῖ postulant hellenismus et lex metri pro ἐνταῦθα. Suadet mox Philoxenus, edi bulbos a convivis quam plurimos: deinde consilii hujus rationem reddit, et utilitatem exponit: τὸ γὰρ δέμας..... ἀνορθοῖ. In vacuo spacio deest vox, quam neque exarati manu codd. habent. Imitemur nos sapientissimam naturam, quae pati vacuum non potest. Scribendum aio τὸ γὰρ δέμας ἔτος ἀνορθοῖ, vel ἀνδρὸς ἀν. Utere, inquit, bulbis multis: conducunt enim rationibus Veneris. Cave, credas, bulborum esu corpus firmari, quod aiunt interpretes *). Facere ad Ἀφροδίσιαι ἔργα, quis nescit? Sed Dalecampium fefellit vox δέμας, poëtice hic posita pro viri natura. Consuleret Eustathium, cujus sunt haec: οἱ σεμνότεροι δέμας τὸ αἰδοῖον καλεῖσι· καὶ κατῆρξεν εἰς τῆτο Πλάτων ὁ κωμικὸς περὶ βολβῶ, ὃς πολὺς ἐν Ἀθήναις φύεται, ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ· τῆτ' ἔστι, τὸ αἰδοῖον ἐκτείνει. Haec ille, ubi vides ejus incogitantiam; tribuit enim Platoni Philoxeni versus, quia illos Plato in una suarum comoediarum descriperat. Scribo paulo post Πελύποδος πλεκτηὴν δ' ὃν ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρόν· et si potest ferri πλεκτηή. Poëticum vocabulum est πλεκτηή pro πλεκτάνῃ· et πλεκτηή πολύποδος poëtica periphrasis est, *cirrus polyrodus*, pro polypus. βίη Ἡρακλέους, Hercules: *sententia Catonis*, Cato. De mullo canit Phi-

*) [Dalechamp. vertit: — multos ede: corpora firmant.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mini. Latini *repero*, ut Sueton. et Plin. in ep. saepe, item jurisconfulti passim: vel *reneo*, ut A. Gellius: vel *detineo*, ut ad Herenn. l. III., *si fornicam ejus detinebitur*, εἰ τὸ εἶδος αὐτῆ κατέξομεν, vel κρατήσομεν nam et κρατῶ idem, libro VII. κρατῶ καὶ τῆς λέξεως. At κατέχω usus et Theophr. in editis nuper a nobis: καὶ τῶν Ὀμήρου ἐπῶν τῆτο ἔν μόνον κατέχειν. Lycophron Menedemo: Δαῖπνον ἔδεν τοιῆτον κατέχω δεδαιπνηκῶς. Infra l. VI.: εἰδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσμάτων κατέχειν. Sic accipiendum esse hic, probant sequentia, ἔφασαν γὰρ αὐτόν. Ita igitur vertendum erat: *Memoria reneo, lurconem quendam fuisse, quem tantum aberat ut aliorum puderet, quosies ingenio uteretur, ut paleam in balneis manum in calentem demittens aquam, assueficeret calidis, et os quoque calida collueret, eo videlicet* p. 80. *sine, ut minus ipsi calidi cibi essent molesti. Solitum hinc narrabant coquos clam demereri, ut omnia mensis quam calidissima inferrent, ut cuncta solus ipse comederet, cum non possent caeteri praecedentem sequi.* Negatio hoc loco, ἐπὶ τοῦτῳ ἀκπεπτικῶτα τῆ μὴ ἐντρέπεσθαι, sine damno sententiae, ut et alibi, potest abesse: ἐκπεπτικῶς τῆ ἐντρέπεσθαι, *alienus ab omni pudore, imprudentissimus.* Illis versibus, qui ex Crobylo huic narratiunculae subjunguntur, gloriatur belluo quidam, habere se πρὸς τὰ δερμὰ τὰς δακτύλους δῆπεσθαι ἰδαίως. Scriptum erat ἰδάμεις, quae vox graeca non est: vera lectio ex MSS. et Suida revocata in suum locum. Is grammaticus τὸ ἰδαίως exponit ψυχρῶς, *frigidus.* An, quia putabat derivatam ab Ἰδα vocem, quod nomen est apud geographos Phrygii montis, apud poetas cujusvis? Certum est, alludere poetam ad Idaeos Dactylos, quorum nota industria et inventa. Sic nominatos scribunt a strenuitate ministerii, quod matrem exhibebant: ὅτι καὶ οἱ τῆς χειρὸς δάκτυλοι τεχνῖται τε καὶ πάντων ἐργάται, Pollux inquit. Itaque digiti ἰδαῖοι sunt exercitati et docti. Sunt e veteribus, qui tradant, ferri metallum ab istis primum in Ida monte fuisse inventum. Quid si igitur digitos ἰδαίως hic *ferreos* interpretemur? Turnebum ita olim interpretatum esse, accepimus. Scripsimus εἶθ' ἔτως ἀνακίψαντα εὐωχεῖσθαι, fidem fecuti MSS. ἀνακίπτειν *deglutire.* Malim ἀνακίπτουτα. Priorcs editiones et interpretes *) *εὐωχάμψαντα, domum re-*

*) [— ipsumque alienas aedes ingressum, posteaquam cibos aliis coctos injectis, quae opus forent, comivisset, reverti consuevisse, ut cum illis epularetur. *Dalch*]

versum, quod non damno. Vocem οἶνον paulo ante Suidas non habet, et quam bene inter ἡδύσματα vinum recenseatur, viderint οἱ περὶ ταῦτα δεινοί.

CAPUT SEXTUM.

Explicantur voces ἐλυτρῆν, περιπεταλῆν, γαινῆν, κανίσειν sive κανίζειν. Foculorum inventum ad orfopiorum in mensa calefactionem. Senecae locus. ἔσχαριδες, arulae. Θαύματα. Cyclops Philoxeni. Apicii tres. Apiciana condimenta, Suidae peccata multa, Subadjuvae.

Lepidissima historia est, quam refert ex Clearcho Athenaeus, de Pithyllo Liguritore: qui ut cibos quam scrventissimos posset vorare sine offensione linguae, non solum membraneo tegmine eam involvebat, sed hoc amplius crustam illi ceu lorica inducebat. Sic interpretatur τὸ προσελυτρῆν. Ac placebat initio scribi ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐλυτρῆν τὴν γλαῦτταν. Sed vulgatam lectionem habet Suidas, et in Πίθυλλος, et in περιγλωττίς. Proprie ἔλυτρον est involucreum alicujus rei, aut theca, ut in Sympos. Plutarchi, κυλιχνίων ἀργυρῶν ξυλίνοις ἐγκειμένων ἐλύτροις. In ferm. V. Stob, quidam populus narratur τὰ κερύμια τῶν χρηστηρίων χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττειν, in sbecis aureis servare testacea vasa, non oracula, ut inepte vertunt. At in hac narratione ἐλυτρῆν accipimus pro incrustare, sicut fit in figulinis vasibus: Galli hoc dicunt *vernisser*: Graeci proprie περιπεταλῆν· accrescit enim tenuis operi crusta, quam πέταλον appellant: non semper enim laminam ea vox designat, interdum bracteam potius. Sanctissimus pater Chrysof. in eam Pauli Apost. ad Coloss.: ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς χρυσῆν ἔχει τὸ γένειον, τῶν περὶ ταῦτα p. 21, δεινῶν, καθάπερ τῆ πρόκη, ἔτω καὶ ταῖς ἐκείνης θριξίν ἐνεπισσόωντων τὰ πέταλα τῆ χρυσῆ. Videtur Persarum rex non veris laminis barbae pilos involvisse: verum bracteae aureae illitu aureum colorem barbae conciliaffe. Interpretamen Hervetus, vir eruditus, aliter accipit: de quo iudicium esto lectorum: nam ab illo stat verbum ἐνεπισσόωντων, laminae potius quam bracteae conveniens. Sed non desunt auctorum loci, ubi πέταλον de bracteis acci-

piendum necessario, non laminis. Inde est περιπεταλῶν dictum: quod verbum confundit Glossarii auctor cum alio affinis significationis, γανῶν. Sic ille: σταγνο, περιπεταλῶ, γανῶ, λιμνάζω. γανῶ, σταγνο, γανωτής, σταгна-
tor. Nescivit distinguere inter σταγνο et σταγνο: siquidem ita scripsit. Deinde aliud est περιπετάλωσις, figulinae, ut puto, vocabulum, aliud γάνωσις. Vasa aerea, sicut et fictilia, stanno illinebant, ut argenta viderentur. κασσιτέρω ἀλείφειν hoc dixerunt, et γανούν. Eustathius: Τὸ γανῶσθαι λαβῶσα ἐξ Ὀμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργύρωμάτων ὑπόκρισιν· γεγανωμένα γὰρ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λέγεται. Sed aliam γανώσεως causam affert Plin. l. XXIV.: *stannum, ait, illitum aereis vasis, saporibus facit gratiosum, et compercit virus aeruginis.* Inventum est antiquissimum, etiam ante Homeri tempora. Eustath. ad II. ψ.: *Δηλοῖ δ' ἐν τέτῳ ἡ ἀμφιδόνησις τῆ κασσιτερίνης χυμάτος τὸ γάνωμα, ὅπερ ἐπινενόηται πρὸς ἀργύρε ὑποκόρισμα.* In libris medicorum legas saepe vasa γεγανωμένα vel ἀγάνωτα, et apud Dioscoridem κεκασσιτερωμένα. Fictilia vero antiqui κώνω, id est, pice liquida illinebant. Picationis causam declarat Alexander in probl., ne liquorem infusum aestate exsudent: qui aliam causam comminiscuntur, errant. Vasorum πισσωτῶν et ἀπισσώτων, et κωνισῶν καὶ ἀκωνίσων frequenter medici meminere. In XI. Geopon. ἀκωνίσα scriptum. In XII. scribo ἐν κεραμείοις ἀχρίσοις, non illitis: non, ut editum est, ἀχρήσοις. Reperio in libris Hebraeorum etiam *שֵׁטֶן-לֵךְ הַפָּסֶד הַזֶּה* argentum testae illitum: quo artificio hodie non est opus, cum incrustatione ea, quae fit martiae coctae oblitu, fictilia porcellanas aemulentur, quibus nullum ἀργύρωμα, si sapiam, praetulerim. Τὸ γανῶν venuste ad alia transferunt scriptores. Plutarchus epitheta vocat orationis γανώματα l. V. Sympos. loquens de Empedocle: *ἢ καλλιγραφίας ἔνεκα τοῖς εὐπρόσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πρῶγμῶτα γανῶν εἰωθότος.* Clemens Alex.: *ἐπισιδυσάμενος τὸ γάνωμα τῆς δόξης· idem alibi: ἐν ᾧ ἐνεκεχάρακτο τὸ γάνωμα τῆς θεοσεβείας.* Alexis in Πονήρῳ de falsamenti paratura ἐπιγανῶσχι σιλφία· alii poëtae ἀπαγλαΐζειν eodem sensu. Ut ad pensum redeamus: non solum Pithyllum, sed omnes gulae proceres ferventes cibi olim juvabant. Seneca epist. XCV.: *Quid? illa purulenta, et quae tantum non ab ipso igne in os transferuntur, judicas sine noxa in ipsis visceribus exstingui? Ea*

sine foculi sunt inventi, quibus in mensam pruna defer- p. 22.
tur. Seneca epist. LXXXV.: *Circa coenationem ejus tu-
multus coquorum est, ipsos cum obsoniis focos transferen-
tium: hoc enim jam luxuria commenta est. Ne quis inte-
rescat cibus, ne quid palato jam calloso parum ferveat, coe-
pans culina profequitur.* Sic loquitur, quasi ipsius aetate
foculorum usus cepisset: quod non ita est: neque sic ejus
verba accipienda. Apud Aristophanem Acharn. cupiens
quidam conspectam anguillam posse statim vorare, δμῶες,
ait, ἐξενέγκατε τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα, id
est, *bois famuli, ex aedibus huc afferte scculum et flabellum.*
Ait ibi graecus interpretes, dici vulgo hoc genus ἐσχάρας
ἄρταν, hoc est, *arulam.* Hesychius recte interpretatur
τυροφόρον σκεῦος. Clemens quoque Alex. inter luxus in-
strumenta ἐσχαρίδας ἀφ' Ἑλλάδων recenset. Potest de his in-
telligi versus Plauti in Capt.: *Luridum atque epulas foveri
foculis ferventibus.* Meminit et Plutarchus in Crasso, sed
in diverso usu, cujus aliud exemplum apud Tullium in
ea pro domo sua. Mox Aristotelis locum sic melius ver-
tas: *Qui in circulis conciones habent, totumque diem prae-
stigias spectant, et cum iis sunt, qui e Phasi vel Borysthenes
huc appellant: legunt autem nihil quicquam, nisi forte
Coenam Philoxeni, nec eam quidem totam *).* τὰ θαύματα
esse praestigiatorum officias et θαυματοποιίας, deceptos-
que per saepe in ea voce fuisse interpretes, et Athenaei,
et aliorum auctorum, monebamus in Comm. Theophras-
ti. Scribo autem cum Dalecampio: πλὴν εἰ τὸ Φιλοξένου
δαίπνον, καὶ τῆτο ἕχ ὄλον, vel ἕχ ὄλον εἰδὲ τῆτο. Inge-
niosum fuit illud Philoxeni commentum, quod ex Phania
hic describitur. In ea narratione non concoquo ista: τὴν
δέ ποτε ἠρωτημένην ἐκ ἀποκρίσθαι, διότι νεωτέρα ἀλοίη·
διὸ μὴ παρακολαθεῖν. Negat, pusillum hunc mullum Phi-
loxeno responsum petenti voluisse dare. Quod verum
esse negamus nos. Quid? nonne clara illius responsio
videtur tibi inesse in his verbis, διότι νεωτέρα ἀλοίη· διὸ
μὴ παρακολαθεῖν, et sequentibus? Mihi quidem videtur.
Scripturus Philoxenus de amoribus Cyclopi et Galateae,
mullillum sibi appositum de rebus Nelei, Galateae patris,
interrogavit: is respondet tandem, se juvenem captum

*) [Idem et alicubi scripsit, eos, qui ad populum concionantur,
diem totum absumere in orbis miraculis, dum cum iis fabu-
lantur, qui e Borysthenes vel Phasi reduces appulerunt, ipsi ve-
ro nihil eorum, quae literis prodita sunt, legunt aut discunt,
nisi forte Philoxeni coenam, atque illam non totam. Dalecb.]

esse: propterea interesse iis rebus non potuisse, neque ea scire, quae sciscitaretur Philoxenus: at illum alterum scire grandem natu nullum, qui Dionysio esset appositus: eum igitur interrogaret. Omnino sic sunt ista accipienda, tollendaque negatio ante ἀποκεκρίσθαι. Lego: τὴν δὲ πολλάκις ἠρωτημένην οἱ ἀποκεκρίσθαι, διότι νεωτέρα ἀλοίη. Non est hic τὸ διότι particula αἰτιατικὴ, sed pro ὅτι accipitur, ut saepe. De Cyclope autem Philoxeni eadem Athenaeo Aelianus V. H. l. XII. c. XLIV. Scholiastes Aristoph. aliter in illa e Pluto: Φρετραυβλὸ τὸν Κύκλωπα μιμήμενος. Subjicit auctor excerptorum narrationi huic aliam non dissimilis ganeonis, aut etiam deterioris, Apicii. Tres Roma tulit Apicios, gulae studio omnes p. 23. infames. Horum trium duos unicus Athenaeus nobis tradit. Primus is est, qui vixit cum Rutilio Rufo, qui nomen dedit anno u. DCXLIX. et aliquot annis post, adnitente vel occasionem certe praebente Apicio isto, in exilium est actus. Alter in majore fama et fuit vivus, et nunc quoque est, quam ut pluribus sit nobis indicandus. Sub Tiberio vixisse eum, narrat hic auctor, et consentiunt Seneca Consol. ad Albinam matrem et alibi. Plinius l. XIX. c. VIII. et Dio Nicaeus l. LVII. Fortasse hic est, de quo scripserat Appion grammaticus. cujus librum Περὶ τῆς Ἀπικίης τρυφῆς laudat noster in l. VII. Tertius. sicut et primus. Athenaeo soli memoriam nominis sui debet. Vixit sub Trajano. ut statim sequitur. Non enim possumus de lectione nostrorum librorum dubitare, cum Suidas in voce δερσα non aliter eum describat. Errant, qui duos fuisse Apicios scribunt: vide ad l. IV. De nomine primi Apicii scribit auctor fuisse nominatas placentas Apicias, divisas in γένη πολλά, id est, species. In hoc potissimum deliciarum genere gulae proceres studium posuisse, alibi docemus. Caeterum placentas Apicianas alibi quam apud hunc l. XIV. legere adhuc non memini, sed condimenta. Tertullianus de anima: *Si ita judicabitur, nonne illa anima plus solatii quam supplicii relatura est, quod funus inter coquos preciosissimos invenit, quo? condimentis Apicianis et Lurconianis humatur?* De Apicio loquens auctor meminit Minturnarum, et urbem Campaniae esse scribit: recte, ut notum ex Geographis. Olim tamen Κινυρῶν hic fuit scriptum: itaque Suidam legisse certum est. Sed quam saepe isti cucullato grammatico depravati codices errandi ansam praebuerint, scimus nos, qui in ejus libris multas hoc genus culpas observavimus:

ut cum Φουτάλιμος male apud Sophoclem legit pro Φουτάλιμος· cum apud Pindarum Φρήμας δι' αἰθέρος pro ἐρήμας· apud Theocritum δῆτα κοιλιδιῶντες pro κυλοιδιῶντες· in veteri epigrammate ὑσίνοιο θέρισρα pro ὑσγίνοιο. Pari stupore, (cur enim non dicam ligonem ligonem?) σπαΐλια alibi legit et probavit pro ἀσκάλια, et ὑεβάδιεβος pro εὐεβάδιεβος, *subadjuva*. Nam ea voce uñ necessario et Graeci, ut Syncsius ep. CXLV., quo putem respexisse Suidam, sed vitioso codice usum. Subadjuvarum mentio in Notitia Imperii. Mitto nunc alia sane quam multa generis hujus peccata Suidae, partim notata jam aliis, partim nobis alibi. Scribo ὁ δ' ἰδὼν ἐπύθετο, εἰ μείζης ἐκ ἔχουσι, restituta negatione, quae occasione proxime praecedentis syllabae est omissa.

CAPUT SEPTIMUM.

Corriguntur aliquam multi loci. κωλήν Ἀριστοξένειος. ἀποζέσαι, feruere. Μυconiί. χάλις, χαλί- κρητον μέθυ, οἶνος κεκερασμένος ἀκρατος. Φα- γεῖν ἄμαχος. παρὰ pro περὶ, et contra. Jambli- cbi mendae aliquot indicatae et sublatae.

Tertullianus quidem antiquos philosophos gloriae ani- p. 24.
malia vocabat, scite et vere nimis, si paucos admodum excipias: sed et gulae animalia non minore appelles jure plerosque eorum: Epicureos utique et Cyrenaicos sive Aristippeos. Talis ille fuit Aristoxenus, de quo Athenaeus: ἀφ' ἧ καὶ κωλήν τις καλεῖται Ἀριστόξενος, ἰδίως σκευαζόμενος. Legendum vero Ἀριστοξένειος. Nam alienis- simum est ab auctoris mente, quod finxere interpretes *) , quasi fuerit Aristoxenus cognominatus Κωλήν. Hoc Athenaeus non dicit: sed genus quoddam κωλήνων singulari modo, nescio quo, paratorum, Aristoxeneum ab eo de- nominatum esse. κωλήν Ἀριστοξένειος sic dictus, ut πλα- κῆς Φιλοξένειος, de quo fecit modo mentionem. Ubi Ni- comedem auctor nominat, scribe Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, non τῷ Βιθυνῶ τῷ β., ex usu linguae et melio- ribus Suidae libris. In tertio Euphronis comici versuum, Ὅδον ἀπέχοντι πρῶτον ἡμερῶν ποτε, offendit me vox πρῶ-

*) [Finxit Dalech.]

τον, et omnino, si quid judico, corrupta ea est. Cor-
 rigo sine dubio πρὸς ἄρκτον. Erat tum Nicomedes in
 Scythia, quae regio est ultra Pontum, versus aquilonem.
 Fuisse in Scythia, probat sequens versiculus: Ἴσθρὶ τὴν
 Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. Ergo πρὸς ἄρκτον. Versu
 nono legit Dalecampius Ἀποζέσαν. Ego non video, cur
 necesse fuerit, oleum ferveri, priusquam in sartagine
 infunderetur: lego igitur, ut editum est, Ἀποζέσαι ὃ
 ἔλαιον ἐπιχέας, id est, *Infuso oleo, ut ferveret in eo, et*
coqueretur ista falso credita arua. ἀποζέσαι pro ὡς ἐνα-
ποζέσαι, vel πρὸς τὸ ἐναπ., ut inferveret vel infervesceret.
 Scripti quidam ἀποζέσας pro ἀποζεῖν ποιήσας, significati-
 one τῆ Hiphil Hebraeorum: non probo. Myconii, quos
 sua vilitas nobiles fecit, melius per ο parvum scribuntur
 Μυκόνιοι, quam per ω magnum: etsi ita codices hoc loco
 et apud Zenob. ac Suid.: vide ad l. VIII. Archilochi locus,
 incipit a verbo Πολλόν, non unde putavit Dalec. *). In eo
 scribendum Πολλόν δὲ πίνων καὶ χαλίκρατον μέθυ, non
 μεθύων. Vinum etiam χάλιν vocant poëtae. Hipponax:
 Ὀλίγα φρονῆσιν οἱ χάλιν πεπωκότας. Ea ratione sic dictum
 vinum, qua Bacchus Λυαῖος, et poëtis λυσιμελής. Vete-
 res Athenienses sic τὸν ἄκρατον vocasse, scribit Apollonii
 interpres: χαλίκρατον μέθυ, temperatum vino temperatum,
 id est, meracum: et, ut elegantissime ait b. Johannes in
 Apocal., οἶνος κακαρασμένος ἄκρατος. Apollonius: Πίνε
 χαλίκρατον λαρόν μέθυ. Possumus minima mutatione
 senarios aliquot ex istis Archilochi constituere: quae fuit
 Turnebi sententia. Ita scribemus: Πολλόν δὲ πίνων καὶ
 χαλίκρατον μέθυ, Ὡν ἔτε τιμὴν εἰσὶν ἐγκας, ἔτε μὴν Κλη-
 θεῖς ἐσῆλθες, οἷα δὲ φίλος, ἀλλά σε Γαστήρ νόον τε καὶ φρέ-
 νας καμήγαγεν Ἐς ἀναιδίην. Eubulo comico ἄμαχοι dicun-
 tur comedones et ventres: — εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων
 δύο Ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι, duo, quos nulla vi aut copia ci-
 borum expleveris, aut herbam porrigere coëgeris. Ae-
 lianus princip. Var.: καὶ πᾶν ὃ, τίς φαρμακίαν ἄμαχοι.
 paulo aliter: nam Eubulus quantitatem ciborum specta-
 vit, Aelianus magis qualitatem. In hoc versu bis po-
 nendam esse vocem Φιλοκράτης, docuit in Lectionn. suis
 eruditiss. Muretus. Nos in ea libri primi editione, quam
 ὁ θαυμαστότατος Turnebus ante editum illum a Mureto li-
 brum Lutetiae curavit, locum restitutum invenimus.
 Uter utri praeiverit, facile eruditi judicabunt, non solum
 ex ratione temporis, sed et morum ac scriptorum utrius.

*) [ab ἀλλὴ μὴν κληθεῖς εἰς.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 26. Locus mendii manifestus. In utroque versu laborat modulus metri: tum autem sententia absurda. Quatenam obsecro felicitas, subinde sollicitum esse de inveniēda aliqua nova parandi victus ratione? Praeterea falsum est, id Antiphānem sensisse, qui contrarium potius voluit, ut ex praecedentibus clarum, et insituito ab auctore nostro sermone. Corrigo: Μάκκρς ὁ βίος· εἰ δὲ μ' εἰς κρινὸν πόρον ἴδρῆν ποῖ, ὡς μάστρυα ταῖς γνήθοις ἔχα. Fortunam suam praedicat parasitus. *Βεντῆμ, ἰνquit, νι·αμ! nihil mihi opus. novam quos diebus rationem iure, qui be-beum, quod edam!*

C A P U T O C T A V U M.

Στεγανόμιον, pretium mansionis. ἄκαπνα θύειν. Homericæ epulae apud Plutarchum. Dioscoridis liber Οἱ παρ' Ὀμήρω νόμοι. λαρυροκαάκκαβον βρωμα· ἡμιλάσαυρες. *Leges de non comedendis agnis et vitulis.* ἄπεκτες ἀρήν. Φλέγμα ψυχῆς. *Vinum cardiacorum.* Mos veterum, ut hospites lavarent etiam pudicae virgines.

Epitomæ auctor cum hæc sibi exciperet, omnem sermonum seriem et operis totius faciem ita corrupit, ut, quid a quo, et quorsum dicatur, in illius excerptis nulla conjectura possis assequi. Omisit enim, quacunque fere decori et nexus gratia, ut fieri amat in dialogorum textura, erant addita, tanquam vesti prætexta. Si quid ejusmodi non est omissum, scias, aut verbi alicujus venustatem, aut dicti novitatem fecisse, ut id exciperetur: quod nos cum aliis non paucis observavimus locis, tum in hisce, quæ Antiphānis versus statim sequuntur. Τῶδε οἴκοθεν ἔχων εἰς τὸ συμπόσιον ἦλθον, καὶ προμελετήτης. Ἰνα κῆγὰ τὸ στεγανόμιον κούίζων παραγένωμαι. Pronunciabat ista unus convivarum post longam et testimoniis antiquorum plenam orationem. *Hæc, ait, domo ad hæc convivium attuli, jam ante meditatui, qui possem huc accedere cum parva mercede, quam hospiti meo darem.* στεγανόμιον apud Atticos (nam alii aliter) ea dicitur merces, quam hospes ex hospitio discedens pendit stabulario. Latine

pretium mansionis. Apulejus: *Quin imus, et itineris matutini gratiam capimus? sumo sarcinulam, et pretij mansionis stabulario persoluto, capessimus viam.* Editum erat περιγένωμαι, pessimo exemplo pro παραγένωμαι. Culpa librarii errorem genuit interpretis posterioris [Dalech.]; nam miram, Natalem et legisse recte, et non male sententiam expressisse. In editione Turnebi pro versibus habeantur haec omnia, et distinguuntur: magno profecto errore. Neque hoc dico, ut magni viri, quos veneror, maneis violem: μή τῆτο φίλον Διὶ πατρὶ γέροιο· sed ut aequioribus utar doctis viris, siquando in tam longo opere somnus irrepens nos opprimat. Adjicitur ab eodem: ἀκαπνα γὰρ ἀοιδὸι θύουεν. Vetus dictum est, cujus auctoritate factum suum tuetur iste conviva, qui dixit modo, se pro symbola auctorum locos recitasse. *Fus namque est hoc, inquit, cantorum et poetarum, ut sacrificent sine fumo, hoc est, laute epulentur nullo suo sumptu.* θύειν hic potius τὸ εὐωχῆσθαι, quam sacrificandi actum significat: quia rem sacram convivium oriparum sequebatur. ἀκαπνα quae dicantur proprie, docent nos et jurisconsulti. In hoc proverbio denotat ea vox τὸ ἀδάπανον· quia dapnium epularum symbolum apud poetas est ignis aut fumus: ut in hoc auctore saepe vides, et testatur dictum vetus in schol. Aristoph., τὸ πῦρ εὐωχίας σήμερον. Sic igitur dictum istud παροιμιῶδες auctor noster usurpat; alii scriptores aliter. Leonidas, poeta epigrammarius, versiculos Caesari offerens muneri, Καλλιόπης γὰρ, inquit, ἔκαπνον αἰεὶ θύου. Michaël Psellus in epistolis pereruditis, quae lucem, opinor, necdum videre, loquens de solemnitate nuptiarum, cui admixta severitas philosophica: εἰ γὰρ ἦδεν ταῖς Ἐλευσινίαις (nempe τελευταῖς, et fortasse addenda vox ea nostro codici) μέλλων προσιέναι, καὶ μυστηρίοις ἀτεχνῶς ἀπαντήσεσθαι, καὶ ἄναυλον καὶ ἄχορδον εὐορτάσαι πανηγύριον, καὶ θύσαι ὃ Φασιν ἀκαπνα. Solent fere singula in excerptis capita incipere a voce ὄτι, ut in epitome Strabonis nunquamnon, hic vero nonnunquam. Ait: Ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Cum ista legas, non aliud arbitraris, nisi de usu verbi μονοφαγεῖν monuisse Athenaeum. Ego tamen aliter censeo: puto enim, Athenaeum isto sane quam opportuno loco, (bona siquidem primi et secundi pars veterum mores circa mensam continent)-de consuetudine antiquorum egisse, qui soliti in suis conviviis suas singuli separatim escas comedere, nec in commune convivari, verum

p. 26. Locus mendii manifestus. In utroque versu laborat metulus metri: tum autem sententia absurda. Quae enim obsecro felicitas, subinde sollicitum esse de inveniend aliqua nova parandi victus ratione? Praeterea falsum est id Antiphanem sensisse, qui contrarium potius voluit, et ex praecedentibus clarum, et instituto ab auctore nostro sermone. Corrigo: Μήκρς ὁ βίος· εἰ δὲ μ' ἀβί καινὸ πόνον ἰ. ὑρεῖν ποτ', ὡς μέτρημα ταῖς γυμναστικαῖς ἐχθα. Forte nam suam praedicat parasitus. Βεβαιῶν, inquit, *vi:am nihil mihi opus, novam quos diebus rationem vivere, qui beneam, quod edam.*

C A P U T O C T A V U M.

Στεγαιόμιον, pretium mansionis. ἀκαπνα θύειν. Herculicae epulae apud Plutarchum. Dioscoridis liber Οἱ παρ' Ὀμήρω νόμοι. λαυροκάκκαβε βρωμα' ἡμιλάσαυρος. Leges de non comedendi agnis et vitulis. ἀπεκτος ἀρήν. Φλέγμα ψυχῆν Vinum cardiacorum. Mos veterum, ut hospites lavarent etiam pudicae virgines.

Epitomae auctor cum haec sibi exciperet, omnem sermionum seriem et operis totius faciem ita corrupit, ut quid a quo, et quorsum dicatur. in illius excerptis nulli conjectura possis assequi. Omisit enim, quaecunque fore decori et nexu gratia, ut fieri amat in dialogorum textura, erant addita, tanquam vesti praetexta. Si qui ejusmodi non est omissum, scias, aut verbi alicujus venustatem, aut dicti novitatem fecisse, ut id exciperetur quod nos cum aliis non paucis observavimus locis, tum in hisce, quae Antiphanis versus statim sequuntur. Ταῦτ οἴκοθεν ἔχων εἰς τὸ συμπόσιον ἦλθον, καὶ προμελετήτης. Ἐν κτῆν τὸ στεγαιόμιον κομίζων παραγένομαι. Pronunciabit ista unus convivarum post longam et testimoniis antiquorum plenam orationem. Haec, ait, *domo ad hoc convivium attuli, jam ante meditatus, qui possem huc accedere parata mercede, quam hospiti meo darem.* στεγαιόμιον apud Atticos (nam alii aliter) ea dicitur merces, quam hospes ex hospitio discedens pendit stabulario. Latin

pretium mansionis. Apulejus: *Quin imus, et itineris mansuini gratiam carpiamus? sumo surcunculam, et pretij mansionis stabulario persoluto, carpiamus viam.* Editum erat περιγένωμαι, pessimo exemplo pro παραγένωμαι. Culpa librarii errorem genuit interpretis posterioris [Dalech.]; nam miram, Natalam et legisse recte, et non male sententiam expressisse. In editione Turnebi pro versibus habentur haec omnia, et distinguuntur: magno profecto errore. Neque hoc dico, ut magni viri, quos veneror, mancis violem: μή τῆτο φίλον Διὶ πατρὶ γέροιτο· sed ut aequioribus utar doctis viris, siquando in tam longo opere somnus irrepens nos opprimat. Adjicitur ab eodem: ἀκαπνα γὰρ ἀποδοὶ θύομεν. Vetus dictum est, cujus auctoritate factum suum tuetur iste conviva, qui dixit modo, se pro symbola auctorum locos recitasse. *Ἰὺς παρημε εἰς hoc,* inquit, *cantorum et poetarum, ut sacrificent sine fumo,* hoc est, laute epulentur nullo suo sumptu. *Ἰύσι* hic potius τὸ εὐωχῆσθαι, quam sacrificandi actum significat: quia rem sacram convivium oriparum sequebatur. ἀκαπνα quae dicantur proprie, docent nos et jurisconsulti. In hoc proverbio denotat ea vox τὸ ἀδάπανον· quia dapnium epularum symbolum apud poetas est ignis aut fumus: ut in hoc auctore saepe vides, et testatur dictum vetus in schol. Aristoph., τὸ πῦρ εὐωχίας σήμερον. Sic igitur dictum istud παροιμιῶδες auctor noster usurpat; alii scriptores aliter. Leonidas, poeta epigrammarius, versiculos Caesari offerens muneri, Καλλιότης γὰρ, inquit. ἀκαπνον αἰεὶ θύοις. Michael Psellus in epistolis pereruditis, quae lucem, opinor, necdum videre, loquens de solemnitate nuptiarum, cui admixta severitas philosophica: εἰ γὰρ ἦδεν ταῖς Ἐλευσινίαις (nempe τελεταῖς, et fortasse addenda vox ea nostro codici) μέλλων προσιέναι, καὶ μυστηρίοις ἀτραχυνῶς ἀπαντήσεσθαι, καὶ ἄγαυλον καὶ ἄχορδον εὐρτάσαι πανήγυριν, καὶ θύσαι ὃ Φασι ἀκαπνα. Solent fere singula in excerptis capita incipere a voce ἔτι, ut in epitome Strabonis nunquamnon, hic vero nonnunquam. Ait: Ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Cum ista legas, non aliud arbitraris, nisi de usu verbi μονοφαγεῖν monuisse Athenaeum. Ego tamen aliter censeo: puto enim, Athenaeum isto sane quam opportuno loco, (bona siquidem primi et secundi pars veterum mores circa mensam continent) de consuetudine antiquorum egisse, qui soliti in suis conviviis suas singuli separatim escas comedere, nec in commune convivari, verum

ιδίας μερίδας ἔχοντες. Talia fuere illa heroum apud poë-
 tam convivium. Quam ob causam Plutarchus *Ὀμηρικὰς δαι-
 τας* et *Ὀμηρικὰ δειπνα* agitari ab iis scribit, qui habent
 quisque suam sibi appositam *μερίδα*. Sunt alii codices
 magni ejus scriptoris, in quibus scriptum *Ὀμβρικὰς* et
Ὀμβρικὰ eamque *γραφήν* doctissimi viri sunt interpreta-
 ti: sed liquet mihi, alteram veram esse, hanc falsam.
 Nam Homericarum epularum eam esse omnium rationem,
 sciunt omnes, de iis autem loqui Plutarchum, satis ipse
 indicat, cum eadem convivium *στρατιωτικὰ καὶ παρεμβολικὰ,*
militaria et castrensia, nominat. Ita igitur veteres: po-
 stea coepere in commune apponi cibi: in quo humanitas
 esse major visa est. Caeterum de vocibus *μονοφαγεῖν* et
μονοφάγος libro II. cap. VII. Sustulimus paulo post inu-
 tilia verba, *Περὶ τῶν ἡρώων καὶ Ὀμηρον βίβλ.* quae
 ista praecedebant, *Ὅτι Ὀμηρος ὀρῶν,* et caetera: et erant
 illa verba titulus sequentis sermonis, ex ora libri in con-
 textum translatus. Sunt autem, quae disputantur hoc
 loco de heroum apud Homerum vita, sumpta ex Dios-
 coridis opere, cui erat index *Οἱ παρ' Ὀμήρω νόμοι,* id
 est, *De legibus et institutis. quae apud Homerum observan-
 tur.* Didici hoc, docente me Suida, qui in *Ὀμηρος* plu-
 rima ex Athenaeo descripsit: neque auctorem tacuit, un-
 de haberet Athenaeus, quod fecit eclogarius. Hic est
 p. 28. Dioscorides Isocratis discipulus, ut paulo post dicitur:
 laudatur Athenaeo et Dioscorides *ἐν Ἀπομνημονεύμασι,*
 qui non est, opinor, alius. Legebatur *ἐμφῦσαι πάλην*
αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς: et ita Suidas quoque: verius est *πᾶσιν*
 aut *παισίν.* Talia nonnulla observari possunt, si cui tan-
 tum fuerit otii, ut Athenaeum cum Suida contendat.
 Ait. Homerum omnibus carnes assas apponere, non co-
 ctas aliter. Plato III. de republ., *Homerus,* inquit, *ἐπὶ*
στρατιᾶς ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἐσιάσεσιν ἔτε ἰχθύσιν αὐτὰς
ἐσιᾶ, καὶ ταῦτα ἐπὶ *θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας,* ἔτε
ἐφ' ὄϊς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς. Menandri locum, ubi
 nominantur *ὑποβινητιῶντα βρώματα,* habes I. IV. non
 longe a principio, et iterum I. XII. Scribendum addito
 articulo: *καὶ τὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς λασαυροκάκκαβον καλέ-
 μενον βρῶμα.* Aliud *παρὰ πολλοῖς, a multis:* aliud *παρὰ*
τοῖς πολλοῖς, a vulgo. Est sane infimae atque estricis ple-
 bis dictio *λασαυροκάκκαβον,* qua neque os suum, neque
 suas chartas inquinarent elegantiores. Nam Chryssippi τὸ
συρφετῶδες ex Seneca novimus et Galeno. Locus autem
 sumptus est ex illius libris *Περὶ καλῆ καὶ ἡδονῆς.* Etiam

λάσαυρος pro catillone plebeja vox. Critici veteres ob dictionem ἡμιλάσαυρος Menandrum exagitarunt, literarum subtilitati sine aemulo genitum. De lege Atheniensium, qua vetabatur ἀρνὸς ἀπεκτῆται esus, conferendus auctoris hic locus cum alio l. IX., ubi ex eodem Philochoro et Androtione melius hac de re et plenius. ἀπεκτον ἄρνα cum recte essent interpretati agnum intonsum: mirum, cur addiderint *) ineptam appendicem, ἰμπεριμνε. Diverso enim sensu usurpatur τὸ πέκειν de pecude et de lana. ἀπεκτος agnus dicitur tenellus, anniculo minor, nondum περικυθῆς, ut ait Theocritus, cui nec vuisa neque τοῖσα lana est. Lana ἀπεκτος, non recitata, non carminuta, nec praeparata. Similis fuit huic legi Valentis constitutio, de qua Hieronymus contra Jovin. l. II. *Imperator Valens*, inquit, *super legem per orientem dederat, ne quis visulorum carnibus vesceretur, utilitati agriculturae providens.* Nota etiam vetustissima lex de non mactando bove aratore, cujus et Graeci faciunt mentionem, et Varro in libris de r. r. Homerus, inquit auctor, facit homines numen colentes ἀπὸ τῆς διαίτης, *raute victus sui*: iis, quibus vescuntur ipsi. Graeci dicerent ταῖς τῶν δειπνῶν ἀπαρχαῖς. Libationum veterum ritus nemo ignorat. Interpr. [Dalech.]: *tenui frugalique victu deos colunt.* Deos misellos! quando illis victum mortales suppeditabant, et demensum admetiebantur. Φλέγμα et Φλεγμονὴν latiore significationem habere in libris Hippocratis aliorumque veterum, quam in recentiorum scriptis, saepissime docet Galenus. Athenaeus pro morbo ἀπλῶς usurpat, ut cum scribit hoc loco, victu parco fieri homines ἀφλεγμάντες τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, id est, *sanos et corporibus et animis*: et paulo post, ἔτε Φλεγμονὴν ἔτε ἀκρασίαν πέπουθότων τῶν εὐβεβιακότων. Quod ait de vino cardiacis propinari solito, cui sit aliquid σιτῶδες immistum, verissimum est. Sic n. medici praecipunt, ut Trallianus; cujus appo- p. 29. nam verba illustrando huic loco. Is l. XII. syncopes varia genera explicans, et earum curationes docens, praescribit saepius ἄρτον εἰς οἶνον κεκραμένον, ἢ *lepi in vinum intinctum*: sed temeritate eo, quod inscribitur περὶ τῶν ἐπὶ Φλεγμοναῖς πυρετώδεις λεπιδυμένων, ita praecipit; οἶνον δίδοναι, μάλιθα δὲ εἰς χόνδρον ἐφθὸν οἶνον ἐπιχέοντα προσφέρειν, εἰ δὲ καὶ ἄρτον ἀντὶ τῆς χόνδρου ἐπιδοίης, τὸ αὐτὸ δύναται. Ex his potest intelligi, quid significet auctori

*) [Addidit Dalech.]

huic τὸ σιτῶδες. Cocali filiae cum vitae Minois insidia-
rentur, occasione publici moris usae sunt, ut cum inter-
ficerent. Advenientem de more lavantes, calidae loco
picem ferventem infuderunt. Zenobius: Μίναϊ τῷ Κρη-
τῶν βασιλεῖ αἱ Κωκάλῃ θυγατέρες ἐπέχεαν ζέεσιν πίσσαν.
Recte colligit hinc Athenaeus, fuisse illis temporibus
moris, ut virgines honestae pedes advenientium hospitem
lavarent. Quare, cum apud Homerum similia inveniun-
tur, neque mirandum, neque succensendum maximo va-
tum. Deest aliquid post βεβιωκότων. Sententia aucto-
ris hujusmodi lectionem flagitat: τῷ καὶ ποιεῖ σαφρόνως
ἀπτομένως, quam ob causam foeminas inducit Homerus
hospites caste attrectantes.

C A P U T N O N U M.

Homeri locus a Dioscoride emendatus. Θεομηνία.
Θετταλὸν σοφισμα, *sophista Thessalus. πάλαι-*
σμα, disputator, et id genus multa. Jentandi con-
suetudo. διανησιζέσθαι, solvere jejunium, ἀπο-
νησιζέσθαι. Hesychii locus: fuisse illum Christian-
um. Mendae aliquot sublatae.

Agamemnonis verba, quibus fatetur culpam admissam in
velitatione cum Achille, proferebantur ab Athenaeo in
hunc modum: Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέσσι πιθή-
σας, Ἡ οἴνω μεθύων, ἢ μ' ἐβλάψαν θεοὶ αὐτοί. Postero-
rem horum versuum nulla hodie editio agnoscit, neque
Ἰλιάδ. ι. neque ραψ. τ. Priorem leges in nono Iliad. atque
ei geminum Iliad. τ.: Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καὶ μευ φρένας ἐξέ-
λετο Ζεὺς. Ne Athenaei quidem temporibus aliter ha-
buere vulgati codices Homeri. Ideo subjicit statim, cum
ita locum poetae profert, sequi se Dioscoridem, qui sic
emendaverit. Lego ex libris, quibus olim usus Eusta-
thius, εἰς τὴν αὐτὴν τιθεὶς πλάστιγγα τὴν μέθην τῇ Θεομη-
νία, non τῇ μαγία· perspicue enim illo versu, Ἡ οἴνω με-
θύων, ἢ μ' ἐβλάψαν θεοὶ αὐτοί, denotatur vis major, et
ira numinis. Quod supra dicebamus, grammaticum hunc
non res solum ἀντιμνημονεύτως excerpere, sed et elegan-
tiores interdum loquendi modos: interpretibus nunquam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

νημα λαῖ apud regium psalten ore τῶν LXX., ἱεράτευμα pro ἱερείῃ apud LXX. Exodi XIX. 6. et Petrum Apost. In his et similibus exemplis hujus formae nomina modo active, modo passive sunt exponenda. Recte probat auctor. jentandi consuetudinem fuisse apud veteres, ex Homeri loco Ὀδυσσ. π. Sed in ejus versu magna incuria omis- sum id, quod maxime ad rem faciebat, ἄμ' ἠοῖ. Ita liber ille incipit: Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς Ἐντύνοντο ἄρισον, ἄμ' ἠοῖ κειαμένω πῦρ. Locus, qui esse dicitur unicus in tota Iliade, exstat ultimo libro: sed est obscura admodum jentaculi ex illo versu probatio: cla- rissima ex Antiphane, cujus verba ita concipimus: Ἄρι- στον ἐν ὄσῳ ὁ μάγειρος ποιεῖ. εἴτ' ἐπάγει· Συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμῆ; Id est, *Interea dum cocus prandium pra- rat: et mox: De jentando tecum quid animi tibi est? visne tecum jentare?* Praetermisit Athenacus, quae inter utrumque versum erant a poëta interjecta: quae ad prae- p. 31. positum nihil faciebant. Fortasse illis describebatur pran- dii apparatus. πῶς ἔχεις ἀκρατίσασθαι, ἀντὶ τῆ, πρὸς τὸ ἀκρατ. Idem comicus alibi: Πρὸς ἀμυγδαλᾶς δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς. Canthari locum ita distinguo: Οὐκὲν ἀκρατι- σάμεθ' αὐτῆ. μηδαμῶς. Ἐν Ἰσθμῶ γὰρ ἀρισήσομεν. Ergo *ibi jentemus. Nequaquam. In Isthmio enim prandebimus.* Miram vero vocem διανησιμὸς pro eo, quod dicimus nos Francoceltae plane ad verbum *desjuner*. Sed nobis ra- tio constat: est enim quasi dejejunare pro jejunium sol- vere, ut *deonerare* et *dearmatus*. Saepe ita accipimus τὴν *de*. Graeci, quod sciam, τὴν διὰ nunquam. *Jejunare* Graecis νησεύειν et νησιζέσθαι: *frangere jejunium* ἀπονησι- ζέσθαι. Hesychius: ἀπονησιζέσθαι. ἀπὸ νησείας ἐπὶ πρώ- την ἐλθεῖν. Scribebam ἐπὶ ἐδωδῆν: sed vulsit aurem ma- gnus nostrarum Musarum ἀρχιερεὺς, qui in septimo divini operis de. emendat. temp. aliter interpretatur Hesychii verba, et ad ritus veteris ecclesiae christianae refert: quod eo nobis probabilius videtur, quia doctissimum il- lum grammaticum scimus fuisse christianum, contra quam fit quibusdam visum. Quis credat, alienum hominem a pietatis nostrae sacris tot locos utriusque foederis expo- siturum? Propterea Epiphanium bis laudat: Cyrillum semel. *υἰοθεσίαν* explicat τὸ ἅγιον βῆπτισμα: meminit et- iam Ἀντιχρίστου, et Apostolorum aliquot nomina interpre- tatur. Christianus igitur Hesychius. Proprie διανησιμὸς est jejunii continuatio: διανησιζέσθαι ad finem usque jejunare. Qui apud Graecos primi auctores hujus moris

fuere, facti invidiam verbo isto levatum iverunt: quān non tam levi hoc cibo infititio jejunium frangerent, quam illud praestarent, ut ad praescriptum moribus aut religione jejunii finem possent durare. Aeschyli versus non sunt editi sine mendis: ne scripti quidem in membranis. Legebam: Καὶ ταξίαρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατον — τάρχας ἑταῖα· σῖτον αὖ διώρισα. Ἄρισα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα. Primum et secundum potes etiam sic concipere cum Josepho Scaligero: Καὶ ταξίαρχας καὶ στρατάρχας καὶ ταγῆς ἑταῖα· σῖτον δ' αἰδέναι διώρισα. Eustathius: Δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἐσπέραν ἐλέγετο, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· καὶ ἀπλῶς δὲ πᾶσα τροφή· τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ, Ἄρισα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία, ἢ μάλιστα τρίτα κατὰ τὰς παλαιὰς, κακῶς ῥηθῆναι κρίνουσιν οἱ παλαιοί.

CAPUT DECIMUM.

Locus poëtae de quarta τροφῇ. Athenaei inconstantia, μήποτε δέ. Mensae veterum, deque iis Homeri locus expensus. daïs cur εἶση apud poëtam. Athenaei et Eustathii expensae sententiae. daῖτα de solo homine dici: bruta non habere mores. μοῖραι. Casellus Halieuticorum scriptor.

Solitos veteres quater de die cibum sumere, probat deipnosophista ex Homero. Homerum enim quartae τροφῆς facere mentionem, quando ait extrema ῥαψ. ρ. Eumaeum compellans Telemachus: — σὺ δ' ἔρχεο δευλιήσας p. 32. σκας. Sed de vocis δευλιήσας recta interpretatione non consentientibus criticis, tum in partes. *) Athenaeus isto loco ab iis stat, qui exposuerunt de cibo post coenam sumi solito, quam ille τροφήν quartam vocat: possis latine dicere *comestationem*. Ita igitur hic Athenaeus: quo iudicio, arguit locus, quem adscribam e libro V.: Γαλοῖοι εἰσιν οἱ Φασκοντες, ὅτι καὶ τέσσαρας ἐλάμβανον τροφὰς, ἐπεὶ ὁ ποιητὴς ἔφη — σὺ δ' ἔρχεο δευλιήσας· εἰ νοῦντες, ὅτι δηλοῖ, τὸν δευλιγὸν διατρέψας χρόνον. *Ridiculi sunt, ait, qui de quarto cibo istum Homeri locum accipiunt.*

*) [Sic in exemplis Casaubonianis. Videntur nonnulla deesse.]

Enimvero quod bona pars nunc scribentium, id Athenaeus facit interdum: recitatore[m], inquam, agit, non criticum. μήποτε δὲ cum dicunt Graecorum grammatici, nihil affirmant, sed suas tantum dubitationes proponunt. Sic accipe haec: μήποτε δὲ καὶ συνωνυμεῖ τὸ ἄριστον τῷ δαίπνῳ. Qui putabant, solitos quondam fuisse Graecos singulis convivis suam separatim mensam apponere, quod de Germanis Tacitus scribit, testem suae sententiae poëtam proferebant. In primo enim Ulyssae Mentae, qui procis et Telemacho parata coena supervenerat, mensa propria apponitur. Sed recte negat auctor, satis certum hujus moris testimonium esse istum locum, et causam affert: δύναται γὰρ ἢ Ἀθηναῖ ἀπὸ τῆς Τηλεμάχου τραπέζης δαίνυσθαι. Quae verba sic interpretor: fieri posse, ut ea, quae dicitur Minervae sive Mentori apposita mensa, mensa esset Telemachi: illa nempe, unde sumeret cibum Telemachus, quoties separatus a procis, solus vel cum amicis veris coenaret. Homeri locus a nonnullis proferri solitus, ut probarent, finita coena mensas non fuisse sublatas, sic habet apud poëtam Ἰλιάδ. α.: — νέον δ' ἀπέληγυν ἐδάδῃς Ἐσθῶν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Atque haec sic interpretabantur: modo a cibo sumendo desierat: ab edendo inquam et bibendo, et erat adhuc mensa apposita. τὸ ἔτι adhaerere posteriori membro volebant. Contra legi jubet Athenaeus Ἐσθῶν καὶ πίνων ἔτι, καὶ π. Utrovis modo legas, vera Athenaei, falsa aliorum sententia. Deinceps tractans auctor de Homericis δαιτὲς epitheto εἴση, varias diversorum criticorum sententias ita perplexe et confuse nobis proponit, ut ea explicare non sit nullus labor. Primo loco affertur illorum opinio, qui εἴσας τὰς δαῖτας ἀπὸ τῆς ἰσότητος dictas autumabant. s in principio adjectum vacat, ut in ἐέλδωρ et aliis. Sequitur sententia Zenodoti, hisce verbis exposita: ἐκ τέτων ἐπέσθη Ζηνόδοτος, δαῖτα εἴσην τὴν ἀγαθὴν λέγεσθαι. ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὴ ἀναγκαῖον ἦν, ἐπεκτείνας, φησὶν, εἴρηκεν εἴσην. Utinam liceret mihi difficultatem horum verborum dissimulare, invitum enim et alio prope rantem tricae grammaticales morantur: sed interpretationem Athenaei semel professus exedam, quod mihi intrivi. Superior sententia εἴσην δαῖτα interpretabatur ἴσην, aequalem: quod in partes aequales δαῖτα distribuere[n]t. Hic dicit, Zenodotum exposuisse ἀγαθὴν: et ait, ἐκ τέτων ἐπέσθη, bis impulsus. Illa quae sunt? Nihil enim video in praecedentibus, quae Zenodotum eo impel-

lerent: aut ego artem συλλογιστικὴν non teneo. Sed erant, credo, alia in Athenaei oratione, quae nunc in excerptis nulla sunt. Hanc primum crucem fixit nobis iste eclogarius. Quid illa? ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὴ ἀναγκαῖον ἦν, ἐπεκτείνας, φησὶν, εἴρηκεν εἴσην. Tarditatem ingenii mei necesse est confitear: nihil enim hic intelligo. Erat docendum, cur εἴσην exposuisset Zenodotus ἀγαθὴν· id ego ex istis verbis nullus disco. Deinde autem quae ista est ἐπέκτασις; Quia, inquires, pro ἴση dixit εἴση. Ergo eadem Zenodoti interpretatio cum superiore: ergo male exponebat ἀγαθὴν· nam aliud ἴσος, aliud ἀγαθός. His difficultatibus ut me liberarem, ita statuebam: voluisse Zenodotum dici δαῖτα εἴσην, non quasi ἴσην, *aequalem*, sed quasi ἐὴν, *bonam*. ἔως et ἐὸς voces sunt antiquae, idem significantes atque ἀγαθός, notae ex poetis. Itaque legebam: ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὴ, ἀναγκαῖον ὄν, ἐπεκτείνας, φησὶν, εἴρηκεν εἴσην, id est, *nam quia alimentum res est homini bona, facta productione, quia erat necesse, ait Zenodotus, dixit poeta εἴσην*. Necessitatem intellige metricam: non illam στενὴν θεὸν, quae ad durissima saepe trahit renitentes: grammatici dicere solent διὰ μέτρον ἀνάγκην. Emerfisse videbar mihi, et emerferam profecto, nisi iterum demersisset Eustathius cum edita lectione consentiens, et de hoc loco ita scribens: Δαῖς εἴση ἄλλως μὲν κοινότερον ἢ ἰσόμοιρος· κατὰ δὲ Ζηνοδότον ἢ ἀγαθὴ, ὡς ἰσοραῖ καὶ Ἀθηναῖος, λέγων, ὅτι, ἐπεὶ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν ἀναγκαῖον, ἐπεκτείνας εἴρηκεν εἴσην. Ἐνθα σημειώσαι τὸ ἐπεκτείνας, ὡς τῷ Ζηνοδότῳ ἐπέκτασιν δοξάζοντος τὸ ἀντὶ τῷ ἴσην εἰπεῖν εἴσην. Audebimus dicere, errasse etiam hic Eustathium, eo quod non Athenaeum ipsum, sed ejus supposititium adhibuisset in consilium? Tertia est sententia derivantium εἴσην ab εἶμι, *vado* vel *invado*: quia, inquiunt, primi illi agrestes homines, cum non abundarent alimentorum copia, sicunde apparuisset, quod ederent, ἀθρόον ἐπ' αὐτὴν ἰόντες βίη ἤρπαζον, *impetu facto id rapiebant*. Etiam in conviviis antiquissimorum aliquid hujus feritatis. Jamblichus de vita Pythag.: τὸ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἕνα ἄρτον συνέσταν οἱ φίλοι. Inde ἀτασθαλίᾳ dicta est, inquit Athenaeus, quasi ἄτη θαλάσσης. Lege Eustathium, qui hoc fuse prosequitur. Postremo ad primam reditur sententiam, et pluribus explicatur, quomodo dicatur δαῖς εἴση, hoc est ἴση. Cum ait, καὶ τοῖς διακλύσειν ἄλεια· καὶ γὰρ ταῦτα εἰς ἴσον χωρῆντα ἐγί-

νετο· obscure innuit verius quam indicat vocis ἄλαισον
 etymum. Curiosi harum λεπτολογιῶν pensculatius ista
 expendant: nam in prima syllaba non est nihil difficulta-
 tis. Multa Eustathius et Etymologici auctor. Post ista
 sequitur Zenodoti reprehensio, qui initio Iliadis ediderit
 οἰωνοῖσι τε δαῖτα. Inepte: cum δαῖς hominis sit cibus, non
 brutorum pabulum. Quippe voci huic denotatio inest τῆς
 ἰσότητος, ut indicat τὸ ἔτυμον· ergo non convenit bru-
 tis, sed soli homini: *μόνη ἀνθρώπου χωρῆντος τὸ ἴσον ἐκ*
 p. 34. *τῆς προαιρετικῆς βίας*, inquit Athenaeus. Vult dicere,
 non habere caetera animantia virtutis aut vitii intelle-
 ctum: neque vel laudem propter *προαίρεσιν* bonam me-
 reri posse, vel reprehensionem ob malam. Quod verissi-
 mum est: non enim consilio agunt bruta, sed instinctu.
 Ideo ἡθῆ proprie non habent, ut ait philosophus: et jure
 Plinius de apibus l. XI. c. V.: *quod maxime, inquit, mirum*
est, mores habent: hoc est, honesti atque inhonesti noti-
 tiam. Haec ille de apibus, de quibus et Virgilius: —
totiusque ex ordine gentis Mores et studia et populos et prae-
lia dicam. Caeterum in feras non cadere neque iram,
 neque beneficium, disputat etiam Seneca. Improperie
 loquitur Aristoteles, quando illis ἡθῆ attribuit in Histo-
 riis saepe: et Epiphanius quoque de brutis loquens: *ἔστι*
δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς ἡθῆ διάφορα, τὴν πρόνοον τῶν θεῶν ἀνιπτό-
μενα. Improperie etiam Homerus, si ita scripsit, ut placet
 Zenodoto. Quanquam in poëta minus fortasse mirum:
 nam pari ratione Hebraei אָרֵץ usurpant pro אָרֶץ: cum
 sit κυρίως אָרֶץ *pabulum ferae, rapina partum.* Mens igitur
 auctoris nostri haec. Sed quid appellat *προαιρετικὴν*
βίαν; Prorsus hoc dictum contradictionem implicat, ut
 loquuntur in scholis: nam quid magis contrarium quam
προαίρεσις τῆ βίᾳ; Nisi si Latinos imitatus *βίαν* posuit pro
δυνάμει· ut cum vires animi dicimus pro facultatibus: sed
 hoc in graeco sermone quis ferat? Equidem eruditissi-
 mum scriptorem, Athenaeum dico, nunquam ita hanc
 periodum concepisse persuasissimum habeo. Doctiores
 veram lectionem quaerant. Conradus quidem Gesnerus
 scribebat *ἐκ τῆ προαιρετικῆς βίᾳ.* Quid si vero ita con-
 cinnemus? *ἐκ τῆς προτέρας αὐτῆς βίᾳς, loco prioris violenti-*
αιε. Hoc vult enim: homines initio ferarum more vi-
 tam egisse per rapinas et violentiam, postea mansuetam,
 acquabilem, et bonis politam moribus. Voculam *ἐκ* ita
 saepe accipere scriptores Atticos, alibi dicebamus. Con-
 cludit tandem hunc sermonem Athenaeus, et ait, propter

expositam modo causam hominum alimentis fuisse δαίς
 nomen in commune inditum: singulorum partibus μοῖρα.
 Homerus: Οἱ δ' ἤδη μοῖρας ἔνεμον, κερύωντό τε οἶνον. Et
 alibi de Eumaeo: Καὶ τὰ μὲν ἑπταχὰ πάντα διμοιρᾶτο
 δαίζων· Τὴν μὲν Ἴων Νύμφησι, καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱί,
 Θῆκεν ἔπτευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω. Cogit me,
 ut haec exponerem, interpretum error, qui planissimam
 auctoris sententiam recte interpretari non potuerunt.
 Caecilius Argivus, qui inter Halicuticorum scriptores au-
 ctori nominatur, est Cicilius Suidae: qui praetermissum
 hodie in nostris codicibus Agathoclem Athracium in hoc
 albo tertium numerat. Inde, censeo, nostros libros emen-
 demus.

CAPUT UNDECIMUM.

Οἱ ἐν ἀξιώμασι κείμενοι, et οἱ ἀπὸ παιδείας ἀναγόμενοι. ἱερεῖα, οἴκητες, quibus vescimur, carnes. Pro-
 verbum ἀθῦτα ἱερά κατεσθίει. πρὸς οἰωνῶ τίθε- p. 35.
 σθαι, vel οἰωνὸν ποιεῖσθαι. Superstitio veterum
 in factis dictisque. Variorum auctorum loci illu-
 strati: Athenaei aliquot emendati.

Ait Athenaeus, piscis olim esse habitos alimentum non
 conveniens τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἤρωσι κειμένοις, id est, *beroi-*
bis in dignitate constitutis. Dalec. *) accepit pro κατακει-
 μένοις· cui cave assentiaris. κείσθαι pro mensae accumbere
 parus putus barbarismus. Quid autem est *cum dignitate*
accumbere? Sed impulit virum doctum in errorem partici-
 pium κειμένοις, parum ex usu graece loquentium adje-
 ctum: nam absque ulla adjunctione οἱ ἐν ἀξιώμασιν et οἱ ἐν
 τέλει passim pro magistratibus. Athenaeus genus hoc di-
 cendi nove implevit. Sic cum viros doctos Graeci sole-
 ant τὰς ἀπὸ παιδείας pari sermonis compendio nominare:
 meminimus tamen pro eo legere apud Sextum Empir.
 τὰς ἀπὸ παιδείας ἀναγομένης. Sic cum τὰς φιλοτίμους, ho-
 norum ac gloriae cupidos, Graeci τὰς ἀπὸ δόξης dicti-
 tent: Chrysostomus pleniore periphraσι τὰς ἀπὸ δόξης ὄν-
 τας. Hom. XXVIII. in Acta: οἱ ἀπὸ δόξης ὄντες κενῆς

*) [vertens: — cum gravitate et dignitate accumbentibus.]

ἀμφοτέρων περιγυγόνασι. Observamus, graecos scriptores ἱερεῖα appellare non solum victimas, quae vere ἱερεῦνται, et in sacrificiorum usum mactantur: verum omnia, quaecunque ad comedendum jugulantur, animalia. Satis constat tam ex sacris quam aliis literis, primis temporibus, ignota hominibus carniū manducatione, tantum in honorem numinis mactari solitas hostias. Pignit postea mortales olerum et τῶν ἀπύρων τροφῆν; itaque cepere etiam ipsi carnibus vesci: sed parce initio et fere non nisi salitis. Juvenalis: *Sicci teiga suis rara pendentia crasse Moris erat quondam festis servare diebus. Et natalitium cognatis pouere lardum, Accedente novā si quam dabat hostia, carne.* Nunquam autem ullum animal in proprios usus mactabant, quin ejus aliquam partem deo consecrarent adolendam. Qui secus facerent, proverbio notati: ἀθῦτα ἰσοῦ κατεσθίει. Quod de homine impio improboque solitum dici. Factum hinc, ut, quodcumque animal in cibum mactarent, ἱερεῖον vocarent. Sic Galenus carnem definit τὴν ἐπὶ τῶν ἱερείων ἐσθίουμένην: quae descriptio, nisi ita, ut diximus, sumas vocabulum ἱερείων, ridicula est. Xenophon Ascens. Cyri l. IV.: ἔ τὰ κῦθα εἶχον πάντα ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ, ἱερεῖα, σῖτον, οἶνον, παλαιὰς. l. V.: ὅθ' ἔχοντες τινὲς καὶ ἱερεῖα ἐπόλων ἡμῖν, καὶ ἄλλα, ὧν εἶχον. l. VI.: καὶ κλοῖον ἐξ Ἑρακλείας ἦκεν ἄλφιτα ἄγον, καὶ ἱερεῖα, καὶ οἶνον. Theopompus: τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχουμένα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σαρξὲς αὐτὴν γενέσθαι. Polybius l. II.: πλείων ὑικῶν ἱερείων κοπτομένων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τὰς ἕως τὰς ἰδίαις βίαις καὶ τὰς εἰς τὰ στρατόπεδα παραθέσεις. l. VI.: κῦτός τε τὰς θράπουντας εἰσία, καὶ τοῖς φυλάττεσιν ἱερεῖα καὶ σφάγις, ἅμα δὲ τήτοι: οἶνον ἐξέπείσειλε. His in locis et aliis sexcentis apud historicos ac medicos ἱερεῖα sunt animantes, quarum vescimur carnibus, non quod putant interpretes: qui fere inobservantia hujus rei aut sacrificia comminiscuntur, quae nulla sunt, aut alios errores errant non ferendos. Atqui non aliter veteres grammatici illud Iomeri interpretantur, ἐπὶ ἔχ ἱερείον, ἔδ' ἐ βοείην, recteque notant iidem, ἱερεῖα dici ἀπλῶς τὰ θρέμματα, pecudes, et quaecunque esui solent esse mortalibus, sed ineptum est, quod adjiciunt iidem, hanc ἱερεῖα sic esse appellata παρὰ τὸ ἴσοθαι τὴν ἐρέαν: quasi alia sit vocis ἱερεῖον in sacris oratio, alia, cum ἀπλῶς pro comedendis carnibus sumitur. Quanta saepe est in hoc genere hominum morum antiquorum ignoratio. Sic accipe, cum negat hoc loco Atheaeus, visam antiquis parum convenientem heroibus τρο-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

panem frangere, quia omen res haberet, cum coenam inchoës, frangere aliquid et comminuere. B. Chrysoſtomus in epist. ad Hebr., postquam magnifice paupertatem dilaudasset, τάχα τινές, inquit, καὶ οἰωνίζονται τῶν ἀκρόντων, ἐκ ἀπιστώσαντο [sic] τοσαύτη γὰρ τῶν χρημάτων ἢ τυραννίς, ὡς μηδὲ μέχρι ῥημάτων αὐτῆς τὴν παραίτησιν φέρειν, ἀλλὰ κ' οἰωνίζεσθαι ταύτην. Idem alio loco ejus commentariū: τάχα τινές κ' οἰωνίζονται καὶ γελῶσι. Significat Chrysoſtomus, vulgus imperitum sermones de re, quam detestabatur, cujusmodi est paupertas, mali omnis loco habuisse. Affinis et fere eadem superstitio est, quam observamus I. V. c. XII. οἰωνίζεσθαι, πρὸς οἰωνῶ τίνεσθαι, et οἰωνὸν ποιεῖσθαι, parum differunt. Vide et I. sequ. c. II. Locos Homeri ab Athenaeo hic allatos et expositos apud ipsum poëtam leges saepe paulo scriptos aliter: nam poëtae verbis sua vel substituit, vel inserit solens more suo Athenaeus. Atque hoc diligenter in hoc auctore est observandum. Quod ait, καὶ τις δὲ δεῖδειτ' Ἀχιλλῆα, respicit libri IX. locum, ubi Ulysses Πηλεΐδης οἰνοῖο δέπας δεῖδειτ' Ἀχιλλῆα. Caeterum interpretationes Athenaei Homericorum verborum aut dictorum descriptas saepe pluribus reperias in Eustathii Commentariis: lector studiosus conferat, nec poenitebit operae: nobis in his diutius haerere non est animus.

C A P U T D U O D E C I M U M.

Poëtae virtutis quondam magistri. διατριβὴν παρέχειν. Anagallis grammatica. ἀσέλγεια, et in ea voce Basilii mirum acumen. τραχηλισμοὶ πύλα λυδεντίου. Φαινίνδα et ἐφετίνδα unde dicantur. Cos insula deorum patria. πέρας κάλλους, summa pulchritudo. ἀποδύεσθαι et συναποδύεσθαι.

Poëtas initio fuisse temperantiae atque omnium virtutum magistros, multi e veteribus scriptoribus testantur. Athenaeus quidem, Σῶφρον δέ τι, inquit, τὸ τῶν αἰδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέχον. Scholiastes quoque vetus Homeri Ὀδυσσ. γ. verbis paene iisdem: τὸ ἀρχαῖον οἱ αἰδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέχον. Multa in hanc sententiam Strabo I. I. Γεωγρ. et Quintilianus I. I. c. X. Pro-

pterea poëtae olim σοφοί et σοφισταὶ dicti. Pindarus Isthm. ode V.: μελέταν δὲ σοφισαῖς Διὸς ἕκατι πρόσβαλλον σεβιζόμενοι. Enarrator illius: σοφιστὴς καὶ σοφὸς ἔλεγγον τὰς ποιητάς. Vide Clement. Alex. Strom. I. I. διατριβὴν παρέχειν ἢ δίδειν non est, quod putavit Dalec. *), sed oblectare aliquem, et facere, ut hilariter ac jucunde tempus transigat: passim apud Strabonem, Plutarchum et alios διατριβὴ pro τέρψις et ψυχαγωγία. Non multo post eodem sensu τὰ πρὸς ἀνάγκησιν προσφέρων potius, ut in membranis, προσφέρειν. Interdum διατριβὴν παρέχειν significat, non, ut hoc loco, alium oblectare, sed risum alicujus tollere, et dictis urbanorum hominum facere se obnoxium. Plutarchus in Pericle: Οὐ μὴν ἐλαθεν ὁ Δάμων τῇ λύρῃ παρακαλύμματι χρώμενος, ἀλλ' ὡς μεγάλοπράγμων καὶ φιλοτύραννος ἐξωστρακίσθη καὶ παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβὴν. in Timoleonte: οἱ ἐν Ῥηγίῳ Καρχηδόνιοι χαλεπῶς φέροντες ἐν τῷ κατεστρατηγησθαι, διατριβὴν τοῖς Ῥηγίοις παρεῖχον, εἰ Φοίνικες ὄντες ἐκ ἀρέσχοιντο τοῖς δι' ἀνάγκης πραττουμένοις. in Lucullo: Λέκκελλος παρὰ τὸν ποταμὸν ἐν πεδίῳ μεγάλῳ καταστρατοπεδύσας, παντάπασιν μικρὸς ἐφάνη Τιγρόνῃ, καὶ τοῖς κολακεύουσιν αὐτὸν διατριβὴν παρεῖχεν. Agallis, Corcyraea grammatica, cujus meminisset mox Athenaeus, non aliter nominatur in manu exaratis libris: Suidae tamen Ἀνάγαλλις dicitur, ubi mendii suspicionem tollit series literarum. Fieri potest, ut anagallidi herbae fuerit cognominis: sicut Cicero ciceri, Piso piso, Lentulus lenti, Thermus θερμα, alii aliis vel herbis vel leguminibus. Quemadmodum igitur planta haec aliis ἀγαλλίς, aliis ἀνάγαλλις appellabatur, teste Hesychio, sic et mulier Agallis eadem et Anagallis. Scribendum mox, ut ne sit clauda oratio: Δικαίταρχος μὲν Σικυωνίης, Ἰππαστος δὲ Λακεδαιμονίης ταύτην τε καὶ τὰ γυμνάσια πρώτους. supple φησὶν εὐρεῖν. Potest etiam sic: ταύτης τε καὶ τῶν γυμνασίων πρώτοις: nempe τὴν εὐρεσιν ἀνατίθησι. Prior emendatio placet magis. Juvenis ille, a quo divelli Chaerephanes non poterat, cum tamen alloqueretur eum nunquam, impudicus fuit et muliebria pati solitus: nam hoc significat ἀσελγής, non *resulantiam*, ut versum perinepte [a Dalech.]: Omnino ea voce defoedam aliquam et παρὰ φύσιν Venerem intelligi, constat satis: etsi, quid proprie sit ἀσελγεία,

*) [— εἴτε — ἰπποισίων. — deinde suae consuetudinis ac praesentiae jucunditate ab improbis cogitationibus mentem averteiet, Dalecb.]

varie explicant antiqui grammatici: ex quorum libris et Strabonis duodecimo origo vocis nota est. At sanctissimus pater Basilius miram hujus dictionis etymologiam commentus est. Scribit enim in Ascet. ἐρωτήσεις LXVII.: ὡς εἶναι τὴν ἀτέλγειαν διάθεσιν μὴ ἔχουσαν ἢ μὴ φέρουσαν ἄλλοσ ἀσκητικόν· ὡσπερ καὶ ἀκρασία ἐστὶν ἢ μὴ σχῆσα κράτος κατὰ τῶν ἐνοχλησῶν ἡδονῶν. Vult dici ἀτελεῖν quasi ἀαλεῖν eum, qui prae luxu et mollitie ferre nequeat ἀλλοσ ἀσκητικόν, id est, labores vitae asceticae, five eorum, qui in studio pietatis et virtutis se exercent. Miram plane notationem, sed quam praeter censentis auctoritatem nihil tueatur. Huic igitur ἀτελεῖν juveni Chaerephanes παρηκολέθησαν, hoc est, illum adfectabatur, quod jure juvenis indignabatur: nam etsi erat impudicus, videri tamen honestus volebat, quod per Chaerephanem illi non licebat. Ulpianus l. LXX. ad edict. Tenetur hoc elicto de injuriis, si quis eorum quem appellavit adfectatus ve est. Mox: Adfectatur, qui tacitus frequenter sequitur: assidua enim frequentia quasi praebeet nonnullam infamiam. Pilae lusum commendat auctor maxime propter τὸ κατὰ τὰς τραχηλισμὸς ἀααλέον, id est, cervicis agitationes vehementes et crebras. Proprie artis palaestricae aut gymnasticae verbum est τραχηλίζειν: inde ad pilae lusum transfertur venuste. Galenus hoc explicat pluribus: ὅταν γὰρ, inquit, p. 39. συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀποκωλύοντες ὑφάρκασαι τὴν μετὰξὺ διατονῶσι, μέγιστον αὐτὸ καὶ σφοδρότατον καθίσταται πολλοῖς μὲν τραχηλισμοῖς, πολλοῖς δ' ἀντιλήψεσι παλαιστικαῖς ἀναμεμιγμένον, ὡσερ κερφαλὴν καὶ ἀύχινον πονεῖσθαι τοῖς τραχηλισμοῖς. Falsa vero et absurda est vocis phaeninda, quae statim sequitur, notatio. Ita enim scriptum: ἐκαλεῖτο δὲ φαίνινδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. Phaeninda. inquit, nomen invenit ἀπὸ τῆς ἀφέσεως. Quid hoc putidius? Nam quid simile unica litera excepta? Sed non ita fatuus Athenaeus, ut hoc saltem probabile putaret: non ita inconsultus, ut in literas referret. Lego: ἐκαλεῖτο δὲ ἐφστίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως (vel ἐφέσεως) τῶν σφ. Eustathius: ἐφστίνδα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὅταν ἄλλοι προδείξαντες τὴν σφαῖραν ἔλλω ἐφῶσιν. Scribit idem alio loco, φαίνινδα derivasse veteres ἀπὸ τῆς φενακίσεως: quod etsi videtur absurdum, quia tamen nihil tam a ratione alienum fingi potest, quod auctorem non inveniit, potest scribi: ἐκαλεῖτο δὲ φαίνινδα ἀπὸ τῆς φενακίσεως. Sequitur: ὃ, τὸ εὐρετῆς αὐτῆ, ὡς φησὶν Ἰόβας. Melius libri, qui scribunt ἢ ὅτι εὐρετῆς αὐτ. Est enim diversa

nomibus notatio a superiore. In versu Antiphanis scribe Φαινίνθα κρίζαν ἤει ἐς Φαινισίη, non ἤεις, propter metrum: neque ἐν, sed ἐς aut εἰς, ut ἐς διδασκάλῃς φοιτᾶν. At ponere ἐν pro εἰς, Dorum est, non Atticorum. Damosenus, poeta comicus, cum ait mox de Co insula, θεοὶ γὰρ φαίνεθ' ἢ νῆσος φέρειν, videtur deos appellare homines Coos, qui virtute sua coelum sibi aperuerunt. Sic propter Bacchum et Herculem dictae olim Thebae θεοὶ φέρειν, ut est apud Dicaearchum. Con insulam magnos aliquot tulisse viros, testis historia. Coos quippe Hippocrates, qui vir, si quis unquam mortalium, veteri dicto fidem fecit: homo homini deus. Natus ibidem et Ptolemaeus Philadelphus, immortalis memoria princeps dignissimus. Mox lego et suppleo, non ex libris, sed ex ingenii coniectura: — ἢ δὲ δὴ εὐρυθμία, τό τ' ἤθος, ἢ τὰ τάξεις, ἢ τε χάρις ὅση ἔν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο. Et quae mutamus in edita lectione, et quae de nostro adjicimus, speramus aequis lectoribus probatum iri. Legimus etiam Πέρας ἐσὶ κάλλεος, ἄνδρες, non Πέρας ἐπι. Graeci ut summam pulchritudinem aut temperantiam denotent, ἔρος ἐσὶ κάλλεος aut σαφροσύνης solent dicere: sic accipitur hic τὸ πέρας. De Ctesibio, sphaerista insigni, scribit Athenaeus: καὶ πολλοὶ συναποδύοντο αὐτῷ, id est, et multi cum eo se exercebant, atque in pilae lusus certamen cum ipso descendebant. Etsi proprie ἀποδύσθαι id significat, quod expressit Dalecampius *), tamen illae ambages sunt et inutiles et ineptae: nam a consequenti ἀποδύσθαι est exercere se, συναποδύσθαι τινι, in arenam cum aliquo descendere. Frequens verbum in ore Atticorum hominum.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

Emendati aut illustrati aliquot loci ex Homero. Salutationes Phaeacum. ληκεῖν. ὀπλοποιεῖν. ὀμαρτῆ. Athenaei mos in describendis veterum aucto- p. 46i- rium locis. Xenodamus et Pindarus. Athenaei μνημονικὸν ἀμάρτημα.

Quaecunque Athenaeus multis hujus libri paginis de moribus et institutis heroum Homeritorum disputat, vñ

*) [vestem exuere.]

dentur omnia ex eo Dioscoridis libro desumpta, de quo cap. VIII. diximus. Sed quae fusius a primo auctore erant exposita, in pauca verba noster contraxit. Frustra vero ista legat, aut speret posse intelligere, cui notum probe Homeri utrumque poëma non fuerit. Quod cum neglectum sit, ut res arguit, ab interpretibus, mirari nemo debet, multa ipsos in hoc argumento et ignorasse et peccasse. Exemplo illa sunt, quae de variis saltationibus apud poëtam auctor hic commemorat. Ait igitur Athenaeus: *Οἱ Φαίακες δὲ παρ' Ὀμήρω καὶ ἄνευ σφαίρας ὠρχεῖντο.* Viris doctis, qui ista sunt ante nos interpretati *), nulla in istis verbis menda suboluit. Nobis latere ulcus videtur: nam cum duorum generum saltationes Phaeacibus poëta tribuat, cum pila, et sine pila, non dubitamus, aut utriusque saltationis mentionem fecisse Athenaeum, aut, si alterius tantum, ejus potius, quae cum pila exercebatur. Nam quid novum aut mirum, saltasse Phaeacas absque pila? Quin tu potius, dicat aliquis, quod et difficilius, et rarius, et auditu jucundius, id narra: pila simul lusisse Phaeacas et saltasse. Quare ita scribimus: *καὶ ἄνευ σφαίρας καὶ μετὰ σφαίρας ὠρχεῖντο.* Emendationem confirmant sequentia verba, quae ad saltationem pertinent *τὴν μετὰ σφαίρας.* Ejus descriptionem habes apud summum vatem Ὀδυσσ. 9. Ibi reperies *Ταρφέ' ἀμειβομένω,* quae verba exponit hoc loco Athenaeus. Ibi est etiam vox *ληκεῖν*, de qua sic noster: *ἄλλων ἐφρασῶτων καὶ ἐπικροτῶτων τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις, ὃ φησι ληκεῖν.* hoc est: *astantibus aliis, et indicibus digitis plausum cientibus, quod poëta dicit ληκεῖν.* Homerus: — *κῆροι δ' ἐπαλήκιον ἄλλοι, Ἐσαότες κατ' ἀγῶνά· πολὺς ὑπὸ κόμπῳ ὀρώρει.* Cur placeat auctori, *ληκεῖν* esse *κροτεῖν* τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις, manus alterius indice digito, quem *λιχανὸν* vocant Graeci, palmam alterius tundere, neque video equidem causam, neque puto ullam esse. Nam *ληκεῖν* Ionicum est pro *λακεῖν*. Hoc autem manifeste factitium verbum est, ut *κτυπεῖν*, *δακπεῖν*, *ψοφαιῖν*, *σμαρχγεῖν*, *κελαρύζειν*, *φλοῖσθος*, et alia multa. Monstri simile est, quod de verbo *λιχάζειν* fingit isto loco eruditiss. Dalecampius **). Subjicit auctor: *καὶ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ δὲ παῖδος κισθαρίζοντος*

*) [Apud Homerum Phaeaces absque pilae lusu saltabant. Dalecb.]

**) [— aliis adstantibus, et indicibus digitis applaudentibus, quod *λιχάζειν* vocat. Dalecb.]

ἄλλοι ὁμαρτῆ μολπῆ τ' ὀρχηθμῶ τε ἑσκαίρον. Quae ita ver-
 tes: *et in armoium fabricatione puero citari am rufante alii*
confertis manibus cum cantu et saltatione pedes agitabant.
 Poëta sunt verba Ἰλιάδ. σ.: Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς Φόρ-
 μυγι λιγαίη Ἰμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειθε
 Λεπταλέη Φωνῆ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰϋγμῶ
 τε (Athenaeus legit ὀρχηθμῶ τε) ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Quis nescit, hanc istius rhapsodiae partem peculiari no- p. 41.
 mine Ὀπλοποιίαν e re solitam appellari? Tamen interpre-
 tes *) longe aliter eam vocem accepere etiam paulo post,
 prorsus viris doctis indigno errore. In prioribus editio-
 nibus erat scriptum ἄλλοι δ' ἐν μανίᾳ, idque probatum
 interpretibus **). Nos ex ipso fonte scripsimus ἄλλοι
 ὁμαρτῆ. Miramur tamen, aliter in omnibus MSS. haberi.
 Sed non dubitamus, verum esse, quod jam nobis venit
 in mentem. Nam Athenaeum scripsisse censuimus ἐν ἁρ-
 μονίᾳ· unde illa insana lectio ἐν μανίᾳ fluxit, posteaquam
 semel vocis ἁρμονία syllaba prima fuit deperdita et inter-
 cepta. Solet auctor, cum veterum poëtarum locos de-
 scribit, obscuriores voces interdum omittere, aut notio-
 ribus commutare. Sic igitur pro ὁμαρτῆ, quam dictio-
 nem varie interpretantur veteres magistri, dixit ἐν ἁρμο-
 νίᾳ, aut σὺν ἁρμ., quo etiam modo explicat τὸ ὁμαρτῆ
 antiquus poëta scholiastes. Turnebi editio pro ἑσκαίρον le-
 git εὐκαίρον, operam dabant. Non assentior, et omnino
 rectum est, quod edidimus: usurpat enim poëta verba,
 ut indicavimus. Hyporchematicae poëseos et saltationis
 auctores duos fuisse Athenaeus scribit, Xenodamum et
 Pindarum: de utroque plura in l. de mus. Plutarchus, at-
 que inter alia haec: ἄλλοι δὲ Ξενοδάμον ὑπορχημάτων ποι-
 ητὴν γεγυμέναι Φασί, καὶ ἑ παιάνων, καθάρπερ Πρατίνας.
 καὶ αὐτῆ δὲ τῆ Ξενοδάμου ἀπομνημονεύεται ἄσμη, ὃ ἐστὶ Φανε-
 ρῆς ὑπόρχημα· κέχρηται δὲ τῶ γένει τῆς ποιήσεως ταύτης
 καὶ Πίνδαρος. Xenophontis locus prolixè ab auctore de-
 scriptus initio sexti Ἀναβ. legitur: non autem l. VII.,
 quo tamen rejicit nos Athenaeus: nam convivium apud
 Seutham regem eo libro describitur. Sed de auctoris
 hujus memoria alio loco plura. Illud vere ab eo dictum
 ab interpretibus pessime acceptum: poëtam in Hoplo-
 poeïa solemnitati nuptiarum tibias admovere. Sic poë-

*) [Dalech. vertit *bellicam saltationem.*]

***) [alii tanquam insanientes. Dalech.]

ta illa, quam ante diximus, rhapsodia: Κῆροι δ' ἐρχηστῆρες ἐδίνοσαν· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αὐλοὶ Φόρμιγγές τε βοῆν ἔχον.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

Libationes super linguis: ἐπιλείβειν. Eratosthenis emendatio Homerici loci rejecta. Phaeaces diis chari. Mos inferendi matulas in triclinia, et capitibus illidendi. Πλάτι et Demosthenis loci illustrati. λακκοπρωκτία. ἀμίδος ὄνομα pro ἀμῖς. Veteρη αὐτοδιακονία. Homerus contra magni viri criminatationem defensus. Λιταί.

Homerici heroës, ait Athenaeus, σπένδουσι καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δελπνῶν ἀπιόντες, id est, soliti facere libationes super linguis, cum e convivio discederent. Linguas intellige, quas Mercurio adolebant veteri instituto. Docti vertunt *) ἐπὶ γλώσσαις ob linguae commercium: neque enim meminerant versiculi istius maximi vatum: Γλώσσα δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνισάμενοι δ' ἐπέλειβον. Quid est ἐπιλείβειν, nisi σπένδειν ἐπὶ γλώσσαις; Non probo Eratosthenis emendationem paulo post commemoratam Homerici hujus versus: Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη, κηκόητος ἀπέσης. Probo, ut editum est in nostris libris hodie: Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα. Eleganter et plane ὁμηρικῶς pro κητέχη δῆμον ἅπαντα. Phaeacas diis charos fuisse, ex Nausicrate auctor scribit. Poëta iste fuit comicus, non semel Athenaeo nominatus. Sed cur in hac re alius testimonio potius, quam Homericō utitur? Nam in VII. Ulyss. gloriatur Alcinous, non solum amicos, sed etiam cognatos diis esse Phaeacas suos: ἐπισφισιν ἐγγύθεν εἰμέν, inquit ille. In descriptione πεττιίας procorum praeferunt libri quidam, non καὶ κλήρα μὲν τὸν λαχόντα, sed καὶ κληραμένων τὸν λαχόντα. Alii καὶ κληρω μὲν τὸν λαχόντα. Utrumque dicunt Graeci, et κλήρα λαχεῖν, et λαγχάνειν κληράμενον. Deinde scribe ex Eustathii melioribus libris ἐκκράσεις πρὸς τὴν ψῆφον Πηνελόπειαν. Et statim pro ἐντεῦθεν βαλεῖν τὴν ἑτέραν scriptū

*) [Vertit Dalechamps.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

pro εὐρυπρωκτίαν. Quod notum quid sit, et quibus com-
 petat proprie: hic non aliud, quam quod diximus, signi-
 ficat. Ut redeam, unde sum digressus, hoc ita verum,
 si Eupolidis reprehensionem sic accipiamus, ut ante di-
 ximus. At illi, qui nomen tantum ἀμίδος invenit pri-
 mus, quae potest jure exprobrari εὐρυπρωκτίαι; Igitur in
 superioribus Athenaci verbis τὸ τῆς ἀμίδος ἔνομα more At-
 ticorum positum pro τὴν ἀμίδα· sicut τὸ Θηβαίων ὄνομα
 apud Aeschinē pro Thebani: *Romani nomen* apud Li-
 vium pro Romani, et his similia. Morem assidendi men-
 sae, non accumbendi, ab Alexandro Magno fuisse ali-
 quando usurpatum, refert Athenaeus, et historiam addit:
 τετρακοσίαις ἐν ποτε ἡγεμόνας ἐσιῶν ἐκάθισεν ἐπὶ δίφρων ἀρ-
 γυρῶν, *quadringentos duces cum aliquando exciperet convi-
 vio, super argenteis sedilibus sedere eos fecit.* Eustathius
 numerum hic positum mire amplificat: λέγεται, ὡς καὶ
 Ἀλέξανδρος ποτε εἰς ἑξακισχιλίαις ἡγεμόνας ἐκάθισεν ἐπὶ δί-
 φρων ἀργυρῶν. Pro quadringentis ait sex millia. Inveni-
 mus etiam nos in quibusdam MSS. loco vocis ἐσιῶν sic,
 εἰς ες, hoc est, *sexies mille et septem.* Demiror, unde
 haec tanta librorum diversitas: nam mutatione magna
 opus, ut duae istae lectiones concilientur. Porro verissi-
 mum est, quod observat mox Athenaeus, vel potius Dios-
 corides, priscos mortales sibi ipsos ministrasse, et, ut
 hic dicitur elegantissime, *αὐτοδιακονίαν ἀσχῆσαι.* Vellem
 istius venisset in mentem summo illi et iudicio meo in-
 comparabili viro, qui in Homeri criminatione hoc quo-
 que inter alia ei objicit, quod Achillem inducat servilia
 saepe munera obeuntem. Enimvero si crimen hic ullam
 admissum, seculi, non poëtae, crimen est: sunt enim
 poëtae τῶν ὄντων καὶ τῶν γιγνομένων μιμηταί. Ita autem
 vixisse tum homines, et sacrae testantur literae, et vetus
 τῶν ἑξωθεν historia comprobatur. De Achille vero hoc eo-
 minus debet mirum videri, quia Thessalus fuit, quam
 gentem antiquae simplicitatis tenacem fuisse, et supra cae-
 teras adamasse exercuisseque τὴν αὐτοδιακονίαν, docent
 scriptores. Auctor anonymus, cujus exstant de moribus
 sermones quidam Dorici: *Θεσσαλοῖσι καλὸν, τὼς ἵππους
 ἐκ τῆς ἀγέλας λαβόντι, αὐτῶς δαμάσαι, καὶ ταῖς ὄρεας, βῆς
 τε λαβόντι, αὐτῶς σφάξαι, καὶ ἐκδεῖραι, καὶ κατακίψαι· ἐν
 Σικελίᾳ δὲ αἰσχρὸν, καὶ δάλων ἔργα.* *Apud Thessalos bona-
 sum est, si quis equos vel mulos ex armento capiat, et domes
 ipse: itemque si boves capiat aliquis, et mactet ipse, atque
 excarier, secetque in frustra: quod facere turpe in Sicilia bo-*

betur, et ministerium servile. ἂν Λιταῖς dixit auctor, li. p. 44-
brum nonum Iliadis designans, cui nomen Λιταί. Inter-
pretes tam fuere peregrini in literis, ut id nescirent *).
Postremum Antiphanis versuum ita scribe: Οὕτω σερσὸν τε
τράγμα θερμὸν ἔσθ' ὕδωρ.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

Plantae Venereae. Sandrocottus. συτικάι δυνάμεις.
Contrarii effectus ejusdem plantae. ὄρνεις, gallinae.
Salacitas ejus avis. κάλλος, unguentum. Coronarum
Homerus non meminit. Ἴσθιαίεῖς καὶ Ὀρεῖται.
Stephani aliquot loci emendantur. ψηφοκλέπται,
praeſtigiatores, et qualis fuerit ψηφοπαιξία αντι-
μοριῦν.

Narrat Theophrastus, ait auctor, ἔτω τινὰς ὀχευτικάς
δυνάμεις εἶναι, ὡς καὶ μέχρις ἐβδομήκοντα συνουσιῶν ἐπιτε-
λεῖν hoc est: eam esse cuiusdam herbae facultatem vires in
Veneream suffiendi, ut septuageno coitu duret libido. δυνά-
μεις vertit Dalecampius *medicamenta*. Sed Veneream her-
bam, de qua sentiebat Theophrastus, quis vocet *medica-*
mentum? quanquam Φάρμακον recte dixeris. Ita enim
Graeci nominant, Galeno auctore, πᾶν, ὃ, τι παρ' αὐτὴν ἢ
ἀλλοιωτικὸν τῆς φύσεως. Vocis Latinae alia notio atque
ratio. Sic dixit Chrysippus l. V. de honesto et volupta-
te δυνάμεις βρωτικάς καὶ συνουσιασικάς. Proprie δύναμις
est facultas alicui rei indita: in his et similibus locis res
ipsae vocantur δυνάμεις. Polybius l. VIII.: καὶ γὰρ ἦν ἡ
δύναμις ἐ τῶν παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἀπολλυεσῶν. Scribit
vero Theophrastus, eam herbam, cujus neque nomen,
neque speciem posuit, ab Indo quodam fuisse in Graeciam
allatam. In libris Indicarum navigationum aliquot her-
barum simili virtute praeditarum historiam reperias, cu-
jusmodi sunt amfiam (id est opium), agnecat, tambor
sive betel, aliae. *Sandrocottus* is est, de quo Strabo, et
nos olim ad illum: nam alii Androcottum indigetant:
Sandroπυκτον Dalec., nescio unde: nam aliter hoc nomen
corruptum in prioribus editionibus: quarum mendam Na-

* [Dalech. vertit *supplicationes publicas*.]

talis recte correxerat. Scribo autem ἀποστειλεῖν τινὰς
 δυνάμεις στυτικάς, non, ut hodie legitur in omnibus, στυ-
 πτικὰς. Quo enim ista adstringentia? An quia τουατικά
 sunt, quæ adstringendi vim habent, ideo existimandum, ad
 Venerem proniores iis homines fieri? Nugæ nugacissi-
 mæ! Nam dubium non est, scripsisse Athenæum δυνά-
 μεις στυτικάς, hoc est, *herbas quas artis ad inritum ar-*
rigendum: id enim est στύειν unde στύματα μισθῶν et ἄστυ-
 τος οἶκος alibi in his libris. Sic Theophrastus miraculo-
 sam illam herbam describit, vim illi tribuens, ἣ ἔφασαν
 τὸ αἰθίορον τείνεσθαι, id est, στυτικήν. Appellat auctor, ut
 diximus, δυνάμεις res δυνάμει praeditas. Sic *virtus* apud
 medicos Latinos. Aurelianus Tard. I. IV.: *Si quisquam*
harum virtutum recusaverit usum. Has, de quibus loquitur
 Athenæus, virtutes nos herbas fuisse vel plantarum partes,
 puta radices, censemus. Ergo ait, hasce a Sandro cotto ex
 p. 45. India missas δυνάμεις οἷς μὲν ὄρμας ἐμποιεῖν ὀρνίθων δίκτην,
 ἧ δὲ καταπύειν, in aliis appetentiam Veneris excitasse, qua-
 lis est in gallis gallinacis, in aliis Venerem inhibuisse. ἐνερ-
 γειῶν contrariarum causam in utendi modo puto fuisse
 positam. Nam et vinum modice sumptum animum exhi-
 larat, omnesque vires corporis reficit: immodice potum
 amentiam inducit, et corporis robur exhaurit. ὀρνίθων δίκτην
 Dalec. vertit *passerulorum more*. Velim scire, quis omnium
 Græcorum ὄρμεις appellavit ἀπλῶς, quos vellet passerem
 intelligi? At de genere gallinaceo eam vocem peculiari
 notione usurpari, omnes sciunt. Sed falacitatem passerem
 respiciens vir eruditus ita vertendum censuit: ceu
 vero non et gallinaceorum gallorum par esset falacitas:
 cujus rei testis quotidiana experientia, et Aristoteles
 etiam, qui in primo Histor. ἀφροδισιατικὰ κατ' ἐξοχήν ani-
 malia appellat τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεξτρούων γένος. Un-
 guentis illitum Parin ab Homero induci, probat auctor
 allato ejus versu ex Il. β. αψ. γ. Sic enim poeta de Ale-
 xandro: Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ εἰματοῖσι λέχεσσι, Κάλ-
 λει τὸ εἶλβαν καὶ εἶμασι. Athenæus κάλλος hic putat un-
 guentum significare: et alium asserit locum poetæ, ubi
 dicitur de Venere, κάλλει τὸ πρόσωπα καθαίρει, h. e. un-
 guento faciem nitere facit. Sic veteres critici exposuere
 apud Homerum: non *faciem purgat* simpliciter, ut sonant
 verba. Hesychius: κάλλει, τῷ κίρω τῷ τῆς Ἀφροδίτης
 Adi Eustathium. Coronarum poeta nusquam fecit ullam
 mentionem: neque in ullo ejus versu utriusque poematis
 εἴφανος pro corona, aut εἴφανῶν in propria significatione

legitur. An igitur poëtae omniscio coronarum usus fuit incognitus? Minime, inquit Athenaeus: τῷ γὰρ ἐκ τῆς μεταφορᾶς ὁμοιώματι σημαίνεται, ὅτι ἦδαι τὸν σέφανον, id est, similitudo rerum, de quibus metaphorice usurpat Homerus τὸ σέφανος et σεφανῶν, arguit, non ignorasse illum, quid sit corona, quod proprie significat dictio σέφανος. Probum et validum argumentum: nam propria cuiusque vocis significatio natura prior est quam translata. *Aries* enim et *corvus* in usu et notitia hominum ante versata sunt pro dominantibus verbis et certorum animalium appellationibus, quam in suos usus ea mechanici accommodarunt. Eadem ratio caeterorum. Quando scribit Athenaeus Ἰσιαιεῖς εἶν καὶ Ὀρειῖται, perinde loquitur, ut si quis dicat, Epidamnii et Dyrrhachini, aut Byzantii et Constantinopolitani. Quod dicendi genus cum insolens sit, scribebam Ἰσιαιεῖς εἶν, οἱ καὶ Ὀρειῖται. Sed editam γραφὴν etiam Eustathius agnoscit: sicut paulo ante εἶχ ὡς ὕσερον editi scriptique codd. et Eustathi. pro εἶχ ὡς οἱ ὕς., ut legitur in comici scholiis, ubi describitur ille locus. Histiaea, vetus Euboeae oppidum, recentiore nomine dictum Oreum. Strabo: Ὀρειῖται μετωνομάσθησαν ὕσερον οἱ Ἰσιαιεῖς. In Stephani Gentilibus voce Ἰσίαια scribe νῦν δὲ καλεῖται Ὀρεός, non, ut est perperam editum, Ὀρωπός. Apud Eustathium haec Athenaei verba recitantem Ἰσιαιεῖς scriptum, non Ἰς. Utroque modo scribi solitum id nomen, docet idem II. ad II. commentario. p. 46. De ea re sic scribe Stephani verba, male vulgo concepta: Ἰσιαιώτης ὁ τῆς Θεσσαλικῆς· ἡ δὲ τῆς Εὐβοίας διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν καὶ διὰ τῶ ι, καὶ διὰ τῶ ε ψιλῶ. Apage censuram Dalecampii super hoc loco: apage illam absurdissimam annotationem, qua nihil ineptius. Isti igitur sive Histiacenses sive Oritae, ut narratur hic, Θεοδώρῳ τῷ ψηφοκλέπτῃ ἐν θεάτρῳ χαλκῆν εἰκόνα ἀνέθηκαν ψήφου κρατῆσαν. Theodori ψηφοκλέπτῃ βιβλίῳ in theatro dedicavit calculum tenentem. Quid autem significetur voce ψηφοκλέπτῃς, obvium cuivis non est. Natalis suffragiorum absconditorem Theodorum istum facit. Est vero ineptum et ridiculum, putare, habitum hunc honorem fuisse homini fide mala versanti in re suffragiorum. Ideo locum pro corrupto habuit Dalec. scripsitque ψηφογλίπτῃς. Opponimus nos huic emendationi et MSS. omnium consensum, et Eustathii auctoritatem: qui vulgatam lectionem absque dubio ullo agnoscit ad VIII. Ὀδ. ῥαψ. Quin ipsi Eustathio nomen hoc videtur fuisse obscurum: scribit

enim eo loci: τί δὲ δηλοῖ ὁ ψηφοκλέπτης, εἴσεται τις εὐ-
 ρῶν Ἰσοκλέης τὸ, Κλέπτης γὰρ αὐτῷ ψηφοποιὸς εὐρέθης.
 Locus Sophoclis est in Ajace Lorario. Caeterum quae-
 rentem, quid hic significet ψηφοκλέπτης, nihil adjuvat
 ille verficulus. Quare aliud agamus. ψῆφοι Graecis cal-
 culi dicuntur, quos olim praestigiatores usi quidam, iis
 in totum similes, quos hodie vocamus idiomate nostro
joueurs de goubelets. Solent isti calculos aut globulos in
 mensa palam positos, deinde acetabulis opertos, tanta
 dexteritate movere loco transferreque, ut veritatis ignari
 spectatores aut verborum, quae interea funditant, effi-
 cacia, aut aliqua alia vi magica, non manibus praestigia-
 toris, fieri id sibi persuadeant. Graecis non fuisse in-
 cognitum ludicrum hoc, certum est. Suidas: ψηφολό-
 γοι εἰσὶν οἱ ψηφοπαῖκται· ψηφολογικοὶ ἔν οἱ πλανῶντες, καὶ
 ἀπατῶντες, ὥσπερ οἱ ψηφολόγοι τὰς ὀφθαλμὰς τῷ τάχει
 τῆς μεταθέσεως τῶν ψῆφων ἀπατῶντες συναρπάσσουσιν. No-
 yerunt et Romani. Glossarium vetus: Praestigiator, ψη-
 φοπαῖκτης. Alibi: ψηφοπαῖξια, praestigiae. Seneca epist.
 XLV.: *Sic ista sine noxa decipiunt, quomodo praestigiatō-
 rum acetabula et calculi. in quibus me fallacia ipsa delectat.*
 Sextus Empir. Hyp. I. II.: ὥσπερ εἴδ' ὅτι ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ
 τῶν ψηφοπαῖκτῶν γινόμενα, συγκκαταθέμεθα. Idem I. II.
 adv. dogm., καθὰ, αἰτ, οἱ ψηφοπαῖκται τὰς τῶν θεωμένων
 ὄψεις δι' ὕψυχαιρίαν κλέπτουσιν, ἕτως οἱ ῥήτορες διὰ πανερ-
 γίαν τὰς τῶν δικασῶν διανοίας ἀμαυρώσαντες, τῷ νόμῳ συγ-
 κλέπτουσι τὰς ψῆφους. Noli igitur dubitare, ψηφοκλέπτην
 dici hic ab Athenaeo praestigiatores hujus generis, quem
 vulgo ψηφοπαῖκτην vocabant aut ψηφολόγον. Solent Grae-
 ci κλέπτειν usurpare venustissime, quando raptim et clam
 factum esse aliquid significant. Inde κλοπαὶ πολέμων apud
 Xenophontem, et κλέπτειν ὄρη apud eundem pro *mon-
 tes clam hostibus occurrere*. Sic in superioribus Suidae ver-
 bis συναρπάσσειν calculos, et apud Artemidorum in men-
 tione harum officiarum ψῆφους κλέπτειν. Sic ille I. III.:

p. 47. ψηφοπαῖκτεῖν δοκεῖν ἐκ ἐπιστάμενον, πολλὰ ὠφελήθηται ση-
 μαίνει, παραλογιζόμενον καὶ ψευδόμενον, διὰ τὸ πολλάς ψῆ-
 φους κλέπτειν, καὶ ταῦτα ἄλλοτε ἄλλως δεικνύειν. Grego-
 rius Naz. in orat. de Athanasio: ἀλλὰ ταῦτόν ἦν, ψῆφοις
 τε παίζειν, τὴν ἔψιν κλεπτεῖσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως.
 Schol. ibi: ὥσπερ οἱ ψηφοπαῖκται οἱ παρακρημενοὶ τὰς θεω-
 μένας, καὶ τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐξαπατῶντες, τῇ εὐστροφίᾳ τῶν
 χειρῶν, καὶ τῷ τάχει τῆς κάμψως τῶν δακτύλων, ὡς τὰ
 τοσαῦτα τῷ ἀριθμῷ τυχὸν μὴ τοσαῦτα εὐρίσκεισθαι. Idem

in orat. altera, qua Juliani nomen proscripsit: ἐν τῶν
 ἰκαίνας θρυμάζειν ἔχω. πολλὰς γὰρ τῶν ἐαυτῶ συνήθων
 γε καὶ γνωρίμων, ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν διατριβῶν μά-
 λιστα, ἐκάλει μὲν κατὰ πᾶσαν σπαρτὴν, οἷς δράσων θρυμά-
 σια οἶα, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτόσθην, μεμνημένους τῶν ὑπο-
 σχέσεων· ἐπεὶ δὲ παρῆεν, τῆτο ἐκεῖνο, αἱ τῶν ψήφων
 κλοπαί, καὶ τῶν ὄψεων ἀπάται· τὰς μὲν τόνδε τρόπον δια-
 παίζαν, τὰς δὲ τόνδε. Idem orat. III. de pace seu pro-
 verbiū illa usurpat, καὶ τὸ χαρῆεν, ἢ τῶν ψήφων μεγί-
 θους, de iis, qui temere eundem modo pro orthodoxo,
 modo pro haeretico haberent, aut qui facile ipsi fidem
 mutarent. Ea namque fuit ecclesiae dei illis temporibus
 conditio. Propterea scribit idem in orat. ad C.L. episco-
 pos: σήμερον σύνθρονοι καὶ ὁμόδοχοι, ἂν ἔτω ψήφῃσιν ὑ-
 μῖς οἱ ἄγνοτες, αὐριον ἀντίθρονοι καὶ ἀντίδοχοι. Ibidem:
 ἐμβρόντητε καὶ πολύτροπε, εἴποι τις ἂν, καὶ πλάσμα τῆ
 πονηρᾶ καὶ τῆ σοφιστικῆς τῆς κακίας, ὅσις ποτε εἶ ὁ τῆτο πά-
 σχων, ἢ τό γε ἀληθέσερον εἰπεῖν, ἀνοητέτατε, ἔτος σοι
 χθὲς ἦν εὐτεβής. καὶ πῶς ἀσεβής σήμερον; Alludit et ali-
 bi facundissimus ille scriptor ad praestigiarum istas fal-
 lacias: ut in ea de amore in pauperes: τὰ μὲν γὰρ ἐσι-
 ρουτὰ καὶ πρόσκικρα, καὶ ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφων, ἄλλοτ'
 εἰς ἄλλης μεταρρίπτόμενα καὶ μετατιθέμενα. Et in poste-
 riore Julianea, de martyre loquens: καὶ πολλὰ σε τῆς
 ἐκρηγίτος, καὶ τῶν λόγων καταγελάσας αἷς ψηφολογικῶν
 καὶ γελοίων, μετὰ πλείονος ἐξῆλθε τῆς παρόησις. Au-
 ctor est Julius Pollux. Lyfiam oratorem dixisse ψηφοπαι-
 κτικῶν τὸ δίκαιον, translatione ducta a psephopaectis, prae-
 stigiatoribus: id autem significat *jus pervertite subtilibus
 sapientis*. Sed ipsa Pollucis verba satius adscribere: εἰ-
 λέ Λυσίᾳ ὁ κατ' Ἀντιπλέης λόγος, ἐν ᾧ γέγραπται, ψη-
 φοπαικτικῶσι τὸ δίκαιον, εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπαικτικῆς ἐν τέχνῃ·
 ὃ δὲ ὄνομα τῆτο εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμωδῶν, Εὐδοξος
 ἢ Ναυκλήρης (vel Ναυκλήρω) δράματι.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

ἰοῖλον ἱμάτιον. *Mos lacerandi vestes, quae consecra-
 bantur. Error Athenaei aut librarii. ἡμίαιμοι et
 μιμίαιμοι. Matreae plani aenigma. Θηρία vitia.
 Jocosae quaestiones Matreae expositae.*

De statua cantori Cleoni Thebis publice posita loquens

Athenaeus, *Φησιν, inquit, Πολέμων, Φεύγοντά τινε σίον εἰς τὸ ἱμάτιον κοῖλον ὃν ἐνθάσθαι.* Videtur appellatam vestem sinum, quem amiculum pondere ad statpedes collectum faciebat. Nisi malis, duplicem vestem, eamque laceram: ut facile fuerit, pecuniam abdere. Fuit autem moris olim, consecrandam
p. 48. mini alicui vestem findere, ne manibus tagacibus et obnoxia. Hesychius: οἱ ἀντιθέυτες ἱμάτια κατέσχον αὐτὰ, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρὰ τινων. Probabile est, factum et in statuarum amiculis idem fuisse. Pecuniam autem, in sinu vestis hujus depositam, inventam ibi sic narrat auctor, *συνοικισομένης τῆς πόλεως μετὰ ἔτη τριάκοντα, cum urbs restauraretur post annos ἐννέα-κατα.* Sed augendum εἰκοσιν, aut negligenter hoc ab Athenaeo innuntiatum esse fatendum. Non enim XXX. sed XX. tantum annis jacuerunt Thebae, anno vicesimo opere Cadri iterum conditae. Diodorus Sic.: *εἰκοσὶ δ' ἔτει ὕψιστος Κάρτακτρος φιλοδοξῆσαι βεβούμενος, καὶ πείσας τῆς Βοιωτῶν ἀνέστησεν τὴν πόλιν τοῖς διασωζομένοις τῶν Θηβαίων.* Mirbrae et Eustathius librarios culpa absolunt: itaque et possumus nos Athenacum, nisi lubet dicere, sentire Idorum *) de tempore, quo coepta est urbs restaurata Athenacum **) de tempore, quo operi tanto coronis imposita. Favet verbum, quo usus Athenaeus, *συνοικισομένης*, id est, cum denuo incolis frequentaretur. Nihil manifestum in hac historia alios auctores sequitur. Scribit enim l. XXXIV. c. VIII.: *Leontius fecit Apollinem tharocdum, serpentemque ejus sagittis confici, qui Dirca appellatus est, quod, cum Thebae ab Alexandro caperentur, aurum a fugiente conditum sinu ejus celatum esset.* Herodotus δὲ *λογόμιμος* videtur esse is, qui in Stobaei libro Herodes dicitur, auctor mimiamborum: de quo et accipiunt doctissimi viri versus istos Terentiani Mauri Scazonte Hipponacteo loquentis: *Hoc mimiambos Muzius deidit metro: Nam vatem eundem est Attico thymo etum Pari lepore consecutus et metro.* Videtur, inquit, ita esse. Nihil tamen ausim affirmare: nam apud Stobaeum constanter variis locis Herodes iste *ἡμιάμβων*, non autem *μυμιάμβων* auctor dicitur. Emendationem verum eruditissimorum hominum *μυμιάμβων* pro *ἡμιάμβων* resistentium suspectam facit, quod non Herodis solum *ἡμ*

*) [Athenaeum. Edit. Lugd.]
Lugd.]

**) [Diodorum. E

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τε διὰ τῶν βημάτων, Φησὶν, ἀπόκλις τὰς θύρας αὐτῶ. No-
 ster quoque l. VI. adulationem θηρίων χαλεπώτατον πι-
 cupat. Sallustius: *Avaritia bellua fera, immanis, intole-
 randa est.* Gregorius Nyssenus in aurea oratione de
 professione nominis Christiani: εἰ δέ τις ἐπιπαθῆς εἴη καὶ θη-
 ριώδης, ἄλλοτε πρὸς ἄλλα πάθη μεταμορφόμενος, καὶ πολλὰ
 ὑποδύμενος θηρίων ἐν τῷ ἡθελμορφάσῃ. θηρία γὰρ ἀντικρῆς
 εἰσὶν ἰδεῖν ταῖς τῆς φύσεως ἡμῶν παρατροπαῖς ἐμμορφόμενα.
 Theodoretus in Θεοφιλαῖ de Theodosio: λιτανεῖα δὲ καὶ
 ὑμνωδία χρώμενος αἰεὶ, τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν
 ἀλαζονείαν, τὰ τ' ἄλλα τῆς ψυχῆς θηρία κατεκοίμισε. Non
 aliter ἀλληγορεῖται Promethei vincti, cujus jecur aquila
 depascitur, fabula. Petronius: *Cui vivitur jecur intimum
 pererrat, Et rectus trahit, intimasque fibris, Non est, quem
 lepidi volunt poëtae, Sed cordis mala, livor atque luxus.*
 Matreae aenigmati simile est, quod in Gregorii Palamae
 aureolo libello queritur anima de corpore: ἐκ οἷδ' ὅπως
 ἐμαυτὴν λανθάνω θηρίον σε πονηρὸν ὑπὸ κέλπον θάλπησα,
 καὶ πῶλον ὑβρισην ἐπὶ κακῷ τῷ ἐμαυτῆς πεκίεστα. Additur
 de Matrea: ἐποίησε δὲ ἄτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπο-
 ρίας. Id est: *compositis hic quaestiones ad Aristotelicas.*
 Vult dicere, quae cum Aristotelis problematis comparari
 possint. In Suida est πρὸς pro παρά. Mendose: nam
 rectum est παρὰ τὰς Ἀρ. Sic loquitur Ausonius: *Es inter-
 ruptor ad Cleantem Stoicum.* Alibi: *Grammaticae ad
 Scamum atque Probum.* Harum quaestionum omnis et venu-
 s. 50. stas et obscuritas posita in dictionum paralogismis. Primum
 problema est: διὰ τί ὁ ἥλιος δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' ἔ; Pro-
 prie δύνειν est in aquas se mergere: quod omnium mā-
 xime faciunt οἱ κολυμβῶντες· inde jocus. Sed alio sensu
 dicitur sol δύνειν, cum se abdit infra horizontem, alio
 urinator, cum in piscinam salit, flumen, aut mare. Ita
 erunt 4 termini, et proinde ὁ συλλογισμὸς vitiosus. II
 quaestio: διὰ τί οἱ σπόγγοι συμπίνουσι μὲν, συγκωφανίζου-
 νται δ' ἔ; Et hic quatuor insunt termini: πίνειν enim in ho-
 mine proprium, in spongia alienum, et a prima signifi-
 catione diversum. Sic in tertia quaestione, διὰ τί τὰ τε-
 τράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' ἔ; paralogi-
 smus est in verbo καταλλάττεσθαι, quod de aliis rebus usur-
 patum simplicem mutationem significat: ut cum in foro
 merces permutantur aut aliis mercibus aut pecunia: item-
 que apud trapezitas aut collybitas nummus nummo: de
 homine cum dicitur, diversi generis mutationem denotat;

per quam de irato fit aliquis pacatus et mitis. Interpretes *) an haec sint affecti, esto iudicium aliorum. Omnino autem verbum καταλλάττεσθαι in interpretando retineri debuit: verti enim isto loco non potest nisi inepte.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

Pothinus neurospastus et Euryclides praestigiator quibus honoribus fuerint ab Atheniensibus affecti. Roma orbis compendium. Italica saltatio pantomimorum. Refutantur, qui putant, esse id Augusti inventum. Suidae error. Saltatio ὀγκώδης et πολύκοπος. Thamyris, Sophoclis drama. καθιέναι εἰς ἄστν, vel εἰς Λήναια. Fabulam διατίθεσθαι. ὄρχεῖν.

Inter caeteros Graeciae populos, qui ludicris artibus plus tribuerunt honoris, quam liberalibus disciplinis, recensentur et Athenienses his verbis: Ἀθηναῖοι δὲ Ποσειδῶ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν (vel σκηνὴν, ut legitur in quibusdam: alibi dixit χορὸν δέναι· quod exposuimus non semel) ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθυσίων οἱ περὶ Εὐριπίδην. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Εὐριπίδην ἐν τῷ θιάτρῳ ἀνέστησαν μετὰ τῶν περὶ Αἰσχύλον. In prioribus editionibus mutila haec erant et corrupta. Nos ita edidimus fide veterum membranarum: nisi quod posteriore loco non Εὐριπίδην habent illae, sed Εὐρυκλείδην· quae vera omnino est scriptura: vel Εὐκλείδην. Videtur enim hic ille esse Euclides ἐπὶ γελοίοις δόξαν εἰληφώς, de quo plura ex Lynceo narrantur l. VI. Duobus exemplis probat, vanas et supervacuas artes in summo etiam Athenis pretio fuisse. Alterum est, quod Potheino, qui sigillaria ostendere et circumferre solitus, scenam concesserint, in qua divinas suas tragoedias Euripides doceret, aut non multo ante docuisset. Erat enim indignum et turpe, praestigias ibi

*) [Quaestiones idem ad instar dubitationum Aristotelis et scripsit, et recitavit publice, huiusmodi: Quare sol, dum occidit, subeat Oceanum, non in eo urinetur ac nater? Quare spongiae compositae, non autem simul ad ebrietatem usque bibentes lasciviant? Quare denarius commutetur, non autem irascatur? Dalecb.]

Athenienses spectare, unde solita audiri summi poë scripta. Specimen honoris fuisse in danda scena choro, declaratum est a nobis l. xiv. Simile huic alterum exemplum: ait enim, positam publice statu fuisse ab Atheniensibus Euryclidi in theatro, et quid p. 51. ea parte, ubi erat statua Aeschyli, sapientissimi et primi poëtae. Clarum ex his, eosdem habitos Athenaei honores dignis et indignis, atque, ut ait poëta, ἐν τιμῇ ἡμὲν κικλόν ἡδὲ καὶ ἐσθλόν. Haec sententia est, habens Athenaei isto loco: sed male de nobis meritus vel ipse, vel, quod magis credo, auctor epitomes, concelevit nos, quo artificio insipientis populi benevolentiam sibi Euryclides iste conciliasset. θαυμαστοποιὸν fuisse non dubito: quo generali nomine species diversae τῶν Διονύσων τεχνιτῶν continentur, ut dicebamus olim Theophrastum. Oenonas citharoedus cantasse dicitur scena ναυαγὸν Ὀδυσσεῖα σολοικίζοντα. Haec lectio veteri quam fide bona restitimus. Edebatur ante καὶ Ναυκὸν Ναυσικάα Ὀδυσσεῖα σολοικίζοντα. Natalis legit nobiscum neque hic Nauficae nomen agnoscit. Dalecampium et miror equidem, qui vertit: *Ulysses cum Naufica barba ac inepte colloquente*. Ex Homero sumptum esse patet horum νόμων κισσαρησιῶν argumentum: nihil autem cunctius aut ingeniosius fingi posse oratione ea, quae regiam puellam naufragus Ulysses allatur, clarum certumque est. Fortasse scribendum: καὶ ναυαγὸν Ὀδυσσεὺς κελητίζοντα: videtur enim petita carminis hypothesis istis Homeri in descriptione naufragii Ulyssis: — αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Ἀμφὶ ἐνὶ δέριτι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἔλασσων. Post haec, quae sequuntur, ἀνιμῶν ἔλευσεν ἐκ σώματος, praeferunt membranae, τοιχῦτα ποιῶν ἠὲ βοκίη καὶ ὁ ἦθ' ἐνδοξ. In iisdem paulo mox pro αὐτὸς τις σκοπεῖ πόρρω τοξέοι, λέγων reperimus τοξέων λόγοι. Est autem, quod sequitur, Polemonis sophistae dictum de Roma, ut ex Galeno discimus. Eam urbem fuisse revera Athenaei temporibus, ut mox dicitur, ἐκ τομῆν τῆς οἰκισμένης, non urbem inquam, sed orbem parvum, duplici ratione verum est. Nam et nationum omnium Romano imperio subjacentium (his finibus plerique scriptores τὴν οἰκισμένην finiunt) inquilini fuere tunc Romae: qua de re multa egregie in encomio Romae Aristidis, eo praesertim loco, ubi comparat urbem cum mari: et rerum omnium ingentem copiam ex universo Romano orbe solitam in urbem importari, testatur Gal

παις περὶ ἀντιδότων I. I.: εἰς τὴν Ῥώμην, inquit, τὰ παν-
 ταχόθεν ἦκει κατὰ διὰ παντός ἔτας. Lego paulo post:
 τῦτον τὸν Βάθυλλον φησιν Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδην, ὃ
 ἐστὶ καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὀρχησιν
 συστήσασθαι, id est, *Aristonicus ait, cuius libri est de*
saltatione, Bathyllum et Pyladem Italicam saltationem com-
posuisse. Trajectio in auctoris verbis et librariis et inter-
 pretibus erroris ansam praebuit: nam liber de saltatione
 Aristonici fuit, opinor, non Pyladis: Pylades vero et
 Bathyllus duo fuerunt τῆς τῶν παντομίμων ὀρχήσεως au-
 ctores et inventores primi. Athenaeus Italicam vocat
 eam saltationem, quia Romae ab illis est inventa tempo-
 ribus Augusti. Cave, assentiaris eruditissimis viris, qui
 infamis hujus inventi auctorem produnt Augustum ipsum. p. 52.
 Suidas, scio, illis ita sentiendi auctor, cuius haec profe-
 runt et recensent recte: τὴν παντόμιμον ὀρχησιν ὁ Αὐγύστος
 ἐφεῦρε, Πυλάδης καὶ Βαθύλλης πρώτων αὐτὴν μεταλθόν-
 των. Sed quis in re Romana Suidam putet testem ido-
 neum, solum praesertim? Ego aio, imponere nobis Sui-
 dam, qui, ut paucula verba lucrifaceret, auctoris mentem
 pervertit, unde illa transcribent. Is dubio procul est
 Zosimus: quod liquido apparebit, si utrumque scripto-
 rem componas et contendas invicem. Atqui Zosimus
 non ab Augusto, sed temporibus Augusti originem ha-
 buisse scribit. ἦ τε γὰρ, inquit de Octavio loquens, παν-
 τόμιμος ὀρχησιν ἐν ἐκείνοις εἰσῆχθη τοῖς χρόνοις, ἔπει-
 πρότερον ἔσχ, Πυλάδης καὶ Βαθύλλης πρώτων αὐτὴν μεταλ-
 θόντων. Quod diximus de traiectione in Athenaei ver-
 bis, fortasse non omnibus probabimus: ac fieri potest,
 ut liber de saltatione hic commemoratus Pyladis fuerit,
 non, ut dicebamus, Aristonici: hoc igitur κείσθω εἰς
 τὸ μέσον· at Πυλάδην scribendum esse, non Πυλάδης,
 constanter affirmamus. Pyladis saltatio dicitur sic ὀγκώ-
 δης, ut apud magistros dicendi genus est orationis, quam
 ὀγκώδη vel ὀγκηρὰν appellant, cui inest, inquit Demetrius
 Phalereus, πλάτος, μῆκος et πλάσμα. Verum ista expli-
 care pluribus non est hujus loci. Dicitur eadem saltatio
 καθηταιή τε καὶ πολύκοπος, *plene affectuum et gestus plangi-*
gentium probe exprimens. Sic interpretor πολύκοπος, ut
 ad καπητὰς plangentium fiat allusio. Quid si scribamus
 πολύκομος; Sed non videtur necesse. De pantomimo-
 πια saltatione multa nos alibi. Thamyras appellatur hic
 Sophoclis fabula, quae semper alibi est Thamyras Athe-
 naeo: aliis Thamyras. Vide illius poetae fragmenta a

nobis collecta et digesta infra l. VII. Scribendum ἔτι τὴν Ναυσικάαν καθῆκε non, ut habent codd., ἔθηκε Fabulam καθιέναι est docere, vel εἰσάγειν, ut paulo ante Sic autem loquuntur Graeci. Syrianus in Hermog.: εἰρεῖ Ἀριστοφάνη, ὡς ἔθος ἐν τοῖς Διονυσίοις καθιέναι τὰ δράματα. Aristoph. scholiastes: διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιπράτη καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. Idem alibi: πρῶτοι γὰρ δράμα καθῆκε δι' ἑαυτῆ τῆς Ἰππέας. Ibid.: αἱ δεδασκαλαὶ ἴσως φέρουσι τῆς Ἰππεῖς πρῶτους ὑπ' αὐτῆ καθιόμενης. Interdum dicunt καθιέναι εἰς ἄστυ vel εἰς Λήναια, *deferre in ludos astycos aut lenaeos*. In Avium argumento: ἐπὶ Χαβρίε τὸ δράμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλίε· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάρχον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. Simile in Alcib. Plutarchi: καθιέναι ἄρματα Ὀλυμπιάσι· nec multo aliter καθιέναι γνώμας in Concion. Aristoph. Quemadmodum autem poëtae, cum sua dramata committerent, dicebantur καθιέναι, vel διδάσκειν, vel ἀναφέρειν τὰ δράματα εἰς ὄρχησιν χορῶν aut εἰς σκηνὴν· sic histriones διατίθεσθαι, cum in scena gestus ederent. Paulo ante: καὶ γὰρ ὑπόρχημα τι τῆτον διατίθεσθαι. L. XIV.: εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιίαν. Junge his, quae scribimus l. VI. c. VII., ubi et hunc locum attingimus. *Io-
p. 57.* nis versus: Ἐκ τῶν ἀέλιπτων μᾶλλον ἄρχησε φρένας, non aliter scribitur apud Eustathium. In eo notandum verbum ὄρχησιν pro κινεῖν aut ἐρεθίζειν, vel ἐρεθίζεσθαι· ut sit ἄρχησε φρένας pro κατὰ φρένας, *commouit se animo*.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

Platonis locus exponitur. ἀναβάλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι de amictu. ἐπιδέξια, eleganter. Suidas notatur. Platonis et Arsenidoris loci correcti. ἐπαρίσερα περιβεβλησθαι. Veterum in vestibus et ingressu modestia. Multa in Athenaeo correctae et illustratae.

Majorum instituta cum sui temporis moribus contendens Athenaeus illos ait ne in vestitu quidem fuisse negligentes, sed compositos ac modestos: quique secus agerent,

ab illis solitos irrideri. ἔμαλε δὲ αὐτοῖς, inquit, καὶ τῆ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐπιθήτα, καὶ τὰς μὴ τῆτο ποιῶντας ἔσκαπτου. Diogenes Laërt. in Zenone Stoico: δεῖν τε εἶπε τὰς νέας πίστη (malim ἐν πᾶσι) κοσμιότητι χρῆσθαι, καὶ πορείᾳ, καὶ σχήματι, καὶ περιβολῇ. In hanc sententiam laudatur ab Athenæo Platonis elegantissimus locus. Insignis vero hic securitas interpretum, ne dicam aliquid gravius, hoc est verius. Nam quid de his aut dicas, aut censeas, qui in divini philosophi verbis caecutire maluerunt. quam indicatum nominatim ab auctore locum inspicere? Plato igitur in Theaeteto comparans inter se hominem liberaliter eductum et eum, qui liberali cultu caruerit, notas, quibus dignosci queant, profert. Ait inter alia, bonum illum bonis prognatum, si ad servilia ministeria adhibeatur, ineptum et nihili futurum: alterius mores esse, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένως τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ ἐκ ἐπισκευῆς ἐπιθέξια ἐλευθέρως. *hominis, qui talia quidem prompte et celeriter poverit obire ministeria: caeterum quæ dextere, et ut liberum decet, vestiri componere nescias.* Platonis interpretes, viri eruditissimi, vocem ἀναβάλλεσθαι aliter acceperunt. Sed potior apud me Athenæi sententia, qui ad amictum refert. Sic enim apud Lucianum de conscrib. histor. primum argumentum hominis non ingenui ab indumentis et cultu sumitur. εἰκάσιν, ait, οἰκείτη νεοπλάτῳ ἄρτι τὰ τῆ δεσπότη κληρονομήσαντι, ὅς ἔτε τὴν ἐπιθήτα οἶδεν, ὡς χρῆ, περιβαλέσθαι. Quod Luciano περιβλέσθαι, Platoni ἀναβάλλεσθαι: quod esse ἀπτικώτερον, critici observant. Lucianus de sectis, loquens de veteribus Stoicis: εἰρων αὐτὰς κοσμίως βαδίζοντας ἀναβεβλημένους εὐσαλῶς. Et mox: ἄχρις ἂν εὐσαλῆς ἢ ἀναβλή. Errat igitur Suidas, et reprobus usus est Athenæi codicibus, cum legit isto loco ἀναλαβέσθαι. Vise illum in ἀναλαμβάνειν. Pollux veram lectionem agnoscit l. II., cujus verba ex Platone emendabis: et Themistius orat. I., ubi habes integrum fere Platonis locum. ἐπιθέξια valet δεξιῶς, ut explicat recte Pindari schol. Olymp. Ode VI. Minus recte Platonis et Themistii editiones ἐπὶ δεξιᾶ. At Suidas pessime duobus locis scribit ἐπιθεξιελευθέρως, P. 54. secutus codices inemendatos sine dubio: nam et nos in aliquot exemplaribus offendimus ἐπιθεξιελευθέρως. Plato in conv.: δοκᾷ γάρ μοι, χρῆναι ἕκαστον λόγον εἰπεῖν ἕκαστον Ἐρωτος ἐπιθέξια, ὡς ἂν δύνηται κάλλισον. Hic et tribus aliis hujus libri locis ἐπιθέξια ἐπαινεῖν dixit Plato,

quomodo poëtae ἐπιδέξια οἰνοχοεῖν, quod veterum aliū expoſuerunt *dextere et eleganter*, alii *ordine*, ducto a *dexte* in *principio*. In quarto de Republ. ſcribendum: τὰς κερμάδας κατακλίοντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ. *ad ignem in ſtraeis commode et eleganter collocantes*. Contrarium τῆ ἐπιδέξια ἀναβάλλεσθαι dicunt ἐπαρίερα περιβεβλήσθαι, *ſiniſtre et indecenter veſt. in geſt. in e*. Artemidorus I. III. c. XXIV.: ἐπαρίερα περιβεβλήσθαι, ἢ ὅπως ποτὲ γυλοίας καὶ μὴ κοσμίως, πᾶσι πονηρόν. Ita ſcribi debet iſte locus Artemidori. Ariſtophanes in Avib.: Οὗτος, τί δρῶς; ἐπαρίερό' ἤτως ἀμπέχῃ; Οὐ μεταβαλεῖς θοιμάτιον αὐ. ἐπιδέξια; Non celibo τῆς Φιλοπλάτωνας ſuſpicionem meam in ſuperiore loco ex Theaeteto. Lego enim, αὐ ἀνεμῆστον εὐήθει δ' κβῖν, καὶ εἰ δεινῶ εἶναι, ὅταν ἐς δολικὰ εὐτέτη δεικονήματα, non, ut vulgo, καὶ ἕδον εἶναι quod eſti aliquam prae ſe fert venuſtatem, κίβδηλον tamen videtur καὶ τῆ πονηρῆ κόμματος. Sequitur: Σαπφῶ περι Ἀνδρομέδας σκώπτει. Vix Athenaeum ſic locutum putem pro Ἀνδρομέδαν σκώπτει: ſed debemus, opinor, hunc atticismum et hiſ ſimiles. quos facile obſervabit peritus linguae iſtius lector, horum excerptorum conſarcinatori. Sapphus autem verba. τίς ἀγροιαῖτίς τοι θέλει γόν; emendata nobis ex membranis et Euſtathio. Similis ejuſdem poëtriae locus et, ut puto, iſti cohaerens, vel hic ipſe apud Maximum Tyr. ſerm VIII. in comparatione Socratis et Sapphus. κωμωδεῖ, inquit ille de Socrate, σχῆμά πᾶ καὶ κατάκλιτιν σφριεῖ· καὶ αὐτῆ, τίς δ' ἀγροιαῖτιν ἐπαιμῆνα (malim ἐπιειμῆνα, vel ἐπαιμῆνα, dorice pro ἐφημῆνα) εὐλήν. Similis item alius locus Sapphonis, ubi σκώπτει τὸν ἀγροῖκον, ſed aliter apud Demetr. Phal. Ruſticitatis genus illud, quod notat Sappho iſtis verbis, εἰς ἐπιειμῆνη τὰ θρόνα' ἔλκεν ἐπὶ τῶν σφραῶν, apud Theophrasti characteres exponebamus, cap. περι ἀγροικίας. Sequitur: Φιλέτιρος ἢ Ἀμφις. Ubi non temerariae dubitationi eſt locus, nam l. VII. laudatur Amphis ἐν Φιλιſταίρω· quod ad haec verba Turnebus adnotaverat. Alibi citatur ambigue Νικόſρατος ἢ Φιλεſαιρος. Initio huius teſtimonii ſecuti ſumus ſcriptam lectionem, Ἀμφίβαλλε εἴρνοις Φάρος. Alii libri: καλλιſτέρνω Φάρος εἰ καθῆſεις, τάλαν; Turnebo placebat κάτω πτερνῶν Φ., propter ſequentia ἄνω γόνατος. Lego deinde ὡς ἀπαιδευτὴ μέμφεσθαι τὴν Ἀναξιμένους περιβολήν, non, ut editum eſt, ἀπαιδευτον. Eſt enim duriuſculum περιβολῆ ἀπαιδευτος, cultus ineuaditus. Proxima

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT UNDEVICESIMUM.

Aeschyl'i Phryges, ejusdem argumenti cum Ennii Lytr'is. Tel'is vel Telestes. ἀγατὸν pro ἀγασόν. Eumelus et Arctinus poëtae. βιβλιακοὶ χαρακῖται. χάραξ pro hasta vel stylo ad scribendum. τάλαρος Μισῶν. Quafillariae ancillae. λογοδιάρροια κυριολογεῖν et similia. Ion fabula Eubuli. ἀνακεῖσθαι Athenaei inconstantia. Τανταλι fabula. Θαλλὸν προσείειν. Multa in Athenaeo emendata et illustrata.

Probat auctor, Aeschylam suas docuisse ipsum fabulas, et in scena gestum egisse, quia sic loquentem Aristophanes illum inducat: τὰς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδα ἤλθον τεθνεῦτα, πολλὰ τοιαυτὴ καὶ τοιαυτὴ καὶ δεῦρο σχηματίσαντας. Vim argumenti, quo utitur Athenaeus, corrumpit vocis unius depravatio. οἶσθα enim legendum, non οἶδα. Quomodo enim dicat p. 56. Aeschylus spectatos sibi inter spectatores sedenti saltantes Phrygas, si verum est, ipsum partes histrionis obiisse? Pugnant isti invicem ἀστούδεν μάχην, spectatorem esse simul, et histrionem agere. Sensus est: Meministin', ait Aeschylus, spectasse in scena Phrygas multiplices gestus agentes, quando Priamum comitati sunt venientem in castra Graecorum, ut filium Hectorem redimerent? Docuisse fabulam Phrygas Aeschylum, testimonio multorum veterum scimus. Ejus fabulae argumentum paucis, hisce verbis complexus est Athenaeus. Historiam ex Homero deluerant nosse interpretes. Hic enim est ille poëta, qui solitus dramata sua appellare μικρὰ τεμάχια ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν δαίπνων. Igitur συλλυσομενοι valet hic una cum Priamo λυσόμενοι. Priamus de se Ἰλ. ω.: — τῆ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα. Tractaverat e Latinis idem argumentum poëta Ennius ea fabula, quam e re *Luira*, id est, *Λύτρα* inscripserat. Scribendum καὶ Τέλσσις δὲ ἢ Τελέσης: nam mutato accentu aliud sonat τελεσης vox, ut diserte notatum Eustathio. Alteram hujus viri appellationem confirmat saltatio Τελεσιακῆ, a Telese sic dicta, ut scriptum I. XIV. Mox lege οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, Θέσπις, Πρ., νόη Θεσπίας. Horatius: *Dicitur et plaustris vexisse poemata Thespiis.* Et ita omnes. Τροίηνηκαὶ scribit Eustathius,

non Τροϊζηνικῶν. Verius et venustius idem ἢ τῶν
 τῆς Ὀμηρικῶν, non τῶν Ὀμηρ. τικ. In versu ex hymno
 in Apoll. scribitur hodie ἀγατὸν κωτρίζων, non, ut hic,
 χερσίον· quae videtur esse interpretatio vocis ἀγατὸν, pro
 ἀγασόν. Ut ἀδάματος pro ἀδάματος, et similia his, quae
 alibi recensuimus. Vel scribendum in nostris libris ἀγα-
 τόν, quod plane est χερσίον. Eumelus et Arctinus, an-
 tiquissimi poetarum Graecorum ambo, Corinthii ambo.
 Clemens Alex., Eusebius, alii. In Timonis versu Βυβλια-
 κοὶ χαρκίται non inepte Dalec. *Pugnantes libris. χαρα-
 κίζων iudibus vel ἔαστα pugnare.* Inde χαρκίτης, *velita-
 tor.* Sic κάμαξ, quod proprie idem est ac χάραξ, pro
 hasta ponunt poetae. Leonidas: ἄκλασοι δ' αἱ πλαδαράκ
 κάμακας. Malim tamen exponere βυβλιακοὶ χαρκίται
scriptores librarii, sive librorum. χάραξ pro stylo, sicut
χαράττων pro scribere. In epigrammate: λεπτός τὰς ἐχά-
 ραξ δόναξ. Apud Eustath. Βυβλιακῆ. Perperam. τάλανος.
 Μουσέων, *quasi illius Μουσίου, periphrasis est venusta Musei*
Alexandrinī, ubi fuit doctorum coenobium. Sic Latinis
quasi illius per eutelesimon dictae, quae in gynaecio con-
clusae vitam degerent tenebricosam, pensa facientes. Ti-
 bullus: *pressumque quasi fello Scortum.* Edebatur ante, ἕως
 αὐτῆς λογοδηρίας ἀπαλλαγῶσι. Fecimus λογοδηρίας ex
 MSS. codd. et Eustathio, qui nobis saepe pro optimo MSS.
 fuit. Frustra autem ista cum superioribus eouantur inter-
 pretes connectere *): non enim cohaerent, postquam
 omnem εἶρμόν, sustulit breuiator. Sunt autem Cynulci
 verba tam longam sine potu orationem aspernantis. Ideo
 sequitur: ἔγωγε τούτοις, Φησὶ, κυνολογήσασιν ἐτόθη πιεῖν.
 Mnesithei locum de Bacchi Ἰατρῆ cognomine habes libri. p. 57.
 secundi initio. Ibi aliquid nos de isto loco. Non capio:
 ista verba ita scripta: ἀναγκάζεσθαι πίνειν, ἵνα πρὸ τῆ κυ-
 νός τὸν πνεύμονα ἐκλυτον Φορῆ. Emendabamus ἀκλυτον:
 vel ἀκλυσον ἢ Φορῆ. Id est: *ne etiam ante caniculam pul-*
monem omni humore destitutum haberet. Proba quidem,
 sed cassa veritate sententia. Nam apud Plutarchum in VII.
 Sympos. scriptum ἐκλυρον, quae vera est lectio. Proprie
 dicitur ἐκλυρος nervus ad lyram ineptus, quod nimio hu-
 more madeat. Poetae generaliter acceperunt de quacun-
 que re humida. Hesychius enim explicat ἐνικμον καὶ ὑγρόν.
 Sensus est: solitum Protagoram jubere Calliam bibere,
 ut saltem ante caniculam et Sirii caumata pulmonem ha-

*) [Connectit Dalech.]

beret humectum. Macrobiū libri et nostra etiam antiqua exemplaria ἐκλυτον. facili errore. In Antiphanis versibus pulchra inest parodia loci hujus ex Antigone Sophoclea: Ὅρξες, παραὶ ἑλίδροισι χειμάρροισι ὅσα Δένδρων ὑπείκει, κλαῦνας ὡς ἐκπαύσθαι. Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρωμν' ἀπόλλυται. Recte Dalec. κυνολογήσασι locutis de aestivosa canicula. Sic l. III. συκολογεῖν pro loqui de ficis: l. VII. ἰχθυολογεῖν loqui de piscibus: et l. XI. κυλικηγορεῖν pro loqui de cunicibus aut roculis, et οἰνολογεῖν in libri II. fragmentis. Sed puto factam simul allusionem ad cynicorum cognomen: nam ubique de esu et potu sollicitus fingitur Cynulcus, et propter eam causam longorum sermonum osor atque interpellator. Μοκ Εὐβκλος· Σίκαν ἐγὼ Βεβρεγμαίνος ἦκα. Laudatur in his libris saepe Eubuli fabula Ion. Quamobrem censeo scribendum Εὐβκλος Ἴωνι· ἐγὼ Βεβρεγμ. Apud Diphilum castigans aliquis eum, qui dixerat ἀνεκείμην pro accumbentem, τι νεο ἀνάκεισο, inquit. Potest verti esto *suspensus*, ut in templis donaria: nam id proprie est ἀνακείσθαι. Acuta et plena stomachi vox, ut admonet auctor. In verbis Aristotelis, ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ, id est, *erulis accumbentes in lecto sub eadem veste stragula*. Euripidis et Alexidis verba alienas sedes invaserunt, suis relictis: pertinent enim ad ea, quae de verbo ἀναπίπτειν paulo ante dicuntur. Viderunt hoc interpretes: scripti tamen editis consonant. Scribe ἀπογεύονται μόνον, non πόνων. Ridiculum est, quod mox dicitur, δαῖτα θάλασσαν, quam vocat Homerus, σοιχείων μεταθέσει δίαιταν εἶναι. Magis, quod sequitur: τὸ δ' ἀπὸ τῆ δαίσεσθαι λέγειν, βιαιώτερόν ἐστι. Quae ista est, Deus bone, grammatica? Sed jam didici, nihil in hoc genere mirari. Inconstantiam notasse sit satis: nam cum supra scripsisset, ἡ τροφή θαις ἐπὶ τῷ δαίσεσθαι λέγεται: nunc religio nova hominem incessit, et ait, esse illud βιαιώτερον, id est, *durius vel coactius*. Dalecampius contrariam sententiam elicit ex Athenaei verbis *): incogitantia nescio dicam, an consulto consilio, ut parceret alieno nomini sui prodigus. Scribe ἐπὶ κυνηγέσια ἐξιάσιν, non κυνηγεσία· sequitur enim καὶ ἐπὶ θήρας παντοίας. Illa, ὡς ὅτε πυργηδὸν σφέας αὐτὰς ἀρτύνουσιν, Homeri sunt, non, ut putarunt [Dalech.], p. 58. Athenaei. Ἴλ. μ.: Ὡς δ' ὅταν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι Κάπριος ἢ λέων σρέφεται σθένει βλεμναίνων, Οἱ

*) [Vertit: Est tamen probabilius, ἐπὶ τῷ δαίσεσθαι, id est, a disperiendo δαῖτα vocatam fuisse.]

δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτὰς ἀρτύναυτας, Ἄντιοι ἴσανται,
 καὶ ἀκοντί²σσι Ἰαμεικὸς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Emendavimus
 ex Eustathio ἀναχαλῶντας δὲ ταῖς ἐμβάσσειν, et πρὸς τὸ
 μη ξηρανθέντος τὰ ὕδατος προ βανθέντος. Perspicue, ve-
 re: consule medicorum libros. Rei rusticae illam partem,
 quae impenditur hortis et λαχανεῖα five cultui olerum,
 potam fuisse heroicis temporibus, δῆλον, inquit Athe-
 naeus, ἐκ τῶν παρὰ νεῖατον ὄρχον κοσμητῶν πρασιῶν· hoc
 est, paret ex illis eleganter digestis areis, quae fuisse di-
 cuntur secundum ordinem ultimum vineae Alcinoi. Quem
 vocat τετράγιον ὄρχατον, dividit in tres partes, τὴν δεν-
 δρεφόρον, τὴν ἀλαὴν five ἀμπελόφυτον, et τὴν λαχανηφό-
 ρον. De parte oleribus destinata canit: Ἐνθα δὲ κοσμη-
 ται πρασιὶ παρὰ νεῖατον ὄρχον Παντοῖαι κεφύασι. Doctis-
 simus Dalcampius κοσμητὰς πρασιὰς et πράσα κεφαλατὰ,
 quorum mentio apud Dioscoridem, putavit idem esse.
 Adeo verum est, quod ait ill^o, ἀνθρώπων φύντι ἔδην ἀπώ-
 μοτον. Ut doceat auctor, esum fructuum, (quae ἀκρό-
 δρυα Graecis) ante Troica tempora fuisse mortalibus co-
 gnitum, affert in medium, quae de Tantali apud inferos
 supplicio finxerunt poëtae, postquam veritas eorum, quae
 initio conditi mundi acciderunt, (Dei beneficio et διὰ χει-
 ρῶν Μωσὶς hodie nobis cognita) obscurata est inter mor-
 tales, ac tantum non obruta penitus. Puto namque, si-
 gmentum illud poenae Tantali, ut quidem ab Homero
 exponitur, (nam Pindarus, Euripides, Alcaeus alique
 poëtae aliter narrant.) vestigium esse fugientis memoriae
 lapsus protoplasti hominis et expulsionis ejus e paradiso.
 De Adamo certe appositissime dixeris, quod Lyricus de
 Tantalo: καταπέψαι μέγαν ὄλβον ἐκ ἐδυναίσθη, κόρω δ'
 ἔλαν ἄταν ὑπέροπλον. Luit ergo miser poenas, et tibi,
 Τανταλε, πύλλαι Deprenduntur aquae. quaeque imminet, ef-
 fugit arbor. Homerus tormentum intendit, plurimas fru-
 ctiferarum arborum enumerans, quae βρίθκσαι καρποῖς
 ἄλλius capiti immineant, excitandae tantum orexi: Δένδρεα
 δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χεῖς καρπὸν, Ὀχυαί, καὶ ῥοιαί,
 καὶ μηλαί ἀγλαόκαρποι, Συκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τη-
 λεθόωσαι. Horsum respiciens auctor, Τάνταλος ἔν, αἰτ,
 εἰδὲ θανῶν ἀπηλλάττετο τῆς τέτων ἐπιθυμίας· εἶπερ ὁ κο-
 λάζων αὐτὸν θεός, προσιῶν, καθάπερ οἱ τὰ ἄλογα τῶν
 ζώων τοῖς θαλλοῖς ἄγοντες, τοῖς τοιούτοις καρποῖς, ἀπο-
 κρύβεται αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως, ὅτε τῆς ἐλπίδος ἐγγύς ἔλ-
 θοι. Protulimus locum integrum, quia opis nostrae eget:
 laborat enim ab interpunctione, a lectione, ab interprete

tatione. Legendum et distinguendum est: εἴπερ ὁ κολλάζων αὐτὸν θεός, προσείων, (καθάρπερ οἱ τὰ ἄλογα τῶν ζώων τοῖς θαλλοῖς ἔγοντες, τὰς τοιάτας καρπὸς, ἀποκρ. etc. Ver-tendum autem hoc modo: *siquidem is, qui rosas ab eo exi-git, deus, vales ei fructus obijiciens, et ante ipsum jactans, (ut qui pecudes ducunt ostensis virentibus frondibus) ne bis fruatur, impedit.* Omnino scribendum est προσείων, non p. 59. προσιών· quiaquam idem error apud Platonem eo, quem Athenaeus imitatur, loco. Ita enim Plato: ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τὸν καρπὸν προσείοντες ἄγασσι. Sic legendum hic quoque, non προσιώντες. Θαλλὸν ver-tunt *huculo* *): errore insanum magno: non enim de pa-storali pedo hic agitur, sed de fronde, quam pastor manu tenens ac subinde commovens sequenti pecori ostentat: qua ratione cupidum gregem minat ille, quo lubet cup-que. Gestus pecudes minantis pastoris pulcherrime ex-primitur voce προσείων, ante et in oculis pecoris quatiens. Quare ita scribi debere utroque loco vero verius. Hesy-chius: προσείσας, προανακινήσας, καὶ οἶον ἀπαγγείλας, ἀπὸ τῶν περιχρόντων τὰ τετράποδα, ὅπῃ βέλονται· τοὺς γὰρ θαλλὸς σείοντες, ἐπεδίδοσαν. Lucianus verbo προεί-κνύειν in ea re usus: ἐδὲν καλύσει σε τῆς ῥινός ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκίτων, ἢ θαλλῶ προειχθέντι· ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Pecudes et boves etiam θαλλῶ ali, id est, fron-de virente, adeo commune est, ut non dubitaverit Hesy-chius θαλλὸν exponere βοός τροφήν, sive, ὃ ἐσθίσιςιν οἱ βόες, *rabulum boum*. Sed et pecudum, ut caprarum, I. XIII.: θαλλὸν χιμάρη προσθέρον νεοσπάδα. Sic esse scribendum hunc versum, ibi docemus. Athenaeus eo in libro: θαλλῶ χαίρεισιν αἱ αἴγες· διόπερ καὶ εἰς ἀκρόπο-λιν ἄνεις τὰ ζῶον. Aeneas Gaz. eleganter: τέτοις ἀπα-ρισκέπτως συνέπεσθε, καθάρπερ πρὸς θαλλὸν τὰ θρέμματα, καὶ ἀλλήλοις συνήθεσθε κορυβαντιῶντες. Longus in Pasto-ralibus suis φυλλάδα θάλλεσαν pro θαλλὸν solet dicere. Sequitur statim: Ὅτι δὲ καὶ ἰχθύς ἡσθιον, Σχρηθῶν δὴ-λον ποιῆ, ὁμοῖον τῆν ἄλασιν πανάγρη δικτύε θήρα. MSS. sunt, qui legant τὴν ἄλανα. Inepte. Locus Homeri est in quinto II., ubi Sarpedon ad Hectorem: Μήπως ὡς ἀψῖαί-λιν ἀλόντε πανάγρη. Imponam huic capiti finem, si hoc unum dixerō, Eubuli locum, qui paulo post affertur, ita esse digerendam: sunt enim senarii integri tres: Ἀτοπόν γε, τὸν μὲν οἶνον εὐδοκίμειν αἰεὶ Παρὰ ταῖς ἐταῖραις τὸν

*) [Verit Dalech.]

παλαιόν, ἀνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον. Quod si verum est, hos Eubuli versus ab Alexide ἀπαρ-
 λήκτως pro suis esse usurpatos, possumus hoc exemplum
 iis adjicere, quae de furtis Graecorum scriptorum obser-
 vantur Clementi Strom. l. VI. et Eusebio Προπαρασκευῆς
 l. X. Paulo ante scribe, Τιμοκλῆς Χῖοι πολὺ ἄριστοι ἀνευ-
 ρήκασιν ὄψαρτ., id est, Cui, mortalium longe optimi, ar-
 tens condiendi cibi inveniuntur.

CAPUT VICESIMUM.

*Sanguinis color naturalis. ἐνερευθῆς et ἐρευθῆς κτ dif-
 ferant, et similia. Vinum vetus praestare ὕπνης
 αἰταράχης. κρείσις pro aqua. κρεῖσι, vinum. πα-
 λαιῶσθαι de vino. ἔξις.*

Nemo dubitat, vinum bonum sanguinem bonum gene-
 rare, et, ut loqui amat Galenus, χρηστὴ αἵματος εἶναι
 γεννητικόν. Hoc ipsum significare voluit Athenaeus, cum
 vini veteris naturam his verbis explicaret: δύναμιν τοῖς
 σάμασιν ἐμποιεῖ, τὸ αἷμά τε ἐνερευθῆς καὶ εὐανόδοτον κα- p. 60.
 τασκευάζει, καὶ τὰς ὕπνης αἰταράχης παρέχει. Mirum po-
 test videri, cur dicatur vinum vetustum sanguinem gene-
 rare ἐνερευθῆ, id est, rubrum, ut vertunt docti *). An-
 non enim, quicumque sanguis in corpore generatur, is
 rubet? aut det mihi aliquis colorem alium sanguini con-
 venientem κατὰ φύσιν ἔχοντι. Sciendum est, aliud Grae-
 cis esse ἐρευθῆς, aliud ἐνερευθῆς. Athenaeus sanguinem
 e vino vetere fieri ait non ἐρευθῆ, id est, rubrum, sed
 ἐνερευθῆ, id est, rubenti affinem sive e flavo rubrum. Re-
 missam rubedinem auctor intelligit; quem esse colorem
 optimi sanguinis, sunt e medicis, qui scribant, ut Actua-
 rius l. de urin. c. IV. Celsus contra sanguinem semper
 laudat, qui rubet et pellucet. Aristoteles in sano corpore
 ἐρευθρὸν, Avicenna rubeum esse pronuntiant. At ille me-
 dicus, unde haec descripta auctori nostro, cum Actu-
 ario sensit: id enim clarius meridiana luce ex istius vocis recta
 interpretatione. Porro verum esse, quod diximus de dif-
 ferentia vocum ἐρευθῆς et ἐνερευθῆς, neque aliter ista ex-

*) [Veris Dalech.]

poni debere, vel unus hic Dioscoridis locus evincat scribentis l. VII. de veneno araneorum: ὁ τοπος, ait, ἐνερευθῆς φαίνεται quod statim ipse interpretatur μετρίως ὑτέρουθρος. Ut valde dilutam rubedinem necesse habeamus intelligere, quae non sit ἐρευθρὰ, sed ὑτέρουθρα, et id quoque μετρίως. Ideo ait Nicander vix in cute patere vulnus aranei: Τῷ δὲ καὶ ἐτήσαντος ἀντιήτα ἵκταλος χρώς Μίμνει ὄμως. Ita semper accipere debes apud Dioscoridem, Galenum, et omnino ubicunque occurrit vox ἐνερευθῆς· quanquam pauci observarunt, quam vim particula ἐν habeat in hac dictione et similibus; non enim otiosa est, neque, ut multi putant, significationem intendit. sed minuit potius, et id significat, quod diximus. In secundo Galeni Θεραπευτικῆς Μεθόδου ceu affines colores ponuntur ἐνερευθῆς et λευκὸς ἀκριβῶς. Ex Theone gymnasta scribit idem Ὑγιανῶν l. II.: τὴν ὀλίγην τρίψιν ἐνερευθῆ πρὸς ὀλίγον χρόνον τὴν ἐπιφάνειαν ποιῶν, *modicam frictionem modice tubentem ad breve tempus cutei addere.* ἐνερευθῆ, hoc est, ἐρευθὸς τι ἔχουσαν, ut loquitur Galenus alibi de re eadem. Dioscorides l. I.: ἔσι δὲ κάλλισον τὸ καιόμενον λυκίον τὸ κατὰ τὴν σβέσιν τὸν ἀφρόν ἐνερευθῆ ἔχον, ἔξωθεν μέλαν, διακριθὲν δὲ κιδρόν. l. III. de onosmate: ῥιζίον δὲ ὕψισιν ὑπόμηνες, ἀσθενές, λεπτόν, ἐνερευθές ἡσυχῆ. l. IV. sideritidis folia dicuntur ὑπόλευκα, ἐνερευθῆ, hoc est, mediis coloris inter album et rubrum. Cicero Attico: *Angehör, quod Ἔγγο ἐνερευθέστερον τε σίβι εἶσε υἱσίου δεικεται.* Sic accipe particulam hanc in omnibus similibus vocibus, ut ἐγκιδρόν, ἐμπόρφυρος, ἐγχαλωρος, item ἐμπικρος, ἐγχνος, et similibus apud Dioscoridem. In Theophrasti libello de color. ἐμπυρόν et λευκίπυρόν ejusdem coloris appellationes esse invenias, ut scripsimus in nostro de coloribus commentario. Quod ait, vinum vetus praestare ὕπνης ἀταράχης, *σοκνος ἰμπερτινβατος*, referentur p. 61. dum ad insomnia: ut contrarium ejus intelligatur, quod vino novo attribuiunt medici: nam τὸν νέον οἶνον esse δυσόνειρον, auctor Dioscorides. Inter morbi signa recenset Hippocrates τὸ δυσκοιτέειν καὶ ἐνυπνιάζεσθαι τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα, in libro de vet. med. Accidit hoc cum aliis ex causis, tum etiam interdum ex natura vini, quod biberis, ut patet ex superioribus. Eadem et ciborum quoque ratio: nam et illorum alii quietem vere quietam afferunt, alii insomniis et diris visis perturbant. Plutarchus VIII. Συμφορ.: Ὅτι δὲ ἔσι τῶν βρωμάτων ἐνικ δυσόνειρα καὶ παρακτικά τῶν κατ' ὕπνον ὄψων, μαρτυρίαις ἐχρῶντο

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT VICESIMUM PRIMUM.

Galeni locus, de vino Surrentino. *Vini ψαθυρότης et σκληρότης. Vestinum vinum. ἀπαρέγχυτος. πλήττειν τὴν κεφαλὴν, et similia de vino. Potalinum vinum. Sitalcas, regulus Thraciae, Perdicas, rex Macedoniae, Atheniensibus et Lacedaemoniis dant verba. Corcyraci. δίχα θυμὸν ἔχοντες. Pagasae.*

Initio cum ista legerem, Περὶ Ἰταλικῶν οἴνων φησὶ παρὰ τῆς τῷ σοφιστῇ Γαληνός, existimabam, quae de vinis Italiae loquentem Galenum inducit Athenaeus, eadem esse cum iis, quae de illis vinis in Galeni scriptis variis locis leguntur: quod secus se habere, collatione utriusque auctoris postea deprehendi. Pauca enim reperias apud Galenum in nostris hodie libris, quae videri quest huc transtulisse Athenaeus: adeo pleraque omnia illius non solum exposita sunt aliter, sed etiam alia. Surrentinum vinum ait hic Galenus ἀπὸ πάντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ἀρχεσθαι γίνεσθαι πότιμον. In l. I. de antid. ista leguntur: Περὶ δὲ τῆ Σερρατίνης τί δεῖ καὶ λέγειν; ἅπαντες γὰρ τῆτ' ἤδη γιγνώσκουσιν, ὡς σχεδὸν πρὸ κ' ἐτῶν ἔτι ἐστὶν ἀπεπτος. ἀκμαῖζε δὲ τοσούτων ἐτῶν γιγνόμενος, ἐπὶ τελευτῆ παρκαμένει πότιμος. Discrepantia est annorum quinque, imo fere sex propter vocem σχεδόν· nisi aliquis dicat, in Galeno fuisse olim scriptum πρὸ κ' ἐτῶν. De quo iudicium esto penes eruditum lectorem. Vinum hoc Surrentinum ψαφαρόν audaci translatione appellat auctor propter asperam ejus naturam et, ut sic dicam, intractabilem atque indomitam: cujus gratia *generosum acetum* a Tiberio, *nobilis varra* a C. Caesare vocitari meruit. Proprie ψαφαρότης sive ψαθυρότης ad qualitates tactiles pertinet, et contraria est τῇ γλισχροτήτι; *friabilitas lentiori glutinoso*. Optimi scriptores transferunt ad liquida. ψαθυρὸν ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον, et maris aquam ψαθυρὰν dici invenias ab Aristotele et Theophrasto. Similis metaphora in voce σκληρός· nam vino et aquae tribuitur σκληρότης saepe in his libris. Theophrastus in VI. de Causis, postquam fecit mentionem quorundam odorum, quos appellat δριμεῖς καὶ σκληρῆς, quasi excusans duritiem verbi, ἔστι γὰρ τις, inquit, ὡσπερ καὶ οἶνος καὶ ἀπλῶς χολῆ σκληρότης καὶ ἰσχύς, ἔτω καὶ ὄσμης. Galenus de differ. pult. l. III.: Οἶνον ἔφη σκληρόν τις ἐκ μεταφορᾶς ὀνομαζόν,

καὶ Φωνήν σκληρὰν, ἐπιτήδευμά τε καὶ βίον, ἔθος τ' αὖ καὶ νόμον. ἀνεμόν τε καὶ ὕδωρ, ἤτοι τὸ ἀπηνές, ἢ τὸ δύσμικτον, ἢ τὸ δυσξύμβολον, ἢ τὸ ἀηδές, ἢ τὸ δυσκτέργασον, ἢ τὸ δυσκαταγώνισον, ἢ τι τοιῦτον ἐκ μεταφορᾶς ὀνομάζων. τὸ δὲ σκληρὸν σῶμα τὸ κυρίως τε καὶ πρῶτως λεγόμενον, ἀντίτυπὸν τέ ἐστι, καὶ κατ' ἕδρην εἴκει τῷ πλησιάζοντι. τὸν αὐτὸν, οἶμαι, τρόπον ἐνθρονον μὲν σκληρὸν λέγει τὸν μονότροπον καὶ δυσπειθῆ, καὶ πρὸς ἅπαν ἀντιτείνοντα νόμον τε σκληρὸν καὶ δικαστῆν. οἷς μηδὲν μέτεσι συγγνωμῆς· οἶνον μέντοι σκληρὸν, ὅταν ἰσχυρὸς ἢ τῇ ποιότητι, καὶ πλήττων βιολίως ἤτοι τὴν κεφαλὴν, ἢ τὴν αἰσθησιν τὴν γευσικὴν· ὕδωρ δ' αὖ σκληρὸν, τὸ δυσκτέργασόν τε καὶ βραδύπορον, ὡς ἐπὶ πλείστον ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις μέναι. *Velitermimum vinum appellavit Dalecampius, de quo scriptum in Graeco textu: ὁ Οὐέντερος δὲ ἠδύς πινόμενος. In membranis reperio ὁ Οὐέντερος δέ. Vestini populus Italiae non obscurus. Vestinim igitur posthac id vinum dicatur: quoniam Dalecampii conjecturam stabiliunt quidam codd.; in quibus scriptum ὁ Οὐέντερος. At pro ἀπαρέγχυτος rescribendum esse ἀπαράχυτος, verum non est. Scio, Galeni dictionem esse ἀπαράχυτος, sed nihil propterea mutandum: nam et παραχειῖσθαι dixerunt, et παρεγχειῖσθαι. Infra hoc libro: γλεύκει παρεγχεῖται περὶ τὰς πεντήκοντα εἰς θλάσσης. Quod capiti nocet vinum, Graeci eleganter dicunt πλήττων τὴν κεφαλὴν et πλήξιν ἔχειν καὶ τόνον. Hippocrates ἄψιν φρενῶν, et ἄπτειθαι κεφαλῆς καὶ γνομῆς, quod explicat Galenus III. Comment. in L. de rat. vict. in acut. morb. Athenaeus etiam καθ' ἄπτειθαι τῆς κεφαλῆς, et καθ' ἰκνεῖσθαι· item ἀδικεῖν et παρενοχλεῖν. Basilus τύτταν, duriuscule: σὺ δὲ καὶ παρεμένεις τῷ οἴνῳ καθ' ἰκάσῃν ἡμέραν τὴν κεφαλὴν σὲ τύττοντι. Inter Italica vina recensetur Mamertinum, de quo scribitur: καὶ φνόμανος ἐν Σικελίᾳ, καλεῖται Ἰωταλίνοσ. Postrema vocem esse mendosam, nemo dubitat. Emendarunt Ἰταλικός. Vera lectio Ἰωταλίνοσ. Plinius I. XIII. c. VI.: *Mamertina vina circa Messaniam in Sicilia genti. Ex eis Potulana, ab uictore dicta. Postremi versus Antiphanis, quibus locorum diversorum ἰδιώματα narrantur, corrupti et mutili scripti, sic a nobis integrantur, quam εὐσόχως, nescio: certe quidem non παρ' ἰσορίχην. Τυρος Σικελικός, ἐκ Συρακυσῶν σῦς, Μύρον ἐξ Ἀθηναίων, ἐγγέλυς Βοιωταί. De caseo Siculo Aristophanes Vesp.: Τροφκλίδεσ τυρῆ Σικελὴν πατεδῆδοκε. De Syracusanum suibus sive carnibus salicis Hermippus paulo post: Αἱ δὲ Συράκυσσαι σῦς καὶ**

τυρόν παρέχουσι. Facetus nimis Hermippus, cum canit: *Καὶ παρὰ Σιτάλης ψώρας Λακεδαιμονίοισι.* Alludit autem ad expeditionem aliquam Lacedaemoniorum in Thraciam, rogatu Sitalcae reguli susceptam: unde aliud nihil retulerint, quam scabiem et alia valetudinis incommoda, quae ἐκ κακῆχλας nasci solent. Non minus urbane dictum, quod sequitur: *Καὶ παρὰ Περδικκῆς ψεύτη ναυσὶ πάνυ πολλαῖς.* Peloponnesiaci belli temporibus Sitalcas partis Thraciae dynasta fuit, Perdiccas Macedoniae rex. Narrant autem historici, Perdiccam societate junctum fuisse cum Atheniensibus: quorum animos cum erexisset in spem magnam auxilii, in nervum conatus erupit. Eapropter ait poeta, Perdiccam misisse Athenas inaneis auxiliarii militis et mendacis onustas naves. Ille quidem Athenienses non nominat: sed ita exponendum esse hunc versiculum, fatebitur, qui recens fuerit a lectione libri II. Thucydidis et I. XII. bibliothecae Diodori. Recte autem observat Eustathius, imitatione Homeri hoc esse dictum ab Hermippo. ὄρα, inquit, τὸ ψεύδου ναυσὶ πάνυ πολλαῖς, παρεξορθῆν ἐξ Ὀμήρου, φημένους ἐν τοῖς ἐξῆς, δυνατὸν εἶναι ὀναλῆα μυθήσασθαι, ὅσα εἰδ' ἂν ἑκατόνζυγος ναῦς ἔροίτο. Locus poetae est Il. v. Non dissimilis elegantiae illud in Nebulis: τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατόν σαδίοισιν ἄρισον. Et in Ranis: μεираκία Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σαδίφ λαλίστρα. Alexis: κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμος.

p. 64 Sequentem versum ita laudat Eustathius: Αἱ δὲ Συράκουσαι σίτον καὶ τυρόν παρέχουσι. Vel σίτον ἢ δὲ τυρόν. Cogitemus sane. Sicilia enim frumenti fertilissima: sed metro levi mutatione consulendum foret. σίτον ἢ δὲ τυρόν. Optat deinde Hermippus, ut male pereant Corcyraei. *Ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς, ὅτι δίχα θυμὸν ἔχουσι.* Infarta syllaba scribendum: ὅτι δὴ δίχα θυμὸν ἔχουσι. Jocus est in pronuntiatione vocis θυμὸν aut θυμόν. Nam θυμός agrestis caepa, qua vescebantur pauperes, ut nautae miseri. Antiphanes: Οὐδαὶς κρεῶν παρόντων ἐσθίει θυμόν. Potest igitur elici haec sententia. Male pereant Corcyraei, qui caepas illas agrestis, quae in ipsorum insula nascuntur optimae, sibi soliservant, neque alio transmittunt, sed in suis ipsi navibus edunt. Potest et ita exponi, si pronunties θυμὸν tono in posteriorem syllabam translato. Male sit Corcyraeis, qui cum caeteris Graecis tempore necessario consentire non solent. Alludit ad bellum Xerxis, quo tempore publica Graeciae salus prodita est a Corcyraeis: ut ex Herodoto explicat vere Eu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

διφρε. Lege eundem l. X. c. XI. et Hippocratem *Περὶ ἄρθρων*. Legendum *Τυρσηνὴ δὲ κρατσί*, non *Τυρσηνήν*. *Ρθιαλα Εττυσκα πρᾶεστα*. Tuscanica opera etiam Plinius laudat l. XXXIV. De illo versu, *Φοίνικας δ' εὖρον γράμματ' ἀλεξίλογα*, haec Eustathius comment. in *Ulyxeam* XIV. extremo: *Πρὸς ὁμοιότητα τῆ ἀλεξάνειος χιτῶν ἄρρέθη καὶ ναὶος ἀλεξιάρη ἢ παρὰ Ἡσιόδῳ, καὶ ἀλεξίπακος, ὁ κατὰ μετάληψιν καὶ κηραμιώτης παρὰ Λυκόφρονι. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν ἐπιγράμματι ἀλεξιβάθμνος χιτῶν, ὅς ἐστι Θάραξ πολυμικός. τοιαύτης δὲ συνθετικῆς δυνάμεως καὶ τὸ ἀλεξίλογον, οἶον, Φοίνικας δ' εὖρον γράμματ' ἀλεξίλογα. Explicat autem varie: ἢ τὰ ἀλέγοντα ἤγεν βοηθῆντα εἰς λόγον, quibus utimur in sermone: vel, δι' ὧν ἀποσοβῆται τὸ πλεῖον λέγειν, quarum ore longiorum sermone sic compendium: haec quidem mira interpretatio est. Non deterius est, quod fingebamus nos: vocari literas ἀλεξίλογας propter vim orationis in sanandis animi perturbationibus. Notum illud: *Ψυχῆς νοσήσης εἰσὶν ἰατρὸι λόγοι*. Vel quia per literas absentiae malis medemur: epistolis enim, ut eleganter ait Gregorius Theologus, *σκιαγραφῶμεν τὴν τῶν ἀπόντων παρσίαν*. Cares poëta vocat ἀλὸς ταμίας, veterem illorum *θαλαττοκρατίαν* spectans, non mercaturae habita ratione: quae eam gentem, quod sciam, nobilem fecit nunquam. Maris imperium populi Graeciae atque Asiae alius alio tempore obtinuerunt, ut scimus ex Strabone et historicis. Cares, quo tempore Romam a se conditam regebat Romulus, principes maris mediterranei fuisse, Eusebius scriptum reliquit in Chronico. *φορτηγῶν* five onerariarum inventionem attribuit Plinius Hippo Tyrio. Rotae figulinae inventores dicuntur Critiae fuisse Atheniensis postremis hujus *ῥήσεως* versibus. Sed fallant nos depravati codices. Nam sine controversia scribendum: *Τὸν δὲ τροχῶ (non autem τροχόν) γαίης τε καμίνου τ' ἐκγεγονον εὖρα*. Non dicit Critias, rotam figulorum ab Atheniensibus esse inventam: verum artem ipsam fingendi opera figlina, quae eleganter appellantur a poëta *σοβοῖες*, id est, *opus rotas, terrae et camini*. Sic in aenigmate, de quo l. X. c. XVII., olla dicitur *τροχορυμασίτευκτον κύτος, πλαστόν ἐκ γαίης*. Et similia alibi. Vide l. II. c. XXIII. Plinius l. VII. c. LV.: *Figlinas Coraebus Atheniensis invenit*. *περάμια* in Eubuli versu non sunt vasa figulina *) simpliciter, sed eorum species. Peculiari nomine sic dicta*

*) [Sic venit Dalech.]

erant dolia minora certae mensurae, transferendo vino apta, aut in usum orcarum ad falsamenta. Cnidia haec ceramia (amphoras licet appelles: nam κεράμιον et ἀμφορεύς tantundem capiebant) laudat Eubulus, non quamvis Cnidiam testam. Chalybonium vinum Strabo, Hesychius, Eustathius nasci in Syria scribunt: Athenaeus, si constat fides nostris libris, καὶν Δαμασκῶ τῆς Συρίας, etiam *Damasci in Syria*. Quasi esset illius vini regii prior alia patria, quam Damascus: cujus urbis uvas hodieque in deliciis esse tota Europa sciunt omnes. Eustathius legit ἐν Δαυ., non καὶν. Eum sequerer, nisi alio traherent frequentia verba. In Suidae Collectaneis Καλυδώνιος per δ. Perperam. Distinguendi Alexidis senarii: — Θαίοις καὶ Λαοβίοις οἰναρίοις Τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος, Καὶ ναγαλιζαί. Elegans verbum ὑποβρέχειν pro ὑποπίνειν, ριτίσσειν, et, ut Neronis verbum usurpem, *subbibere*: nam βρέχειν pro bibere ponebant, ut ante dictum. Longus Pastor. l. II.: καὶ οἶον δὴ γέροντες ὑποβαβεργόμενοι πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον. Fingebat Alexis in quodam dramate, exiisse Bacchi edictum, ne quis Lesbiorum alio quam Athenas vinum deferret vaenum: qui secus faxit, illius bona universa Baccho sacra sunt. Sententiam hanc non invenias apud interpretes *), sed non animadvertenterunt, in primo versu Λαοβίῃς vitio scribi, cum poëta sine ullo dubio scripsisset: Ἡδὺς ὁ Βρύμιος, τὴν ἀτέλειαν Λαοβίοις Ποιῶν, τὸν οἶνον εἰσάγειν ἐνθάδε. Bene, inquit, *de nobis meretur Bacchus, qui immunitatem Lesbii pollicetur, vinum Athenas deferentibus*. εἰσάγειν verbum non est, sed participium. ἐγγράφειν fori Atheniensium vox pro ζημιῶν, *multare vel deferre multandum*: hic praegnans vox est, ut loquuntur grammatici, pro κελύειν ἐγγράφειν. Nam proprie auctor legis non ἐγγράφει, sed dat delatori potestatem τῷ ἐγγράφειν τὴν ἐστίαν ἰσραὶν: hoc est, denuntiandi jus fisco acquisitum in ejus bona, quae legem migravit. Eubuli sunt versus: Οἶνον γὰρ με Ψύθου γούσας ἠδὺν ἀκρατον, Διψῶντα λαβὼν ὄξει καί τι πρὸς τὰ σήθη. Quorum est sensus: cum mihi vini Psythii gustum praebuisset, postea acetum dedit, quod stomachum graviter laesit. γούειν τινὰ est rei vendendae alicui praebere γούμα. Seneca in epistolis *gustum dare*. Idem alibi vo-

*) [A. Propitius istic Bacchus est, cum Lesbium Vilissimo paratur. B. Ad nos advehunt, Vel cyathum in aliud oppidum si quis fuerit, Mox deprehensi bona sacra publico. *Dalech.*]

cat exemplar, ut Graeci δειγμα. Sine causa sollicitant quidam ista ejusdem initio primi de Clémentia: *Principatum tuum ad gustum, quem dedisti, evigetur.* Rerum vaensilium solet proponi aut circumferri exemplar. Sed fieri saepe videas, ut alius gustus praebetur, deinde alia merces tradatur. Id nunc conqueritur iste sibi apud cauponem contigisse: datum enim Pnythium vinum quam optimum gustandum, deinde vero ἄξος, id est, crucium vinum sitienti esse propinatum. Ψύθιον vinum, sive, ut Plinius mavult, passum, unde ita dictum, alias quaerebas.

CAPUT VICESIMUM TERTIUM.

Aristophanis Thesmophoriazusa prioris et posterioris.

Thasium vinum Aristophani notum, contra quam sentit ejus scholiastes. Proverbum ἄρ' οἴσει τρία; οἴμοι. Vinum ἀπαλὸν καὶ λευκόν. Μενδαία ἄνερεϊν. σαπρία οἶνος. Percota et Percopa. Vestis Persarum δωροφορικὴ· item γάμβριος σολῆ. Camantium, Artypus, Scoptra. Emendata et illustrata non pauca.

Saepe olim factum, ut plures fabulas sub eodem nomine docerent comici iidem: saepe enim, quod argumentum negligentius vel infelicius primo tractaverant, sub eadem revocabant, et nova diligentia quasi recoctam atque emendatam veterem pro nova fabulam proferebant. διασκευαῖς et ἐπιδιδρασκασμένα δράματα proprie istas fabulas vocabant, ut accurate docemus l. III. c. XXVI. Inde nata est illa distinctio fabularum ejusdem et auctoris et nominis in priores et posteriores. Sic Eupolidis πρότερον Αὐτόλυκον et δεύτερον Αὐτόλυκον passim invenias laudatum: Aristophanis priores et posteriores Nebulas: priores et posteriores Θεσμοφοριαζύτας. Priorum meminit Clemens Strom. l. VI. et Aul. Gellius l. XV. c. X., ex quo scimus, fabulam, quae hodie inter Aristophaneas exstat, inscripta Thesmophoriazusa, priorem esse, non posteriorem. Sed de appellatione harum fabularum diversum ab aliis sentiebat Demetrius Troezenius, qui drama prius Θεσμο-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ὡς πῶς, ὃ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλάς. Quod cum in vino locum habeat proprie, videtur ad alia esse translatum παροιμιακῶς. Hesychius: Ἐρ' οἴσει τρία, ἐπὶ οἴνῳ ἐλέγγοτο' ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκίρνατο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον οἴνῳ. Hodie scriptum in Hesychii codicibus ἀρῶσι τρία. Neque hoc tantum: sed praecedit etiam, ἀρκῆς, τὰ λιβάδια. Nobis haec θαύματα videntur. Cratini versum ita debere accipi, ostendit praecedens vox οἴνισκος. Non recte sentiunt, qui οἴμοι laetantis vocem hic esse adnotant: est enim mirantis potius et indignantis. Appellat ἀπαλὸν vinum, quod non est οἴνωδες, ut loquitur Hippocrates, sed ὕδαρις, languidum et eluibile. Vocat etiam λεκόν, non tam ut colorem indicet, quam ut vires ejus eleuet: quia vina alba plus aquei habent quam rubra, et sunt ὀλιγοφορώτερα. In primo Hermippi versu ferenda non est emendatio interpretum, quae sententiam poëtae facit longe aliam. Μενδαίῳ μὲν ἐνκρῆσιν καὶ τοὶ θεοὶ αὐτοὶ στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Scribunt Μενδαῖον, et deos fingunt Mendaeum vinum mejere. Quae haec aliena a poëtae mente! ἐνκρῆσιν Μενδαίῳ interpretamur vinum Mendaeum tamdiu bibere, donec illud mejere cogaris. Quis nescit, strenuis potoribus hoc esse familiare? Ideo matulas in convivia intulerunt, ut diximus ante. Quid poterat dici ἐναργέταρον ad declarandam vini hujus praestantiam? Nam ipso nectare, qui deorum est potus, melius esse, non obscure declarat poëta. Septimo versu deest syllaba: Οὐ καὶ ἀπὸ σώματος εἰμνων ἀνοιγομενάων. Scribe ὑπανοιγομ. σαπρίαν vulgo appellabant Graeci τὸ πρὸς τῷ τέλει, inquit grammatici, vinum, quod inibi est, ut desinat, paulatim exhausto dolio: in nostro idiomatismo *vina has*. Chrysostomus οἴνον σσηπότεα in comment. epist. ad Rom.: πῶς γὰρ ὁ μεθύων οἶδε, πόση τῆ σσηπότεος οἴνῳ ἢ βδελυγμία. Hermippus contra sic nominari ait vetus vinum et. ut scribit Eustathius, τὸν ἀνθοσμῖαν. Eum lege Ὀδ. β. Mira in hac voce ἀκυρολογία et antiphrasis. Factum vinum ex uvis elaterio aspersis ait auctor fieri μαλακόν. Scribendum μαλακτικόν cum viris doctis: nam aliud est vinum molle, quod opponitur duro, τῷ σκληρῷ· aliud, quod *ευπταῶν* est contrarium, et alvum mollit ac liquat. *Percola* Straboni, Plutarcho, et in scholiis comici, quae hic cum π *Percola*: utrumque recte. Ad Stephanum. Ubi fit Demarati mentio, locus est vitii manifestus, et sententia subobscura. Videtur dicere, P. 69. exegisse Persam a Themistocle, ut veste uteretur Persica,

eademmodum a Demarato hoc ipsum ante exegerat: necunquam autem Demaratus in Perside dono regis prius dedit, ea fuisse data omnia Themistocli. Minima tatione scribo: ὡς καὶ Δημαράτω, δὲ τὰ πρότερον ἢ ὑπάρχοντα. Qui meliore ingenio sunt, proferant, sed sit melius. Inter alia Persarum regia munera fuerunt et vestes: quas diversae conditionis hominibus diverso pro eo honore, quem cuique delatum vellent, donare solent. Sic refert Aelianus, legatis datam vestem, quae proprie δωροφορικὴ dicebatur, cuius et Hesychius meminit. Ejus generis fuit γάμβριος στολή, de qua Athenaeus refert data Themistocli munera: καὶ στολήν γάμβριον προσέειπε. Nam frustra pro mendoso habent quidam hunc locum: qui apud Suidam non aliter scribitur. Lege et motus distincta erant apud Persas vestimenta: alia fuit regis propria vestis, alia regis cognatis conveniens, alia ejus amicis et affinibus, alia amicis et proceribus. Is mos in aulam Imperatorum Orientis postea translatus: quod Codino Curopalata certo scimus, et exponetur a nobis: σὺν Θεῶν εἰπεῖν, aliquando pluribus. στολήν γάμβριον interpretare, ut apud Latinos ornamenta consularia, praetoria, uxoria, et apud Lampridium in Alagallo ornamenta conjugii. Sic et συγγενικὸν ἄριστον exponere, l. II. docemus c. IX. Καμπαντιῖτι, quae dicitur fuisse a septem urbibus Pytharcho donatis, nusquam invenio: vetera sex, non septem, hic nominantur. Numerum pleveris, et mendam codicibus, opinor, absterferis, si legas Ἀκαμάντιον, Τίον. Cujus emendationis partem exigitavit Turnebus, partem nos. Ille scribebat Ἀκαμάντιον, auctore Stephano, cuius sunt verba: Ἀκαμάντιον πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Ἀκάμαντος κτίσμα τῆς Περσείας. Nos, ut numerum perficiamus ab auctore deficiente, Ἀκαμάντιον, Τίον. Notae urbis in Paphlagonia nomen Tium vel Τίος. Artypsus, nisi fallor, quae Geographis Artymnesus, aut quae Artaca. Stephanus: Ἀρτύπη, πόλις Φρυγίων, ἄποικος Μιλησίων. Sceptra, quae sunt Scepis et Palaescepis. Priapum sive Priepum curiam saceni instituerint colere, narrat Strabo in XIII. De nomine Thriambi Varro l. V. de L. L. et Diodorus c. I. Scribe etiam Λαπαδῦσαι, et Οἰνοαίων: nam ab ἰωνή gentile formatur Οἰνοαῖος, non Οἰνεύς.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

Πέπων νεκταροσαγής. Ἡ καθόλα Ηεροδιανί. ἐν τῷ καθόλα, *in totum*. οἶνος κοκκύζει *vel* κοχύσι. Βιβλινον μέθυ. Antisaga *et* Tisaga, *opridum* Θήρασιας. Pollium *vinum*. Οἰνευτιάδης οἶνος. Δένδρις. Cagystium *vinum*, *imo* Cagystium. Ὀνογλίτας οἶνος. *Rhodiolum* αὐτίτης. Carnias *vinum*. *Locus Theophrasti emendatus*. εἰς Θαλασσης, ἐν Θάσιον, *et similia*. Myrtites *vinum*.

70. Ὅτι Μιτυληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὴν οἶνον πρόδρομον καλεῖσιν· ἄλλοι δὲ πρότροπον ἢ πρόδρομον. *Vacant duae prostratae voces, si quid iudico, tollendae. ἀλλ' αἰδοσμία καὶ πέπων νεκταροσαγιῖ, sed antiofμίαι vinum probant, et μνας πισυρα, ex qua stillat in torculari πετρας μεγυμ.* ἕνιοι δ' ἐν τῇ καθόλα τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. *Verba sonant: quidam in τῇ καθόλα (id libri nomen) πράμνειον σιρίβης dici omne vinum, quod servatū potest.* Herodianum ἐν τῇ καθόλα laudant poëtarum interpretes. An de eo sentit Athenaeus? An verior lectio, quae apud Eustath. II. λ., ἐν τῷ καθόλα, *in totum, generaliter?* Hoc verum. Οἶνος κοκκύζει τοῖς ὁδοπόροις πειῖν. Meuri lex hanc scripturam refutat. *Scrib. Κοκκύζει οἶνος, aut simplice κ Οἶνος κοκκύζει.* De caupona loquebatur secundum viam posita. ut fuit moris. Prostrare ait in ea vinum optimum: quod visum praetereuntibus facile eos ad bibendum proritat: αὐτὸς γὰρ ἐφέλεται ἄνδρα σίδηρος, ut ait poëta. κοκκύζειν simpliciter pro ὀξέως φωνεῖν, ut exponit Hesychius. Si cui hoc durius dictum videatur, probet fortasse is conjecturam nostram, κοχύζει aut κοχύσι τε scribendum esse, pro *stuit uberrim* sive praesto adest in magna copia. Ita dixit Pherocrates I. V. αὐτομάτους ποταμὸς ζωμὲ κοχυδεῖν. Similia apud poëtas alios. Ἐδεξιῖτο Βιβλίη μέθης ἐκπώματι. *Corrigendum: Βιβλίη μινος ἐκπώματι, Biblini tenei roculo.* Versui superest pes integer, si jambicum senarium esse volumus. Sed non dubium est, veram lectionem esse, Ἐδεξιῖτο Βιβλίη μ' ἐκπώματι, sublatā voce μέθης. Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Παπ + Θάσιον. Aiunt quidam, reperisse in membranis Παπαρήθιον, Θ. Peperethio vino an sit locus inter illa, quae hic nominantur, dubitabam. Nam id abominatur Hermippus, et hostibus dari optat. Sed contra

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rum Alcmanis. Deinde legendum: Καρύσιον λέγει τὸν ἐκ Καρύσε, ὃς ἐστὶ τόπος πλησ. Et si per se clarum attendenti, sic constituendum esse hunc locum: proferemus tamen locum Strabonis, qui neminem sinat de eo dubitare. Verba illius sunt l. X.: Κάρυτος δὲ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἴγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' ἧς Καρύσιον οἶνον Ἀλκμάν εἶρηκε. Legendum etiam Ὀνογλίταν, non Ὀνογλιν. Ut a Stathmis Σταθμίτας, ita Ὀνογλίτας ab Onoglis. Πολύζηλος δὲ οἶνον αὐτίτην καλεῖ ἐν Ῥόδῳ. Non docet nos, quod vini genus Rhodii αὐτίτην vocarint. Critici antiqui eam vocem exposuerunt multis modis: fortasse pro diversorum populorum vel scriptorum usu. Galenus apud Hippocratem *υἰκμικ βορπημικ* interpretatur. αὐτίτην, ait, τὸν αὐτοστίτην, τὸν ἐκ τῆ ἐνεσῶτος ἔτους. Alii τὸν αὐτῆ γεγεννημένον, *indigenam*. Alii τὸν ἀπαράχυτον, *quod nihil infusum aquae*, ab ea significatione vocis αὐτός, qua ponitur pro *μόνος*, ut Latinis *ipse* pro *solus*: qua ratione Aristoteles, ut ait Demetrius Phal., αὐτίτην ποτὲ dixit τὸν *μόνον αὐτὸν ὄντα*. Πλάτων δ' ὁ κωμικὸς τὸν καρνίαν. Carnias, si vocem spectes, fumosum est Latinis vinum: ut *Nunc mihi fumosus veteris proferite Falernus Consulis*. Sed longe alia Graecae appellationis ratio: nam carnias vitis genus, cujus praeter Graecos etiam Plin. meminit. ἀρφικὸς δὲ οἶνος. De hac voce suspicionem nostram, si lubet, lege l. III. c. XXI. ὁ ἐκάλειν τρίμμα. Hesychius: τρίμμα, ὁ ἀρωματίζων. Πέμμα ἐν γάρμοις γινόμενον, καὶ δὲ θακτροῖς ἀγῶσιν. Deest una vox: scribe ὁ ἀρωματίζων οἶνος. Reliquae interpretationes nihil ad hunc locum. τὰς δὲ γυναῖκας τεχνήσας ποιεῖ. Non probo lectionem, quam reperi, e libris, ut aiunt, veteribus promptam, p. 71. τὰς δὲ γυναῖκας κνήσας ποιεῖ ἑξαμβλαῶσαι. Hanc probo unice, quam habent meliores libri omnes, τεχνήσας. Ita olim legisse Plinium constat, qui vertit *foeminae importat*. Neque Athenaei, sed Theophrasti potius emendandi codices, contra quam docti homines censuerunt: nam quae in ejus libris obtinet lectio, plane ἀνεργάτιτος et nullius auctoritatis pondere firmata est. παρὶ τὰς πενήκοντα εἰς θαλάσσης. Malim παρα. Deest mensurae nomen, ut saepe apud Graecos. Sic etiam apud Dionem Chrysoft.: τὸν οἶνόφλυγα ἐν Θάσῳ κατὰ πλῆθος, *vino deditum unius vini Thasi haustus liberius fertur*. Alibi leges τρία κρέα pro tribus carniū fructis, et similia multa. Ἐάν τις κερύλη. Repetendum ex superioribus Theophrasti verbis, τὸν οἶνον γίνεσθαι θαυ-

ματὸν τὴν ἡδονήν. Alioquin desit aliquid. μυρτίτης δὲ ἢ
 μυρρίνης οἶνος καῖται παρὰ Πισιδίππῳ. Cum dicit ἢ μυρ-
 ρίνης, indicat, Posidippi locum varie lectum olim. Myr-
 rines vinum ex Dioscoride, Plinio et aliis notum. μυρρί-
 νην explicat Hesychius vinum, cui unguentum infusum.
 Sed videtur Posidippus nove hoc loco myrteum vinum,
 hoc est, τὸν μυρτίτην vel μυρσινίτην, appellasse μυρρί-
 νην. Verum neque exstat hodie Posidippi fabula, neque satis
 de lectione constat, unde nihil possumus affirmare. Μυρ-
 ρίνα Romanorum et ὁ ἐσμυρνισμένος οἶνος apud Marcum
 Evangel. aliud sunt.

CAPUT VICESIMUM QUINTUM.

Ἐρμῆς, ultimum poculum. πότοις ἐ καθημερινῇ χρῆ-
 σις. Cnidium vinum. ἄποιος aqua. Marco-
 ticum vinum. Alexandria pro territorio Alexan-
 driae. Plinthina Aegypti. αἱ ἀμέθυστοι. brassicae
 ebrietatis remedium. ἐψεῖν βαλανεῖον. λῆρος
 δοκεῖ.

Non video, quorsum pertineant in tractatione de vino-
 rum generibus et natura verba ista: Καὶ Ἐρμῆς δὲ εἶδος
 πίσις παρὰ Στράτιδι. Verum est, non solum a Stratti-
 de poëta, sed vulgo olim a priscis Graecis Ἐρμῆν fuisse
 appellatam τὴν τελευταίαν πόσιν, ut docet nos Pollux.
 Nam cum Mercurio postrema fieret libatio, etiam pocu-
 lum illud, quod agmen cogebat, Mercurium vocabant.
 Postea mos ille mutavit, et Jupiter τέλειος in Mercurii lo-
 cum ascitus, auctore Athenaeo paulo ante. Atque haec
 quidem ita habuere: verum alienissimo loco haec posita
 hic, ut multa saepe in isto opere. Non adscribitur autem
 hic locus Strattidis: quem reperies l. XI. in voce καδί-
 σκος. Vide Animadv. ejus libri c. VI. In sequentis di-
 stichi versu altero scripsimus: Ἀλλὰ τι καὶ λέσχης οἶνος
 ἔχων ἐθέλει. Non solum, inquit, aqua temperari vinum
 debet, sed etiam jocunda confabulatione condienda compositio
 est. Vulgo λέσχης: quam nihili vocem mutatam in
 veteribus varie offendimus. Ineptum est, quod placuit
 nonnullis, εὐχῆς aut λευκῆς: nam λέσχης omnino scri-
 bendum. Eadem sententia apud Hesiodum in Melampo-

rum Alcmanis. Deinde legendum: Καρύσιον λέγει τὸ
Καρύσιον, ὃς ἐστὶ τόπος πλῆθος. Etsi per se clarum attendi
sic constituendum esse hunc locum: proferemus tamen
locum Strabonis, qui neminem sinat de eo dubitare.
Verba illius sunt l. X.: Καρύσιος δὲ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Λακωνίᾳ
τόπος τῆς Αἴγυτος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' ἧς Καρύσιον καλεῖται
Ἄλκμαν εἶρηκε. Legendum etiam Ὀνογλίταν, non Ὀνογλίτην.
Ut a Stathmis Σταθμίτας, ita Ὀνογλίτας ab Ὀνογλίτῃ.
Πολύζηλος δὲ οἶνον αὐτίτην καλεῖ ἐν Ῥόδῳ. Non dicitur
nos, quod vini genus Rhodii αὐτίτην vocarint. Cum
antiqui eam vocem exproserunt multis modis: forte pro
diversorum populorum vel scriptorum usu. Galeus
apud Hippocratem *uini uis boruini* interpretatur. αὐτίτην
ait, τὸν αὐτοστίτην, τὸν ἐκ τῆς ἐνασῶτος ἔτης. Alii
αὐτῆ γεγραμμένον, *indigenam*. Alii τὸν ἀπαράχυτον,
nihil infusum aquae, ab ea significatione vocis αὐτός,
ponitur pro μόνος, ut Latinis *ipse* pro solus: qua ratio
Aristoteles, ut ait Demetrius Phal., αὐτίτην nove dixit
μόνον αὐτὸν ὄντα. Πλάτων δ' ὁ κωμικὸς τὸν καρνίαν.
carnias; si vocem spectes, fumosum est Latinis vinum:
Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos Consulis.
longe alia Graecae appellationis ratio: nam carnias
genus, cuius praeter Graecos etiam Plin. meminit.
Φικὸς δὲ οἶνος. De hac voce suspicionem nostram, si in
lege l. III. c. XXI. ὁ ἐκάλεον τρίμμα. Hesychius: τριμμά
μα, ὁ ἀρωματίζων. Πέμμα ἐν γάμοις γινόμενον, καὶ
θεατρικοῖς ἀγῶσιν. Deest una vox: scribe ὁ ἀρωματίζων
οἶνος. Reliquae interpretationes nihil ad hunc locum
τὰς δὲ γυναῖκας τεχνήσας ποιεῖ. Non probo lectionem
quam reperi, e libris, ut aiunt, veteribus promptam
p. 71. τὰς δὲ γυναῖκας κυέσας ποιεῖ ἑξαμβλάσαι. Hanc pro
cipue, quam habent meliores libri omnes, ταινία.
Ita olim legisse Plinium constat, qui vertit *foecunditas
foeminae importat*. Neque Athenaei, sed Theophrasti
tius emendandi codices, contra quam docti homines esse
suerunt: nam quae in ejus libris obtinet lectio, plerumque
ἀνεργάτιος et nullius auctoritatis pondere firmata.
περὶ τὰς πενήκοντα εἰς θαλάσσης. Malim παρα. De
mensurae nomen, ut saepe apud Graecos. Sic etiam
apud Dionem Chrysost.: τὸν οἰνόφλυγα ἐν Θάσιον καλεῖται
πλῆθος, *vino deditum unius vini Thasi haustus liberali
servaverit*. Alibi leges τρία κέρτα pro tribus carniū
fictis, et similia multa. Ἐάν τις κέρτα. Repetendum
superioribus Theophrasti verbis, τὸν οἶνον γίνεσθαι θ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

dia: Ἡδὺ γὰρ ἔσ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθάλυγ' Τέρτασθαι
 p. 73. μυθῶσι. Scribendum etiam: Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύ-
 σιον, ἀδὲ γίγαρτον. Nullum Bacchi mythus, sive nulla uvas
 pars est aspernabilis, ne uinacca quidem. Homerum imita-
 tur poëta Cens. Poëtae enim versus est: Οὐ γὰρ ἀπό-
 βλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Vinum Rhodiam insulanum,
 sive in ipsa insula genitum, non in opposita continente,
 scribit auctor et computationibus esse aptum, et quoti-
 diano usui. Distinguit πότος et τὴν καθημερινὴν χρῆσιν.
 aliud enim πότος, id est, compotatio, cujus finis voluptas:
 aliud usus vini ordinarius, cujus finis utilitas et valetudi-
 nis bonae conservatio. Etsi ne hic quidem voluptate ca-
 ret: falluntur tamen, neque auctoris mentem capiunt,
 qui haec confundunt. Cnidium vinum appellarunt vete-
 res non illud solum, quod in Cnidiorum vinetis gigneba-
 tur, cujus auctor meminit, sed etiam illud, quod Cnidii
 mercatores ex Aegypto petere et in alias regiones trans-
 ferre soliti. Olympiodorus in I. Meteorol.: Ἴδὲ δὲ, ἢ
 ψύξις ποιεῖ θερμοσίαν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸναντιον ἐν Αἰγύ-
 πτω τῇ ἑστῶ θερμοτάτῃ ψυχρὸς οἶνος ὁ Κνίδιος καλούμενος,
 διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν. Ait clare, vinum, quod in Aegypto
 gignitur, vulgo Graecis appellatum fuisse Cnidium. Ale-
 xander Aphrodis. variis locis eam quaestionem tractans
 Aegyptium semper vocat. Scribendum mox: πλήσιμος,
 διὰ τὸ πολὺς εἶναι τῇ δυνάμει, non πολὺ. Eruditi agno-
 scent atticismum in voce πολὺς. In simili mox loco, εἰς
 τὸ διαπνεῦσαι τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, quaedam mem-
 branae scribunt τὸ παχὺ τῆς δ. Sane παχύτητα καὶ τὸ
 λιπαρὸν tribuunt vino Galenus, Athenaeus, alii. Contra
 paulo post τὰ ἀπιότατα τῶν ὑδάτων εὐθεταῖ in prioribus edi-
 tionibus et scriptis quibusdam: ubi edidimus nos ἀπιότατα
 ex membranis. Optimam aquam constat intelligi: cui pro-
 prium ratione qualitatis τὸ ἀποιον et, ut loquitur Diosco-
 rides, τὸ ἀμέτοχον οἶας δηροῦν ποιότητος. Cujusmodi
 sunt aqua, saliva hominis sani, oleum, cera, τὰ ἄχυρα·
 nam haec quoque ἀποια dicuntur Alexandro Aphrodisaeo.
 Invenio in lib. Rabbiorum τὸ ἀποιον vocari ἱῶ. rir r
 quanquam ea voce ut plurimum saliva illis significatur.
 Alioquin ἀπιότατον ὕδωρ possis tueri. et de purissima aqua
 interpretari, maximeque, ut sic dicam, defaecata. Ut
 ad vina redeamus. placebat Turnebo, εὐπνος scribi, non
 εὐπνος, cum ait auctor: ὁ δὲ Ἀδριανὸς καλούμενος εὐπνος.
 Non displicet quidem magni viri conjectura: nam inter
 boni vini laudes et τὸ εὐπνον censetur et τὸ εὐέναιρον, ut

mus ante c. XX. Sed alteram lectionem constanter libri retinent, non isto solum loco, verum et aliis multis, ubi similiter εὔπνεον, id est, *spanister* / *privinum* dicitur. Sequitur: ὁ δὲ ἀπὸ Κιλικίας Ἀβάλιμος κοιλίας μόνον ἐστὶ μαλακτικός. De hoc vino is in commentariolo de bonis malisque succis: αὐτῆς οἴνος ἅμα καὶ γλυκὺς ὁ Κιλίκιος, ὁ Ἀβάτης, ἀπὸ τὴν προσηγορίαν ἔχων. Male in IV. de simplic. facult. Ἀλβάτης. Alibi etiam deterius. De aquis arum vide I. sequ. c. V. Sophoclis locum profere- p. 74. qui sermonem de vinis Aegyptiis inchoabat. Quis erit e convivis, hodie sciri nequit ex his reliquiis. certum fuisse liquet. Fortasse Athenaeus ipse, vel Plinius, qui Alexandria oriundus. Sic igitur orditur quasi habundus, quod Aegyptiorum vinorum nulla haec facta esset mentio. In primo versu scribe: Φεῦ εἰ καὶ σιγ., non Εὔ γλ. Mareoticum vinum dictum refert Aelianus ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρειας, καὶ ἐπὶ αὐτὴν πόλεως ὀμωνύμου, ἣ πρότερον μὲν ἦν μεγάλῃ δὲ καίμη· παρελήφε μένται τὴν προσηγορίαν ἀπὸ Μάρωνος. Quid haec sibi velint ita scripta, non intelligo. Nam quid illud? παρελήφε λαβῆσα. Scribere censuo: ἀπὸ τῆς ἐν Ἀ. κ. Μ., καὶ τῆς παρ' αὐτὴν πόλεως ὀμωνύμου, ἣ πρότερον μὲν ἦν μεγάλη, νῦν δὲ καίμη ἀφῆθη, τὴν προσηγορίαν λαβῆσα ἀπὸ Μ. Non in mutatione sanari poterat foede corruptus locus, qui planissimam sententiam continet. Praeivit nobis ad emendationem Eustathius Ὀδ. ι. Inde haufimus vocem παρελάφθη, in qua totius conjecturae nostrae carere ponimus. Nam doctissimis viris non assentimur, ut huic loco medicinam facerent, delendam censuerim vocem παρελήφε, Eustathio reclamante, et quantum est manuscriptorum. Mariam fontem Athenaeus non, lacum alium, si satis memini, omnes praeter Eustathium, qui Athenaei verbis loquitur. De eo lacu et Mareoticum vino consule Strabonem. Hoc amplius tirones sentent, Alexandriae nomine auctorem hic intelligere, urbem ipsam, sed ejus urbis territorium. Aliter illud ἐν Ἀλεξανδρείᾳ nunquam capias recte. Sic loquitur hic scriptor. Vide I. II. c. V. In narratione e Theophrasto scribe χαλκῆς λάβητας τρεῖς, non χαλκῆς. Plinius oppidi Aegyptii nomen in libris chirographis scribitur diverse invenimus: Πλιθίνη et Πλωθύνη, ut apud Plinium quoque. Rectum est Πλωθίνη. Stephanus:

Πλινθίνη πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. *Logo: πόλις τις Αἰγυπτία, ἀπὸ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ, id est, Plinthinæ vocatur urbs quaedam Aegyptii, nomen habens ab ἰθα. quae est in finibus Samaritæ.* Putavit Stephanus Plinthinem Aegyptiam nomen habuisse ab urbe Libna, cujus sacra historia meminit Jos. c. X. et alibi. *Σαμ. πλινθ. est πλινθίνη, quasi dicas Lateritia.* Vinolentiae Aegyptiorum argumentum est, inquit auctor, τὸ παρά μόνους αὐτοῖς αἰς νόμιμον (malim. ὄν νόμ.) ἐν τοῖς δαίπνοις, πρὸ πάντων ἰσχυμάτων κράμβας ἐσθίειν ἐφθὰς, καὶ μέχρι τῆς δεῦρο παρασκευάζεσθαι, id est, *mos, quem soli servant, comedendi ante alios omnes cibos brassicas coctas, quae etiam hodie parari solent.* Minus recte ista interpretes *): quemadmodum et sequentia, καὶ πολλοὶ εἰς τὰς κατασκευαζόμενας ἀμεθύτους προσλαμβάνουσι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα. *Mulci, inquit, cum remedia illa conficiunt, quibus impediri ebrietas solet, inferunt brassicae semen **).* ἀμεθύτους intellige συνθύσεις, ut saepe apud Galenum. Vulgo ἀμεθύσα vocabant. *Basilius μέθης φάρμακα. οἱ δὲ, ait, καὶ μέθης συντιθέασιν φάρμακα, ἕχλι τῆ μη παθεῖν τι δεινὸν ἀπὸ τῆ οἴνου, ἀλλὰ τῆ μη διαλυεῖν, μηχανώμενοι.* Brassicam in amethystorum compositione locum habere, non mirum est, cum ipsa per se sit pro ebrietatis remedio. *Cato de r. r. c. CLVI.: Si voles in convivio multum bibere, caenareque libenter, ante coenam esto crudam, quantum volens ex aceto: et item ubi coenaveris, comesto aliqua V. folia reddent te, quasi nihil ederis, biberisque: biberisque, quantum volens.* Eadem Varro ex Catone. Causam quaerit philosophus istius occultae facultatis *Probl. mem. III. quaest. XVIII.* Etiam in Geoponicorum l. VII. capitulum exstat de istis amethystis: ubi non est praetermissa brassica. *Ex his licet intelligere, quid appellet auctor τὰς κατασκευαζόμενας ἀμεθύτους.* In Nicocharis verbis ἐψηῖν βαλανεῖον non concoquo. Noli dubitare, librariorum imperitiam monstrum illud lectionis edidisse. Scribendum adstipulantibus libris manualibus: *ἐψησομεν Βαλάνιον.* Quam vim habeant adversus crapulam glandes, non facile dixerim: habere aliquam, existimavit, qui ista loquebatur. Sed ri-

*) [Vinolentos Aegyptios fuisse, hoc ostendit, quod apud eos tantum in coenis statutum est, ante omnem cibum brassicam elixam comesse, et ad computationes ita sese praeparare *Dalech.*]

**) [Mulci sane, ut ab ebrietate vindicentur, praesumunt brassicae semen. *Dalech.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Πλινθίνη πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. *Logo: πόλις τις Αἰγυπτία, ἀπὸ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ, id est Plinthine vocatur urbs quaedam Aegyptii, nomen habent ab ipsa. quae est in finibus Samaritiae. Putavit Stephanus Plinthinem Aegyptiam nomen habuisse ab urbe Libnae cuius sacra historia meminit Jos. c. X. et alibi. Σαμηνή est πλινθίνη, quasi dicas Lascivitia. Vinolentia Aegyptiorum argumentum est, inquit auctor, τὸ παρμόνοις αὐτοῖς ὡς νόμιμον (malim. ὄν νόμ.) ἐν τοῖς δείπνοις πρὸ πάντων ἐδωμάτων κράμβας ἐσθίειν ἐφθὰς, καὶ μέχρι τῆς δεῦρο παρασκευάζεσθαι, id est, πρὸς, quem soli servavit, comedendi ante alios omnes cibos brassicas coctas, quae etiam hodie parari solent. Minus recte ista interpretes *) quemadmodum et sequentia, καὶ πολλοὶ εἰς τὰς κατασκευαζόμενας ἀμεθύτους προσλαμβάνουσι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα Μάλσι, inquit, cum remedia illa conficiunt, quibus impeditur ebrietas solet, inferunt brassicae semen **).* ἀμεθύτους intellige συνθίσεις, ut saepe apud Galenum. Vulgo αἰμέθυνα vocabant. *Basiliius μέθης Φάρμακα. οἱ δὲ, ait, καὶ μέθης συντιθέασι Φάρμακα, ἔχῃ τῆ μη παθεῖν τι δεινὸν ἀπὸ τῆ οἴνου, ἀλλὰ τῆ μη διαλιπεῖν, μηχανώμενοι. Brassicam in amethystorum compositione locum habere, non mirum est, cum ipsa pro se sit pro ebrietatis remedio Cato de r. r. c. CLVI.: Si voles in convivio multum bibere, caenareque libenter, ante coenam esto crudum, quantum volens ex aceto: et item ubi coenaveris, comesto aliqua V. folia reddent te, quasi nihil ederis, biberisque: biberisque, quantum volens Eadem Varro ex Catone. Causam quaerit philosophus istius occultae facultatis Probl. mem. III. quaest. XVIII. Etiam in Geoponicorum l. VII. caput existat de istis amethystis: ubi non est praetermissa brassica. Ex his licet intelligere, quid appellet auctor τὰς κατασκευαζόμενας ἀμεθύτους. In Nicocharis verbis ἐψῆσιν βαλανεῖον non concoquo. Noli dubitare, librorum imperitiam monstrum illud lectionis edidisse. Scribendum adstipulantibus libris manualibus: ἐψησομεν Βαλάνιον. Quam vim habeant adversus crapulam glandes, non facile dixerim: habere aliquam, existimavit, qui ista loquebatur. Sed ri-*

*) [Vinolentos Aegyptios fuisse, hoc ostendit, quod apud eum tantum in coenis statutum est, ante omnem cibum brassicam elixam comesse, et ad computationes ita sese praeparare Dalech.]

**) [Multi sane, ut ab ebrietate vindicentur, praesumunt brassicae semen. Dalech.]

diculi sumus, si omnium, quae apud comicos dicuntur, speramus causam posse reddere. In extremo libro Amphidici comici verba sic scribuntur: — ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα Λήρος, ὥς τὰς ῥαφάνης ἔτω δοκεῖν. Et versus et sententia claudunt. Lego et distinguo: — ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα. Ὡς λῆρον εἶναι τὰς ῥαφάνης οὕτως δοκεῖν, vel ἔτως. Graecorum proverbium est, cum duorum alterum alteri longe anteponunt: παιδιὰ φαίνοισθ' ἂν εἶναι, vel λῆρος. Sic accipiendum est hoc loco. Tantum, ait, juvat tristis casus aliquis ad arcendam ebrietatem, ut praeco brassicae videri queant nugae merae.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
LIBER SECUNDUS.

CAPUT PRIMUM.

P. 77.

Προσπιμετρειν. Orestheus Deucalionis filius. Cypriorum auctor. Stasius. ευρειτης οινος. αδαμος. Bacchi simulacrorum facies. Vini usus in ulcerum curationibus. Bacchus Υγιατης.

Expositis libro superiore vini generibus, initio II. de primo vini auctore et Graeco nomine οἶνος tractatur ab Athenaeo. Sed meminerit lector ejus, quod jam ante admonuimus: non res solum αξιομνημονευτας et dignas observatu, verum etiam locutiones interdum elegantiores excerptas esse ab epitomae hujus auctore. Ejusmodi enim est in ipso libri hujus principio verbum προσπιμετρειν. Delectatus siquidem hic grammaticus vocis ejus elegantia, adnotavit hanc phrasin, τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρειν τῷ ὕπνῳ et interpretatum adjecit, ὕπνῳ διδόναι σχολήν. Sic non longe post ἀνατιθεσθαι pro *differe in aliud tempus* et excerptit et exposuit: "Ορα, inquit, τὸ ἀνατιθεμένων πάντων τὴν ζήτησιν ἤτοι ἀναβαλλομένων. Levia haec, sed vel eo nomine non praetereunda, quia eruditos viros fefellerunt. Orestheum nostri codices faciunt Deucalionis filium: quem, nisi fallor, Pausanias et Stephanus Lycaonis. Suspecta igitur nobis librorum fides. Praeterea quid est ἐπὶ βασιλέα; Ait enim: Ὀρεσθευς ὁ Δευκαλιωνος ἦλθεν εἰς Αἰτωλίαν ἐπὶ βασιλέα

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Sed dubitationem tollit auctor, scribens l. I.: Μνησίθεος Ἀθηναῖος Διόνυσον ἱετρόν φησι τὴν Πυθίαν χρῆσαι τιμῶν Ἀθηναίοις. Qui locus hunc explicat: nam de Atheniensibus nihil Mnesitheus. Ergo τισὶν εἶρηκεν, Αἰθηνιενσibus dixit. Verius autem scripsisset ibi Athenaeus Διον. Ὑγιάνην φ. Nam ea voce Pythiam constat usam. Sextum et septimum Eubuli versum emenda et scribe: Οἴκαδς βαδίζουσ'. εἰ δὲ τέταρτος ἐκέτι Ἡμέτερός εἰσι, ἀλλ' ὕβρεως· πέμπτος βοῆς. Et nonum initio: Ὁ δ' ὀυδοος κλήτερος.

CAPUT SECUNDUM.

Epicharmi illustris locus. ἐποικοδόμησις, gradatio Cyrenaeus poeta. Historia de Triero domo. Proverbium, οἶνος καὶ ἀλήθεια. Primum proclama quare Jovi servatori sacrum. ἔρπικς, uinum. ὄλπικς, trulla uinaria. Multa emendantur et illustrantur.

Matili sunt Graeci codices, qui illustrem Epicharmi istum locum sic scribunt: Ἐκ μὲν θυσίας θολὴν, ἐκ δὲ θολῆς πόσις ἐγένετο. Χρημεν, ὡς γὰρ μοι. ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κῶμος δὲ ἐγένετο θυανία· ἐκ δὲ θυανίας δίκη· ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε καὶ σφάκαλος καὶ ζῆμις. Deest integrum membrum. Scribe: ἐκ δὲ θυανίας δίκη· ἐκ δὲ δίκης καταδίκη· ἐκ δὲ κατ. Et ita etiam Dalecampius melius, quam Suidas, quem, si lubet, vide in οἶνος. Hesychius non θυανία legisse videtur, sed συανία. Nam huc censeo pertinere ista illius: συανία, λοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. Est autem perillustri hic Epicharmi locus: cujus etiam Aristoteles meminit Metaph. l. III. ἔτι δὲ, inquit, παρὰ ταῦτα, ὡς Ἐπίχαρμος ποιεῖ τὴν ἐποικοδόμησιν· ἐκ τῆς διαβολῆς ἢ λοιδορίας· ἐκ δὲ ταύτης ἢ μάχη. Appellat philosophus ἐποικοδόμησιν, quam rhetores κλίμακς vel κλιμακωτὸν σχῆμα, Cicero gradationem cum aliud ex alio nectitur, et quasi per gradus a primo ad ultimum venit. Eustathius: τὸ σχῆμα τῆ ῥηθέντος χωρὶς κλίμακα καὶ κλιμακωτὸν λέγουσιν οἱ παλαιοί· ἕτεροι δὲ ἐποικοδόμησιν. Themistius, non sine allusione ad verba praecceptoris, orat. l.: πολλὴ προσθήκη καὶ τῶν κακῶν ἐποι-

ποδόμεσις. Ac videtur hic poëta ista figura admodum delectatus: quam ait Plutarchus degenerasse imitatione prava sophistarum in eam speciem fallaciae, quae in ipsorum scholis dicebatur ὁ αὐξόμενος λόγος. Plutarchi locus est in Comment. de f. n. v. Epicharmaeae gradationi simillima est apud Demosthenem in ea κατὰ Κόνωνος, ubi de actione injuriarum loquitur: μηδὲ κατὰ μικρὸν ὑπάγεσθαι ἐκ μὲν λοιδορίας εἰς πληγὰς· ἐκ δὲ πληγῶν εἰς τραύματα· ἐκ δὲ τραυματίων εἰς θάνατον. Basiliius in concione, quam habuit adversus eos, qui irascuntur, θυμὸς, inquit, ἐγείρει μάχην· μάχη δὲ γεννᾷ λοιδορίας· αἱ δὲ λοιδορίαι πληγὰς· αἱ δὲ πληγαὶ τραύματα· ἐκ δὲ τραυματίων πολλάκις θάνατος. Sic fere Chrysostronus hom. XV. ad populum Antiochenum: πολλάκις ἀπὸ ῥημάτων καὶ γέλατος λοιδορίαι καὶ ὕβρεις· ἀπὸ λοιδορίας καὶ ὕβρεως πληγαὶ καὶ τραύματα· ἀπὸ τραυμάτων καὶ πληγῶν σφαγαὶ καὶ φόνοι. Horatius eandem sententiam voluit exprimere, cum hos versus fecit in ep. XIX. l. I.: *Ludus enim genuit terribium c. traimen et iram: Iri truceis inimicitias et funebre bellum.* Similia his apud Aristophanem, Hieronymum, Cedrenum et alios nobis observata: quae praetermittimus scientes prudentes. Panyasis poëtae locum, ubi τὴν πρώτην πόσιν ἀποθέμει Χάρισιν, quod ait noster, negligentia brevioris an librarii praetermissum, reperies inter fragmenta Athenaei nobis collecta. Hominem vino suavissimis verbis assimilat comicus Alexis: quo loco scribendum arbitramur, mutata distinctione: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι Πρώτισον, ἀφρίσαι τε, καὶ ἀνθῆσαι, πάλιν Σαληρὸν γενέσθαι. Vult, hominem esse vino similem: quod primo fervet ac spumat: deinde floret, hoc est, ἐν ἐκμῇ ἐστὶ τῇ πίνεσθαι· postea fit vetus et minus gratum. Intellige autem de vino, quod παρήκμασεν, ut loquitur Alexis, et jam bibendo non est. Nam alioquin certum p. 80. est, quod alibi dicit poëta idem, οἶνον τὸν παλαιότατον στυδάζομεν. Cyrenaeus mox poëta Callimachus non est, ut sine teste affirmant quidam. Eratosthenem esse, probo Hesychii testimonio, cujus sunt verba in καρθηκιῶντες· τῷ καρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρώσεις τῷ πυρός· ἔταν καὶ τῷ Διονύσῳ ἠκείωσαν αὐτὸν, διὰ τε τὰς ἐν ταῖς θοίλαις τῶν δένδρων (lego δένδρον) ἀφὰς, καὶ διότι θερμός ἐστι τῇ φύσει ὁ οἶνος, ἢ πυρώδης. Οἶνος τῷ πυρὶ ἴσον ἔχει μένος. Ἐρατοσθένης. Historia lepidissima, quam ex Timaeo auctor commemorat, de domo, quam temulentis juvenes in τριήμερον versam credebant, inter παρα-

doxa philosophorum aut poetarum signata censeri non debet. Est illa quidem mirabilis, sed quae tamen non excedat fidem veri. Nam obruti vino homines non solum duplices Thebas videre soliti, verum etiam, quae cernunt, moveri omnia et continue agitari putant. Ratio et causa ejus *Φαντασία* est cerebri agitatio et perturbatio, quam patitur ab exhalationibus vini eo ascendentibus exitumque frustra quærentibus. Cerebri igitur *εροφή* faciebat, ut triclinium commotum, *εραφόμενον*, videre putarent. Inde oborta est animis adolescentium male sanorum navis in pelago agitatae species. Mediterraneis hominibus, qui, ut ait poeta, *ἐκ ἴτασι θάλασσαν*, hoc vix accidisset: istis insularis, etiam post amissum rationis usum, ejus superest memoria, quod alias in mari erant experti. Idem usu venire etiam sobriis inter somniandum, nemo est, quin sciat, praeter Atlantes, degenerem humani ritus populum, neque insomnia visentem. Graecorum venustum proverbium est, *οἶνος καὶ ἀλήθεια, συμμιγνύει* et *veritas*. Subaudiendum est, una habitant, et in una sede morantur. Theocritus: *Οἶνος, ἃ δὲ τῶν λέγεται καὶ ἀλήθεια*. Hebraei non minus rotunde: *סובב סובב סובב*, in calyce, in m. surio, in i. i. Subaudiendum, mores hominis noscuntur, vel prodit mores suos aliquis. Non dissimili proverbio apud alios: *σολή καὶ βῆμα καὶ γέλας ἀνδρὸς τὰ περὶ αὐτῆ ἀναγγέλλουσι*. *Vestis, iustus, visus boni ius mores i' ius m. surio*. Ita interpretandum in auctore nostro, *ὅθεν, οἶνος καὶ ἀλήθεια, λέγεται*. Quorum interpretationem adeo ridiculam sunt commenti interpretes *). De Bacchi tripodibus nuper diximus ad Suetonium. In versibus Antiphani probo lectionem scriptam: *Ἀμφότερα μνήμῃ γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν λόγων ταῦτ' ὥς τ. ἀρν*. Manca est una dictione haec sententia: *προσπεπλεγμένον δὲ τῶν τῆ Διὸς σωτήρος ὀνομαζόμενον καὶ μνήμης ἕνεκα τῶν πινόντων*. Sarciri damnatum acceptum potest, si scribas, *διὰ τοῦ τὸν οἶνον καὶ μν*. Instituerunt, ut vini temperati poculum, quod primum biberent, Jovi Servatori sacrarent, et ita vocarent. Quare? Ominis, inquit, boni gratia, et ut meminissent mortales, se hoc modo vinum bibentes servatum iri. Veteres in plerisque institutorum suorum rationem habuisse τῆ αἰωνῆ, ut et bonum omen captarent, et malum fugerent, admo-

p. 81. nebamus l. l. c. XI. Vir eruditissimus, Joannes Levinus,

*) [qua de causa vinum veritatem appellarunt. *Delic.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT TERTIUM.

*Demetrii Halicarn. epigramma. μέτωπον κικτῶ κεκρω-
κωμένον. ὑπὲρ κρεωφαγίας εἰ ὑπὸ κρεωφαγίας
quantum differant. ἀνάγκα γλικεῖα apud Bac-
chylidem. ἀπανταεὺν ποκὺλον apud Plautum.
ἀναγκαῖον πόμα apud Platonem. Athenaeus πο-
μορία lapsus. εὐφρων καρπὸς Homero vinum:
Hesiodo fruges. Icaria locus in Attica. ψελλυ-
σμός, primum remulenciae signum. ἀλία εἰ ἀλί-
ζεσθαι. Demosthenis locus emendatus. τέλη
μικρά. Rejecta Athenaei exprobratio vocis τέλος
apud poëtam.*

Incerti auctoris esse epigramma in Cratinum, declarant
haec: ὁ ποιήσας τὸ εἰς Κρατῖνον ἐπίγραμμα. Ad oram
p. 32. vetustiss. cod. erat adscriptum: τῆτο δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἀλ-
καρχαστῆος ἔκιστον εἶναι. Quasi auctor hujus epigrammatis
esset Demetrius Halicarnassensis. Quod legere memini etiam
apud paroemiographos Graecos. In fine scribendum est:
— εἶχε δὲ κικτῶ Μῆτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκρωκωμένον,
cinctum bederae corona tanquam κρικῶ, sive unulo. Non,
ut editum est etiam in libro Graecorum epigrammatum,
κικτῶν et κεκρωκωμένον. Apud poëtarum regem duo ver-
sus integri sunt, qui hic in sesquiversum parum ἀρτίποδες
rediguntur: Ἐσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκρικῶν,
Πίνοντες κρητῆρας εὐσεφῆας οἶνω. Sic saepe duo aut plu-
res Homericus in unum conflantur in istis libris. Horum
versuum priorem censuit Aristarchus tollendum, quia, in-
quit auctor, ὑπὲρ κρεωφαγίας εὐχεῖν ποιεῖ τὰς Ἑλληνας,
eo versu de carnis esu (iraecos facit gloriari. Hoc sonat
ista lectio omnium librorum: quos falsi omnes damnan-
dos suspicamur, et scribendum ὑπὸ κρεωφ. Apud poë-
tam heroës non gloriantur de esu carniū et viscerationi-
bus suis. Apage istam insaniam lurconibus, non heroï-
bus, convenientem! Sed soliti heroës, liberaliore convi-
vio excepti et beue poti, de sua virtute multa praedicare,
et mira de se promittere. ὑπὲρ in hac locutione rem no-
tat, quam falso ostentator sibi tribuit: ὑπὸ causam notat,
unde oritur jactatio. Vide, quanta sit depravatio senten-
tiae ex quantulo errore. Potest scribi etiam ἀπό, ut sta-
tim: εἰ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας τὸ καυχᾶσθαι. Si quis

vulgatum ὑπὲρ malit retinere, quae erat Josephi Scaligeri sententia, fruatur iudicio. In primo versu Bacchylidis σευομένη κυλίκων habent etiam membranae antiquitatis venerandae. Non possum interpretari, nisi praepositionem ἐκ vel ἀπὸ adjicias. *O dulcis necessitas, quae venis et oreis e poculis!* Nam σευομένη nihil aliud, quam πορευομένη et ἐρμῶσα. Accedam lubens ad libros alios, ubi γενομένα. Sed eligant doctiores. ἀκάγκαν vocat mellitissimus poëta τὴν Φρονῶν ἕκασιν, cum poto liberalius vino homo suae spontis non est, neque mentis sanae. Hanc necessitatem vocat γλυκεῖχον, quia erat aliud olim anancaeae potionis genus, cujus tristis necessitas. Plautus Rudente: — *potui potando, orimor. Nerippus magnis poculis hac nocte cum inuitavit. Credo, vercle, anancaeo datum hoc, quod biberes* Alludit poëta vel ad sorbitionem cicutaе, necessariam et fatalem fontibus in Graeciae aliquot urbibus, vel ad haustum illum e flumine Lethaeo, qui nemini mortaliu non est necessarius. Plato l. X. de rep. locutus de Lethaeo campo: σκηνασθαι ἐν σφᾶς ἤδη ἐσπέρας γινομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, ἔ τὸ ὕδωρ ἀγγαῖον εἶδεν εἶγει· μέτρον μὲν ἔν τι τῷ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πσιῶν. Erat et aliud ἀναγκαῖον πόμα in legibus Atheniensium, de quo Plato l. VIII. de leg. Lapsus est auctor memoria, si putavit, istud hemistichium, εὐφρονα καρπὸν ἀρύρης, alius esse, ut ait, ποῦτᾶε, quam Homeri. Non meminerat legisse Ἴλ. γ.: Κήρυκας δ' ἀναῖ ἄσυ θεῶν φέρον ἔρκια πιαῖ, Ἄρυσ δὴω καὶ οἶνον, εὐφρονα καρπὸν ἀρύρης. p. 82. Hesiodus fruges, non vinum, appellat εὐφρονα καρπὸν, *gratum mortalibus fructum.* Locus Atticae, ubi dicitur inventa esse tragoedia, Icaria dicebatur. Itaque scribe ἐκ Ἰκαρίας τῆς Ἀττικῆς, non Ἰκαρίῳ. Stephanus: Ἰκαρία, δῆμος Αἰγυπίας Φυλῆς, ἀπὸ Ἰκαρίας τῷ πατρὸς Ἡργόνης. Distingue verba Astydamanthis auctore Levinio: — *Ἰνηταῖσι τὴν ἀκροφόρον Λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον.* Antiphanis vero senarios hoc modo, transpositis dictionibus aliquot: *Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἀμαλῆς γίγνεται Ἄνθρακος· ὑποκίλων δὲ πάνυ φροντιστικός.* Is, qui apud Alexin comicum hos duos trochaicos pronunciabat, *Ὁδὲ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον (vel τοσῶτον) μόνον, τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ σώματι τὰ γράμματα,* hoc voluit, se vini potui tantisper indulgere, donec adhuc lingua non titubet, sed articulate voces possit proferre, nedum ut ad dementiam usque se ingurgitet. Linguae titubantia et ψαλλισμός inter prima temulentiae

symptomata, ut etiam Plutarchus ait in Symp. Dalec;
 emendabat τῷ ὄμματι. Cui non possum suffragari. Lau-
 tiores epulas prisca Graeci θαλασίας dixerunt, ὅτι θαῶν χά-
 ριν ἠλιζόντο καὶ συνήσαν, quia in honorem deum convenie-
 bant ad convivium. Non ferendi sunt, qui ἠλιζόντο hic
 corrigunt: id vero corrumpere est, non corrigere aucto-
 res. ἀλίξ Ionum proprie vox est pro conventu et
 concione, frequens apud Herodotum. Apud Demosthe-
 nem in orat. pro cor. in vetere Byzantium de-
 creto ἐνταλίξ perperam scriptum pro ἐν τῇ ἀλίξ. Etsi
 autem ἀλιζεσθαι et συναλιζεσθαι generali notione congre-
 gari significant sine finis discrimine: fuere tamen, qui de
 convenientibus ad coenam condictam proprie putarent
 usurpari. Ita usus hic Athenaeus illa voce. Ita etiam
 accepit Novi Foederis Syrus interpres. cum συναλιζόμενος
 αὐτοῖς init. Act. verteret κοπήν ἡπρωτῆς ἕξου, comedens
 ἀπαρρησίου, τέλη μικρὰ in Euripidis versu minores sunt
 hostiae et minoris impensae. Haec nominis ratio: alio-
 quin τέλος pro hostia non dicitur: etsi scio, proditum
 esse contrarium ab antiquis grammaticis, qui omnes fe-
 cuti sunt auctoritatem Athenaei, aut illius, unde ipse ha-
 bet. Mihi vero et absurdum videtur et ridiculum, quod
 scribitur hic ab auctore: τέλος significare θυσίαν in eo,
 quem profert, Homeri loco, ex principio IX. l. Od. At-
 que ego mirari satis nequeo, tam φορτικὴν interpretatio-
 nem tam erudito viro probari potuisse. Melius illi, qui
 τέλος in eo versu accipiunt ut apud philosophos, cum in
 morali disciplina de finibus disputatur. Etenim dubitari
 non potest, illud ultimum, quo omnia consilia et vota
 nostra referuntur, ea voce hic a poeta intelligi. Est sane
 familiaris ionice scribentibus dictio τέλος, quae saepe ni-
 hil sonat aliud, quam χρῆμα, res. τέλος θαυμάσιον, res
 ποικίλης, pro morte, saepe apud Homerum et Hippocra-
 tem: ut res voluptatum Plauto pro voluptates. Hoc
 p. 84. etiam modo exponas recte εἰδὲν τέλος χαρίστερον res
 πύλα gratior. Alexidis versus imperfecte scriptos ita lege
 et concipe: Τὴς εὐτυχῆντας ἐπιφανῶς θεῶν ζῆν αἰεὶ, Φα-
 νεράν τε τὴν δόσιν τὴν τῆ θεῶν ποιῆν. Ὁ γὰρ θεσποκῶς τ'
 ἀγαθὰ δαίμων, τὸν μὲν, ὃν Πισποίηκεν αὐτός, οἶεται χά-
 ριν τινὰ ἔχειν ἑαυτῷ. τὴς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ Πράτ-
 τειν μετρίως Φάσκ. — — —

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ipse se explicat: ἀνάγεται δὲ αἰεὶ τι μέρος αὐτῆς μετὰ τῆ
 γλυκύος· ἀλλὰ ἔλαττον τοσούτω, ὅσον καὶ ἐν τῷ ὑομένω
 τὸ ἀλμυρὸν καὶ πλατὺ τῆ γλυκύος ἔλαττον. Ibidem: ἐν
 Χαονίᾳ κρήνῃ τίς ἐστὶν ὕδατος πλατυτέρη· ἀποβρεῖ δ' αὕτη
 εἰς ποταμὸν πλησίον γλυκύν. Fortasse usus hic vocis πλα-
 p. 85. τὴς ab eorum interpretatione ortus est, qui apud Home-
 rum πλατὺν Ἑλλήσποντον expronebant *salini*: quos sequi-
 tur hic Athenaeus: non ita Eustathius, nec grammatico-
 rum cohors tota. Adi scholia antiqua et Hesychium.
 Locus est Ἰλ. η. Qui sequitur de aqua dulci versus, fallit
 pos: est enim ex duobus compositus: Στῆσαν δ' ἐν λυμένῃ
 γλυκερῶ εὐεργέει νῆα Ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο. Ὀδ. μ. De
 duobus Scamandri fontibus canit poeta: Ἡ μὲν τοι ὕδατι
 λιαρῶ ῥέει· ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς
 αἰθουμένωιο. Putat auctor, satis probari, λιαρὸν calidum
 significare, non *terribile*, ex eo, quod de fumo adjecit
 poeta: quoniam, inquit, non potest non esse calida aqua
 illius fontis, ex quo vapor ignis et ignitus fumus se effe-
 rant. Eustathio parum haec argumentatio probatur: nam
 fumus, ait, ἐχ' ὁ αὐτόχρομα, ἀλλὰ τὸ οἶονεὶ τῆς ἀνα-
 θυμιάσεως. Ideo placet illi, ante vocem καπνὸς subin-
 telligi debere similitudinis notam, ut in illo: *Nec verbum
 verbo curabis reddere, fides interpres.* Sed σοφίζεσθαι pro-
 fecto Eustathius: nam Athenaei vera sententia est. Ne-
 que aliter gravissimus scriptor Strabo sensit, qui l. XIII.
 poetae locum tractans λιαρὸν et ipse interpretatur θερμόν.
 Quid autem opus τὸ παραβολικὸν προσυπακείειν ἐπίρρημα,
 cum sequatur in proximo versu ὡσεὶ πυρὸς; μετακέρασμα
 medium est temperamentum inter calidum et frigidum,
 et, ut loquitur Plutarchus. ψυχρῶ καὶ θερμῶ κοινώνημα.
 Athenienses, ut refert Athen.. μετακέρασμα appellarunt
 aquam tepidam. L. III. clara illius significationis exem-
 pla multa. Hic unum apponitur ex Eratosthene: ὕδαρες
 καὶ μετακέρασμα. Sed cum de aqua tantum dici vox μετακέρ-
 ας videatur, quid vocat Eratosthenes ὕδαρες; Non enim,
 si vinum quoddam dici solet οἰνώδες, ullam ideo aquam
 (quae quidem pura aqua sit nec medicamentosa) ὕδαρη
 recte dixeris. δυοφασα ὕδατα interpretatur Athenaeus
 ἀχρεῖα· sicut Latinis *arum* in cujuscunque rei vitupera-
 tione. Non semel apud poetam leges: ὡς κρήνη μελάθυ-
 δρος Ἥρα κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφασὸν χέει ὕδαρ. Poetae
 interpretes aliter explicant. Eos lege per initia IX.
 rhaps. II. Etsi constat, eorum, quae dulcia sunt, multa
 alvum mollire: assentiq; tamen eruditissimo viro, qui

mendi suspecta habuit ista verba: τὸ Νεῖλος ὕδωρ πολυγυ-
νώτατον καὶ γλυκύτερον· διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν
πινόντων. Nam si ideo alvum solvit aqua Nili, quia dul-
cis est, cur non omnia dulcia eandem vim habent? Trans-
positionem tamen illam verborum non probo, quae pla-
cuit Dalecampio. Lege: καὶ ἔτι λύει τὰς κοιλίας. Ita
etiam descripsit Eustathius IV. in Od. comment. Proxime
scribunt manu exarati codd. μίξω ἔχοντα λιτρώδη· ut ad
Nilum referatur, non ad ὕδωρ. λίτρον aliud non est, ac
νίτρον, etsi Galenus aphronitrum et aphrolitrum separat
in VIII. de facult. simpl. Eustathii codices faciunt cum
editis. Scribe statim ὕδωρ γλυκύτατον παιδογόνον, non παι-
δογόνον. Malim vero addita voce scribi γυναιξὶ παιδογό-
νον. Nam ita Theophrastus et ex eo Plinius. Quod se-
quitur, ἐν Πύρρῳ δὲ ἄγονον, id ita Plinius I. XXXI. c. I.: p. 86.
E diverso in Ρηνεὺν flumen, quod Αφρονησίτην vocatur, ste-
riles facit. Legit Plinius apud Theophrastum ἐν Πυραία,
non ἐν Πύρρῳ. Stephanus: Πυραία, μοῖρα Θεσσαλίας.
De Tarrha, quod non unius oppidi nomen fuit, Step-
hanum licet consulas. Reperi tamen in chirographis etiam
hic ἐν Πύρρῳ. Phetam ubi collocabimus? Φεραῖς forteam
aut Ἀφείταις scripserat Theophrastus.

CAPUT QUINTUM.

Γνώμων pro clepsydra. Expensa Athenaei sententia de
aqua Arethusae fontis. αἰτέραμνον ὕδωρ. Mala-
rum aquarum species diversae. Leues aquae.
Craonna aqua: rubra τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ λίμνης.
Sicania. Aqua Carthaginensis. Tragasia. ἐν
Δαχλίτῃ pro ad Larissam. πέλις pro χώρα.
Carura et Menis pagus. Donylaeum. Αιτταε
aquae malae. Alia item nonnulla.

Sine exemplo, quod equidem meminerim, γνώμωνα pro
horologiorum eo genere posuit Athenaeus, quod horas
fluxu aquae indicat. Gnomonice exposita Vitruvio in
IX. l. circa umbrarum rationem tota versatur. Sed auctor
speciei nomen γένικῶς usurpavit. Itaque τὸ ἐν τοῖς γνώ-
μοσι ῥέον ὕδωρ est aqua fluens in horologiis, quae proprie

clepsydrae vocantur. Quod sequitur, *μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης*, totidem literis scribitur in membranis. Omnes librarios in fraudem optimi scriptoris isto loco dicas conjurasse. Nam si ita Athenaeus scripsit, parum fuisse rerum naturae peritum, necessum est. Hippocrates in l. de aëre, aquis et locis veteres medicos falsa de aquis falsis pronuntiasse scribit: cum nescirent, inquit divinus senex, omnia ἀλυκὰ esse ἀτέραμνα καὶ ἀνέψανα. Hic primus est error, quem ista lectio insinuat. Jam vero aquam fontis Arethusae falsam esse falsum est. Dalecampius legendum censuit τῶν ἐξ ἀλυκῶν. Optime ille quidem: sed scrupulus hic alius oritur. Nam falsissimum est, Arethusae aquam *μόνην τῶν ἐξ ἀλυκῶν*, id est, *solam inter dulces*, esse ἀτέραμνον et difficile coqui. Quis nescit, multis locis fontes reperiri, quorum aqua et dulcis et ἀτέραμνος sit simul? Ipsa experientia, quae stultorum cluit magistra, coquos et omnium rerum imperitissimas ancillulas hoc docet quotidie. Galenus IV. comment. in VI. Epid., τῶν λαιλαπωδῶν, ait, ἀκατεργάτων τε καὶ ἀμεταβλήτων ὄντων· ἐποῖα κατὰ τινὰς πηγὰς ὕδατα γίνονται, τὰ καλέμενα πρὸς τῶν ἀρχαίων ἀτέραμνώδη. An dicemus, praecipuam quandam atque insignem ἀτέραμνίην Arethusanae aquae tribui? Non video, qui possit aliter constare huic dicto fides. Caeterum, quid proprie sit ἀτέραμνον ὕδωρ, declarat locus Vitruvii l. VIII., ubi de exactionibus et probationibus aquarum loquens, *Item, ait, si legumina in vas cum ea aqua conjecta, ad ignem posita, celeriter per-*
p. 87. *cocta fuerint, indicabunt, eam aquam esse bonam et salubrem.* Quae hoc non praestat aqua, scias, esse malam et ἀτέραμνον. Athenaeus paulo post: *μοχθηρὰ δέ ἐσι τὰ Βρυθέως τὰ ὄπριχ τήκοντα· τοιαῦτα δὲ τὰ νιτρώδη καὶ τὰ ἀλμυρά.* Qui locus et superiorem emendationem confirmat, et πολυμηθέστον virum ea culpa liberat, cui fecerat depravatus codex affinem. Nolim confusas ab interpretibus tres malarum aquarum species distincte politas ab Athenaeo. *χειρῶ δ' ἐσι τὰ βαρυσαθμόταρα, καὶ τὰ σκληρότερα, καὶ τὰ ψυχρότερα.* Deteriores aquae sunt, quae multius pendunt, quae durae sunt, quaeque frigidiores. Hae omnes aquae eandem ob causam malae sunt. Athenaeus ait: *διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας.* Philosophus accuratior dixisset τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Una enim est causa, non plures. Quae autem illa? quod difficile concoquantur. Cur difficilis sint cocturae, duas affert causas: alteram duabus primis communem, quod multum terrae habeant admixtum; al-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τῆτον τὸν τόπον κρήνην ἐλαίῳ Φασίῳ εἶναι· τὴν δὲ ὄσμη
 ἔχειν τῷ κάρου τοῖς ἀποπρίσμασιν (leg. ἀποπρίσασιν) ὁμοίαι
 Vitruvius: *Iscem Carthaginis fons est, in quo patas insupe
 oleum, odore, ut in scobe citrea, quoniam oleo etiam pecora so
 lent uti.* Omnes ab Aristotele iumpfisse, testatur So
 tion. Ἀριστοτέλης, inquit, ἰσορῶι, κατὰ Καρχηδόνα κρή
 νην εἶναι ἐλαίῳ προσηνετέρην. Sequens historia ex Alexan
 dri Magni descripta epist., ut indicat verbo ἐπέσειλα
 Athenaeus. Sotion obscurius: ἐν Πέρσις Φασίῳ Ἀλε
 ξάνδρῳ Φανῆναι κρήνην ἐλαίῳ πληρεμένην αὐτομάτως. · Di
 Alexandri epistolis vide l. XIV. cap. penult. Aquarum
 natura sua calidarum quaedam sunt, inquit auctor, dul
 ces. Poterat addere καὶ ἐψανά. Quaedam enim illarum
 opsonia percoquunt, ut in Bajano sinu Posidiana. Plinius
 l. XXXII. c. II. Pagasas MSS. codd. nominant, quae in
 nostris Tragasae. Ait enim: ὡς τὰ ἐν Αἰγαίῳ τῆς Κιλι
 κίας, καὶ περὶ Τραγασαῖς, τὰς ἐν τῇ Τρωϊκῇ Λαρίσση
 Et Tragasas et Larissam non procul ab Ilio commemorant
 geographi. ἐν Λαρίσση sic interpretari oportet, ut libro
 superiore c. XXV. exponebamus ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, in agro
 Alexandrino, vel pro ἐγγυὲς Ἀλεξανδρείας, ad Alexan
 driam. Apud Dioscoridem et Galenum ἐν Δαμασκῷ, in
 agro Damasceno. Athenaeus eadem de re infra: ἐν τῇ
 Δαμασκηνῶν χώρᾳ. Pro eo auctor Etymologici: ἐν τῇ
 Δαμασκηνῶν πόλει. Inepte: nisi πόλιν acciperet pro χώρᾳ
 ut a tragicis interdum sumi observat Strabo l. VIII. Sed
 aliter hic Athenaeum puto scripsisse, et levissima muta
 tione lego τὰ τ' ἐν τῇ Τρωϊκῇ Λαρίσση. Ita erunt diversae
 aquae, Tragasaea et Larissaea. Facit etiam mentionem
 Athenaeus aquarum τῶν ἐν Καρέροις, et τῶν περὶ Μηνὸς
 κώμην, ἣ ἐστὶ Φρυγίας. Carara satis nota in confinio Ca
 riae et Phrygiae. Menis pagum et interpretes et clarissi
 mi aetatis nostrae geographi verterunt in Μηνῆν, nescio
 quam. Tu illum vicum intellige, ubi fuit Μηνὸς Καρῆ
 vel Καρὸς ἰσρὸν, de quo Strabo in descriptione Phrygiae
 l. XII. Nisi malis illam intelligere κωμόπολιν, ubi Μηνὸς
 Φαρνάκῃ delubrum, de quo Geographus l. eod. *Dony
 lacum* nullum equidem ex veterum lectione habeo no
 tum. Scribe τὰ δὲ περὶ Δορύλχιον. Sic omnes veteres
 nominant. Lego cum MSS. περὶ Βαίης ἢ Βαίης λιμένας.
 De isto Bajo Strabonem consulere potes ac Servium.
 Atticae aquae l. I. improbatas sunt, et σκληραὶ dictae,
 hoc est, difficilis concoctionis, ut explicat Galenus.
 Recte igitur negat hic Athenaeus, se assentiri posse Anz

Siphani, qui etiam hujus laudis palmam tribuit Athenis. Audiamus Vitruvium, testem ἀδέκαστον. *Aquae species est, quae cum habeat non satis perlucidas venas, spuma, uti flus, patet in summo, colore similis vitri purpurei. Haec mi- p. 89. time considerantur Athenis. Ibi enim ex hujusmodi locis et fontibus et in Astu et ad portum Piraeum ducti sunt salientes, e quibus bibit nemo propter eam causam, sed in lavationibus et reliquis rebus utuntur. Bibunt autem ex puteis, et ita vitant eorum vitia. Antiphanis locum habes etiam*
L III.

CAPUT SEXTUM.

Τὸ ὕδωρ ποταμῶ σῶμα. *Judicium de aqua ex colore. Pybermus ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννήσασι. Lasyrtae plani historia. παραγεύεσθαι. Inna locus, ubi Silenus a Mida captus. Maedi vicini Paeonibus. Plitonicus. τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων, οὐκ ὑπερκακῆ.*

Athenaei verba: Τὸ ὕδωρ ποταμῶ σῶμά φησί τε Εὐβύλος ἰατροδοκοῖς εἰρηκῆναι Χαιρήμονα τὸν τραγικόν. Quare adeo insolens visum fuerit Eubulo genus loquendi, quod usus Chaeremon, causam video nullam. Doctissimus quoque Strabo non multo aliter τὸ σῶμα τῆ Νεῖλος dixit mit. l. ult. Legas etiam apud Aristotelem, maris aquam esse μᾶλλον σῶμα ἢ τὸ πότιμον. Et in Meteor. τὸ ἀναθυμιάσεων ὑγρὸν dicitur esse ἀνέμω σῶμα. Idem alibi σῶμα πλῆρωσ, ut Hermogenes τὸ σῶμα τῆ λόγῃ. Similia his apud Romanorum facundissimos. Si cui placet subtilitas, dicere liceet, comparatione aliarum rerum, quae sub tactus sensum cadunt, aquam corpus videri non habere. Propterea mere aqueis opponuntur τὰ σωματωδέητα, ea, quae excretionem ejus. quod aquatum inerat, corpora sunt facta. Est enim σωματώσις ἐκκρίσις τῆ ὑδατώδης, ut docet Theophrastus l. VI. de caus. plant. Puto, esse verius, notari Eubulo battologiam potius in versu Chaeremonis, quam illud, quod sive Athenaeus sive eclogarius videntur existimasse. Fecerat Chaeremon: "Ὑδωρ δὲ, ποταμῶ σῶμα, διατεροῦσάμεν. Sicut Aeschylum videmus dare Aristophanī poenas, quod δὲ τρυτον εἶπε' sic Chaeremonem Eubulo.

Nam vel ὕδωρ dixisse, vel ποταμῆ σῶμα, ad sententiam satis erat: non satis ad versum. Hanc igitur metri σοῖβη̄ν sive tibicinem irridet comicus. Illa quo pertineant, nescio: Καὶ ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ἐξ ὑδάτων ἄρδεται. Nam cum praecedentibus versibus nihil iis commune. Paulo post cum ita scribitur: ἀφ' ἧς οἱ Μιλήσιοι περιβράνχασθαι Φαστὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Στράμβηλον, τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα· heros est Achilles, Strambelus Telamonis fuit filius, Ajacis frater, ab Achille occisus. Historiam fusa persequitur Parthenius Ἐρωτ c. XXVI. Ibi leges inter caetera: Τράμβηλον δ' εἰ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανει ἐκ θεῶν. ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεύς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λευκὴν ἀποτεμόμενος ἤγαγεν, ἔτος, ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθῶν, συνίσταται αὐτῷ. ἐνθα δὴ πληγὴς εἰς τὰ σῆρνα, παραχρῆμα πίπτει. ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, ἔτι ἔμπνευ ἀνέκρινεν, ὅσις τε ἦν, καὶ ὁπόθεν ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχασε. τῆτο ἔτι νῦν ἡρώων Τραμβήλης καλεῖται. Et Lycophron: Ἐλᾶ δὲ πάτρας τῆλε Τραμβήλης κίσειν. Lege igitur etiam in Athenaeo Τράμβηλοι cum eruditissimo juvene, Ioanne Meursio. qui superiores Parthenii et Lycophronis locos suggestit nobis. Clearchus, ut conjicimus ex Athenaei verbis, sensisse videtur qualitatem aquae ex ejus colore posse cognosci: optimam esse eam, quae lactis instar albescat. Hippocrates quoque optimam pronuntiat τὴν γλυκεῖαν καὶ λευκὴν. Is videtur aquae naturalis color. Videtur, inquam: re enim vera aliud est. Auctor libri luculenti de coloribus, quem Theophrastum esse censemus, αἷρ καὶ ὕδωρ κατ' ἑαυτὰ τῆ φύσει λευκά. Idem philosophus alibi contrarium videtur sentire. Sed haec visio, ut jurisconsultorum vocem usurpem, altioris est indaginis, quam ut philologico huic scripto conveniat. In commentario nostro de coloribus, I. Deus O. M. volet, accurate ista explicabuntur. Sequuntur Eubuli versus duo, quorum alterum viri docti non agnoverunt, leviter ab Athenaeo deformatum. Utrumque adscribam, ut erat conceptus a poeta: Ὁ μὲν οἶνον ἡμῶν τῷ Φρονεῖν ἐπισκοπεῖ· Ὑδωρ δὲ τὸς πίνοντας εὐρετικῆς ποιεῖ. Non sunt lege metri adstricta haec: Τοσαῦτα ὡσπερ οἱ ῥήτορες πρὸς ὕδωρ εἶπον, quomodo edita sunt versione Dalecampii *). Sic autem scribe ex melioribus libris: Τ. ὡσπ. οἱ ῥήτ., πρὸς ὕδωρ εἰπῶν, καὶ βραχὺ ἀναπαυσάμενος

*) [Τοι ego, velut rhetores, ad aquam dixi. Dalecb.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ιατρικῆς. Dalecampii distinctio perplacet: nam sermo de Lasyrta finit in τέτε. Sequitur deinde versus Antiphanis: in quo legitimum verborum situm permutat more suo Athenæus. Poëta sic ediderat: Τὸ γὰρ μεταλλάξαι διάφορα βρώματα Ἐσθ' ἡδύ. Elegantissimum est verbum παραγεύεσθαι in tertio versu: quo significatur gustare aliud atque aliud more fastidientium, sic ut in nullo acquiescas. Qui vix ἀκρω τῷ δακτύλῳ ψύσαντας τῷ τῶν Μισσῶν λέβητος peritissimos se literarum Graecarum putant, veto sperare ullam ex hujus generis elegantissimis voluptatem: quae mihi quidem prope unica assiduarum vigiliarum merces hactenus exstitit. Etiam in ultimo versu dictionum admissa transpositio. Scribendum enim: Καὶνῶ, παρόχως διπλασίαν τὴν ἡδονήν. Colloqui inter Midam et Silenum habitum Athenæus mox meminit, et praeter illum multi alii: ut Tertullianus de pallio, et contra Valentinianos, item libro de anima. Aelianus quoque Ποικίλης I. III. Respexit eo etiam Virgilius in Sileno: ex qua ecloga discas, quid haec sibi velint, ὅτε ἐλεῖν τὸν Σειληνὸν ὑπὸ μέθης ἠθέλησε. Fontem, ad quem captus Silenus, ex Bione appellat auctor Innam. Dalecampius emendat Οἴνην. plausibili admodum conjectura, nisi obstarat omnium librorum consensus. Ego alibi legere memini captum Silenum a Mida in hortis, quos haberet amoenissimos in Macedonia. Bion fontem Innam sive Oenam statuit μέσην Μήδων καὶ Παιόνων. Mirum vero, qui isti Medi Paeonibus vicini. Sed illudit nobis ignorantia librariorum: nam Μαίδων sine dubio erat scribendum. Non praetereundum est, quod mox legitur: Σταφύλος φησι, τὴν τῷ οἴνῳ κρείσσω Μαλάμποδα πρῶτον εὐραῖν. Staphylus ait, Melampodum optimum primum invenisse vini temperamentum. Quis, malum, iste Nigripes? Alii hoc inventum Staphylo, Sileni filio, adscribunt. Plinius I. VII. c. LVI. Ne hic quidem suspicionem meam pluribus indicabo: est enim incerta omnino. Plistonius Appionis est cognomen, qui fuit insignis grammaticus, et, dum vixit, publicae famae tympanum, atque, ut Tiberio dictus est, mundi cymbalum. Fuit et Plistonius medicus, Plinio in historia plantarum laudatus. τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων paulo post sunt

p. 92. ora venarum, quibus alimenta suscipiunt. Galenus modo πέρατα, modo εἴματα τῶν μεταλαμβάνοντων τὴν τροφήν ἀγγείων appellat. ἀγγεῖα in medicorum libris dicuntur venae et arteriae angustiore significatione. Unicum Galeni adscribam, qui isti lucem afferet magnam. Sic illa

Π. in I. Hippocr. περι ὀξέων commentario: ὁ οἶνος κατὰ ὃ ἦπαρ ἐξ εὐρέων ἀγγείων τῶν ἐπὶ ταῖς πύλαις εἰς τριὰ ἀρκύνεται πέρατα τῶν ἐν τοῖς σιμοῖς αὐτῆ μέρει, καὶ ὦν ἐν τοῖς κυρτοῖς· καὶ ἄ καὶ ἡ μετάληψις ἀπάντων ὦν ἀναδιόομένων εἰς ὅλον τὸ σῶμα γίνεται.

CAPUT SEPTIMUM.

Dulcedo ebrietati contraria. Carmanorum mos in firmanda amicitia. τέλος Φιλίας vel ὄρος de perfecta amicitia. Indicium bonae malaeve aquae. τὸ ἰώδες, macula. Αἰσθηταὶ fons, λόφοι γεηροὶ ἀπὸ Hippocratem. Aquae τὸν οἶνον ὀλίγον φέρειν οἶαι. Aquam nutriendi vim habere. Βασάζειν pro ἀναβασάζειν. ὀξύπενος.

Si quid in me iudicii est, fallunt nos vulgati scriptique indices, ista verba sic scribentes: εἰ δέ τις ἡμῶν τοῦτο δυσκόλως ποιῆ, γλυκὺ ὕδωρ ἢ θερμὸν προλαμβάνετω. Dixit Iuliano Athenaeus, ad vitandam ebrietatem praebendam se aquam. Nunc ait: εἰ δέ τις ἡμῶν τῆτο δυσκόλως ποιῆ, id est, si quis bibere aquam recusat. Huic igitur quid sciendum suadet? Ut vulgata quidem lectio est, aquam frigidam propinat. Arbitror, vocem ὕδωρ ex hac sententia esse exterminandam, aut isto saltem modo mentionem concinnandam: γλυκὺν ἢ ὕδωρ θερμὸν προλαμβάνετω. Calidam vult ante bibi, aut vinum dulce. Adversari dulcedinem ebrietari, nemo ignorat, qui sequentia verba, item Sympotica Plat. et Macrobius legit. Carmanorum mirum morem Athenaeus narrat, mutuum sanguinem in comotationibus propinare solitorum, firmandae amicitiae. Simile Scytharum institutum et aliorum aliarum nationum norunt eruditi ex geographis, Luciano, Valerio Maximo, aliis. Nescio quid sit sub Carilianis descriptum est, ait Tertullianus in Apolog. Eleganter pro Athen. τέλος Φιλίας νομίζοντας pro ἐντελή Φιλίαν. sic accipiunt et vocem ὄρος· ut ὄρος Φιλίας pro perfectissima amicitia. Basilus in epistola ad Candidianum: ἵνα ἰ ὁ ἔσχατος ὄρος τῆς ἀσθενείας ἡμῖς ὦμεν. Caeterum Carmanos in hac narratione prior interpretes mutat in Ger-

μαρος, Scribe: εἰς τὸ ἀποκρῦσθαι τὸ ἀπὸ τῆς ποτῆς, ποῦ
 τὸ ἀπὸ τῆς ποτῆς, id est ipsum. quod mox dicit τὴν τῆς οἴνου
 ἀναθυμιασιν. Indicium bonae aquae hoc statuitur: εἰς
 χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον ἢ ποιῆτὶ τὸ ἰῶδες. Vi-
 truvius inter alia aquarum experimenta hoc quoque re-
 censet: *Item, ait, 'si fons novus fuerit fossus, et in vas Co-
 rinthium sive alterius generis, quod erit ex aere bono, ea
 aqua sparsa maculae non fecerit, optima erit.* Plinius idem,
 sed brevius: *Διττανῆσι, in primis fontes, si vasa aerea in-
 ficiunt.* Animadversione dignum est, Vitruvium ac Pli-
 nium vasorum ex aere tantum facere in hac probatione
 aquae mentionem. Athenaeum etiam argenteorum: cum
 tamen aerugini sive τῷ ἰῶ argentum non habeatur obno-
 xium, ut aes et ferrum. Propterea doctissimus Gesnerus
 olim emendabat χάλκεον ἢ σιδήρεον. Nobis contra libro-
 rum consensum nihil placet mutari, quod ullo colore de-
 fendi non inepte queat. Cur hic quicquam satagamus,
 causa non videtur idonea: nam ut ab ea, quae proprie
 aerugo vel rubigo in aere ac ferro dicitur, liberum sit ar-
 gentum, maculas tamen recipit: quod ex reliquijs vini
 aut aquae in imo scypho diutiuscule asservatis saepe ob-
 servavimus. τὸ ἰῶδες igitur hic erit, quod Vitruvio *μα-
 cula.* Et ποιῆτὶ τὸ ἰῶδες, quod Plinio *inficere.* Aëtius istam
 malae aquae notam ex Rufo aliter proponit: improbat
 enim, ὅσα προσκρήννυται τοῖς χαλκείοις λιθωδῶς, ἧμαε ἐν
 πορεῖν lapidum aereis vasis adhaerent. Putavi aliquando,
 scribendum esse ἰωδῶς. Sed manum abstineo, et Aëtium
 aliter interpreto. Locus proximus Hippocratis ex Epid.
 I. II. est descriptus. At verba deinceps allata, ubi καλεῖτὶ τὸ
 χρῆσθον ὕδωρ πολύτιμον, non exstant hodie in libris Hippo-
 cratis, quantum recordari possum. Interpres ne hic hae-
 reret, viam expeditissimam invenit, atque adeo ipse sibi
 fecit *). Aqua ex Amphiarao aut Amphiarato Graecis
 olim incognita: neque ullus eo nomine fons in veterum
 libris. At in agro Oropiorum fanum Amphiarai fuit, et
 fons non procul inde, qui dicebatur Amphiarai sive Am-
 phiaraeus. Ita interpretare τὸ ἐξ Ἀμφιαράς ὕδατος, et
 mox τὸ ἐξ Ἀμφιαράς, hoc est, πάντα aqua ex fonte Am-
 phiarai. Est enim compendio dictum pro τὸ ἐκ τῆς κρήνης
 τῆς Ἀμφιαράς. Meminit Pausanias in Atticis et Corinthia-
 cis. Omnium aquarum eas maxime probat Hippocrates,

*) [Idem autor (Hippocrates) libro de aquis optimam esse sta-
 tuit multum exercitatum et agitatam. Dalecb.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quid cupit. Ut apud M. Tullium ad Attic. l. II.: *sum in curiositate οξύπυκος sed tamen facile patior, te id ad me συμπόσιον non scribere: praesentem audire malo.* Et l. IV. ep. 13.

CAPUT OCTAVUM,

Αγειν ὀλκὴν. deprimere lancem. ἄξιον. Ratio vti vendi apud Athenienses adstricta. Veteres saepe de die cibum sumpsisse. ἰδιῶται. μονοφαγεῖν et μαγοσιτεῖν ut differant. αἰριζῶν apud Hippocratem praebis de die comedere. Philonides comicus. αἰπόσιτος. αὐτόσιτος. ἀναγκόσιτος. μειράκιον ὑπερκαθίσταται.

Αγειν verbum aliquando fuit τῆς σαθμικῆς proprium. Si ἔγειν ὀλκὴν aut μνᾶν dicunt pro ἔλκειν, pendere. M. Tullius deprimere hoc solet dicere, ut de fin. l. 5.: *Virtutis aequalitatem quasi in altera librae lance pone: terram mihicrede ea lanx et parva deprimet.* Et ita saepe alibi. Atque videmus, lancem, ubi pondus est gravius, deprimi ipsam potius, quam alteram deprimere: sed, ut dixi, ita semper loquitur Cicero, καθέλκειν τὸν ζυγὸν Graeci dicunt de ea lance, quae gravior est. Chrysostomus in epist. ad Hebr.: καὶ τὸν κόσμον ἀντιθέσης ὄλον, (de vera virtute praeditis loquitur) ἐκάλυε εὐρίσκει καθέλκοντα τὸν ζυγὸν καὶ τιμαστέρας ὄντας. Quod autem a liberali venditori emerant cum maiori mensura, id dicebant ἄξιον. Inducicquid parvo emptum videbatur. ἄξιον appellarunt. Eubulus in iis versibus, quos laudat hic Athenaeus: ἀξιοτάτην Πωλῆσιν, αἷς ἔοικε, τὰς ἀρτας ἐκαῖ. Id est, *minoris pretio rantes ibi vendunt: non, ut vertunt, praestantiores.* Iste versibus, Οὐ βῆσα δὴ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι, Κάπτοντα αὔρας, ἐλπίδας σιτάμενοι, jocatur facetissimus Eubulus in tenem Atheniensium victum. Ait, eos non vivere, sed esurire. Erat enim solum Atticum parum uber: ipsi deparci: victus, qualis hominum pauperum: tota vitae ratio adstricta et diligens. Quis nescit, cur Atticam vocet Thucydides λαιπύρα; Alciphron in epist.: Κρεῖττον ἐπιπνῆσκον ἐκ Βεσπύρας καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθῆ

μων ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμῶδας καὶ ἀνχμηρὸν
 ἰρυγγάνειν. Lucianus Fugit: Οὗτοι δὲ ἔδεν Ἀττικῆς πε-
 νιας δέονται, ἀλλ' ἐνθά πολὺς χρυσοῖς ἢ ἀργυροῖς ὀρύττεται
 καὶ πε ζήτητοὶ εἰσὶν ἡμῖν. Ideo Aristoteles in tenui cen-
 tu τὸν Ἀττικὸν τρόπον τῆς οἰκονομίας laudat in Oecon. Te-
 nuitatis victus, quo utebantur, testes Aristophanes et
 comici omnes: sed inprimis insignis est locus Lyncei Sa-
 pui e Centauro fabula, quem habes l. IV. Scitum etiam
 illud, ἐλπίδας σιτεύμενοι. Semper enim Athenienses ma-
 gna moliebantur, magnorum bonorum spe: fere semper,
 quod aiunt, εἰς νεώτα πλέσιοι. Libro priore observaba-
 tur, existare in veterum scriptorum monumentis verbum
 μονοφαγαῖν. Simile est, quod hic legitur: ὁ δὲ μονοσιτῶν
 καῖται παρ' Ἀλέξειδι. Nihil erat hic, quod jure mutatum,
 vellent interpretes: quibus hoc fuit potius quaerendum,
 qua notione vocem μονοσιτῶν Alexis usurparit. Dalecam-
 pio assentiri non possumus: neque dubitamus, talem esse
 totius loci sensum. Sed recitemus verba Alexidis: Ἐπὰρ
 ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτῶντ' ἴδης, Ἡ μὴ ποθῶντ' ὀδὰς ποιητῆν
 καὶ μέλη, Τὸν μὲν ἰδιώτην τῷ βίῳ τὸν ἡμῶν Ἀπολωλευμένας
 νόμιζοι, τὸν δὲ τῆς τέχνης τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ' ἀμφοτέρους
 μέλις. Si e vulgo, inquit poeta, aliquem videris, qui
 semel de die sumat cibum, aut poetam, qui recitandis
 versibus convivas non obtundat, statuere debes, et poe-
 tae artem suam cessisse infeliciter, et illum alterum bono-
 rum suorum dimidium amisisse: ambos denique vivere
 miserimos. Saepius de die cibum sumere tam soliti ve-
 terum plerique, quam nos hodie: nisi quod parcius fere
 prandebant. Multi etiam coena tantum vel prandio erant
 contenti: ii nempe, qui vel studio virtutis, vel amore li-
 terarum, aut propter valetudinem genium defraudabant
 suum. De his non sentit poeta: verum de caeteris, quos
 ἰδιώτας vocat. Sic illam vocem accipio apud Hippocra-
 tem aut Polybum init. l. de rat. vict. sal. Τὸς ἰδιώτας,
 ait, ὁδὸς χρὴ διακτεῖσθαι. Qui sunt, quos vocat idiotas?
 Non me fugit, quantum verborum in eum locum doctis-
 simus Galenus effundat. Sed arbitror, intelligi eos, qui
 more communi vitam degunt, nec peculiari aliqua ra-
 tione suae valetudini convenienter illam instituunt. Alibi
 vocat τὸ πλῆθος. Locus est in ΠΙ, de diaeta: Ταῦτα μὲν
 περιμένω τῷ πλήθει τῶν ἀνθρώπων, ἐκόσασιν ἐξ ἀνάγκης
 αἰκῆ τὸν βίον διατελεῖν εἶναι, μηδ' ἐπάρχει σιτέσει τῶν ἄλλων
 ἀμελήσαντας τῆς αὐτῶν ὑγιάης ἐπιμελεῖσθαι. Docti viri p. 96.
 idem significare censuerunt μονοφαγαῖν et μονοσιτῶν, sed

falsi sunt opinione sua. *μονοφάγοι* sunt, qui soli comedunt, ut illi Aeginetae, de quibus Plutarchus in Graec. quaeft. Hominibus, qui amicitiam cum nemine colerent, *μονοφαγίαν* pro magno convitio objiciebant. Alexis: Ἐλθ' ἐς κόρακας, *μονοφάγε καὶ τοιχωρύχῃς*. Quia, ut Seneca ait, *visceratio sine amico vita leonis ac lupi est*: et nullam vitam esse vitalem sine amico recte dicebat Philosophus. Hebraeorum in sententiam dictum est: **וְאֵין חַיִּים בְּלִישׁוֹן מִיָּד**. quo optabiliorem mortem pronuntiant vita amicis destituta, quales Iobus habuit. Haec notio dictionis *μονοφάγος* et inde deducti verbi *μονοφαγείν*. Quod τὸ *μονοσιταῖν* interpretamur *semel de die cibum sumere*, auctorem habemus Hippocratem, qui eo vocabulo aliter nunquam usus. Posteriores scriptores *μονόσιτος* et *μονοσιταῖν* acceperunt pro *μονοφάγος* et *μονοφαγείν*. Inter capita criminationis, qua in Ioannem Chrysoft. usi sunt ejus invidi, fuit etiam istud: *ὅτι τὴν φιλοξενίαν ἀθετεῖ, μονοσιταῖν ἐπιτηδεύων, καὶ Κυκλάπων ζῶν βίον*. At cur solus cibum sumeret pium illud pectus, causae fuerunt ipsi multae et graves: quas, si operae est, lege apud Photium in iis, quae excerpfit e libro Georgii Episcopi Alexandrini de Chrysoftomi vita variisque casibus. In libro de vict. rat. in acut. *δις σιτέσθαι τῆς ἡμέρης* et *μονοσιταῖν* non semel opponuntur. Alibi apud divinum illum scriptorem τῷ *μονοσιταῖν* opponitur τὸ *ἀριστῆν*. Nam quia fere prandio potius quam coena abstinebant, qui semel comedebant, ideo magnus senex, miro usus verborum compendio, *ἀριστῆν* ponit pro bis de die vesci, et *ἄριστον ἀντὶ ἀριστοδείπνου*: De diaeta l. II.: *ἄριστον τὰναντία διακρήσσειται τῇ μονοσιτίῃ*. L. III.: *πρῶτον μὲν μονοσιτίῃσι χρὴ διάγειν, ἢν μὴ πάνυ ξηρὰν τις τὴν κοιλίην ἔχη· εἰ δὲ μὴ, μικρὸν ἀριστῆν, id est, *sin minuc, bis fuerit cibus sumendus*. In l. de vet. med.: *τοῖς πλείοσι τῶν ἀνθρώπων ἕδὲν διαφέρει, πότερον ἀν ἐπιτηδεύσωσιν, εἴτε μονοσιταῖν, εἴτε ἀριστῆν*. Secundum Alexidis versum sic omnes libri scribunt: Ἡ μὴ ποθεῖντ' ᾠδὰς ποιητικὰς καὶ μέλη. Quam γραφὴν aio falsam, ineptam et ridiculam. O bono stomacho, qui tulere, interpretes! Modulos saltem consulerent. An vero aliquas illi cantiones norant non poëticas? Luce meridiana clarius, legendum esse *ποιητῆν*. Poëtarum hunc esse morbum, ut obvios quosque recitatione suorum versuum enecent, beatos interpretes, si experientia magistra non didicerant! Quamquam ex Horatio et Martiale non poterant ignorare. Haec scripseram, cum a doctissimo Levinio sum admonitus, in*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

que tanto studio istud praestare conantur, iis per m
licet esse ingeniosis.

CAPUT NONUM.

*Συναυλίας. Vestium distinctio in περιβολήν et ὑποβο
λήν. Sardinia ob tincturam celebrata. Acesas et He
licon Salaminii. ψακασὰ μύρα. ἐντιμαῖν et ἐντι
λαῖν. λιτὰ vel λιτα. Stragularum εὐάφεια. Fran
dium cognatorum apud Persas.*

Anaxandridae proferantur verba: Τρίκλινον δ' εὐθέως συν
ήγαστο, καὶ συναυλίας γέροντι. Lego γεροντικάι, et συνάγα
σθαι συναυλίαν γεροντικήν interpretor *convenisse in unam
plurimum senum turham.* συναυλία illud interdum significat
quod expressit Dalec. *), aliquando id, quod diximus nos
Sed emendationem facit necessariam lex metri, quae etiam
p. 98. suadet, ita distinguamus: — τρίκλινον δ' εὐθέως Συνήγαστο
καὶ ε. γ. Sustulimus e proximis verbis negationem, cum
legeretur ante ε̄ περιβολῆ. quod fefellit interpretes. Pla
tonis locus est in Polit., ubi cum velamenta corporis in
duo genera divisisset, σκεπάσματα et περικαλύμματα
postea sententiam eandem aliis verbis repetens, διττέμο
μεν ἀπ' αὐτῆς, inquit, artem intelligens texendi vesteis,
νῦν δὲ τὴν τῶν ερωμάτων σύνθεσιν, περιβολῆ χωρίζονται
καὶ ὑποβολῆ. Appellat ὑποβολήν culcitram, et quicquid
insternendi aut incubandi causa paratur, ut loquitur Ul
pianus Jurisconf., puta tapetes, tegetes, storeas, ero
nes, et alia hoc genus. περιβολήν, quod ait Ulpianus
parari injiciendi causa: ut sunt pallium, laena, et similia
vestimenta stragula. Haec et alia multa hujus argumenti
in hoc auctore pluribus explicamus in accuratissimo com
mentario de Lectis veterum: si modo ita Deo videatur,
ut illum aliquando perpolitum edere possimus. Porro in
ter loca ob tincturam olim nobilia Sardiniam fuisse, fidem
fecerit vel proverbium βύμα Σαρδιανικόν, de quo multa
in scholiis Graeci comici et apud paroemiarum scriptores.
Varro in Hercule Socratico: *Cubo in Sardinianis saretibus,*

*) [Seni confestim stratum est triclinium. Convocati, qui tibia
lyraquo canerent. Dalecb.]

ister chlamydas et purpurea amicula. Plato comicus ab Athenaeo hic laudatus: καὶ Φοινικίσι Σαρδιανικαῖσι κοσμησόμενοι κατάκωνται. Dalecampius: *in stragulis tinctis ostro Sardinio.* Puto, factam injuriam viro docto, et scripsisse illum *Sardiniano.* Illud κοσμησόμενοι parum arridet. Malim κοιμησόμενοι. Acesas et Helicon nobiles polymitarii Salaminii fuere, inquit auctor. Eustathius addit, ex ea Salamine, quae in Cypro fuit, non ea insula, quam casus Xerxis fecit memorabilem. Ab his sine dubio originem habuit proverbium Graecum Zenobio, recitatum: Ἀκασίως καὶ Ἐλικῶνος ἔργα, *Aci-sei et Heliconis opera.* Ἀκασίως est, qui Athenaeo, Eustathio et aliis nominatur Ἀκασίως. Quare mirum est, de horum patria Zenobium diversa adeo scribere iis, quae Athenaeus et Eustathius prodiderunt. ὁ μὲν Ἀκασίως, inquit, γένος ὦν Παταρεύς, ὁ δὲ Ἐλικῶν Καρύσιος. ψκασὰ μύρα vetustioribus Graecis dicta unguenta, quae posterioribus σακτὰ, inquit Eustathius Ἰλ. π., allatum hic sine dubio Ephippi locum respiciens. εὐκτατὰ ἐλίγματα Sophroni tapetes sunt, in quibus expressae avium imagines: ut ζωατὰ, *bellua.* Sic recte veteres codices, non, ut vulgo. ἀντισημμένα, pro παγνι εὐκτα, etsi non damnatus: veteris tamen conjecturae nondum nos poenitet, ἀντισημμένα, *confusata* stragula. Eam vocem apud Aristophanem legas non semel. Mox legisse Eustathius videtur Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος καὶ ἰσράτατος τῶν εὐκ. λιτὰ scribunt multi grammatici apud poëtam, et hīc quoque pars vett. codd. Athenaeus circumflectit, teste Eustathio. Eum consule et auctorem Etymologici. Sequitur: τὰ δὲ περισρώματα ῥήγια καλὰ, πορφύρεα, id est, stragulam vestem, quae injicitur, non substernitur, Homerus vocat ῥήγια. Sic recte MSS. Alludit ad ista summi vatis Ἰλ. ω.: Δόμνι ὑπ' αἰ- p. 92. θύσῃ θύμεναι, καὶ ῥήγια καλὰ, Πορφύρε' ἐμβαλέειν. At vir optimus [Dalech.], qui περισρώματα hic aulaea interpretatur, quae hodie lectis oppandi solent, errat. Nunquam conopea nostra Graeci appellarunt περισρώματα: quae voce nihil hic aliud significatur, quam quod περιβολὴν ante appellari diximus. Verte ista, ἵνα κόσμον ἔχη ἡ εὐκτα καὶ εὐάφειαν, ut lectus et eleganter insisteretur et mollior. εὐάφεια est mollities, quae tactu deprehenditur. Graeci explicant τὸ εὐμάλακτον et τὸ εὐψηλάφητον. Alia notione Philostratus in Icon. Menoeceo tribuit εἶρνα εὐάφῃ. *pectus facile palpabile*, id est, torosum atque elatum. Diceremus nos *Francoceltae une poitrine relevée.* Cum

ita loquitur, τὸν ἐν Κρήται Τιμαγόραν, ἢ τὸν ἐκ Γόρτυναι Ἐντιμον, indicat, parum liquido constitisse jam olim, qui et cujas ille Graecus fuerit, cui hic honos a Persarum rege Artaxerxe est habitus. Alii Timagoram Cretensem appellabant: alii Entimum Gortynium. Dissentit ab utrisque Plutarchus in Pelopida: Timagoram quidem, sed Atheniensem nominat. Quemadmodum autem γάμβριον σολήν l. l. interpretabamur vestem, quae proprie quidem generis regum Persicorum conveniebat, deinde etiam aliis, quos pari honore auctos rex volebat: sic isto loco, καὶ ἐπὶ τὸ συγγενικὸν ἄριστον ἐκαλεῖτο ὁ Κρήσις ἔτος τὸν βασιλέα ψυχαγωγῆσων, prandium cognatorum epulas exponimus, ad quas vocati primum quidem et προηγμένως regum cognati, postea vero etiam alii, quos tali honore princeps dignabatur. Proprium in aula Persica locum atque ordinem multaque peculiaria jura obtinuisse, quos συγγενεῖς Graeci, Curtius cognatos vocant, vel ex Paedia Xenophontis satis certum. Sunt, qui existiment, honorariam tantum eam appellationem fuisse, sine ulla rei veritate. Nos id falsum putamus; neque aliter rem habuisse, quam uti diximus. Sic etiam accipimus apud Xenoph. I. παιδείας l. συγγενικὰ φιλήματα. Scribe τέτρωται, non τέτωνται. Expositis honoribus, quibus affectus est ab Artaxerxe Graecus Entimus, addit auctor: ἐφ' ᾧ οἱ Πέρσαι χαλεπῶς ἔφερον, ὡς τῆς τε τιμῆς δημοδομένης, καὶ στρατείας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἐπομένης. Duplicem affert rationem, cur proceribus Persarum tantum honorem haberi Entimo non probaretur. Prior erat, quod eo pacto decus proprium cognatis regum vulgari inciperet: altera, quod ex ea re in suspicionem venirent, habere in animo Artaxerxem, bellum Graecis denuo inferre, ut fecerant jam ante Darius et Xerxes. σκηνην ἐρανόροφον ἀνθίνην probe editi libri: male in scriptis ἐρνοφόρον. Dalecamp. ἰανθίνην, nescio quare, et ἐρανέροφον sic interpretatur *), quasi legeret φατωτήν aut φατωματικὴν, prope incredibile errore. Intelligit tabernaculum diversorum colorum, in tholi modo factum: nam tholi forma est ἐρανοειδής. Propterea dicebat Dio l. 53., Pantheon, quod Romae Agrippa condidit, θολοειδὲς ὄν τῷ ἐρανῶ προσοικῆναι. Alii scriptores ut formam hujusmodi papilionum indicent, ἐρανίσκας appellant, ut alibi dicebamus. Talem fuisse tabernaculorum figuram, quibus reges Per-

*) [tentorium lacunatum instar regii tabernaculi.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πάντα σοί, Κρέα πάντα, παντηκοσολόγος γυνήσομαι. Inducebat aliquem Eubulus, qui alteri traderet aut incoram recenseret quinque mensas et quinque apponendarum carnium frustra, fortasse etiam plures alias res, quae pari numero erant enumeratae, quas suo more praetermisit Athenaeus. Utut sit, repetita saepius vox πάντα occasionem jocandi praebuit ei, cui ista dicebantur. Ego, inquit ille, qui tot rerum pemptadas accipiam, παντηκοσολόγος γυνήσομαι. Proprie παντηκοσολόγος dicitur publicanus, qui p.101. vectigal quinquagesimae exercet. Meminit Demosthenes illius vectigalis in or. c. Mid. et in ea c. except. Lacriti, et oratores alii. Postrema verba Epicharmi sic scribebam: Οιδίπυς τύνη ποτ' ὦν, αἰνίγματ' ἔ νοεῖς; tu, qui Oedipus abster cibus, aenigmata non intelligis? Paulo tamen aliter optimi libri: Οιδίπυς τολύν ποτ' ἦν (melius ἦς), αἰνιγμά τι νοεῖς. Ergo tu Oedipus es, aenigma enim intelligis. Qui aiebat apud Antiphanem, Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπεν τράπεζαν λαψομαι; non hoc voluit, difficile esse tribus pedibus insistentem mensam invenire, sed nescire se, qui possit inveniri mensa quatuor pedum (id proprie est τράπεζα, ut diximus) tripes. Secundum versum Alexidis super Damascenis prunis allatum sic scribe: Νίκατρον ἐγὼ. λέγ' αὐτό. τὸν νῦν πρόσχε δέ. Quartum ita expleo: Ἐδόκει εὐφανῆν γυμνὸς προσελθὼν ὡς ἐμὲ Στεφάνῳ κυλισῶ. Veteres in coronas addebant non solum flores, sed etiam fructus, ut pruna, ficus et similia his. Atque hae sunt coronae, quas vocarunt κυλιστὲς εὐφανῆς· διὰ τὴν ἀδρότητα καὶ τὸ μέγεθος, inquiunt Graeci grammatici: quia videlicet propter firmitatem circuli κυλισθῆναι corona ac rotari poterat. Consule l. XV. Latine volubilem aut rotabilem coronam dixeris. Interpres tortilem: is vero est πλεκτὸς εὐφανῆς, non κυλιστός. Lego deinde: Ἐώρακας πώποτε εὐσκευασμένον Ἡνυτρον, ἢ ὀπτόν σπλήνα μεμονθυλευμένον. Loquebatur poeta de pugile, cui pugnis facies probe fuerat contusa. Eam foeditatem exprimere cupiens, variis hisce similibus ingeniose usus est. Lego cum Eustathio: τοιοῦτον ἔχει τὸ πρόσωπον, non μέτωπον. Potro istis Alexidis locis alium addas licet ex l. IV., ubi ἀποθέτων κοκκυμήλων facit mentionem. Ea erant pruna Damascena sole ficcata ad perennandum. βράβυλον dicit esse ἀκρόδρυον μεκρότερον τῆ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων. Si non fallimur, nove περιφορὰν posuit pro eo, quod est περιφέρεια. At δριμύτερον pro ερυφνότερον usurpasse Athenaeum in hujus fructus descriptione, non arbitror. In saporum nomine

us peccare, et alium alius loco nominare, hominis est negligentissimi, et plane ἀφιλοσόφου. Εἶπο non dubito, ut doctissimum id dixisse, quod sentiebat: sensisse autem, quod res erat, et arguebat experientia in ea prunum specie, quam intellexit appellatione βραβύλων. Theophrasti locus ita habet: ἐπιπολαιότατον δὲ θραύπαλος, ἢ κοκκυμηλέα, καὶ σποδιός· αὕτη δ' ἔστιν ἄσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Arborem istam semper philoſophi et medici vocant κοκκυμηλέαν, fructum κοκκύμηλον. Ut menda non leatur carere, quod sequitur: Ἀρχαῖος δὲ κοκκυμηλέαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Qui ita loquitur, clarum dat indicium, alios scriptores aliter has species usurpasse, quod falsum est. Lege Theophrastum Dioscoridem. Observat Julius Poll. l. I., apud mediae aetatis comicos, qualis fuit Araros hic, prunum arborem appellari κοκκύμηλον ἀρραρηνικῶς. Ex eo conjiciebamus, scripsisse Athenaeum: Ἀρραρῶς τὸν κοκκύμηλον καλεῖ τὸ δένδρον, τὸ κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Postea animadvertimus, non multo aliter esse in uno e MSS. Fructus cecymeleae testibus Aëtio et Aegineta πρῦνον in Asia illo appellabatur, quanquam Galeſus l. II. de vi alim. πῦνονα ait dicta suo tempore fructus τῶν ἀγριοκοκκυμηλῶν. Tut fit, ab Asiatica voce originem habet Latinorum prunis. πρῦνη tamen etiam Theophrasto arboris nomen. Una sive τὰ κοκκύμηλα dicuntur Diphilo Siphnio μέσως χυλά· Dioscoridi plane κακοσόμαχα· item Diphilo ἑκκρίτα· aliis medicis non hoc solum, sed etiam κοιλίας κλακτικά. Dioscorides, Galenus, Aëtius. Sed haec aliter: hujus enim instituti non sunt. Fuerunt e Graecis, qui fructum hunc μόλτυον appellarent. Hesychius: ἄπυκος, τὰ κοκκύμηλα.

CAPUT UNDECIMUM.

πρῦνος quid apud Theophrastum aliquot locis. Pytho Byzantius orator. Athenaeus ῥήτωρ dicitur. Γραικός, Graeculus. Romanorum error de appellatione cerasorum. Κερασός urbis nomen, et similia. Fructus ex aqua sumpti. Phryges Hectoris Athen. P. III. T. I.

πάντα σοί, Κρέα πάντα, παντηχοσολόγος γενήσομαι. Indebat aliquem Eubulus, qui alteri traderet aut incoram censeret quinque mensas et quinque apponendarum nium frustra, fortasse etiam plures alias res, quae parimero erant enumeratae, quas suo more praetermisit A naeus. Utut sit, repetita saepius vox πάντα occasio jocandi praebuit ei, cui ista dicebantur. Ego, in ille, qui tot rerum pemptadas accipiam, παντηχοσολ γενήσομαι. Proprie παντηχοσολόγος dicitur publicanus, p. 101. vectigal quinquagesimae exercet. Meminit Demosthe illius vectigalis in or. c. Mid. et in ea c. except. Lac et oratores alii. Postrema verba Epicharmi sic scribendi Οἰδίπυς τὴν ποτ' ὦν, αἰνίγματ' ἔνοεῖς; tu, qui Oedipus es, aenigmata non intelligis? Paulo tamen aliter omi libri: Οἰδίπυς τοίνυν ποτ' ἦν (melius ἦς), αἰνιγμα νόεῖς. Ergo tu Oedipus es, aenigma enim intelligis. aiebat' apud Antiphanem, Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπυν τράπε ληψομαι; non hoc voluit, difficile esse tribus pedibus sistentem mensam invenire, sed nescire se, qui possit veniri mensa quatuor pedum (id proprie est τρίπεζα, diximus) tripes. Secundum versum Alexidis super I mascenis prunis allatum sic scribe: Νίκατρον ἐγὼ. λέγ' τὸ. τὸν νῦν πρόσχε δέ. Quartum ita expleo: Ἐδόκει Φανῶν γυμνὸς προσελθὼν ὡς ἐμὲ Στεφάνῳ κυλισῶ. Vete in coronas addebant non solum flores, sed etiam fructus ut pruna, ficus et similia his. Atque hae sunt coronas quas vocarunt κυλιστὲς στεφάνες· διὰ τὴν ἀδρότητα καὶ τὸ γεῖος, inquiunt Graeci grammatici: quia videlicet pro firmitatem circuli κυλισθῆναι corona ac rotari poterat. Cusule l. XV. Latine volubilem aut rotabilem coronam xeris. Interpres rotilem: is vero est πλεκτὸς στέφανος non κυλιστός. Lego deinde: Ἐώρακας πάντοτε εὖ ἔσκα σμένον Ἕνυσρον, ἢ ὀπτόν σπλήνα μεμονθυλευμένον. Iquebatur poeta de pugile, cui pugnis facies probe fuerat confusa. Eam foeditatem exprimere cupiens, variis his similibus ingeniose usus est. Lego cum Eustathio: τὸν ἔχει τὸ πρόσωπον, non μέτωπον. Porro istis Alexi locis alium addas licet ex l. IV., ubi ἀποθέτων κοκκυμῶνων facit mentionem. Ea erant pruna Damascena sole siccata ad perennandum. βράβυλον dicit esse ἀκρόδρυον ἢ κρότερον τῆ περιφορῆ τῶν κοκκυμῶνων. Si non fallimur nove περιφορὰν posuit pro eo, quod est περιφέρεια, δριμύτερον pro ερυφνότερον usurpasse Athenaeum in huius fructus descriptione, non arbitror. In saporum non

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πάντε σοί, Κρέα πάντε, παντηκοσολόγος γανήσομαι. Ind
bat aliquem Eubulus, qui alteri traderet aut incoran
censeret quinque mensas et quinque apponendarum
niam frustra, fortasse etiam plures alias res, quae pari
mero erant enumeratae, quas suo more praetermisit A
naeus. Utut sit, repetita saepius vox πάντε occasio
jocandi praebuit ei, cui ista dicebantur. Ego, in
ille, qui tot rerum pemptadas accipiam, παντηκοσολ
γανήσομαι. Proprie παντηκοσολόγος dicitur publicanus,
p. 101. vectigal quinquagesimae exercet. Meminit Demosthe
illius vectigalis in or. c. Mid. et in ea c. except. Lac
et oratores alii. Postrema verba Epicharmi sic scribenda
Οιδίπυς τύνη ποτ' ὦν, αἰνίγματ' ἔνοεῖς; tu, qui Oedipus
ter ihaic, aenigmata non intelligis? Paulo tamen aliter o
mi libri: Οιδίπυς τολύνυ ποτ' ἦν (melius ἦς), αἰνιγμά
νόεῖς. Ergo tu Oedipus es, aenigma enim intelligis. I
aiebat' apud Antiphanem, Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπυν τράπε
ληψομαι; non hoc voluit, difficile esse tribus pedibus
sistentem mensam invenire, sed nescire se, qui possit
veniri mensa quatuor pedum (id proprie est τράπεζα,
diximus) tripes. Secundum versum Alexidis super
mascenis prunis allatum sic scribe: Νίκατρον ἐγὼ. λέγ'
τὸ. τὸν νῦν πρόσσχε δέ. Quartum ita expleo: Ἐδόκει
Φανῶν γυμνὸς προσελθὼν ὡς ἐμὲ Στεφάνῳ κυλισῶ. Vete
in coronas addebant non solum flores, sed etiam fructus
ut pruna, ficus et similia his. Atque hae sunt coronae
quas vocarunt κυλιστὲς στεφάνες· διὰ τὴν ἀδρότητα καὶ τὸ
γεῖθος, inquit Graeci grammatici: quia videlicet prop
firmitatem circuli κυλισθῆναι corona ac rotari poterat. Cf
sule l. XV. Latine volubilem aut rotabilem coronam
xeris. Interpres tortilem: is vero est πλεκτὸς στεφάνη
non κυλιστός. Lego deinde: Ἐώρακας πώποτε εὔεσκε
σμένον Ἕνυκρον, ἢ ὀπτόν σπλήνα μεμονθυλευμένον. I
quebatur poeta de pugile, cui pugnis facies probe fue
contusa. Eam foeditatem exprimere cupiens, variis his
similibus ingeniose usus est. Lego cum Eustathio: τὸ
τον ἔχει τὸ πρόσωπον, non μέτωπον. Potro istis Alexi
locis alium addas licet ex l. IV., ubi ἀποθέτων κοκκυ
λων facit mentionem. Ea erant pruna Damascena sole
cata ad perennandum. Βράβυλον dicit esse ἀκρόδρυον
πρότερον τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων. Si non fallimur
pove περιφορὰν posuit pro eo, quod est περιφέρεια.
δριμύτερον pro ερυφνότερον usurpasse Athenaeum in huj
fructus descriptione, non arbitror. In saporum nomi

us peccare, et alium alius loco nominare, hominis est negligentissimi, et plane ἀφιλοσόφου. Εἶπο non dubito, ut doctissimum id dixisse, quod sentiebat: sensisse autem, quod res erat, et arguebat experientia in ea prunam specie, quam intellexit appellatione βραβύλων. Theophrasti locus ita habet: ἐπιπολαιότατον δὲ θραύκαλος, ἢ κοκκυμηλέα, καὶ σποδίς· αὕτη δ' ἔστιν ὡσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Arborem istam semper philosophi et medici vocant κοκκυμηλέαν, fructum κοκκύμηλον. Ut menda non deatur carere, quod sequitur: Ἀρχαῖος δὲ κοκκυμηλέαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Qui ita dicitur, clarum dat indicium, alios scriptores aliter has res usurpasse, quod falsum est. Lege Theophrastum Dioscoridem. Observat Julius Poll. l. I., apud mediae aetatis comicos, qualis fuit Araros hic, prunum arborem appellari κοκκύμηλον ἀρσενικῶς. Ex eo conjiciebamus, scripsisse Athenaeum: Ἀρχαῖος τὸν κοκκύμηλον καλεῖ τὸ δένδρον, τὸ κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Postea animadvertimus, non multo aliter esse in uno e MSS. Fructus coccymeleae testibus Aëtio et Aegineta πρῦμνον in Asia illo appellabatur, quanquam Galeus l. II. de vi alim. πῦμνα ait dicta suo tempore fructus τῶν ἀγριοκοκκυμηλέων. Tut sit, ab Asiatica voce originem habet Latinorum prunis. πρῦνη tamen etiam Theophrasto arboris nomen. Una sive τὰ κοκκύμηλα dicuntur Diphilo Siphnio μέσως ἔχουσα· Dioscoridi plane κακοσόμαχα· item Diphilo ἰακρόπα· aliis medicis non hoc solum, sed etiam κοιλίας κλακτικά. Dioscorides, Galenus, Aëtius. Sed haec omittitur: hujus enim instituti non sunt. Fuerunt e Graecis, qui fructum hunc μόλτυον appellarent. Hesychius: Μόλτυς, τὰ κοκκύμηλα.

CAPUT UNDECIMUM.

πρῦνδες quid apud Theophrastum aliquot locis. Pytho Byzantius orator. Athenaeus ῥήτωρ dicitur. Γραικός, Graeculus. Romanorum error de appellatione cerasorum. Κερασός urbis nomen, et similia. Fructus ex aqua sumpti. Phryges Hectoris Athen. P. III. T. I.

*fabula. Mora ruborum. μῶρον et μόρον. Emenda-
dantur multa et illustrantur.*

Solet gravissimus philosophus, Theophrastus, in plan-
tarum descriptione favis comparare flores quarundam,
constantes ex multis minutioribus: item fructus ex mul-
tis quasi baccis racematim compositos. τὸ γὰρ κηρίον, ut b.
Pater Chrysofomus loquitur, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων
σχημάτων ἀκαρτίζεται. L. III. c. 13. de sambuco scribit
Theophrastus: τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν ἐκ μικρῶν λευκῶν
πολλῶν, ἐπὶ τῇ τῆ μίσχε σχίσαι κηριῶδες. L. IV. c. 10.
fabam Aegyptiam scribit habere διαφύσεις ἑνδοθῆν δι' ἃς
διειλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις. Et caput illius, quod
ille κωδίαν vocat, quia refert caput papaveris, affimilāt
σφηκίῳ περιφερῆι, in cujus singulis cellis sint fabae singu-
lae. L. III. c. 12., postquam dixit, sorborum fructus ra-
cemis provenire similes, addit: πολλὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆς κη-
ρίων, ὥστε εἶναι καθάπερ κηρίον. Eodem simili usus
etiam Herodotus l. II. in plantae cujusdam descriptione
ὁ καρπὸς γίνεται κηρίῳ σφηκῶν ἰδέην ὁμοιότατος. Pro-
limus ista in medium, ut de vera lectione constaret isto-
rum super cerasis allatorum ex Theophrasto verborum
ἄνθος λευκὸν, ἀπίῳ καὶ μεσπίλῃ ὅμοιον, ἐκ μικρῶν ἑν-
δοθῶν συγκείμενον, κηριῶδες. Ex iis, quae supra diximus
liquido constare arbitramur, recte hic legi κηριῶδες. Do-
ctissimi tamen homines, cum in Theophrasti codicibus
κηριῶδες hodie scriptum invenissent, Athenaeum ex de-
pravatis libris Theophrasti censuerunt corrumpendum.
Erat aequius, ex auctore nostro veram lectionem ap-
pellitissimum philosophum restitui. Tolle notatam par-
p.103. post lacunam, et scribe τὸ τε γὰρ φέρον αὐτὰ δένδρον τυ-
τον, καὶ ὁ πλ. Diu est, cum ex conjectura sic emenda-
veram: admonitus sum postea ab eruditissimo Levinio
ita scribi in membranis melioribus. Scribe etiam Τρο-
γασί μύρτα. De Agene dramate l. XIII. plura. Pythas
Byzantius orator ex Demosthene et Suida non ignotus
doctis. Turbarunt interpretes sine causa verba ista: Φε-
σὶν ὁ παρὰ τῷ ῥήτορι Λαρήνσιος. Dicit ista auctor ex-
cerptorum, et, Larenfis, inquit, ἀπὸ ρητορῆς ἵα ἔ-
quistηρ. ῥήτωρ est Athenaeus. Ille quidem philologus
appelletur ex isto opere justius, quam rhetor, sed in-
passim eclogae confarcinator et Eustathius aliique gri-
matici Athenaeum indigetant. In iis, quae Larenfis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

fabula. Mora ruborum. μῶρον et μόρον. E-
dantur multa et illustrantur.

Solet gravissimus philosophus, Theophrastus, in
tarum descriptione favis comparare flores quarum
constantes ex multis minutioribus: item fructus ex
tis quasi baccis racematim compositos. τὸ γὰρ κηρίον,
Pater Chrysofostomus loquitur, ἐκ πολλῶν καὶ διαφ
σχημάτων ἀπαρτίζεται. L. III. c. 13. de sambuco si
Theophrastus: τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν ἐκ μικρῶν λι
πολλῶν, ἐπὶ τῇ τῆ μίσχε σχίσσει κηριῶδες. L. IV. c
fabam Aegyptiam scribit habere διαφύσεις ἑνδοθεῖν δι
διειλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις. Et caput illius,
ille κωδίαν vocat, quia refert caput papaveris, ἀφί
σφηκίῳ περιφερῆι, in cujus singulis cellis sint fabae si
lae. L. III. c. 12., postquam dixit, sorborum fructu
cemis provenire similes, addit: πολλὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆ
ρύνης, ὥς εἶναι καθάτερ κηρίον. Eodem simili
etiam Herodotus l. II. in plantae cujusdam descripti
ὁ καρπὸς γίνεται κηρίῳ σφηκῶν ἰδέην ὁμοιότατος. P
limus ista in medium, ut de vera lectione constaret
rum super cerasis allatorum ex Theophrasto verbo
ἄνθος λευκὸν, ἀπὸ καὶ μεσπίλη ὁμοιον, ἐκ μικρῶ
θῶν συγκαίμενον, κηριῶδες. Ex iis, quae supra dixi
liquido constare arbitramur, recte hic legi κηριῶδες.
ctissimi tamen homines, cum in Theophrasti codi
κηριῶδες hodie scriptum invenissent, Athenaeum e
pravatis libris Theophrasti censuerunt corrumpen
Erat aequius, ex auctore nostro veram lectionem
mellitissimum philosophum restitui. Tolle notatam
p.103. post lacunam, et scribe τὸ τε γὰρ φέρον αὐτὰ δένδρον
τον, καὶ ὁ πλ. Diu est, cum ex conjectura sic em
veram: admonitus sum postea ab eruditissimo Le
ita scribi in membranis melioribus. Scribe etiam
γασί μύρτα. De Agene dramate l. XIII. plura. P
Byzantius orator ex Demosthene et Suida non igitur
doctis. Turbarunt interpretes sine causa verba ista:
σὶν ὁ παρὰ τῷ ῥήτορι Λαρήνσιος. Dicit ista aucto
cerptorum, et, Larenfis, inquit, ἀπὸ ῥητορῶν ἰσ
quiritur. ῥήτωρ est Athenaeus. Ille quidem philo
appelletur ex isto opere justius, quam rhetor, sed
passim eclogae confarcinator et Eustathius aliique gr
matici Athenaeum indigetant. In iis, quae Larenfis

iritum Romani hominis arguunt ista: ὑμεῖς οἱ Γραι-
 iae Latine verti debent vos *Græculi*. Apud scripto-
 recos vocabulum Γραικός tantundem valet, quan-
 iud Latinos *Græculi*. Sic apud Plutarchum in
 ne: Γραικός καὶ σχολαστικός, *Græculus et sibilastis-*
 tem in illo veteri dicto in Christianos jactato: ὁ
 : ἐπιθῆτης, *Græculus impostor*. Lucillum cerasos
 i primum invexisse e Ponto ad annum urbis D.
 X., notum ex Plinii l. XV., Ammiani l. XXII. et
 ymi ad Eustoch. epist. quadam. Sed falsum est,
 e cerasorum appellatione disputat hic Larenfis. Pla-
 cerasorum nomen a Lucullo esse inventum et huic
 um primum impositum, quando cerasos in Italiam

Tam absurdam sententiam Larenfi adscribi ab
 eo, mirarer, nisi viderem, ita vulgo Romanis
 ersuasum. Hieronymus, vir undecunque doctif-

*Hoc genus pomi, Ponto et Armenia subjugatis, de
 ste primum Lucullus Romam pertulit. Unde et de pa-
 bor nomen accepit.* Refellit hoc merito Athenæus,
 sorum nomen multis ante Luculli aetatem saeculis
 iraecis cognitum, auctoritate Diphili probat. Cur
 otissimum in hanc rem testimonium denūtiarit,

Erant enim ad manum Diphilo antiquiores, qui
 um meminissent. Sed illos fortasse non Athenæus
 misit, verum iste eclogarius. Nos amplius dici-
 etiam in Italia ante Lucillum fuisse cerasa, verum
 t insipida, ac proinde nullo in pretio aut dignatio-
 leo quidem, ut cerasum pro corni specie vulgo ha-

Nec sane multum interest inter cerasi ferum
 a nulloque mollitum cultu et corni. Obscure hoc

Servius: *Hoc primum (de ceraso loquitur) etiam
 iculum erat in Italia, sed durum, et cornum voca-
 quod postea, incepto nomine cornu, cerasum dictum*

iciendum etiam, cerasorum appellationem ipsius
 itis urbis natalibus esse priorem et antiquiorem:

ut Larenfis vera sit sententia. Κερασῶς indubitan-
 :ta ἀπὸ τῶν κεράσων, ut Ἄγνῶς, Ἀναγυρῶς,
 Ἴς, Ῥαμνῆς, Μυθῆρῶς, Σελινῶς, Πυξῆς, Μιρικῶς, et
 his ab aliis plantis locorum deducta nomina. In

x Diphilo auctoritate ἐκ δὲ ψυχρῶ λαμβανόμενα
 ;a vertit Dalecamp. *cerasa cum frigida sumuntur*, P.104

ventriculo. Sane apud Galenum legere memini
 υχρὰ λεφθῆντα. Sed alia tamen Diphilo mens:
 enim est idem λαμβάνειν ἐκ ψυχρῶ et ψυχρόν.

fabula. Mora ruborum. μῶρον et μόρον. Edantur multa et illustrantur.

Solet gravissimus philosophus, Theophrastus, in tarum descriptione favis comparare flores quarum constantes ex multis minutioribus: item fructus ex tis quasi baccis racematim compositos. τὸ γὰρ κηρίον, Pater Chrysostomus loquitur, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων σχημάτων ἀπαρτίζεται. L. III. c. 13. de sambuco si Theophrastus: τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν ἐκ μικρῶν λιπιδίων πολλῶν, ἐπὶ τῇ τῆ μίσχε σχίσσει κηριῶδες. L. IV. c. 14. fabam Aegyptiam scribit habere διαφύσεις ἐνδοθῆν διαιλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις. Et caput illius, ἢ ἰλλε κωδίαν vocat, quia refert caput papaveris, ἀσφηκίῳ περιφερῆ, in cujus singulis cellis sint fabae si lae. L. III. c. 12., postquam dixit, sorborum fructu cemis provenire similes, addit: πολλὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως, ὡς εἶναι καὶ τὰ κηρίον. Eodem simili etiam Herodotus l. II. in plantae cujusdam descripti ὁ καρπὸς γίνεσθαι κηρίῳ σφηκῶν ἰδέην ὁμοιότατος. P. limus ista in medium, ut de vera lectione constaret rum super cerasis allatorum ex Theophrasto verborum ἄνθος λευκὸν, ἀπὸ καὶ μεσπίλη ὅμοιον, ἐκ μικρῶν θῶν συγκείμενον, κηριῶδες. Ex iis, quae supra dixi liquido constare arbitramur, recte hic legi κηριῶδες. ctissimi tamen homines, cum in Theophrasti codicē κηριῶδες hodie scriptum invenissent, Athenaeum ei pravatis libris Theophrasti censuerunt corrumpere. Erat aequius, ex auctore nostro veram lectionem mellitissimum philosophum restitui. Tolle notatam p. 103. post lacunam, et scribe τὸ τε γὰρ φέρον αὐτὰ δένδρον τον, καὶ ὁ πλ. Diu est, cum ex conjectura sic emi veram: admonitus sum postea ab eruditissimo Levia ita scribi in membranis melioribus. Scribe etiam γασσι μύρτα. De Agene dramate l. XIII. plura. P Byzantius orator ex Demosthene et Suida non igitur doctis. Turbarunt interpretes sine causa verba ista: σὶν ὁ παρὰ τῷ ῥήτορι Λαρήνσιος. Dicit ista auctor cerptorum, et, Larenfis, inquit, ἀπὸ ῥητορῶν ἐπιφώνηται. ῥήτωρ est Athenaeus. Ille quidem philokappellus appellatur ex isto opere justius, quam rhetor, sed passim eclogae confarcinator et Eustathius aliique grammatici Athenaeum indigetant. In iis, quae Larenfis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*fabula. Mora ruborum. μῶρον et μόρον.
dantur multa et illustrantur.*

Solet gravissimus philosophus, Theophrastus, i-
tarum descriptione favis comparare flores quae
constantes ex multis minutioribus: item fructus
tis quasi baccis racematim compositos. τὸ γὰρ κηρίον
Pater Chrysostomus loquitur, ἐκ πολλῶν καὶ δι-
σχημάτων ἀκαρτίζεται. L. III. c. 13. de sambucco
Theophrastus: τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν ἐκ μικρῶν
πολλῶν, ἐπὶ τῇ τῆ μίσχῃ σχίσσει κηριῶδες. L. IV
fabam Aegyptiam scribit habere διαφύσεις ἑνδοθῶν
διειλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις. Et caput illius
ille κωλίαν vocat, quia refert caput papaveris. ἡ
σφηκίῳ περιφερῆι, in cujus singulis cellis sint fabae
lae. L. III. c. 12., postquam dixit, sorborum fru-
cibus provenire similes, addit: πολλὰ ἀπὸ τῆς αι-
ρήνης, ὥστε εἶναι καθάπερ κηρίον. Eodem sim-
etiam Herodotus l. II. in plantae cujusdam descri-
ῶ καρπὸς γίνεται κηρίῳ σφηκῶν ἰδέην ὁμοιότατος.
limus ista in medium, ut de vera lectione constet
rum super cerasis allatorum ex Theophrasto ver-
ἄνθος λευκὸν, ἀπίῳ καὶ μεσπίλῃ ὅμοιον, ἐκ μικ-
θῶν συγκαίμενον, κηριῶδες. Ex iis, quae supra d-
liquido constare arbitramur, recte hic legi κηριῶδες
ctissimi tamen homines, cum in Theophrasti ce-
κηριῶδες hodie scriptum invenissent, Athenaeum
pravatis libris Theophrasti censuerunt corrump-
Erat aequius, ex auctore nostro veram lectionem
mellitissimum philosophum restitui. Tolle notatam
p.103. post lacunam, et scribe τὸ τε γὰρ φέρον αὐτὰ δένδρ-
τον, καὶ ὁ πλ. Diu est, cum ex conjectura sic e-
veram: admonitus sum postea ab eruditissimo L-
ita scribi in membranis melioribus. Scribe etiam
γασσι μύρτα. De Agene dramate l. XIII. plura.
Byzantius orator ex Demosthene et Suida non i-
doctis. Turbarunt interpretes sine causa verba ista
σιν ὁ παρὰ τῷ ῥήτορι Λαρήνσιος. Dicit ista aus-
cerptorum, et, *Larenfis*, inquit, *apud rhetoribus*.
quibus. ῥήτωρ est Athenaeus. Ille quidem philo-
appelletur ex isto opere justius, quam rhetor.
passim eclogae confarcinator et Eustathius alii
matici Athenaeum indigetant. In iis, quae L

Romani hominis arguunt ista: ὑμεῖς οἱ Γραι-
 ine verti debent vos *Græculi*. Apud scripto-
 vocabulum Γραικός tantundem valet, quan-
 tinos *Græculus*. Sic apud Plutarchum in
 ραικός καὶ σχολαστικός, *Græculus et S. bolasti-*
 illo veteri dicto in Christianos jactato: ὁ
 ρης, *Græculus impostor*. Lucillum cerasos
 um invexisse e Ponto ad annum urbis D.
 otum ex Plinii l. XV., Ammiani l. XXII. et
 d Eustoch. epist. quadam. Sed falsum est,
 forum appellatione disputat hic Larenfis. Pla-
 orum nomen a Lucullo esse inventum et huic
 imum impositum, quando cerasos in Italiam
 n absurdam sententiam Larenfi adscribi ab
 airarer, nisi viderem, ita vulgo Romanis
 am. Hieronymus, vir undecunque doctif-
genus pomi, Ponto et Armenia subjugatis, de
bus Lucullus Romam pertulit. Unde et de pa-
ne accepit. Refellit hoc merito Athenæus,
 nomen multis ante Luculli aetatem saeculis
 cognitum, auctoritate Diphili probat. Cur
 um in hanc rem testimonium denūtiarit,
 it enim ad manum Diphilo antiquiores, qui
 minissent. Sed illos fortasse non Athenæus
 verum iste eclogarius. Nos amplius dici-
 n Italia ante Lucillum fuisse cerasa, verum
 ida, ac proinde nullo in pretio aut dignatio-
 dem, ut cerasum pro corni specie vulgo ha-
 : sane multum interest inter cerasi ferum
 oque mollitum cultu et corni. Obscure hoc
 is: *Hoc primum* (de ceraso loquitur) *etiam*
erat in Italia, sed durum, et cornum voca-
rostea, incepto nomine cornu, cerasum dicitur
am etiam, cerasorum appellationem ipsius
bis natalibus esse priorem et antiquiorem:
 enfis vera sit sententia. Κερασῦς indubitan-
 τὸ τῶν κεράσων, ut Ἄγνῦς, Ἀναγυρῦς,
 μνῦς, Μυῦρῖνῦς, Σελινῦς, Πυξῆς, Μυρικῦς, et
 aliis plantis locorum deducta nomina. In
 hilo auctoritate εἰ δὲ ψυχρῶ λαμβανόμενα
 tit Dalecamp. *cerasa cum frigida sumuntur*, P. 104
 iculo. Sane apud Galenum legere memini
 λεφθάντα. Sed alia tamen Diphilo mens:
 est idem λαμβάνειν εἰς ψυχρῶ et ψυχρόν.

Alibi legimus, fuisse moris olim, qui hodieque obtinere fructus, qui fere secundas mensas explent, in disco frigidam continente exhibere. Athenaeus l. XV.: ὅτι ἡ ἀπίς ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, ἡ Ἀλεξίς παρὶς διὰ τήτων. Vide caetera. Igitur τὰ ἐκ ψυχρῆ λαμβανόμενα sunt illa, quae, antequam fumantur, aquae injiciuntur ac probe lavantur. Galenus hoc praecipit ut facimus in quibusdam fructibus: puta, moris ruborum sycaminis. χρῆ, inquit ille de batinis loquens, καλὴ ἐκπλύνειν, πρὶν ἐπιχειρεῖν προσφέρεισθαι τὸν καρπὸν τὸν ὅπερ ἔχῃ ἡκιστα κἄπι τῶν συκαμίνων ἐστὶ ποιητέον. sermone de sycaminis scribi non placet ἀντὸς ἡμερῶν. Lego τεττάρων, auctore Theophrasto. ἔχοντι αἰτ, δυνχας σιδηρᾶς ἐπικνίζουσιν· αἱ δ' αὖ ἐπιανισθῆ, ἡ ταρταῖα πέτταται. Plinius: *sed cum factum est, quia demeritur.* Ait Athenaeus: παρ' Αἰσχύλου ἐν Φρυξίῳ ἐστὶ τῆ Ἔκτορος. Haec Aeschyli fabula inscripta fuerat a ποῦ Φρύγες ἢ Ἔκτορος λύτρα. Argumentum erat ex Ἰλ. β' αψ. Apud Polluc. l. VII. c. 29. laudatur Aeschyli drama Φρύγες ἢ Λύτρα, ubi sic scribe hunc versum: ἀλλὰ ναυαῖς φορτηγὸς ὅς τις (vel αἷς τις) ῥῶπον ἔξαγεν χθονός. Emendavimus deinde: ἐν δὲ Κρήσσαις καὶ κατὰ τῆς βᾶτης, ex antiquae fidei codicibus. Nempe hoc vult Athenaeus, μάστιγι dici etiam, quae rubi ferunt. Ovidius: *Cornaque et in arvis haerentia mora rubetis.* Eustathius ex hoc ipso, ut primo loco: σημειῶσαι, ὅτι καὶ τὰ τῆς βᾶτης μόρα λέγεται Galenus de comp. med. τῶν κατὰ τόπους l. VI.: μίγνυται δὲ καὶ τῶν βᾶτων τὸν καρπὸν, ὃν ἔνιοι μὲν ἀπὸ τῆς φυτῆς παρανομάζουσι, βᾶτινα προσαγορεύοντες· ἔνιοι δὲ συνθέτω προσηγορίᾳ μόρα καλοῦσι, προστιθέντες τὰ ἀπὸ τῶν βᾶτων. Hieronymus Paulino: *Amios pastor et rusticus, et rubrum et nigra dextringens.* In Aeschyli versibus scribe μιλτοπρέπῃ vel μιλτοπρέποισι, ut laudat Eustathius: et omnino cum MSS. ταύτῃ χρόνῃ. Sensus est: pendere in eadem arbori aut frutice mora alia alba, alia nigra, et item alia rubra. Pro γογγύλον μόρον Eustathius scribit ερογγύλον· quod idem est. Sciendum etiam, μῶρα per ω longum scribi in quibusdam exempl., ut μοχ τὸ μῶρον τὸ βατῶδες· sicut in Galeni libris saepius. Ovidius: *haerentia mora rubetis* Eustathius per o parvum semper, ex Athenaeo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

et σπερματώσεως mentionem facit: in παστιναις σπερμά-
των πετασώδη φύτιν agnoscit. An isti similesve hujus scri-
ptoris loci huncce possint illustrare, statuant rerum natu-
ralium et bonarum literarum mystae. Nobis pleraque hu-
jus physici in his commentariis relata aut obscura aut in-
signiter videntur esse corrupta. Sequentia sic fortasse
concipienda: καθάπερ ὑφαίμενος ἕσας, καὶ διαιτροφὰς ἔχει
ψ. Prioribus verbis color huic pomo sanguineo proximus
tribuitur: posterioribus succi natura declaratur. ἄβρυναι
etiam Parthenio sunt συκάμιναι, quae Salmonio et Hesy-
chio βάτιαι, Galeno constanter βάτινα plurimis locis. De-
metrii Ixionis, veteris critici, verba male capta interpre-
tibus. Ita illa scribe: Δημήτριος δὲ ὁ Ἰξίων τὰ αὐτὰ συκά-
μιναι καὶ μόρα, οἷον αἰμόρροια καὶ σύκων ἀμάλνω. Id est: De-
metrius Ixion eadem putat esse *ficamina* et *mora*: sic dicta
quasi αἰμόρροια (nempe μόρα) et σύκων ἀμάλνω (refer ad
συκάμιναι). Vult mora ita dicta ob succi colorem: *fyca-*
mina ob saporis praestantiam, quasi ficibus sapiant melius.
Eustathius quo loco disputat de mutatione diphthongi *ει*
p. 106. in simplicem *ι* vocalem, hoc *ficaminorum* etymum non
praetermittit. In ea historia, quae ex Pythermo narratur,
scribendum: περιπέσειν δὲ τέτω τῷ δεινῷ καὶ αἰκόλια. Ali-
ter non constat hellenismi ratio. κάρυα significatione la-
xa dici omne genus ἀκροδρύων, docet nos Athenaeus, ad-
dens: Ἐπίχαρμος δὲ κατ' ἐξοχὴν, ὡς ἡμεῖς. Κατυροτρά-
γωνα κάρυα, ἀμυγδάλας. Sed Epicharmus, inquit, per ex-
cellentiam juglandes nuces ἀρρελλανίαι κάρυα. Poëtae verba,
Κατυροτράγωνα κάρυα, ἀμυγδάλας, longe aliter et inter-
pretes et alios doctissimos viros scimus accepisse: quasi
vox ἀμυγδ. non poëtae, sed Athenaei esset, quem putant
hoc velle, Epicharmum per κάρυα intellexisse amygdalas.
Sed falluntur omnes, quod clarum faciunt nimis voculae
ὡς ἡμεῖς. Quis dubitat, vulgo Graecis κάρυα fuisse nuces
juglandes? De iis sentire Epicharmum, probat auctor,
qui καρύων et amygdalarum simul facit mentionem. Ap-
positissimus est, quem subjicit Athenaeus, Philyllii locus:
Ὡαί, κάρυα, ἀμυγδάλαι. In versu Epicharmi quid sit κα-
τυροτράγωνα, utcunque explicare possum: analogiam ejus
verbi invenire non possum. Scripserit fortasse: Κατυρά
τραγάλια, κάρυ', ἀμυγδ. Priore significatu κάρυα dixerunt
et amygdalas et castaneas, inquit Athenaeus. Confirmat
Hesychius: καρύαι, τὰς ἀμυγδάλας καὶ κασάνους. καρύας
vocabant et amygdalam arborem et castaneam. μόσηνα κάρυα
quaenam sint, exspecto, ut aliquis me doceat. In libris

medicorum plurima exstant καρύων cognomina. Unum il-
 lorum hic latet, ut arbitror, corruptum. Phrynichi ver-
 sus mutili sunt, sic, opinor, integrandi: — τὰς δὲ γομ-
 φίας ἄπαντας ἤτοις ἐξέκοψεν. ὥς νῦν Οὐκ αἶν δ. Cypriae
 amygdalae hodie in Hispania praesertim non rarae: inde
 allatas Lugduni vidimus, proorsus, ut ait Athenaeus, παρὰ
 τὰς ἀλλαχόθι ἐπιμήκεις, καὶ κατὰ τὸ ἄκρον ἐπικαμπεῖς. Ma-
 gnitudine triplo aut quadruplo vulgares superant: figura
 accedunt ad siliquas. παρὰ τὰς ἀλλαχόθι ἐπιμήκεις, οὐλο-
 γιορες sicut, quae quae nascuntur alibi. Scripti: παρὰ τὰς
 ἀλλαχόθεν, quae aliunde affertuntur. μυκήρες Lacones di-
 cuntur appellasse τὰ μεγάλα κάρυα. Hinc corrigas licet
 Hesychium. μύκηρος, ait, ἀμυγδαλή. τινὲς δὲ τὰ μῆλα
 κάρυα. Emenda τὰ μεγάλα κ. aut τὰ μαλακὰ κ. Nam ita
 MSS. isto loco. Possis etiam τὰ Μήλια κάρυα, quae fuit
 Scaligeri conjectura. Lacones igitur sic: Tenii non ma-
 gnas, sed dulces amygdalas aut nuces μυκήρες dicebant.
 Τηνίς δὲ τὰ γλυκερὰ κάρυα. Tenii sunt populi Τηρι in-
 sulae, Cycladum unius. Etymon dictionis ἀμυγδαλή,
 quod ex Herodiano affertur, idem est cum iis, quae ex
 Oro describit auctor Etymologici, ubi scribendum: Ἀμυ-
 γδαλή, παρὰ τὸ ἐν τῇ καλυφῇ τῇ μετὰ τὰ ἔξω χλωρὸν πολ-
 λὰς ἀμυχὰς ἔχειν. Amygdala inde dicta, quia in termine,
 quod extimo viridi proximum est, multas ἀμυχὰς, id est sca-
 rificationes; habeat. Ita Graeci a figura: Hebraei תרופ,
 quasi vigilansem, vocant amygdalum. Quoniam, ut scri-
 bit Plinius, ex bis, quae hyeme aquila exoriente concipiunt,
 flores prima omnium amygdala mense Ianuario. Et arbo- p.107.
 rem et fructum eadem voce significari observat Hesychius:
 ἀμυγδαλή τὸ δένδρον καὶ τὰ τραγήματα. Ineptissime
 hodie in codicibus ejus grammatici καὶ τὰ πράγματα. Pro-
 verbum illud: Ὄνος βαδίσεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων, Va-
 dis asinus ad paleas bellavium: sive, ut placebat illustri
 Scaligero, τραγήμα σὺν, quae tua sunt bellaria: propter
 verbum βαδίσεις de iis interpretor, qui, postpositis me-
 lioribus, eligunt deteriora. Secundae mensae neque ci-
 bis constant succulentis, et fere sunt medicis suspectae.
 Qui ergo nimium illis delectantur, asinis similes, qui non
 grano frumenti, sed palea vescuntur. Ista ex Nicandri
 Georgicis, Φηγύσον Πανὸς ἄγαλμα, proorsus Sphingis aeni-
 gma vel folium Sibyllae sunt mihi. Interpretes prover-
 bium hinc exsculpunt ingeniosius, quam verius. Sueto-
 nius auctor est, Lutatium Daphnidem a Lenaeo Melisso
 per cavillationem nominis Πανὸς ἄγημα dictitatum. Pote-

rant istis expleri chartae ab iis, qui adagium hic latere censent. Nobis aliter videtur, et de vero Panis simulacro, quod esset fagineum, Nicandrum esse locutum putamus. Quo autem consilio haec paucula verba ab auctore epitomae sint excerpta, hoc vero est, cuius causam quaero, nec invenio. Φηγοί, non Φηγύβιον, pars MSS. habet, in qua lectione aliquod fortasse acumen. Jocus est παρὰ προσδοκίαν, cum ait Aristophanes: Ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδαλάς λαβὼν τασδί, κάταξον τὴν κεφαλὴν σουτῷ λίθῳ. Age, sume has amygdalas, et saxo tibi caput frange. Expectabat auditor: et illis saxo frange Plenae exemplis figurae hujus et Aristophanis et aliorum comicorum fabulae.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

Tryphonis locus illustratur. μηκρόβατος, nucifrangibulum. κάρυα λόπιμα sive Euboica. κάρυος natura, et vox καρχευῶδες multis locis restituta. πλατὺ κάρυον, λευκασμένον κάρυον. Esculi glandes inter bellaria. Ignis igne validior aut remissior. Castaneae dicuntur ἄμωτα vel μότα.

Tryphonis, acutissimi grammatici, verba sunt: ἀμυγδαλῇ δὲ τὰ δένδρα, κτητικῆ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τῆ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τῆτο περισπωμένῃ. Hoc vult, ἀμυγδαλῇ, cum arborem significat, possessivae formae nomen esse, deductum a fructu, (id est, a voce ἀμυγδάλη fructum significante) ideoque circumflecti. Similis tonus aliorum ejusdem terminationis κτητικῶν, ut χρυσῇ, χαλκῇ, λεοντῇ. Confer interpretationes aliorum cum ista. Reperies, eruditissimos viros nescisse exponere παρὰ τὸν καρπὸν. Est autem usitatissimum grammaticis hoc genus loquendi. Nucifrangibulum Lacones vocabant μηκρόβατον, inquit Pamphilus. Hesychius paulo aliter: μηκρόβας, καρυεκατ᾽ ἀκτης. Instrumenti hujus formam et vim ejusque causas explicat philosophus in Mechan. quaest. XXIII. Ipse vocat ὄργανα πρὸς τὸ καταγνύναι τὰ κάρυα. Caput unum sequitur excerptorum in hanc sententiam: Ὅτι Ποντικῶν p.108. καλεμένων καρύων, ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. Saepè questi sumus de negligentia ejus, qui

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χρυσῶδες. πλατὺ κάρυον Dalecampius *castaneam* interpre-
 tatur, cum ait auctor: τὰ δὲ πλατεῖα Φυσαδέερα ἔσι. Su-
 specta nobis haec sententia. Sequitur namque ex Philo-
 timo: Τὸ πλατὺ καὶ τὸ καλέμενον Σαρδιανὸν δυσπατέργυσε
 p.109. ἔσι. Manifesto separantur nux lata et Sardia-
 num inter harum rerum peritos, Sardinum κάρυον esse casta-
 neam: aliud ergo nux lata. Nam quod vim hujus argu-
 menti eludit Dalec. pro eodem accipiens latum et Sardia-
 num κάρυον in superiorum verborum versione, fallitur vir
 doctus, et incuria hellenisini peccat graviter. Ego non
 video, cui nucum generi latae cognomen potius conve-
 niat quam amygdalae, quam et Diphilus paulo post pro-
 nuntiat Φυσάδη. Galenus nondum perfecte maturas nu-
 ces vel amygdalas solet appellare χλωρὰ κάρυα καὶ ὑγρὰ,
 et ἄποια καὶ ὑδατώδη. Diphilus apud Athenaeum eas, quae
 tantum quod maturitatem sunt affectae, λελευκασμένας
 quoniam materia illa ovi albumini similis, quae tempore
 suo in nucem duratur aut amygdalam, immatura coloris
 est aquei, matura candidi. Diphili verba: τὰ ἀπαλὰ καὶ
 λελευκασμένα εὐχυλώτερα ὑπάρχει. Et ποκ: τὰ ἀπαλὰ καὶ
 πλήρη καὶ λελευκασμένα καὶ γαλακτώδη ὄντα. Plenas appel-
 lat, quae non sunt siccae. λελευκασμένας, quae probe
 maturuerint, et ex ipsa maturitate candorem consecutae.
 Lego τὰ δὲ σκληρὰ καὶ σφυρὰ, καθάπερ αἱ τε Φηγοί. Sic
 enim paulo post, ubi haec repetuntur: τὰ δὲ σκληρὰ καὶ
 σφυρὰ πεκαίνονται. Φηγοί sunt esculi glandes, quibus in-
 ter bellaria dant locum Plato l. II. de republ., Alexis alii-
 que auctores. Aspera fructuum genera et dura emendari
 scribit auctor τῇ πυρώσει, coctura ignis, addens: εἰάν τις
 ὀλίγη καὶ μαλακῶ πυρὶ χρῆται. Mollem ignem appellat,
 quem Galenus de ther. ad Pisonem πῦρ κῆφον, Theophras-
 tus et multi comici μαλακώτερον et ἥττον θερμὸν in l. de
 igne, Philemon comicus ἀνεμῆνον. Apud Dionem Chry-
 sost. πῦρ χλιαρὸν et ισχύον καὶ ἀκμαῖον opponuntur in orat.
 de invidia. Quo autem modo ignis fiat igne validior aut
 remissior, docebit te acutissimus Theophrastus eo, quem
 modo nominavi, libro. In frequentia cohaesioneve par-
 tium aut raritate positam hujus rei causam, vere statuit
 divinus vir, Julius Caesar Scaliger. Nicandri versum de
 castaneis apud Eustathium emendes licet ex hoc loco
 Ὅδ' τ. Castaneas quidam vocarunt ἄμωτα, noster ait,
 Dioscorides vero μότα. Alteruter videtur corrigendus.
 Crobyli verba sic redigi possunt sub metri legem: — χλω-
 ρὸν ἐρέβινθόν τινα Ἐποττάβικόν κενὸν ὄλων. τράγημα δὴ

Ἔσσιν πιθήκε τᾶτο δὴ πρὸ δυστυχῆς. De Homeri versu consule ejus interpretes Ἰλ. ν.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

Xenophanis aetas in tempora Darii Persae aut Xerxis incidit. κρείος, genus ciceris. Cicadae olim esitatae. Eustathii error indicatur. Aeliani locus obscurus. Σειοπαγῆς vel ΣειοΦαγῆς. ζυμωτικὸς τῆς σαρκός. Formula imprecationis Μὴ ὄραιοιν ἴκοιτο. Θέρμος δημόκοινος. Emendata et illustrata multa.

Restituimus ex membranis veram γραφὴν in postremo versuum Xenophanis: Πηλίκος ἦσθ', ὃθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; Nam Μῆσος prior fuit lectio, quae eruditis hominibus prae-p. 110. buit occasionem comminiscendi aliquid ἀνισόρητον de Mysis. Illi vero frustra fuerunt. Μῆδος est Persarum rex, vel Darius vel Xerxes. Ita Graeci, praesertim Attici, Persas nominant, et Latini. Catullus: *Cum Medi irruere novum mare.* Horatius: *Non finas Medos equitare in ultos Te duce, Cuesur.* In Xenophanis tempora incidisse Persarum irruptionem in Graeciam, vel hic locus manifesto arguit. Sunt e veteribus, qui claruisse Xenophanem tradant Ol. L. In his, si bene memini, Eusebius. Melius Diogenes Laërtius: ἤμαρ κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Florebat Ol. LX. Quin hic quoque numerus justo fortasse minor est. Fuit enim Xenophanes natus minor Pythagora, quem ἀμαύσαι scribebant Ol. LX. Marathonica pugna, qua Darii copiae ab Atheniensibus devictae, pugnata est anno II. Ol. LXXII. Xerxis transitus in Graeciam incidit in annum II. Ol. LXXV. Intercessisse annos aliquot, puta XV. aut XX., ab ea pugna, de qua loquitur poeta, ad id tempus, quo haec ipsi componebantur, per est verisimile. Sedeat nunc ad calculum lector diligens, et temporum rationem ineat: reperiet, verum non esse, florem aetatis suae obtinuisse Xenophanem circa Ol. LX., etsi scio, longaevis hunc virum fuisse, et ultra XCII. annum vitam extendisse. In verbis Sapphus ἀπ' αἰώνων valet in litteris. Nam etiam quidam MSS., dissimulata dialecto Dorica, ἠιόνων praeferunt. Interpres ἀπ' αἰώνων, perpetuo: magno errore. Vera lectio etiam apud

Eustathium Τλ. ν., qui χρυσέης ἐρεβίνθης interpretatur *colo' is buxci*. quia οἱ πυξοειδέες ἐρεβίνθοι nigris praesent, ut sequitur non longe inferius. κρείς inter cicerum species non solum Theophrastus recenset, verum etiam quicumque hoc tractarunt argumentum. Suspicatur Eustathius, κρείς dictos propter magnitudinem de nomine Crii. Coeli filii, ut est in fabulis. Favent optimi viri conjecturae Sophili mox verba: Ὁ πατήρ ὁ ταύτης πολὺ μέγισός ἐστι, κραιῶς ἐρεβίνθος. Ac sicut modo per ει, modo per simplex ι scribitur κραιῶς, cum cicer significat: ita et nomen Gigantis in Hesiodo Κραιῶς, Apollodoro Κριός. Vide et I. III. c. X. Sed de isto genere cicerum contraria scribuntur magnis auctoribus. Plinius κριὸν ab arietini capitis similitudine scribit appellatum, et parvitate eos facit insignes. Galenus I. I. de vir. alim.: μέλανες δ' εἰσὶν ἔργοι καὶ μικροί, κατὰ Βιθυνίαν μάλιστα γινόμενοι, καὶ καλέμενοι κριοί. Cicadas venisse antiquitus in pauperum mensas non minus quam locustas, de quibus dubitat hodie nemo, clare testatur Alexis, vetulam pannuciam ita loqui faciens: τὰ μέρη δ' ἑμῶν χ' ἢ σύνταξις τῆ βίης ἐστὶ κύαρος, θέρμος, λάχανον, γογγυλὶς, ὄχρος, λάθυρος, Φηγός, βολβός, τέττιξ. Eustathio hoc adeo visum est absurdum, ut τέτιξ, non τέττιξ, hic scripserit, et de nescio quo edulii genere eam vocem exposuerit. τέτιξ, inquit hunc locum

p. 111. Alexidis interpretans, βρώσιμόν τι καὶ αὐτό, ὃ καὶ σημεῖωσαι. Fallitur vero Eustathius: nam esitatas veteribus fuisse cicadas, et quidem provocandi appetitus gratia, quod magis mirum, auctor Athenaeus I. IV. ἤσθιον, ait, καὶ τέττιγας καὶ κέρκωπας ἀνασουάσεως χάριν. Eodemque in libro Anaxandridae versus habentur de apparatu nuptiarum Iphicratis, ubi τέττιγες ὄπτοι inter caetera recensentur. Hinc illa Aeliani gravis indignatio contra sui saeculi homines, qui musicum animalculum in cibi usum vertere non vererentur. Ἐγὼ ἶδον καὶ τέττιγας εἶραντάς τινας, καὶ πιπράσκοντας ἐπὶ δεῖπνον· καὶ μάλα γὰρ ἐδείπνει. τὸ γὰρ τοι ζῶον τὸ κάμβορον τῆτο ἐδὲ ὑμῶν φείδεται· ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ταρίχως ἐργάσασθαι τολμῶσι. καὶ σφᾶς αὐτὰς λελάθασαι ταῖς Μύσαις ταῖς Διὸς θυγατράσι ταῦτα ἀπὸ θυμῶ ὄραοντες. Hoc est: Ego vero quosdam vidi, qui cicadas in lepore digerebant, et ad coenam venderent. Nec desuit, qui illis, et avide quidem vesceretur. Istud enim, o cicadae, omnivorum animal ne vobis quidem parcit, sed etiam de vobis salsamenta conficere homines sustinens: invitis Musis, Jovis filiabus, hoc se facere ignorantes. Ita exponi debet

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

phanes diverso casu extulit in Lysistr.: Ἄλλα μὴ ᾠραῖ
ἴκοισθ'· ὡς ἐστὶ θωπικαὶ φύσει. Theophylactus in epist.
Μὴ ἴκοιτο ᾠρας ὁ Λεύκιππος. Plutarchus in Themist. ex
oda Timocreonis Rhodii in Themistoclem: οἱ δ' ἤσθιοι
κ' ἠύχοντο, μὴ ᾠραν Θεμισοκλέους γενέσθαι. Haec sunt
mendosa. Scribo: μὴ ᾠραις vel ᾠρας Θεμισοκλέα παραγε-
νέσθαι, ne ad anni finem perveniret: hoc est, ut ante an-
num vertentem moreretur. Dionysius Halic. mentem hu-
jus locutionis explicat, cum ita scribit in. l. de struct. dict.:
ἐκάλειν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα πάλιν ᾠραις ταῖς αὐταῖς
προσδέχσθαι. Igitur ᾠραι in hac formula est annus vertens.
Et ᾠρας et ᾠραισι dictum pro εἰς ᾠρας, ut in contraria be-
ne precandi formula apud Theocritum: Κ' εἰς ᾠρας κ' ἤπει-
τα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης. Plato epist. 7.: μένε ἐπὶ
τέτοις τὸν ἐναιυτὸν τέτον'· εἰς δὲ ᾠρας ἄπιθι. Glossarium:
εἰς ᾠρας, ad annum. Aristophanes Ran. articulum infe-
rens diverso sensu accepit pro quot annis: Ἡ τὴν πόλιν
σώζειν φησ' εἰς τὰς ᾠρας. Nunc corruptum istius poetae
locum emendemus. Scribendum enim: Μὴ ᾠραισι δὴ
ἴκοισθ' ὁ τὴς θέρμης φαγαῖν. Nam illa insititia μετὰ τῶν πα-
κῶν reliquiae sunt scholioli, quo loquendi hoc genus ex-
plicabatur. Primae duae syllabae vocis ᾠραισι coalescunt
in spondaeum cum praecedente μὴ, ut apud poetam Ἡ
ἔχ' ὀράας. Olim emendabam: — μὴ ᾠραισι δὴ, Φεῦ τῶν
πακῶν! ἴκοισθ' ὁ τὴς θέρμης φαγαῖν. Tertium versum ita
scribo: Ἄλλ' ἐκ ἀπεπνύγη καταφαγαῖν. τίς δ' ὄδσ; Sextum
indubitanter ita expleo: Ἀπέβαλεν ὄσπρις λίπος Κλεαί-
νετος. In priore versu Lycophronis scribo Καὶ δημόκοι-
νος ἐπεχόρ., non δημόκριτος. θέρμος δημόκοινος, cicer ple-
bejum. Persius: plebeja cadere beta. Alteram lectionem,
si cui forte magis arrideat, exponimus libro sequente.
Sed vocem δημόκοινος in Eustathii scimus existare com-
mentariis.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

Athenasi mos in describendis poetarum locis. θερμο-
κύαμος Granī ζώωσις vel θηρίωσις. ἀπεγλυκα-
σμένος, et similia multa. Φώζειν vel Φώγειν. δρυ-
πέπεις ολίυαε. Aristophanis fabula Νῆσοι. Φαῦ-
λαι ολίυαε: συμφυλίδες ολίυαε et γεργέριμοι. Ζυγ-

γίνεσθαι δρυπέπεισι. *Scandix olus vile. Vocis φα-
φανίδες penultima aperis. ἄπλυτοι φαφανίδες et
θαλάσσιαι vel θάσσιαι.*

Solet Athenaeus, quando plusculos ex aliquo poeta ver- p.113.
bis describit, multa saepe omittere, quae ad sententiae
summam nullum momentum habeant. Hoc observato, fa-
cile est videre, quomodo concipiendi hi versus Diphili:
Ὅτι ἔστιν ἄδὲν τεχνίον ἐξωλέερον Ἴδ' πορνοβοσκῆ. Κατὰ τὴν
ἰδὲν πωλεῖν περιπατῶν βύλομαι. In secundo versu praeter-
missus est alicujus sermo, qui loquentem erat interfatus.
Observandam apud Diphilum vocem *θερμοκυάμης*, admo-
net brevior ex Athenaeo: σημείωσαι, φησί, τὸ θερμο-
κυάμης, ἐπεὶ καὶ νῦν ἔτι λέγεται. Eustathius: Δῆλον δ' ἐκ
τῶν παλαιῶν, καὶ ὅτι συνθέτως θερμοκύαμοι λέγονται, οἱ καὶ
ἰσυνθέτως θέρμοι λεγόμενοι. Theophrasti codd. habent
hodie μόνα ἢ ζῶνται τῶν σιτωδῶν. Athenaeus τῶν χυδρο-
γῶν, et ita Eustathius. Non refert hylum. Sic saepe suis
pro Theophrasteis verbis utitur, ut supra quodam loco
πεταμένον pro τετανόν. Et his similia multa. ζῶσθαι
granum dicitur, quod ζῶον ἐμφύει, in quo animal inpauci-
per. Alibi θηριῶσθαι dixit Theophrastus, ut in I. de causis.
c. 7.: ἢ θηριῶται, καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων. Sed
quomodo verum erit, cicer non ζῶσθαι, cum statim se-
quatur, generari in cicerе κάμψας; Omnes libri constan-
ter: ὁ δ' ἐρέβινθος, φησί, μέγας γίνεται διαφθειρόμενος.
Dalec. μέλας. Diphili Siphnii dictum est, lupinos abster-
gendi vim habere, multumque alere, maxime autem τὰς
ἐπὶ πλεῖστον ἀπογλυκασμένους, hoc est, eos, qui aqua dulci
diutius fuerint macerati. Galenus: ἐψόμενος ὁ θέρμος, εἴ-
τε βρεχόμενος ἐν ὕδατι γλυκεῖ, μέχρις ἂν ἀποθῆται εἰς αὐτὸ
εἶσαν τὴν σύμφυτον ἀηθίαν, ἐσθίεται. Observabit curiosus
lector ἀπογλυκασμένους pro ἀπογεγλυκασμένους. Sicut I. III.
ἀγλυπται pro διαγέλυπται: et ἀπογλυκασμένος apud Ale-
xidem, ut dicemus I. III. c. 30. Sic ἐβλάσηκεν, ἔκτιπεν,
ἐβύλευκεν, ἐξεπίακεν, et τυρὸς ἐξεγλυμένος, καὶ ἄλλα μυ-
ρία, inquit Eustathius. L. III. in Diphili versu εὐπορηκῶς.
Apud Appianum ὑπομανηκῶς I. Ἐμφυλ. Apud Galenum γα-
ρά ὑπερθερμασμένην I. II. de fac. nat. Eunapius in Liba-
rio vocat λέξεις καταγλωττισμένας, quas alii glossas, exo-
icas aut raras voces et interpretationis indigentes. Fal-
luntur, qui accipiunt aliter. Legi apud Achillem Tatium
et Tatii F. I. I. ἀπεπλήγη τὸ κάλλος in accuratiss. MSS.

pro ἐξεπλήγμην. Saepe enim in eo tempore τὴν αὐξήσι
 omittunt scriptores: cujusmodi sunt in Euangelio πεποιή
 κεισαν, παρατεθήκεισαν et ἐκβεβλήκει· apud Basilium συ
 γέγραπτο, συνδέδοτο et νεναρκήκει. Interdum e contrarie
 ἀναθήκωσιν non necessariam reperias, ut in πεφθάρθαι et
 πεφθαρμένος apud Eriphanium: cujus est etiam istud,
 ψυχὴ παρὰ τὸ πεψύχθαι. Sed haec ὁδὸν πάραργον. In Eri
 charmī versu de phaselis edidimus ex MSS. αἰχ' ὁ Διόνυσος
 Φιλῆ. Videtur excidisse vocula σὰ ante ultimum verbum.
 Φώγειν sive Φώζειν est *in foco aliquid torrere*. Eustathio
 εἶδος πυρεύσεως. Melius, quam, ut alii, Φρύγισθαι. Nam
 τὸ Φρύγισθαι proprium iis, quae in sartagine coquantur.
 p.114. Scripta lectio habet μοχ: Σηπίαι, δρυπεταῖς τ' ἐλαίαι
 Non δρυπεταῖς. Vocem δρυπέταις non semel explicat Eus
 tath. cum accentu in penultima docens scribendam. Ait
 Athenaeus: μνημονεύει τῶν θλασῶν ἐλαιῶν Ἀριστοφάνους.
 Juvat cum istis conferre Pollucis verba L. VI. c. 9.: καὶ
 θλασὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἀν' εὐροις Ἀριστοφάνους. Nefas
 Aristophanis citat Pollux etiam VII. L. c. 42. Ille vero
 Nefas nunquam, sed Νήσας fabulam docuerat. Quare ita
 corrige cum in superioribus locis, tum apud Stobaeum
 ferm. 54. Meminit hujus fabulae comici scholiastes in
 Aves: εἰσοδος, ait, λέγεται, ἣ ὁ χορὸς εἰσισιω ἐν τῇ σκηπῇ
 καὶ ἐν ταῖς Νήσοις· Τί σὺ λέγεις; εἰσὶ δὲ πρὸ αἰδὸς κατ' αὐτὴν
 ἣν βλέπεις, τὴν εἰσοδόν. Eam fabulam videtur poëta edi
 disse, ut insularum miserias sub imperio et episcopis
 Atheniensium populo ob oculos poneret. Meminit Pol
 lux I. X. c. 11. Idem I. IX., ἐγὼ δ' εὐρον, ait, ἐν ταῖς Νή
 σοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δράμα ὡς Ἀριστοφά
 νους ἢ γνήσιον. Ita ibi legi debet. Deinde scribit interpres,
 Natalis: Πιτυρίδες καλεῖνται αἱ θλασαὶ ἐλαίαι. Libri nostri
 omnes cum editis φαῦλαι ἐλ. Praeter generalem notionem
 vocis φαῦλος, quae omnibus rebus convenit minus bonis,
 proprie olivarum quaedam species ita dicebatur ob par
 vilitatem. Grammatici: φαῦλος λέγεται καὶ ἐπὶ σμικρότη
 τος· ὄθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἢ μικρόκαρπος, ἢ καὶ φαύλια, γη
 νομένη, φασίν, ἐκ κοτίνης κοπέυτος καὶ μεταφυτευθέντος.
 Oleas σεμφυλίδας alii interpretantur nigras, ut noster:
 alii ἄπυρήνες, quae nucleum non habent, ut Hesychius.
 Ubi scribe τὰ πύσματτα vel ἐκπίεσματτα, non πύσματτα.
 Speciem fuisse olivae, quae γεργέριμος diceretur, etiam
 Hesychius adnotat. Quod non caricis solum, sed etiam
 genus olearum ἰσχάδας Attici vocarint, verbo indicat ex
 Didymo Athenaeus: pluribus ex Athenaeo Eustathius

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

pro ἐξεπλήγμην. Saepe enim in eo tempore τὴν αὐξηση
 omittunt scriptores: cujusmodi sunt in Euangelio πεποιθ-
 κεισαν, παραδεδώκεισαν et ἐκβεβλήκει· apud Basilium συγ-
 γέγραπτο, συνδέδετο et νεναρκήκει. Interdum e contrario
 ἀναή/πλωσιν non necessariam reperias, ut in πεφθάρθαι et
 πεφθαρμένος apud Eriphanium: cujus est etiam istud,
 ψυχὴ παρὰ τὸ πεψύχθαι. Sed haec ὁδὸ πάρεργον. In Eri-
 charmī versu de phaselis edidimus ex MSS. αἰχ' ὁ Διόνυσος
 Φιλῆ. Videtur excidisse vocula σὰ ante ultimum verbum.
 Φώγειν sive Φώζειν est *in foco aliquid torrere*. Eustathio
 εἶδος πυρεύσεως. Melius, quam, ut alii, Φρύγασθαι. Nam
 τὸ Φρύγασθαι proprium iis, quae in sartagine coquuntur.
 p.114. Scripta lectio habet μοκ: Σηπταί, δρυπεταῖς τ' ἐλάαι.
 Non δρυπεταῖς. Vocem δρυπέταις non semel explicat Eu-
 stath. cum accentu in penultima docens scribendam. Ait
 Athenaeus: μνημονεύει τῶν θλασῶν ἐλαιῶν Ἀριστοφάνους.
 Juvat cum istis conferre Pollucis verba L. VI. c. 9.: καὶ
 θλασὰς δὲ ἐλάαις ἐν Νήσοις ἀν' εὐροις Ἀριστοφάνους. Nefas
 Aristophanis citat Pollux etiam VII. l. c. 42. Ille vero
 Nefas nunquam, sed Νήσους fabulam docuerat. Quare ita
 corrige cum in superioribus locis, tum apud Stobaenum
 ferm. 54. Meminit hujus fabulae comici scholiastes in
 Aves: εἰσοδος, ait, λέγεται, ἣ ὁ χορὸς εἰσισιον ἐν τῇ σκηπῆ.
 καὶ ἐν ταῖς Νήσοις. Τί σὺ λέγεις; εἰσι δὲ περὶ αἰθρὴ κατ' αὐτὴν,
 ἣν βλέπεις, τὴν εἰσοδον. Eam fabulam videtur poëta edi-
 disse, ut insularum miserias sub imperio et episcopis
 Atheniensium populo ob oculos poneret. Meminit Pol-
 lux l. X. c. 11. Idem l. IX., ἐγὼ δ' εὐρον, ait, ἐν ταῖς Νή-
 σοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτύεται τὸ δράμα ὡς Ἀριστοφά-
 νους ἢ γνήσιον. Ita ibi legi debet. Deinde scribit interpres
 Natalis: Πιτυρίδες καλεῦνται αἱ θλασαι ἐλάαι. Libri nostri
 omnes cum editis φαῦλαι ἐλ. Praeter generalem notionem
 vocis φαῦλος, quae omnibus rebus convenit minus bonis,
 proprie olivarum quaedam species ita dicebatur ob par-
 vilitatem. Grammatici: φαῦλος λέγεται καὶ ἐπὶ σμικρότη-
 τος· ὄθεν καὶ φαύλη ἐλάια ἢ μικρόκαρπος, ἢ καὶ φαυλία, γι-
 νομένη, φασίν, ἐκ κοτίνης κοπέυτος καὶ μεταφυτευθέντος.
 Oleas σεφυλίδας alii interpretantur nigras, ut noster:
 alii ἄκυρῆνες, quae nucleum non habent, ut Hesychius.
 Ubi scribe τὰ πείσματα vel ἐκπίσματα, non πείσματα.
 Speciem fuisse olivae, quae γεργέριμος diceretur, etiam
 Hesychius adnotat. Quod non caricas solum, sed etiam
 genus olearum ἰσχαδάς Attici vocarint, verbo indicat ex
 Didymo Athenaeus: pluribus ex Athenaeo Eustathius

est in Od. comment. Teleclidis locum qui inter depravissimos retulerit, meo iudicio non erraverit. Interpretes quid sint in illo assecuti, quid non assecuti, esto aliorum iudicium. Nobis videntur pronuntiata haec in Teleclidis fabula ab aliquo divite de misello quodam diu male habito et, ut ait Lucilius, fami pleno. Narrabat beatus iste, se rogatum ab illo aerumnoso, ut vellet ipsi drupparum suarum olivarum et mazaе copiam facere. Lego: *Ἐγγυένεσθαι διὰ χρόνῃ λιπαρεῖτό με δρυπέπει μάζαις τε· αἰεὶ γὰρ σκανδικίσαι* vel *διασκανδικίσαι*. Hoc est: *orabat me obnixus, ut sibi per me liceret drupparis et maza tandem vesci: diu namque se scandice tantum vicissasse. Ἐγγυένεσθαι δρυπέπεισιν, rem habere cum drupparis olivis, pro illis vesci, elegantia est non vulgaris. Sic ὀμιλεῖν οἴνω, vinum bibere. Et τῷ οἴνω προσίνασι* apud Aelianum in III. V. H. Item *συνεῖναι μαινιδίοις* infra l. VII. ex Pherecrate. Simile etiam illud Aristophanis in Vespiis: *σεμφύλων ἐς λόγον ἔρχεσθαι*. Et hoc etiam Alexidis: *πρᾶγμα δ' ἔστι μὴ μετὰ φρέατος ἄνδρον ψυχροτέρῃ Ἀμαρότος*, de quo l. III. c. 35. Non multo aliter Eurpolis *σπλάγχνοις συγγίνεσθαι*, quod exposuimus l. III. c. 34. Sic Latini *rem p. 115. abici esse cum cibo*. Martialis l. III.: *Res tibi cum scottis est, ac mihi cum spruculo*. *διὰ χρόνῃ* valet *tandem post longam remp. δρυπέπει* scribendum *προκαροξύτωνως*. Eustathius de hac voce ex Athenaeo disputans: *οἱ καὶ δοτικὴν πληθυντικὴν αὐτῶν προφέρουσι προκαροξύτονον· δρυπέπει γάρ*. Scribimus *μάζαις τε* ut dicat misellus iste, diu factum esse, cum mazam non gustaverit. Nam etsi pane vilior maza: tamen et maza carebant pauperiores, quos ait comicus in Pluto *σπεῖσθαι ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθας· ἀντὶ δὲ μάζης φύλλ' ἰσχυῶν ῥαφανίδων*. Scribo denique *αἰεὶ δὲ σκανδικίσαι*, vel *ἀεὶ δὲ σκανδ*. Significat enim, se vitam diu sustentasse olere, et eo quidem non legitimo, sed scandice, cuius vilitas ex Aristophane et Plinio est nota l. XXII. c. 22. De voce *ῥαφανίδων* observatum dignum putavit Athenaeus, quod nos explicatum non debemus putare indignum. *ῥαφανίδων* καὶ ἐπιταμένως καὶ κατὰ συσολὴν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Interpretes existimarunt, de prima syllaba illum loqui. Athenaeus de secunda sentit. Audi Eustathium, et cum eo scribe hunc locum: *ἰστέον, ὅτι ἡ ῥαφανίς, ὡς ὁ Ἀθήναιος καὶ αὐτὸ παραδίδωσι, διφθερίται κατὰ τὴν καρίδα, (dixit paulo ante, et brevem et longam reperiri in ea voce ῥαφανίδα) καὶ ἐπιταμένως μὲν, φησὶ, τὴν λήγεσαν Ἀττι*.
Athen. P. III. T. I. K

πῶς παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ· Ταῖς βαφανῖσι δομαῖ, τοῖς δ' ἄλλοις ἢ λαχάνοις (vel τοῖς δ' ἄλλοισι λαχάνοις ἢ, est integer heroicus, quales interdum etiam comici usurpant) συσέλλεται δὲ παρὰ Εὐπόλιδι ἐν τῷ· Ῥαφανίδες ἀπλυτοί Cratini versus integer est anapaesticus trimeter. In versu Eurolidis τὸ ἀπλυτοί jungendum esse cum βαφανίδες, non sine causa dixit Athenaeus. Hesychius: ἀπλυτοί βαφανίδες, ἄτας ἕνιοι, καὶ ἢ ποτάμια, ἃς δὴ καὶ θαλασσίας τινὲς ἐλεγον. Videtur is grammaticus hunc ipsum Eurolidis locum respexisse. Quod si verum est, dubitari non potest, scribendum esse καὶ ἢ σηπαι. Confer cum isto Athenaei loco diligenter. Simul observa, quas vocat Hesychius θαλασσίας βαφανίδας, dici in nostris Athenaei codd. θασίαις, corruptis sine dubio aut hujus aut illius exemplaribus. Ab Hesychianis stant aliquo modo Theophrastea, in quibus λευθαλασσία dicitur semper, quae Λευθασία in Athenaeo.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

Ignis inter cibos. πῦρος. *Veteris comoediae ciborum tenuis.* σκελὴ hominis rustici. διαμασχολίζεσθαι. ὄσχελις et σκελίς. Πιτυίδες, κῶνοι, πυρήνες. *Mnesithei libri περὶ ἐδεσῶν.* Ἀπύρηνη ἀκρόδρυς, ἀπύρηνος ἰχθύς. Nucleus. αἰὶ ὄϊον, ὄρεον εἰ ὄβρον. *Digamma inter duas vo-*
les. Μυτιερὲς σεληνίτιδες. Μολιόνη et Μολίσιαι· λευκιππός. χναύειν. *Urogam παραδογμα πῶς*
triplex ratio apud veteres.

Quantum licet conjicere, videtur Callias argumento tenuis illius et ἀπερίττα τροφῆς, cujus in antiquissimis comoediis erat mentio, antiquitatem ejus generis poetos p.116. probatum esse. Ait enim auctor: περὶ γὰρ τῆς ἀρχαῖότητος τῆς κωμῶδίας διαξίων, φησὶν· Ἐπνος, πῦρ, γογγύλας, βαφανοί, δρυπέταις, ἀλατῆρας. Ignem, ut videtur inter cibos recenset, quem Euenus τῶν ἁδυσμάτων τὸ ἀριστον, condimentorum optimum, appellabat. Alii Prodicum id dictum attribuunt, ut Plutarchus in praec. sanit. Alii dicebantur, ignem apud veteres habitum esse αἰσχίαις, ἢ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

frustra allata ejus verba putant docti: qui non animadvertunt, ab hypothese ad thesin transisse Athenaeum, et p. 117. illud in genere demonstrare, πυρήνα Graecis id quoque dici, quod in nuce aut strobilo aut alio quo sit esui aptum. Usitatioris significatione πυρήν in oliva maloque punico nucleus ligneus dici solet, in uva τὸ γίγχαρον. Inde appellantur ἀπύρηνα, quae hujusmodi osse carent: et per translationem in his libris anguilla sive lampetra dicitur ἀπύρηνος ἰχθύς, vocante auctore πυρήνα τὴν ὀσάδη ἰχθυήραν ἀκανθάν, inquit Eustathius. Simillimum apud Latinos in voce *nucleus* potest observari. In Herodoto planissima esset lectio: τῆτον, ἐπεὶ γένηται πέπων. Athenaeum puto ita scripsisse: neque id temere, ὡς γε ἑμαυτὸν πεῖθω. Ovum Graeci vulgo ὠόν, Sappho et Iones quidam ὠϊόν, Dores nonnulli ὠσον, Argivi ὠβσον, si Hesychio credimus. Aeoles more suo inter duas vocales digamma illud suum inferebant, ut in similibus omnibus. Imitati sunt Latini, ut in plerisque aliis, *ovum*, *ovis*, *ovum*, *ovum*. τα καλέμενα ὑπερῶα superiores sunt aedium partes, Latinis *coenaculis*, non autem *tabulae* aut *contignationes*. σεληνίτιδες γυναῖκες vanissimum commentum illorum sunt hominum, qui lunam inhabitari a mortalibus putarunt: cujus delirii Plutarchus meminit in comment. de facie, quae apparet in orbe lunae. Ibycus poeta Herculem intellexit, cum caneret: Τὲς τε λευκίτιδες κέρως, τέχνα Μολιόνας. Κτανόντα. Is est, qui occidit Alectoridas Molionas sive Molionae filios. Potest scribi vel Μολιόνας, *Molionae*, vel Μολίονας, *Molionae*. Nam et Moliona horum mater, et ipsi Moliones poetis dicti pro Μολιονίδαί. Vide II. λ. Recte etiam λευκίτιδες non λευκίτιδες. Confule Eustathium. Erat scriptum: πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. Fecimus ἐχναύομεν. Eustathius: ἔστι καὶ ἑτέρα ὁμοία σκευωρία παραγωγῆς ἐν τῷ χναύειν, ὃ ἐστὶ λίκνωσ ἐσθίειν. ἔ καὶ ὁ Ἀθηναῖος μέμνηται οἶον, πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. Plura ille de hoc verbo, quae legant tirones, ut de interpretatione Dalecamp. *) ferant iudicium. Ovorum sorbilibum ex Nicomacho poeta meminit Athenaeus. Medicinae auctores Graeci, Latini, Arabes cum istorum passim mentionem faciunt, tum etiam τρεμητῶν (*tremita* medicis Latinis), ἐφθῶν, ἐξεφθῶν, τρηγυρισῶν et πνικτῶν. Quorum et Theophrastus in l. de ignis meminit. Item ἀπαλῶν, quae Coelius Aurelianus *ovis*

*) [Omnia illa hiantes nos versavimus. Dalecb.]

harpala nominat. Leges etiam *ova affusa* apud eundem. *τυτὰ* legi apud Aëtium: sed *πυκτὰ* videtur scripsisse auctor. Simeo Sethi etiam *τῶν κοινῶς λεγομένων αὐγοκελίων* nisi menda est in codice. Eidem *ἐξεφρα* dici invenio, quae in aqua calida coquuntur. *ζυτὰ* ova nominat Moschion *περὶ γυναικ.* c. 126. Sorbilia paene cruda sorbebant, et, ut loquitur Dioscorides, *ὠμὰ ἀπροχλάρα*. Scripsimus *ὠμὰ ἡμίτομα* paulo ante ex Alexide. Latinis *sicis ova*. Martialis: *Secta coronantur rutatos ova lacerant*. Alexidis locum obscure ibi indicatum reperies p. 60. Leges et *ταριχηρὰ* ova, *πικρία condita*: non piscium, opinor, tantum, sed etiam avium, teste Platone in *symposio*.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

p. 118.

Disputatur de vocis πρόπομα significatione, et cibis, qui in gustatione soliti apponi.

Satis compertum est, non alium ordinem servatum ab Athenaeo in explicandis generibus ciborum, quam quo solita ab architriclinis fercula disponi in beatorum coenis. Quod initio epitomes dicebat illius auctor, texturam sermonum istorum esse *μίμημα τῆς τῆ δαίτνης πολυτελείας*, verissimum est. Hoc ipsum significare voluit, cum scriberet isto loco: *Πρόπομα. τῆς φησὶ περινεχθέντος ὁ τῶν δαίτνων ταμίης, Οὐλπιανὸς ἔφη, εἰ κεῖται παρὰ τινι τὸ πρόπομα ἔτι καλέμενον, ὡς νῦν ἡμεῖς φάμεν.* Quoriam haec est sententia: *Coenarum istarum promus condus, Athenaeus, ais, cum circumferretur gustatio, quaesisse Ulpianum, an legeretur apud scriptorem ullum vox πρόπομα, quae nobis hodie usurpatur, portione.* ὁ τῶν δαίτνων ταμίης est auctor horum convivialium sermonum: Athenaeus, inquam. Sunt autem verba brevioris, quae aliter accipiens Dalec. ad Ulpianum retulit, et scripsit *τιμηρῆς* vertit enim *coenarum censor*. Quam multa quam paucis verbis peccat vir optimus? Caeterum ut propositae ab Ulpiano quaestioni satisfaciamus, ita censemur respondendum. *πρόπομα* nomen bifariam accipi solitum pro varietate et temporum et morum. Propria et antiquiore significatione *πρόπομα* appellatum est potio omnium

prima et ante omnem cibum hausta. Ita fuit aliquando moris. De quo scribit Plinius l. XIV. c. 22.: *Tiberio Claudio principe, ante hos annos 40. institutum, ut jejuni biberent, potusque vini antecederet cibos: externis et hoc artibus, ac medicorum placitis, novitate aliqui sese commendantium.* Clarum ex his, ante Tib. Claudium Romanis nondum fuisse moris. coenas a potu inchoare coepisse id fieri eodem tempore etiam apud Graecos, cum esset prius inusitata atque inaudita res, scimus ex Plutarchi symp. l. VIII c. 9. Quare apud vetustiores rerum et morum Graeciae scriptores πρόπομα vox legi non potest, cum esset is mos plane incognitus: rerum enim quam verborum origo anterior. Sed in Plinii verbis ista nobis sunt notanda: *externis et hoc artibus* Nam aliis gentibus inolevisse eam consuetudinem significat. Inter has fuere Bithyni. delicata gens et multiplicis luxus magistra. quod ex historia scimus. De his scribens Phylarchus, ut refert Athenaeus: et moris istius meminit. et vocem πρόπομα vel primus vel inter primos usurpavit. Macedonibus quoque non incognitum fuisse jam olim hunc morem, ex Hippolochi narratione, quam habes l. IV. in., facimus conjecturam. Carani enim lautissimas epulas describens omnium primum hoc ait. singulis convivis. statim postquam accubuerant, phialam esse datam, quam illi sicca-verint. Propterea scribitur l. III. ubi multa de gustationibus. non procul a fine: *Μακεδόνες, ὡς Φησὶν Ἐφίππτος ὁ Ὀλύμπιος, ἐν ἡπίσταυτο πίνειν εὐτάκτως, ἀλλ' εὐθέως ἐχρῶντο μεγάλας προπόσεις.* Reperio etiam inter Graecos προπομάτων aliquod vestigium. Nam l. IV. narrat auctor, apud Lacedaemonium Cleomenem hunc fuisse convivii ordinem. ut vini cyathus ante coenam cuique porrigeretur. Haec prima et propria notio propositae ad explicandum vocis πρόπομα neque aliter illa medici Graeci unquam utuntur, quam ut certa potionum genera significent, quibus ante legitimas epulas utebantur. Sic et Plutarchus accipit de caus. novor. morb. ita disputans: *μέγα δὲ καὶ τὸ τῶν κλημένων προπομάτων. ἡδὲ γὰρ ὕδωρ οἱ παλαιοὶ. πρὶν ἐντραγεῖν. ἠέπινον· οἱ δὲ νῦν, ἄσπει προποθοσθέντες, ἄπτονται τῆς τροφῆς διαβρόχῃ τῷ σώματι καὶ ζέοντι, λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὑπέκτασμα τῆς ὀρέξεως, εἰδ' ἕτως ἐμφορούμενοι τῶν ἄλλων.* His verbis Plutarchus in tria distinguit sui temporis coenas: προπόματα praecedunt; sequuntur τὰ λεπτὰ καὶ τομὰ, qualis levisse periculum stomachum; deinde caetera omnia.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vii in Il. Georg., ut postea observavi. Pleraque eorum, quae superioribus interculis sunt commemorata, inter bellaria facile inveniant locum: ideo venuste Plutarchus seriem hanc et ἀκολυθίαν τῶν δαίτυων, ut loquitur Athenaeus, μετακόσμησιν appellat et traductionem ἀπ' ἑρῆς ἐπὶ εὔουα· quod etiam in sequentibus convivator noster declarabit.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

Μαλάχη et μολόχη. *Malvae semen: πλακῆς. κρηπίς, in operibus pistorum. Balteus. Alimus veterum. σικυωνία, cucurbita. Indicae cucurbitae: ἀρτυταί κάταφθοι. Philosophi comicis ἰγγίσι. κνίσσα et τροφή ἀκισσος. Ciborum apparatus μετά κνίσσης et ἀνευ κνίσσης. Ραίσινα Ὠρῶν ἕξτερον. πόλος, caelum. ὠὼν ἡμίτομα. Ἄλια quaedam.*

Nisi alienum locum ista occupant, τῆτο Ἀττικῶς, in iis, quae de malva scribit Athen., μαλάχη dixerunt Attici, non μολόχη. Ita sentit et prior interpret: posterior quam rationem suae sententiae et emendatae scripturae habuerit, scire non laboro. In Epicharmi acroteleutia Πρώτερος legit Eustathius: sed illius codices et mutili sunt hac parte et emendandi. I. in Od. comm. Malvae σπερματικὸν τύπον appellavit Phanias, quod Plinius *semen*, Dioscorides τὸν καρπὸν. Alii *placentium*, ait Phanias. Hesychius quoque: πλακῆς ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης. Causam hujus appellationis explicat, quod orbiculus ille pectinatim sit incisus, ut solent incidi placentiarum crepidines: τὸ γὰρ κτενώδες ἀνὰ λόγον, καθάπερ ἢ τῆ πλακῆντος κρηπίς. Etiam hodie pleraque eorum operum, quae pistores et dulciarii faciunt, limbo denticulato instar pepi aut cymatii ornari solent. κρηπίς, eleganter ea lorica dicitur cum suo ornamento. Cato *bitum* nominat saepius. Sed videtur haec crepido, ceu emblemata, operi jam absoluto fuisse adjecta, aut, ut melius dicam, opus perfectum in ipsam fuisse injectum. Scribitur enim l. XIV. in descriptione cujusdam placentiarum

τρε: πύρνος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὁμοίος ταῖς λε- p.121
 γομέναις κρηπίσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τῷ πυρῷ σκευα-
 ζόμενα πλακύντια. Hesy chius non substernit, sed impro-
 rit crepidinem placentis. κρηπίς, αἶτ, λέγεται καὶ τὸ
 ἐπίπλασμα τῶν ἐγγύτων πλακύντων. Reperio et apud Sui-
 dam crepidinis hujusce mentionem in voce διακόνιον.
 Polluci κρηπίς proprium placentae genus, descriptum
 ipsi l. VI. c. 11. Malvam sylvestrem praefert Diphilus
 hortensi: Dioscoridis iudicio hortensis est ἰδαδιματῆρος
 μάλλον τῆς χερσαίας. Ex Hermippo refert deipnoso-
 chista, vetustissimos homines, cum celeberrimam illam
 alinum componerent, indidisse etiam malvam. ἄλιμον,
 intellige σύνθεσιν. Remedium quoddam id fuit contra fa-
 mem et sitim: unde nomen utrumque ἄλιμος et ἀδίψα.
 Sapientes illos priscos hoc pharmaco usos legimus pro
 cibo et potu. De alimo multi: locus autem Hermipri
 est sumptus ex illius l. de septem sapientibus. Proclus in
 Hesiodicum versum, Οὐδ' ὄσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφο-
 δέλῳ μέγ' ὄνειαρ, ἴσως, inquit, καὶ ἀφ' ἰσορίας τῆτο
 λέγει. Ἑρμιππος γὰρ ἐν τῷ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ τῆς
 ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος (μα-
 λιμὸν Ἡρόδοτος) ἐν τῷ πέμπτῳ τῷ κατ' Ἡρακλέα λόγῳ.
 καὶ Πλάτων ἐν γ. τῶν Νόμων Ἐπιμανίδην φησὶ μισρόν
 τε ἰσομαχίον προσφερόμενον, ὡς διατελεῖν τὴν ἡμέραν
 ἢν δ' ἐξ ἀσφοδέλης καὶ μαλάχης ὅταν αὐτὸν ἄλιμον καὶ
 ἀδίψον ἐποιεῖ. Aliam compositionem alimi refert Tzetzes:
 cuius loco petulantiam in Proclum nemo mentis compos
 sequo ferat animo. Mirum vero, quare dicatur μοχ,
 Megalopolitas appellasse cucurbitam σικυωνίαν. Nam ea
 vox non Megalopolitarum Arcadum propria, sed multo-
 rum Graeciae populorum communis fuit. Hesy chius:
 σικυωνία, κολοκύνθη. Hippocrates quoque non semel σι-
 κυώνην appellat τὴν κολοκυνθίδα, interpretibus Galeno et
 Erotiano. Proxima verba faciunt mihi negotium: Θεό-
 φραστος δὲ τῶν κολοκυντῶν ἕκ εἶναί φησιν ἐν μέρος ἰδέας.
 Ipsum primo loquendi genus suspicionem movet: ἕκ εἶ-
 ναι ἐν μέρος ἰδέας: quomodo putem vix locutum Theo-
 phrastum. Sententia deinde manifesto falsa: nam plures
 esse cucurbitae species diserte negat philosophus. σικύνη,
 αἶτ, καὶ κολοκυνθης, τῆ μὲν εἶναί φησι γένη, τῆς δὲ ἕκ
 εἶναι, καθάπερ τῆς ῥαφανίδος καὶ τῆς γογγυλίδος, ἀλλ'
 ἐν τῷ αὐτῷ γένη τὰς μὲν βελτίνας, τὰς δὲ χείρας. Athe-
 naei iortanibus etiam hic memoriam licet accusare, aut li-
 berrimum perfidiam: nisi credere malimus, attentionem

illi defuisse, qui haec excerpebat. Legi malim: ἄχρι δὲ τῆ νῦν λέγεσθαι παρὰ Κνιδίοις τὰς κολοκύντας σικύας Ἰνδικάς. Vel sic potius: τινὰς κολοκύντας Ἰνδικάς. Nam sine distinctione omnes cucurbitas fuisse dictas Cnidiis Indicas, falsum censeo. Tamen ut ista lectio sonat, Cnidiis Ἰνδικῆ tantundem valuit, atque κολοκύντη. Cucurbita ἀρτυτῆ condiebatur hyssopo, origano aliisque herbis condimentariis. Aëtius I. I.: χαίρει δ' εἰκότως ὀργάνω ἀρτυμένη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὑδατώδη ποιότητα. *Sessilem* cucurbitam Dalecamp. vocavit, quae in prioribus editionibus κάθουδος. **¶ 122.** Nos fecimus ex scriptis manu εὐεκριτωτέρα ἢ κάτεφθος, vel, ut est in aliis, κάθεφθος, subscribente etiam Natalis codice. κάτεφθος, ut ἀπεφθος, valde cocta vel elixa. Paulo post: δεῖ δὲ αὐτὰ λαμβάνειν ἐφ' ἃ μᾶλλον. Hermippi versum ita potius scribam: Τὴν κεφαλὴν ὅσην ἔχει; ὅση κολοκύντη. *Quantum magnam carnis habeat? quanta est cucurbita.* Non ὅσην κολ., quantum habeat cucurbitae carnis. Comicos Atticos nihil fecisse libentius, quam ut philosophorum disciplinas et institutionem in scena traducerent, et populo ridendam propinarent, ex Aristophanis dramatibus, Diogenis Laërtii historia et hisce commentariis nemo ignorat. Athenaeus hoc loco Epicratis plusculos versus descripsit, quibus Platonis schola ridetur falsissime. Inducebatur medicus quidam Sículus discipulis Platonis oppedens, subtilibus atque, ut existimabat, inanibus illorum disputationibus et divisionibus offensus: frendunt juvenes dentibus, et tantam contumeliam parant ulcisci, fecissentque adeo, nisi eorum motus auctoritas praesentis magistri compescuisset. Ait poeta: Τὸ γὰρ ἐν Λέσχαις τοιαῖσδε ταῦτα ποιεῖν Ἐπρεπὲς, εἰδ' ἠμέλησε τοῖς μαιρακίοις. Posterior versus corrigendus omnino est. Scribe: Ἄπρεπὲς, εἰδ' ἠμέλησε τ. μ. Ingentem iram conceperisse adolescentem, indicat illo versu: δεινῶς ἀργίσθησαν, χλευάζουσαι τ' ἐβόησαν. Ergo illi factum medici judicaverunt, sicut erat, ἀπρεπὲς: et εἰς ἠμέλησαν αὐτοῖς, non neglexerunt factam sibi injuriam. Locum integrum ita concipiebat ὁ μακαρίτης Scaliger: Τὸ γὰρ ἐν Λέσχαις τοιαῖσδε ταῦτα (vel τοιαῖσδε) ποιεῖν ἀπρεπὲς, εἰδ' ἠμέλησε τοῖς μαιρακίοις: οἱ δ' αὖ δεινῶς ἀργίσθησαν χλευάζουσαι τ' ἐβόησαν. Sequitur: Ἀλαξίς ὁ χάρις πρόπομα ὅλον παρατίθεται τοῖς διακρίναι δυναμένοις. Hoc est: *Alexis integram gustationem lectoribus apponit, si quis cum iudicio sequentes illius versus legat. πρόπομα ὅλον, genera omnia ciborum, qui in gustu solent apponi.* De hoc satis capite superiore. In

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT UNDEVICESIMUM.

*Aristias comicus. ὄρεχθεῖν. Aristotelis liber de pro-
verbiis. Cephisodotus Isocrateus obrectator Ari-
stotelis. Antiphanis fabula Παροιμίαι. Fungi
γηγενεῖς item artificio producti. Fungi ad fici ra-
dices. Eclogarii quaerela de corruptis Athenaei
codicibus. Amanitae fungi. ἐφύειν vel ἀφύειν.
Mortui ex fungorum esu. Nota venenatorum fun-
gorum. πέζις. Discrimen pezitarum et fungo-
rum. Theophrastus illustratur.*

Deirnosophistae verba: ΜΥΚΑΙ. 'Αριστίας· Μύκαισι δ'
ὄρεχθεῖ τὸ λάϊνον πέδον. FUNGI. *Aristias: Fungis illis,*
περιπαθας lapideis solum. Aristias ille dramatum poëta
parum mihi cognitus. L. XI. Arelias quidam nominatur,
qui non est, opinor, alius: sed de illo loco ibi videri-
mus. 'Αριστίας hic etiam Eustathius agnoscit. Non pla-
cet illorum conjectura, qui emendant hic ὄρεγσι et τὸ λαί-
μαργὸν παιδίον. Verum est ὄρεχθεῖ et λάϊνον πέδον, ut in
omnibus libris, vel δάπεδον, ut apud Eustathium Ἰλ-
βηψ. ο. Constat senarius, si scribas ὄρεχθεῖ. Id verbum
de sono rei in solum projectae dici, norunt eruditi. Ce-
phisodotus, Isocratis discipulus, in iis libris, quos con-
tra Aristotelem scripserat, ἐπιτιμᾷ τῷ φιλοσόφῳ, ὡς ἔ-
ποιήσαντι λόγῃ ἄξιον τὸ παροιμίας ἀθροῖσαι, *obrectat philo-
sopho, quasi operae pretium non fecerit, cum proverbia colle-
git.* In Aristoteleorum librorum indice reperies apud
Diogenem Παροιμίαι α. Praeterea ex Graecorum paro-
p.124. miographorum et scholiastarum scriptis constat liquido,
ejus argumenti librum sub Aristotelis nomine in studio-
sorum manibus olim esse versatum. Ea opera summum
virum bene esse meritum de studiis literarum, quis tam
impudens, qui neget? Tamen reperti sunt, ut hinc disci-
mus, vitiligatores, homines non nauci, qui eum philo-
sophi laborem secius interpretarentur. Tantum potuit in
horum animis aemulatio et ἔρις ἐκ ἀγαθῆ. Notum Ari-
stotelis dictum: Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτη δ' ἔαν λέγῃν.
Hinc illae Cephisodoti, Isocratis discipuli, lacrymae. An-
tiphanis versus scribendi sic: Ἐγὼ γὰρ ἂν τῶν ὑμῶν
Φάγοιαι τι, Μύκητας ὡμῆς ἂν Φαγεῖν ἐμοὶ δοκῶ, Καὶ
ερυφνᾶ μῆλα, π' εἰ ἀποπνίγοι βροῦμά τι. Eam fabulam An-
tiphanis nostri codd. Παροιμίων inscribunt. In MSS. me-

us Παροιμίαι. Quod ait, nasci fungos γηγενῆς, in-
 ellige, sponte et nulla cultura, sed αὐτόματες, sicut lo-
 uitur Florentinus. Et Athenaeus quoque mox, τὰ
 δυνα γίνεσθαι αὐτόματα ἀπὸ γῆς. Ridicula alioquin videa-
 ar observatio, cum omnia, quae terra nascuntur, γη-
 γενῆ possint dici. Sed et artificio provenire fungos ne-
 io nescit: ut ex decocto fungorum in terram projecto,
 ut si, resecta populo juxta truncum, aquam sparseris,
 qua fermentum dissolveris. Populeos istos vocant, de
 uibus in Geopon. I. XII. c. ult. Mitto alia similia inventa.
 n versu Nicandri de noxa fungorum σύγκολλα scribunt
 octi pro σύκολλα, quod nihil significat. Etiam Galenus
 ingis naturam tribuit παχυτέραν καὶ γλισχροτέραν. Quae
 erit doctissimi illius poetae sententia de fungis ad fici
 adices natis, declarant, qui sequuntur, versus. Plinius
 idetur illos optimos pronunciare. *Fungis, inquit,
 berit veneni argumentum, quo similior fuerit arborum fici.*
 Nicander saltem innoxios: — στυκῆς ὁπότε ἐέλσχος βαθὺ
 ὄπρῳ Κακκρύψαις, ὑδάτεσσιν τ' αἰγιατέσσιν ποτίζοις, Φύ-
 νται πυθμέσσι ἀκήριοι, *si arboris fici truncum obruas lae-
 pinine, et aqua riges, fungi ad radices nascuntur innoxii.*
 sequentia verba contrarium dicere videntur: ὧν σὺ μύκη-
 α Θρεπτικὰ μήτι χαμαιζήλης ἀπὸ ῥίζης προτάμοιο. Vi-
 entur, inquam: nam iis mendis haec sunt oblita, ut de
 ententia parum liqueat nobis. Quid mirum? Ipse ho-
 um excerptorum descriptor vitium suorum codicum non
 lissimulat, caeteros versus ideo sibi omissos fatens, quod
 egere non potuerit. τὰ ἄλλα, inquit, ἐκ ἧν ἀναγνώσθαι.
 imiles querelas de corruptis jam tum Athenaei codici-
 us in integra, quam habemus, epitoma multas inveni-
 nus. Caeterum aliud sensisse Nicandrum, docent nos
 codices meliores, ex quorum fide scribimus: — ὧν σὺ
 κύκητα Θρεπτικὸν μήτι χαμηλὸν ἀπαι ῥίζης προτάμοιο. Eos
 solos fungos pronunciat innoxios, qui in aggesto fimo
 propius truncum nati sint, non illos, qui in extremis
 imisque radicibus. Amanitas quoque probat Nicander,
 ut ista declarant: καί τε μύκητας Ἀμανίτας τὸτ' ἐφεύσαις.
 Galeno auctore omnium ἀβλαβέστατοι sunt βολῖται, dein-
 de Amanitae. Perperam Natalis libri ἐκ ἐφεύσαις. Da- p. 125.
 lec. quid legerit, non scio. ἐφεύειν est igne parare, torrere,
 vel coquere. Eustathius legi observat etiam ἀφεύσαις,
 hoc est, inquit, Φάξαις, Φλογίσαις, ὀπτήσαις. Sequitur
 tristis historia de extincta matre cum tribus liberis esu

fungorum. Ego memini audire puer ab optimo parente cum referret casum non minus tristem amici cujusdam et, si bene recordor, hospitis tum sui apud Santones qui uno die septem, quas solas habebat, filias extulit cum mane in villa pernitiatis fungos avidius comedisent. Homeri locus a Ptolemaeo rege emendatus exsta 'Od. 6., ubi multa in Ptolemaei sententiam Eustathius Sed alienum occupavit locum historia sui, herbae palustris, nam ad institutum de fungis sermonem statim reditur. E notis venenatorum fungorum una est haec: ο μετα τὸ ἐψηθῆναι καὶ τεθῆναι πησσομένοι, qui cucti et arrositi duriores fiunt. Plinius: Noxi erunt fungi, qui in coquendo duriores erunt. Dalecamp.: qui picis colore nigrescunt. Putavit, legendum πισσαμένοι. Quid, obsecro virum doctum impulit ad infelicem adeo conjecturam? Pezicas fungorum genere contineri, scribit Plinius. Ex Theophrasto separat noster: καθάπερ ἔς καλῆσι τινεσ πέζιας ἄμα τοῖς μύκησι γινόμενης. Ita scripti, non πέζιας et si pezicas aut pezias Plinii codices, sed Athenaeo mox rectum est πέζιας. Pezias et fungi hoc differunt, auctore Theophrasto, quod, cum sint ambo nullis radicibus fungi tamen tenue quoddam radicum habent rudimentum: caule enim sunt prominulo, unde fibrillae et capillamenta pendunt, quibus terrae cohaerent, et alimentum capiunt Verba Theophrasti ita descripta sunt hodie in nostris codicibus: ἄρριζοι γὰρ καὶ αὐτοὶ τυγχάνουσιν. ὁ δὲ μύκησ ἔχει προσφύσεως ἀρχὴν, τὸν καυλὸν εἰς μῆκος, καὶ ἀποτείνουσιν ἀπ' αὐτῆ ριψί. Deest aliquid omnino. Lego et suppleo: τὸν καυλὸν εὐμήκη, καὶ ἔχεται τοῖς ἀποτείνουσιν ἀπ' αὐτῆ ριψί. Vel: τὸν καυλὸν ἐς μῆκος ἀποτείνοντα, καὶ τρέφεται τοῖς ἀπ' αὐτῆ ρ. Proprie ῥίπες sunt vimina et οἱ τῆς οἰσύας λύγοι. Duriuscule hic, si modo ita scripsit Theophr., pro fibris radicalibus: quas etiam λεπτὰς καὶ μικρὰς ῥίζας idem alibi appellat. Harum congerie fiunt radices θυσανουδαῖς et fimbriatae. προσφύσεως ἀρχὴν vocat inchoata et imperfecta adhaesionis organa: quia caulis fungi radicem non habet, quae esset vera πρόσφυσις: at qui vocatur caulis in fungo, pediculus potius videtur ac μίσχος. Propterea Theophrastus caulem fungos habere modo negat: ut in l. histor.: ἔτε γὰρ ῥίζαν πάντ' ἔχει, ἔτε καυλὸν, ἔτε ἀκρέμονα, ἔτε κλίδον, ἔτε φύλλον, ἔτε ἄνθος, ἔτε καρπὸν, ἔτ' αὖ φλοιὸν, ἢ μήτραν, ἢ ἴνας, ἢ φλέβας. modo ait: ut l. eod. c. 8.: ὁ δὲ τῆ κα-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quaedam illarum, ut *tuber*, *fungus*, *pezis*, *geraniuni*. In nostris libris hodie ista apud Theophrastum non leges. Ille quidem *λειοφλοιών* etiam in codicibus, qui hodie exstant, meminit: sed longe alia ibi exempla. Histor. l. I. c. 8. differentias plantarum ratione corticis explicat philosophus, ubi *λειοφλοιών* exempla ponuntur *μηλέα καὶ συκῆ*. Plinius vertit: *cortex atis laevis*, ut *fico* et *malis*. His opponit Theophrastus *τραχύφλοια* et *ῥιζόφλοια*. Ita legendum monemus illo loco: non *ῥιζόφλοια*, ut vulgò editum, et probavit Gaza: neque *ῥηγόφλοια*, ut inepte emendant. Basiliius hom. V. εἰς τὴν ἑξαήμερον. Ποσαὶ τῶν φλοιῶν αἱ διαφοραὶ; τὰ μὲν γὰρ λειόφλοια τῶν φυτῶν, τὰ δὲ ῥηξίφλοια. Transtulit Plinius: *quibusdam vumpritur fronte cortex*. Sed quid dicemus de Theophrasto, qui laevem corticem tuberibus attribuit? Quid autem? nisi quod flagitii magni compertum habemus isto loco auctorem epitomae: in illum enim, quam in Athenaeum, culpam conjicere malo. quanquam fieri potest, ut aliud agentem Athenaeum sua excerpta fefellerint etiam hic. Utut sit, liquet, negligenter descripta haec esse ex c. IX:

p.127. primi historiarum, ubi ista exempla invenias, non quidem τῶν λειοφλοιῶν, *laevicorticum*, sed τῶν ὅλως ῥίζαν μὴ ἔχόντων, *nullam prorsus radicem habentium*. Quod ante nos viri doctissimi hoc non observarint, in causa est depravatio codicum Theophrasti, in quibus sic scriptum: ὅλως ἔνια ῥίζαν μὴ ἔχει, κατὰπερ ὕδρον, μίχης, πύξος, πρᾶνιον. *Quaedam omnino radices non habent, ut tuber, fungus, buxus, cornus*. Qui prodigia spectare volunt, alios oculos transferre non debent. Quid? buxus et cornus radicibus non nituntur? Sane erit, qui postremae duas voces putabit sanas? Prior illarum ex Athenaei isto loco debet emendari et *πέζις* scribi. Fungum pezicam Plinio dictum intelligit, qui sine radice aut pediculo nascitur. Posterioris quoque non difficilis emendatio: *παρᾶνιον* scribendum, quod esse genus tuberum, et dicitur mox diserte, et asserit Eustathius ex hoc loco. Quis dubitat, tubera esse plane *ἄῤῥιζα*, et nullis radicibus, nullis fibris nixa, ac ne capillamentis quidem? et si nos nescimus, Dioscoridem tuber ipsum appellare *ῥίζαν παρᾶ φερῆ*, sed *παχυμερῆς* et parum accurate locutum esse optimum scriptorem, cum ibi, tum aliis in locis, nescique medici negaverint, et fatebuntur ultro omnes philosophi.

CAPUT VICESIMUM PRIMUM.

orphraſti locus. Vingungis Aegypti. οἶτος, αἶτος, ἴτος. Tonitrua facere ad tuberum generationem. Tuberum ſπερματικὴ ἀρχή. Tiara collis. Oſtea tubera maris dicta. Proverb. Ναυσακλείδης ἐρημία.

eriores capite et retinendam apud Athenaeum, et re-
endam apud Theophrastum vocem γεράνειον diximus.
ter auctoritatem Eustathii, quam proferebamus, scri-
Athenaeus ipse: λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Θεόφρατος· Τὸ
ν, ὃ καλεῖσιν τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον.
orphraſti locum aliter scriptum exhibent nobis hodie
lica exemplaria. Histor. l. I. c. 10.: καὶ τὸ ὕδρον δὲ,
λεῖσιν τινες ἄσχιον, καὶ τὸ ἕγγον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπό-
γειον ὧν ὕδρον ἐστὶ ρίζα. Disputat eo loci philosophus
adicitis natura, aitque, si pro radice haberi debeat,
quid sub terra conditum latet, cum alia inter radices
numeranda contra ipsorum naturam et radices τὸ τί
ἔστιν, tum in his etiam tuber, quod ἄσχιον vocant, et
um, et si quid aliud simile his sub terra gignitur:
um omnium nihil est radix. Vingungis Aegypti non
alibi commemorat Theophrastus: aschium invenies
quam; et simul mirum est. vestigium nullum in hac
modo apparere vocis γεράνειον, quam reperisse constat
philosophum in suo codice Theophrasti. Scripsimus
λέγει μίτον pro μίτον ex Plinio et scripta lectione: quae
t statim καὶ τὸ ἐν τῇ Θρηκῆ δὲ γινόμενον ἴτον, non

Docti jubent scribere οἶτον, ex fideliore, inquit,
ce Theophrasti. Scire velim, quis iste codex fide- p. 128.

nam apud philosophum, quod sciam, ea vox nus-
quam legitur inter genera tuberum. Plinio tuber, quod
hracia, *ceraunium*, non *actus* aut *aetum* nominatur
X. c. 3. *Aetum*, de quo ille c. 15. l. XXI. Aegypti,
Thraciae, herba est. sponte nascentium una. Hanc
vingo Aegyptiaca videntur quidam confudisse. He-
ius: ἕγγον, τὸ ὑπ' ἐνίων οἶτον. Ita scribimus cum
no Turnebo: nam editum est ἕιτον et αἶτον. Vides
stantiam aut potius ἢ συμφωνίαν auctorum, vel
librorum. Tonitrua facere ad generationem tube-
rum, et placet philosophis, et vulgo solim creditum.
nalis: — post *hinc traduntur tubera, si veritas erit,*
ion. P. III. T. I. L

ei faciens ortava zoniitua coenas Majores. Observa numerū,
 enallagen: καὶ μᾶλλον ὅταν οἱ βρονταί, ὡς ταύτης αἰτιω-
 τέρας ἔσης. Nisi malis scribere: ὡς ταύτης τῆς αἰτίας
 αἰτιωτέρας ἔσης. Provenire tubera nullo fatu, nullum est
 dubium; feminine tamen aliquod principium esse illorum,
 ex quorundam sententia sic probat: ἐν γὰρ τῷ αἰγιαλῷ
 τῶν Μιτυληναίων ἔφασσι πρότερον εἶναι, πρὶν ἢ γενομέ-
 νης ἐπομβρίας τὸ σπέρμα κατενεχθῆναι ἀπὸ Τιάρων. Pli-
 nius: *Quibusdam locis acerba tubera riguis feruntur: sicut
 Mitylenis negant nasci, nisi exundatione fluminum invec-
 semine ab Tiaris.* Tiarae collis nomen imminentis littori
 Mitylenaeorum. Eum collem assiduis imbribus aucti
 fluvii lavabant, indeque praecipitantes in plana campo-
 rum terream superficiem secum rapiebant, et simul tube-
 rum πῆν σπερματικὴν ἀρχὴν, id est, vim illi terrae a na-
 tura ingenitam gignendi tubera. Cum generationis di-
 stinctae species sint τῶν Φυομένων αὐτομάτως et τῶν διὰ
 σπέρματος: videtur historiae hujus auctor probare voluisse
 hoc argumento, esse aliquam et ex semine tuborum ge-
 nerationem. Non negamus, eorum, quae terra oriun-
 tur, eam esse naturam, ut et semine proveniant et sine
 semine: sed de tuberibus hoc non probat superior narra-
 tio. Verum haec alibi discutiuntur a nobis accuratius.
 Hodie tuberum genus quoddam in hortis coli, non nesci-
 mus: sed non illa vera et γνήσια tubera. Lyncei Samii
 verba metri nihil habent. Scitum est, quod ostrea voca-
 vit Matro parodus *tubera muris* isto versu: Ὅσρα τ' ἤνευ-
 κεν Θάτιδος Νηρηίδος ὕδνα. Hegesander Delphus quid in-
 telligebat, cum scriberet. ἐν Ἑλλησπόντῳ ἔτε ὕδνον γί-
 νεσθαι, ἔτε γλαυκίσκον, ἔτε θύννον, in *Hellesponto neque
 tuber nasci, neque glauciscum, nec id muris?* Glauciscum
 ego nullum novi nisi piscem. Miror tamen, interjectum
 esse piscis nomen duobus Φυτῶν nominibus. Glaux apud
 rhizotomos herbae nomen est. An inde sit γλαυκίσκος
 hoc loco, non absurde quaeri potest. Prior interpret
 scribit ἔτε θύννον, nova prorsus sententia, sed oppido in-
 certa: nam licet concederemus, quod ex Aristotele ma-
 gni auctores affirmant, thynnium in ponto solum foetifi-
 care, toto tamen mari nostro thynnos reperiri certum
 est, etsi majore alibi, alibi minore copia. Porro ex hac
 re natum proverbium, indicant sequentia verba: Ναυ-
 σικλίδος ἀρημίαν, μήτε ταρ, μήτε φίλες. *Idcirco dicunt
 Nausiclidis desertum, neque ver neque amici.* Alibi, quod
 sciam, paroemiam istam non leges: hic quoque parum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

que intellecta ab eo videntur, qui haec ita scripsit, sive Athenaeus, sive ejus breviator.

CAPUT VICESIMUM TERTIUM.

*Proverbium: μείζον, ἢ Τροίαν ἐλεῖν. ἀσόλοικον κρέας. ἀκροκώλιον γεννικόν. ἀκρεα ἀπὸ Gale-
πιου Trunculi. Φλεβὸς τροπωτήρ. τροχί-
λατος κόρη, Θρέμμα Καρύτθ. σερνοσώματον κύ-
τος. ποδεία. Udonos. ὑφαίνεσθαι de impi-
bus non dici. περιγράθειν, circumscribere.
Μοι φοιῖ Atheniensium. διαγράθειν.*

Primis versibus, qui in sermone de bulbis ex comico Eubulo proferuntur, Herculem puto hoc voluisse: inquirent diligenter homines delicati et ἀπολαυστικοί, quatenam sit cujusque cibi natura; ecquis, si fervens comedatur, melius sapiat; ecquis, si frigidus; quem etiam tepentem praestet esse. Atque hoc probe posse, id vero putant isti majus, quam Trojam cepisse. Haec nos ita divinamus: nam sententia imperfecta est, ac prope interfecta in istis: *Θερμότερον, ἢ κραιυρότερον, ἢ μέσας ἔχον, Τῆτ' ἔσθ' ἑκάστω μείζον, ἢ Τροίαν ἐλεῖν.* Fortasse scribendum ἢ κραιυρότερον. Scimus, tostos cibos κραιυρὸς et κραιυβαλέος dici recte. Sed poeta contraria junxit, non affinia. Scribit autem, comicum Eubulum de tragico Euripide mutuatum esse hunc versum: *Τῆτ' ἔσθ' ἑκάστω μείζον, ἢ Τροίαν ἐλεῖν.* Nam in Andromacha Euripidea Menelaus ait: *Εὐ δ' ἴσθ', ὅτις τις τυγχάναι χρείαν ἔχων, Τῆτ' ἔσθ' ἑκάστω μείζον, ἢ Τροίαν ἐλεῖν.* Tertio versu negat deliciarum vituperator iste, delectari se καυλοῖσιν ἢ δὲ σιλφίω. Non omnium olerum caules a se rejicit Hercules, sed eos tantum, qui a sectae Apicianae hominibus solent expeti; cujusmodi erat in primis laserpitii caulis. Versu octavo ἀσόλοικον κρέας μέγα recte interpretantur *frustum carnis magnum, neque inelegans aut aspernabile.* σολοικίζαν simpliciter posuerunt pro *gerere se inepte*, σολοικὸν pro inepto et vituperabili. ἀκροκώλιον γεννικὸν veterunt docti *bovis artus masculi.* Primum ἀκροκώλια artus non dixerint elegantiores: κῶλα dicuntur in homine *br-*

chia et pedes, in brutis anteriores et posteriores pedes. ἀκροκαίλια in macellis et culinis extremi sunt pedes mactatarum victimarum: quare Aristoteles et Heraclides Tarentinus ponunt illa inter cibos *μυξώδεις* habentesque aliquid ὄλιμον καὶ γλίσχρον. Possunt etiam ἀκροκαλίων appellatione intelligi omnes, unde praecisae τῆ ἰσραήλ partes extremae, quibus vescuntur: ut aures, rostra, et similia. Galenus vocat τὰ ἄκρα μόρια τῶν πεζῶν ζώων. ἄκρα inquam, non ἄκρα. Solet enim Hippocratis vocem illam usurpare: ut l. III. de facult. alim. De pedibus fere accipi videas: itaque ut pedes, sic ἀκροκαίλια alia vocant ὀπίσθια, alia εμπρόσθια: quorum Hippocrates meminit. III. διαίτης. Gaza apud Aristotelem primus vertit *trunculos* Celsi imitatione. Glossarii auctor interpretatur κωλεόν, de quo infra l. IX. In Glossis scribitur: *Trunculus, κολοβός, ἐνκόλεος*. Scribo: *Trunculus, κολοβός, ἐν. κωλεός*. Illud ἐν. valet ἐνιοι. Sic alibi in illo libro. Caelius Aurelianus *στυρα πορσίνα* vertit, *μαε Graeci*, inquit, ἀκροκαίλια vocaverunt. Sed idem alibi ἀκροκαίλια saepe vertit *membrorum summitates*. Deinde legerunt interpretes cum editis γυνικόν, vel γυννητικόν, quod ex versione patet, *misculi*. Scripsimus nos vere γυνικόν, *γενερόσμη*. id est, *grande*. Aristophanes: ὦ γυνικώτατον κρέας. Scholiastes exponit κρέας ἰσχυρόν, δ' ἔ' καταργάζεται πυρὶ, *σπίμαε σαπνές et difficile coctiles*. Malim ad quantitatem referre, et magnas carnes intelligere. Sic apud eundem comicum γυνναῖαι μάζ' αἰ sunt *grandes mazaes*. Eustathius quoque sic interpretatur, cuius doctissimi viri auctoritate suspensiones meas confirmatas vidi libenter. Sic ille: γυνναῖα σαφυλῆ τάχα ἢ μεγάλη· κατὰ καὶ γυνικόν κρέας παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ ἀδρόν κόμμα. Idem comicus vocat alibi γυνικόν κρέας, ut docemus l. IV. c. 21. Scribe Ἀλίπασα τρία. Sic omnes membranae: sic nos editum voluimus. Auctor est Suidas, Xenarchum, poëtam comicum, laudatum esse Butalione ab Athenaeo l. II. Videtur Suidas respexisse eum Xenarchi locum, qui super bulbis laudatus est. Itaque scribam Ξέναρχος Βυταλίωνι. Primus versus Xenarchi est hypermeter. Sed legendum ex optimis membranis: — Φθίνει δόμος Ἀσυντάτοισι δεσποτῶν πεχρημένος Τύχαις. Scio, vulgatam γραφὴν legi apud Eustathium Ἰλ. χ, sed nos Eustathium non sequimur. Trium postremorum versuum dictio prorsus aliena est ab humili comicorum stylo. Non dubito, de industria poëtam tragica et ampullata loquendi genera usurpasse, ut suorum aequalium tragicum aliquem aut

dithyrambicum ineptum irrideret: quod videmus ab Aristophane et saepissime fieri, et semper urbanissime. Polyhymn vocat Φλαβός τροπωτήρα, quia colorem mutat. Alius dixisset τρεψίχρωτα. Φλὰψ pro corpore aut colore corporis in tragico ferremus, non in comico. τροπωτήρ pro eo, qui subinde variat et mutat, et novum et durum: nam aliud longe vulgo sonat vox illa. Porro distinguendum: Φλαβός τροπωτήρ πηλύπης, ἀλὲς βροτῶν Πλακταῖς ἀνάγκαις, τῆς τροχηλάτης κόρης Πίμπλητι λοπάδος ερνοσώματος κύτος. Non potest dici, quanta lux affulserit tenebricosissimo loco ex unica distinctiuncula suo loco restituta post vocem ἀνάγκαις. Retia appellat πλεκταῖς ἀνάγκαις. At τροχηλάτος κόρη dicitur patina fictilis, allusione clara ad figulinae rotam. Antiphani quoque in Parasito cacabus appellatus est Θρέμμα Καρίσσι γηγονῆς, *ficus patius e terra Carystia*, qui in Carysti Euboicae figlinae erat fictus. Faciunt huc, quae l. X. c. 17. observamus. Plato in ult. leg. hominem Aegyptium vocat Θρέμμα Νεῖλα. Sane quam poëtice, ut alia multa in suavissimo illo scriptore. Dio Chrysoft. in LXXVII: πορνοβοσκὸν ἐν πόλει τρέφοντα καὶ ἀσκῶντα τοῦτο Θρέμμα, κύτος ερνοσώματος est patinae cavum, quod prae sua magnitudine et pectus et corpus totum vasti polypi caperet. Quis in comico non miretur id verbi? Noli vero dubitare, traduci istis vaecordem aliquem poëtam, qui veteri dicto fidem fecerat: νῦν ἔκ ἐνι Κανταύροισι. Archestr. versum scribe: Ταῖς τ' ἄλλαις πάσῃσι προψίσι Heraclidae Tarentini verba mutilata sunt, ex antiquis libris ita supplenda: δοκεῖ σπέρματος εἶναι ποιητικὰ, ἢ διὰ τὸ πολίτροφον εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὸ ὁμοειδῆς ἔχειν τὰς πρώτας φύσεις. *Bulbus, cochlea et ovum semen multiplicare videntur, non quia multum alant, sed quia sine semine habeant naturae constitutionem primam.* Mens auctoris non est hic obscura: in sequentibus obscurissima, saltem mihi. Non enim intelligo, quasnam habeant bulbus, cochlea et ova τὰς αὐτὰς δυνάμεις τῷ σπέρματι. Scribe: οἱ δὲ λευκοὶ καὶ λιβυκοὶ σκιλλώδεις, per vocalem quartam in prima syllaba. Bulborum et squillae similem in multis naturam esse, sciunt rerum naturae conscii. Ex lana bulborum lanigerorum scribit Theophrastus solita ἰφάλασθαι πόδια sive ποδαῖα. *Udones Graecis ποδαῖα nuncupari, ne-*

P. 134. me jam ignorat. Plinius vertit: *ex qua imperium ceterisque quaedam conficiuntur.* Si illi udones, de quibus loquebatur Theophrastus, πῖλοι erant, coactiliariorum industria

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

greges populantur, ut inter agrorum calamitates non postrema ista censeatur. Ausonius: *Quilis Pirenae populator turdus olivae Clune optimat ceras.* Speciem unam turdorum *ἰλλάδα* nominat ex Aristotele Athen. Hodie in libris Aristotelis *ἰλιάς*, non *ἰλλάς*, scriptum est. Jam olim philosophi locus ille ancipitis lectionis fuit. Nam *ἰλιάς* tæetur Hesychius, *ἰλλάς* Eustathius. Homeri poematum quoddam *Ἐπιχιλίδα* fuisse inscriptum, refert Athenaeus, quoniam poeta pueris illud canens turdos praemium ferret. *Ἐπιχιλίδα* igitur non sunt *turdorum additamenta*, ut opinatur, sed *carmen cantatum ἐπὶ χίλαις, pro turdis, vel propositum turdorum mercede. ἐπὶ* sic accipiendum, ut in pactis conventis. De hoc poemate vide l. XIV. Meminit etiam Herodotus. De ficedulis quae ex Alexandro Myndio narrantur, diversa sunt omnia a philosophi placitis. Alexander ficedulas speciem facit aegithallorum sive parorum. Aristoteli et aegithalli et ficedulae species distinctae sunt avium, quae vermibus vescuntur. Myndius duo genera parorum statuit: Stagirita philosophus tria discrete ponit. Jam in nominibus ipsis nihil simile. *ἔλαιος* nusquam in Aristotele mentio: nam *ἔλαος*, de quo l. VIII. histor., inter aves nocturnas. et *ἔλέα*, cujus existat historia l. IX. c. 21., alius generis est avis. *πιρίας* incognitum philosopho nomen. ut et *πυρρίας*, quod docti substituant pro *πιρίας*. Aristoteli tamen *πυρρέλας* cum ficedula et melancorypho inter aves *σκαληποφάγες* recensetur. In Alexandri verbis observamus haec: *ὑφ' ὧν μὲν ἔλαιος καλεῖται, ὑπὸ δὲ τινῶν πιρίας, συναλὶς δ', ὅταν ἀκμάζῃ τὰ σῦκα.* Si haec vera lectio, eadem avis pro diversis anni temporibus diversa nomina habebit, neque ficedulis suum illud nomen perennabit, sed paucorum tantum erit mensium in anno. Hoc mihi videtur absurdum: propterea suspectam habeo librorum fidem, et deesse verba aliquot reor, ita, nisi fallor, explenda: *συναλὶς, ὅτι αἰλίσκεται, ὅταν ἀκμάζῃ τὰ σῦκα.* Pro *Εὐβελος* mox scribendum fortasse *Ἐφιπτος*, ut l. IX. In primo versu *οἷς νομίζονται* recte meliores libri omnes, non *ὀνομαζονται*. Etsi constat. Graecorum Amphidromia Romanorum Nominalibus fuisse affinia: proprie *Ἀμφιδρόμια* dies est iusticus, quo die nomina imponi solita, ex Suetonii Nerone clarum. In tertio scribi probo, ut est editum, *Ἐψεν τ' ἀλάω βράφανον ἠγλαῖσμένην, non autem ἠγκαλίσμένην. Βρασσανε σοκνερε οἷο ἰτα ἰρροταται, us splendent. ἀγλαὶ δὲ dicuntur, quae nitent et sunt λαμπρὰ, ut oleum et oleo*

uncta, aut adipata. ἐλαίω ἀγλαΐζειν, ungerere. Ut: πιπε, πιπεσ ἰμπερ/ιυσ unge, Unge, puer, caules. Aristophanes: ἴν' ἐπαγλαΐσῃ τὸ παλημάτιον, καὶ μὴ βίττων καταπίνη. πνίγειν quarto versu, Πνίγειν τε παχέων ἀρύλων σηθύνια, interpretor parare certo modo veteribus usitato. Atque etiam hodie, cum in proprio succo coquantur carnes intra ollam aut patinam conclusae, sic, ut nullus exhalationibus pateat meatus. πνίγειν hoc Graeci: unde πνικτὰ κρέα, quae ita sunt coctae. Nostri item coqui paraturae hoc genus *suffocantionem* vocant. σηθύνιον apud Pollucem per η in secunda syllaba. Medium est pectoris. σηθύνιον in Etymologico. Perperam. At σηθύνια hic per υ. Recte. *Pectuscula agnina*. Frequens dictio apud septuaginta: ut Levit. c. VII. et VIII. ac X. πιλεῖν vel πιλεῖν, ut alibi scribitur, pro edere usurpavit isto versu: Πιλεῖν τε πολλαῖς πλεκτίνας ἐπισρεφῶς. Nam mandendo cogitar cibus: neque inepte, quod mansum est, πίλημα dixeris. καθαρῶς semper meliores codices pro καθαρῶς in istis Nicostрати vel Philetaeri: — Φράζε γάρ. μὴ πολυτελῶς, Ἄλλὰ καθαρῶς. Similis locus Antiphani sub l. VIII. fin., et alius item huic simillimus ex Eubuli Nutricibus l. VII. in lupro pisce. In fine postremi versus scribunt membranae p. 136. χαίρειν γάρ. Imperfecta sententia. Lego: Ὀρνιθῶν τε τῶν ἀγρίων τύτων συχνά. χαίρειν γάρ. Surnos non omnis aetas aut omnes gentes inter ea, quibus vescimur, habuerunt. Non enim temere scriptum a deipnosophista: Ἀντιφάνης δὲ καὶ ψάρας ἐν τοῖς βρώμασι καταλέγει, Galenus pro cibo legitimo describit, itemque caeteri medici. Πάντων ἡμᾶς λόγον ἀπαιτεῖς, omnino fuit scribendum, non ἡμῶν. Apud Eubulum σρεθάρια, οἶον ἐντραγεῖν, accipio *rimos avium tantum quoad incipientes arti esse ad edendum*. Alii ὄσον ἐντραγεῖν, quos non sequor. κερχνηδες aviculae sunt non semel Aristophani nominatae. κέρχνη Hesychio: nisi est mendum. Latet hexameter plenus in istis: Φάσκοντας, τὰς ἐγκεφάλων μεταλαμβάνοντας ἴσον καὶ κυάμους τρώγειν, κεφαλαίς τε ἔ τοκῆων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων. Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιᾶτον, Ἴσον τοι, κυάμους τε φαγεῖν, κεφαλαίς τε τοκῆων. διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζήτων βάσιν ἔμμεναι ἢ ἀναβαθμὸν, Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς αἰσανίωσι. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit, quo alludit Lucianus, cum Pythagoram facit apud inferos fabas edere haec dicentem: Δὸς μόνον κυάμους ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματε ἔμαθον γὰρ, εἰς εὐδὴν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκῆων

ἐνθάδε. Caussam, cur veteres cerebella non gustarent, hanc affert Athenaeus: διὰ τὸ τὰς αἰσθήσεις ἀπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι, quod omnes prope modum sensus insunt cerebro. Vellem, ne exstaret in his verbis τὸ σχεδόν. De externo sensu non loquitur, cujus non est in cerebro sedes, sed de interno, et ea, quam κυρίαν αἰσθησιν vocat philosophus. Constat vero ex disputationibus praesertim Galeni, cerebrum esse συμπάσης αἰσθησεώς τε καὶ τῆς κατὰ προαίρεσιν κινήσεως ἀρχήν, et diserte docet Caus Vates in lib. de com. m., omnium, quae sensu percipiuntur, cerebrum esse fontem et principium. Quo igitur illud prope modum? Sed habent profecto etiam optimi scriptores sua παραράματα suosque naevos. Vel illud, quod proxime subjicitur, cujusmodi est? Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησιν ἐγκέφαλον. Nam quid Apollodoro, huic viro doctissimo, fuit in mente, cum negaret, exstare vocem ἐγκέφαλος in veterum scriptis? Quid? Hippocrates inter veteres censendus non est? At quoties cerebrum nominatum in ejus scriptis invenias? Quid Homerus? Etiamne ille inter veteres locum non reperiet? Sunt haec illius Ὀδ. ι.: Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γὰρ διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη θεινομένε βαίνοιτο πρὸς εἴδει. Euripides, ait, eam distinctionem refugit, neque uti voluit. Quid, si hoc quoque falsum? Nam ecce Euripidis versus ex fabula Theseo: Κάρα τε γὰρ σε συγχέω κόμαις ὀμῆ, Πανῶ τε σε ἐγκέφαλον· ὀμμαίων δ' ἄπο Αἰμοσαγεῖς πρησῆρε βεύσονται κάτω. Exstant in scholiis Aristophanis, sed corrupti. Quod hic observatur, Sophoclem pro cerebro dixisse *αἰβαν μεδύλλαν*, idem fere de Platone licet dicere: p. 137. qui ut cerebri naturam et substantiam declararet, medullam nominavit. Galenus de usu part. I. VIII.: τὴν δ' εἰς αὐτῷ (cerebri) βυλόμενος ὁ Πλάτων δηλῶσαι, ἤνπερ οἶεται κατ' ἀλήθειαν εἶναι μυελόν, ὀνομάζει. Addit Galenus, si medulla sit cerebrum appellandum, non simpliciter ἐγκέφαλον, sed cum adjectione μυελόν ἐγκεφαλίστην, *medulla in capitale*, dici debere, cum sit et spinae quae dicitur medulla, et aliorum quoque ossium. Sed negat Hippocrates, recte nos loqui νωτιαῖον μυελόν appellantes, quod in spinae vertebra continetur. μῆνος γὰρ, inquit, μήνιγγας ἔχει· ὁ δὲ ἄλλος ἕκ ἔχει. Platonis locus, quem Galenus intelligit, est in Timaeo: ἐπωνόμασε τῷ μυελῷ ταύτην τὴν μοῖραν ἐγκέφαλον. Ipse Timaeus, unde habet Plato, dixerat, ἀρχὴν καὶ ρίζαν μυελῷ εἶμεν ἐγκέφαλον, principium et radicem medullae esse cerebrum. E contrario

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐνθάδε. Caussam, cur veteres cerebella non gustarent, hanc affert Athenaeus: διὰ τὸ τὰς αἰσθήσεις ἀπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι, quod omnes prope modum sensus insunt cerebro. Vellem, ne existeret in his verbis τὸ σχεδόν. De externo sensu non loquitur, cujus non est in cerebro sedes, sed de interno, et ea, quam κυρίαν αἰσθησιν vocat philosophus. Constat vero ex disputationibus praesertim Galeni, cerebrum esse συμπάσης αἰσθησεως τε καὶ τῆς κατὰ προαίρεσιν κινήσεως ἀρχήν, et diserte docet Celsus Vates in lib. de com. m., omnium, quae sensu percipiuntur, cerebrum esse fontem et principium. Quo igitur illud prope modum? Sed habent profecto etiam optimi scriptores sua παραράματα suosque naevos. Vel illud, quod proxime subjicitur, cujusmodi est? Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος εἰδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησιν ἐγκέφαλον. Nam quid Apollodoro. huic viro doctissimo, fuit in mente, cum negaret; existare vocem ἐγκέφαλος in veterum scriptis? Quid? Hippocrates inter veteres censendus non est? At quoties cerebrum nominatum in ejus scriptis invenias? Quid Homerus? Etiamne ille inter veteres locum non reperiet? Sunt haec illius Ὀδ. ι.: Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γὰρ διὰ σπείος ἄλλυδις ἄλλη θεινομένε βαίνοιτο πρὸς εἴδει. Euripides, ait, eam distinctionem refugit, neque uti voluit. Quid, si hoc quoque falsum? Nam ecce Euripidis versus ex fabula Theseo: Κάρα τε γὰρ σε συγχέω κόμαις ὀμῆ, Πανῶ τε σε ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἀπο Αἰμοσαγαῖς πρητῆρε βεύσονται κάτω. Exstant in scholiis Aristophanis, sed corrupti. Quod hic observatur, Sophoclem pro cerebro dixisse *αἰθια μεδύλας*, idem fere de Platone licet dicere: p.137. qui ut cerebri naturam et substantiam declararet, medullam nominavit. Galenus de usu part. I. VIII.: τὴν δ' εἰλικν αὐτῆ (cerebri) βυλόμενος ὁ Πλάτων δηλαῶσαι, ἤνπερ οἶσται κατ' ἀλήθειαν εἶναι μυελόν, ὀνομάζει. Addit Galenus, si medulla sit cerebrum appellandum, non simpliciter ἐγκέφαλον, sed cum adjectione μυελόν ἐγκεφαλίτην, *medulla in capitale*, dici debere, cum sit et spinae quae dicitur medulla, et aliorum quoque ossium. Sed negat Hippocrates, recte nos loqui νωτιαῖον μυελόν appellantes, quod in spinae vertebriis continetur. μῆνος γὰρ, inquit, μῆνιγγας ἔχει· ὁ δὲ ἄλλος ἐκ ἔχει. Platonis locus, quem Galenus intelligit, est in Timaeo: ἐπωνόμασε τῆ μυελῆ ταύτην τὴν μοῖραν ἐγκέφαλον. Ipse Timaeus, unde habet Plato, dixerat, ἀρχὴν καὶ ρίζαν μυελῶ εἶμεν ἐγκέφαλον, principium et radicem medullae esse cerebrum. E contrario

Praxagoras et Philotimus pronuntiarunt, aliud nihil cerebrum esse, nisi ὑπεραύξημά τι καὶ βλάστημα τῆ νωτιαίας μυελῆ, *redundans enim quaedam et germinatio* (nam hoc est βλάστημα) *dorsalis medullae.* Etiam Rabbini Hebraeorum cerebrum appellant **קוֹד**, *medullam*: ut cum homines fatuos nuncupant **קוֹד יָרֵךְ**, *vacuos medulla*, id est, cerebro.

CAPUT VICESIMUM QUINTUM.

Ἐπισασία. *Proverb.*: hic vel cerebrum comederit. *Caput olim sacrum. Sternutamentum pro deo habitum. Ascerah Hebraeorum. Φύλλης, Φυλλί, Φύλλον, Φύλλια, Φυλλίς et Φυλλιάς. Ophelio comicus. Urticae semen medetur cicuta. Graeca nomina in desinentia. Oleum amiacum acanthinumque. Triptolemus Sophoclis. Alia multa.*

Quinque Euripidei versus in sermone de cerebro recitati ex illius poetae Troadibus fas et jus fuit interpretibus emendare. Nos fecimus. *Ἐπισασία* pro *observatione* Graecum non est, quod sciam. Itaque lego: ἔχει δ' ἐπίσασιν ἢ τῶν ποιημάτων τῶν ἐκδοχή. Philoclis versum, adjuvante nonnihil Eustathio, ita scribimus: Ὡς εἶδ' ἂν ἐγκαθάλων γ' ἔσθων λίποι. Dictum *παροιμιώδες* ac venustum de homine sceleratissimo aut certe voracissimo: *hic vel cerebrum sine sine comederit.* Nam vesci cerebris antiquitus pessimi hominis erat argumentum. Qui aliter interpretantur aut scribunt, sine dubio ἀσκοπα τοξέυσι. Aristophanis versiculum in Ranis invenies. Caput habitum fuisse a veteribus rem sacram, duplici argumento probat philologus hic: quia per caput jurabant, et capite edita sternutamenta adorabant, ut sacra. Jurasse veteres Hebraeos, Graecos, Romanos per caput suum, translaticium et omnibus notum est. Sternutamentum autem adoratione exprobant, quod non sacrum esse tantum putabant *μόνον τῶν πταρμῶν*, ut in Historiis scripsit Aristoteles, verum etiam Deum. Xenophon de exped. Cyri I. III.: Τῆτο δὲ λέγοντος αὐτῆ, πτάρνυται τις ἀνάσων.

τες δὲ οἱ τραχιῶται πάντες μιᾷ ὀρμῇ προσεκύνησεν τὸν Θεόν
 p.138. Alii morbum aut morbi indicium sternutationem interpre-
 tabantur. Ideo sternutantibus bene precabantur usitata
 formula Ζεῦ, σῶσον, ut est in nostro omnibus epigrammate
 Anthologiae: aut ζῆθι, *vive*. Olympiodorus in Plat.
 Phaed. et moris illius meminit, et causam φιλοσοφικώτε-
 ρον explicat. Sunt autem haec illius verba: Ἔστι καὶ ἐν
 τῷ σώματι ὄντας καρτακῶς παρ' ὄλον τὸν βίον ζῆν, ἐν-
 θυσιαστικῶς δὲ ἐν ὄλω τῷ βίῳ ἔκ ἕσαι ζῆσαι; διότι δια-
 κόπτεται ὑπὸ τῆς φαντασίας· ἐναντίως γὰρ ἔχει αὐτῇ πρὸς
 ἐνθυσιαστικὴν ἐνέργειαν. ἔτω καὶ ἐν τῷ πτάρνυσθαι ἀφεν-
 τάσως ἐνεργῶμεν· εἰ γὰρ φαντασῶμεν, διακόπτεται καὶ ὁ
 πταρμός. διὸ καὶ ΖΗΘΙ φημὲν, ὡς τῷ ζῶν δεδομένον κατὰ
 φαντασίαν ἐνεργεῖν, καὶ κινδυνεύοντος μὴ εἶναι. Eadem
 opinio doctores Hebraeos tenuit, in quorum libris
 ΠΥΣΘΑ *ascrab* hic morbus dicitur, et de eo multa nar-
 rantur. Pergit epitomae auctor gustationum ὑλην re-
 censere, et inquit: Ὅτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἀναβέλλ-
 λοντο, πέπερι, φύλλης, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰ-
 γύπτιον. Caetera plana et nota: sed τὸ φύλλης quid signi-
 ficat? aut potius quomodo rescribenda ea vox, ut ali-
 quid significet? Dalecamp. *malabathrum* vertit. Φυλλί
 et φύλλον pro malabathri folio legi scimus in libris medi-
 corum, sed recentiorum tantum. Quare hujus patellae
 non est operculum hoc. Nam si φύλλον legi volumus,
 de silphii semine interpretari malim, ut apud Hippocra-
 tem. Sed id quoque alienum et non ejus saeculi. Scri-
 bebam φύλλικα, memor, legisse apud Galenum et comici
 interpretem, sic vocata fuisse ἡθύσματα κηπαῖα, olera,
 quorum usus in condimentis: ut origanum, srium,
 hyssopus, rutam, coriandrum, alia id genus. Piperi
 ista juncti appositissime, nemo ibit inficias. Ne id qui-
 dem placet, et φυλλίς scribo ex l. III., ubi dicitur salubre
 esse, si in gustationibus apponatur φυλλίς, aut φυλλιάς,
 ut in Levinii codice. Etiam auctore Hesychio φυλλιάς
 est ὑπότριμμα τι ἐκ λαχάνων σκευαζόμενον. Leviter tamen
 obstat huic emendationi, quod non videatur satis vere
 congruere ὑπότριμμα, quod est genus factitii edulii, ut si
 dicas *intriumi* cum pipere, myrrha et cypero. Docti
 igitur cogitent. Antiphanes comicus versibus istis: Ἄν-
 μὲν ἄρα πέπερι τις φέρη πριάμενος, στρεβλοῦν γράφουσι
 τῆτον ὡς κατάσκοπον. In sycophantas Athenienses, nisi fallos,
 invehebatur: qui suis callidissimis calumniis urbis illius no-
 men reddebant exosum. Nam qui Athenas piper aliasque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

emendant Ctesiae locum hunc, et scribunt οινάνθινον. Eustathius de pretiosis oleis loquens: ὧν πολυειδῶν ὄντων ἐγίνετό τι καὶ ἐξ αἰκάνθης, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τό· ἐν Καρμανίᾳ ἰσορεῖ Κτησίας, ἔλαιον γίνεσθαι αἰκάνθινον, καὶ χρῆσθαι τὸν βασιλέα. Restituimus ex scripta lectione Φερεκράτης "Ὁδ' ἀνεμολύνθη τὴν ὑπήνην τῷ γάρῳ. Σοφουλῆ Τριπτολέμῳ· Τῆ ταριχηρῆ γάρῳ. Pherocrates: βαρβὴ ἰλιγαρο ἐστὶ κοινκίνασα. Sophocles Triptoleimō (meminit) γὰρ σαλσαμέντορα. Triptolemus Sophoclis fabulae nomen est, non Pherocratis. Vide l. VII. Versum illum, qui mutilus ab Athenaeo profertur, integrum reperimus in l. VI. Pollucis: Οὐδ' ἢ τάλαινα δῆσα ταριχηρῆ γάρῳ πῖσερα, quae ne σαλσαμέντορα quidem liquamen dare sustinent. In eod. l. Pollucis Cratini versus, qui paulo ante recitatus est, ita scribitur: Ὁ τάλαιρος ὑμῖν διάπλωος ἔσα γάρῳ.

CAPUT VICESIMUM SEXTUM.

p.140. Acetum dictum εἶδος Atticis, atque etiam ἦδος et αἶδος, fortasse etiam ἡδονή. Aegyptium acetum et Cleonaeum. παῖξ, ραχ. ὄξυς et ὄξύγαρον. Aegyptiaca ex herba vivente.

Acetum condimentorum omnium esse suavissimum, dicebat modo Naucratica convivator, idemque sermonem de aceto ita orditur: τῆτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων εἶδος καλεῖσι· solum e condimentis acetum vocant εἶδος Attici. Potuitne scriptor eruditiss. planius, quod vellet, eloqui? Tamen hic tenebrae sunt Cimmeriae interpretibus. Sed non adducti sunt viri docti, ut putarent, acetum esse εἶδος, praesertim quia nullum adjicitur testimonium. Id igitur probemus. Julius Poll.: τὸ δὲ ὄξος καὶ εἶδος ἀπάλαν. Antiphanes in Coryco apud Athenaeum init. l. IX.: ἐπὶ δὲ τῆτοις πίνομεν οἰνάριον, εἶδος νῆ Δία. Post haec vultum hibimus, acetum merum. Ubi iterum graviter peccant interpretes. Ergo εἶδος acetum est Atticis. Sed cogitemus etiam et etiam, num omnibus hisce in locis ἦδος potius sit scribendum, non εἶδος. Mihi quidem, nisi obstat tot librorum consensus, hoc perplaceret, acetum κατ' ἄξοχὴν esse appellatum ἦδος, quasi ἡδυσμα, teste He-

2. Apponam illius verba, sicut legi debent: nam
 illegatis exemplaribus corrupta sunt multis modis.
 ἡδονή, καὶ ὄφελος, καὶ ὄξος· οἱ δὲ ἀφέλημα. ἢ
 ἀ ἀπὸ τῆ ἡδαι· τινὲς δὲ ἡδονήν, καὶ ὄξος. Sic ista
 it continuari. In editionibus perperam insertae sunt
 aē duae: ἢ δ' ὄς· ἔφη ἐκείνος, et ἡδ' ὡς, κατὰ τῆτο
 υς. Non solum autem ἡδος pro aceto Attici, sed
 ἄδος alii, mutato aeolice spiritu, dixerunt. Hesychius:
 Ἄδος, παρὰ Δαινολόχῳ ὄξος. Omitto, quae alii
 matici. Ex superioribus verbis Hesychii colligas,
 ἡδονήν, quae vox idem significat atque ἡδος, usur-
 quosdam pro aceto. Vix credidissem, nisi venis-
 n mentem verba hujus τραπεζορήτορος l. VIII., ubi
 iscium condituris loquens pisces saxatiles optimos
 cribit τῇ ἡδονῇ σκευασθέντας, hoc est, ut nos inter-
 mus. *sinip'iciter cum aceto paratos.* Ex variis locis
 onomiae Archestrati liquido constat, hanc esse pisci-
 πλῆν σκευασίαν. Lectionem mutare, quod fecere in-
 etes, hoc vero iniquum et indignum est facinus:
 rptii aceti mentio apud Juvenalem: *Si vero pater est,*
iam, inquit, flebile pati Sinciput elixi Pbarioque ma-
s aceto. De Cleonaeo aceto scribuntur haec: *μνημο-*
δέ πν (Aristophanes) καὶ τῆ ἐκ Κλεωνῶν ὄξος ὡς
ίρε· Ἐν δὲ Κλεωναιῶν ὄξύτιδες αἰσι. Lego: Ἐν δὲ καὶ
ναῖαι ὄξιδας vel ὄξύδας· nam utroque modo scriptum
 nio apud Aristophanem et Pollucem. Describebat
 a convivii apparatus: inter alia adesse aiebat et Cleo-
 acetabula, de aceto Cleonaeo intelligens, ut inter-
 tur Athenaeus. ἐν pro ἐνι, ut saepe. Diphili versu-
 s ita concipe: *Δειπνεῖ τε καταδύς, πῶς δοκεῖς; Λα-*
κῶς. Ὅξος τε κοτύλην. πάξ. τί πάξ; ὄξος μέτρον
εἶ τοσούτο τῶν Κλεωναιῶν. Loquebatur poeta de quo- p. 141.
 non lauti quidem, sed multi cibi. Eum abdidisse se
 a gurgustiolum suum, quales sunt pauperum habita-
 es, saepe subterraneae: ibi coenam sumsisse Laconi-
 : potus loco fuisse aceti congium. Cum ostenderet,
 audiebat, mirari se credere, quid miraris? ait. Aceti
 maei mensuram, quantam dixi, capit iste. *πάξ* mi-
 is et interpellantis adverbium Graecis et Latinis: de
 sibi. Heraclidis Tarentini verba de aceto exponimus
 II. c. 5. Lacunam constituimus in istis: *Λακτίου*
 . . . ὄξυ γὰρ διὰ τῆ υ. Deest manifesto dictio una:
 c ait per υ scribendam, obiter eos carpens, qui scri-
 ent per ι. De voce ὄξυ non loqui, clarum est. Arbi-
 them. P. III. T. I. M

tramur, locutum de voce ὄξυς, quae et ὄξις invenitur scripta. Vas est, quo continetur τὸ ὄξυ, id est acetum. ὄξυς ergo scribendum, non ὄξις. Eadem ratio compositorum nominum ὄξύμελι, ὄξύβαφον, ὄξύρόδιον. Doctissimus Levinus scribebat: Λεκτέον δὲ ὄξύγαρον διὰ τῆς υ. Acute et, ut arbitror, vere. Ait: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεοπομπὴν αἰκίας εἴρηκα, *Lysias dixit in ea oratione, qua Theopompum accusat injuriarum.* Ita scribendum et exponendum. Theopompi historici quae sequuntur verba, ex ea parte historiae illius desumpta sunt, qua Xerxis in Aegyptum expeditio narrabatur. Habes integrum illum locum atque in eo verba hic recitata apud Longinum in elegantissimo περὶ ὕψους libello. Cratini versus subjicitur: Οὐ πρὸς παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς. Est quidem elegans hic usus τῆς πρὸς, ut apud Sophoclem: εἰ πρὸς ἰατρῆς σοφῆ. Sed aliud metri lex suadet. Scribo: Οὐ παντός ἀνδρός ἐστιν ἀρτ. κ. Imitatur notissimum proverbium: Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ κλῆς. Fortasse aliquis malet: Οὐ πρὸς γε παντ. Antiphanis locus, quo res condimentarum generis enumerantur, exstabat in Leucade illius fabula, teste Polluce l. VI. c. 10., cujus lectio cum Athenaeo conferenda. Ἐἴη δ' ἂν, inquit, ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ λίτρον. Ἀντιφάνης ἐν Λευκάδι· Σησάμω, λίτρω, κυρίω, ῥῆ, μέλιτος, ὀριγάνω, (desunt hae duae voces in Athenaei codicibus) βατανίω, ὄξω, (scribendum ex Athenaeo βατανίων, ὄξ., aut βατάνιον ὄξω pro ὄξυς non placet) ἐλαίω, εἰς ἀβυρτάκην χλόης. Postrema verba in Athenaei codd. a distinctione laborant. Nam ita scribendum: ἐλαίω, εἰς ἀβυρτάκην χλόης. *Olivarium, et herbae vivens ad aegyptiacam.* ἀβυρτάκη genus condimenti, quod e succo viventium herbarum conficiebant.

CAPUT VICESIMUM SEPTIMUM.

Cucumis spermatis. Sicyopteron spermatis et eucyrbias. Platonis comici Laius. περικάρπιον. λάχανα ἐψανά και ἐψητά. γήτειον, γήθυον, γήτιον et γῆθυ. Φύσιγγες. Locus Theophrasti emendatus. ἐπικουρασικά et ἐπικεράσαι.

Anaxandridae comici allata verba duos hexametros continent, quod genus metri in comoedia rarius occurrit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tramur, locutum de voce ὄξυς, quae et ὄξις invenitur scripta. Vas est, quo continetur τὸ ὄξυ, id est acetum. ὄξυς ergo scribendum, non ὄξις. Eadem ratio compositorum nominum ὄξύμελι, ὄξύβαφον, ὄξυρόδιον. Doctissimus Levinus scribebat: Λεκτέον δὲ ὄξύγαρον διὰ τῆς υ. Acute et, ut arbitror, vere. Ait: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεοπομπὴν αἰκίας εἴρηκε, *Lysias dixit in ea oratione, qua Theopompum accusat injuriarum.* Ita scribendum et exponendum. Theopompi historici quae sequuntur verba, ex ea parte historiae illius desumpta sunt, qua Xerxis in Aegyptum expeditio narrabatur. Habes integrum illum locum atque in eo verba hic recitata apud Longinum in elegantissimo περὶ ὕψους libello. Cratini versus subjicitur: Οὐ πρὸς παντός ἐκιν ἀρτύσαι καλῶς. Est quidem elegans hic usus τῆς πρὸς, ut apud Sophoclem: εἰ πρὸς ἰατρῆς σοφῆ. Sed aliud metri lex suadet. Scribo: Οὐ παντός ἀνδρός ἐκιν ἀρτ. κ. Imitatur notissimum proverbium: Οὐ παντός ἀνδρός ἐκ Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλῆς. Fortasse aliquis malet: Οὐ πρὸς γε παντ. Antiphanis locus, quo res condimentarii generis enumerantur, exstabat in Leucade illius fabula, teste Polluce l. VI. c. 10., cujus lectio cum Athenaei conferenda. Εἴη δ' ἂν, inquit, ἐκ τῶν ἡδυσμαίων καὶ λίτρον. Ἀντιφάνης ἐν Λευκάδι· Σησάμω, λίτρω, κυρίω, ῥῆ, μέλιτος, ὀριγάνω, (desunt hae duae voces in Athenaei codicibus) βατανίω, ὄξω, (scribendum ex Athenaeo βατανίω, ὄξ., aut βατάνιον ὄξω pro ὄξύς non placet) ἐλαίω, εἰς ἀβυρτάκην χλόης. Postrema verba in Athenaei codd. a distinctione laborant. Nam ita scribendum: ἐλαίω, εἰς ἀβυρτάκην χλόης. *Olivarium, et herbae viventes ad abyrtaeam.* ἀβυρτάκη genus condimenti, quod e succo viventium herbarum conficiebant.

CAPUT VICESIMUM SEPTIMUM.

Cucumis spermatis. Sicyopteron spermatis et eucymbias. Platonis comici Laius. περικάρπιον. λάχανα ἐψανά και ἐψητά. γήτειον, γήθυον, γήτιον et γῆθυ. Φύσιγγες. Locus Theophrasti emendatus. ἐπικεραικά et ἐπικεράσαι.

Anaxandridae comici allata verba duos hexametros continent, quod genus metri in comoedia rarius occurrit.

Ἄσφαραγον σχῖνον τε τεμῶν καὶ ὀρίγανον, ὃς δὴ Σεμνύνει p.142.
 τὸ τάριχον ὁμῶς μιχθῆν κοριαννῶ. Si quis malit anapaesti-
 cos ex his versus constituere, per me licet. Quae ex
 Ulyssibus Cratini sequuntur, ita scribo ac distinguo:
 — πῶποτ' εἶδες, εἰπέ μοι, Τὸν ἄνδρα, παῖ Λαέρτα φίλος,
 ἐν Πάρῳ Σικυὸν μέγιστον σπέρματιαν ἀνέμενον; Cucumerem
 spermatiam interpretatur Athenaeus peponem: Hesychius
 melopeponem: alii aliter. Cratini fabulam Ὀδυσσεῖς nominat
 etiam Pollux l. X. c. 7. Meleager, quem irridet Plato comi-
 cus, statura procera fuit, cruribus gracilibus: quam habitu-
 dinem corporis sannis urbanorum hominum fuisse oppor-
 tunam, dicebamus ad Suetonii l. IV. In secundo versu
 deest principium. Legi potest: Μέγας τε, κόκκυξ ἡλίθιος
 περιέρχεται. Sicyopepon eunuchias poetae dictus ad
 differentiam spermatiae. Hi erant compacti et breviores:
 illi fluxa carne et in longum producta figura, qualis fuit
 cucumeris scytalici. De eunuchia cucumere Plinius:
*Sunt, qui verba, quae vocatur culix nomine, trita semina
 eorum maceratum seri jubeant, ut sine semine nascantur.*
 Caeterum Platonis hanc fabulam omnia exemplaria *Laius*
 nominant. Similis ex eadem fabula in scholiis Aristopha-
 neae Pluti locus: Πλάτων Λαίῳ Φησὶν· Οὐχ ὄρες, ὅτι
 Φιλωνίδην πε τέτοκεν ἢ μήτηρ ἀνόητον Μελιτέα, καὶ ἐπ
 ἔταθον ὑδέν. Sic lego, non Λαί. Phaniae verba se-
 quuntur: Βρωτὰ μὲν ἀπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ σικυὸς καὶ πέ-
 πων ἄνευ τῆ σπέρματος πεπτόμενον δὲ τὸ περικάρπιον μόν-
 ον. Quae non experta sunt fatum clementius, quam
 caeteri omnes fere loci illius scriptoris, qui in his libris
 hodie reperiuntur: sunt enim plerique omnes depravati
 aut mutilate descripti. Eruditissimus Dalecampius sen-
 tentiam concinnavit, ut potuit. Nos quoque nihil adju-
 vant scripta exemplaria. An hoc voluit Phantias, cucu-
 meris et peponis, dum adhuc sunt teneri, et carnem et
 semen edi sine noxa, postquam maturuerunt, tantum
 carnem? Haec sententia hanc lectionem postulat: Βρωτὰ
 μὲν ἀπαλὰ τῷ περικαρπίῳ σικυὸς καὶ πέπων μετὰ τῆ σπέρ-
 ματος· πεπτομένων δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. Nihil affir-
 mamus tamen, sed suspicionem nostram dubitanter pro-
 ponimus. περικάρπιον pro carne semen ambiente in mul-
 tis fructibus vox est Aristotelis et discipulorum ejus,
 Thephraستي ac Phaniae. Non multo melior conditio Dio-
 clis Carystii in iis, quae proxime sequuntur: Φησὶν, ἐψα-
 να ἄγρια εἶναι θρίδακα· ταύτης κρατίστην τὴν μέλαιναν·
 κάρδαμον, ἀδρικνόν, σίναπυ, κρέμνον. Haec scriptura

membranarum. Prima verba ita emenda verim: ἐψ
 τῶν ἀγρίων εἶναι τὴν ἀγρίαν θρίδακα· ταύτης κρ. *Hes-*
tium sylvestrium coctu facilis est sylvestris lactuca. Sed h.
 lectione in sequentia infirmant. Fuerunt et, quae ἐψ
 λάχανα vocarent, inque his brassica, lactuca, aliae. |
 ἀδριανόν, quod nihil hic significat, κοριανόν rescribend
 aut simile aliud. Cum facit species cepae Ascaloni
 p.143. et getheum, sine dubio γήτειον est ea cера, quam vo
 Plinius gethium. Hesychius: γήτια, κρόμμου, ἃ
 γήθια καλεῖνται. Alii γήθιον putarunt esse porrum syl
 stre. Hesychius: γήθια, ἀμπελόπρασσα· οἱ δὲ γηφυλλία
 (scribe γηφυλλίδια, et vide IX. l. Athen.) οἱ δὲ μεγά
 κρόμμου· ἄλλοι χλωρά. Eustathio nihil differunt γήτια
 γήθιον et γήτειον. Legi etiam γήθιον pro cера. Pfellus
 versibus politicis, quibus obscuras voces exposuit: |
 καλον δὲ ὁ εὐρόβηλος· τὸ δὲ κρόμμου γήθιον. Phylingas se
 rat ab aliis Diocles, cum scribit: σκορόδον, φύσιγγος.
 illorum sententia, qui alii propriam speciem statueb.
 phylingas. Hesychius: φύσιγγος, εἶδος σκορόδα· ἄλ
 δὲ σκορόδων κεφαλίδας. Non possum, quin Theophrasti
 locum obiter emendem, ubi ea vox restituenda est; qu
 summi viri non sunt qui divinare. Histor. l. VII. c.
 ita vulgo editum: φέρει δὲ, φασί, καὶ τὸ σκορόδον ἐπι
 σφήρυγγος . . . σκορόδα καὶ τὰ κρόμμου. Gaza legit
 τῆς σύριγγος. Sed frustra fuit vir optimus: nam sci
 debet ἐπὶ τῆς φύσιγγος σκορόδα, ὡς καὶ τὰ κρόμμου
 Dixerat modo, solitum fieri in cepis, ut ex eadem rad
 novae soboles pullularent: addit nunc, etiam in ali
 simile usu venire: adnasci enim capitibus alliorum ne
 allia. Diphili medici locum scribo cum Dalecampio: Ὁ
 παν εὐχυλότερός ἐστι καὶ ἐπιπεραστικός. ὁ σικυός κακοχ
 λότερος, ὀλιγότροφός τε καὶ εὐφθ. In libris medicorum
 saepe imperiti librarii pro ἐπιπεραστικός scripserunt ἐπιπε
 τητικός, ut factum isto loco, vel contra. Significat
 tamen longe diversa. Nam quae alvum sistunt, ἐπιπερασι
 τικά dicuntur, contraria τοῖς ὑπακτικοῖς. At ἐπιπερασι
 vocarunt sive εἰς ἐπίπερασιν ἐπιτήδεια, ut l. III. loquit
 Athenaeus, illa, quae malum in corpore humorem vale
 temperare ac tandem mutare, ut explicat Galenus l. X
 de facult. simpl. med. et l. IX. meth. Idem auctor ἐπιπε
 ράσαι et ὑπαλλάξαι τὴν ἐνζήκητιαν τοῖς μορίοις ποιότητι
 dixit comment., qui sint purgandi, et ἐπιπερασιν καὶ ὑ
 πακτικῶν alibi conjungit. Quae omnia naturam τῶν ἐπιπερα
 σαίων nobis aperiant.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Cochlides. De his ad l. VII. Hoc autem voluit Athen quam herbam per *ικινάραν* alii appellant, Sophocli dictam esse per *υκινάραν*. Galenus scribit, priores cinaram nunc cupasse *διὰ τῆ κ καὶ ι*, suos aequales amore novitatis *διὰ τῆ κ καὶ υ*. Aperte Galeno contradicit Athenaeus non solum his verbis, sed etiam paulo post, cum ita scribit etiam Sopatrum Paphium, qui temporibus Alexandri Magni vixit. *κινάραν ὀνομάσαι*, hoc est per *ι* hanc vocem extulisse, non per *υ*. Quis ille est Nesiota scriptor lucifugus. de quo mox: *Καλλίμαχος αὐτὸ (τὸ βιβλίον) ἀνεγράψαι Νησιώτης*. Ita omnes antiquae fidei libri. Editum fuerat a Callimacho *Πίναξ παντοδαπῶν συγγραφέων*. In e libro videtur contra receptam vulgo opinionem scripsisse librum, qui tunc temporis in eruditorum manibus versabatur hoc indice, *Ἑκαταίη Μιλησίη περιήγησις*, non est Milesii, verum alius cujusdam Hecataei, hominis insularis. id est, *νησιώτης*. Sed quis ille, aut cujus? nihil enim reperio. Hecataei ex veterum monumentis nominibus duo: alter Abderita, alter Milesius. Scribe deinde *ὅστις ἔν δειν ὁ ποιήσας*. Et: *καὶ Σκύλαξ δὲ ἡ Πολέμα γράφει, εἶναι*. Mox: *ὄρος παρέτεινε τῆ ποταμῆ τῆ Ἰνδ* Quae paulo post afferuntur ex commentariis Didymi in Sophoclis Phoenicem, paucis verbis complecti conatus est Hesychius in voce *κύναρως*. Sed properavit vir doctissimus, cum illa scriberet. Ait enim: *κύνα ξυλίην τι κυνόσβατον ὁ Θεόφραστος λέγει*. Quam falsum hoc sit, e

p.145. ipsum Didymum testem, cujus verba nobis Athenaeus conservavit. Nunquam Theophrastus, naturae interpret cynosbatum appellavit canem ligneum, sed Pythia, in sinistra *τῆ λοξίη δεξ*. Mirum, consentire omnia Theophrastus et Athen., etiam manu exarata, exemplaria in hac lectione: *καρπὸν ἔχει (cynosbatus) παραπλήσιον τῆ ῥοιᾶ*. *babefructum similem malo punicae*. Et: *ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἀγνώσθας*. *babet folium vitici simile*. Plinius, ut doctissimi viri observarunt, legit *παραπλήσιον τῆ ῥοδῆ*, et *τὸ Φύλλον ἰχνώδης*. Quae orponamus posteriori praesertim emendationi, non desunt nobis: sed ea malimus ad Theophrastum. Nunc, quod instat, agamus. Epicharmi testimonio probat *ὁ δειπνολόγος*, cactum apud Siculos inter esculenta locum habuisse. Quod de Phania non semel quaesumus. omnia illius corrupta esse in his libris. idem que licet de Epicharmi pulcherrimis fragmentis huic operi interfertis. Non pes, non caput, non vestigium ullum in illis sanum. O si aliquis oriatur Aesculapius, qui is

Chironia et defoeda ulcera nobis sanet! Interea liceat nobis clinici medici vices obire. Epicharmi verba ita scribuntur etiam in probatae fidei libris: Μήκων, μάραθοι, τραχέες τε κάκτοι. Τοῖς ἄλλοις μὲν φαγεῖν ἐντὶ λάχανοις εἰς τὸ πῖον αἶμα τις ἐκτρίψας καλῶς παρατιθῆναι, ἀδύς ἐστίν· αὐτὸς δ' ἐπ' αὐτῆ χαιρέτω. Quis ista intelligat? Νεμο, *hercule, nemo*. Si ita scribas, omnes facile intelligent: Μήκων, μάραθοι, τραχέες τε κάκτοι. καὶ ἄλλοις· Κάκτον φαγεῖν ἐντὶ λάχανον, εἰς τὸ πῖον αἶμα τις ἐκτρίψας καλῶς παρατιθῆναι, ἀδύς ἐστίν· αὐτὸς δ' ἐπ' αὐτῆ χαιρέτω. *Ruraver, feniculus, et asperi cacti*. Et alio loco: *cactum olus licet esere. Quem si apposueris in pingue probe intritum, suavis est: ipse per se valet.* τὸ πῖον, ut Latinis *pingue*, de omni genere pinguedinis et κνίσσης, oleo, butyro, adipe et similibus. Carduos sive cactos Siculos, (nos vocamus *artichaus*, vel potius *carles*: nam *artichaus* sunt cynara) bifariam mensis inferebant: vel per se, crudos, sine ulla omnino σκευασίᾳ, vel pingui madentes, et oleo aut butyro unctos. Hodie uterque mos ab antiquo manet. Ego vero assentior Epicharmo cactos paratos et conditos crudis et inunctis antepONENTI. Duo loci in unum erant confusi, ut saepe alibi. Sequitur alius locus: Θρίδακας, ἐλάταν, σχίνον, ῥαφανίδα, κάκτους. Doctis placet: ἐλάταν, σχοῖνον· *abietem, junceum*. Sed omnia exemplaria probant σχίνον. Quin ego alteram potius vocem corrigendam censeo. Nam quis locus abieti inter esculenta? Scribo ἐλαίαν, σχίνον· *oleam et squillam*. τὴν σκίλλαν, ait Plutarchus in Pericle, εἰσιν ὅτε καὶ σχίνον ὀνομάζουσι. Cratinus in Thrattis Periclem σχινοκέφαλον appellavit, quod scillae inter bulbos nobilissimae caput haberet simile. σχίνον, alias lentisci, in condimentis usus non facile dixerim. Postremo afferuntur ex eodem Epicharmo haec: Ὅδε τις ἀγρόθεν ἔοικε μάραθα καὶ κάκτους φέρων, Ἴφυον, λάπαθον, ὀτέφυλλον, σκόλιον, σερῖδια, δράκτυλον, πτέρω, κάκτον, ὀνόπορδον. Hic vero multa digna animadversione. Initio scribam libens: Ὅδε τις ἀγρόθεν ἦκε μάραθα καὶ κάκτους φέρων· *venit tunc aliis feniculum et cactos ferens.* p.146. Iphyum inter bulbos ex Theophrasto notum qui ex Plinio emendant tiphyum, audiant Hesychium: Ἴφυα, ἢ λυχνίς ἀνθος. ἔνιοι λάχανον, ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα καλεῖμεν, οἱ δὲ ἀνθῆ ἀγρὰ τῶν σπειρομένων. Vel ἢ σταιρ. Ubi velim observent rei herbariae periti, quid appellet *leucanthemum*. *Levendulam*, opinor, intelligit, quae tamen oleracei generis non videtur esse. *Orostylum* nescio quid sit. ἔρτυλ-

λον Dalecamp. ingeniose, etsi non assentior. Et hoc quo-
 que in illis prope infinitis numero, quae ignoramus ve-
 terum legentes scripta. De scolymo pro voce σκόλιον ac-
 cedo ejus sententiae. σερίδα habetur in MSS., non σερί-
 δια. *Dractylum* recte Dalec. fecit *atractylidem*. In fine
 scribe καὶ τὸν ὀνόπορδον. Nam quod onopordum cardui
 genus esse doctis placet, quo auctore suam sententiam
 nobis probabunt? In Graecorum commentariis invenio,
 onopordum esse ἐλένην, quae herba muralis est. Nican-
 dri Graecus interpres plura illius nomina commemorat,
 nulla tamen istius facta mentione, ad Theriaca. ἐλένη,
 αἶτ, καὶ κλύβατις, καὶ σιδηρῆτις, καὶ καρθύνιον, καὶ καρδί-
 πιον, πάντα ἐπὶ ἐνὸς φυτῶ. Epicharmi locus sequitur
 Philetæ distichum: Γηρύσαιτο δὲ νεβρός, ἀπὸ ψυχῆν ὀλέ-
 σασα, Ὀξείης κάρτε τύμμα φυλαξαμένη. Hoc vult Phile-
 tæ, hinnulum sive hinnuli ossa apta esse ad lyram, si
 modo caverit sibi vivus, ne a cacto pungeretur. Ex os-
 sibus hinnulorum tibias facere soliti veteres, posteaquam
 Thebani reliquos Graecos id docuerunt, ut refert Athe-
 naeus I. IV. Atque illorum haec fuit opinio, ossa hin-
 nuli, quem cactus pupugisset, faciendae lyrae esse inepta,
 Hesychius: Κάκτος, ἀκάνθα, ὑφ' ἧς ἐκὼν πληγῆ νεβρός,
 ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀσᾶ εἰς αὐλῆς. Reperi etiam vetus scho-
 lion in optimis et antiquiss. cod. hoc loco adscriptum:
 ἐκὼν δὲ νεβρός ὑπὸ τῆς κάρτε πληγῆ, ἀχρεῖα τὰ ὀσᾶ εἰς αὐλῆς
 ἴσχει. Quid jam isto Philetæ disticho planius? Sequen-
 tia verba de Sopatro Paphio jam exposuimus. Ptole-
 mæus, rex Aegypti, philologus insignis, cinaram de-
 scribit aculeatam, neque aliter edulem, quam demptis
 aculeis. Ait enim: καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλῶντες τῶν ἀκάν-
 θων. Ex hoc loco probare nititur Eustathius, aliud esse
 cinaram, aliud cactum, quia non sit adeo aculeata cactus,
 καὶ ὄρα, inquit, τὸ ψιλῶντες ἀκάνθων, ἐξ ὧ φαίνεται, μὴ
 αὐτόχρημα κάκτον εἶναι τὴν ἐν τοῖς ἄρτι λεγομένην κινάραν.
 αὕτη γὰρ ἔχ ἔτω τραχύνεται ταῖς ἀκάνθαις. Cinari insu-
 lae, inquit Athenaeus, Semus fecerat mentionem. Hic
 est Semus Delius, scriptor non incelebris fama. Cina-
 rum insulam σιληράν, ἀκαρπον καὶ φυλεύσθαι κακὴν, Gya-
 ris parem, ex Plutarcho de exilio habemus cognitam.
 De palmae cerebro omnia vulgo nota. Νίκανδρος Γεωρ-
 γικοῖς scribunt veteres, non Γεωργικῶ. Et ita aliis in locis.
 Illud venustum et παροιμιῶδες in fine libri: δόξομεν ὀγκέ-
 φαλον ἔχαιν, pro sapere. Cerebrum enim φρονήσεως ἀρχή,
 inquit Hippocrates.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰδὸν, ὃς ἔσ', ὅσα πόντος, αἰεδαί. Pro-
 pterea solitus dicere Callimachus, magnum librum ma-
 gnum esse malum. Martialis alludit, ut monuit Scaliger:
*Cui legisse satis non est epigrammata centum, Nil satis est
 illi, Caeciliane, mali.* Tandem ut os obturaret malis ho-
 minibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est
 edere. Scholiastes ad superiores versus: ἐγκαλεῖ διὰ τῶ-
 των τὰς σκώπτοντας αὐτὸν, μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποιή-
 μα· ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην. Scripsit et opus
 aliud poëticum τῶν Αἰτῶν, *Caussum*, quod sine dubio
 longius fuit poëma, quam ipsa Hecale, sed, ut videtur,
 posterius scriptum: ideo hic scholiastes Hecalen potius
 nominat, quam *Caussum*. In versu Nicandri de faba
 Aegyptia scripsimus ex libris ὄφρα *Θερσίης*, non *Θερσίσης*.
 Fabam Aegyptiam, inquit, sere, ut possis per aestatem
 flore uti ad corollas. Paulo post scribit Athen., coronas
 P.148. ex hoc flore *καύτωνος ἄρχ* esse *ψυκτικωτάτας*. Triplicem
 fabae hujus utilitatem diserte explicat poëta. Prima est
 floris ad coronamenta: secunda ciborum, maturo fru-
 ctu, ad epulas: tertia radicis item ad edendum ex jusculo.
 De radice Aegyptiae fabae colocasio proprie dicta idem
 Nicander: — *κυάμης λέψας κολοκάσιον, ἐντμήξας τε.* Scri-
 bendum *κυάμης*. *Fabae Aegyptiae colocasium*, id est, ra-
 dicem, *decoctum in intrivis*. Vel hoc modo: — *κυάμης
 λέψας, κολοκάσιον ἐντμήξας τε.* *Fabam, dempto cortice,
 et colocasium simul confissum miscuit.* Theophrasti descri-
 ptionem confer cum ea, quae exstat in epitome Steph.
 voce Ἄκη. Scribe autem apud Stephanum: ἡς ὁ καρπὸς
 ἢ τε ῥίζα πάντως ἐσὶν ὀφιώδης τῶ ποικίλῳ καὶ ταῖς κεφαλαῖς.
 Et: κολοκάσιον μέντοι καλεῖσι τὴν ῥίζαν· τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς
 κιβώριον, ὅψιν ἰδίαν ἔχον, ἐδωδίμης τε τὰς φλέβας παρέ-
 χον. Quas vocat Theophrast. *διαφύσεις*, quasi *scissuras* vel
separatas fibras, Stephanus *φλέβας*, *venas*, Martialis *file*
 isto versu: *Improba cum morsu fila manique trabes.* Cibo-
 rium proprie ipsa est faba Aegyptia vel ejus folliculus,
 non planta, quae fert fabam. Pro planta aliquando ac-
 cipiunt, ut mox Diphilus: οἱ δὲ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν
κιβωρίων. Sic colocasia proprie fabae radix: apud Pli-
 nium l. XXI. c. 15. est integra planta. Quod Diphilus
 vocat *ἐριώδες*, *lanosum*, cum ait, *κρεῖττον δ' ἔστι τὸ ἤκιστα
 ἐριώδες*, Plinius *araneosum*: *colocasiam e Nilo metunt, can-
 ile, cum coctus est, araneosu in mandendo.* Martialis: *Ni-
 lincum vid. his olus lanasque sequentes.* Defectiones aqua-
 rum pro certis miraculis paulo post narratae. Non tam

miraculosas quibusdam e veteribus esse visas, ex iis jure colligas, quae scribit Strabo de aquis Aedephis l. I. Miraculum enim non est, quod habet perspicuam causam naturalem. *διάφορον* pro certa pecunia accipitur in istis: *διάφορόν τι ἄταξαν δίδόναι τοῖς πίνυσι*. Ad Theophr. Character. eam vocem exposuimus. Proverbium sub finem horum excerptorum commemoratum, *Τὸν σικυὸν τρώγασα, γύναι, τὰν χλαῖναν ὕφαινε, cucumerem edens, o mulier, laenam tece*, quomodo ex Arist. interpretati sint peritissimi rei herbariae medici, non me latet. Frigidam ejus fructus facultatem et Veneri noxiam putant indicari veteri hoc dicto. Non negamus, et cucumerem et peponem frigidum sortiri temperamentum atque *ἀναφρόδιτον*. malini tamen hoc proverbium aliter interpretari: quod inter rusticos jactatum existimamus, ut alia multa ad rei familiaris curam, non disciplinam morum pertinentia. Admonebantur hoc dicto mulieres, quarum opera vestes olim confectae, ut, cum erit maturus ὁ σικυός, de hyeme cogitent et parandis familiae hibernis vestibus, cujusmodi est laena. Viri docti si attendissent ad vocem *χλαῖναν*, p.149: aliam interpretationem nostrae huic non praetulissent: quae simplicissima est, et, nisi fallor, verissima. Nunquam Graecis aliud significat nomen hoc, quam hyemale indumentum. Ut in alio proverbio: *χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις*. *σικυὸν* in hoc versu et *cucumerem* et *peponem* possumus interpretari. Affecta aestate et cucumis estur et pepono. Huic praecepto simile est: *Βάλτη καὶ θέρους καὶ χείματός ἐστιν ἀρίστη*. Quo admonentur matres familiarum, ut lacernas omni tempore suis paratas habeant: hyeme propter frigus, aestate propter imbres et alia aëris incommoda. Affine et illud: *θύκ᾽ αἰεὶ θέρους ἐσσιῖται· ποι εἰσθῆ καλιάς*. In ima cera horum excerptorum prae se ferunt chirographi libri: *Φρύνιχος δ' ἐντραγαίῳ φησι σικυῖδιον*. Sed ἐν Τραγαίῃς etiam mox, ubi temere haec verba repetuntur. Fortean pro ἐν Τραγωδοῖς· quam Phrynichi fabulam Athenaeus et Suidas commemorant. At in MSS. codice, cujus mihi nuper copiam fecit vir amplissimus, Andreas Huraldus Messaeus, ita legitur: *ῥαφανίδιον δ' ὑποκοριστικῶς εἶρηκε Φρύνιχος . . . τρόπων*. Sine dubio ullo pro *Φρ. Μονοτρόπων*. Ea fabula hodieque notissima est, saltem titulo tenus, inter Phrynicheas. Adi l. VI. c. 12. Paulo ante salem Tragasaem manifesto in Troade Athenaeus collocat, consentientibus geographis: diverse tamen sententiarum opinionem refert Pollux l. VI. c. 10.

CAPUT SECUNDUM,

Σικυῦ *exrensunt etymon. κίειν, κύειν. σύεσθαι, σέυε-
σθαι. ἠδύγαϊον. Plenilunio crescere cucumeres et
echinos. Βίος καθάρειος. Sacra ficus Athenis.
Ἠγητηρία ficus. Alexidis fabula Poëta. σικοφάν-
της. προστίθεσθαι πρὸς τὸνομα.*

Deinceps cum auctore ipso res nobis futura est, non cum illius mutilatore. Adhuc autem in gustationis descriptione versatur Athenaeus. Nam eo cucumeres pertinent, non minus quam pepones, de quibus libro superiore dictum est. Theophrasti verba ex ipso fonte ita scribe: καὶ τῶν τὸν μὲν Λακωνικὸν ὑδρευόμενον βελτίω γίνεσθαι, τὰς δ' ἄλλας ἀνυδρεύεσθαι. Deinde pro εὐχυλότατοι codd. Theophrasti habent γλυκύτεροι. Etymum vocis σικυῶς ex Demetrio Ixione ita explicatur: ἀνομάσθαι σικυῶς ἀπὸ τῆς σέυεσθαι καὶ κύειν· ὀρμητικὸν γὰρ ὑπάρχειν. In quibus verbis posita literula una alterius loco falsissimam sententiam doctiss. viro affinxit: quasi putaverit Demetrius, Veneri nasci cucumeres. Quis ita alienus a lectione medicinae auctorum, quin hoc falsum esse sciat? Frigidum esse cucumerem, omnes uno ore affirmant medici, esse igitur ἀφροδισίων ἐφικτικὸν, inimicum Veneri, mox Athenaeus observat ex Diphilo. Galenus vero diferte l. II. de facult. simpl. med. inter semen cohibentia recenset melopepones et cucumeres: ἦν τε πέπονες, inquit, ἦν τε καὶ μὴ πέπονες ὄσιν. Quomodo igitur Demetrium excusabimus? Literae unius mutatione scribendum aio κίειν pro κύειν, progredi pro uterum gerere. Sensus est, σικυῶν dici a σέυεσθαι et κίειν, quae verba motum et
p. 150. progressum in ulteriora significant: quia haec planta est ὀρμητικῆ, id est. late funditur in cucumerario. Erat scribendum σικυῶς, sed facta est duarum vocalium υ et ι transpositio. Eustath. V. in II. comment. de vocibus disputans, quae sunt compositae ex duabus significationis ejusdem, ut γήπεδον, δάπεδον, ὄροθύνα et ἠλέματον: ἐκ τῆς σέυεσθαι, ἦγεν ὀρμᾶν, καὶ τῆς κίειν ἢ σικυῆ· καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ ὁ σικυῶς κατὰ μετὰθυσιν ἢ τροπῆν διχρόνων. Significatione parum differunt σέυεσθαι et σέυεσθαι. Tamen ad etymum satius est, cum Eust. scribere σέυεσθαι. Hanc tamen sententiam nostram et emendationem verborum Demetrii Ixionis Josephus Scaliger non probat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Oppiani de ea re versus elegantissimi, quos inde lector petat. Lucilius: *Luna alit ostrea, et implet echinos, miribu' fibras Et pecui addit.* Inter alia ficuum elogia dicitur hic fructus melioris vitae dedisse mortalibus principium. Initio cibus hominum glandes faginae ac quernae fuerunt, deinde cognita est ficus, et ejus fructus prae glandibus probatus. Hoc fuit alius vitae initium, quam solent Graeci modo ἡμερον vel ἀλληλεσμένον βιον, ut docemus l. XIV., appellare, modo καθάρειον. Itaque erant, qui hoc loco, ἡ συκῆ ἡγεμῶν τῆ καθάρεικ βίη τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο, ingeniosi sunt in mutanda lectione, quam etiam Eustathius habet. Addit: δῆλον δὲ τῆτο ἐκ τῆ καλεῖν τὰς Ἀθηναίικς ἰσραὴν συκῆν τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον εὐρέθη. Ego non reperio ullam locum in urbe Athenis aut agrò Attico, qui diceretur ἰσραὴν συκῆ. Fructum ipsam ita vocatum memini legere in epigrammate de Phytalo, ficus inventore, apud Pausaniam in Atticis: Ἐνθάδ' ἀναξῆρος Φύταλός ποτε δέξατο σευνήν Δήμητραν, ὅτε πρῶτον σπάρας καρπὸν ἔφηνεν, Ἦν ἰσραὴν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει. Ἐξ ἧ δὴ τιμὰς Φυτάλικ γένος ἔσχεν ἀγήρω. *Hegeteriam* ficum Eustathius appellat ἡγητορίαν, quia ita hic legerat. De ea fufe Hesychius: quem vide, ac vel doce me, quale apud Athenienses festum fuerit Paraplynteria, vel discite a me, scribendum esse in Hesychio ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ τῶν Πλυντηρίων. Porphyrius quoque l. II. de abstin. ab anim. hegeteriae meminit, pompam Solis et Horarum ex ritibus Atheniensium describens. Alexidis versus et supplendi sunt ex l. II. et ita distinguendi ex lege metrica: οἶα δ' ἡ χάρα φέρει, Διαφέροντα πάσης, Ἴππόνικε, τῆς οἰκουμενης. Τὸ μέλι, τὰς ἄρτες, τὰ σῦκα. σῦκα μὲν, νῆ τὸν Δία, Διαφέροντα καὶ πᾶν γ' αὐτῆ φέρει, βοσκήματα, Ἐρια, μύρτα, θύματα, τυρίς, ὕδωρ διαφέρων Σφόδρ', ᾧς καὶ γνοίην ἂν εὐθὺς Ἀττικὸν πίνων ὕδωρ. Versus trochaici sunt tetrametri catalectici. Alexidis fabula, quae paulo post Ποιητής nuncupatur, non alia est, quam quae l. VI. Ποιηταί. Pollux l. IX. Ποιήτριαν istius poëtae fabulam citat: quae an eadem sit cum ista, quaerendum est. In ea fabula reprehendit illos poëta, qui vocem συκοφάντης excogitarunt ad denotandam hominis alicujus improbitatem. Ἔδει γὰρ, inquit, ὅσις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ, Τὰ σῦκαί προστεθέντα δηλῆν τὸν τρόπον. Sensus est: debuit hoc potius fieri, ut, si quis esset vir probitate insignis, nomini illius infereretur vox συκῆ in testimonium virtutis. Puta, ut vel φιλόσοφος appellaretur, vel συκάγαθος, bo-

πλο eximie bonis. Ut dicitur βαπόνηρος, insigniter πάλιν. Vel συκολόγος, aut συκόβιος, aut *sycosbarmanis*. προστίθεσθαι sic accipe in his versibus, ut apud Aristophanem: Περὶ τῆνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορέμεθα· Ἡ μὲν γὰρ ἴππον προστίθει πρὸς τῆνομα, Ξάνθικπον, ἢ Χάρικπον, ἢ Καλ- P. 152. λιτπίδην. Aelianus verbo συμπλέκεσθαι in eandem sententiam usus epistola quaedam: Θρασυλέων, οἶμαι, ἦν ὄνομα αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συμπλεγμένον θηρίῳ. Sic et in sequentibus usurpat Alexis: Νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθάν, Ἄπορσιν πεποίηκε, διὰ τί τῆθ' ἔτως ἔχει. Nunc, inquit, cum in voce sycophanta improbo sit additum et conjunctum *suave*, incertum est, qua de causa id sit factum. τὸ μοχθηρὸν est Φάντης, delator, quindruplatores: τὸ ἡδὺ est vox συκῆ, leviter initio dictionis corrupta. Doctorum virorum interpretationes horum versuum plane sunt, quod ait Lucilius, *Pergula picorum, veré pibit, omnia falsa.*

CAPUT TERTIUM.

Sminthia Rhodiorum. Ficus poenae nomine aliquando exactae. Pherocratis fabula Crapatalli. Φιβαλέοι homines: Φιβαλέως. χελιδόνια σῦκα. Lyncei Samii epistolae. Proverbium Λυγκέως ὀξυωπέτης. Caunaeae ficus, non Cauniae. Toxaliae ficus. Proverb. πέπων ἐρινὸς ἄλλες ἐξερινάζεις λόγῳ.

Φιλόμνητος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ρόδῳ Σμινθίων. Testatur Strabo, locum fuisse in agro Rhódiorum Sminthia dictum, l. XIII. De eo loco et nominis hujusce causis egerat Philomnestus, sive, ut l. X. scribitur, Philodemus. διὰ τὸ εἶναι τότε τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφορὰς σῦκα, οἶνον καὶ ἔλαιον. Ante receptum usum nummorum pecuniae locum in contractibus, mulctis, praemiis et omne genus collationibus obtinuerunt res ad humanos usus necessariae, ut docent nos antiquissimi quique auctores, et probant jurisconsulti auctoritate summi vatis. Non igitur mirum est, apud Rhodios aliquando poenae nomine

exactas fuisse ficus, item oleum, vinum et similia. Sic apud veteres Romanos ovis et bos. Τό τε Φειφάγες, μη-
 τραΐον έμοι μελέδημα. Exposuimus ista libro superiore
 c. XIV. άτιρ και Φερικράτης εν Κραπατάλλοις. Pollux
 I. VII. c. XXX.: σũκα δὲ τῶν διφόρων εν Κραπατάλλοις Φε-
 ρικράτης. Melius Κραπατάλλοις. Sic corrige et I. X. c. IX.,
 ubi editum Κραπαττάλλοις. Hesychio auctore, fatui no-
 men est aut nummi cuiusdam. Sed et minutos pisces
 quosdam ita vocari idem scribit: atque inde existimavit
 Dalecampius nomen inditum huic fabulae. Ex Polluce
 diversam sententiam licet asserere. Sic ille I. IX.: ὄνομα
 δέ τι νομίσματος και κραπατάλλος είτε παιζών είτε σπηδα-
 ζαν Φερικράτης ανόμασεν εν τῷ ὁμανύμῳ δράματι. λέγει
 δὲ, τὸν μὲν κραπατάλλον εἶναι ενάδρον (legebam εν ἄδρ· Sca-
 ligero placebat ενάδρον) δραχμήν. ἔχει δ' αὐτὸς ὀκτώ εν-
 θαλας: τὴν δ' ενθείαν εἶναι τριώβολον και δύνασθαι ὀκτὼ πε-
 δάβης. Hactenus Pollux. Ὡς καλοὶ και Φιβαλέοι. Ne-
 que de arbore ficu neque de fructu haec possunt intelligi.
 Illa σπκῆ dicitur: hi σũκα. De personis igitur accipien-
 dum. Φιβαλέος aut Φιβάλεος vocabant Attici homines
 p. 153. aridos et exsuccos. Auctor comici interpres ad Achar-
 nenseis. και τὰς μυρρίνας δὲ Φιβαλέος λέγῃσι. Malim
 Φιβάλεως: nam ita potius et caricae et myrti dictae. Vi-
 de illum enarratorem, et in Etymologico. χελιδονίων δὲ
 σũκων μνημονεύει Ἐπιγένης. Hesychius paulo aliter: Χε-
 λιδόνως, εἶδος ισχάδων. Causam appellationis timamus
 I. IX. Σκληρῶν άδρὸς πινακίσκος. Interpres σũκων. For-
 tasse non male. Etli potest dubitari, an ponerentur ficus
 in πινακίσκοις. τῶν δὲ εν Ῥόδῳ γινομένων σũκων μνημονεύει
 Λυκεύς εν έπισολαῖς. Exstabant olim Lyncei Samji epi-
 stolae, quarum et Harpocratiou meminit in Ἰθύφαλλος.
 In his fuit una ad Diagoram, qua contendens varia escu-
 lenta Rhodi nata cum Atticis, palmam Rhodiis adjudica-
 bat. Conferendus hic locus cum altero huic gemino
 infra eodem libro, ubi de panis generibus disputatur: item
 alio, qui I. VII. in sermone de apuis. Reperies et alios
 similes. Τὰ δ' έρινναὶ τοῖς Λακωνικοῖς, ὡς σπκίμινα σũκοις
 δοκεῖν έρίζειν. Deest verbum ex aliis ejusdem epistolae
 locis supplendum, αντιπαραβάλλειν, aut simile. Sensus
 est: si ficus Rhodiacaе, erineaе nomine dictae, iis com-
 parentur, quae Athenis Laconicae dicuntur, tam impar
 fore certamen, quam si ficubus contendantur sycamina,
 id est, mora. Si quis aliter interpretetur, non ero
 pertinax, modo intelligatur similis aliqua comparatio.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

veterum dixit cum Seleuco? Tamen addit μάλισα. σύκω τὴν μορφὴν μάλισα ἔοικεῖν. Postremo emendationi Dalecampii opponimus Eust. auctoritatem, qui ante annos prope CCC legebatur, ut nos hodie, ad 'Od. ω. Platonis comici locum de glycyfide nollem periisse. Cleophonem ejus fabulam laudat et Pollux l. X. c. 13. κωδωναῖα σύκα apud Eustathium sunt κωδωναῖα. Neutrum rectum, p. 156. si vere Hesychius: κωδώνεα, σύκα χειμερινά. Assentior Dalecampio super illis ex Theophrasto: οἶον ἢ χαρίτιος Ἀράτιος καλεμένη. Quantumvis consentiant omnia exemplaria antiqua. Quid sit, ad Theophrastum θεῶν δίδόντος videbimus. Pro ὅσαι παρ' αὐτῆ αἱ βλαστήσεις scribe ὅσαι παρ' αὐτῆ. Male apud Theophr. ὑπὲρ αὐτῆ. Et πρωταρχὴν per ω. magnum, non προτερικὴν, ex Hesychio. Locus, qui paulo post exitare dicitur ἐν τρίτῃ φυτικῶν αἰτιῶν, petitus est e V. ejus operis. τρίτη tamen omnes codd. nostri. Antiphanis Σκληρίας diu habui de mendo suspectos. Postea reperi incerti ποιῆται fabulam Sclerias tribus locis apud Stobaeum. Recte mox nostri libri omnes περὶ τὴν Βισαλτιαν Ἀμφίπολιν. Vide Plinium l. IV. c. 10. Minus recte Eustath. Βισ. καὶ Ἀμφίπολιν. Graestonia Macedonia est, quam alii Crestoniam vocant, et in Thracia collocant Macedoniae vicinam. Ad Stephani Epitomen. Observemus proprium et elegans verbum in Theophrasti loco: τὰς ἐλαίας, ἐν ᾧ χρόνῳ βρύειν εἰκὸς ἦν. De oliva proprie dicitur βρύειν florere incipiente. Graeci magistri: τὸ βρύειν κυριαλεκτηῖσθαι λέγεται ἐπὶ τῆ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. Sequitur ex Theophrasto: πάντα τὰ ἐν σκίλλῃ φυτευθέντα καὶ θεῖτον αὐξάνεσθαι, καὶ εὐβλαστῆ γίνεσθαι. Hoc ita philosophus: ὅλως δὲ πᾶν ἐν σκίλλῃ φυτευόμενον ἔβλαστει. Scribe εὐβλαστῆς, ut legit Athenaeus. Alibi in eadem sententia usus voce εὐβλαστία, ut de caus. l. V. c. VII. Scribe etiam cum Dalecampio ἔμπροσθεν φέρει τῆ φύλλω, et ad l. V. de caus. ad c. I. Et paulo post καρπὸν δὲ τῆ τῶν σύκων πέποινα καὶ γλυκὺν ἔχει, cum doctissimo Gesnero.

CAPUT QUINTUM.

Σύκα λευκόφια et μελανόφια. *Sycas Titan. Andrisci Naxiaca. Superstitia veterum, puerorum oculos ficu recente fricare. Persae comedia incerti auctoris. Ananias jambicorum poeta. De vocibus. ὄγκος et λαγαρός. εὐόγκος.*

Inter alia multa, quae ab Athenaeo recensentur, ficorum vel nomina vel cognomina λευκόφια sunt et μελανόφια. Nam et scripta manu exemplaria sic legunt. Sed mendum nihilominus inesse huic scripturae censeo, et scribo λευκόφια et μελανόφια. Pullus color inter album et nigrum est medius; quae pulli coloris sunt, ut ficus, prout ad albedinem aut nigredinem accedunt, leucophaea dicuntur aut melanophaea, id est, *albopulla* et *nigropulla*. Doctis, qui λευκόφια corrigunt et μελανόφια, accedere non possum. De Sycea Titane legi posunt Stephani Ἑθνικά, ubi totidem fere verbis eadem fabula narratur. Andriscus paulo post nominatus scripserat Naxiaca, cujus historiae meminit Parthenius c. 9. et 19. Locus e Persis dramate Pherocratis insignem veterum superstitionem continet: quam ne assequi valerent interpretes, depravatio lectionis fecit. Ait Athenaeus: Φερεκράτης ἢ ὁ πεποιηκώς τὴς Πέρσας φησὶν· Ἦν δ' ἡμῶν σύκον τις ἰδὴ διὰ χρόνον νέον ποτὲ, τῷ ὀφθαλμῷ περιμάτ-
τομέν γε τῆτο τῶν παιδίων, ὡς καὶ λάματος ἢ τῷ τυχόντος τῶν σύκων ὑπαρχόντων. Legi debet τῷ ὀφθαλμῷ περιμάττομέν γε τῆτω τῶν π., atque ita exponi: *Pherocrates, aut quisquis est, qui Persas docuit, ait: Si quis posticum recentem ficum tandem videat, oculos tenerorum puerorum illa fricatus: ceu habentibus ficis etiam medendi non mediocrem facultatem.* Postrema verba non sunt Pherocratis, sed Athenaei, causam ejus moris asserentis. περιμάτταιν τῷ ὀφθαλμῷ est id, quod expressimus. Ad Theophrastum hanc vocem exponebamus. Infelicissime Dalec. pro μασσᾶσθαι accepit. In XI. Geopon. germanus huic mos ex Zoroastre docetur. Spondebat ille magus, oculos integro anno illi non dolituros, qui conspectae primum rosae tribus calycibus eos terisset. Ζωροάστρης λέγει, ἐπὶ ἐνιαυτὸν εἶνα μὴ ἀλγεῖν τὴς ὀφθαλμοῦς τὸν ἐν πρώτοις ἰδόντα ἐπὶ τῷ φυτῷ (de rosa loquitur) μεμυκίας πάλυκας, καὶ τριάτν ἐξ αὐτῶν ἀπομαζάμενον τὰ ὄμματα

provocas: ut sit allusum ad originem vocabuli, quod ab ἄρις deducunt grammatici. Etiam apud Latinos caprificus in significatione vitii usurpatur, etsi aliter, ut: — *et quae semel intus Invenita est, rupto jecore exierit capr. ficus.* Priorem versum integrare sic possumus: Πέπων ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρήσιος.

CAPUT QUARTUM.

Συρίχοι, συρίσκοι, ἄρριχοι, ἄρσιχοι. κόλυθρα et κόλυτρα. Plinii locus de paeonia collatus cum Athenaei verbis. ἀποματῆσμοι. ἀτόπημα. Veteres saepe de iisdem non eadem dicere. κυδωναῖα σύκα. Antiphanis comoedia Scleriae. Graestonia Macedonia. βρύειν. Theophrastus non semel emendatus.

Distingue Alexidis versus: — καὶ τί δεῖ Λέγων ἔθ' ἡμᾶς τὰς τὰ σύχ' ἀκάστοις ἔν τοῖς συρίχοις πωλῶντας. Erat editum συρίσκοις. Si metri rationem non habeas, optime. Hesychius: συρίσκος, ἀγγεῖον τι πλακτὸν, εἰς δὲ σύκα ἐμβάλλουσι· τινὲς δὲ ὑρίσκον. Sed versiculi modulus eam vocem aspernatur. συρίχοις igitur scribendum: aut, quia alibi, quod sciam, ea vox non legitur, ἀρίχοις. Quae dicitur Ciceroni *fiscina piscorum*, Graecis est σύκων ἀρίχος, vel ἄρριχος, vel ἄρσιχος, et ἀρίσκος. Itemque συρίσκος et ὑρίσκος. Tanta est linguae hujus volubilitas. Emendandus in hac voce Theophrastus in magno opere de causis plant. l. I. c. 7.: καὶ διὰ τῆτο ἐν ὑπερώοις τιθέασι, καὶ πρεμαννύειν ἐν ἀξαρίχοις. Legendum enim ἐν ἀρρίχοις. Quid sit paulo post ἐγκάψας τὸ κέρμα εἰς τὴν γνάθον, ad Theophrastum pridem exposuimus. Ex Ameriae Glossis refertur, ἐρινκῆς vocari grossos caprifici. Hesychii exemplaria vocant ἐρινάδας. Eidem βασιλῆαι sunt nobiles caricae: accuratius poster. κόλυτρα, melius Eustathius, quam nostri, κόλυθρα. De glycyfide sive paeonia ex Seleuco refert Athen.: γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαι φησι, σύκω τὴν μορφὴν μάλιστα εἰκνυῖαν· φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας, διὰ τὸ ποιῆν ματαῖσμάς. Eruditus interpres, qui p. 155. suam ex Plinio et Dioscoride emendationem hujus loci.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

veterum dixit cum Seleuco? Tamen addit μάλισα. σύμφωνον τὴν μορφὴν μάλισα βοιωτικόν. Postremo emendationi Dalecampii opponimus Eust. auctoritatem, qui ante annos prope CCCC legebat, ut nos hodie, ad 'Od. ω. Platonis comici locum de glycyfide nollem periisse. Cleophonem ejus fabulam laudat et Pollux l. X. c. 13. κωδωναία σύκα apud Eustathium sunt κωδωναία. Neutrum rectum, p. 156. si vere Hesychius: κωδωνά, σύκα χειμερινά. Assentior Dalecampio super illis ex Theophrasto: οἶον ἢ χαρίτιος Ἀράτειος καλεμένη. Quantumvis consentiant omnia exemplaria antiqua. Quid sit, ad Theophrastum θεῶν δίδόντος videbimus. Pro ὅσαι παρ' αὐτῆ αἱ βλαστήσεις scribe ὅσαι παρ' αὐτῆ. Male apud Theophr. ὑπὲρ αὐτῆ. Et πρωτερικὴν per ω. magnum, non προτερικὴν, ex Hesychio. Locus, qui paulo post exitare dicitur ἐν τρίτῃ φυτικῶν αἰτιῶν, petitus est e V. ejus operis. τρίτη tamen omnes codd. nostri. Antiphanis Σκληρίας diu habui de mendo suspectos. Postea reperi incerti ποιητῆς fabulam Sclerias tribus locis apud Stobaeum. Recte mox nostri libri omnes περὶ τὴν Βισαλτίαν Ἀμφίπολιν. Vide Plinium l. IV. c. 10. Minus recte Eustath. Βισ. καὶ Ἀμφίπολιν. Graecia Macedonia est, quam alii Crestonam vocant, et in Thracia collocant Macedoniae vicinam. Ad Stephani Epitomen Observemus proprium et elegans verbum in Theophrasto loco: τὰς ἐλαίας, ἐν ᾧ χρόνῳ βρύειν εἰκὸς ἦν. De oliva proprie dicitur βρύειν florere incipiente. Graeci magistri τὸ βρύειν κυριαλεκταῖσθαι λέγεται ἐπὶ τῆ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. Sequitur ex Theophrasto: πάντα τὰ ἐν σκίλλῃ φυτευθέντα καὶ θᾶπτον αὐξάνουσθαι, καὶ εὐβλαστῆ γίνεσθαι. Hoc ita philosophus: ὅλως δὲ πᾶν ἐν σκίλλῃ φυτευόμενον εὐβλαστῆ. Scribe εὐβλαστῆς, ut legit Athenaeus. Alibi in eadem sententia usus voce εὐβλαστία, ut de caus. l. V. c. VII. Scribe etiam cum Dalecampio ἔμπροσθεν φέρει τῆ φύλλου, et ad l. V. de caus. ad c. I. Et paulo post καρπὸν δὲ τῆ τῶν σύκων πέπον καὶ γλυκὺν ἔχει, cum doctissimo Gesnero.

CAPUT QUINTUM.

ὄγκος λευκόφια et μελανόφια. Συκας Τίταν. Ανδρίστει
*Naxiaca. Superstitio veterum, puerorum oculos
 ficu recente fricare. Persae comocdia incerti aucto-
 ris. Ananias jambicorum poeta. De vocibus ὄγκος
 et λαγαρός. εὐογκος.*

nter alia multa, quae ab Athenaeo recensentur, fico-
 am vel nomina vel cognomina λευκόφια sunt et μελανό-
 φια. Nam et scripta manu exemplaria sic legunt. Sed
 iendum nihilominus inesse huic scripturae censeo, et
 ribo λευκόφια et μελανόφια. Pullus color inter al-
 um et nigrum est medius; quae pulli coloris sunt, ut
 cus, prout ad albedinem aut nigredinem accedunt, leu-
 opbaea dicuntur aut melanophaea, id est, *alborulla* et
igrorulla. Doctis, qui λευκόφια corrigunt et μελανό-
 φια, accedere non possum. De Sycea Titane legi pos-
 unt Stephani Ἐθνικὰ, ubi totidem fere verbis eadem fa-
 ula narratur. Andriscus paulo post nominatus scripserat
 Naxiaca, cujus historiae meminit Parthenius c. 9. et 19.
 locus e Persis dramate Pherocratis insignem veterum su-
 erstitionem continet: quam ne assequi valerent inter-
 retes, depravatio lectionis fecit. Ait Athenaeus: Φε-
 κράτης ἢ ὁ πεποιηκώς τὴν Πέρσας Φησὶν· Ἦν δ' ἡμῶν
 ὄγκον τις ἴδῃ διὰ χρόνον νέον ποτὲ, τῷ ὀφθαλμῷ περιμάτ-
 ται γὰρ τὸ τοῦ παιδίου, ὡς καὶ ἰάματος ἢ τῷ τυχόν-
 τος τῶν σύκων ὑπαρχόντων. Legi debet τῷ ὀφθαλμῷ
 περιμάττομέν γὰρ τὸ τοῦ π., atque ita exponi: *Phero-
 crates, aut quisquis est, qui Persas docuit, ait: Si quis
 ostium recentem ficum tandem videas, oculos tenerorum
 tenerorum illa fricatus: ceu habentibus ficis esiam medendi
 on modicam facultatem.* Postrema verba non sunt Phe-
 ocratis, sed Athenaei, causam ejus moris asserentis.
 περιμάττειν τῷ ὀφθαλμῷ est id, quod expressimus. Ad
 Theophrastum hanc vocem exponebamus. Infelicissime
 Dalec. pro μεσασθαι accepit. In XI. Geopon. germanus
 ius mos ex Zoroastre docetur. Spondebat ille magus,
 oculos integro anno illi non dolituros, qui conspectae
 ximum rosae tribus calycibus eos terisset. Ζωροάστρης
 λέγει, ἐπὶ ἐνιαυτὸν εἶνα μὴ ἀλγεῖν τὰς ὀφθαλμοὺς τὸν ἐν
 κρῆταις ἰδόντα ἐπὶ τῷ φυτῷ (de rosa loquitur) μεμυκίαις
 κάλυκας, καὶ τρισὶν ἐξ αὐτῶν ἀπομαζόμενον τὰ ὄμματα

Valde haec illustrant Pherecratis locum. Caeterum de auctore ejus fabulae dubitatum fuisse a veteribus criticis, palam facit Athenaeus, qui tamen alibi non semel Pherecrati eam tribuit. sicut etiam Aristophanis vetus interpres aliquammultis locis. Et Pollux I. VII. c. 11.: Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Πέρσαις. Ad Ranas vero comici scholiastes dubitationem suam prodit satis, laudans sine nomine τὰς ποιήσαντας τὰς Φερεκράτης Πέρσας. Ananii, quem jamboroeum auctor vocat, qui proferuntur versus, non sunt jambici, sed Hipponactei scazontes; jambicis tamen potissimum claruisse, cognomen declarat. Aristophanes in Ranis et ejus scholiastes hos illius tres jambos nobis servarunt: Ἄπολλον, ὃς περ Δῆλον ἢ Πυθῶν ἔχουσ, Ἡ Νάξου, ἢ Μίλητον. ἢ Θάλαν Κλάρον, Ἰκε καὶ ἰερά, ἢ Σκίθας ἀφίξαι. Quia soliti veteres ficos avidissime comedere, usus est auctor in ea re verbis ἐπιπίναν et καταπίναν, cum ait, succum salsum acrimonia mixtum generare καὶ ἄλλων ἐπιπινόματα, et paulo post καταπίνομεν αὐτὰ ταχέως ἢ λεάναντας. Hoc eo potissimum dicimus, ut sciamus, quid mox appellet πολλὰς καὶ μεγάλας ὄγκους. Sic ille: διαλύεται μὲν ἐν ταχέως· διότι πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ μικρὸν χρόνον λαγαροὶ γίνονται καὶ ὑπερβολῆν. Haec ita Dalecampius; *itaque multis ficum esu valde auctam molem corporis brevi post tempore gracilescere ac extenuari supra modum.* Fatemur, carnem ex ficorum alimento generatam esse parum firmam, sed ὑπέσουφον καὶ ἢ ἐσφιγμένην· caeterum de eo ne per somnium quidem cogitabat, cum haec scriberet, Athenaeus. Vir optimus neque τὰ μεγάλας ὄγκους, neque vocem λαγαρός intellexit, quibus nihil frequentius in Graecorum medicorum libris. Sententia auctoris est; ficus in ventriculo dissolvi facile, hoc est σῦκα esse εὐπυκτα. Id ex eo constare, quod, postquam illarum multas et magnas moles in ventriculum conjecimus, non multo post factus λαγαρός, id est, liberi ab impedimento ventriculi et laxi, quod evenire non posset, si manerent indigestae ficus. Apud philosophos ac medicos multis diversisque modis vox ὄγκος accipitur: quod fuse probamus alibi, plurimis Theophrasti, Galeni et aliorum id genus magnorum scriptorum locis illustratis. Interdum ὄγκος est cibus in stomachum admissus, qui sua mole illum impedit, si majorē copia sit sumtus. Galenus Ὑγιαν. I. VI. in παχύνσεως curatione: ὄγκους ἐδεσμάτων ὀλιγοτρόφους εἶδεν. Intelligit cibos, qui mole implerent ventriculum, non multam ta-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

De amante loquitur, qui suam ἐρωμένην malis in sinum coniectis petebat. Ut: *Malis me Galatea petis*. Et passim poëtae. *Cydonia* mala etiam κοδύμαλα fuisse olim vocata, probatur auctoritate Hermonis, qui Glossas Κρητικὰς conscripserat. Non sunt ferendi, qui Glossas κριτικὰς, id est, *judicialias*, ut vertunt. sunt commenti, prorsus ἀκρίτως. Olim docti multi Glossas, id est, obscurarum vocum interpretationes, et, ut nunc vocant, Λεξικά ediderant. Nam γλώσσαν et γλώσσημα nuncupabant vocabulum vulgo incognitum: vel quia peregrinum et barbarum, vel quia jam obsoletum et oblivioni traditum. Est enim et verborum quidam interitus. Unde illud sapientissimi Imperatoris, M. Antonini Philosophi, l. IV.: αἱ παλαι συνηθεῖς λέξεις γλωσσηματα νῦν. ἕτως ἔν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παλαι πολυυμνήτων νῦν τρόπον τινὰ γλωσσηματὰ εἰσι. Auctores antiqui Glossarum celebrantur Amerias, Seleucus, Pamphilus, Nicander Colophonius, Philetas, Philemon, Timachidas, Hermonax, alii. Sed fuere, qui unius tantum gentis vocabula susciperent interpretanda: ut Philemon, cujus Ἀττικάι λέξεις, et Aristophanes, cujus *Glossae Laconicae* non multo ante laudabantur. Similiter Hermonax Creticae dialecti tantum voces complexus opere suo. titulum ei fecerat Γλώσσαι Κρητικάι, cujus libri aliquoties meminit Athenaeus. Neque debemus dubitare, etiam hoc loco de iisdem Glossis eum loqui. Quare etiam Ἑρωάναξ, quam Ἑρωων, melius scriberetur, nisi fuit iste binominis, ut multi in literis sacris. De voce κοδύμαλα Hesychius eadem. Alcmanis verba sic interpretare: *Alcman malum struthium* (vocat κοδύμαλον), cum inquit: *minus quam codymalum*. Hesychius quoque κοδύμαλον ex quorundam sententia malum struthium interpretatur.

 CAPUT SEPTIMUM.

Nicandri Ἑτρωιόμενα τύποι Κάδμος. Arianus vel Rhianus αὐτοῦ Ἡρακλείας. Phaulia mala. μηλέα ἑαρινή. ἐπιμηλῖς. ὀξύμαλα Περσικά. ἄδρια, μάδρια. Proverb. χαιρέτω Λίσυκαῖσι βίβλοις ταῖσι τ' Ἄννωνος πλάιαις. Plinii locus cum Theophrasto collatus. Quando citrium malum coeperis edi.

Ἑτρωιόμενα inscripserat poema quoddam suum Nicander ejusdem ferme argumenti cum Metamorphosi Nasonis,

men alerent. Catalogum ὄγκων ἀτρόφων ex Erasistrato habes in l. Galeni de miss. sangu. contra Erasistr. In eo albo ponuntur et caricae. Simeon Sethi de anetho: διαφορητικόν ἐστὶ καὶ ὠμῶν ὄγκων πεπτικόν. Id est: *crudos in ventriculo cibos concoquit.* L. II. dictum est de aceto: καὶ πὰ ἐν κοιλίᾳ, τὰ ἐν τῷ ὄγκῳ, διαλύσι. Verba sunt Heraclidae Tarentini, qui novo loquendi genere sic expressit illa, quae sua mole stomachum (abutar ea voce cum multis) habent impeditum. L. IX. dicuntur Athenaei succi e carnibus caprinis πολὺν χρόνον ὑπομένειν ἐν τοῖς ὄγκοις. Hic ὄγκος aliter accipitur pro corporis mole, id est, corpore ipso et ea, quam ἄξιον vocat alibi, ut diximus l. I. c. 10: Philo legat. ad Caium: ἐπὶ πλήροσι τοῖς ὄγκοις ἀπλήρατοι ἐπιθυμίαι. A priore significatione dicuntur cibi εὐογκοί, qui non distendunt ventriculum, nec male habent. L. VIII. ait auctor, pisces saxatiles esse εὐογκοὺς καὶ πέττεσθαι ταχέως. Errat Dalec., qui putat, dici εὐογκοὺς, quod molem corporis impleant: quod est contra ejus artis, quam magna cum laude profitebatur vivus, principia. At cibos illos, qui ventriculum complent, nec multum tamen nutriunt, ὄγκώδεις dicunt Graeci. Artemidorus l. I. de albis oleribus, puta rapa, nāpis, cucurbita aliisque id genus, sunt, inquit, omnia haec ὄγκώδη καὶ ἀτρόφα. Etiam de personis εὐογκος dicitur. Euripides Bellerophonte: — ἐξ ὧν γίνεσθαι βροτοῖς εὐογκος εἶναι γαστρί μὴ πληρημένη. Hoc est, ut paulo post loquitur Athenaeus, ἀλύτως διάγειν καὶ εἶδέν ἐνοχλεῖσθαι. Hoc ipsum verbo λαγαρὸς declaratur ab auctore. Eo utimur in significanda re laxa, non adstricta, non plena et farta. Sic λαγαρὸς et εὐρυκολίος apud Hippocratem junguntur. Contra apud Themistium λαγαρὸς et μεσὸς opponuntur, et orat. IV. ejusd. βρόχοι λαγαροὶ καὶ ἀσθενεῖς, *compedes laxae, et quibus facile est se exuere.* Sed viris doctis pudorem incutiant haec verba ex l. VIII.: λάπτειν, ἐκπέπτειν τὴν τροφήν, καὶ κενήμενον λαγαρὸν γίνεσθαι. Si quis putaverit, desiderari hic aliquid, ut sit plena sententia, ei licet per me ita scribere: διαλύεται μὲν ἔν ταχέως· δῆλον δὲ, διότι πολλῶν καὶ μ. (*Exiremo capiti adjice hęc. Pro μὴ ταχὺ διαλυομένων τῶν σύκων habent omnes MSS. τῶν σωμάτων.* Quod idem est: nam σώματα vocat, quos modo ὄγκος dixit.)

Τὰ ἐπιγινόμενα σιυε ἐπιπινώμενα τοῖς σύκοις. *Aristophanis Προαγών. ὥρα pro aestate. Demetrii Scorpii Τρωϊκὸς διάκοσμος. Apollonia ἢ Μόρδιος. Quid sit χυμὸς ξυσικός. προσαίρεσθαι, edere. προσάεματα, cibi. Canthari, ποιητῆς comici, Tereus. Cydonia mala et κοδύμαλα. Glossae Creticae.*

Cur ficus succum corpori praebeant salsum aut acrem, cum ipsae natura sua sint νιτρῶδεις, causam hanc asfert deipnosophista: ἀλυκώτερον δὲ ποιῆσαι ἢ δριμὺν ἐκ τῶν ἐπιγινόμενων. *Salsioretti succum edet aut acrem propter ea, quae adiungi solent.* Suadent veteres medici in quorundam morborum curatione, ut fici non solae comedantur, sed cum aliis: puta, si quis oppilatione laboret, cum thymo, thymbra, calamintha, origano, pipere aut gingibere. Haec sunt, quae ἐπιγινόμενα vocat auctor, quasi *adscititia*. Nisi legendum ἐπιπινώμενα: quoniam ita paulo ante in eadem sententia scriptum est: *χυλὸν δ' ἀλυκὸν δριμύτητα ἔχοντα ἀναθίδωσι μεθ' ἄλλων ἐπιπινώμενα.* Lege cum Daleo. καὶ εἰς λεπτομαρτῆς τόμους ἔχει, non τόπους. Verum nomen est unius fabularum Aristophanis, Προαγών, recteque mox scriptum ἐν Προαγῶνι. Meminit Julius Poll. l. X. c. 9. De Nicophonte sive Nicophrone sub libri finem dicemus. Ficis πρὸς τῷ χειμῶνι γινόμενοις ορρονντὺρ τὰ ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ὥρῶν, id est, *provenientibus in immissione hinc illas, quae media aestate maturae sunt.* ἀκμῇ ὥρῶν est plena et ferventissima aestas. Dalecamp. in *suae sempresivitasis articulo*. Quasi oblitus esset, ὠραῖον mel Plinio verti *aestivum*: aut quasi apud Galenum IV. in Epidem. comm. non legisset, ὠραν significare aestatem per excellentiam. Sic Galenus: ὠραῖον δὲ ἐγχαρεῖ μὲν καὶ τὸ κατὰ τὴν προσήμισαν ὠραν γινόμενον ὡς ἐπαινεῖντα λέγειν αὐτόν· ἐγχαρεῖ δὲ καὶ μόνον ὀνομάζειν τὸ κατὰ τὸ μέσον θέρους. Ita etiam interpretare mox μήτε κατεξήραμένους λίαν ὑπὸ τῆς ὠρας ἔξει· *quorum succi non sint aestatis fervore exhausti.* Ista, Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος ἐν τῷ πεντακαιδεκάτῳ τῆ Τρωϊκῆ διακόσμου, verte: *Demetrius Scorsius in XV. ordinationis Trojanarum copiarum.* Intelligit commentarium librum a Demetrio conscriptum in eam partem Boeotiae Homericæ sive β. Ἰλ., qua recensentur Trojanorum copiae. Immensum fuisse id opus, cō-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

malis hic leges, emendabis Hesychii codices, ubi scriptum perperam: ἐν Λακσδαίμονι βρωτά τινε μῆλα, ἢ ἐν Λακσδαίμονι ἄβρωτα. In Theophrasti loco auctiores una voce MSS. καὶ κάρυε καὶ βαλάνε καὶ τ. De istis Philotimi, τὸ Περσικόν φησι λιπαρώτερον καὶ κρυχρῶδες εἶναι, quid videretur, diximus l. II. c. 13. In epitome tamen Hoescheliana, ut in editis, κρυχρῶδες. Dalecampium saepe de suo liberalem multa auctori largiri, de quibus non cogitavit, diligens lector multis locis deprehendet: cujusmodi est, quod ait, Persicum malum *γαυκεδινεῖς βεριορετικε εχαιμικε*. Cujus sententiae nullum omnino in Athenaei verbis existat vestigium. Sequitur ex Aristophanis Glossis Laconicis: τὰς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικα, ἄτινα ἄδρια. Mirum possit videri, pruna duobus nominibus esse appellata a Spartanis, *oxyimalu Persica*, praesertim cum Hesychius solam vocem ὀξύμαλα interpretetur *κοκκύμηλα*. Non tamen id satis argumenti sit ad inducendum hoc loco τὸ Περσικά. Nam ea voce sublata, non habet hic locum Athenaei haec observatiuncula. Sed corrupta sunt postrema pro ἄ τινε αἰδρια. Quae, ait Aristoph., *πικρὸς vocare αἰδρια*. Libro superiore pruna dicebantur *μάδρια*, quasi *μαλόδρια*. Auctore Hesychio ἄδρια Sicularum appellabantur, quae aliis *ἀκρόδρια*. In Hoescheliana epitoma nihil horum. Placent nobis, quae de istis, ὄσπερ εἰς αἴγας ἡμῶς ἀγρίας ἀποτέμπων τὰς ζῆταντας, olim Erasmus scripsit. Fortasse tamen respectum ad fabulares capras, quae Phrygibus quondam oracula edidisse dicuntur. Clemens Alex. in Προτρ.: εἴτ' ἔν ἀρχαίε τὰς Φρύγας διδάσκουσιν αἴγες μυθικαί. Et mox: *συδέμποροι τῆσδε τῆς γοητείας αἴγες, αἱ ἐπὶ μαντικῆν ἡσκημέναι*. Proverbii speciem habent, quae statim sequuntur: *Εἰ μὲν τι τέτων Ἰόβας ἰσορεῖ, χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖσι τ' Ἄνωνος πλάναις*. Si quid horum retulit in libros suas *Fuba*, dignus est, quem oblectent *Libyci libri de erroribus Aenonis*. Simile illi: *Qui Bavianum non odit, amice tua carmina, Masui, Λιβυκαὶ βίβλοι καὶ Ἄνωνος πλάναι* figura est ἐν διαῖ δυοῖν. Jam olim Carthaginenses navigationem in Atlantico Oceano instituerunt, et terrarum aliquas plagas multis postea seculis incognitas aperuerunt. Claf. p.163. *his praecipuae dux fuit Anno vel potius Hanno e proceribus Carthaginensium*. Sed neque *περίπλεις* ab illo editus, neque libri de eodem argumento ab aliis confecti fidem apud homines invenerunt. Inde natum proverbium, quod ita videtur fuisse conceptum: *Εἰ μὲν τι τὸ*

των ἰσορεῖ τις, χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖσι τ' Ἄννωνος πλάναις. *MoX in Theophrasti loco non agnoscunt philosophi codices ista: ἀνδράχνης, καὶ καρύας. Quae tamen sunt in MSS. et epitoma Hoefab. Sequitur statim ex eodem Theophr.: Φέρει δὲ τὰ μῦλα πᾶσαν ὥραν τὰ μὲν γὰρ ἀφῆρηται, τὰ δὲ ἀνθεῖ, τὰ δὲ ἐκπίπτει. Theophr. habet ἐκπέπτει, non multum diverso sensu: eamque lectionem tuentur epitome et Eustathius. qui quidem aliud agebat, cum haec Pamphilo tribueret VII. in Od. comm. Plinius ita vertit: *Arbos ipsa omnibus boris pomifera est, aliis cadentibus, aliis maturiscentibus, aliis vero subnascentibus. Quod dixit Theophrastus πᾶσαν ὥραν, quocumque anni tempore, Plinius negligenter omnibus boris. Et τὰ δὲ ἐκπέπτει, aliis maturiscentibus, immutato verborum ordine. Citrium malum cepisse edi narrat doctus convivator memoria suorum avorum, cum ad illa usque tempora nemo inter esculenta habuisset. Plutarchus, seculo uno antiquior, suis temporibus parum adhuc id fuisse in mores receptum significat, affirmans, plerosque seniorum, qui tunc viverent, insolentes ejus cibi penitus abstinnisse. πολλὰ γὰρ, inquit, τῶν ἀγεύσεων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἤδισα νῦν γέγονεν. Multa, quae nemo antea gustare aise edere voluisset, suavissima sunt facta. Exempli loco affert oenomeli, vulvam, cerebrum, sicyopeponem, piper et hoc ipsum Medicum malum. Plinius de malo Assyriacae pomum ipsum alias non manditur.**

CAPUT OCTAVUM.

Ἀντιφάνης Βοιωτία. Βέρβειαι. MoX Alexandriae, fontes tollere morsu aspidis. Theopompri historici elogium. κώνειον pro venenato roculo simpliciter. λεπάδες ἀυπετοί. κηκίβαλοι. τηθυνακία. ἀναερίται et νηρίται. σκιφύδρια. σκίφος. Solenes μακρογόγγυλοι. γογγυλόσκηνος. Conchae ἀμαθιτιδες. Amathus et Amathos. Dialectus deorum. τέλλη pro τελλίνη.

Ait: Ἄντιφάνης ἐν Βοιωτίῳ. Quotiescunque in his libris laudatur Antiphanes Βοιωτίῳ, legendum censeo μα-

tato genere Βοιωτία, quemadmodum aliis aliquot locis melius scriptum. Illo sane, qui l. IX. principio habetur, ubi scriptum Βοιωτία, Pollux legit Βοιωτία l. X. c. 23. Βέρβεια in versibus Eriphi ancillae barbarae barbarum est uomen, ut seravorum pleraque omnia. Frustra est vir doctus, qui emendabat βραβεία πολυτίμητα. Ait: καὶ ἀσπίσι δηχθέντες ἔδὲν ἔκαθον. Soliti Alexandrini non solum feris laniandos fontes objicere, verum etiam venenatorum animalium morsibus interficere, sicut Athenienses cicutae haustu. Galenus in comm. de ther. ad Pison. p. 164. hoc illorum publicum institutum commemorat his verbis: Πολλάκις ἐθεασάμην ἐγὼ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀλεξανδροῖς τὸ τὰχος τῆ ὑπ' αὐτῶν (de aspidibus loquitur) γιγνομένην θανάτην. ὅταν γὰρ τινεσ τῶν νόμων τῆς κολάσεως κατακριθέντα φιλανθρώπως καὶ ταχέως ἀποκτεῖναι θέλωσιν, προσβάλλοντες αὐτῶν τοῖς σέρνοις τὸ θηρίον, καὶ ποιήσαντες ὀλίγον περιπατήσαι, ἔτω ταχέως ἀναιρῶσι τὸν ἄνθρωπον. *Vidi saepe in magna Alexandria, quanta celeritate morientem aspidem inferant. Quosies enim damnatum aliquem lege supplicii hujus cum aliqua humanitate et cito uolunt interficere, pectore serpente admouent, et passus aliquos ambulare jubent: utque ita hominem brevi enecant.* Verum est elogium, quo Theopompum historicum auctor afficit: μάθεται παρὰ Θεοπόμπου τῆ Χίβ, ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἰστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. Veritatis amantem ait fuisse, ejusque peruestigandae studio magnam pecuniae vim insumisse. De impensis Theopompi non tacet Dionysius Halic. in ep. ad Pompejum. De amore veritatis non desunt qui obstrepant. Athenaeus ipse l. VI. δυσμενέστατον appellat, paratam constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον et aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionysius. Lucianus de conscr. hist.: τὴν αὐτὴν τῷ Θεοπόμπῳ κατηγορίαν ἔξεισ φιλαπεχθημόνας κατηγοροῦντι τῶν πλείστων. Hinc Theopompinum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Attic. l. II. Scribi malim: περὶ Κλεάρχου διηγόμενος τῆ Ἡρακλεώτης, Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τῇ Πόντῳ τυράννων. Vel: τῆ Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τῷ Π. τ. Quia in multis Graeciae oppidis legitimus, ut ita dicam, et usu plurimo cognitus veneni modus cicutae propinatio fuit, κώνειον simpliciter pro venenato poculo usurparunt: sicut pyxis dicitur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cebant pro πηγνύω· vel pro ἐμπαγήναι. Quod ita accipiendum: ὥς ἐμπαγήναι τινα αὐτοῖς ῥαδίως, ut facile aliquis trahici ab illis possit. Vel hic locus interpretum commenta de etymo vocis σκιφύδρια satis refellit. Addit Epicharmus: Τὰς τὸ μακρογογγύλας σωλήνας. Emendabat doctissimus Gesnerus μακροκογχύλας. Sed cur editam non feramus lectionem? μακρογόγγυλος longus ac teres significat, ut πολυποίκιλος multus et varius. Solenes, qui etiam dicti sunt digiti, et δόνακας, et αὐλοί, quare non possunt μακρογόγγυλοι appellari? Sic de alia conchyliorum, ut videtur, specie factum nomen γογγυλέσκηνος, id est, Hesychio interprete, γογγύλον ἔχων τὸν οἶκον ἢ τὸ σῶμα. Deinde commemorantur Epicharmo nigrarum et albarum concharum genera. Sed versus ille corruptissimus est, qui ad nigras pertinet. Scribitur enim: ἄπερ κογχόθηρα πᾶσιν ἐς τρισῶνια. Scripta manu lectio nihilo melior: ἄπερ κογχόθηραν πᾶσιν ἐς τρισῶνα. Auctor epitomae, quae sanare non poterat, praetermisit prudenter. De nigris ita Epicharmus: Θάτεραί δὲ τὰ κόνχοι αἱ ἀμαθιτιδαί τε κηκοδόκιμοί τε κηγόνιοι. Τὰς ἀνδροφυκτίδας πάντες ἀνθρώποι καλέοντι, Ἄμμες δὲ λευκάς τοὶ θεοί. Lego κήγονιοι, et fortasse etiam κηδοόκιμοι. Alterae sive alterius generis conchae sunt subulosae, et male audiunt, seu generationis inimicae: his vulgo mortales appellant ἀνδροφυκτίδας, κηκοδόκιμοι, nos dii vocamus albas. Dalecampius ἀμαθιτιδας conchas putat dictas ab Amatho Veneri sacra. Amathunte, puto, voluit dicere. Atque hujus sententiae auctor illi Conradus Gesnerus: qui Veneris conchas esse putat, quas χοιρίνας et porcellanas vulgo appellant. Ne assentiar doctiss. viro, facit analogia. Qua enim proportione ἀμαθιτις ab Ἀμαθούς possit deduci? Quin potius commune hoc epithetum esse censemus illarum concharum, quae in limo generantur. Nam, ut ait Nicander, testaceorum, quae ille vocat ὄσρακόρινα, Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται. Et humanae sapientiae pater, in βορβορώδει quidem limo ostrea, in ἀμμάδει vero conchas nasci. Quod huc facit in primis. ἀμαθος enim, ut docent grammatici, ὁ ἀμμάδης τόπος. Ut mirum non sit, Epicharmo appellari κόνχος ἀμαθιτιδας, quas ait philosophus generari in locis ἀμαθιάδων, aut, quod idem est, ἀμμάδων. Si probarem a loco istud nomen inditum, non ab Amathunte Cypri, sed ab Amatha, oppido Siciliae, deducere, servata analogia: cuius maxima semper ratio a sapientibus habetur. Emendat deinde Dalecampius καλοδέ-

κμοι et ἀνδροφύτιδας. Nos causam non videmus, cur edita lectio repudietur. Homerum imitatur Epicharmus in istis: Ἄμμος δὲ λευκὰς τοὶ θεοί. Separat dialectum deorum ab humana: qua de re in Cratylo Plato. Additur et alius Epicharmi locus: ἐν δὲ Μίσαις γράφεται Ἄντι τῆ κογχος ἀντέλλην καλέομες· ἔστιν δ' ἄδισον κρέας. Prima verba procul dubio corrupta sic emendamus: Ἐντί κίγχος, ἀν τέλλην καλέομες. Vocem τέλλην interpretatur Athenaeus sequentibus verbis: τὴν τελλίαν λεγομένην ἴσως δηλοῖ.

CAPUT NONUM.

Alcaei locus ab antiquis criticis tractatus. Sopater Φλοιακογράφος· Φλοίακες. Hilarotragoediae vel phlyacographiae auctor Rhdinthon. Homericus locutio: ἔβη με ἀκοὰς ἐμαῖς μελωδὸς ἦχος. Epicharmi Prometheus πυρκαεὺς. Fabularum Aeschyli album auctum et correctum. χηράβης et χήραψ. Anaxotris poetae nomen restitutum variis locis. Cocalus fabula. Cratini Archilochi. Πόλεις vetus comoedia. κτένες ἐκ Μηθύμνης. Multa emendantur et illustrantur.

In hoc de conchyliis ostreisque sermone Alcaei locus ab Athenaeo profertur, de cuius lectione vera et interpretatione doctissimi viri, Aristophanes grammaticus et Dicaearchus, diversa censuerunt. Alcaei verba sunt haec: Ἐκ λεπάδων χάλυκοις φρένας αἰ θαλασσίαι λεπάς. Quidquid nonnulli muginentur, fatendum est, ita scripta haec sensum nullum habere. Legimus nos: Ἐκ λυπάων δ' ἰάλυκοι σε φρένας αἰ θαλασσία λεπάς. Vel: ἰάλυκοις, αἰ θαλασσία λεπάς. Optat jucunda omnia amicae: in his, ut lepade marina animum oblectet, ut solent pueri fistula. Vide sequentia Athenaei. Inter oblectamenta juventutis fuerunt et conchyliorum genera quaedam, ex quibus varia sibi ludicra pueri conficiebant. Aristophanes pro λεπάς emendabat χέλυς. Credo, quia ad illa, quae diximus, puerilia oblectamenta parum aptas existimabat esse marinas patellas. Quantum huic emen-

p. 167. dationi tribuendum sit, amissis Alcaei poëmatis, aestimare hodie non licet nobis. Videtur tamen primus ejus odae versus non obscure alteri lectioni favere: Πέτρας καὶ φολιάς Θαλάσσης τέκνον. Nam quid aliud lepas, nisi rupis et maris progenies? Errant, qui Sopatrum appellari non ferunt Φλοιακογράφον. Super membranas et epitomen Eustathius fidem facit huic lectioni. Φλοίακες in magna Graecia dicebantur histriones et mimi. Mimorum poëtae Φλοιακογράφοι, vel etiam Φλύακες aut Φλοίακες simpliciter. Stephanus de urb.: Ῥίνθων Ταραντῖνος Φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρύθμιζων εἰς τὸ γελοῖον. Vir doctus Φλύαξ aliter accipit. Fallitur. Hujusmodi poësis proprio nomine hilarotragoedia appellabatur, vel phlyacographia. Suidas ejus auctorem facit Rhinthonem. Ῥίνθων; αἶτ, Ταραντῖνος καμικός, ἀρχηγὸς τῆς καλεμένης ἰλαροτραγωδίας, ἢ ἐστὶ Φυλακογραφία. Scribendum Φλυακογραφία. Nihil interest inter Φλύαξ et Φλοίαξ. Idem alibi de Sotade: ἔγραψε Φλύακας, ἦτοι κιναίδας. De hoc Sopatro plura c. 31. In ejus verbis elegantia est Homerica: ἔβη με ἀκοὰς ἐμὰς ἦχος. Ut: ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Membranae tamen et epitome τελλίνης ἐξαιφνης μέγας, non μέγας. In altero versu μελαδὸς ἦχος pro μεμελημένος aut ἐμμελής. Sequitur: Πᾶ δ' ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύρρῃ καὶ Προμηθεῖ φησι. Illud Πᾶ pro καὶ quomodo huc irreperit etiam in MSS., nescio: nam ad superiora pertinere non videtur. Caetera sic lego: Ἐπίχαρμος ἐν πυρκαεῖ Προμηθεῖ φ. Epicharmum hoc nomine fabulam docuisse, testatur Pollux l. XXIII. Promethei fabulam per partes poëtae varii docuerunt, et cognominibus sua dramata distinxerunt. In Aeschylearum tragoediarum indice legas: Προμηθεὺς δεσμώτης, Προμηθεὺς πυρφόρος, Προμηθεὺς λυόμενος. Sed et Προμηθεὺς πυρκαεὺς ab Aeschylo composita est, ut affirmat conceptis verbis Julius Poll. l. IX. Quare augeatur, me auctore, antiquus ille catalogus fabulae istius nomine. Et si fortasse verius, Προμηθεὺς πυρκαεὺς non aliam esse fabulam, quam quae appellatur ibid. Π. πυρφόρος. Est enim πυρκαεὺς, qui ignem accendit. Quare ita potius videatur restituendus ille locus: Πρ. πυρκαεὺς ἢ πυρφόρος, Πρ. δεσμώτης, Πρ. λυόμενος, servato fabularum ordine. Restituatur etiam in eodem albo corruptum nomen alterius dramatis, aut certe praetermissum: nam in litera Θ prima censerī debuit fabula Θελαμοποιοί, auctore eodem Polluce l. VII. c. 26. Sed ad pensum redeamus. Ex hac igitur fabula Epichar-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

alii filio jam olim adscripserint. Sophronis mox verba allegorice accipienda, ut docet Demetrius Phalereus. Sophron, inquit, ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀλληγορεῖ, οἷον ἐπὶ ἰχθύων, σωλῆνες γλυκύκρων κογχυλιον, χηρῶν γυναικῶν λίχνευμα. Distingue: Τίνες δ' ἐντὶ ποκα, Φίλα; τόδε τοι μακρὰ κόγχαι σωλῆνες τῆτι γα. *Quinam hi sunt pisces, o amica? Istud quidem conchae longae: istud vero soleae.* Cratini fabula Archilochi scripta, ut videtur, in contumeliam ejus poëtae atque aliorum. Clemens Alex. Strom. I. I.: Κρατῖνος γῶν ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις ἰκνητὰς καταλέξας, ἔφη· Οἷον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφῆσατε. Sic legendus hic locus. Sic Teleclides, alius comicus, uni suarum fabularum *Hesiodi* nomen indiderat. auctore Athenaeo. Sic alii poëtae. Falluntur, qui hujus fabulae titulum aliter putant interpretandum. Versum Cratini scribe, ut in vulgatis: Ἡ μὲν πίννησι καὶ ὄσρβοισιν ὁμοίη· non σηπίησιν, quod in nostram editionem ex MSS. nescio quomodo irrepsit. Fabulae, cujus nomen erat Πόλαις, incertum fuisse auctorem, declarat auctor, cum ita loquitur: Φιλύλλιος δὲ, ἢ Φρύνιχος, ἢ Ἀρισοφάνης ἐν Πόλαις. Et I. VIII. sic: Φιλύλλιος τὴν ἢ ὁ ποιήσας τὰς Πόλαις. Idem tamen hoc ipso libro verum auctorem Philyllium agnoscit: Φιλύλλιος ἐν Πόλαις. Et similiter Julius Poll. I. VII. c. 24. ac I. X. c. 28. Apud Clementem Alex. I. V. Strom. Φιλύλλιος perperam nominatur, qui nullus unquam fuit in rerum natura. Quare ita corrige: ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος βέδου τὸν ἀέρα βιόδωρον ὄντα διὰ τέτων γινώσκει. In iis igitur, quae habentur hic ex illa fabula, lege ὄσρβια, non ὄσρβα. Vide c. 13. Deinde scribunt optimi libri κτένας ἐκ Μιτυλίης, non, ut editum est, ἐκ Μηθύμνης. Duo sunt ejusdem insulae Lesbi oppida, Methymna et Mitylene: quorum in antiquis libris saepe invenimus permutata nomina, ut hic, et I. X. Ἑρμίας & Μιτυληναῖος habent MSS., non Μηθύμναῖος. Isto loco stant ab edita lectione veteres auctores, qui κτένας Μηθύμναιες celebrant, Clemens Alex. Paedag. I. II. et Pollux I. VI. c. 10. Quare nihil mutandum neque hic neque infra paulo post, ubi iterum laudatur hic locus. Post Αἶρετα ἀνθρακίδας pone τελείαν σιγμήν· nam sequentia ab alio verbo pendent, quod desideratur.

CAPUT DECIMUM.

gias, Dercylus, *vetustissimi scriptores. Babylonii Aristophanis. Proverbiū: κόγχην διαλείν. Aeschyli Glaucus. Ποτνιεύς vel Πότνιος. Satyri Phrygicī. κάρυκοι. κρείοι vel κρείοί. σκιλλώδης et κολλώδης. τραύχηλοι et τραχήλια. ὠτάριον sive auricula Veneris.*

ivenio inter antiquissimos Graeciae scriptores eos, qui thenaeo nominantur, cum scribit: Ἄγλας δὲ καὶ Δερκύ-
 ρις ἐν Ἀργολικοῖς. Clemens Alex. hos pariter conjungit
 historia capti Ilii l. I. Strom.: Ἄγλας δὲ καὶ Δερκύλος
 τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανήμῃ. Scribitur in Clementis codici-
 is Ἄγλας. Sed Agiae puto huic fuisse nomen: nam in
 usebio Ἄγρις est scriptum, apud quem Κερκύλος male
 o Dercylo. Etiam Polluci l. III. c. 3. Ἄγλας ὁ κωμι-
 ρς nominatur. Qui an iste sit, an alius, difficile dictu
 t: ego alium putem. *Babylonii Aristophanis, cujus fa-
 ilae meminit mox auctor, inter celeberrima ejus poë-
 e dramata fuerunt: facit mentionem Julius Poll. l. IV. c.
 nult. et l. IX., itemque l. X. Saepius Priscianus l. XVII.:
 ristophanes Babyloniiis: ἐνεύει με φεύγειν οἴκαδε. Nos
 oque similiter: annuit me fugere domum. Argumentum
 : parte indicat auctor vitae Aristophanis: διήχθηραυσε
 τῷ ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι ἐν δράματι αὐτῷ Βαβυλωνίοις διέ-
 ελε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων.
 ristophanes Cleonis factus est inimicus, quod in una suarum
 bularum, Babyloniiis, Atheniensium magistratus sorte ele-
 is praesentibus peregrinis vituperaverat. Vide illius in-
 rpretem Graecum ad Aves, et in voce Ἰσριανὰ Hesy. p. 170.
 ium. Vetus Graecorum erat proverbium, quod ex
 esiodis Teleclidis in concharum mentione affertur,
 γχην διαλείν, concharum aperire. Apud Suidam paulo ali-
 r: ὥσπερ κόγχυλὴν διαλείν. Locum habet, cum aliquid
 sillimum factu esse significare volumus. Hesychius:
 γχην διαλείν, παροιμία ἐπὶ τῷ βελτίως τι ποιῆσαι. Si-
 ile huic aliud proverbium de re vilissima: κόγχης ἄξιον.
 esychius: κόγχης ἄξιον, ἐπὶ τῷ ἐτελείαν ἐτίθεσαν. De-
 avatissime. Scribe: ἐπὶ τῷ εὐτελεῖς λαὸν ἐτίθεσαν. So-
 ronis mimi alii dicebantur viriles, alii muliebres, ex
 so argumento. Muliebrium hic, virilium alibi fit men-
 r. Et horum et illorum apud Pollucem l. IV. c. 24:*

et aliis locis. In Etymologico magno legimus: Σώφρων ἐν τοῖς γυναικαίοις τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Dubio procul corrupta est vox τροπαίοις. Legendum statim Αἰσχύλος ἐν Ποτυνίῃ Γλαύκῳ· non autem Ποιτίῳ Γλ. *Glaucium marinum* nemo veterum Aeschilo editum fuisse est auctor. *Potuiensis Glaucus* poetae illius nota fabula est ex Strab. l. IX., Hesychio in ἀμφίσωπιν et Ξιφύρα λιμῆν. et ipso laterculo tra-goediarum eius poetae. Erat scriptum Ποτυνίῳ, unde postea factum Ποντίῳ. Πότυιος autem et Ποτυνίους idem, ut adnotat in Ethnicis Stephanus. Non desunt, qui nullo cognomine Glaucum nominent, ut Pindari interpres ad od. I. Pyth. Versum ex Aristonymi comici (de quo multa Suidas) Theseo scribi sic malim: Κόγχος ἦν βάρτων ἄλλεν ὁμοίως. Satyros Phrynichi fabulam reperies nominatam l. III. Pollucis c. VII. et in schol. Aristoph. ad Nebulas. Quod ait, asperas conchas vocatas fuisse a Macedonibus κωρύκας, admonet nos, ut Hesychium in ea voce emendemus: nam hodie perperam οἱ δὲ λόγχην pro οἱ δὲ κόγχην. Addit Athenaeus: ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείς. In Eurolidis versu ita interpretamur vocem κρείς l. IX. Hesychius vocat sine diphthongo κρείς. Similis διττογραφία in aliis vocis hujus significatibus, ut dicebamus l. super. c. 14. Musculos inter conchas describens Athenaeus, quosdam illorum esse ait σκυλλώδεις, κακοχύλας τε καὶ πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. *Squillam respicientes, mali succi et saporis ingrati.* Non defuere, qui vocem σκυλλώδεις mutandam censerent cum hic, tum paulo post: quorum sententiam refutavit doctiss. Gesnerus accurata disputatione. Accedat nunc auctoritas membranarum omnium et epitomae, in qua σκυλλώδεις exaratum est, parva menda. Alibi junguntur in simili sententia κακόχυλοι καὶ κολλώδεις, ut paulo post in explicanda solenum natura. Cum scribit ἐψόμενοι τὸ κατ' ἑαυτὰς καὶ οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν αἰθετῆσι πρὸς τὰς τῶν σωμαίων διαθέσεις, potes accipere de genere purpurarum, quas *trachelos* vocabant. Hesychius: τραχήλας, τὰς πορφύρας. Sed addit idem: ἔνιοι τὰς σπονδύλας τῶν κογχυλίων, *quidam interpretantur de vertebriis conchyliorum.* Sane in hoc auctore locos invenias, ubi tracheli nomi-

φ. 171. nantur conchyliorum proprium genus, ut statim in Posidippi versu: Πίννας, τραχήλας, μύας. Item alios, ubi pars cerycis aut purpurae aliusve conchylii ita nominatur, non κυρίως quidem, sed ἀναλόγως. Has partes

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tur, fimbriae sunt assutae, coloris pulli, subtiliorem stup-
 pam cannabinam similitudine quadam referentes. Harum
 materiam esse byssum e pinna, non dubitabat regius prae-
 fectus amplissimis viris Merico de Vicq et Suffrido Cali-
 gnoni, Navarrae Cancellario, mihique affirmare. Sic
 enim visum esse aliquando eximia eruditione praedito ar-
 chiatro Dortomano, qui apud Mompelienses diu medici-
 nam docuerat, et pinnas saepius aiebat vidisse. Non igitur
 adeo absurda est Aristotelicorum exemplarium lectio,
 ac censuerunt nonnulli. Rursus pro altera, ἐκ τῆ βυθῆ,
 pugnant neque paucae neque invalidae rationes. Primum
 sic habent omnes antiqui MSS., itaque Hoescheliana epi-
 tome: sicque rei natura postulat. Nam vere ἐκ βυθῆ na-
 scuntur pinnae, non illae solum, quas ἐμβυθίως paulo
 post auctor vocat, sed omnes omnino. Oppianus: Ὀσρα-
 κὸν αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας· ἐν δὲ οἱ ἰχθύες Ναιετάει.
 Deinde quale est hoc loquendi genus, ut dicatur pinna
 ex eo filo nasci, per quod adhaeret solo. in quo genera-
 tur? Mitto dicere, τὸν βύσσον pro τὴν βύσσον Graecum
 non videri. Postremo illud, quo innititur pinna, nus-
 quam alibi philosophus, nusquam scriptor ullus byssum
 appellavit, sed radicem aut quasi radicem. Sic in V. Hi-
 stor. legimus, pinnas ἐρίζωσθαι. Athenaeus quoque non
 multo post, ὅσαι ἂν, inquit, πίνναι πέτραις ἢ σπιλάσι
 προσφυῶσι, ῥιζοβολᾷτι. Iterum idem, naturam radicis
 hujus explicans, δῆκει, inquit, ἐκ τῆ σώματος ἢ σπῆξ
 μέχρι μέσθ τῆ κόγχῃ οἶοναί ῥίζα. Plinius, quod dixerat
 P. 174. philosophus, ὁρθὰς φύσθαι τὰς πίννας, eleganter vertit
 nasci eas surrectas semper, nulla facta molestae istius ap-
 pendicis mentione; an incuria, an certo consilio?

CAPUT DUODECIMUM.

*Aristophanis Phoenissae. Athenaei allucinatio. Pher-
 cratis Automoli. παραφθορά. ἀκαλήφθῃ unde
 dicta. κωμῳδία pro comico joco. χῆμαι παχετοί.
 Solenes ἔρανοχρώματοι. ἀφορμή. σπατάγγαι
 βεῖσσοι vel βεῦττοι. Aristophanis Holcados et
 Insulae.*

Mendum ingenue profitentur prima verba χροίας Aristo-
 phanicae ex Phoenissis: Ἀριστοφάνης ἐν Φωνίσσαις, ἔταξ.

uisse ad cibum expetitas, scribit Hesychius in *Ταραντί-
γαι*. Petronius: *nox cibus validioribus pastus, id est, but-
bis coclearumque sine jure cervicibus, hausi parcus merum.*
Ostreum, quod *ὠστᾶριον* Graeci vocant, Aeolibus solitum
dici aurem Veneris, ex Antigono Carystio docet convi-
vator noster, ex quo emendabis ista Hesychii: *ἐν Ἀφρο-
δίτης, οἱ ἀλισίε ὄστρεόν τι ἔτω καλῶσι.* Imo vero οἱ *Αἰο-
λαίς*. Nam lectionem nostram tuetur Eustathius ad *Ὑ-
βραψ. ρ.*

CAPUT UNDECIMUM.

*Περὶ ζώων et περὶ φυτῶν apud Athenaeum quomodo
capiendum. Testaceorum divisio Aristotelica. Mas
Athenaei, citare ex libris de partibus, quae sunt
in Historiis. Obscurus locus Aristotelis: αἱ πίν-
ναι ἐκ τῆ βυθῆ φύονται, vel βύσσα. De byssa
pinnarum.*

Observandum est lectori scriptoris hujus, cum ab illo
vel Aristoteles ἐν τῷ περὶ ζώων, vel Theophrastus ἐν τῷ
περὶ φυτῶν laudantur, sic accipi verba illa debere, ut si
diceret ἐν τῇ περὶ ζώων, *φυτῶν πραγματεία*, qua appella-
tione continentur, quaecunque alter eorum variis operi-
bus scripsit de natura animalium, alter de plantarum. So-
let autem Athenaeus, quicquid de eadem re variis locis
disperse scriptum invenit apud illos, in unum congerere.
Sic cum super ostreis ait, *Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ ζώων,
ὄστρεα, φησὶ*, pleraque omnia describuntur, quae de ostreis
philosophus dixerat, non in iis solum libris, qui hodie
exstant, sed quaedam etiam in iis, quos hodie non habe-
mus. Nam *Histor. l. IV. c. 4. ὄστρακοδέρμων* diversa non
parum instituitur divisio: qui tamen locus cum isto est
conferendus. Recte autem doctissimus Gesnerus, quo
loco scriptum est etiam in membranis, etiam in epitoma,
λεπὰς δὲ δίθυρον καὶ λειόστρακον, legendum censuit *μονόθυ-
ρον et τρυχύστρακον*. Nam si haberet patella duas *θύρας*,
id est, testas, haerere saxi non posset, quod huic ostreo
proprium atque *ιδιαιτάτον* est. Ipsius Aristotelis verba
sunt de *part. l. IV. c. 5.:* *ταῖς δὲ μονόθύροις ἐν τῷ πυθμένι
ἢ μήκων, οἷον ταῖς λεπῆσι.* Ostreorum distributio, quae

ex Aristotele hic affertur, in duo genera *συμφυῶν* et *μονοφυῶν*, longe clarius in Philosophi Historiis explicatur. *συμφυῆς*, ait Athenaeus, *μῦς· μονοφυῆς δὲ καὶ λιγύσρακον σωλήν καὶ βάλανος. Coarctentibus testis constat musculus: una testa eique laevi soleni et glans. Quanto clariora et dilucidiora verba, quae adscribemus? τῶν διθύρων τὰ μὲν ἔσιν ἀνάπτυκτα, οἷον οἱ κτένες καὶ οἱ μῦες. ἅπαντα γὰρ τὰ τοιαῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται, ἄςε συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι. τὰ δὲ δίθυρα μὲν ἔσιν, ὁμοίως δὲ συμπέφυκαν ἐπ' ἀμφοτέρα, οἷον οἱ σωλήνες. Ostreo-*

p.172. *rum* διθύρων, quae binis foribus utrinque concluduntur, quaedam ait esse ex parte hiantia, ut pectines et musculos: quaedam utraque ex parte cohaerentes fores habere, ut solenes. Quibus verbis contradicere vides philosophum deipnosophistae. Nam hic solenes facit *μονοφυῆς*, ille *συμφυῆς*. Quod dissidium etsi non nego posse componi, tamen an istas *ἐναντιοφανείας* in suis scriptis reliquerit philosophus accuratissimus, jure dubites. Quae sequuntur, obscura sunt: *κοινὸν ἐξ ἀμφοῖν κόγχη. Dalecamp.: ambobus id commune generibus est, quod operiuntur testa.* Frigida plane sententia: nam cum de solis testaceis sit sermo, quid erat opus hac admonitione? et quare dicit *ἀμφοῖν* potius, quam *πᾶσιν*; Enimvero quae philosophi mens fuerit, non divino: verba autem hoc sonant, *commune ex ambobus est concha. ἐξ ἀμφοῖν*, ex utroque genere, τῆ *μονοφυῆς καὶ συμφυῆς*. Ait, conchas, quae peculiaris est species testaceorum, naturam utriusque generis participare: tam eorum, quae clauduntur, quam eorum, quae ab uno tantum extremo. Mox scriptimus ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων μορίων, (nam vox *ἰσορίας*, quae in nupera editione remansit, furcillis hinc extrudi debet:) ut locis aliis quamplurimis, ubi ita semper omnes MSS., et qui Romae servantur, aut in aliis Italicis bibliothecis, et is etiam, quem magni Huraldi beneficio penes nos habemus. Etsi non sunt allata verba ex eo opere, sed ex Historiis: qua de re l. VII. dicemus. Ibi etiam exponimus c. V. sequentia verba: *Ἀπολλόδαρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σαίφρονος, προσθεῖς (aut potius προθεῖς) τὰ λιχνότ. et caetera. Purpurarum incrementa cognosci ex helice atque orbibus testae, scribit Athenaeus post Aristotelem: Φανερά ἢ αὐξήσις ἐκ τῆς ἐν τῷ ὀσράκῳ ἕλικος. Ingenioso compendio expressit, quae plusculis verbis dixerat philosophus: καθ' ἕκαστον ἑνιαυτὸν Φανερά ἐσιν ἢ αὐξήσις τοῖς διαστήμασι τοῖς ἐν τῷ ὀσράκῳ τῆς ἕλικος. Plī-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

scribunt veteres, etiam eclogarius: *Χημῶν δὲ τῶν παχιστῶν αἱ μικραὶ καὶ λεπτὴν ἔχουσαι τὴν σάρκα.* In editis τῶν παχιστῶν quod ne nos quidem scimus quid sit. Videtur tamen altera lectio contradictionem continere: nam quomodo dicentur chemae παχισταί, id est, crassae, quae et parvae sint et carne defectae? Deinde quae subjungitur pars altera hujus distributionis, aperte damnat hanc lectionem. Ait enim αἱ δὲ παχισταί. Atqui absurdum est, duas alicujus generis species eodem nomine αἰδοποιῶν, ut loquuntur, ἀντιδιακριθεῖσαι. Legendum censeo τραχιστῶν. Alioquin expedire me hinc non queo. De solenem colore auctoris verba sic scripsimus: καὶ οἱ μὲν ἄρρενες αὐτῶν ῥαβδῶτοί εἰσι καὶ ἔ μονοχρῶματοι. *Ματαιὶ ἰλλοκίπαι νίχρασι sunt, neque unicoloris.* Legebatur καὶ ἔρρυνοχρῶματοι, *caerulei coloris.* Praeter auctoritatem scriptae lectionis, quam secuti sumus, falsum est, solenes coeli colorem imitari. Quia unguium potius colore sunt: quam eam ob causam putant quidam veterum dictos esse onychas: etsi Plinius foeminas tantum ita appellat. Confirmant sequentia de foeminis solenibus: οἱ δὲ θήλειαι μονοχρῶματοι. Inde Plinius: *Foeminae sunt unicoloris.* In Phaniae verbis ἀφορμῆς λαβόμενος valet nactus pecuniarum ad exercendi mercaturam. ἀφορμὴ et ἐνθήκη mercatorum sunt voces, pluribus expositae nobis alibi. Scribo: οἱ μείζονες καὶ ἔαρνοι εὐσομοί. Nam ἐνθάριον nulla analogia probat. Ostrea ἔαρνὰ saepe leges. Miram deprehendimus varietatem in appellationibus echinorum ex Aristotele. Ait: τὸ τε τῶν σπατάγγων. Vetus lectio partim habet σπατάνων, partim σπαράγγων. Hesychio auctore scribendum σπαταγγῶν. Ait enim: σπατάγγι, οἱ μεγάλοι ἔχιδνοι οἱ θαλάσσιοι. Sequitur: καὶ τὸ τῶν καλεσμένων βρυσσῶν. Atque ita quidem hodie codices Aristotelis. Sed Athenaei omnia antiqua exemplaria scribunt βρυσῶν. Audiamus vero Hesychium: Βρύττος, εἶδος ἔχιδνης πελαγίης, ὃς φησὶν Ἀριστοτέλης· οἱ δὲ ἰχθύον· οἱ δὲ τρισυλλάβως βριγγόνην. Idem auctor alibi: Ἀμβρυττοί, εἶδος ἔχιδνων θαλάττιων. Ἀριστοτέλης δὲ αὐτὰς βρύννας καλεῖ. Scribe βρύττες. Aristophanis Holcades mox nominatae videntur ob oculos Atheniensium posuisse ingentem rerum omnium copiam, quae ex subjectis imperio ipsorum insulis eo importabatur. Pollux l. X. c. 20.: εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκίαισι Ὀλκίαις οἶνον. Meminit et multis aliis locis. Itemque Hesychius in ἀπρσοκεφάλισσι. Semper hic poëta miseram insularum sub Atheniensium imperio conditionem

miseratus est. Quare puto et hanc fabulam illum docuisse, et aliam, cujus index Νῆσοι, *Insulae*, apud grammaticos solum superest, ut insanum populum leniret, et mansuetudinem condoceretur: vel certe, ut ad retinendum maris imperium suos cives hortaretur.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

p.176.

Ἐχῖνοι πεζῇ ἐμπορεύονται. *Laconis apophthegma exponitur. Ionis Cbi Phoenix aut Caeneus. Ostrea optima. Archestrati locus. ὄστρεα et ἔστρεα. Pelorides conchae. Theophrasti codices suppleti. Plinius defensus a quorundam reprehensione.*

Enicharmi fabula fuit *Hebes περτινε*, plena nominibus omne genus ciborum: quod facile potest intelligi ex alatis inde a deipnologo Naucratica testimoniis. Igitur echinorum ita meminit Sículus poëta: Καρκῖνος ὃ ἴκοντι, ἐχῖνός τε, τοὶ καὶ ἄλμυράν ἄλλα νεῖν μὲν ἐκ Ἰσωντι, πεζῶν δ' ἐμπορεύονται μόνοι. Legendum πεζῶν pro πεζῇ, vel πεζοί. *Adveniens cancer et echinus: qui nave quidem more caeterorum, quae aquas inhabitant, nesciunt, sed soli aquasiliis pedatim gradiuntur.* Spinae echinis pro pedibus, ait philosophus. Itaque ingredi est his in orbem volvi. ἐμπορεύεσθαι pro simplici πορεύεσθαι, *gradi.* Lacone dignum est apophthegma illius Spartani, qui, in os injecto per summam rerum imperitiam echino cum omnibus spinis, ὃ φάγημα, inquit, μικρόν, ἔτε μὴ νῦν σε ἀφῶ μαλακισθῆς, ἔτ' αὖθις ἔτι λάβοιμι. *O cibe imperte, neque vixit ego te prae nullitiae animi dimittam, neque iterum postbas sumam.* Putavit homo durus, suae constantiae interesse, ne vinci ab echini aculeis videretur. Est fere illi simile exemplum, quod de Mario narratur, cum ei varices secarentur. Dalecampius μαλακισθῆν corrigens et Laconi constantis viri gloriam, et sibi fidelis interpretis ademit. Illud mox recte idem: Ἴων ὁ Χῖος μαρτυροῖ ἐν Φοινικῇ ἢ Καυσῇ, pro Φοινικῇ καὶ νῆ. Quod ex aliis locis patet corruptum. Interdum Phoenicem simpliciter eam fabulam vocant critici. Pollux l. IX.: Ἴων ἐν Φοινικῇ σαφέστατον. Ἄλλ' ὃ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί. Ita scribe apud Pollucem. Ostrea omnium optima sunt, ait auctor,

τὰ θαλάττια, ὅταν λίμνη ἢ ποταμὸς παρακίηται. *Μαρίνα*, quando lacus adjacet aut fluvius. Intelligit aestuaria, quasque Graeci vocant λιμνοθαλάττας et σομαλίμνας. Ausonius: *Ostrea Bajanis certantia: quae Medulorum Dulcibus in stagnis restui maris aestus ὀρίμας*. Mox pro ψόφου ποιῆσι placet cum Dalecampio ψήφου: id enim videtur auctor sensisse. Adjuvant nonnihil, sequentia: καὶ πρὸς τὰς ἔρησεις εἶναι ἐκ εὐόδα. Controversia tamen ea emendatio non caret: et ψόφου retinet, quantum est veterum librorum, de quibus aliquid nobis compertum. In ultimo Nicandri versuum scribebam: Γλισχροὶ τελλῖναι τε, καὶ αὐτῆς Φωλαὶ πίννης. Sed fortasse aliud hic latet. ἀλλὰ σύνεες γε, sed attende, vel observa. Archestrati versum, Τὰς μῦς Αἴνος ἔχει μεγάλας, ὄστρεα δ' Ἀβυδος, ad verbum Ennius: *Mures sunt Aeni, aβ aspra ostrea Abydi*. Sed videtur p. 177. Graecus poeta μυσκούλος aut μυτίλος intelligere, non mures: nam mus piscis nihil commune habet cum iis conchis, quas myas appellat etiam Plinius. Sequenti versu invenio in MSS. Τὰς ἄρτας Πάριον. Vulgo Τὰς ἄρτας. De quo velim docti cogitent. Archestratus: τὰς δὲ κτύνας ἢ Μιτυλήνη. Ennius: *Mytilenae est peccen*. Proximus versus est depravatissimus: Πλάσιους δ' Ἀμβρακία παρέχει, καὶ ἄπλατα † μετ' αὐτῶν. Eclogarius more suo hemistichium integrum omisit, quod propter mendas non intelligebat. Conabamur ad Apuleji Apologiam κίπρους τε μετ' αὐτῶν. Rationes, ibi reddidimus. Ennius leviter a nobis emendatus: — *carposque apud ambracienseis*. ὄστρεα, inquit Athen., μόνως ἔτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. *Ostrea vocabant antiqui tantum sic: nempe ὄστρεα*. Quod ait ἔτως, videtur indicare, in proximo Philyllii exemplo fuisse eam vocem. Atque id puto verum: nam cum de ostreis hic auctor agat, quo Philyllii haec verba, si in illis nulla ostreorum mentio? Supra, ubi pluribus descriptus est istius poetae hic locus, ostrea nominantur inter caetera. Sed ὄστρεα ibi male scriptum pro ὄστρεα, ut admonebamus c. 9. Non haec animadverterunt, qui pro ἔτως scribi volunt ὄντως. *Peloridae* conchas scribit vocatas παρὰ τὸ πελώριον. Etsi verum est, has conchas fuisse πελωρίας, id est, *ingentes*, non tamen haec vera nominis ratio: dictas enim a Peloro, Siciliae promontorio, ubi solitae capi, omnes consentiunt. Vide I. I. Sequitur non longe Theophrasti locus de margaritis ex ejus commentario luculentissimo de lapidibus. Existat hodieque ille liber, sed mutilatus et incuria majorum male habitus. Hujus adeo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

Margaritae λίθοι, ὄσα, nuclei, concharum vitia et verrucae. Tonitrua dicta aliis juuare, aliis impedire concharum generationem. Fabulae multorum poetarum Παιδίον inscriptae. Tituli Graeci Latinarum fabularum. Ἐφθοπώλια Alexandrina. ἐξ ὑδάτων κρέα. γαστέρες et κοιλίαι inier esculenta. Πλῆτος vel Πλῆσιοι a multis comicis editae. ὑαγών pro σιόγών. Ὀρύα vel Ὀρεῖα Epicbarmi fabula. Eurolidis Caprae. Gratini Pytina.

Margaritas appellant Graeci et λίθους et ὄσα, ut Athenaeus: ἐξ ὧν ἐξαιρῶντες ὄσα λευκά, προσαγορεύσιν μαργαρίτην. Plin. nucleos quosdam corporum: vulgo Latini uiniones. Tertull. eleganter concharum vitia et verrucas. Obserua vocem προσαγορεύσιν, appellant: ii nempe, apud quos haec concha nascitur. Barbarum ergo vocabulum est, non Graecum: ut paulo post scribitur. Utro autem genere melius dicatur Graecis, μαργαρίτις an μαργαρίτης, disputat Galenus l. IX. de facult. simpl. medic. Frequentia tonitruum et imbrium vi adjuvari margaritarum generationem, ex Isidoro Characeno, ut videtur, clare docet Athenaeus. Plinius contrarium plane scribit: *Si fulguret, comprimii conchas, ac pro jejunii modo minui. Si vero et tonuerit, pauidas ac repente compressas, quae vocant physemata, efficere, specie modo inani inflata, sine corpore. Hos esse concharum abortus.* Ammianus Marc. l. XXIII.: *Concussae vero saepissime metu fulgurum inanesunt, aut debilia pariunt, aut certe vitiis defluunt abortiuis.* Paulo post scribitur in epitoma: *χωρίση τὴν μαργαρίτην ἀπὸ τῆς κόγχης, μὲν ἐκέτι τρέφει.* Sine voce ἀμπέχουσα, quae in edita lectione torquet me. Lego mox Μένανδρος ἐν Παιδίῳ, non autem Παιδίῳ. Nam illud alterum probo, inventum apud Stobaeum serm. 60. et Polluc. l. XIX. c. 50. Adscribam, quae Pollux affert, quia non sunt aliena ab iis, quae hic leguntur: *Χρυσὴν ἐπόρισας. εἴτε λιθοκόλλητον ἦν, καλὸν ἂν ἦν ἔτως.* Videntur etiam affinia istis esse, quae ex Naevii Pedio in Nonio exstant: *Quos res vis hunc priuari pulcbras, quas uti solet, et: Mollucianam, crocotam, cbirodotam, ricam.* An igitur Menandri fabulam p.179. Naevius Latinam fecerat? Si ita est, Paed o in Nonio corrigendum non minus, quam in Athenaeo. Saepe

quibus Latini poëtae fabularum. quas vertebant, titulos Graecos retinebant. Cujusmodi est Naevii *Ακουσιουμένης*, Terentii *Ηεαυτοντιμορουμενος*, Caecilii *Συμμιεστιας* et *Ηαρποκρασιος*, Turpili *Ραταρισα*, *Ηετιερα*, *Εικλειος*, *Δεπιουργος*, atque etiam *Ραεδιου*. Nam et Turpilius eo indice fabulam docuisse, multis locis testatur Nonius: in quibus tamen omnibus *Ραδιου* invenies scriptum. Etiam e Graecis comicis plures eo titulo dramata publicaverant, ut praeter Menandrum Plato: cujus drama *Παις* alibi laudatur Athenaeo, ubi scriberem *εν Παιδίω* pro *εν Παιδι*. Comici scholiastes *Παιδαριον* appellat in iis, quae scripsit ad *Ranas* et *Pacem*. Item Posidippus. Subjicit enim Athenaeus: *ειρηται, Ουλπιανδ', και το εφθοπωλιον παρα Ποσειδιππω εν Παιδίω*. Sic scriptum in optimis membranis pro *Παιδίω*, quod praeferunt vulgati. Mirum est, quoties in hunc scopulum socordia sua impegerint imperiti homines. Apud Harpocrationem exstant hi versus Diphili e *Syntrophis*: *'Αγαθος βαφους ενεσιν εν τω παιδίω' Ταύτη γαρ ημιν δευσοποια πανταλως Τα σπάργαν' αποδεδειχθη*. Scribendum in primo versu *εν τω παιδίω* in altero *Ταυτί* in tertio *αποδέδειχε νυν*. *εφθοπωλια* vocem esse dialecti Alexandriae, indicatur his verbis: *ωσπερ εθος εστιν εν τοις κατα την Αλεξανδρειαν εφθοπωλοις*. In Atticae linguae auctoribus eam non legas, nisi admodum raro: sed illius loco *μαγειρεια* et *αλλαντοπωλεια*. *Ροριναe* erant, in quibus *cocta vendebantur*, ut Graecum *εφθοπωλιον* Suetonius exprimit in Claudio. Quae appellat auctor *εξ υδατων κρεα*, Aristophanes *εφθχ εκ ζωμω*, Latini *jurulentas* et *elixas*. Solitos edi veteribus mactatorum animalium ventres, probat deipnosophista Aristophanis testimonio ex Equitibus: *Φησω σ' αδακατευτους κοιλιας πωλειν*. Non verba, sed mentem poëtae expressit Athenaeus. Nam verba comici sunt haec: *Και σε φανω τοις Πρυτανεσιν, Αδακατευτας των θεων ισραϊς εχοντα κοιλιας*. Poterat antiquiorem Aristophane testem ejus rei laudare. Jam tum enim Homeri temporibus intestina illa elitabant. Canit poëta *'Οδ σ.: Γαστρες αιδ' αιγαϊν κεατ' εν πυρι, τας δ' επι δόρπω Κατθεμεθα, κνισης τε και αιματος εμπλησαντες*. Sed vereor, ne aliud sint *γαστρες* apud poëtam, quam *κοιλιας*, de quibus hic agit Athenaeus. Nam Demosthenes Bithynus in paraphrasi verborum poëtae *γαστρες* interpretatur *φυστρας*. Interpres tamen comici ista explicans, *επλυναντες τας κοιλιας*, observat, poëtae dici *γαστρες*, quae Aristophani aliisque poëtis *κοιλιας*. Verumtamen *γαστρες*,

quales poëta describit, etiam Aristophanes ita nominat isto loco sane quam faceto in Nubibus: *Ὠπρων γαστέρα τοῖς συγγενέσι· κῆτ' ἐκ ἔσχαν ἀμελήσας· Ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾷτ'·*
 ρ. 180. *βῖτ' ἐξαΐφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτῶ Τῶ ὄφθαλμῶ με προσετίλησε, καὶ κατέκχυσέ με τὸ πρόσωπον.* Plane istud convenit ventribus sanguine et pingui plenis, quorum Homerus meminit, quosque Tertullianus *botulos cruore distentis* nominat. De his Leo Imperator eleganter: *αἷς χιτῶσι τοῖς ἐντέροις τὸ αἷμα διαλαμβάνοντες διδάσκει τῇ γαστρὶ,* in LVIII. constit., quae botulorum et omnino sanguinis esum vetat. Ait auctor *καὶ ἐξῆς, et deinde,* cum tamen sequentia verba in fabula Aristophanis modo recitatum locum praecedant. Rescribe *κσιλίαν ὑτίαν.* Ait: *Κρατινος Πλακτοῖς.* Aliis haec fabula inscribitur *Πλάκτος,* ut Aristophaneam laudat Pollux I. II. Scripserat et Archippus eo nomine fabulam, teste eodem Polluce I. VII. c. 14. et scholiaste Aristophanis ad Vespas. Laudantur et Anaxilae atque etiam Antiphanis *Πλάκσιοι* in his libris. In Xenophontis testimonio, *Σιαγόνα μακρὰν συνεσαλμένην, libri notaе ἰμελιόρις μικρὰν.* Observatur Athenaeo, *maxillam Graecis non solum σιαγόνα esse dictam, verum etiam συναγόνα per υ.* Legendum vero *ὑαγόνα,* ut in excerptis. Eustathius: *Τοῖς δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν ἐν σύμφωνον ἀποβάλλουσι συντακτέον καὶ τὸ σῦς ὕς, σμικρὸς μικρὸς, καὶ τᾶλλα, ὅσα ἐτέρωθι κεῖται· ἐν οἷς καὶ τὸ σιαγὼν ὑαγὼν τὸ καινότερον.* Deinde sequuntur haec ipsa verba Athenaei, quamvis dissimulato auctoris nomine. Quas reliqui Graeci *χορδάς,* Epicharmus Siculus *ὄρύας* appellavit, *ἐπιγράψας τι,* inquit auctor, *καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν.* Non puto, haec aliter scripta esse Athenaeo, nam eadem lectio apud Eustathium, in epitoma et membranis: et tamen apud Epicharmum legit aliter Hesychius. *Ὀρεᾶ,* inquit, *χορδή, καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμης δράμα.* Quid autem intelligit glossographus hic per *σύντριμμα πολιτικόν;* An edulii genus alicui civitati peculiare? Puta Syracusis, unde ortus hic comicus, et ubi scripsit. Et fortasse *ὑπότριμμα* melius scriberetur. Sed moveor vocis *πολιτικόν* insolentia, ut putem, aliud longe diversum voluisse Hesychium. Videntur quidam existimasse, eam Epicharmi fabulam vituperationem continuisse corporis cuiusdam sive collegii reipub. Syracusanae, quod poëta appellavit *Ὀρύαν* vel *Ὀρεᾶ.* Itaque legendum conjicio: *καὶ σύστημα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμης δράμα.* Eurolidis *Carrae* nota fabula ex Plutarcho Sympos. I. IV., *Μακροῖ*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

κεύει. Prava distinctio fraudi fuit eruditissimo viro, sed hunc errorem auxit ille insigniter, cum πολλὰ ἔχων scripsit pro ἔχον. Nam hoc auctor voluit: *Pedum, auricularum et rostri meminit Alexis in Crateua aut Pharmacopola: cujus testimonium multa continens eorum nominum, de quibus est quaestio, paulo post proferam.* Invenies locum Alexidis p. 107. Κρατεύας autem in fabulae hujus titulo scribendum esse, doctis omnino assentior. Etsi vix unquam sine menda scriptum hoc nomen in MSS. Nam etiam in optimis Κρατία invenimus aut Κραταίχ, quod proprius abest a recto. Hic est Crateuas, nobilis ῥιζοτόμος, nominatus Hippocrati, Dioscoridi, Plinio, Galeno, aliis. Ait: Θεόφιλος Παγκρατίαςῃ. Inter novae comediae poetas fuit hic Theophilus, ut Pollux docet l. IX., ubi de voce παρεμβολῆ disputans, quae in locum vetustioris κρατόπαδον successit, e Theophili Pancratiasae profert hunc versum: *Εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῆ.* Pancratiasae docuerant etiam Alexis et Philemon, et ex Latinis Ennius. Anaxilae e Coquis postremus versus scribi debet: *'Ακροκαίλι' ἐψείν ἐσι, ῥύγχη, καὶ πόδας.* Sequitur: *καὶ ἐν Καμψοῖ.* Scribo Καλυψοῖ ex l. IV. Circe et Calypso nomina fabularum hujus poetae, ex Homero nota omnibus. In isto Axionici, Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθὺν ἀναπλαττων, scribunt excerpta Ζωμοποιόν. Fortasse scribendum Ζωμὸν ποιῶ. Proximus versus letaliter affectus est. Tertius monstrum est merum: *Οἶονται ἄνω ἐτεράλινα σιλφίω σφενδονῶν.* Debellemus hoc monstrum, si modo pares sumus tanto incepto. Lego: *Οἶος (vel potius Ὑός) αἰτάρια τε κ' ἀκροκαίλια σιλφίω σφενδονῶν.* Vocem certe αἰτάρια recte a nobis restitutam hoc loco, liquebit attendenti ad seriem verborum Athenaei. *σιλφίω σφενδονῶν* interpretor silphii condimentum vibrare et respergere super cibos. Durum dictum. Sed quid miremur? Coquus loquitur. Nec mendam tamen abesse praeestabo. *σιλφίω ἐπιγανῶν* eodem sensu dixit Alexis: *Μυελὸν ἀψείλων ἐπιγανώσας σιλφίω.* Non multo minus insolens usus verbi *ἐπιδονεῖν* in Antiphani Parasito: *'Ἐφθός τυρός ἐπιδόναι πολύς.* Postrema poetae verba aut potius gloriosuli coqui sunt ista: *ᾧσε πάντας ὁμολογεῖν, Τῶν γάμων κρείττω γεγονέναι τὴν ἑωλον ἡμέραν' adeo ut fateantur omnes, Ipse nuptiarum primo die lautiora esse repotia.* Nuptiarum solennitas pluribus diebus celebrabatur. Primum vocabant γάμους: secundum ἐπίβδα, ut Pindarus, vel καλία. Hesychius: *Γάμοι, ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν γάμων· ἡ δὲ δευτέρα*

παλία. Sic dictus is dies ἀπὸ τῆ παλιν ἵναί, si tamen integra satis illa lectio. Latini vocant *perusia*. Axionicus eleganter *ἔωλον* ἡμέραν. Graecis *ἔωλα* dicuntur omnia, quae desierunt esse ἐν ἀκμῇ novitatis. Sic M. Tullius *ἔωλον* vocat librum, qui primam novitatis gratiam amisit. Sic transacto nuptiarum die primo, qui deinceps sequuntur, etsi sunt festi, *ἔωλοι* tamen jure dicuntur. Libro quarto opponit auctor τὰς ἀκμαίας τῶν γάμων ἡμέρας et τὸ *ἔωλον* τῆς συμποσίας. Non erat ferendum, tam elegantem locum tam male adhuc esse expositum. *ἔωλον* ἡμέραν desinētis festi pulchre in ἐκφράσει Καλαυδῶν describit Libanius. Ejus verba adscribemus: sunt enim venustissima. τετάρτη, inquit, ἡμέρα τὴν μὲν ἀκμὴν τῆς εὐδαιμονίας ἀμβλύνει· τὸ πᾶν δ' ἔτι ἡμεῖς ἐκείνην σβέσαι δύναίτο ἐν. ἀλλ' ὥσπερ αὐτὰρ τις ἔτι λεπτὴ πνεύσα, κατέχει τὰς ἀνθρώπων ὁ καιρὸς ἐν εὐφροσύναις ἀμυδροτάταις. Pherocratis Αἰθίοποι adducuntur in testimonium a Polluce l. VI. c. 19. et l. X. c. 22. Non exstat in praecedentibus locus ille, quo rejicit nos, cum ait: ὅτι κυρίως λέγεται ῥύγχος ἐπὶ τῶν οὐρανῶν, προίρηται. Aeoloficon Aristophanis et Gerytades inter celeberrimas ejus poëtae fabulas passim memoratae. De Aeoloficone quaedam Platonius περὶ διαφορᾶς κωμωδιῶν. Inde prolata verba sic concinnes licet cum interpretibus: Καλὴ μὲν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλια σοι τέτταρα ἤψησα τακερά. Antiphonis verba sunt: Ἐπειτα καὶ ἀκροκώλιον ὕειον Ἀφροδίτῃ; γελοῖον· ἀγνοεῖς. ἐν τῇ Κύπρῳ δ' ἔτω Φιληδαῖ ταῖς ὕεσι, δέσποτα, ὥς καταφαγεῖν ἀπαῖρξαι τὸ ζῶον, τὰς δὲ βῆς ἠνάγκασαι. Poterant negotio nullo in legem vel jamborum vel trochaicorum haec verba cogi: qui putabunt esse tanti, ingenio suo obsequantur. Mendum in foedo verbo foedum detegemus nos, et pro καταφαγεῖν, comedere, emendabimus σκατοφαγεῖν, stercore vesci. Ita Jues amat Venus, inquit, ἐν Κύπρῳ, cum cogeres boves stercoreibus vesci, Jues ea necessitate exemerit, imo veterit facere. Qui nescit, quae περὶ p. 182. τῶν σκατοφάγων βοῶν vetustas fabulata est, consulat Festum in Cyprio bovi et paroemiographos. Quod sequitur, ὅτι δὲ ὄντας Ἀφροδίτῃ ὕς δύνεται, μαρτυρεῖ Καλλιμαχὸς, illustrabunt, quae scribit Aristophanis interpres ad versum hunc ex Acharnensibus: Ἀλλ' ἐχὶ χοῖρος τῇ Ἀφροδίτῃ δύνεται. Pro Ἰσχυρία recte viri eruditi Ἰσχυρία. Vide Euthyrium Ἰλ. λ. Ait: Φερακράτης δ' ἐν Μεταλλεύσει. De auctore hujus fabulae non consenserunt critici veteres. Eratosthenes Nicomacho eam attribuebat. Harpocration?

Ἔστι δὲ δράμα Φερεκράτης Μεταλλεῖς· ὅπερ Νικόμαχόν Φησι πεποιημέναι Ἐρατοσθένους ἐν ἐβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Erotianus in Ἀρμῶν Pherecrati adjudicat, ut Athenaeus. Alexidis Κυβευταὶ aut versa aut imitatione expressa videtur fuisse a Pomponio. Ex cujus *Alconibus* laudant hunc versum grammatici: *Αἰ εἰς ἰυστικατὴν τανγαν. urbanatim nescio.* In nupera editione male distincta sunt ista: καὶ Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοισι· quae recte sunt a Dalecampio accepta. *Dulodidasculus* Pherecratis passim in his commentariis laudatur: alibi offendere non memini. In ea fabula fecerat poëta τῶν ἐφθῶν ποδῶν mentionem: sed et apud Hippocratem, qui Pherecrate antiquior est, πόδας ὄϊος ἐφθῆς, *pedes ovinos elixos*, aliquot locis legere memini.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

Τυρὸς ἐπεδόνει. Ecphantides poëta comicus. *Tagenistae* Aristophanis. ἀπόστασις ἡπάτιος. δέλφαιος ὀπωρηῆς ἡτριαῖα. *Collabi placentiae aut panes.*

Durum dictum est, quod ex Antiphanis Parasito afferitur: ἐφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολύς. Excusabamus supra insolentiam phraseos, quia haec coquus aut parasitus loquitur: quibus solent optimi poëtae loquendi genera tribuere ganeoni et homini inter ollas ac patinas educato convenientia. Aliter qui ferri queat τὸ ἐπεδόνει, non video. δοναῖν est strepitum in turba facere. Hic simpliciter ad declarandam rei copiam usurpatur: quia fere copiae comes strepitus et τάραις sive δόνησις. Fortasse etiam ἐφθοῖς scribendum. Ecphantides, cujus subjectum est testimonium, antiquus fuit comicus, sed ita obscurus, ut parum absit, quin ipsius etiam nomen cum scriptis e memoria hominum sit deletum. Servatur adhuc alicubi, ut hic et in glossis Hesychii, cujus sunt verba: Ἐκκεχοιριλωμένη, ἢ Κοιρίλω ἔσα (scrib. τῆ X. vel ὡς X. ἔσα). Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Κοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο κωμωδίας. In Aristophanis scholiis alicubi Φραντίδης pro Ἐκφαντίδῃ memini observare. *Tagenistae* Aristophanis meminit ejus interpretes Graecus ad Ranas aliisque locis, et Pollux l. X. c. 23. Poëtae verba: πα-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

collabi, si clavi formam referunt? Nam omnis placenta aliquam habet εἰς πλάτος ἔκτασιν, aut πλακῆς non erit, nisi quomodo pyxis dicitur, quae est ex argento vel auro. Qui putabant e veteribus. dictos esse collabos a similitudine vertibularum citharae, panes illos, non placentas, appellabant. Verum alii notationem nominis aliam asserunt: sic enim dici placentam quadratam parvulam εἰς μεγάλων κολοβυμένην.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

Dionysiocles medicus. Leonides grammaticus. Damon
vetus scriptor. Damius Colophonius. μήτρας μη-
τρόπολις καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν. Hip-
ποκράτης Κοῖ liberī, et de iis proverbium: Tres
 p.185. *fratres. Hippocratis Atheniensis liberī, et de iis*
vetus dictum: Τῆ πατρὸς τὰ παιδία. Proverb.:
Vitam pulmonum vivere, vel ostrei. vel plan-
tae. Grammatici ἀκανθοβαῖται, et eorum species.

Multis locis factum videas ab Athenaeo, ut de apposito cibo testimonia primum ex poetis et philosophis proferat, deinde autem ex medicorum libris naturam illius explicet. Propterea scribit isto loco: Τούτων λεχθέντων καὶ περὶ τέτων, εἰδὲ τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες ἀσύμβολοι μτειλήφασιν. Cum etiam de istis haec dicta essent. ne medici quidem, qui aderant, prius illa gustarunt, quam symbolam contulissent. Quid symbolas appellet, satis declaratum est l. l. c. 4. Videtur autem Athenaeus hoc dicere, omnes aut plures certe medicos, qui convivio intererant, aliquid de scriniis memoriae, quod ad rem faceret, prompsisse in commune. Nam hoc ista spondent: τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες. Spem tamen hanc nostram egregie auctor destituit, unius Dionysioclis verba proferens, et ea quidem adeo pauca, ut non sine magna ratione deesse aliquid hac quoque in parte nostris hodie codicibus suspiceris. Statim enim sermonem velut lampada cursu excipit Leonides, diversae professionis homo: καὶ ὁ Λεωνίδης· Δήμων ἐν τετάρτῃ Ἀτθίδος, Ἀφείδαντα, φησί. Leonidas autem dixit: Damon in libro quarto Attribidis narrat. Errant, qui putant,

Leonidam esse auctoris illius nomen, cujus mox verba offeruntur. Ille vere unus fuit e convivis, ut docent clare sequentia haec non multo post: περιναχθέντες τῷ καλεμένῳ ὄρατι, ὃ Λεωνίδης ἔφη. Philologum fuisse et criticum, haec evincunt: καὶ ὁ Διονυσιοκλῆς ἔφη. "Ὅτε αὖν ἴσι τὰ ποιήματα, ᾧ ἀγαθὸν Λεωνίδην, ὑμῶν δὲ κρινεῖται τῶν δοκιμασιῶν γραμματικῶν. Sic enim recte legit etiam Dalecamp. illo in loco ὑμῶν, non, ut editum est, ἡμῶν. Errant etiam, qui Δήμων putant esse a δῆμος. Est enim Demon aut Damon vetustissimi auctoris rerum Atticarum nomen. Is ipse est, cujus testimoniis Plutarchus in Theseo saepius utitur, et scholiastes quoque Aristophanis proverbialia explicans ὁ Διὸς Κόρινθος ad Ranas, et Nocturnas ad Aves. An idem sit Damon, qui de Byzantio scripserat teste Athenaeo l. X., non scio. Fuit et Damius Colophonius scriptor alius multo recentior, cujus nonnulla exstant in Athenaei de machinis bellicis libello. Thymoetes, cujus meminit Damon, Oxyntæ, regis Athenarum, ex concubina filius fuit: qui ultimus stirpis Thesei regnum obtinuit, mox scelere partum imperium scelere amisit, spoliante Melantho Messenio. Pausanias, Eusebius, alii. Deinceps de vulva suilla ita scribitur: *Μήτηρ ἐξῆς ἐπιστηνέχθη, μητρόπολις τις ὡς ἀληθῶς ἴσα καὶ μήτηρ τῶν Ἰπποκράτους υἱῶν, ἕς εἰς ὑπόδειαν κωμωδουμένης ἴδα.* Deinde illata est vulva, metropolis revera et mater filiorum Hippocratis, quos propter ingenium suillum scio esse comicis irrisos. Non sunt isti magni Hippocratis liberi, Telesippus, Demophon et Pericles, de quibus exstat vetus dictum, *Tres fratres*, sed lurconis cujusdam Atheniensis soboles, quae proverbium sustulit: *Τῶ πατρὸς τὰ* p.186. *κιδία.* Helluo pater, helluones filii. Horum ait fuisse metropolin et matrem vulvam suillam: quasi porcos appellaret porca natos. Non ex alio animali numerosior materia ganeae. Alludit autem scriptor eruditissimus ad versus Antiphonis in Philometore, qui super vulva aliquanto post citantur: aut etiam fortasse ad dictum Chryppii, qui Archestrati carmen, quo ganeonum gulam erudit, *μητρόπολιν τῆς Ἐπικύρου φιλοσοφίας* nominavit. Apage viri docti emendationem *μητροποιὸν* scribentis pro *μητρόπολιν*. In Platonis loco e Protagora scribe *συναῖναι*, non *συνιέναι*. Ipsum vide. Scribe etiam locum e Philebo sic: *ζῶντας ἐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πνεύματος, ἢ τῶν, ὅσα θαλάττια μετ' ὄφρατον ἐκφυχά ἐσι σαρμάτων. Non βοσκίαν, sed ψαλκίαν υἱάται οἰκίαν, et κορυμμάριον,*

quae in testaceis corporibus sunt animata. Non ἐμψύχων. Postrema verba periphrasin continent ignavissimorum ostreorum, quorum vita non multum differt a vita plantarum. Platonis locum illustrabunt Galeni verba, quae adscribam ex comm. de embr. in ut. format.: αἴσα τὸ κινῆμενον ἔ μόνον ὡς φυτὸν ἔστι τὴν διοίκησιν ἔχειν, ἀλλ' ἤδη καὶ ὡς ζῶον. ὅποια ζῶα χῆμαί τ' εἰσι, καὶ κήρυκες, καὶ πίνναι, καὶ ὄστρεα, καὶ λεπάδες, ἤτοι γ' ὀλιγίστης, ἢ ἔδ' ὅλως θεόμενον κινήσεως σφυγμικῆς. Talia sunt etiam tethya, spongiae, holothuria aliaque hoc genus zoophyta, de quibus accurate Aristoteles l. IV. de part. anim. In X. Nicomach. et I. ad Eudem., qui semper dormiunt, φυτῶ ζῆν βίον dicuntur. Pro quo Hieronymus ad Pammachium: *in modum glirium vivere*. Caeterum ostrei vitam vivere paulo aliter usurpat Plutarchus in comm. salubr. praeept., de iis loquens, qui necessitatem uno eodemque semper modo vivendi sibi imposuerunt. ἐκ ἀσφαλές, αἶτ, ἔδὲ ῥάδιον, ἔδὲ πολιτικόν, ἔδ' ἀνθρώπικόν, ἀλλ' ὄστρεον τινὸς ζωῆ προσβοικὸς, ἢ σελέχης, τὸ ἀμβτάσατον τῆτο. Ulpianum ait Cynulcus τὰς ἀκάνθας συνάγειν, assiduas illius disputationes de vocibus reprehendens. Spinas vocabant grammaticorum quaestiunculas. Antiphanes in epigrammate de grammaticis: ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβόται. Sunt, quibus placet ἀκανθοβόται, qui spinis vescuntur. Sed verum omnino est ἀκανθοβόται, per spinas ingredientes. Quod unica hac voce Antiphanes intellexit, pluribus expressit Athenaeus: Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχέων ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων, versans assidue inter echinopodas et asperas onones. Echinopus et ononis sive anonis aculeatarum herbarum genera sunt.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

Strena ἐπινομίς et εὐαρχισμός. Strenae origo. Ulpiani καινοφωνία. Paenula ἄχρητος. Lexiphanes Luciani. ὀπτὸς, qui est in conspectu. ἀφόρητα ὑποδήματα. εὐήτρια calceamenta. ἐξέφρησα, exii. παῖ Λεῦκε. Φαινόλης. ἀπολύμενος, loturus. ἦν δ' ἐγώ. ὑπώπιον οἱ πρόσκομμα. Eustathiani codices.

p. 187. Ulpianum reprehendit Cynulcus, quod strenam Romanorum Graece dixisset ἐπινομίδα. Mihi videtur hic Αἰ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

optimus: nam ita verti debuit: *nonne tu is es, qui ποῦπῆ, et quo usus pondum eris. Φαινόλην, (reperitur enim, vit optime, paenula dicitur Φαινόλης) dixisti ἄχρητον; Puer Leuce, da mihi paenulam ἄχρητον.* Videtur Ulpianus puerum suum Latine compellans paenulam petisse. Cynulcus ut Graece idem diceret, *Φαινόλης* pro Latino verbo posuit. Sed Ulpiani reformidans ingenium excusationem adjicit. ideo se ea voce uti, quia existaret apud scriptores nonnullos. At Ulpianus ab illo castigatur ob dictionem *ἄχρητος*, qua usus erat sane quam insolenter pro *ἰδέσθαι ἐν χρείᾳ γινόμενος, qui pondum fuit in usu* Id verbi hac notione barbarum esse, constat. Quare etiam disertissimus et hellenismi peritissimus Lucianus in Lexiphane hanc vocem non praetermisit. Ille liber ingeniosissime confectus veluti laterculum quoddam est omnium dictionum *ἀδοκίμων*, quas semidocti homines Athenaei et Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio soliti usurpare. Verba Luciani sub indocti cujusdam persona haec sunt: *τυθόμενος δ', ὅτι ο στρατηγός ὀπτός ἐσι, λαβὼν ἄχρησα ἱμάτια, εὐήτρια καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα δμαυτόν.* In his paucis verbis multae ineptiae notantur. *ὀπτός* ridicule positum pro *ὄρατός, qui potest videri, qui incipit esse in conspectu.* Nam etsi id vox illa significet, non est tamen ea notione in usu. Vide l. VIII. c. 4. *ἄχρησα ἱμάτια* pro nova et, ut Cynulcus interpretatus est, *μηδέπω ἐν χρείᾳ γινόμενα.* Insulse et barbaramente: nam *ἄχρητον* est contrarium τῷ *χρηστῷ*, et rem improbam significat. Simile peccatum in *ἀφόρητα* pro *pondum gesta.* Sic accipe paulo post, cum ait Pompejanus Philadelphensis ore Cynulci: *κόμισέ μοι τὰς βλαύτας τὰς ἀφορήτους καὶ τὴν ἀφειρίδα τὴν ἄχρητον.* Inepte etiam *εὐήτρια* appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, et vesti subtili ac bene textae convenit. Plato in Politico: *λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν.* Strabo l. XV.: *τὰς εὐήτριες ὑφαίνεσθαι συνδόνας.* Hic fatuus *εὐήτρια ὑποδήματα, elegantes calceos* significans, dixit. Etiam Aeschylus in Dictyurgicis (vel Dictyulcis, ut nominat Hesychius), ducta translatione a vestibus, aliud nescio quid *εὐήτριον* vocaverat, sicut observat Julius Poll. l. VII. c. 10. Postremo et ineptum et *βλάσφημον* est pro *αὐτῆ ἐξέφρησα*, quod valet *ἐξήρρησα, in perniciem abiit.* In verbis Ulpiani τὸ *Λεῦκος* perperam putarunt esse adjectivum: nam aliud *λευκός*, aliud *Λεῦκος*. Sic vocabant *ferus interdum καὶ Λεῦκος*: non καὶ tantum, est proprie

solum nomine. Alexis: Παῖ Στρομβιχίδη, μὴ τῶν χειμαρινῶν ἀργυρωμάτων. Vocabulum Φαινόλης multo ante Athenaei saeculum Graece loquentibus et scribentibus cepisse usurpari, et indicat obscure Cynulcus, et scimus nos verum esse ex epistolis Pauli Apostoli. Putamus autem, ut jam diximus, praeter τὸ ἄχρηστον caetera Latine dixisse Ulpianum. Sequitur alia castigatio: εἰς βαλανεῖον δὲ ποτε πορευόμενος, ἐκ ἔφης πρὸς τὸν τυνθανόμενον, Ποῖ δὴ; Ἀπολέμενος. ἦν δ' ἐγὼ, ἐπείγομαι; Duo hic notantur. ἀπολέμενος stulte pro ἀπολεσόμενος, *iosurus*, cum significet *peccatus*. Sed mirum quid praetexti isti voci quiverit. Causa enim dici nulla potest, cur ex ἀπολεσόμενος fiat ἀπολέμενος. In caeteris quo colore peccata tegi potuerint, perspicuum. λέμενος pro λόμενος scimus dixisse Atticos: pro λασόμενος nemo unquam. Praeterea p. 182. in Lexiphane hoc non est notatum a Luciano. Scribebam aliquando ἀπολεσόμενος, satis in eo ratus inesse ἀκυρολογίας, quod pro λούεσθαι dixerit ἀπολέεσθαι. Illud enim rectum, hoc non rectum: quemadmodum ex VII. Pollacis intelligimus et usu auctorum meliorum. Propterea Lucianus suum illum barbarum ita loquentem inducit: θάος, μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολεσώμεθα. Et paulo ante: χαίρω μετὰ καίματος ἀπολεσόμενος. Ubi tamen scribi malim ἀπολέμενος, ut duplex sit culpa, et ἀκυρολογία, et τὸ βλασφημον. Eclogae Hoeschelianaee vulgatam lectionem aperte confirmant: etsi aliter, quam in editis, sententia ibi concipitur. καὶ παρὶ βαλανεῖς, inquit, ἡρώτα τὸν παῖδα, Ποῖ δὴ ἀπολέμεθα; Retinendum igitur τὸ ἀπολέμενος: quam firmat etiam, quod subjicitur, ea die periisse Ulpiano paenulam Canusinam, subreptam a balnearibus furibus vel praemiatoribus. Nam indicare voluit Cynulcus, habuisse omen illam non minus infaustum, quam ineptam vocem ἀπολέμενος. Sic mox: ἐπειθ' ἔτως ἀπολέμεθον, ποῖ ἴστα λυαθίπυς nos duo. Alterum, quod in Ulpiani superioribus verbis notatur, est ἦν δ' ἐγὼ: quae voculae tunc frequentes erant in ore τῶν Ἀττικισῶν. Lucianus non uno loco hujus suae insulsiutatis eos admonet, et, prout meriti erant, false irridet. In voce ὑπώπιον error perspicuus est, qui deinceps notatur a Cynulco: neque hic quicquam obscuri. Facetus vero nimis censor iste errorem errore corrigit, et plane, quod ait vetus verbum, ἦλον τὸν ἦλον, πασσαῖον τὸν πασσαλον. Non enim minus est absurdum, πρόσκομμα appellare plagam sub osculo acceptam, quam ὑπώπιον nominare vulnus tibiae

illatum. Scribe παρά τινι τῶν φίλων ἰατρῶ cum vulgatis: hoc malo, quam ἰατρῶν, quod habent MSS. Ait Cynulcus: παρά τινι τῶν φίλων ἰατρῶ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τῆς ἰφθαλμῆς παχεῖ φαρμάκῳ. Eustathius, extr. comment. in Il. ῥαψ. μ. totam hanc historiolum describens, mirificam prorsus lectionem affert, quam unde sit nactus, non divino. Sic enim ille: ἀπέσας τῶν τις καὶ ἀσειῶν καὶ ἔσω λόγῳ, τὴν κεφαλὴν εἰς νέωτα ταινίαις δικλαβῶν, ὃ εἰσι φασκίαις, καὶ ἐρωτηθεῖς, τί πάθοι; πρόσκομμα, ἔφη. Unde illud εἰς νέωτα, ἀπὸ sequente? Unde illud ταινίαις; Quod tamen ceu plane γνήσιον Athenaei non profert solum, sed etiam interpretatur.

CAPUT UNDEVICESIMUM.

Ἄνθρωπος ἐκ ἀπάνεργος. ὀνοματοθήραι, θηρολέξης, λεξιθήρ, λεξιθηρεῖν. ὑποδησάμενος τὸν πώγωνα. ὠμόλπον, involucre. ὀδοντὴ ζύτρα. περιδείσθαι πώγωνα. ὀπτός τάριχος, cuius *liquida*. συντρίβασθαι, συντριβή: *Inferiae mense Februario factae ex more Graecorum.* καὶ εἰν *de frigore.* καύματα, caumata. ἀποκαύματα, *pedum perniciosa.* Νιχ *calida quibusdam.*

Transit Cynulcus, misso facto Ulpiano, ad similem Pompejani Philadelphensis criminationem, cui hoc tribuit p.190. elogium: ἄνθρωπος ἐκ ἀπάνεργος, ὀνοματοθήρας δὲ καὶ αὐτός. Id est: *homo industrius, sed verborum etiam ipse carpatior.* ἐκ ἀπάνεργος valet πάνεργος, solers et industrius: nam ea vox interdum in bonam partem accipitur. ὀνοματοθήρας dicitur, cuius omne studium in vocularum observationibus positum. Philo Jud. de Essenis loquens: Φιλοσοφίας τὸ λογικὸν ὡς ἐκ ἀνγκυλῶν εἰς κτήσιν ἀρετῆς λογοθήραις ἀπολείπκσιν. Idem significat θηρολέξης, ut explicat Hesychius. Leges apud A. Gellium λέξεις τηρεῖ I. II.: Nimis minute ac prope etiam subfrigide Plutarchus in Epicuro accusando λέξεις τηρεῖ. Gravius sonat λεξιθήρ apud Eriphanium: sic enim solet appellare eum, qui undique ex sacris literis vocularas aucupatur ad sui dogmatis confirmationem. Ut I. II. contra Arrianos: προσηδή-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

hujus non imperitissimus. Levitici c. VI. 28. interpretatione τῶν LXX, ut putant: σκεῦος ὀσράκινον, ἢ εἰν ἐψηθῆ ἐν αὐτῷ, συντριβήσεται· εἰν δὲ ἐν σκεύει χαλκῷ ἐψηθῆ, ἐκτρίψαι αὐτὸ καὶ κλύσαι ὕδατι. *Vas testaceum, in quo faveis coctam, συντριβήσεται, confringetur: sin autem in aereo vase coxeris, ἐκτρίψαι, detergebis illud, et aqua abluet.* Inde συντριβή, *calamitas*. Basilii: ὅταν σοι προσέλθῃ ἐδιπθῆς, μὴ περιθῆς αὐτῆ τὴν συντριβήν. Jure ergo irrisi doctis, qui de balneorum frictionibus loquentes eo verbo usi, ut Pompejanus hic et Lucianus Lexiphanes: εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανατισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ. Quod sequitur de mensis Februarii appellatione et inferiis, quae eo mense dabantur manibus defunctorum, ex Latinis scriptoribus et Plutarcho nemo hodie nescit. Id vero institutum a Graecis mansisse ad Romanos, paucis fortasse notum est. Observamus tamen nos, in diversis Graecorum urbibus eadem sacra eodem tempore solita celebrari. De Atheniensibus testis Hesychius. Μιαραὶ ἡμέραι, inquit, τῷ ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοικομένων ἀνιέναι εἶδον. Anthesterion inter menses Atticos Februarii Romani et Martii partem complectitur. Similiter Apolloniatas mense Anthesterione solitos τὰ νόμιμα συντελεῖν τοῖς τελευταῖσι, scribit Athenaeus l. VIII. Porro quae hic de expiationibus mortuorum dicuntur, non alio spectant, quam ut totius anni frigidissimos fuisse illos dies sciamus. Ideo ait: ἐν ᾧ τῷ χειμῶνος ἐστὶ τὸ ἀκραιότατον. Cum igitur haec anni tempestas esset, hic coeli status, tamen ita loquitur Pompejanus: ἐκ εἶδός με πολλῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα. *Plures sunt dies, cum non vidisti me propter caumata.* Quid appellat *caumata*? Non sane, quod somniavit Dalecampius, cujus subtile commentum prorsus est a vero alienum. *Caumata* Graeci Latinique auctores dies anni ferventissimos nominant. *καίσειν* enim *urere* est. Infra h. l.: κραταῖα καύματος ᾧραν, *validi aestus tempore*. L. XIV.: τὰ περισκελῆ καύματα, *difficillimi ad tolerandum ardores*. Clemens: ἐκιδάριζεν ᾧρα καύματος θερμόμενος ἡλίῳ. Hieronymus ad III. cap. Isaiae: *dicuntur Graece θάρισα ab eo, quod ἐν θέρει, hoc est, in aestate, a caumate corpora protegant foeminarum*. Sed putidum est, pluribus id velle probare, de quo nemo potest dubitare sanus. Insaniam igitur illorum potius notemus, qui contrariam ἢ διαμέτρην significationem huic nomini attribuerunt. Non enim solus Pompejanus hoc morbo laboravit. Lu-

i Lexiphanes: ἐκείνους διαφῆκα, τῆ τε πύρης ἕνεκα, καὶ
 καύματα· οἷσθα γὰρ, ὡς ἐν πύρρι σφοδρῶ γίνεται τὰ
 κατὰ. Nunc erroris hujus fontem aperiamus. Calor
 et frigus etsi contraria sunt, diversis tamen viribus eosdem
 effectus edunt in corporibus animalium, germinibus, flo-
 ribus, fructibus et aliis. Flacciditas primum exhausto
 calore aut corrupto, deinde ariditas, casus etiam saepe,
 remota color ater. Frigoris enim vehementia natura-
 lem calorem intus compellente, fit illa, quae Aristoteli
 Theophrasto dicitur ἀντιπερίσσεια, Galeno ἐπανάκλησις,
 recentiorum nonnullis circumobfistentia. Et caloris et fri-
 goris effectum eadem voce, καλεῖν, urere, Graeci Latini-
 scriptores expresserunt. Nam frigus urere aut urere
 frigus dicunt Aristoteles, Theophrastus, Xenophon, Virgi-
 lius, Plinius, Lucanus, nemo non. Proprie tamen καλεῖν
 urere est: qui autem τὰ ψύχη καλεῖν dicunt, eos ἡ
 τῆ λέγειν, pronunciat Theophrastus l. de igne. Nesci-
 mus: harum locutionum diversam esse rationem isti imper-
 ito qui summum frigus καῦμα censuerunt tam bene posse
 urere, quam recte effectus ejus καύσις appellatur. Hinc
 in aliorum stulta manavit sententia, nivem calidam
 affirmantium, quia dicitur pedes urere. Et pedum
 caliditas ἀποκχόμενα. Nam ita vocavit recentior Grae-
 quae vetustiores χίμετρα, auctore Suida. Galenus de
 simpl. med. testis hujus vesaniae, rem sibi fuisse scri-
 ptam cum homine, cui ita videretur. Apponam illius
 verba, quia sunt elegantissima: παρακλήσιον ποιῆσι τῷ λέ-
 γει τὴν χιόνα τῷ πυρὶ τὴν αὐτὴν αἰσθησιν ἐργάζεσθαι.
 τίς ὑπὸ συνήθειας τῆς εἰς τοσούτον ἀλλοκότε χρήσεως
 ὀνομάτων ἔφη μοι ποῖς, μηδὲν καλύειν φάναι, τὴν
 ἔχειν ποιότητά τε καὶ δύναμιν τῷ πυρὶ τὴν χιόνα·
 γὰρ καὶ ταύτην ᾤφθαι πολλάκις ἀπεκαίεσαν τὰς πόδας
 δι' αὐτῆς ἐπὶ πολὺ βαδισάντων. τῶν μέντοι τοιούτων
 ῥώπων ἐ σμικρῷ χρόνῳ χρεῖα τὸν ῥύπον ἀποκαθῆραι
 ψυχῆς. Legant ista et similia his sexcenta in summi-
 s viri scriptis, quibus persuasum est, perire studiis
 sententiae, quicquid temporis impenditur studio linguae-
 rum. Sed hunc errorem ἐπιδήμιον alibi satis castigavit
 k

CAPUT VICESIMUM.

*Natales Minervae. Pallas αλέκτωρ. Ἡλεκτρας
 ἄλεκτρος. ἄδικος ἡμέρα. ἡ τῆτες ἡμέρα. Θεω-
 ρὸς ἄχρηστος. ἀρχὴ ἀνυπόστατος, potentatus
 intolerandus. Miliarium, ἰππολέβης. μέναιδρος,
 virgo. μενεκράτης, columna. βαλάντιον, ja-
 culum. μυσηρία, murium latibula. Uranopolis
 Macedoniae. Heraclides Lembus. ορθοβοόας,
 βροτοκέρτης. μάρκος, μάρκων. Opera male ras-
 sita in pugis. Alia quaedam observata.*

Addit Cynulcus: τῆς δὲ τῶν Παναθηναίων ἑορτῆς ἐπιτε-
 λεμένης, δι' ἣν καὶ τὰ δικαστήρια εἰσιν ἀνάγεται, ἔφη· Γε-
 γνήσιός ἐστι τῆς ἀλέκτορος Ἀθηνᾶς, καὶ ἄδικος ἡ τῆτες
 ἡμέρα. Cum celebrarentur Quinquaginta, essetque proprietas
 justitiam, dixit Pompejanus: Natalis est inpuritatis Minervae,
 et hic dies nefastus est. Rem gestam Romae narrat auctor.
 Itaque Παναθηναίων ἑορτὴ festum est Quinquaginta Ro-
 manorum, non Panathenaeorum Atheniensium: ejus so-
 lemnitatis prima dies censebatur Minervae γενέθλιος. Ovi-
 dius: *Sanguine prima vacat: nec fas concurrere ferio:
 Causa, quod est illa nata Minerva die. Palladem vocat
 ἀλέκτορα, hoc est, ἀειπαρθένον, semper virginem. Sic
 Electram volunt dictam quasi ἄλεκτρον aut ἀλέκτορα: quo
 allusum maligno animo ab Helena isto versu in Euripidis
 Oreste: Παρθένε, μακρὸν δὴ μῆκος Ἡλέκτρα χρόνος. Οὐ γὰρ
 εἶμι, νεῖε Electra quae manes diu. Hoc primum notandum
 in Pompejani verbis ut καινὸν et κενόν. Simul alterum
 non minus insolens: ἄδικος ἡμέρα, dies nefastus, justitia,
 Lexiphanes etiam insolentius: ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡμέρα
 καὶ ἄλογος. Tertium prioribus par et simile: ἡ τῆτες ἡμέρα
 pro dies hodiernus. Nam τῆτες de praesente anno dicitur,
 non de hodierna die. Subjicitur: ἐκάλεσε δὲ ποτε καὶ
 τὸν ἐκ Δελφῶν ἐπανελθόντα ἡμῶν ἑταῖρον, εἰδὲν αὐτῷ
 χρήσαντος τῷ θεῷ, ἄχρηστον. Sodalein postquam Delphis
 aliquando reversum, cum ei nullum responsum deus dedisset,
 vocavit ἄχρηστον. Voluit dicere ἀπρακτον: sic enim solent
 Graeci auctores loqui. Fortasse et ἀχρημάτισον licet.
 Sequens nota controversi juris est: Θαυμαστὴ δ' ἡ Ῥωμαί-
 ων ἀρχὴ ἡ ἀνυπόστατος. Mirandum est Romanorum impu-
 ritiam, cujus vim et impetum nemo sustineat. Athenas*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

num λ agnoscunt. Et in glossographorum commentariis ita scriptum: *βαλάντιον τὸ ἀκόντιον, διὰ τὸ βάλλαιν τοὺς θαντίς.* Quae illorum observatio paene persuadet mihi, etiam alios, praeterquam Siculum tyrannum, *βαλάντιον* pro jaculo usurpasse. Murium latibula vel, ut vocat Plautus, *κυβίλια μυσηρία, ὅτι τοὺς μῦς τηρεῖ, quia in illis profita murium salus.* Sed legendum est ex epitoma: *καὶ τὰς τῶν μυῶν διεκδύσεις, non δ' ἐκδύσεις.* Uranopolis ab Alexarcho rege condita ea est, cujus Plinius meminit in descriptione Macedoniae. Heraclides Calatianus, historiarum conditor, unde Lembi cognomen invenerit, frustra satagunt hodie docti post Diogenem Laërtium, quem potius consule in Heraclide Pontico. *ὀρθροβόαν* scribendum, non *ὀρθοβόαν.* Significant prope idem *ἀλεκτριῶν* et *ὀρθροβόας.* Scribe etiam, ut est editum et habent MSS., *βροτοκέρτην*, non autem *βροτοκέρην.* Alius dixisset *βροτοκάρτην.* Initio epistolae Alexarchi *μάρκων* legitur in Vindellicianis excerptis pro *μάρμων.* Videtur correctioni favere, quod in Glossis Hesychii scriptum est: *Μάρκος, ἐντολή.* Nam inde *μάρκων, imperator, i. e.* Sed cum fateatur Athenaeus, ita obscuram esse hanc epistolam, ut ne Apollo quidem illam possit intelligere, morari ista nos non debent. Major temporis, rei preciosissimae, habenda ratio est, quam ut ejus jacturam in his molestis nugis facere velimus. Interpretes conatos esse ista vertere, demiror equidem. Nam quid est operam ludere, si hoc non est? Fecissent consultius multo, si, quem laborem vanissimi hominis epistolae, quam nemo queat intelligere, impenderunt, in aliis consumpsissent facilibus ad intelligendum, quae ipsis tamen haudquaquam sunt intellecta, saepe etiam mutata perperam. Ut cum hoc ipso loco, *καὶ τοῖς Κασσανδρέων δὲ ἄρχεσι τοιαῦτά ποτ' ἐπέσειλα,* rescribit Dalecamp. *Κασσάνδρα,* et *ἄρχοντας* vertit *duces.* Sane quam incogitanter. Certum est, epistolam missam fuisse magistratibus Cassandrensiū. Cassandrea oppidi Macedonici nomen omnibus notum. Sequuntur Antiphaniis jocosī versus de discrimine, quod statuunt philosophi inter *εἶναι* et *γίγνεσθαι.* Multa Plato super ea re in Protagora. Sed turbant nonnihil prima verba Antiph., quae propterea epitomae confector more suo praetermisit isto loco: *Ἐν τῷ Λυκίῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ διαλέπτων, ἀσίτων, συγκίνων λέγονθ', ὅτι.* Vocem *διαλέπτων* divinus metri gratia, ut saepe in comicis. *διάλεπτος, πενηνταίς,* proba vox et Aristophanica. Dalec. emendabat

διαλαττωῶν. Invitus ab optimo viro toties dissentirem, *πῖ με ἰδὶν ἰνυῖται ὑτὸν ἰακίαν ἰδῖται*. Non enim possumus ullo modo ei assentiri, refragante lege metri. Sed illa disjunctiva ἢ ante διαλέπτων cedo quo pertineat. Sine dubio vera est conjectura nostra de isto versu, quem ita censemus emendandum: Ἐν τῷ Λυκίῳ μετὰ σοφιστῶν, νῆ Δία, Λεπτ, Corruptelae hujus causa et origo patet. Septimum a fine versum ita scribe: Οὐκ ἔστιν ὅτε περ γέγονεν, ὅτε μὴ γέγονέ πω. In excerptis posterius hemistichium istius versus et prius sequentis non leguntur. In extremo consule versui et scribe: ἐδ' ἂν ὡ' πολλῶν μάθοι.

CAPUT VICESIMUM PRIMUM.

Ἄριστόνικον κράτος. λυσανίας κακῶν. ὁ θυμὸς ἦν ἀμυνίας. ἀντήνωρ σποδός. ἔκτωρ Ἰυριτεν, εἰ ἀρίσταρχος. ἔκτωρ χαίτης κεκρύφαλος. ἔκτο-
 τος, ἀσχοραε. ἀμφίς οἶνος. Λεὺς δημόκριτος. Ἰυριτεν Ἄγαμέμνων Σπάρταε δεικίαις. Ἡγεστ-
 λαιος. Ἀσπίς ἰσχεαίρα. τροχοπέδη, συλλάμεν. ἰσχαδῖς, ἀσχοραε. Σαπυς ἀπορῶξ Ἀθηναί-
 σιμα. γυνὴ ἀκάθαρτος. κυνοφόντις ἐορτή. χορ-
 τάζεσθαι. Σοφίλι Φύλαρχος. κοιλιόδαίμων, κοιλιόδαλος, ὀλβιογάσων. Καλλιμέδων ὁ Κάρσα-
 βος. διακπαίειν.

L. X. inter grithorum species ponitur haec: τὸ ῥήματα λέγειν ἀνθρώπων ὀνόμασιν ὁμοία. *Verbis uti, utias similia propriis sine virorum nominibus*. Exemplum ibi affertur: Λαβῶν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος. *Referens e rugna clarissime victoriae praesidium*. ἀριστόνικον κράτος periphrasis est νίκης. Alibi proprium nomen hominis Aristonicus. Eadem ratio est illorum, quae isto loco ex Simonide, Aeschylo ac Nicandro affert Athenaeus. Similiter etiam in comici Nebulis Philippides dicitur Strepsiadi λυσανίας πατρῶων μεγάλων κακῶν. Ubi scribit eruditissimus scholiastes, sic de industria locutum poetam, ut Sophoclem irrideret, qui vocibus νικομάχας, παυσανίας et ἀτραίδας esset usus hoc modo. Sed et in Equitibus dixit idem comicus: ἀλλ' ὁ θυμὸς ἐνθὸς ἦν ἀμυνίας. *Statim fuit illi*

animus ad defensionem sui paratus. Cum proprium fit Amynias, non minus quam Lysanias. In Aeschyli Agamemnone ἀντήνωρ σπρόδος cinis ille dicitur, qui vivi hominis loco domum mittebatur e Troja. Sic ἔκτωρ apud Sapphonem Jovis est epithetum, ut in Simonide Ζεὺς ἀρίσαρχος. Aliis ἔκτωρ dictus est paxillus, qui temonem continet: nonnullis calanticae vel reticuli epithetum. Hesy chius: ἔκτορες, πάσσαλοι ἐν ῥυμῶ. Σαπφῶ δὲ τὸν Δία. Λεωνίδης δὲ τὸν κροκύφαντον. Postrema significatio facit ad versum hunc epigrammatarii poetae: Πορφύρεον χαλτης ἔκτορα κεκρύφalon. Lycophroni ἔκτορας sunt anchorae: Πεύκης ὀδόντας ἔκτορας πλημμυοίδος. Lucianus Lexiphanes hoc imitari in quotidianis sermonibus non erubescibat. Ait enim: ἔκτορας τινὰς ἀμφισόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς. Videtur et ἄμφις οἶνος, cujus mentio facta l. I., is esse, quem ἀμφικλεῖη appellant alii: vinum dubium five ancipitis existimationis. Est vero Amphis nomen κύριον. Simile est etiam l. II. in Lycophronis versu δημόκριτος Φακῆ, *levis plebi grata.* Si modo δημόποινος scribendum non est, quod nos censemus, ut ibi diximus c. 14. Lacedaemone colebatur olim Ἀγαμέμνων Ζεὺς. Potest videri ita dictus Jupiter ἀγαμέμνων a Spartanis, ut a Sapphone appellatus est ἔκτωρ, a Simonide ἀρίσαρχος. Tamen aliter pii patres acceperunt, qui Agamemnonem mortalem Jovis cognomine pro deo habitum et cultum fuisse Sparta hoc argumento probant. Athenagoras in apolog. orat.: ὁ Τρισυὺς Θεὸν Ἐκτορα λέγει, ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος Ἀγαμέμνονα Δία σέβει. Verum ad Cynulcum redeamus. Memini, inquit, Aeschylo dictum orcum ἀγασίλων, hoc est, *duccem populorum.* Callimachus: Καὶ μόνος, εὖτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι Φοιτάσει, μεγάλῳ τίμιος Ἀγασίλῳ. Ita accipiendum l. XV. in Nicandri versu, ubi tenebrae magnae interpretibus: Σαύρην θ', ἢ χθονίς πέφαται σέφος Ἠγασίλας. Nicander, addit Cynulcus, aspidem vocavit ἰοχέαιραν, hoc est, *veneno gaudentem, vel fundentem venenum.* Id nomen Dianae quasi proprium est, ut: Οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ἔρεος ἰοχέαιρα. Sed tunc aliud significat: *fundens sagittas, vel sagittis gaudens.* Sequitur: Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ. Interpretes: *Plato in libris de republica.* Falsissimum hoc: nam locus sumptus est e singulari dialogo, cui nomen Politico. In eo libro scriptum: τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἐνυδρον, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. Herodes Atticus, quem facit Athenaeus auctorem vocis τροχοπέδη, non

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

μεν. Sophili comedia Φύλαρχος alibi inscribitur Φίλαρχος, et ita etiam Suidas. Verba illius ita distinguimus: — γαστριμὸς ἔσαι θαψιλῆς, τὰ προίμι' ὡς ὄρω δὲ χορτασθήσομαι. Hesiodi versus, qui mox indicatur, hic est: Μηδ' ἀναβάλλεσθαι εἰς τ' αὔριον εἰς τ' ἔννηφι. Ulpiani de voce κοιλοδαίμων sunt verba: Εὐπολι: τὸς κόλακας ἐν τῷ ὄμω: ὕμω δράμῃτι ἔτω κέκληκεν. Eurolidis drama Κόλακας laudantur passim ab antiquis. In ea fabula eleganter poeta appellavit parasitos κοιλοδαίμονας· quorum nempe deus venter est, et, ut loquitur Paulus Apostolus, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία. Vetus scriptor anonymus h. historiae Romanae: Ἰένιος ὄνομα, εἰς τὴν ἰππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, (scribo καὶ πρὸς τὸ φαγεῖν ζῶν) συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλοδαίμων τε καὶ τρυγηνοκνισσοθήρας. Simile est κοιλιέδελος apud Palladium in vita Marci abbatis: et in his libris alibi ὀλβιαγάσων. Clemens Alex. de hoc genere hominum: καὶ μοι δοκεῖ ὁ ταῖστος ἄνθρωπος εἶδέν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι. Idem scriptor eruditissimus Eurolidis hoc verbum nove usurpavit pro daemone, ganeonum praefide. Sic enim scribit in II. Paedag.: τῶν δὲ ἕμφι ταῖς φλογμαινέσας κυπταζόντων τραπέζας, τὰ σφέτερα τιθνημένων πάθη, δαίμων καθηγεῖται λιχνότατος· ὃν ἔγωγε μὲν ἂν αἰσχυνομένην κοιλοδαίμονα προσεῖπεν καὶ δαιμόνων κείρισον. De Callimedonte Carabo plura Athenaeus et h. l. et aliis quoque. Nam quoties idem ab illo repetitur? Plutarchus in Phocione: σιωπαῖντος δ' ἐκείνου καὶ διαμέλλοντος, ἀναπηδήσαντα Καλλιμέδοντα τὸν Κάραβον, ἄνδρα θρασὺν καὶ μισόδημον, εἰπεῖν. Alexidis postremus versus, mutilus in omnibus exemplaribus, simili modo expleri possit recte: Ὑπὲρ δὲ μήτρας Καλλιμέδων ὁ Κάραβος Ἐφθῆς ἴσως προσίστ' ἂν ὁ τάλας ἀποθνεύειν. *Pro patria, inquit, amicus parati sunt mori: pro matrice siue vulva coeca Callimedo Carabus etiam mortem appetere fortasse sustineat.* Fabulam inscriptam Ἱστοριογράφος Dalecampius Amphicli nescio cui tribuit, perturbatis Athenaei verbis, quae non sunt obscura: et pro διαξέπαιον legit διακπαίζων, quod interpretatur διακπαίζων. *Emendatio praeter interpretatio falsa.* Sic lego: — τὴν σοῶν Διαξέπαιον Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο Κραμυμένας Δείξας, ἐκβίον πέμπει Φησὶν, εἰάν ἴδης. *Ingruit per rusticum Amphicles, et ostentis sodali cuidam suo vulvis duabus, quas gestabat, illum, quem postulat, ait, mitte ad me, si videris.* διακπαίσειν est vī sibi viam facere per aliquem locum. Sic διακπαίσασθαι τὰς θύρας apud Dionysium Halic. Frequens verbum hi-

gricis, alibi nobis expositum. Κραμαμένας pars versus
 ;, cujus caetera verba, ut ad sententiam non necessaria,
 ctor suo more, praetermisit. Simillimum est in Chara-
 eribus Theophrasti c. de rusticitate κομισασθαι ἀπὸ τῆ
 ιαχίονος τὰς ταρίχας. Quae ibi scriptus, vocem κρα-
 μένας nobis hoc loco explicant.

CAPUT VICESIMUM SECUNDUM.

Antiphanis versus de variis rebus Cyrenensium. Cyre-
 nenses aurigatores, Silphium Cyrenaicum. Coria
 Africana. Agri Cyrenaiici βενοί. μασοί. Vultura
 ἐκβολὰς et ἐκτομίς. δηξίδυμος ὀξάλμη. ἔθω προ
 ἔθω. πλακῆς ὑβριζής. Atticae placentiae.

urimus olim laserpitii usus fuit in paratura ciborum
 iter condimenta. Testimonio sunt innumeri veterum
 :riptorum loci, ubi σιλφίω mentio fit et ὀπῆ. Tanta
 nim plantae hujus aestimatio fuit, ut generalem vocem
 πὸς propriam sibi fecerit ob singularem praestantiam. Ac
 cet multis Graeciae, Syriae Mediaeque locis silphium
 asceretur, unde succus exprimebatur in usus mensarum,
 unibus tamen praestabat longe succus ille, qui e regno
 yrenaico in Graeciam deferebatur. Hic igitur, ut
 unium optimus et praestantissimus, ὀπὸς Graecis scri-
 toribus dictus. De eo scribit auctor: τῆ δὲ ὀπῆ μέμνη-
 αι Ἀντιφάνης ἐν Δυσέρωσι, περὶ Κυρήνης τὸν λόγον ποιή-
 ιενος: — ἐκείσε δ' ἐκπλέω, "Ὄθεν διασπάσθημεν ἐρῶσθαι
 ἄγων, "Απασιν ἵπποις, σιλφίω, συνωρίσι, Καυλῶ, κέ-
 ησι, μασοῖς, πυρροῖς, ὀκοῖς, Antiphanis fabula, nisi
 alior, Δυσέρως inscripta erat, non Δυσέρωτες. Prima
 omici verba ita distingui debent: — ἐκείσε δ' ἐκπλέω,
 Ὄθεν διασπάσθημεν· ἐρῶσθαι λέγων "Απασιν ἵπποις, etc.
 haec aliquis loquebatur, quem vis major Cyrenen detu-
 erat, unde pedem referens et navigationem in patriam
 nstituens, Ego, ait, illuc navigio currendo hinc abiens, p. 199
 unde sumus divulsi: longum vale dicens omnibus equis, et
 caeteris rebus universis, quibus abundat regio Cyrenaica.
 In enumeratione mercium Cyrenaicarum res diversissimas
 poeta conjungit, conjunctissimas separat. Nam ἵπποι,
 συνωρίδες, κέλητες ejusdem generis, pertinentque ad rem

equestrem ac curulem. Cyrenenses equitandi et equi-
gandi peritia olim nobilitabat. Ideo Pindarus εὔιπτον
Cyrenen vocat in oda ad Arcesilaum Cyrenaeum. Επαρ-
rator ibi: τὴν Κυρήνην εὔιπτον εἶπεν, ἐκ ἀετῆ παρατυ-
χόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τῆς Λίβυας διδάξει τὴν τῶν
ἀρμάτων κτάξουσιν. Inde Barcaei currus Graecorum li-
teris celebrati, ut Sophoclis in Electra, et aliorum. τῆς
Κυρηναίων ἀρμητηλασίας meminit et Xenophon VI. Paed.
et Lucianus in enc. Demosth. Quin adeo frequentatus
in illa gente currum usus, ut etiam intra urbis pomoe-
ria curru veherentur, sicut Romani rheda aut carrucis.
Alexis: Ἄνθρωπος εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκῆς· Κάκοι γὰρ
ἂν τις ἐπὶ τὸ εὔιπνον ἕνα καλῆ, Πάρουσιν ὀκτωκίδεκα ἄλ-
λοι, καὶ δέκα Ἄρματα, συναρίδες τε πεντεκαίδεκα Si-
militer σίλφιον, καυλὸς et ὄποι cognita sunt. πυρστῆς in
hoc alio ponit jocosè, aërem ejus tractus insalubrem esse
significans, in quo plurimum homines febricitent. Aut
scribe, si lubet: μασοῖσιν, πυροῖς, ὄπ. Nam vim magnam
frumenti. ut et olei, Cyrenis exportari solitam, testi-
monio sit lex θι. Dig. Locati conducti. Alioquin vocem
μασοῖς loco movendam suadet metrica lex, et scriben-
dum: πυρστοῖς, μασοῖς, ὄποῖς. Sed quid appellat μασῆς;
Nimis enim ridiculum, in laterculo nobilium mercium
μασπας ponere. An μασθλαῖς scribendum? ut coria in-
telligantur, quorum hodieque magna copia in Italiam at-
que Hispaniam importatur ab iis mercatoribus, qui cum
Afris e regno Fez et Marochio rationem commerciorum
ineunt. Idem factitatum jam olim, docebat Hermippus
I. I. Ἐκ μὲν Κυρήνης κυλὸν καὶ δέρμα βόειον. An po-
tius sine ulla vocum transpositione scribi debet μασπέτοις,
πυρστοῖς, ὄποῖς; Quid sit maspeton, declarant in historia
Iaserpitii Theophrastus, Dioscorides et Plinius. Minus
placet, quod probavimus aliquando, μασῆς esse, quos
vocabant Cyrenenses βενῆς. Ager illorum in tres partes
erat divisus. eam, quae ad mare, βενῆς, et montes.
βενῆς appellabant regionem mediam inter reliquas duas,
in qua plurimi erant colles, vel, ut loquitur Hirtius,
grumi natura excellentes. Herodotus: τετῶν τε δὴ συγ-
κεκομισμένων, τὰ ὑπὲρ τῶν Ἰχλασιδίων χαίρων τὰ μέσα
ὄργῃ συγκοιῖσθαι, τὰ βενῆς κλέβησι. Quos ἰπὶ βενῆς
Attici vocabant μασῆς. Hesychius: τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα
σῆς χώρας καλεῖσιν μασῆς. Sic debent haec scribi. Vide
et Pollucem. Josephus Scaliger scribat: μασπέτοις, τυ-
ροῖς, ὄποῖς. Suspectum est, quod sequitur: τῆς δὲ εἰπ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT VICESIMUM TERTIUM.

Damoxeni comici versus qua illustrantur, qua emendantur.

Percurrantur Damoxeni versus, quos nobis Athenaeus conservavit fere ad 70. Iis continetur sermo a coquo habitus cum nescio qua muliere: cui narrabat ille, artem suam edoctum se fuisse ab Epicuro. Cum exclamasset mulier similis non credenti, is cocus aegre ferens, Scelestia, inquit, nescis, naturam, cujus interpres Epicurus, omnium artium esse matrem, atque omnium disciplinarum principia in se continere? Versus poetae, quibus haec dicuntur, corrupti sunt. V. ita habet: Τῆτο δὲ τί ἐσιν, εἰπέ μοι, καθηγήσαι. Fortasse καθηγήτα, ο μαγιστερ. ἡγήτης etiam dicitur, et pro καθηγητής καθηγέτης, ut Μισσηγέτης. Deinde scribo: Μάγυρος ἦν κίκεϊνος; ἐκ ἧδαις; Θεοί, Ποῖος μάγυρος! ἢ Φύσις πάσης τέχνης Ἀρχέγονός ἐστιν, ὃ ἀλυτηρία σύγχε. Illud ἐκ ἧδαις; a coquo pronuntiat. Si scribas ἐκ ἧδαικ, mulieris erunt verba; hoc ego nesciui bastenus. IX.: Οὐκ ἐσιν εἶδέν τῆ ποιεῖν σοφώτερον. Scripti τῆ ποιεῖν, usu et praxi. In XIII. scribunt veteres: Μη Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα. Hunc philosophum potissimum coquus nominat tanquam praecipuum naturalis philosophiae auctorem, et quem Epicurus in multis erat imitatus. Paulo post innuit poeta, de saporibus fuisse scriptum a Democrito: quod verum esse, sextus de causis plant. docet, itemque Galenus l. II. de elem. et alibi. XV.: Καί τόν Ἐπικέρει κανόνα μισθώσω σαφές, Ὡς ἐκ διατριβῆς. Dalec. μισθώσαι vel μισθώσον. Sed versus desit opus est, si volumus eam esse, quam expressit Dalecampius, sententiam. σαφές in extremo versu mihi satis ἀσαφές. Illud ὡς ἐκ διατριβῆς interpreto ὡς ὦν ἐκ δ. Comparata tibi canones Epicuri, et inquam unus aliquis ex alumnis eius disciplinae. In XIX. scripta lectio ἐπὶ δύσιν Πλαίστων, XXV. ita scribe: Τίς παρακολαθεῖ ταῦτα; τοιγαροῦν ερέφω Καί πνευμ. Quis coquorum ad ista attendit? Sed ταῦτα pro τοῖσδε non est ferendum. XXXI. versus sphinx est, cui opus Oedipo: Χυμός λέγεις. Δημόκριτος εἶδέν πράγματα. Legi potest: Χυμός λέγεις; Δημόκριτος εἶδέν. ταῦτα δὲ Γινόμενα ποιεῖ τόν φαχοντ' ἀθρητικόν. Prima verba sunt illius, quam alloquebatur cocus. Admirata enim, quod vocabulo philosophorum ac medicorum χυμός in praecedente versu esset usus hic cocus, quid? ait, χυμός τῶ

νόστι, et de iis loqueris? Jam ergo Democritum physi-
cum nihil est cur miremur. Pergit deinde coquus: haec,
inquit, quando ita fiunt, acutum reddunt illum, qui cibis
ita paratis vescatur. ἀθητικὸν vel ad aciem oculorum,
vel acumen ingenii potes referre. XXXVI. ita emenda-
mus, ut sit aliquis sensus: Οἱ ἔσιν. ἐδάδην ὅταν ἴδης
ἐξ ἰχθύων Ἰπεραντίων αὐτοῖσι ποιῶντας μίαν. In se-
quente distingue: εἰς τρίτην, λαβῶν ἕκ. Initio XL.:
Ὅς μοι κέχρηται. Sensus est: quoties videbis aliquem
coquum ex diversis et contrariae naturae piscibus unum
cibum parare, eumque sesamo respergere, oppedat ad il-
lorum unumquodque, hoc est, factum illius improbet
atque aspernetur, quicumque utetur me coquo, meque
audiet. Scribe XLIII.: καὶ συμπλεκόμενης ἐχὶ συμφώνως
ἀφ᾽ αὐτοῦ. Translatio est a lucta συμπλέκεσθαι ἀφ᾽ αὐτοῦ, pro
μίσγασθαι μίξις. In XLVII. σὺ δέ; vel σὺ δὲ τί; scribi
malim. Dixerat coquus, se in contemplatione occupa-
tum alios sinere manum operi admovere. Quaerit foe-
mina: σὺ δὲ τί; tu interea quid facis? Respondet autem:
λέγω τὰς αἰτίαις, καὶ τὸ ἀποβαῖνον ὄξύ. Cuiuslibet expro-
batione eventus statim apparent. Versus L. principium
conclamatum est, nobis quidem. Ὁμαλιζέτω τοῖς εἰσχασι. p. 254:
Tentabamus tamen: Ὁμαλιζέτω τις εἰσχασαν. Nam hoc
vult iste imperator: curet aliquis, ut toto foco sit ignis
aequalis. Vel: planum aliquis mihi faciat hunc focum. Se-
quentia scribe sic, adjuvante Hoescheliana epitoma: —
πρώτη λοιπὰς Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς ἐχὶ συμφώνως. νοεῖς τὸν
τύπον. Ἀπολλων. καὶ τί φαίνεται τέχνη. Heus tu, ait,
primi omnia non servat aequaliter caeteris. Puta, segnius
aut vehementius. Jam tenes formulae imperioi ipsae
et artis totius. Ἀπολλων est admirantis et assentantis.
Pronuntiat a muliere. Sequentia sunt coqui. Mulier
haec, cum audisset, fieri mixtionem κατὰ συμφωνίαν in
paratu ciborum, quaerit versu LV.: Πῶς ἔσιν αὐτοῖς;
quae harmonia est in cibis? aut, quis contentus? Re-
spondet magister: quae habent inter se harmoniam διὰ τρεῖς
σάρων, aut διὰ πέντε, aut διὰ πᾶσῶν, ea compositio invidiam,
observatis paribus intervallis. καταπυκνοῦν τὴν ἡδονὴν, quod
Epicurus dicitur mox fecisse, valet praecipis exstruere vo-
luptatis. Hoc est, artem parandarum voluptatum com-
ponere multorum eo pertinentium praceptorum obser-
vatione. Est enim ars omnis plurium praceptorum fi-
nem eundem habentium σύστημα et καταπύκνωσις. Sic ver-
su quarto τέλαιντα καταπύκνωσα τέτταρα. Graeci rhetores

inter ornamenta orationis ponunt, quam vocant, *καταπύκνωσιν* sententiarum: qua figura unus omnium Thucydides plurimum utitur. Porphyrius in vita Plotini *καταπυκνῶσθαι* posuit pro frequenter in scriptis usurpare: *καταπυκνῶνται δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τῆ Ἀριστοτέλους πραγματεία*. Postremum versum ita scribo: Ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπὰ. δῆλα δὴ παλαι. Omittamus, inquit hic magister, alia omnia studia, et philosophiae Epicuri nos dedamus. Respondet muliercula: ex iis, quae disputasti, sic faciendum esse dudum intelligo. Sed haec in Damoxeni versus satis.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

Caput glauci, et quaestionis caput. Antiphanis fabula Στρατιώτης ἢ Τύχων. Trierarchi sumptibus exhausti. Carides urbs. Macars. Ialus, Cariae oppidum. Eurolidis fabula Δῆμοι. πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. καρὶς et σκαρὶς. καρίδος et καρῖδος, et super ea re canon grammaticus.

Damoxeni ῥῆσιν excipit locus ex ea Platonis fabula, cui nomen *Συνεξαπατώντι*. Sed de fabulae hujus auctore l. ult. quaedam disputamus, ubi causam exponimus, cur *Βάττων* scribendum esse suspicemur. Versus X. ita scribitur hic: ὦ Σωσία, πάντα τυχὸν δώσεις ἐμοί. Depravate quidem, l. tamen VII. depravatus multo: Εὖ, ὡς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί. Scias, pridem factum, cum insedit vitium huic versui: nam eclogarius illum praetermisit, quod loci jam tum corrupti certum indicium est. Lego autem: ὦ Σωσία, πάντα τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.

p.203. *O Sofia! omnino futurum est, ut cito manus mihi des mutata sententia.* Sic loquitur senex, nihil habiturum Sofiam existimans, quod hisceret adversus argumentum, quo illius sententiam refellit. Dixerat servus ex sententia Epicuri, positam esse felicitatem in voluptatis perceptione. Refutat herus isto argumento: Si voluptas esset bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atqui hoc falsum: nam omnes illam oderunt sapientes: ergo et prius illud falsum. Ait poëta: Καὶ τὴν κεφαλὴν ζητῶσιν ὡς περὶ πρᾶγματος. Sic petunt caput piscis, ut in tra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

inter ornamenta orationis ponunt, quam vocant, καταπύκνωσιν sententiarum: qua figura unus omnium Thucydides plurimum utitur. Porphyrius in vita Plotini καταπύκνωσαι posuit pro frequenter in scriptis usurpare: καταπύκνωται δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τῆ Ἀριστοτέλους πραγματεία. Postremum versum ita scribo: Ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπὰ. δῆλα δὲ πάλαι. Omittamus, inquit hic magister, alia omnia studia, et philosophiae Epicuri nos dedamus. Respondet muliercula: ex iis, quae disputasti, sic faciendum esse dudum intelligo. Sed haec in Damoxeni versus satis.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

Caput glauci, et quaestionis caput. Antiphanis fabula Στρατιώτης ἢ Τύχων. Trierarchi sumptibus exhausti. Carides urbs. Macars. Iasus, Cariae oppidum. Eurolidis fabula Δῆμοι. πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. καρίς et σκαρίς. καρίδος et καρίδος, et super ea re canon grammaticus.

Damoxeni ῥῆσιν excipit locus ex ea Platonis fabula, cui nomen Συναξαπατώντι. Sed de fabulae hujus auctore l. ult. quaedam disputamus, ubi causam exponimus, car Βίττων scribendum esse suspicemur. Versus X. ita scribitur hic: ὦ Σωσία, πάντα τυχὸν δώσεις ἐμοί. Depravate quidem, l. tamen VII. depravatus multo: Εὖ, εὖς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί. Scias, pridem factum, cum insedit vitium huic versui: nam eclogarius illum praetermisit, quod loci jam tum corrupti certum indicium est. Lego autem: ὦ Σωσία, πάντα τάχ' ἐδώσεις ἐμοί.
 p.203. O Sofia! omnino futurum est, ut cito manus mibi des mutata sententia. Sic loquitur senex, nihil habiturum Sofiam existimans, quod hisceret adversus argumentum, quo illius sententiam refellit. Dixerat servus ex sententia Epicuri, positam esse felicitatem in voluptatis perceptione. Refutat herus isto argumento: Si voluptas esset bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atqui hoc falsum: nam omnes illam oderunt sapientes: ergo et prius illud falsum. Ait poëta: Καὶ τὴν κεφαλὴν ζήτησεν ὡς περὶ πράγματος. Sic petunt caput piscis, ut in tra-

ctandis quaestionibus et negotiis solet rei caput peti. Hoc est, τὸ κεφάλαιον. Glauci piscis caput maxime solitum expeti, clarum est ex l. VII. et Polluce. In his sequentibus verbis, καὶ παρ' Ἀντιφάνη δ' ἐν Στρατιώτῃ τυχὴν παραινέσεις εἰσφέρων, suspicionem mendae injecerat vitium orationis. Postea didici ex l. IX. et XIV., scribendum esse ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι. Pollux simpliciter *Militiam* appellat fabulam hanc l. IX. Deinceps scribe cum epitoma: ὡς τις ἀνθρώπος φύς. Et mox: ἢ χορηγὸς αἰρεθείς. Quod ait. Ἡ τριηραρχῶν ἀπήγξατο, ex eo intelligimus, solitum aliquando fieri Athenis, ut trierarchata functi laqueo collum sibi frangerent: haud dubie propter magnitudinem sumptuum, qui totum saepe patrimonium funditus evertabant. Erat enim istud onus in rep. Atheniensium onus omnium maximum. Mox erat usitatus: εἰσαναλίτκων τύχοι. Sed repugnant MSS. et epitom. In III. versu Theogneti pro ἐρείς in MSS. est ἐρεῖ. Utrumque respuit lex metri. Deinde scribendum: ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλεῖτος ἀνθρώπων, πάχνη. Non πάχνης. Sicut statim: Σοφία δ' ἰοῖον κρύσαλλος. Sextus versus, Οἶω μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισε; parodia est Euripidei versus ex *Andromeda*, ubi clamabat misella ceto alligata: Οἶω μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνώκισε! Similiter Ulysses in *Cyclope Philoxeni*, in antro illius inhumani coclitis conclusus, Οἶω με, ait, ὁ δαίμων τέρατι συγκαταῖρξες! Vide Graecos paroemiographos. Aristophanes quoque videtur allusisse illo versu: Οὔτω πολυφίρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Octavo, Ἄντιφροφέν σε τὸν βλον τὰ βιβλία, simile est, quod in *Actis Apostolorum* Festus ait ad divum Paulum: μαθήη, Παῦλε, τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μάστιγαν περιτρέπει. In tertio versu Alexidis ἐν τοῖς ἰχθύσι verte in foro piscario. Ad Theophrasti *Charact.* genus hoc loquendi exponebamus. Paulo post in *Epicharmi* loco scribe κάραβοι δὲ τῶν θυμῶν. Ait: Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων ἰσορίας. Locus est l. V. *Histor.* c. VII. De vocis μορίων adjectione ante diximus. In istis, ὀχεύονται δὲ τῆ ἕαρος ἀρχομένους πρὸς τῆ γῆ, mutavit de industria ordinem verborum Aristotelis, qui scripsit: ὀχεύεται δὲ ἀρχομένους πρὸς τῆ γῆ ἕαρος. Amat enim philosophus verborum trajectiones, ut alibi dicebamus. Sequentia, γίνονται δ' οἱ μὲν κάραβοι et caetera, habentur *Histor.* l. V. c. 17. Debemus mox *Hoescheliani* excerptis horum emendationem: ὅτι καὶ πόλις ἦν Καρίδες παρὶ Χίου τὴν νῆσον. Nam editum erat πολλὰ ἦν καρίδες. Non solum perperam, verum etiam p.204.

inter ornamenta orationis ponunt, quam vocant, *καταπύκνωσιν* sententiarum: qua figura unus omnium Thucydides plurimum utitur. Porphyrius in vita Plotini *καταπυκνῆσθαι* posuit pro frequenter in scriptis usurpare: *καταπυκνῶνται δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τῆ Ἀριστοτέλει πραγματεία*. Postremum versum ita scribo: Ἀφῶμεν οὐ τὰ σοιπύ. δῆλα δὲ πάλαι. Omittamus, inquit hic magister, alia omnia studia, et philosophiae Epicuri nos dedamus. Respondet muliercula: ex iis, quae disputasti, sic faciendum esse dudum intelligo. Sed haec in Damoxeni versus satis.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

Caput glauci, et quaestionis caput. Antiphanis fabula Στρατιώτης ἢ Τύχων. Trierarchi sumptibus exhibiti. Carides urbs. Macars. Iasus, Cariae oppidum. Eurolidis fabula Δῆμοι. πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. καρίς et σκαρίς. καρίδος εἶδος, et super ea re canon grammaticus.

Damoxeni ῥῆσιν excipit locus ex ea Platonis fabula, nomen *Συναξαπατώντι*. Sed de fabulae hujus a l. ult. quaedam disputamus, ubi causam exponimus *Βίττων* scribendum esse suspicemur. Versus X. ita bitur hic: ὦ Σωσία, πάντα τυχὸν δώσεις ἐμοί. vate quidem, l. tamen VII. depravatus multo: *Ἐ ἀπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί*. Scias, pridem cum insedit vitium huic versui: nam eclogarius praetermisit, quod loci jam tum corrupti certum in est. Lego autem: ὦ Σωσία, πάντα τάχ' ἐνδώσεις

p.203. *O Sofia! omnino futurum est. ut cito manus mihi des tata sententia.* Sic loquitur senex, nihil habiturum sibi existimans, quod hisceret adversus quo illius sententiam refellit. Dixerat servus ex f Epicuri, politam esse felicitatem in voluptatis ptione. Refutat herus isto argumento: Si voluptas bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atque falsum: nam omnes illam oderunt sapientes: prius illud falsum. Ait poëta: *Καὶ τὴν κεφαλὴν ὡς περὶ πράγματος*. Sic petunt caput piscis, ut

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

inter ornamenta orationis ponunt, quam vocant, κατα-
 πύκνωσιν sententiarum: qua figura unus omnium Thucy-
 dides plurimum utitur. Porphyrius in vita Plotini κατα-
 πύκνωσαι posuit pro frequenter in scriptis usurpare:
 καταπύκνωται δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τῷ Ἀριστοτέλει
 πραγμάτων. Postremum versum ita scribo: Ἀφῶμεν οὖν
 τὰ λοιπὰ. δῆλα δὲ πάσαι. Omittamus, inquit hic ma-
 gister, alia omnia studia, et philosophiae Epicuri nos de-
 damus. Respondet muliercula: ex iis, quae disputasti,
 sic faciendum esse dudum intelligo. Sed haec in Damo-
 xeni versus satis.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

Caput glauci, et quaestionis caput. Antiphanis fabula
 Στρατιώτης ἢ Τύχων. Trierarchi sumptibus ex-
 hausti. Carides urbs. Macars. Iasus, Cariae op-
 ridum. Eurolidis fabula Δῆμοι. πρόσωπον καρίδος
 μασθλητίνης. καρὶς et σκαρὶς. καρίδος et καρ-
 ῖδος, et super ea re canon grammaticus.

Damoxeni ῥῆσιν excipit locus ex ea Platonis fabula, cui
 nomen Συνεξαπατώντι. Sed de fabulae hujus auctore
 I. ult. quaedam disputamus, ubi causam exponimus, cur
 Βίττων scribendum esse suspicemur. Versus X. ita scribitur
 bitur hic: ὦ Σωσία, πάντα τυχὸν δώσεις ἐμοί. Depravate
 vate quidem, I. tamen VII. depravatus multo: Εὖ, ἅπαντας,
 ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί. Scias, pridem factum, cum
 insedit vitium huic versui: nam eclogarius ille, qui
 praetermisit, quod loci jam tum corrupti certum indicium
 est. Lego autem: ὦ Σωσία, πάντα τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.
 p.203. O Sofia! omnino futurum est. ut cito manus mibi des
 tata sententia. Sic loquitur senex, nihil habiturum se dix-
 siam existimans, quod hisceret adversus argumentum, quo
 quo illius sententiam refellit. Dixerat servus ex sententia
 Epicuri, politam esse felicitatem in voluptatis percipi-
 ptione. Refutat herus isto argumento: Si voluptas bonum
 bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atqui non est,
 falsum: nam omnes illam oderunt sapientes: ergo et illud
 prius illud falsum. Ait poëta: Καὶ τὴν κεφαλὴν ἔσθ' ἔτι κα-
 ῶς περὶ πράγματος. Sic petunt caput piscis, ut

dis quaestionibus et negotiis solet rei caput peti:
est, τὸ κεφάλαιον. Glauci piscis caput maxime so-
n ex peti, clarum est ex l. VII. et Polluce. In his se-
ntibus verbis, καὶ παρ' Ἀντιφάνη δ' ἐν Στρατιώτῃ τυ-
παινεύσεις εἰσφέρων, suspicionem mendae injecerat
im orationis. Postea didici ex l. IX. et XIV., scri-
tum esse ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι. Pollux simpliciter
reus appellat fabulam hanc l. IX. Deinceps scribe cum
ομοῖα: ὡς τις ἄνθρωπος φύς. Et mox: ἢ χορηγὸς αἰ-
λις. Quod ait. Ἡ τριηραρχῶν ἀπήγατο, ex eo intel-
nus, solitum aliquando fieri Athenis, ut trierarchata-
ti laqueo collum sibi frangerent: haud dubie propter
nitudinem sumptuum, qui totum saepe patrimonium
litus evertabant. Erat enim istud onus in rep. Athe-
lium onus omnium maximum. Mox erat usitatus:
ναλίτταν τύχοι. Sed repugnant MSS. et epitom. In
versu Theogneti pro ἐρεῖς in MSS. est ἐρεῖ. Utrum-
respuit lex metri. Deinde scribendum: ἀλλότριον
ὁ πλεῖτος ἄνθρωπος, πάχνη. Non πάχνης. Sicut sta-
: Σοφία δ' ἰοῖον κρύσαλλος. Sextus versus, Οἶω μ' ὅ
ων φιλοσόφῳ συνώκισε; parodia est Euripidei versus
Indromeda, ubi clamabat misella ceto alligata: Οἶω
δαίμων θηρίῳ συνώκισε! Similiter Ulysses in Cyclope
oxeni, in antro illius inhumani coclitis conclusus,
με, ait, ὁ δαίμων τέρατι συγκαταῖρξε! Vide Graecos
emiographos. Aristophanes quoque videtur allusisse
versu: Οὔτω πολυφύρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Octavo,
ἐτροφέν σε τὸν βίον τὰ βιβλία, simile est, quod in
s Apostolorum Festus ait ad divum Paulum: μαθή-
λε, τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μάστιγαν περιτρέπει. In
o versu Alexidis ἐν τοῖς ἰχθύσι verte in foro piscario.
Theophrasti Character. genus hoc loquendi exproneba-
. Paulo post in Epicharmi loco scribe κάραβοι δὲ ταῖ-
. Ait: Ἀριστέλης ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων ἰσορίας.
us est l. V. Histor. c. VII. De vocis μορίων adjectione
diximus. In istis, ὀχεύονται δὲ τῆ ἕαροι ἀρχομένε
τῇ γῆ, mutavit de industria ordinem verborum Ari-
dis, qui scripsit: ὀχεύονται δὲ ἀρχομένε πρὸς τῇ γῆ ἕα-
Amat enim philosophus verborum trajectiones, ut
dicebamus. Sequentia, γίνονται δ' οἱ μὲν κάραβοι et
τα, habentur Histor. l. V. c. 17. Debemus mox
schelianis excerptis horum emendationem: ὅτι καὶ
ἦν Καρίδες παρὶ Χίου τὴν νῆσον. Nam editum erat
καὶ ἦν καρίδες. Non solum perperam, verum etiam p. 204.

inter ornamenta orationis ponunt, quam vocant, *κατα-
πύκνωσιν* sententiarum: qua figura unus omnium Thucy-
dides plurimum utitur. Porphyrius in vita Plotini *κατα-
πυκνῶσθαι* posuit pro frequenter in scriptis usurpare: *κατα-
πυκνωσῶμαι δὲ καὶ ἡ μετὰ τὰ φυσικὰ τῷ Ἀριστοτέλει
πραγμασίᾳ*. Postremum versum ita scribo: Ἄφῶμεν οὖν
τὰ λοιπὰ. δῆλα δὴ πάλαι. Omittamus, inquit hic ma-
gister, alia omnia studia, et philosophiae Epicuri nos de-
damus. Respondet muliercula: ex iis, quae disputasti,
sic faciendum esse dudum intelligo. Sed haec in Damo-
xeni versus satis.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

*Caput glauci, et quaestionis caput. Antiphanis fabula
Στρατιώτης ἢ Τύχων. Trierarchi sumptibus ex-
hausti. Carides urbs. Macars. Iasus, Cariae or-
pidum. Eurolidis fabula Δῆμοι. πρόσωπον καρίδος
μασθλητίνης. καρίς et σκαρίς. καρίδος et καρί-
δος, et super ea re canon grammaticus.*

Damoxeni ῥῆσιν excipit locus ex ea Platonis fabula, cui
nomen *Συνεξαπατώντι*. Sed de fabulae hujus auctore
l. ult. quaedam disputamus, ubi causam exponimus, cur
Βάττων scribendum esse suspicemur. Versus X. ita scri-
bitur hic: ὦ Σωσία, πάντα τυχὸν δώσεις ἐμοί. Depra-
vate quidem, l. tamen VII. depravatus multo: Εὖ, ὡς
ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί. Scias, pridem factum,
cum insedit vitium huic versui: nam eclogarius illum
praetermisit, quod loci jam tum corrupti certum indicium
est. Lego autem: ὦ Σωσία, πάντα τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.
p.203. *O Sofia! omnino futurum est, ut cito manus mihi des mu-
tata sententia*. Sic loquitur senex, nihil habiturum So-
fiam existimans, quod hisceret adversus argumentum,
quo illius sententiam refellit. Dixerat servus ex sententia
Epicuri, positam esse felicitatem in voluptatis perce-
ptione. Refutat herus isto argumento: Si voluptas esset
bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atqui hoc
falsum: nam omnes illam oderunt sapientes: ergo et
prius illud falsum. Ait poëta: Καὶ τὴν κεφαλὴν ζητῶσιν
ὡς περὶ πράγματος. Sic petunt caput piscis, ut in tra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ridicule, propter illa, quae subjiciuntur ex Ephoro: in
 cujus verbis *μετὰ Μάκαρος* scriptimus ex membranis, *επι*
Macare, vel potius *Macare duce*. Vulgo *μετὰ μάκαρες*,
 quod interpretes fecit ineptire. Caeterum Caridas oppri-
 dum illud tantum Stephanus agnoscit, quod in Phrygia
 ait fuisse. Iasus Cariae urbs, de qua Arcestratus, Ἦν
 δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι, ex libris de geo-
 graphia non est incognita. In Anaxandridae loco scribere
ψητταδίοις per η. Nescio, quid sit in eo versu *καὶ σκιν-*
δαρίοις μετὰ κωβιδίων. Interpretes unde suam lectionem
 exsculpsent, nescio: nullum enim illius vestigium ne-
 que in edita scriptura, neque in manu exaratis. Nostra
 conjectura propius accedebat ad vulgatam: *καὶ σκίφυ-*
δρίων. De sciphydriis diximus c. 8. Vel etiam, si forte,
κοσκινιδάριοις. Mox lego: *Οὐκ ἐπισκευφῶς ὀρθός, ἢ βέλ-*
τις, ἔση. Non *ἐπισκευφῶς*. Et fortasse: *Ἐρυθρότερον*
καρίδος ὀπτῆς σ' ἀποφανῶ. Et si ferri potest *ὀπτῶν*. Scri-
 psimus *καὶ Ὠφελίων Καλλίσχρω* ex librorum auctoritate,
 a quibus testimonium dicit Suidas. *Demios* fabulam Eu-
 polidis laudant et grammatici, ut Pollux l. VII. c. 27,
 et 30. nec non l. IX., Harpocration in *ὄξυθύμα*. Pri-
 scianus l. VIII.: *Impetro illam rem dicimus, sicut et Attici*
Eupolis ἐν Δήμοις. Λέγε, τῆ ἐπιθύμεις, καὶ ἔδεν ἀτυχήσεις
αὐτῶν. In Eupolidis versu, *Ἐχων τὸ πρόσωπον καρίδος*
μασθλητίνης, auctor Etymologici *μασθλητίνης* interpre-
 tatur *δαρματίνης*, *coriaceae*. Sed assentior Dalecampio ad
 colorem referenti: nam *μάσθλην* aiunt veteres etiam cal-
 cei phoenicei genus. Sic autem paulo post Epicharmus
καρίδες Φοινίκωι, vel, ut in epit., *Φοινίκωι*. Carides au-
 tem nomen dicuntur invenisse *ἀπὸ τῆ κάρη*, *a caride*. In
 Etymologico sic: *παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίς· ἢ παρὰ τὸ κάρη*
κάρης. Sed longe diversi generis sunt scarides sive scari
 a caridibus. Deinceps auctor causam explicat, cur Attici
 scriptores in voce *καρίδες* mediam corripuerint. Est au-
 tem ratio, quam affert, quamque assecuti non sunt inter-
 pretes, haec: apud Atticos quanta est dissyllaborum in *ie*
 desinentium prior, tanta est in illorum obliquis media
 syllaba. Ut *βολίς, βολίδος, γραφίς, γραφίδος*. Contra
ψηφίς, ψηφίδος, κρηπίς, κρηπίδος. In *καρίς* priorem
 corripiebant Attici: unde quid sequatur, clarum est. At
 illi poëtae, qui priorem in ea voce producebant, mediam
 quoque in obliquis necessario longam statuebant. So-
 phronis versum malim ita scribi: *Ἴδε καλαῖς καρίδας, ἴδε*
καμμάρας, ἴδε φίλα. Dorica formatio in voce *καμμάρας*.

causa exstitit depravationis. κερίδας interpretatur Athenaeus *carides*. Hesychius addit: ἢ τὰς μικρὰς ἐγχλῶρας, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρας. In titulo fabulae Epicharmi Λόγος καὶ λογιῖαι etſi poſtremam vocem non intelligo, ſuſpicor tamen, non multo aliter poëtam ſcripſiſſe. Nihil enim manifeſta ejus ſcripturae veſtigia exiſtant omnibus aliis in locis, ubi fit ejus fabulae mentio, ut cum ſcribit noſter l. VIII.: τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παίζει, ὡς περ ἐν Λόγῳ καὶ λόγον εἶναι. Herphaeſtion in Enchiridio: p. 205. Ἄριſτοξένος καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν Λογῳ καὶ Λογιῖνος. In quem locum exſtat hoc ſcholiolum neſcio cuius, rarum, ut videtur, integre ſcriptum: ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκτιῖον δράμα ἔτως ἐκάλεσε Λόγον καὶ Λογιῖαν.

CAPUT VICESIMUM QUINTUM.

Jecinoꝝum variis apparatus. ἐπικάμπτειν προῖπυλοῦν. ἐκλογὴ. ſκευαſίαι εἰ ſκευάſεις. πνευμόνιοι. Alcibius comicus. πυγαργοὶ, λευκόπυγοι εἰ μολάμπυγοι. Adoleſcentes τηγάνων ſύντροφοί. Τριβαλλόποπανόθρεπτοι. ἄſſειν. τρισμακαρίτης.

Sequitur jam aliud cibi genus. Ait enim: Ἐξῆς εἰςκαμῖſθη τυχηνῖς ἤπατα. Variis modis olim jecinora parabantur. Frigorum in ſartagine facit hic Athenaeus mentionem: toſtorum in cinere meminit aliquoties Hippocrates, ut in l. II. de morb. muliebr.: ἤπαρ τ' ἐν ſποδιῇ ὀπτὸν αἰγὸς ἢ βοός. Et de natura muliebri: ἦν τίκτυσα ἐξαναμωθῆ, ἤπαρ οἶος ἢ αἰγὸς ἐς τέφρην ἐγκρύψας. Nove dixit Epicharmus: τὸν ἄρτον ἐπικάμψας ἐπιπλόω, ραπειν ομμενθ ἰπυλοῦνς. ἐπικάμψας poſuit προῖπυλίξας. Sicut mox dicitur ἐπιπλίω ἐντυλιχθῆς. Hunc insolentem vocis iſtius uſum obiter illuſtrare voluit Athenaeus, cum ſubjungit: καὶ ῥ' Χίος δὲ Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημῖαις ἔφη τὸ ἐπικάμψας. Quorum verborum ſententia eſt: vocem ἐπικάμψας ſimiliter, ut Epicharmus, uſurpavit Ion Chius in fabula Epidemii. Obſervemus ſολοικοφανές, quod interpretibus ſtandi fuit: πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ χρηſίμη εἶς εἰς πολλὰ, ἐπεὶ τὰ νῦν διὰ μνήμης ἔπραταις, αὐτὸς ἐγὼ διαξελεύσομαι. Inſerimus Alexidis locum utiſſimū ad uſum, quoniam in illius μῦθος μεμνηρία ποπ τενες, ipſe recitabo. Erat planius: πᾶ-

σαν δὲ τὴν ἐκλογὴν χρησίμην ἔσαν εἰς πολλὰ, ἔτ. Sed ita multis locis et Athenaeum et Aelianum loqui, potest facile animadverti. Appellat ἐκλογὴν locum poëtae, et, ut locutus est supra, cum huc nos rejiceret, τὸ μαρτύριον. Neque aliud sunt ἀκλογαί, quam excerpti ex auctoribus loci, ut fieri solitum a se increduli diligentia, scribit Athenaeus l. VIII. Sic alibi usurpat auctor, ut l. XV.: ἔχει δὲ ἔτω ἢ πᾶσα ἐκλογὴ ἔσα ἐκ τῆ διεσκευασμένη δράματος. Caeterum habere τὸ κάμπτειν aliquando significationem τῆ ἐντυλίττειν, probant etiam, quae dicuntur l. IV. c. 8. Alexidis VII. versus ita scribendus: Θαύρειν κελύπας ἔνακ' ἐμῆ γ', ἄτ' ἔδὲ ἐν Φήσας ἀδικήτειν, ἐπρ. *Fussi bono animo esse pisciculos illos munitos, quippe illorum nulli me facturum injuriam affirmans.* In X. scribe: "Ὅτι δεῖ γυναῖκός. Mox scribendum: *Ἀσχύνεται πελιθὸν εἶναι χρώματι.* Etiam ista corrupte scribuntur: ὡς τὰς Δειπνῶντας εἰς τὰ λοιπὰ διεμβάλλειν ποῶ. Legendum enim: εἰς τὰ λοιπὰ δὲ ἐμβάλλειν ποῶ. Confirmatur haec emendatio poëtae ejusdem testimonio, qui in alia fabula hunc versum et sequentem totidem paene literis usurpavit more Homericō. Sic enim ille in Asclepioclide: — ὡς τὰς Δειπνῶντας εἰς βατάνειά γ' ἐμβάλλειν ποῶ ἔνιότα τὰς ἐρόντας ὑπὸ τῆς ἔδονῆς. Quod igitur ibi dixit εἰς βατάνεια, hic εἰς λοιπὰ. Versu XXIV., Τὰς σκευασίας, πάντων δὲ καὶ τὰς σκευάσεις, vel bis idem dicit, vel σκευασίας interpretandum res necessarias ad cibos parandos, σκευάσεις ἔργων γαρτὰν δὲ πειροπέπ. πνευμόνιον, cum ait, ὡς ἐν τοῖς πεκαλιμμένοις ἥπατις αὐτῆ πνευμίνου ἔλαβε, non pulmonem integrum significat, sed frustum pulmonis, ut κρέα τριχ, tria frustra carniū. Sic explicandum et τὸ ἥπξιτι. Versus a Metanira usurpatus ingeniosissime, Ἀπολαλα, πέπλων μ' ἄλεσαν περιπτυχαί, pronuntiabatur apud poëtam, unde sumtus est, ab Agamemnone noto uxoris scelere moriente. Non multo aliter apud Aeschylum exclamat Ilem: Οἱ μοι, πέπληγμασι κειρίαν πληγὴν ἔσω. Historiolam de Metanira excipiunt haec verba: μήποτε δὲ καὶ Κρωβύλος ὁ κωμωδοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοῖστο ἥπαρ, ὡς περ καὶ Ἀλεξίς, ἐν Ψευδοποβολιμείῳ, λέγων ἔτας. Videndum est, *num et Crobylus comicus ejusmodi jecur αἰσχυνόμενον, pudibundum, imitatus Alexidem, dixerit in Pseudopobolimaed, cum ait.* Versus Alexidis, quem respicit, XVII. est in praecedente ecloga: Ἀσχύνεται πελιθὸν εἶναι χρώματι. Pseudypoholimaedus Crobyli, non Alexidis, fuit drama. Vide l. VIII. sub fin. et l. IX. Ob-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

terpretes Δημητρος κόρη. Scribe etiam cum litera subscri-
pta ζῆσαι. Est enim pro αἴσαι, non pro ἄσαι. Penul-
timum non satis assequor. Ulpianus cum ait de Myrtilo,
convivarum uno, qui modo de sartagine et frixis in sar-
tagine veterum loca recitavit, Ὡς εὖ νονκυάγησαν ἐπὶ τῷ
τηγάνῃ Ὁ Θεοῖσιν ἐχθρὸς Μυρτίλος, alludit elegantissime
ad fabulam de Myrtilo, Oenomai auriga, qui Myrtoo
mari nomen dedit. Eidem sordes exprobrat et victum
domi illiberalem, cum negat, illum quicquam eorum
comedisse a se emptum, de quibus tam multa disputave-
rat. Edisse quidem Myrtilum tales cibos, non negat Ul-
pianus, sed in eam rem sumtus unquam fecisse. Non de-
bebant ista secus accipi. Lege mox cum interpretibus
εἰς τὸν Μυρτίλον νέος ἔπεσε, non νέον. Placet mox edita
lectio: Ὁ τρισμακρίτης εἰσφέρειν. Non τρισμακρίτος,
vel τρισμακρίτος, ut in MSS. Jocus est in voce μακρί-
της, quae homini vivo non magis convenit, quam Lati-
norum *divus*. Sic aliquanto post: μακαρίης ἔν αὐτῷ,
μᾶλλον δὲ μακρίτας εἶναί φημι.

CAPUT VICESIMUM SEXTUM.

Arctus rex Messariorum. Collatio panis escharitae Rhodiorum cum forensi Atheniensium. ὀβελίαι veterum et nostri hodie. συναυλία. ἀνανήφειν. Tabarites panis et Achaïnas. Aristophanis fabula Γῆρας. Panis ἐγκρυφίας. Laganum et apanthracis. Alia quaedam.

Thucydidis de Arto rege locus exstat historia tertia: sed *Arctam*, non *Arctum*, nominant ejus codices. καὶ τῷ Ἄρτῃ ἀνανεωσάμενοι τινα παλαιὰν Φιλίαν. Athenaeus legit Ἄρτω. Apud Suidam in voce *Μασσαπίων* mendas multas emendabit, qui non gravabitur cum Athenaeo conferre. Distinguendum paulo post: — τοῖς ἄρτοις ὅσας Ἰεῶσι πηγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί. Lyncei Samii locus, quo pa-
p. 208. nes escharitae Rhodiorum contenduntur cum agoraeis Atheniensium, et corrupte scriptus est, et partim inconcinne, partim contra auctoris mentem versus est. Totum igitur subjicere visum ex emendatione nostra, et Lyncei mente. Jam cum apud Athenienses in pretio sint panes,

qui vocantur ἀγοραῖοι, his nibilo deteriores prima mediaque coena Rhodii mensis arponunt: fessis vero et satiatis conuiuis, suavissimam oblectationem nouam inferunt, panem illud optimum dictum ἐσχαρίτην, qui dulcibus et mollitie sic temperatus est, eamque habet. dum infringitur ac veluti friatur, cum passo convenientiam excitandi orexin, ut plane mira res sit: atque ut saepe iam ebrium cernas tanquam sobrium et recentem pocula repetere: sic prae voluptate, qui eschariten panem comedit, famem renouat. Panis ἀγοραῖος est, qui vaenum in foro exponitur. Hunc fuisse Athenis eximium, Archestratus indicat his verbis: — τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον Αἰ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθήναι. At ἐσχαρίτης Rhodius, (alius enim est vulgaris ἐσχαρίτης, de quo loquitur Philistion infra) non simplex panis fuit, sed μεθόριος ἄρτος καὶ πλακῦντος, ut eleganter Pollux scribit. Erat enim conditus μελίγμασιν, hoc est, melle aliisque rebus dulcibus. Nomen inuenit ex eo, quod in foco nudo torreretur, non, ut ἐγκρυφίας, cineribus tectus, vel, ut doctis quibusdam visum, quod craticulae coquendus imponeretur. Hunc Lynceus vocat διάχρησον insolenti voce, id est, ομπινα bonum. Solebat autem hic panis ita comedi, ut hodie estur, qui in Galis vocatur *oblies* a Graeca voce ὀβελίας. Sub finem coenae panem hunc mensis calentem adhuc inferebant, et ex passo edebant, ut apparet ex versibus Antidoti, quos iurat hic arponere, ut intelligatur convenientia panis huius cum nostro, quem diximus. Sic ille: Λαβόντα θερμὸς ἐσχαρίτας, πῶς γὰρ εἶ; Τύττες ἀνειλίττοντα βάπτειν ἐς γλυκύν. Quod ait, eschariten calidum arponi-solitur, et in vinum dulce intingi, et quidem evolutum expansamque, omnia obeliis nostris sic conveniunt, nihil ut queat magis, maxime quidem de evolutione quod scribit. Nam quia tenuis est hic panis, vi caloris gyrat sese atque in orbem volvit: Graecus quidem, dum in foco torreretur; at noster, qui alio modo fit, dum igni admovetur mensae imponendus. Etiam vox ἐνθρυπτόμενος, qua usus Lynceus hoc loco, ab obeliis aliena non est. Comminuuntur enim facile, ac quasi friantur, dum poculo induntur: magis, si prius, quam intingantur, ori admoveas. Mendas autem, quibus obsidetur iste locus, ita tollendas censemus: καὶ τοιαύτην ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκύν συναυλίαν, ὅμῃ προσβιαζόμενος, ὡς Θαυμασόν τι συντελεῖ· καὶ καθάπερ ἄναν. Absurde scriptum est in vulgatis συναυλιασμόν, unde fecimus συναυλίαν, ὅμῃ.

Praecedens vox *τοιαύτην* satis probat, scribendum esse *συ-
 αυλίαν*. Id verbi proprie tibicinum simul tiblas indantium
 concentum significat: deinde ad alia venuste transfertur,
 p. 209. ut hoc loco, et saepe apud scriptores. Post vocem *προσ-
 βιαζόμενος* inserimus *ώς*, et *καί* ante *καθάπερ*. Quarum
 mendarum eadem origo est, de qua saepe diximus. *ἀνα-
 γήθειν* et *ἀναπνιγῆν* pluribus exprimere coacti sumus, tum
 propter penuriam Latinae linguae, tum ut lucem affer-
 remus huic loco interpretibus nimis tenebricoso. L. IV.
ἐκνήθειν eodem ferme sensu usurpatur: *πρσιμέιοι καὶ κα-
 ρηθῶντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγουέων θασαί-
 μεθα, πάντες ἐκνήθειμεν. Οἱμνες εἰρητῆς/σεβαμιν, et so-
 bruis hominibus similes fuerunt*. Ubi iterum errant inter-
 pretes. Epitome, quam his scriptis inspeximus, non mi-
 nus, quam vulgati codices, corrupta, vocem tamen *συ-
 αυλίαν* integram retinuit. In eadem *καθάπερ γάρ. Ταβα-
 ριτες* panis in eclogae dicitur *Ταβυρίτης*. Errant, qui a
 Tabis, oppido Ciliciae vel Lydiae, ut placet Stephano,
 panis huic nomen volunt inditum: nam *Γαβίτης* vel *Τα-
 βαίτης* fuisset dicendum. Parvum fuisse et qui ore capi
 posset, declarat versus Sopatri: *Ταβυρίτης δ' ἄρτος ἦν
 πλησίγναθος*. Eclogarius tamen, quasi interpretans vo-
 cem *πλησίγναθος*, de suo adjecerat: *ἔστι δὲ μέγας ἄρτος*.
 Sed fallitur. *Αχαιῖνος* panis a loco nomen habuit: op-
 pido nempe illo, nisi fallor, unde *Αχαιῖνος* cervos poe-
 tae appellarunt, Acclamatio usitata in Megalartiorum
 festo: *Ἀχαιῖνην σεάτος ἔμπλου τράγον*. Haud dubie cor-
 ruptum doctis sanandam relinquimus. Nam medicina,
 quam facit huic loco Dalecampius, *τρώγασα* solum emen-
 dans pro *τράγον*, pristinam illi, si quid iudico, sanitatem
 non asserit. Fortasse rectum sit, *Ἀχαιῖνην σεάτος ἔμπλου
 ἄρτου*, favente non nihil, quod scribit ex hoc loco Eusta-
 thius, solitum *ἄρτου ἐπιλέγεσθαι*. Aristophanis fabula
Γῆρας, *Senium*, diverſa est ab alia ejusdem, passim nomi-
 nata in his libris. *Γηρυτόδης*. Quo nomine etiam Anti-
 phanes fabulam docuerat, nisi fallunt nos Athenaei co-
 dices. *Senium* argumentum declarant, quae supersunt, fra-
 gmenta. De senectutis incommodis egisse comicum, con-
 stat ex petitis inde versibus, qui apud Pollucem l. IV.
 c. 15. Postea inducebantur senes quidam recocti ac priori
 aetati restituti, qui fortuna sua abutentes serebant cuncta
 passim atque agebant. Indicio sunt verba Athenaei hoc
 loco: *ποισὶ δὲ λέγεσθαι ἄρτοπαλιν, διηρπατμένων αὐτῆς τῶν
 ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων*. Postrema vox mi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

fuisse veteribus comicis, ut idem argumentum saepius tractarent. et emendatas fabulas pro novis in scenam deferrent, testis comici scholiastes ad Nebulas, scribens: Δοκῆσι καὶ οἱ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐτὰ εἰσάγειν δράματα. Has fabulas proprie appellarunt δισκευασμένα δράματα, ut loquitur Athenaeus l. XV., vel ἐπιδισκευασμένα. Galenus docet clare in Hippocr. de salubri dieta. ἐπιδισκεύσθαι, ait, λέγεται βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν καὶ τὰς πλείους τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς. τινὰ μὲν ἀφρημένα ἐκ τῆς προτέρης γραμματος ἔχει τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπελλασμένα. παράδειγμα δ' εἰ βάλαι τῆτι σαφηνείας ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τῆς προτέρης δισκευασμένον. Critici veteres in argumento Nebularum Aristophanis: Ἀριστοφάνης ἀπορρίψει παραλόγως, αἰήθη δεῖν ἀναδιδάξαι τὰς δευτέρας καταμέμφεσθαι τὸ θεάτρον. ἀτυχῶν δὲ πολὸν μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, ὑπέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγον. αἱ δὲ δευτέραι Ναφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίᾳ ἄρχοντος (ἐδιδάχθησαν). τῷτο δὲ αὐτὸ ἐστὶ τῷ προτέρῳ· δισκεύασαι δὲ ἐπὶ μέρος. Paulo post: καθόλου μὲν ἔν σκεδὸν παρ' ἅπαν μέρος γενημένη διόρθωσις· τὰ μὲν γὰρ περιήρηται, τὰ δὲ πέλονται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετασχημάτισαι. Perspicuum ex his est, quid Athenaeus p.211. intelligat, quoties aliquam fabulam alterius appellat διασκευὴν. Quod verbum diverso sensu usurpant interdum critici: ut, cum scribunt, discrimen fuisse inter veterem et novam comoediam et ratione ὕλης, *materiae*, et ratione διασκευῆς, *formae et texturae*. ἐν μὲν γὰρ τῇ τῆς νέας διασκευῆς, inquit, χορῆ ἐκ ἔδει· ἐν ἐκείνῃ δ' ἔδει. Sed aliud est, διασκευὴν attribuerе fabulae, aliud, ipsam fabulam appellare διασκευὴν alterius. Athenaeus l. IX. μετασκευάζειν verbo arprositissimo.usus, de istiusmodi fabularum emendatione loquens. Anaxandrides, inquit, ὅτε μὴ νικῶν, λαμβάνων ἔδωκε εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατρεμῆν, καὶ ἔ μετασκευάζειν, ὥσπερ εἰ πολλοί. Quoties victoriam non referebat, fabulam in manus sumptam tradebat discernendam ad thuris cucillos, neque, ut plerique solent, eam corrigebat. Porro ista recentata dramata interdum nomen diversum habuerunt a priore, cuius rei exemplum est isto loco. Nam prior Epicharmi fabula nomen habuit *Hebes purgatae*, posterior *Μηλαε*. Sic l. IX. Βυτάλιον Antiphanis dicitur fuisse διασκευὴ τῶν Ἀγροίκων ἐνός, *interpolatio cuius agricolae*: quae verba ibi expendemus. L. XI.

ili *Miles* appellatur διασκευὴ τῷ Αἰρησιτείχῃ, fabulae
 ab eo editae. Interdum commune fuit utrique fa-
 : idem nomen, sed prioris et posterioris cognomine
 em distinguebantur. Sic προτέρας et δευτέρας Θεσμο-
 : ζέσας interpretabamur l. I. Sic ejusdem comici πρώ-
 : τ δευτέρας Νεφέλας. et priorem ac posteriorem Pa-
 nec non Plutum priorem et alterum laudatum in-
 is. Eupolidis Autolycum πρώτον και δεύτερον Gale-
 Pollux aliique citant. Archippi priorem et poste-
 m Amphitryonem. Neque solum comici hac dili-
 ia usi, verum et tragici quoque nonnunquam. Exem-
 . esto in Euripidis Hippolyto, de qua tragoedia scri-
 veteres: ἔστι δὲ ἕτος ὁ Ἰππόλυτος δεύτερος και σε-
 κς προσαγορευόμενος· ἐμφαίνεται δὲ ὑπερον γεγραμμέ-
 τὸ γὰρ ἀπρεπὲς και κατηγορίας ἀξίον ἐν τῷ διώρ-
 : τῷ δράματι. Phrixum etiam poetae ejusdem prio-
 et posteriorem laudat Aristophanis scholiastes. Non
 er autem utraque fabula producta est, sed tantum
 a: qua de re plura erunt dicenda l. VI. c. 6. Ab hac
 one verbi διασκευάζειν manavit affinis alia, cum pro
 m corrumpere accipitur. Galenus de dogm. Hip-
 . et Plat. l. VI.: τὰ δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφέρουσαι
 ιωνα τέτταρα ζεύγη φλεβῶν ἐμβεβλήσθαι τῷ μοι δο-
 οῖς ἐπιγραφόμενοις Ἰπποκράτους συγγράμμασι, και διε-
 ἴσθαι φανερώς. *Videntur mihi insertu esse libris iis,*
sub Hippocratis nomine exstant, et manifesto adjuncta esse
et pueris. L. VIII.: γεγραμμένους δὲ τῷ Ἰπποκράτη
 ις περὶ φύσεως ἀνθρώπου, προστεθέντος δ' αὐτῷ και
 ὀρὶ διαίτης μικρῆ βιβλίδι, και τινος παρατεθείσης
 ομῆς φλεβῶν, ἣν ὁ διασκευάσας δοκεῖ μοι προσθεῖναι
 ὀρὶ φύσεως ἀνθρώπου και τῷ περὶ διαίτης. Diogenes
 t. in Democrito: τὰ δ' ἄλλα, ὅσα τινὲς ἀναφέρουσι
 ὑτὸν, τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτῆ διασκευάζονται, τὰ δ' ὁμο-
 μένως ἐστὶν ἀλλότρια. Aliquando etiam pro libri de-
 atione διασκευὴ ponitur. Aristeas, scriptor antiquissi- p.212.
 : ἐπεὶ καλῶς και ὀσίως δαιμονεύεται, και κατα πᾶν
 ζωμένως καλῶς ἔχον ἐστὶν, ἵνα διαμένη ταῦτα ἕτως
 τα, και μὴ γένηται μηδεμίαν διασκευή. ΜΟΧ: ἐκέλευσε
 ἴσασθαι, εἴτις διασκευάσει, προστιθεὶς ἢ μεταφέρων τι
 ἵνολον τῶν γεγραμμένων, ἢ ποιόμενος ἀφαίρεσιν. Ex
 ntelligimus, quam late pateat vox διασκευὴ apud cri-
 : Galenus paulo aliter l. II. de Hippocr. scit. et Plat.:
 : τῆς ὑμένας ἐτόλμησαν τινες ἐκ εἴνεκεν λέγειν, ἀλλ' ἐπ'
 : ραταίῃ διασκευάζουσι δόγματος ἕνεκεν κατασκευῆς. Scri-

be: ἀλλ' ὑπ' Ἐρασιστράτῃ διασκευάσθαι δόγματος ἕνεκεν κα-
 τασκευῆς. *Auti sunt quidam dicere, nullus esse hujusmodi*
membranas, sed ab Erasistrato esse falso adjectas studia de-
fendendi sui dogmatibus. Apud eundem magnum scriptorem
 saepius legas νότον καὶ διεσκευασμένον, tanquam ἐκ παρα-
 λήλων posita vocabula, in Hippocraticis commentariis.
 Porro autem, quas vocabant dramatici ποιῆται διασκευαίς,
 alii auctores νέας vel δευτέρας ἐκδόσεις. Saepe enim acci-
 dit, ut scriptores accurati editos a se libros sub incudem
 revocarent, serio castigatos denuo ederent, et, ut de se
 ait Tertullianus, properatum opus pleniore scriptione
 rescinderent. Unde eveniebat aliquando, ut in doctorum
 manibus scripti ejusdem duae diversissimae editiones ver-
 sarentur. Quo ex fonte errores multos manasse non du-
 bitamus, observatos saepe nobis etiam in antiquissimis ve-
 terum auctorum manuscriptis. Ejusmodi est, quod de
 Eupapio scribit Photius, cujus verba non gravabimur
 adscribere: Δύο πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν
 συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ
 πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν χριστιανῶν πίστεως κα-
 τασκίρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποσεμνύει δει-
 σιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐταβῶν βασιλέων κατὰπτύμενος·
 ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ, ἣν καὶ νέαν ἐκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν
 πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐπέ-
 θάζον, ὑποτέμνεται. Lege, quae sequuntur. Similiter
 et Zosimus, alter Christiani nominis hostis, historiae
 prius publicatae νέαν ἐκδοσιν postea edidit, auctore eodem
 Photio.

CAPUT VICESIMUM OCTAVUM.

Panis ὄμορος, σαιτίτης, ἡμιάρτιος. Platonis Νοῖς
longa. Panes Cicilii et collabi. Eustathii error.
Pbrynichi fabula Poastriae. Mulieres ποάστρια
ὀρνίδης ἄρτος. Pbiyllii fabula Λύγη. πυροὶ τρε-
μηνοί. μακωνίδες. Παραυερ et sesamum. ἐνθαλά-
μια. Chryfocolla. Semen lini inter esculenta, item-
que cannabinum. Olen. ἐτνίτας ἄρτος, λεκιθί-
τας, et πανός. Blaesus scriptor. ναζός.

Epicharmus in ea fabula, de qua proximo capite diximus,
 panum haec enumerat genera: κριβανίτην, ὄμορον, σαιτί-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tibus, Archippus comicus: Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναῖξι προσέτι ταῖς ποασρίαις. Hesy-chius scribit, omnes in universum mulieres, quae opus ruri faciant mercede conductae, sic fuisse vocitatas. Et Pollux docet, ποάσριον veteres appellasse farculum aut aliud sarritionis instrumentum, quod ejus aetate vocabatur χορτοκέπιον. Pergit auctor: ὀρνίδα δ' ἄρτε μέμνηται Σοφοκλῆς. Scribendum ὀρνίδα, auctoribus Hesychio et Polluce. Locum Aristophanis e Tagenistis emendavimus jam ante c. 16. Philyllium in Αὐγῇ laudat iterum l. IX. p. 214. et tertium l. XI. magno librorum consensu. In Suidae collectaneis legas: Ἀνάλφιτον, Φιλύλλιος Αἰγυῖ. Scribo Αὐγῇ. Probat, fieri collabós e recente tritico, quia dixit Philyllius: Αὐτὸς Φέρων πάριμι πυρῶν ἐκγόνες τριμήνων, γαλακτοχρῶτας κολλάβας θερμύς. Cave, confundas πυρῆς τριμήνης, id est, triticum ante menses tres collectum, cum trimestri tritico, de quo Plinius l. XVIII. c. 7. μακωνίδας panes papavere sparsos fuisse, ipsum nomen arguit. Ideo Virgilius dixit *Cereale papaver*, quia, inquit Servius, panis ipso adspergatur. Inter condimentarias herbas papaver et sesamum non postremum locum tenebant. Multa de vario esu papaveris Galenus l. VII. de facult. simpl. medic. Ideo cum aliquid studiose politum significare vellent, σησαμοειδές et papavere ac sesamo *sparsum* dicebant. Petronius: *audiunt mellitos verborum globulos, et omnia dicta factaque quasi papavere et sesamo sparsa*. Maconidibus Alcmanis non erant dissimiles, quae alii Graeci ἐνθαλάμια vocabant, et ipsa papavere ac sesamo condita. Hesy-chius: ἐνθαλάμια, πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης. In testimonio Alcmanis scripsimus, ἐπισεφεῖς σελίνῳ τε, σησάμῳ τε, ex MSS. et epitoma. Vulgo ἐπισέφοισαι λίαν. Mendose. Etsi linum potest locum hic habere, ut statim: χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. Hesy-chius chrysocollam ait parari ἐκ λινουσπέρμου καὶ μέλιτος. Sic semper λῖνον de lini semine interpretandum, quando inter illa censetur, quibus vescimur. Indebant cibis semen lini, ut acrimoniam illis conciliarent. Ideo Artemidorus l. I. c. 70. inter acria nominat junctim ceu cognata sesamum, lini semen et sinapi. Galenus l. V. de facult. simpl. pharm. lini semen inter illa habet, quae et alimenti et pharmaci usum praestent. L. autem VII. docet idem, solitum semen lini et frictum et non frictum mensis praeparari. Plutarchus in l. de Iside inter lini laudes ponit, quod καρπὸν ἐδάδιμον ἀναδίδωσι.

Idem erat et cannabini feminis usus inter tragemata, ut scribit Galenus l. II. de facult. aliment. In versu Aristophanis, Κολλύριον μαγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, nescio, quid moverit interpretes, ut κόνδυλον legerent. Scimus, quid candyus fuerit olim, et quale cibi genus: sed errare foede, qui eam vocem huc inferciunt, hoc quoque scimus. Omnes manu exarati Athenaei codices κόνδυλον habent: ita etiam legit Eustathius. Ita in Aristophane scribitur hodieque. Postremo antiquus comici enarrator de ea lectione ne dubitare quidem nos sinit. In ecloga ex Epilesmone Pherecratis scriberem: Ὀλέν, ὀβελίαν σποδίῃ, ἄρτυ δὲ μὴ προτιμῶν. Olen proprium viri nomen. Hunc monet, ut obelias quidem torreat et paret, sed ne pani anteponat: hoc est, ut obeliis utatur, non ut ἐθέσμητι, sed ut ἡθύτμασι. Subjicitur: ἐνύτας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίας. Paulo post, ubi plura de hoc pane, scribitur ἐνί-ας. Vera lectio est ἐτύτας. Hesychius: ἐτύτας, ἄρτος ἕτος ὁ λεκιθίας. Convenien- p.215. ter Athenaeo. *Lecithitae* mentio fit l. VIII. in *χελιδονίζοντων* cantico. *χελιδων καὶ λεκιθίαν ἐκ ἀπαθῆται*. Sed panem hunc in placenturum censum alii referunt. Eustathius *λεκιθίαν* interpretatur *πλακῆντα*, ᾧ παραμέμνεται καὶ ὡς *λέκιθος*. placentam, cui admixtum οὐνι luteum. Quo illis mens, qui *lecithitae* dictum tradunt ob effusum oleum, qui *λέκυθος* sit *trulla olearia*? Quot verba in his, tot portenta. Non capio satis, quod sequitur: *πανὸς ἄρτος*. *Μεσάπιοι καὶ τὴν πλησμονὴν πανίαν, καὶ πάντα τὰ πλήσματα*. Vellem, planius animi sui mentem exposuisset: nam haec aenigmatis similia. An hoc vult, *πανὸν* apud quosdam Graecorum panem dictum fuisse? Eclogarius ita excerpit: *πανὸς δὲ τις ἄρτος ἔτω καλεῖται, ὅτι Μεσάπιοι τὴν πλησμονὴν πανίαν, καὶ πάντα τὰ πλήσματά φασι*. Etiam MSS. meliores Athenaei *πλήσμα* scribunt, non *πλήσματα*. Blaesus, qui deinceps laudatur, illaudatus est auctor, nedum ut ejus fabula *Mesotriba* nobis aliunde sit cognita. L. XI. nominatae ejus drama *Σατύρνος*, *Saturnus*. Ex quo suspicamur, sub imperio Romano vixisse illum et scripsisse. Hesychius unus praeterea, quod sciam, e veteribus Blaesum nominat duobus locis: quorum alter est in litera M, alter in Φ, uterque medicinae egens. De nostro pane et de voce *νασός*, cujus gratia tam acerbe Galenus exagitat Asclepiadem, dicemus alibi *ἀκριβῶς*. Ad manum sunt, quae de eo pane sive placentia scripsere Pollux, Hesychius atque Etymologici magni auctor.

Pro eo, quod hic ζυμίτης appellatur iste panis, in Hesy-
chio reperies κζυμίτης.

CAPUT VICESIMUM NONUM.

Κνησός, panis rasilis. Θρόνος, Βάκχυλος, σποδίτης,
ἄρτων κεκρύφαλος. Ερεσι περικύμων μασός. Ρα-
nis Tergaticus σεμιδάλεως υἱός. Γοναῖς δεικνύειν.
Theario. Μιθαεσος, Σαραμβος. κριβαίων ἐδώ-
λια. Collices Thessalici. Chrysiprus Tyaneus.
Materia. Cappadocii panes. λαχμάν Syrorum.
Boletinus.

Κνηστός ἄρτος ποῖός παρ' Ἰωνίαν, inquit auctor ex Arte-
midoro Ephesio. Non explicant haec, quale genus panis
ita fuerit Ionibus appellatum. Minus multo id scias ex
Hesychio, cujus haec: κνηστός ἄρτος, Ἀρτεμίδωρος.
Causam nominis suspicatur fuisse Eustathius διὰ τὸ
κνασθῆναι, ὡς τικός. καὶ ἔτω διαδίδοσθαι, quod rasilis distri-
bueretur. Hodie panis imponendi mentis procerum cru-
sta inciditur, ac fere tota adimitur. An hic est κνηστός,
id est, rasilis panis? An κνηστόν eum potius appellarunt,
quem idiotismus postea ροῖν γραίε? Id enim est κνησῶν.
Homerus: αἶγειον κνη τυρόν Κνήσι χαλκείῳ. Inde caseus
κνησός. Similiter igitur dictus panis κνησός. L. XII. in
descriptione candauli, qui fuit Lydorum cibus: γίνεσθαι
ἐξ ἐφθῆ κρέως, καὶ κνηστῶ ἄρτη, καὶ Φρυγίᾳ τυρῶ. Ut
probetur, Θρόνον panem quendam esse dictum, proferun-
tur Neanthis verba: Ὁ δὲ Κόδρος τόμον ἄρτη τὸν καλέ-
p.216. μνον Θρόνον λαμβάνει. Probatio erit clarior longe, si
scribas τῶ καλαμένῳ Θρόνον. Planior item oratio, si νέμισι
scribas in fine pro νέμισι. De pane Ηεσυχίῳ hoc tantum
Athenaeus, eum esse, qui dicatur Eleis σποδίτης. Ex-
spectabam post ista testimonium aliquod veterum scripto-
rum, qui bacchylum nominassent. Nullum offertur: sed
Diphili, qui spoditae meminit. Hesychius: Βάκχυλον,
σποδίτην ἄρτον Ἠλεῖσι. Vulgo edunt σπονδίτης. In versu
Diphili, Ἄρτες σποδίτας χρυσειράτας περιφέρει, tertiam
dictionem non dubito vitium continere. De eo, qui
ἀποκυρίας dicebatur et ζυμίτης, consule, si libet, in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vides, corruptione. Etiam Xenophon usus eo vocabulo, ut observat Pollux. Thearion, Mithaecus et Sarambus a Platone nobilitati etiam in aliorum scriptis leguntur. Themistius orat. I.: Μίθαικός τις ὦν ἐνδοξεν ἢ Θεαρίων. Scribe apud eundem orat. IV.: κάπηλος ἔτος ἢ αὐτοπαίλης κομψότερος; μικρῶ Σαράμβε καὶ Θεαρίωνος. Illa, ὁ Κάρβος. non sunt apud Platonem, imo vero, ut censeo, non sunt Platonis, sed Athenaei variam scripturam codicum Platonis obiter indicantis. Lego audenter ἢ Σάραβος, ὁ κάπ. Sic quidam istum nominant, non Sarambum. Vide apud Tzetzem in X. chil. Pollux neque hoc neque illud, sed Sarabonem, si modo ita scripsit l. VII.: Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνοργίῃ. Plerique tamen *Sarambum* indigetant: in his etiam Dicæarchus in geographicis fragmentis. Apud Plautum celebris vinarii nomen est *Exierambus* in *Alinaria*: *Ἐξίερνα βερί κωμὲ πωδιδί τινάριο Ἐξίερναμβο*. Ego non memini eam viri appellationem usquam apud Graecos legere. Ac fortasse *σαράμβο* scripserant et Plautus et Graecus ille comicus, quem poëta Latinus sequitur auctorem, et Aristides rhetor in Themistocle. Subjicit Athenaeus ex Aristophane: Ἦκω Θεαρίων ὡς ἀρτοπαίλιον λιπῶν, Ἴν' ἔστι κριβάνων ἑδάλια. Postremum verbum, quia Graecum non arbitror, muto. ac scribo ἑδάλια. Sic appellat bases, quibus insistant cribani. Illas dico aeneas mensas sub testa poni solitas, quarum meminit Athenaeus l. VIII.: ἐνέθηκα κριβάνω, ὑποθεῖς τρίπεζαν χαλκῆν, ἐσάθεισά τε τῷ πυρί. In fornace calcaria solum lapide sternebant, qui dicitur Catoni *fortax* c. 38., ut conjiciebat magnus Turnebus. Ergo ita exponamus: *Αἰψῶν. Thearion, relicto περὶ ἀρτοπολίου, ubi sunt κριβάνια. κριβάνων ἑδάλια periphrasis pro κριβάνια*. Furnis lateres erant subjecti, ut paulo post dicitur. Non multo post ex Ephippo: Παρ' Ἀλεξάνδρου δ' ἐκ Θεσσαλίας κόλλιχα φηγῶν κριβανος ἄρτων. Prima verba ita verte: *cum edisset collicem ab Alexandro e Thessalia missum*. Alexander, opinor, est Pheraeorum tyrannus. Pherae enim Thessaliae oppidum. Collices Thessalici omnium optimi. Archestratus: Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω. Extrema sunt corrupta. Fortasse κριβάνιον, vel ἐκ κριβάνων ἄρτων. In iis, quae mox loquitur Arrianus, agnosce reliquia veteris poëtae, cum ait: ἡμεῖς γὰρ ἔτε ἀλφίτοισι χαίρομεν, (πλήρης γὰρ ἄρτων ἢ πόλις). Si unam adjicias dipodiam, integri fuerint senarii duo, Ait Arrianus: ἑπαι καὶ ἄλλω Χρυσίπτε

τῷ Τυανέας συγγράμματι ἐνέτυχον, *incidi in alium Chryssippi
 Tyaneis librum.* Cur ait alium? Nihil enim praecedit, quo
 istud referas. Scribe *ἔπει κῆγώ Χ.* Et statim *ἔρχομαι λέγων*
 non recte positum pro *ἔρχομαι λέξων.* Herodotus: *ἔρχομαι*
ἔρθων vel *Φράσων.* Athen. non multo post: *ἔρχομαι κῆγώ*
λέξων τι περὶ αὐτῶν τὰ τῆς τέχνης. Chryssippum Tyaneum, ex
 quo tam multa recitat hic Arrianus, recentem Athenaei
 temporibus scriptorem fuisse, indicio sunt Romana vo- p.218.
 cabula, quibus utitur. Ut: *δαῖ δὲ τῆς ματαρίας ἀνεϊμένην ποιεῖν.*
Materia Latinis est, quam vernaculus sermo poster *ραστρία*
 appellat. Plinius: *Duras sua Piceno in panis inventione*
gratia ex alicae materia. Panis Cappadociae etiam l. IV.
 sit mentio in Carani nuptiis: *προσεδόθη καὶ ἀργυρῆν ἀρτοφόρον*
ἄρτων Καππαδοκίαν. Addit: τὸν δὲ τοιαῦτον ἄρτον οἱ Συροὶ
λαχμᾶν προσαγορεύουσι. *Syris dicitur lachman iste panis.*
 Hebraeis dicitur panis *לחם*, *lechem*, Syris et Chaldaeis
ܠܚܡܐ, *lachma.* Proprius ad vocem *lachman* accedit
 Chaldaica dictio in glossis Aruk *ܠܚܡܢܝܫܐ*, *lachmanisob:*
 quam interpretantur de ultimis mensae ferculis. Sed mo-
 nuit me ex aliorum Rabbidorum commentariis Petrus
 Chevalerius, vir linguae sanctae, dum viveret, peritissi-
 mus, mihiq̄ue ob singularem pietatem et morum probi-
 tatem charissimus, *ܠܚܡܢܝܫܐ* Syris fuisse appellatas,
 quas nos Francoceltae vocamus *ublias*: de quo satis dixi-
 mus in praecedentibus. *Boletinus* et *bolites* videntur esse,
 quem alii *βωλίαν.* Hesychius tamen *mazam*, non pa-
 nem, nominat. *βωλία*, ait, *βωλις* μάζης εἶδος τι ἦν
ταῖς θυσίαις. Vox Romana est *tracta*, ubi scribitur: *εἰς*
δὲ τὰ κατυρίδια καλύμενα τράκτα μίξεις, ὡς περ καὶ εἰς
ἄρτον. Quid essent *tracta* vel *tractae* in panificio, expo-
 suit pridem Josephus Scaliger ad Tibullum. Inde repe-
 riet studiosus lector. Frequens vox Catoni in placenta-
 rum confectione.

CAPUT TRICESIMUM.

Explicatur Diogenis dictum, placentam appellantis panem probe confectum. Placentiae praecipuae veterum deliciae. σαμίτης panis, Διαγύιες, δάρατος, ἐτνίτης καὶ ἐρεικίτης, ξηροπερίτης, κυλάσις Aegyptius. ὀξίζων panis. βληθῶ. βλωμός, buccia, quadra. βρωμίτης. φύση, μάζα τετριμμένη καὶ ἄτριπτος. καρδαμύλη. τολύπη. Mos veterum, sumendi aliquid de re sacra, quod υἱεία vocabant. Sanitas Romae praemii loco data. Danaïdes Aristophanis. Dalnis Apollonophanis.

Vetus dictum est, non oportere τοῖς ἡδύσματι uti ceu ἔδδομασι. Haec sunt alimenta, quibus necessario vescimur, ut exhaustas corporis vires reficiamus: illa sunt scitamenta, quibus appetitum irritamus. Perditissimi callonis sit, non alimentis velle ali, sed gulae irritamentis. Hoc discrimen sublatum iovit Diogenes Cynicus, cum aviditate magna placentam vorans, (Gregorius Nazianzenus σησαμῶντα ait fuisse, scribens in priore Julianea, non sine allusione ad hanc historiam, Diogenem prae cupidiarum amore postposuisse τὰς εὐτελεῖς ἄρας τοῖς σησαμῶσι) interrogatus, quid ederet, *πιπην*, inquit, *probe confectum*. Cujus responsionis obscurae multis vis paret ex illis, quae ante diximus. Significavit enim canis impurus, sibi esse ἔδδοματα, quae sint aliis ἡδύσματα, neque ullam se inter illa discrimen facere. Frugi hominibus placen-
p.219. *ταῖς ad oblectationem, panis ad nutritionem estur.* Porro in hoc maxime genere cupidiarum gulae dediti homines olim deprehensi. L. VII. Epicureus quidam icadista pro mortuo dicitur elatus placentia fervente devorata. Horatius: — *Porcius infra Ridiculus totus simul absorbere placentas.* Propterea dicebat Bion, *μη δύνατον εἶναι τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, εἰ μὴ πλακῶντα γεγόμενον ἢ Θάσιον· που ποσὲ ἀλιγεμὴν κυλῶ οὐκ ὅμοιως placere, nisi placenta fieret aut κύμιον Τθαῖον.* Hieronymus ad Marcellam: *Non sunt suavis epulae, quae non placentam redolent.* Et de eo, quem cibus non juvat, paroemiace dici solet: hic ne placentam quidem libenter edit. Chrysostomus hom.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT TRICESIMUM PRIMUM.

*Percurruntur Pseudohesiodi versus. Βοσπονος τερ-
χόπλεως. εἰ πιθόγατροι. Cybia quadrangula.
αἰδαλές. αἰλιτρυχεῖς, piscatores. Salsamentis
αἰμθαλλάξ τεθήτα. τὰ θύνια. βίκοι, orcae
salsament. Samii Cratetis. Alexidis drama Ἀπε-
γλαυκωμένος.*

Absoluto eo sermone, quem de panibus convivæ habue-
runt, transit auctor ad salsamenta. Initio proferuntur
versus 13, quos Euthydemus pro Hesiodicis in libro de
salsamentis protulerat. Sed nae fuit hic homo aut impe-
ritus vehementer, aut impudens insigniter, qui putave-
rit, reperiri posse tam fatuos lectores, quibus id proba-
ret. Stultitiam hominis sive fraudem docte hic Athe-
naeus coarguit, validissimisque rationibus confutavit.
Versus sunt neque docti, neque elegantes, neque πῖνον
illum vetustatis ullo modo redolentes. Haec fuere illo-
p.229. rum vitia jam olim: nunc isthoc amplius, etiam mendis
deformibus sunt inquinati. Quibus orū plus est, quam
nobis, et major rei coquinariae peritia, iis nos emenda-
tionem hujus μαγειρικῆς ῥήσεως non invidemus. Inter-
pretes quid praestiterint, quid nos praestare valeamus,
ex istis lector cognoscat. Versus primus et secundus,
ab eclogario pro deploratis habiti, nobis non sunt emen-
dabiles. Vir doctus, quem nullae salebrae toto opere
cogere potuerunt, ut subsisteret, emendabat: πρῶτον
μὲν Φακὸς καὶ κριθὴν, τὴν ἐπὶ θόλῃν. Quanto erat tu-
tius tacere, quam adeo absurda loqui? Nos verba aucto-
ris praestare non possumus, mentem possumus et loci
totius sententiam. Loquitur enim de confectione salsam-
entorum, pendetque hic versus a voce τμήσσοντας ipi-
tio quarti. Illo igitur continebantur necessario piscium
et cetorum partes, ex quibus salsamenta constabant: pu-
ta, caput, κλειῖδας, ἤτρον vel ἤτριον, ὑπογάστριον et omnia
intestina. Fuere etiam partes, quas vocarunt τραχήλας
et ἄμυς, etsi proprie neque collum, neque armos habent
pisces. Ita interpretor, quae sola supersunt recte scripta,
verba εὐφακὸς σόμυα de ore scombri aut thunni utrinque
acuto: caetera non possum emendare. Ex iis, quae di-
ximus, facile, qui erunt acutiores, emendabunt. Ita
vice cotis fuerimus functi. In II. ἀδάξαντο pro ἡνδάξαντο

placebat scribi: sed hoc quam universae sententiae conveniat, non video. In III. legendum: Οἷς ὁ ταριχόπλευς ἄθε Βόσπορος. Piscatores et cetarios Ponticos intelligit. Pleraque salsamenta e Ponto afferebantur in Graeciam. Ideo Bosporum vocat ταριχόπλευς, *plenum salsamentorum*. Res clara: nec opus testimoniis, quae in his libris multa. Scribe etiam οἱ πιθόγχεροι, *quibus veitri insular dolii est*. Non πυθόγχεροι. Gulae deditos vocabant γέτρωνας, πίθους, ἀσκὰς et θυλάκους, ut ad Theophrastum dicebamus. Sic et Dalec. scribit, sed aliter interpretatur: quod non probo. IV. ita habet: Τμήσσοντας, τετράγωνα τὰ χητρία τεκταίνονται. Ingeniose Dalec.: τὰ κύβια τεκταίνονται. Nam cybia fuisse dicta quaedam salsamenta, certum. Illis vero optime quadrat τὸ τετράγωνα. Sic enim multa propter quadratam figuram a cubo sunt denominata. Sed abit longe haec emendatio ab edita scriptura: etiam eo nomine suspecta, quod τὸ υ in ea voce semper auctores corripiunt. Scribo τετράγωνα τριχῆ τεκταίνονται. Vel τὰ ἴτρια. Quanquam hoc non placet. V. versus: Ναὶ μὴν ἐκ ἀδαλῆς θνητοῖς γένος ὄξυορύγχε. Putarunt, ἀδαλῆς esse idem, atque ἀηδῆς, *insuave*. Verte: *Certe quidem mortalibus non est innoxium genus oxyryncibi*. Hesychius: ἀδαλῆς, ὑγιῆς. Quippe δηλεῖν est *laedere*: unde δηλητήρια, *venena*. In VI. scribo ἀλιτροχεῖς, *ρίκασores*: ἀλι τρυχόμενοι. VII. versus, Καὶ σκόμβρων βυσίων τε, καὶ εὐχόρτε λιβιβάττω, qui concinnagem, multa veniebant in mentem: quod probarem, nihil succurrebat. Plus animi fuit Dalec., qui de raja hic agi divinavit: eam, puto, intelligens, quae Graecis λειόβατος. Sed rajae isti quis locus inter salsamenta? aut quomodo εὐχορτος dicitur λειόβατος; In VIII. scribe κολιῶν cum interprete. κολίας enim, non κόλιος, dicitur. Reliquos versus ita scribe et distingue: Ἴόνιον δ' ἀνὲ κῦμα Φυγῶν Γαδερῶν ἄξει Βρέττιος, ἢ Καμπανός, ἢ ἐξ ἀγαθαῖο Τάραντας, Ἐρπύνοιο τρίγωνα, τὰ τ' ἐν εὐμνοισι τεθέντα Ἀμφαλλάξ δειπνοισιν ὀπηδεῖ. In lacuna deest *μακέρων ἀνδρῶν*, aut alicujus salsamenti nomen, vel aliud quid simile. Sensus est, salsamenta ex Orcynis et vetulis thunnis e Gadibus et freto Herculeo deferri in Graeciam ab Italis mercatoribus, Bruttis, Campanis, aut Tarentinis. Salsamenta multa nomen a figura habebant: ut melandrya, cybia, tetragona et trigona, quae hic nominantur. Pro ἀμφαλλάξ nescio quid legerit Dalec., qui vertit *bilares*: quasi esset ab ἀλαλάξω. Non est dubium, τὰ

θύντα ἀμφαλλᾶξ dici frustra falsamentorum in orcis collo-
cata aliud super aliud. ἀμφαλλᾶξ valet ἀναλλᾶξ. Recte
mox legit Dalec. ὑμῶν ἐσι κρίναν. Nam criticus fuit Leo-
nides, quem alloquebatur Dionysiocles professione me-
dicus, quemadmodum c. 18. dictum est. Illud, quod
statim sequitur, τῶν δὲ πίωνων τὰ θύννια, Dalecamp.: ex
pinguibus vero τὰ αὐχένια, id est, cervicis, faucibus, clei-
culis propinqua. Musarum fidem! unde haec inaudita lectio,
ad cuius interpretationem tot verba necessaria? Omnes li-
bri, etiam eclogarii, etiam Natalis, habent θύννια, vel θύννια,
aut θυνναῖα. Cur mutavit? eadem verba iterum recitan-
tur pag. 120., ubi constat sibi Dalecamp., neglecto librorum
omnium consensu. Quod eo magis mirum, quia illo in
loco post ista verba statim subjicit auctor explicationem
vocis θύννια. Sequuntur versus Archestrati, quorum
primus non est integer. In Π. βίκοι appellantur orcae
fictiles magnae, in quibus falsamenta habebantur. Au-
ctor excerptorum scribit: ὁ τ' ἐν κύβοις ταριχεύεσθαι
ἔμελλεν. Sed βίκοις confirmat Eustathius. Βίκοι, inquit,
κεῖνται καὶ ἐπὶ μαζόνων ὄτρακίνων σκευῶν, ὡς ἐμφανέ-
ται ἐν τῷ, Σικελῆ θύννη τέμαχος Τμηθῆν, ὁ τ' ἐν βί-
κοις ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. Mox addit Eustathius, vas
istud βιτίναν a vulgo appellari τῶν κοιναλεκτέων. Cra-
tetis comoediam Σαπίος laudant paroemiographi in pro-
verbio, Ἴππῳ γηράσκοντι τὰ μέλινα κύκλ' ἐπίβαλλε, et
Pollux l. VII. c. 14. Quae de elephantino falsamento inde
afferuntur, griphi habent speciem. ἐλεφάντινον τάρικος
interpretari licet durum instar corii elephantini, cuius
durities vel ex joco Plauti nota: *Herus meus elephantii co-
rio circumtectus est.* Aut ficcum exsuccumque falsamen-
tum intellexit, εἰβυρνίον vocans, quia splenderet, ut cor-
nua lanternarum. Favet huic interpretationi vox λαμπρὸν
in subjecto Aristophanis loco. Potest etiam ita esse di-
ctum ceti frustum maximum salitum ultra usitatum mo-
dum. Antiphanes: καταβεβρωκῶς σιτία ἴσως ἐλεφάν-
των τεττάρων, id est, plurima. σκυτίνη χύτρα est ὄλα
coriacea. ἦψε est ab ἔψω, vertendumque coquebas. Pro
p. 224. πυκίνοισι κύμασι suspicor scribendum πυκίνοῖσι κ. Cae-
tera non assequimur: imo fortasse assequi ἀδύνατον, amissa
Cratetis fabula. In versu II. Aristophan. Ἡ Κράτητι
scribo, non Ἡν Κρ. Et ἐκόμιζεν, opinor, melius, quam
ἐνόμιζεν. Drama Alexidis non semel ab Athenaeo cita-
tum sub nomine Ἀπυγλαυκωμένε in cuiusdam contume-
liam editum videtur, quem poeta fingebat mutatum in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nimis amaret, nimisque ei fideret, διὰ τῆτο, ait, πρῶτην
 ἔκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν τὸν δακτύλιον δέδει-
 κας ἀγνοήσης ἐμῆ, ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπια. De hoc anuli
 usu loquitur Plinius l. XXXII.: *Celebratior anuli usus cum
 saepore cepisse debet: argumento est consuetudo vulgi ad spro-*
siones etiamnum anulo exiliente, tracta ab eo tempore, quo
 P.225. *nosdum erat arra' velocior.* Plinii opinionem firman-
 vetustiores scriptores. Theophrastus in fragmento quo-
 dam, ubi disputat de forma et jure contractuum: τῶν τε
 σι δὲ τινες καὶ τὸν ἀραβῶνα, πόσον δεῖ δίδόναι, πρὸς τὸ
 πλῆθος τῆς τιμῆς μερίζοντες· ἄτοπον γὰρ, εἰν δακτύλιον
 δῶ τῶν δέκα ταλάντων. Non solum autem anuli continen-
 tūr appellatione συμβόλων, sed generaliter, quicquid ar-
 rae loco datur. Lysias in oratione de Aristophanis pecu-
 niis: λέγων, ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ βασιλέως τῆ με-
 γάλου Φιλίππου χρυσῆς, ὡς Ἀριστοφάνην λαβεῖν ἐκκαθάσαι
 μῶας ἐκ' αὐτῆ. Quin et tesserae illae, quarum olim in
 contractibus usus loco praesentis pecuniae, σύμβολα di-
 cebantur. Sic apud Theophrastum in Characteribus ab
 eo, qui lucar pendere debuit, pro pecunia exhibetur
 σύμβολον. De his symbolis accipiendum, quod scribit
 Isidorus l. V.: *Veteres, quando aliquid sibi promittebant,
 stipulam tenentes frangebant: quam ierunt jungentes spro-*
siones suas agnoscebant. Describit Isidorus tesseram li-
 gneam, qualis olim fuit interdum, qua utebantur, qui
 jus hospitalitatis inter se colebant, ut ex Euripidis scholia-
 ste aliisque discimus. Plautus imaginem cerae impres-
 sam et ad similem usum relictam vocat *symbolum*, sed ge-
 nere masculino: *Ea caussa miles hic reliquit symbolum, Ex-*
pressam in cera ex anulo suam imaginem: Ut, qui huc
offerret ejus similem symbolum, Cum eo simul me mitteret.
 Idem poeta Bacchidibus: *Eo praesente homine, ostendis*
symbolum, Quem tunc dederas, ad eum ut ferret filio.
 Postea symbola dicta sunt pacta inter diversos populos,
 quibus totum jus commercii inter ipsos continebatur.
 Haec notione usurpat illam vocem auctor orationis περὶ
 Ἀλονήσων, ubi multa de iis. Inde dicta ἢ ἀπὸ συμβόλων
 κοινωνία, cujus meminit Aristoteles init. III. Politic. et
 alibi. Caeterum quia olim in frequentissimo usu positum,
 ut anulum darent pro symbolo, veteres grammatici ἀπλῶς
 σύμβολον exposuerunt *anulum*. Quibus accedit Plinius
 libro jam dicto. *De nomine, ait, anuli ambigi video:*
Graeci a digitis appellaverunt: apud nos prisca unguiculum voca-
bant: postea et Graeci et nostri symbolum. Haec quia vul-

go parum cognita esse animadvertimus, vñsum explicare paulo diligentius. Sed nostris hominibus facile ignotum, cum videam, harum rerum inobservantia doctissimum Pollucem errasse errorem crassissimum. Scribit ille l. IX.: ἐρῆ δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἢ ἡμίτομον τι νομίμκτος. Putat symbolum pecuniae certae nomen esse, eamque fuisse ἡμίτομον et semicirculo similem suspicatur: assert deinde suae utriusque sententiae argumenta. Irius elicit ex his Hermippi verbis in Phormophoris (ita enim emendari debet vulgata lectio ἐν Ὀρμοφύροις): Γιαρὲ τῶν κτηνηων λήψομαι τὸ σύμβολον. Posteriùs ex istis ejusdem: Οἶμοι, τί δράσω σύμβολον κκαρμένος; Vide vero, quam facile sit in hoc genere litterarum errare ac decipi. Nam falsam esse Pollucis opinionem, ex iis, quae jam diximus, p.226. patet. Priorem Hermippi versum pronunciabat aliquis a caupone anulum simul repetiturus et pecuniam daturus: ita enim fieri solitum. Et ita interpretanda isto loco Athenaei verba: σύμβολά τις ἀπαιτέμενός φησι. Quae ineptissime ab interpretibus versa sic exponi debent: *quidam, a quo symbola repetebantur, sic ait.* Ex verbis poetae apparet, cauponem illum fuisse, qui pro anulo rationes afferebat suas, ex quibus probabat, amplius se in convivium impendisse, quam quanti erat datum symbolum: atque ita rationes quidem parent, sed anulus οἶχεται. Jure enim suo utitur, qui datum arrabonem vendit, non soluta pecunia ἐν τῷ ὠρισμένῳ χρόνῳ, ut ait Theophrastus. Neque dubium est, caupones, genus hominum scelestissimum et fraudulentissimum, incautos adolescentes hac fraude solitos saepe afficere. Quare alterum Hermippi locum, cujus adeo mirabilem interpretationem commentus est Pollux, horum traho, et verto: *Hei mihi, quid faciam symbolo emunctus?* κκαάρθαι sive κκαρῆναι, unde Latinum *carere*, eleganti translatione dicitur, 'qui aliqua re spoliatus est et emunctus. Notum illud: Ἡμετέρας βυλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν. Quod vertit Tullius: *Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.* Neque tamen nego, loco symboli vel tesseræ fuisse aliquando usurpatos dimidiatos nummos et, ut appellat Pollux, ἡμιτόμκς, *segmenta dimidiatorum nummorum.* Scio enim, illustre ejus rei exemplum extare in nostris etiam historiis, quum res gestas explicant Childerici, Francorum regis. Sed nihil hoc ad versum Hermippi. Quoniam autem symbolum non dabatur, nisi ab iis, qui praesente pecunia desiciebantur, ex eo natum pröverbium de homine paupere:

Ne symbolum quidem habeat. Archippus in fabula Ἡρακλῆς γαμῶν· Ἄνδρῶν ἄριστος καὶ μάλις ἐμοὶ ξένος, Ἄτὰρ παρ' ἐμοὶ γ' ὦν εἶχεν εἰδὲ σύμβολον. Laudat hunc quoque locum Pollux et cum aliis male interpretatur. Ex his clarum, quid sibi velit Heraclitus in eximia illa ad Hermodorum epistola, cum ait: Γαλάσω τὰς ἐν ξυνδείπνοις γυνάμεις διὰ δακτύλων πλάσοντας; Sensus est, non risurum se, verum fleturum potius stultitiam eorum, qui, in tenui re cum sint, atque etiam fortasse egestate, nedum paupertate, convivia tamen assidue datis anulis celebrant.

CAPUT TRICESIMUM TERTIUM.

Mus piscis. Cichorea inter edulia. Delcanus piscis. Delco fluvius: Delcus lacus. λεπτός καὶ λεβιανός. γνωτῖδ.α ἴσος ἀγνωτῖδ.ια. Οὐδρος γραμματικός. τίλτον μέγιστον. Σοφιστὴ Περσίου fabula Μυσακῆ Θητίον. Τυριότυμ cottana et lepidium. Platonis fabula Ζεὺς πακέμενος. Aristophanis Δαυταλεῖς. τάριχος, homo nihili. πλύνειν, maledicere. Cratetis drama Ferae. Hermippi Artopolides. τάριχος πίων. Chionidae comici Mendici et Heroës.

p.227. **N**unc Alexidis verba percurramus: quae quidem, uti diximus, ab eo proferebantur, qui accepto symbolo pignoris loco convivii sumptus fecerat, sive ille campo fait, sive unus sodalium. Is igitur symbolum repetenti his verbis respondet: Παρ' ἐμῆ δ', εἰάν μὴ κατ' ἐν ἕκαστον πάντα δῶς. Χαλκῆ μέρος δωδέκατον ἐκ ἂν ἀπολάβοις. Falteris, inquit, si speras, te recipere a me vel tantillum posse ejus, quod pro symbolo mihi tradidisti, nisi omnia prius sigillatim solveris, quae in epulas a te imperatas insumpsi. Ait χαλκῆ μέρος δωδέκατον, *chalcici duodecimam partem*, pro eo, quod est, ullam vel minimam partem. χαλκῆς aereus fuit nummus pretii memini. Videtur iste pro symbolo accepisse aureum aliquem vel argenteum nummum magni pretii. In III. versu scriptum ἀβάκιον ψῆφον λέγα. Corripo ἀβακίε ψῆφον λαβέ. Versu IV.: Ἔς' ὀμοτάριχος πέντε χαλκῶν. Dalecamp. δέκα χαλ. Sine auctore, quod

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eius de genere squammosorum. Plato comicus: καὶ
 περιών ἀνα Τίλτον τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις. Se-
 quentes verius neque distinguuntur recte, neque sine
 mendis scribuntur. Eos ita absterfis mendis concipimus:
 — δυοῖν Γ' ὀβολοῖν, ὃ γ' ἔκ ἀν κταφάγοιμεν ἡμερῶν
 Ἰεῖων, αἰεὶ κτασθίοντες. ἢ δυώ-δεκά γε. ὑπερμέγεθός
 γὰρ ἐστὶ. Scribe paulo post: τί διαφέρει τῆ προκατελε-
 γμένη ἡμιταρίχη, ἢ ὁ καλὸς ὑμῶν Ἀρχέστρατος μέμνηται.
 In editis omiſſa vocula ἢ, quia geminare eam diphthon-
 gum improbus γραφῆς poluit, totam sententiam obscu-
 ravit, quae nunc clarissima est. Archestrati locus supra
 recitatus est, ubi haec verba: ἀμφορέως ἐντες νέον ἡμιτά-
 ριχον. Sopater Paphius, qui deinceps laudatur, is est,
 qui alibi Φλοιακογράφος appellatur, ut dictum est c. 9.;
 neque alium puto esse ab illo, qui parodus passim nomi-
 natur, quique l. IV. Φάκιος παραδός. Hujus poetae fa-
 bula hic laudatur Μυσηκῆ Θητίου. Qui meminisset horum
 verborum sub fia. l. IV., Σώπατρος ὁ παραδός ἐν τῷ ἐπι-
 γραφομένῳ Μύσαι, suspicabar, hic quoque eandem fabu-
 lam intelligi, et scribebam ἐν Μύσαις ἢ Θύτῃ. Sed in cod.
 l. IV. leges haec verba καὶ ἐν Μυσηκῆ δὲ Θητίῳ Φησίην.
 Itaque nihil hic audendum. Cum ait Plutarchus, convi-
 varum vius, ταῦτα δὲ τὰ βρώματα ὅτι πολλῶν ἤδη ἐστὶ τῶν
 παρὰ σοι περισπασῶν κοττανῶν καὶ λεπίδιων, εἰ πειραθῆναι
 τες ἴσασιν, Ulpianum intelligit, hominem Tyrium, et ci-
 bos Tyrii familiares, cottana et lepidium. Hoc ita esse,
 ipse Ulpianus docet nos, de quo Athenaeus l. IX.: ὄξυ-
 λίπαρον δὲ τί ἐστὶ; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα ὑμεῖς καὶ λεπίδιον,
 τὰ πατρίᾳ με νόμιμα βρώματα, ὀνομάζουσιν μέλλετε. Cum
 sit nullum ovum ovo similis, quam hi duo loci: Dale-
 camp. tamen cottana diverse interpretatur hic et l. IX.
 Sed quaecunque ab illo scripta sunt ad hunc locum, sunt o-
 per me indicta: nimis enim dat se ridicule. Cottana pro-
 priae Syris ficus, Plinii etiam testimonio l. XIII. c. 5.:
*Syria praeter hanc peculiare habet arbores: in ficorum ge-
 nere curicas, et minores ejus generis, quae cottana vocant.*
 De lepidio consulendi sunt rei herbariae auctores. Sed
 hoc discimus ex istis duobus Athenaei locis, peculiarem
 fuisse Tyrii aut certe Syris herbae istius inter ea, qui-
 bus vescimur, usum. Ait: Κρατῖνος ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ
 Videtur scripta fabula in tyrannum Alexandrum, qui pro
 Baccho voluit coli. Meminit Pollux multis locis, l. VII.
 p. 229. et l. X. Laudo mox hanc scripturam, Πλάτων Διτ' κακ-
 μένῃ, non, ut alibi invenias, καλεμένῃ, et in his libris,

et apud Pollucem l. VII. c. 29. Hinc igitur emendabis. At Δαιταλεῖς Aristophanis, quorum proxime fit mentio, non recte vertunt *Epulones*. Nam quod docuit me unus Galenus, ei fabulae nomen ab Atticae populo, qui sic appellabatur. Adscribam verba Galeni, quia plurimum faciunt ad cognoscendum ejus comoediae argumentum: Sic igitur ille in praefatione Lexici Hippocratei, de γλώττι-
 γα voce disputans: νομίζω δὲ σοι τὰ ὑπ' Ἀριστοφάνους ἀρ-
 κέσειν, τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων ὡδὲ πως ἔχοντα. Πρὸς ταυ-
 τὰ σοι λέξω, Ὅμηρε, γλώττη τίνι καλῶσι κόρυκα. προ-
 βάλλει μὲν γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τῆ δῆμος τῶν
 Δαιταλέων πρετβύτης τῷ ἀκολάσῳ υἱῷ, πρῶτον μὲν, τὰ
 κόρυκα τί ποτ' ἔσιν, ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τῆτο, τί καὶ
 λῶσιν ἀμυνητὰ κάρηνα. καὶ κεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τῶν
 ἐν τοῖς Σόλωνος ἀξίσι γλωττῶν τὰς εἰς δίκεας διαφερέσας.
 Sequentia ibi legant studiosi: multa enim ex eo dramate
 describuntur. Scholiastes illius poetae scribit ad Nebulas,
 Daetales fabulam omnium primam ab Aristophane fuisse
 commissam. In qua, ait, σῶφρον μεϊράκιον εἰσάγει καὶ
 ἕτερον ἄχρηστον. εὐθεκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τῆτῳ τῷ δράματι.
 Ex ista fabula recitat deipnosophista versus hos: Οὐκ αἰ-
 σχυνῶμαι τὸν τάριχον τέτονι Πλύνων ἄπασιν, ὅσα συνοῖθ'
 αὐτῷ κακία. Quorum major est elegantia, quam existi-
 maverint viri eruditi. Nam τάριχος hic virum nequam
 aut scelestum significat, non, quod ea vox proprie sonat.
 Observabamus ad Theophrastum, falsamenta inter vilissi-
 mos cibos esse habita: unde proverbium manavit, τάρι-
 χος ἀξιώτερος, apud Aristophanem. Ex ἑο τάριχος ar-
 pellarunt sordidos homines et improbos. Ita accipitur in
 paroemia, quae paulo post recitatur ab Athenaeo: Οὐκ
 ἂν κίθοι τάριχος, ἄνταρ ἀξίος. Etiam potest iste versicu-
 lus etiam simpliciter accipi de falsamentis, quae plagis
 contunduntur, ut duritiem remittant: quo in genere prin-
 cipatum obtinet Germanorum *stockfisch* et salpa: qui *pisces*,
 ait Plinius, .*nisquam percoqui potest, nisi ferula verberatus*.
 Apud b. Chrysostomum leges τარიχεύσθαι ὑπὸ κακῶν.
 Cynulcus l. sequ. dictionem τάριχον per circumlocutio-
 nem expressit, de Magno hunc versum pronuntians: Εἴ-
 δεε τὴν Θασίαν ἄλμην, οἱ ἄττα βαυζοῖ. Nam Θασία ἄλ-
 μη idem valet ac τάριχος. Sic autem eum locum emen-
 damus ex scripta lectione, ut ibi dicemus. Etiam in vo-
 ce πλύνειν venusta est ἀμφιβολία. Nam in propria signi-
 ficatione id verbi convenit falsamentis, ut cum ait idem

poëta: τὴν σκέρσην ἀποτίλαι χρῆ, καὶ κατακλύναι, καὶ κατακλύναι, καὶ διακλύναι. Et Athenaeus ipse h. l.: πάντας δαὶ τὰς τάριχας πλύναν. At in hominem τάριχον alia notione competit, pro maledicere et probris onerare. Aristophanes: ψευδῆ καταγλώττισε με, κῆρυκτοβόρου, κῆρυκτοβόρου. Et Demosthenes non semel. Crates comicus suorum dramatum uni fecerat nomen Θηρία, *Ferae*. Suspicor, fuisse scriptum in gulosos et belluones, quos p.270. Θηρία vocavit. Itaque pleraque omnia genera ciborum hac fabula nominabantur, ut ex superstitionibus reliquiis licet intelligere. Quidam etiam aliis omnibus indicti et in-nominati praeter Cratetem: ut τῶκωνες, de quibus Pollux l. VI. c. 9. Ejus fabulae meminit Athenaeus hoc loco et l. VI., ubi multi ex illa versus. Hermippi Ἀρτοπώλων etiam Pollux facit mentionem l. VII., imo ipse Aristophanes, cum ait in Nebulis: Εἶθ' Ἑρμῆτος αὐτοῖς πεποίηκεν εἰς Ὑπέμβολον. Nam de Artopolidibus Hermippi sentire Aristophanem, docent scholia. Sed observemus verba Athenaei: ἰδίως δ' ἐσχημάτισαι παρ' Ἑρμῆτος ἐν Ἀρτοπώλοις. Καὶ τάριχος πῖονα. Jubemur a doctis scribere τάριχον πῖονα. Non repugnabo, si docuerint me, quid sit, hac lectione admissa, illud ἰδίως et Hermippi peculiare, quod in illis verbis admonemur ab Athenaeo observare: nam τάριχον dici masculino genere, quot jam exemplis probatum est? In vulgata lectione inest elegans generis metalepsis, in ista quidem voce Hermippo peculiaris, in aliis vero familiaris multis poëtis. Nam τάριχος πῖονα simile est illis Nicandri, ψολόσις ἐχίδνη, et καταψυχθάντος αἰκάνθης, item νιφόντι δειφῆ, et μορόστος ἀλαίης. Sic apud summum vatem ἀμπελόσντ' Ἐπίδαυρον, de quo etiam Hermolaus Byzantius, et θῆλυς ἐέρση, θῆλυς αὐτμή. Itemque πάλιν ἐφ' ὕγρην. Sophoclis versus, qui sequitur statim, Νεκρὸς τάριχος, εἰσορᾶν Αἰγύπτιος, non aliter omnes codices scriptum exhibent. Neque laudo emendantes Νεκρὸς τάρ. Puto namque, allusum ad veterum Aegyptiorum τარიχίσσεις et cadaverum condituras, de quibus Herodotus l. II. De Cephisodori comici *Sue* vide l. VIII. In testimonio Pherecratis e Fugitivis pro λέκιθον, vitellum οὐί, legit Dalecampius λῆκυθον, et pro ὀρφανὸν τάριχον, ὀρφνιον. Quae emendationes plurimum habent probabilitatis. Nisi est comicae licentiae dictum, ὀρφανὸν falsamentum pro solum et ab omnibus aliis rebus destitutum. Chionidae comici nomen Χιονίδης

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

εἶναι, intelligo de equitum transvectione. Huic inter-
 erant duo isti adolescentes, equis, sicut alii, vehentes,
 cum dixit Timocles, duos scombros inter Satyros versari.
 Cur equites appellet Satyros, quaestio est. At filios
 Chaerephili scombros fuisse dictos, ex l. VIII. certum.
 Antiphanis e Curide locus tertium versum habet uno
 pede claudam. Scribe: — καὶ ἔπω τύχη Παρῶν Εὐθυνος
 ἀπολογίζων αὐτόθι, Χρ. Trochaeus in secunda sede jam-
 bi loco ex licentia comica: quanquam id apud Graecos
 rarissimum. Quae alibi toties appellavit propomata, plu-
 ribus verbis circumloquitur, cum ait ex Heraclida Ta-
 rentino: ἰηπτέον σύμμετρον τροφήν πρὸ τῆ πίνευ, καὶ μά-
 λιστα τὰς εἰθισμένας προπαρτιθέσθαι περιφοράς. *Medio-
 crius cibus, prius quam bibas, sumi debet: ii maxime, qui
 solent ante alia appositi circumferri.* Gustationem, in-
 quam, intelligit: quae, ut l. super. dicebamus, nihil est
 aliud, nisi αἱ εἰθισμένοι προπαρτιθέσθαι περιφοραί. Gu-
 stationum ὕλην duobus ferme libris Athenaeo descriptam
 duobus verbis complectitur Heraclides, addens: λέγω δὲ
 λαχάνων καὶ ταρίχων γένη. Olera enim et res salitae prae-
 cipua fuerunt antecaenii materia. Plutarchus docte genus
 utrumque est complexus, λαπτὰ καὶ τομὰ nominans. So-
 lebant autem in veterum conviviiis appositae lances cir-
 cumferri, ut singulis convivarum carpenti fieret potestas.
 Epictetus in enchiridio: Μύνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ
 σε ἀνασρέφασθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατὰ σε; ἐκτί-
 νας τὴν χεῖρα κοσμίως μετέλαβε. παρέρχεται; μὴ κίττει.
 ἔπω ἦκει; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε,
 μέχρις ἂν γένηται κατὰ σε. Praeclare ista explicant cir-
 cumferendi consuetudinem. Infra l. IV.: ἄλλα δ' ἐσθίειν
 περιφέρετο πολλά. Et statim: σύαγρος κατὰ πινάκων πε-
 ριφέρετο ἐκάτω. Quanquam isto loco περιφέρεσθαι ro-
 tius significat *in circuitu cuiusque apponere.* Paulo post ob-
 p. 232. scuratum prava distinctione locum illustra et scribe: ἐν
 οἷς ἐστὶ καὶ τὸ σίσαρον καλέμενον, (ἔ μνημονεύει Ἐπίχαρμος
 ἐν Ἀγρωσίῳ, καὶ Ἰῆ καὶ Θαλάσση, καὶ Διοκλῆς ἐν πρώτῳ
 Ὑγιεινῶν) ἀσπάραγος, τεῦτλον τὸ λευκόν. Erat enim con-
 tinuandus catalogus ab auctore institutus rerum, quae
 simul laxant et stomachum juvant. Didclis auctoritas
 pertinet ad siser, non ad sequentia. Eundem locum Dio-
 clis habuit ante oculos Plinius, scribens l. XX. c. 5.: *Si-
 ser eraticum sativo simile est et effectum: stomachum excitat,
 fastidium absterget. Ex aceto laserpitiato sumitum, aut ex
 pipere et malso, vel ex gase urinam ciet, ut Orbion credit,*

enerem. In eadem sententia est et Diocles. De sativo
vide eund. l. XIX. c. 5. Epicharmi Agrostium lau-
Hesychius in Κόλαφος. Syracusanae dialecti est vo-
lum ἀγρωσίως pro ἀγροῖκος, rusticus. Ἀγροῖκον autem
ti comici docuerunt, ut Antiphanes, Philemon, Ana-
drides, alii. Scribe cum antiquis καθεκτικόν ἐσιν ἐκ-
των. Eodem numero paulo ante τῶν τὰς ἐκκρίσεις
ύντων. Quid appellatur τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρωμά-
Salsamenta perfecta interpretor probe macerata, in-
ita et ficcata. Talia evadunt, quae rite salita sunt,
itra, quae non satis diu in muria servaveris, virosa
t, et facile corrumpuntur. βρωμάδης scriptum in mem-
is pro βρωμάδης. Sic alibi ἄβρωμος pro ἄβρωμος. Quam
pturam etiam in libris Dioscoridis invenias saepe. Φυλ-
quid mox appellet, diximus l. super. c. 25. Corrupta
, quae subjiciuntur: ἔτι δὲ τάριχος, εἰς τὰς ὀρμάς εἰς
τα μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν. Nullam ex
sententiam ullis fidiculis elicias: sine dubio deest ali-
l. Attende diligenter auctoris menti: videbis, non
d eum velle, quam hoc: utile esse, si coenae prin-
um ducatur a parum nutrientibus, qualia sunt, quae
lo enumeravit, ut, primo edendi impetu per ista se-
), caeterorum, quae multum alunt, tanto minus co-
latur. Lego: ἔτι δὲ τάριχος, εἰς τὸ τὰς ὀρμάς εἰς
τα ἀποπύειν, καὶ μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν.
nititas vocum ἀποπύειν et ἀπολύειν fraudi fuit loco
ut aliis μυρίοις ἔσοις. Negotium faceffunt nobis, et
e istis adhaerent: τὰς δὲ ἀθρόας ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλι-
δύσκλητον γὰρ εἰς πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.
d enim est δύσκλητον; Enim plane hic aqua haeret.
entiebar doctis legentibus δύσχρησον γὰρ τὴν πλείονα τ.
excerpta assensum meum sufflamant, in quibus scri-
n: δύσκλητοι γὰρ (nempe αἱ πόσεις) εἰς τὴν πλείονα
ύγρῶν προσφοράν. Cogitemus amplius. At mox scri-
ex iisdem ὁ δὲ σκόμβρος κῆφος potius, quam κέφως.
majoris momenti est, quod sequitur: ὁ κολίχας δὲ κολ-
ιλλωδέσρος. Nam scribendum ex epitoma et mem-
is σκιλλωδέσρος, ut ex conjectura olim emendabat,
tissimus Congr. Gesnerus. Antiqui medici Graeci ap-
are solent σκιλλώδη, quae volunt intelligi palato esse
rata aut stomacho parum conducibilia. Sic dicebat
efius, quosdam esse μύας σκιλλώδεις et κακοχύλης καὶ
ς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. Scilla non omnis est edulis, ut
Theophrastus: et illius, quae editur, acrimonia pa-

εἶναι, intelligo de equitum transvectione. Huic inter-
 erant duo isti adolescentes, equis, sicut alii, vehentes,
 cum dixit Timocles, duos scombros inter Satyros versari.
 Cur equites appellet Satyros, quaestio est. At filios
 Chaerephili scombros fuisse dictos, ex l. VIII. certum.
 Antiphani e Curide locus tertium versum habet uno
 pede claudam. Scribe: — καὶ ἔγωγε τύχη Παρών Εὐθύνος
 ἀπολογίζων αὐτόθι, Χρ. Trochaeus in secunda sede jam-
 bi loco ex licentia comica: quanquam id apud Graecos
 rarissimum. Quae alibi toties appellavit propomata, plu-
 ribus verbis circumloquitur, cum ait ex Heraclida Ta-
 rentino: ἰηπτέον σύμμετρον τροφήν πρὸ τῆς πίναειν, καὶ μά-
 λις τὰς εἰθισμένας προπαρτιθέσθαι περιφοράς. *Medio-*
cris cibus, prius quam bibas, sumi debet: ii maxime, qui
solent ante alia appositi circumferri. Gustationem, in-
 quam, intelligit: quae, ut l. super. dicebamus, nihil est
 aliud, nisi αἱ εἰθισμένοι προπαρτιθέσθαι περιφοραί. Gu-
 stationum ὕλην duobus ferme libris Athenaeo descriptam
 duobus verbis complectitur Heraclides, addens: λέγω δὲ
 λαχάνων καὶ ταρίχων γένη. Olera enim et res salitae prae-
 cipua fuerunt antecaenii materia. Plutarchus docte genus
 utrumque est complexus, λεπτὰ καὶ τομαὶ nominans. So-
 lebant autem in veterum conviviiis appositae lances cir-
 cumferri, ut singulis convivarum carpenti fieret potestas.
 Epictetus in enchiridio: Μέννησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ
 σε ἀνασρέφασθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατὰ σε; ἐκτί-
 νας τὴν χεῖρα κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κίττει.
 ἔγωγε ἤκει; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε,
 μέχρις ἂν γένηται κατὰ σε. Praeclare ista explicant cir-
 cumferendi consuetudinem. Infra l. IV.: ἄλλα δ' ἐσθίειν
 περιφέρετο πολλά. Et statim: σύαγρος κατὰ πινάκων πε-
 ριφέρετο ἐκάτω. Quanquam isto loco περιφέρεσθαι ro-
 tius significat *in circuitu cuique apponere*. Paulo post ob-
 p. 232. scuratum prava distinctione locum illustra et scribe: ἐν
 οἷς ἐστὶ καὶ τὸ σίσαρον καλέμενον, (ἔ μνημονεύει Ἐπίχαρμος
 ἐν Ἀγρωσίῳ, καὶ Ἰῆ καὶ Θαλάσση, καὶ Διοκλῆς ἐν πρώτῳ
 Ὑγιεινῶν) ἀσπάραγος, τεῦτλον τὸ λευκόν. Erat enim con-
 tinuandus catalogus ab auctore institutus rerum, quae
 simul laxant et stomachum juvant. Dioclis auctoritas
 pertinet ad siser, non ad sequentia. Eundem locum Dio-
 clis habuit ante oculos Plinius, scribens l. XX. c. 5.: *Si-*
ser enaticum sativo simile est et effectum: stomachum excitat,
fastidium absterget. Ex aceto laserpisiato sumitum, aut ex
pipere et malsō, vel ex garo urinam ciet, ut Orbion credit,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rum grata, saepe etiam noxia. Lucumonis illius acumen, qui negat, Strabonis subjectum deinceps locum exstare hodie in Strabonis codicibus, pridem retudimus. Nam si totidem literis eadem non scribuntur in nostris libris, mirum non est. Quoties diximus, hunc esse morem veterum criticorum et grammaticorum, ut in laudandis priorum scriptis parum sint religiosi? Non enim verba ut plurimum, sed sensum spectant solum. Exempla ejus rei in Athenaeo quamplurima: in Eustathio et id genus aliis prope infinita. Porro *Saxitana* falsamenta, vel, quod est idem, Ἐξίτανα, illa ipsa videntur esse, quae apud Galen. in III. de facult. alim. Σαξίτινα, apud Martialem *Saxitana* nominantur. Epicharmi *Fugitivum Ulyssis* adducit in testimonium et Pollux l. IX. In ejus verbis malim Ποτιφόριμον τὸ τέμαχος ἦν. Id est, *esui artum*. Nam ποτιφέρσθαι *Dores*, quod alii προσφέρσθαι, *cibum sumere*. Alioquin Hesychius Φόριμον exponit λυσιτελές, *utile*. Pro quo dicunt *Dores* ποτίφορος, ut in Nemeonicis Pindari: ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς ἔτος. Scio, fuisse viros doctissimos, qui scriberent non longe infra τὰ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ὠραῖα πάντα. Sed placet nimis edita scriptura ὠὰ πάντα, quam et epitoma tuetur, et omnes MSS. Horaea piscium nusquam legi: sed ὠραῖα solum ταρίχη. Ubi de saporibus recitantur Μήσιθει Atheniensis placita, lego cum viris doctis οἱ δὲ σφυφνοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχυσι. Acerbos succos adstringere, adeo verum est, ut σφυφνὸν quasi συφνὸν constet appellatum a verbo σύφω. In verbis Xenophontis legunt veteres ἡ κακῆς καὶ ἀσθεν. Sane quidem τὸ μὴ αἴσθηται melius. Paulo post epitome: πέπτειν ὑμᾶν τοιαύτης λόγος ἔδυνάμενος. Elegantius, quam, ut editum est, φέρειν τοιαύτ. Pro exemplo vocum alienigenarum, quibus olim usi Graeciae scriptores, affert τὰς παρασάγγας, καὶ τὰς ἀσάρους. Scribendum vero τὰς ἀγγάρας, vel τὰς ἀσάνθους, quod tamen probo minus. Utraque vox Persica: utraque optimis auctoribus Graecis usurpata. Multa Eustathius ad Ὅδ. τ. de barbaris hisce vocabulis.

CAPUT TRICESIMUM QUINTUM.

Archilochi dictum: πάντα ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. ἀντιπροπίνειν. Decocta veterum Graecorum. ταύρειον ὕδωρ. Sophoclis fabula Αἰγέως. Ὑόεις fons. An calidam veteres Graeci biberint. σπλάγχνοισι συγγίνεσθαι. Apuli physici. περιβόητον ποιεῖν. Βάψαι ἀρύταιναν. Seruorum scelus jusjurandum: μηδέποτε πίοιμι ὕδωρ ἑλευθέριον. Comico- rum ferme omnium scena Athenis. Vinum ἑλευθέριον apud Xenarchum comicum. Auctor fabulae Aliptria.

Jure merito Cephisodorus, Isocratis discipulus, ut ait noster, inter veterum dicta improba Archilochi istud ponit: πάντα ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. Est enim illi Neronis p. 234. simile, quod refert Suetonius. Ex nonnullis, inquit, comperi, persuasissimum habuisse eum, neminem bovinam rudicum aut ulla corporis parte purum esse. σκολύπτειν et ἀποσκολύπτειν obscenissimae impuritatis genus significare, ex Harpocrate et Polluce liquet. Aliis verbis eandem ἀσχημοσύνην, ut voce utar divi Pauli, nequissimus poëtarum expressit inquit. Equitum. Quod autem ex Theodoro, nescio quo, affertur, πλέον μὲν ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον, ante illum dixerat Hesiodus: Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι. Qui versiculus a Plutarcho exponitur in lib. de aud. poët. Theodori verba ita concipiebat Scaliger: πλέον μὲν ἔχειν, τὸ δὲ ἴσον ἐπαινεῖν. Sed utrum hic auctor prorsum oratione scripserit, an vorsum, nescimus. Prima verba ex Antiphani Alceste ita malim scribi: — ἐπὶ τὸ καινεργεῖν φέρη; Οὕτως ἐκεῖνος, τῦτο γ. Tibi nova inventa placent? Etiam illi: quid quidem est persuasus etc. Restitue postmodum prava distinctione depravatum locum, ac scribe: ἀλλὰ προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν, (διψᾷς γὰρ λόγων) παρ' Ἀλέξιδος λαβῶν ἐκ Πυθαγοριζέσεως. De se dixit Cynulcus λαβῶν, non de Ulpiano, ut male arbitratur Dalecampius. Sensus est: quandoquidem tenet te non vini, sed verborum fitis, propino tibi in testimonium amicitiae locum hunc Alexidis, in quo decoctae fit mentio: quod tu avebas scire. Ita accipitur verbum ἀντιπροπίνειν in. I. IV. Decoctam vetustis temporibus fuisse cognitam, probat deipnosophista

testimonio Alexidis, ubi sunt haec: ὕδατος ἀπέφθρε κύαθος. *aquae decoctae cyathus*. Recte hoc quidem Athenaeus: caeterum decoctam Neronianam, cujus erat illis temporibus promiscuus usus, antiquioribus Graecis fuisse incognitam non dubitamus. Vulgaris decoctae meminit Hippocrates popular. l. VI.: ὕδωρ ἀφεψηθὲν τὸ μὲν, ὡς δέχεται τὸν ἡέρα· τὸ δὲ μὴ ἐμπλεον εἶναι καὶ ἐπίθημα ἔχειν. Ad propositam quaestionem, ubi exstaret in scriptis veterum ταύρειος ὕδατος mentio, respondet Cynulcus: τὸ δὲ ταύρειον ὕδωρ ἀνόμασεν, ὃ φίλε, Σοφοκλῆς ἐν γαί... ἀπὸ τῆς περὶ Τροϊζῆνα ποταμῆς Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις ὕοσσα καλεῖται. Tolle laceri codicis indicium, et scribe ἐν Αἰγεί. Ejus fabulae argumentum divinare licet ex Plutarchi Theseo. Conjecturam autem fecimus ex verbis Hesychii, cujus locum turpissime deformatum adscribam, ut emendem. Vulgo editum: Ταύρειον πόμα, ἀπὸ Αἰγυπτίου ποταμῆς Σοφοκλῆς τροϊζῆνα τάρα καὶ κτύνη ὕοσσα. **Lego:** Ταύρειον πόμα, Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί, ἀπὸ Ταύρου ποταμῆς περὶ Τροϊζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη ὕοσσα. Absque dubio ex eodem fonte suos rivos derivarunt Athen. et Hesych. Itaque eadem ambiguitas sententiae apud utrumque, παρ' ᾧ enim vel ad Sophoclem potest referri, *in cuius fabulis etiam Hyaeis fons nominatur*: vel ad Taurum fluvium, *prope quem fons etiam est Hyocis sive Hyoëssa*. **p. 315.** Totidem literis haec leges apud Eustathium Ἰλ. λ. An calidam et veteres biberint in conviviis, (de quo hic aliquid Athenaeus) disputat multis Julius Poll. l. IX. Eupolidis versus ita digere et scribe: — τὸ χαλκίον Θέρμαινέ θ' ἡμῖν, καὶ θύη πέπτειν τινα Κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα. *Calefacito nobis miliarium, et victimas cura coquendas, ut ex visceribus una simus et epulemur*. Mos erat veterum, invitare amicos ad sacrificiorum epulas. Lynceus Samius: Μάγειρ' ὁ θύων ἐσθλὸν, ὁ δαιπνέζων τ' ἐμέ. Accipe σπλάγχνα, ut in Suetonio *viscus*, de victimae parte, quae non adolebatur, sed convivis arponebatur. Sic ille de Vitellio: *Ne in sacrificio quidem aut itinere ulla temperavit, quin inter altaria ibidem statum viscus et farras paene raptas e foco manderet*. Proprie intestina sic vocabant: sed et carnes, et generaliter quicquid de victima edebatur, *viscus* dixerunt, ut notat Servius. Unde est *visceratio* pro *κρεανομία*: neque enim solis intestinis vescabantur in sacrorum epulis. Ita autem dictum σπλάγχνοισι συγγίνεσθαι, ut apud Aristophanem σπλάγχνοισι παραγίνεσθαι, interesse convivio sacro, Cleon in Equit. ait:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

haec sunt. Allusit enim istis verbis ad morem Argis servatum, ut manumissi haustum biberent aquae e fonte Cynadra. Eustathius: ἐν Ἀργεὶ Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἐπινον οἱ ἐλευθερέμενοι. ὅθεν τὸ Κυνάδρα ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς. Liberae aquae meminit et Pausanias in Corinth. Sed fuisse videntur inter servos et servas ulitata olim genera loquendi, εἶθε πίοιμι τὸ ἐλευθέριον ὕδωρ, et contra, μηδέποτε πίοιμι ὕδωρ ἐλευθέριον, nisi hoc aut illud fecero. Alludebat horum mulier illa, quam Xenarchus poeta faciebat jurare τὸν Φρικτότατον ὄρκον, ut narrat auctor l. X.: — ἐμοὶ γένοιτο σὺ ζωῆς, τέκνον, Ἐλευθέρον πιῆσαν οἶνον ἀποθανεῖν. Serva erat, quae loquebatur. Voluit dicere: utinam, priusquam moriar, libertatem possim consequi. Sed prae amore vini temulenta anus vinum ἐλευθέριον dixit, cum aquam deberet. Caeterum de fabulae istius, cui index Ἀλείπτρια, auctore ne veteribus quidem constabat. Athenaeus vel Antiphanem ait esse, vel Alexidem. Julius Poll. Amphidi attribuit. Sic ille scribit l. VII. c. 3.: Τῆ δ' ἀλείπτρα ἐκ ὄντος ἐν χρήσει, ἀλείπτριαν εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοὶ, καὶ Λυτίας ἐν τῷ Διοφάντῃ περὶ χαρίων. Ἀμφιδος δὲ καὶ δράμαί εἰσιν Ἀλείπτρια. Sic scribendus hic Pollucis locus.

CAPUT TRICESIMUM SEXTUM.

Ratio frigefaciendae aquae. ὕδωρ ψυχρότερον ἀραρότος. Ἦομο Φυτόν. Color δευσοποιός. ἀβυρτάκη et ἀβύρτακος. ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις. Ευρήγυες comicus. θειῶν ἄλλας ἐπινοίας. Απολλοδορὶ Ἀπολιπῆσα. Alexidis Γυναικοςτρατεία. κνισολοιχὸς et κνισοκόλαξ. γῆν ἐπιέσσασθαι. *Multa emendantur et illustrantur.*

Vel Athenaei error est memorialis, vel librarioꝝ, qui ista scripserunt: Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ Πολιτικῆς. Nam locus est l. IV. Non semel observavimus, α et δ fedes invicem permutasse in manu exaratis libris. Abundat vox una in istis: Φησὶ ψυχεῖα (ita melius membranae) κτεσκενάσθαι θέρως ὀρυκτῶ, ἐνθα χλιερῶ (sic passim MSS. et

epitome pro χλιαρῷ) ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες ὕδα- p.237.
 τος, κομίζονται χιόνος ἐξὲν διάφορα. Posterius enim ὕδα-
 τος induci debet, atque ita volebam edi. κομίζονται est
referunt domum, non *hauriunt*. Observandum est, quod
 ait, aquam injici in haec frigidaria, quae sit tepens. Po-
 test intelligi, quae propter anni tempus intepuerit: po-
 test etiam accipi de quaesito tempore admota ad ignem
 aqua. Nam ut quam frigidissima fiat aqua, calefacienda
 prius est, quam in specum demittatur aut puteum. Caus-
 sam explicat Alexander eo problemate, cujus initium:
 Διὰ τί τὸ θερμαινόμενον καὶ εἰς Φρέαρ χαλαίμενον ψυχρό-
 τατον ποιεῖται. Similis ratio frigefaciendae aquae est,
 quam ex Protagorida mox describit auctor: sole enim
 prius calefaciebant. Nae male de nobis meriti sunt, qui
 istud Alexidis e Parasito testimonium primi sic scripserunt:
 Καὶ γὰρ βέλομαι Ὑδατός σε γεῦσαι. πρᾶγμα δ' ἔστι μοι με-
 τὰ Φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ἀραρότος. Quid significant
 postrema verba? Aut quid est Φρέαρ ἀραρός; Lege ψυ-
 χροτέρη Ἀραρότος. *Volo*, ait, *aquam tibi propinare*. *Mibi*
autem res est cum puteo, id est, puteum habeo, *frigidio-*
τερη Ararote. Araros poeta comicus non inter primos,
 ac ne secundos quidem. Inde occasio venustissimi joci.
 Simillime Gnathaena Diphilum poetam risit, cum coe-
 nanti apud se et frigidam laudanti, *non viam*, inquit:
ego enim aquam frigefacio injectis in lacum tuarum comoe-
diarum prologis. Vide l. XIII. De Ararote dictum nobis
 c. 9. Hominum genus vocat Φυτόν poeta Alexis, cum
 ait: Εἴτ' ἔπεριεργόν ἐστιν ἄνθρωπος Φυτόν. Platonis vox
 est ἄνθρωπος Φυτόν ἐραίνιον, ἐκ ἔγγυιον. VI. versus ita
 scribitur: Ἀκτῆς τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν. Mendose.
 Neque ad rem facit, quod ἀκτῆ apud Homerum de farina
 dicitur. Scribe: Καὶ τῆς τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν. Vels
 Καὶ τῆ τροφῆ δὲ τῆ καθ' ἡμ. VIII.: Ζωμὸν δὲ ταύτη μέ-
 λανα μηχανώμεθα. ταύτη, nempe μαζαε, non, ut Dalec.,
eodem die. Mazam candidam in jus nigrum intingebant,
 cujus etiam M. Tullius meminit. Sed mirum, juri nigro
 aliud potius opponi, quam jus album. Nam de maza item
 sequens versiculus est exponendus, nisi referre volumus
 ad oculorum ὑπογραφάς: nigro enim inficiebant sibi eam
 partem, quae formosae volebant videri. Notabis, δουσσο-
 ποιὸν χρώμα nigrum dici hoc versu, Τὸ καλὸν δὲ χρώμα
 τῷ δουσσοποιῷ χρώζομεν, cum proprie omnis suavis color,
 ut Latini loquuntur, δουσσοποιός appelletur. XI. scripsi-
 mus, ut erat in membranis: Τὸ δ' ὄψον εἰάν μὴ-θέρμον ἦ

διασύρομεν. *Obsonium nisi calidum arronatū, vituperamus.* Sic etiam in epitome. Vulgo Τὸ δ' ὄλον. Unde fecit Dalec. Τὸν δῆλον. Non inepta quidem conjectura, sed quae veritati non debeat facere praejudicium. Quanto pere ferventes cibos expetierint veteres, admonuimus l. I. c. 6. Si ὄψον velis piscem interpretari, non pugnabo. XIII.: Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν. Abyrtaca Persici inventi cibus erat, quem acrimonia commendabat. Theopompus: Ἦξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἐνθα καρδάμων Πλίστων ποιῆται καὶ πράσων ἀβυρτάκη. Huic affinis fuit alius
p. 238. cibus, quem νεοδαρτην vocabant. Hesychius scribit, esse ἔδωμά τι ἀβυρτακῶδες. Nec ἀβυρτάκη solum legas, sed etiam ἀβύρτακος, ut apud Polyaeum l. IV. ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι dixit comicus pro ἐπιμαίνεσθαι ταῖς ἀβ., quod usitatus est. *Perdite amare et cum furore experere.* Contrarium est in superiore versu ἐκπιτίζομεν, quod mutant male in ἐπιτίζομεν. ἐκπιτίζομεν est lente et cum fastidio bibimus quasi pitissantes, vel degustare experiendi gratia vix sustinemus. Hoc enim est *pitissare*, ut notum ex Terentio. Sequitur: Εὐθυκλῆς δ' ἐν Ἀσώτῃ ἢ Ἐπισολῇ. Ita scribi recte, probat Suidas, qui loci huius meminit. Paucissimas ediderat fabulas: unicam invenio praeter istam. Laudatur enim in *Atlanta* a paroemiographis in proverbio βῆς ἑβδομος. Apud Pollucem l. VI. c. 37. fortasse scribendum: καὶ ἡμίκακον εἰς Εὐθυκλῆς λέγει καὶ Σοφοκλῆς. Nam quis ille Euclides, quem nominat vulgata ejus loci lectio? *Afotum* vel *Afotos* plures Graeci comici docuerant: etiam e Latinis Ennius atque Caecilius. Cujus poëtae itemque Afranii *Epistolam* quoque laudant Festus, Priscianus, Nonius. ἔψυχον mox scribi jusseram, non ἔψυχρον. Operarum error est et quod sequitur: — Λύσιππος ἐν Βάκχοις, pro Βάκχαις. Lysippi Bacchas ex Athenaei l. III. et VIII. nominat Suidas. Pollux quoque meminit l. VII. c. 17. C. autem II. ejusd. l. scribe sic istum Lysippi versum: Ἐπιγνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας. Non, ut editum est, θειάσας. Nam Pollux hoc testimonio probare voluit, sulphuris aliquem fuisse usum in officinis fullonum. A θειῶν vero, quod sulphur significat, non dicitur θειάζειν, sed θειοῦν. Elegantissime autem Lysippus eum, qui aliena inventa interpolet ceu vestem obsoletam, fulloni comparat. Corrupti sunt et Hesychii codices in mentione hujus poëtae, quo loco vocem βῆδιος explicat. παρὰ Λυσίππῳ, αἰε, τὸ ὄμμα. Scribe τὸ ὄνομα. Poëtae ver-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT TRICESIMUM SEPTIMUM.

Ζωμῆ κεχημένος. *Antiphonis drama* Bombylius, πέταχον, poculi genus. χεβρόδλαψος, *edulium Syrorum*. Sanchoniathon et Mochus, *scriptores Tyrii*. μυσίλη. Nicophon, Nicophron et Nicocharēs, ποῖται. *Fabula* Χειρογάζορες et Ἐγχειρογάζορες. κορύζασθαι et κοκκύζασθαι. *Antiphonis Antea*. χόνδρος. ροφήματα.

In versu III. Asii, vetustissimi poëtae, Ἄκλητος, Ζωμῆ κεχημένος, invocatus, jusculi exens, nescio, quid legerit vir doctus, qui vertit *jusculum Jotrsi*. Nostra lectio verissima est. Homerus: κομιδῆς κεχημένος. Ac videtur mendici descriptionem Homericam Ὀδ. ρ. esse imitatus: Homero enim juniorem puto Asium cum Eustathio. Sequitur: Ἀντιφάνης μνημονεύει ἐν Βομβυλίῳ. Bombylium vocabant genus poculi, de quo diximus alio loco. Inde huic fabulae nomen videtur inditum ob frequentem bombylii in ea mentionem. Pollux tamen l. X. c. 46. Antiphānem laudat ἐν Βομβυλίῳ. Utrum id sit diversae fabulae nomen, an hujus nostrae, pronuntiare non aſſim. Emenda versum istum Alexidis, Ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ πενταδράχμῳ τινί, et scribe, Ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ πετάχμῳ τινί. Vulgatam scripturam lex metri clamat corruptam. Nostrae emendationis auctor et fundus Athenaeus ipse, qui l. XI. nos huc rejicit, et sic scripsisse p. 240. affirmat. Media in hac voce corripitur, ut prior in τέχνη. Ait deinceps: Ἐξῆς ἐπισηνέχθη πλακῆς ἐκ γάλακτος, ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Dalecampius sustulit hinc vocem ἰτρίων, et scripsit σησάμυς. Quam emendationem neque epitome, neque veteres codices admittunt: verum haec faciente numine ad l. XIV. χεβρόδλαψος quodnam edulium in idiomate Syrorum appellaretur, vellem Athenaeus explicuisset. Vox est ex pluribus composita. Olim scribebam χεβροδάλα, ὄψις πατρίς· ut minutalis aut farcinis genus ea voce significetur. Tale quid Syri intelligunt vocabulo ܚܒܪܘܕܠܐ, cujus origo a ܚܒܘ. Hebraeorum magistri volunt esse ὑπότριμμα quoddam ex carnibus et ovis. ܚܘܐ autem λεπτόν significat. Sed hoc divinare est, quo non aspiramus nos: neque unquam pudebit fateri, ea nescire, quae nescimus. At quinam sunt isti historiae Phoeniciae scriptores genere Tyrii, de quibus

Cynulcus Ulpianum compellans? πλὴν εἰ μὴ παρὰ τοῖς ταῖς Φοινικικὰ (ita scribendum, non Φοινικὰ) συγγεγραφοῖσι, Σενιαίθωνι καὶ Μωχῶ, τοῖς σοῖς πολίταις. Enimvero peregrinus fit in rep. literarum oportet, qui neget, pro Σενιαίθωνι scribendum esse Σαγχωνιαθωνι. Hujus antiquissimi historici meminerunt multis locis Philo, Josephus, Eusebius, Porphyrius, alii. Berytium quidam illum appellant, ut Porphyrius: alii Tyrium, ut Athenaeus. Suidas: Σαγχωνιάθων, Τύριος Φιλόσοφος, (ἔγραψε) Πάτριξ Τυρίων τῆ Φοινίκων διαλέκτῳ. Sanchoniaton, Tyrius philosophus, scripsit Tyriorum Originem lingua Phoenicium. Mochum nominat inter auctores rerum Phoeniciarum Tatianus extr. h, cujus locum operae est adscribere. Γεγύνασι παρὰ τοῖς Φοίνιξι τρεῖς ἄνδρες, Θεόδοτος, Ὑψικράτης, Μωχος. τῶν τὰς βίβλους εἰς Ἑλληνίδα κατέταξε Φωνὴν Χαῖτος, ὁ τὰς βίβλους τῶν φιλοσόφων ἐπ' ἀκριβὲς πραγματευσάμενος. Meminit Mochi hujus etiam Eusebius in Προπαρ. Emendavimus moch: δότα, ἔφη, μυσίλην· ἢ γὰρ ἂν εἴποιμι μύτρον. Legebatur prius μυσιλήνη· claro ac manifesto mendo, si attendissent interpretes. Utebantur interdum veteres cavo pane ad jusculi haustum aut pultis. μυσίλην vocabant et panem illum, et alia in similem usum parata instrumenta. Lege Pollucem l. VI. c. 12. et scholia Aristophanis in Equites: nam inde dixit comicus μυσιλλᾶσθαι ἀμφοῖν χεροῖν, haurire ambabus manibus. Ecce iterum similem errorem ex eadem causa, quae μυσιλήνη repererat nobis. Sequitur enim: καὶ ὡς τὸ πέπεριον ὀνομάσαντα παρέθῃ; Scribendum πέπερι, inducta syllaba, quae perperam geminata est. Nicandri versus, quem respicit, exstat l. II.: Πολλάκι δ' ἢ πέπερι κόψας νέον, ἢ ἀπὸ Μήδων Κάρδαμον. In III. versu Nicandri malo scribi χλιδρα μὲν ἐκτριψείας. Quid sit χλιδρον, disputamus l. IV. Per i autem scribi semper debere hoc nomen, non per υ ψιλόν, districte admonent nos γραμματικῶν παιδῶς. Scribe deinde, ac versum unum ex membranis adjice: Ζωμόν δὲ βρομέοντα κατάντλασον αὐτὸν ἀπ' αὐτῆ Ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερζῆ· πνίγῃ δὲ πῶμα Ἀμφιβαλόν. Horum verborum interpretationem Athenaeus in erudita periphrafi Nicandri versuum, quae statim sequitur, non praetermisit. Postremum versum, Ἡρέμα δ' ἐν χλιάων πολλοῖς ἐκδαίνεο μύτροις, ita corrige: Ἡρέμα δὲ χλιαρόν (vel λιάρον, ut in epit.) πολλοῖς ἐξάίρειο μύτροις. Confer cum Athenaei paraphrasi. Sequitur non longe: λέγει Νικοφῶν, ὁ τῆς

ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητῆς, ἐν τοῖς Χειρογράφου. Sic et l. IX. ac l. XIII. fabulae istius auctor *Nicorbron* Athenaeo nominatur. Etiam Harpocration in *κορδακισμός* et Pollux l. IV. c. 7. atque aliis locis *Nicorbrontem* veteris comediae poetam agnoscunt auctorem. Aristophanis scholiastes ipsum *Nicorbrontem*, at fabulam illius *Χειρογράφων γένναν* nuncupat. Suidae tamen *Νικόφρων* dicitur hic comicus, non solum in ea voce, sed et aliis in locis: drama vero Ἐγχειρογράφοι. Similiter *Πανός γονάς* et *Pandoram Nicorbron* tribuit idem non semel: Athenaeus, comici interpretes ad *Aves*, Pollux l. VII. c. 10. et l. X. c. 34. *Nicorbron*. Scribit autem Suidas, *Nicocharem*, alium comicum, et ipsum *Χειρογράφου* edidisse, quod confirmat poster, qui l. XIV. et *Nicocharem* et hanc illius fabulam nominat. In ecloge *Nicorbron* restituumus ex epitonia *ἐγκριδοπωλαίς*. *ἐγκρίδας* de genere sunt placentarum. Quando ait Aemilianus *βέλομυλί σε δίκτην ἀλεκτρούνοσ ἐμφορηθέντα τῷ χόνδρσ κορύξασθαι*, censeo, scribendam esse *κοκκύξασθαι*, *cipere*. At *κορύξασθαι* est *certare*: quod parum convenit huic loco. De gallo gallinaceo fere usurpant Attici verbum *ἄδειν* aut *κοκκύζειν*, quod ab interprete comici alibi exponitur *δίκτην ἀλεκτρούνοσ βαῖν*. Hic p.242. simpliciter pro *λέγειν* capitur, ut declarant sequentia: *καὶ διδάσκαι ἡμᾶσ* etc. Ait: *Ἀντιφάνησ παρατιθέμενοσ ἐξ Ἀνταίας*. L. XII. laudatur *Antiphanes ἐν Ἀνταίω*. Suspicio, non aliter hic esse scribendum: nihil statuo tamen. III. versum illorum, qui ex fabula afferuntur, ita concipe, posita majore distinctione in secundi fine: *Οὐ Θεσσαλικὸν τὸν χρῆσὸν εἶναι φασὶ δέ;* Duorum, qui hic loquuntur, dixerat alter, se habere *chondrum Megaricum*: alter subicit, mirari se, quod non *Thessalicum* potius emerit, qui optimus cluat. Sequentium verborum sententia est imperfecta. Ea autem, nisi menda subest gravior, ita scribenda: *Τῆσ Φοινίκησ σελίδαλισ ἐκ πολλῆσ σφόδρ' ἐξ—πτημένη.* Testimonio Aristophanis, quo probatur, *χόνδρον* veteres posuisse pro *sorbitione*, addi potest ex Hippocratis *Περὶ παθῶν* libro: *ροφήματα δὲ ἐν ταῖσι νέσοισιν ἄπασι δίδοναι, ἢ πτισάνην, ἢ κέγχρον, ἢ ἄλητον, ἢ χόνδρον*. Idem sapiens alibi *χόνδρσ ροφητῷ* mentionem facit. Dixerunt autem Graeci *ροφήματα*, quae nostri hodie *rotages espris*. Theophrastus in l. de igne ab aquis separat *ροφήματα* hoc discrimine, quod sint *σωματωδέεσρα καὶ παχύτερα*. Libro huic finem imponit auctor: *Ἐχέτω τέλος ἡδὲ ἡ βίβλοσ*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

Argumentum libri quarti, quinti et sexti. Caranus Macedo. Hippolochus et Lynceus discipuli Theophrasti. προπίνειν et αντιπροπίνειν. ελεγγίς. Panaria veterum. γύργαθος, reticulum. ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα, item πλεκτά, ἐλεφάντινα. Chytri, festum Atheniense. οἱ καὶ τοῖς χύτροις λειτουργήσαντες. λειτουργεῖν δὲ βιβλιονίβυς. σκληροπαῖκται.

Exhausta materia universa gustationum, supererat, ut ad coenam ipsam convivator nos deduceret: quod tamen ab eo factum non est. Nam ad ciborum historiam non est rediturus ante librum VII., ubi pisces enumerantur, qui fuerunt coenae legitimae caput. Liber ille ita incipit: Ἐπιτελεμένε δ' ἤδη τὸ δείπνε. Conferri debent cum istis verbis, quae scripta sunt extr. l. III.: ἐχέτω τέλος ἡδὲ ἡ βίβλος, ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων. **P. 243.** ἔχουσα τὴν καταστροφὴν· ἀρχὴν γὰρ τὸ δείπνε ἀπὸ τῶν ἐξῆς ποιησόμεθα. IV. liber, V. et VI. varios sermones continent, habitos a convivis, dum post gustationem expectatur coena. Initio istius narrat deipnosopista, qua magnificentia Caranus Macedo nuptiarum suarum solemnities celebravit. Hujus historiae auctor Hippole-

chus Macedo in ea epistola, quam scripserat ad Lynceum Samium, aequalem suum et studiorum in Theophr. schola consortem. Ait enim de Hippolochō, fuisse illum Theophrasti discipulum: libro autem superiore de Lynceō idem dictum est. συμπεριφέρουσθαι δάλπνω quid sit, exposuimus infra c. XXV. Frustra sunt, qui ista verba, τὰ ὅμοια κἀκείνῃ ἀντιπροπίνοντος αὐτῷ, de mendo habent suspecta: sunt enim Κρότωνος ὑγιέσερα, quod aiunt. προπίναν proprie est praebibere et alteri calicem porrigere. Sed poni solet ἀπλῶς pro tradere, praebere, et, ut scribit Pindari scholiastes ad VII. od. Ol., ἀντὶ τῆ χαρίζεσθαι. Joannes Chryst. in περὶ ἠπιότητος oratione: τοῖς ἀξίοις ἀπωλείας σωτηρίαν ἐπιπροπίνειν. Hinc apud summum oratorem προπίνειν τὴν Ἑλλάδα, et προπίνειν τὴν ἐλευθερίαν, tradere rei proditorem. L. super. dicebat Cynulcus, se Ulpiano προπίνειν Φιλοτησίαν, cum illi veterum testimonia suggereret, quorum erat cupidissimus. Similiter ait hoc loco, ἀντιπροπίνειν τὰ ὅμοια Lynceum Hippolochō, cum ejusdem argumenti literas ad eum daret. Miror autem, si recte habet, quod paulo post scriptum est, οἱ μὲν συγκαλημένοι ἄνδρες ἦσαν εἴκοσι, conviviae erant homines viginti, qua ratione quove jure inter πολυανθρώπους εὐωχίας censeatur infra hoc convivium. Suspicio nobis est, excidisse literam unam, necessario restituendam hoc modo: ρ' καὶ εἴκοσι. C et viginti. Certe non est numerus editus pro caetera magnificentia. Et erat Caranus sponsus nec tenuis census nec plebeji sanguinis: sponsa vero Proteae illius filia fuit, ut arbitror, cujus originem et nobilitatem commemorat aliquanto post Hippolochus. Nam quorsum illa de Protea, si ad sponsae genus indicandum non pertineant? Hippolochi narrationem non integram huc transtulit auctor: sed summa tantum, ut ait, illius capita, quae tamen ipsa non sine noxa ad nos pervenisse, vel hoc mihi persuadet. Scribo autem ἐδόθησαν Φιάλαι ἀργυραῖ ἐκάσῳ μία δωρεάν· non δωρεά. Sic melius MSS. Sequitur: προσεφαναΐθη δὲ καὶ ἕκαστος, πρὶν εἰσαλθεῖν, εὐσγγίδι χρυσῷ. Quodnam fuerit coronamenti genus εὐσγγίς, explicamus l. XV. Hippolochus εἴφανον appellat non multo post: ἐπὶ πᾶσι τε χρυσαῖ εὐσγγίδας, ὅλην ἴσχι τῷ πρώτῳ εἴφανῳ. ἀφθονία σεσωρευμένη Hippolochō, quae Plauto *stivices ratinatum*. Mox scribendum τοῖς κατόπιν διεδίδα καὶ πᾶσι· non autem πᾶσι. Sicut paulo post ἐπεδάκκαμεν καὶ ταῦτα τοῖς δέλοις. De hoc more veterum multa olim ad Theophr. diximus. Lego deinde: ἐπὶ

πλειστον ἐπινεν ἤν γάρ π., vel: ἐπινε πλειστον ἤν γ. π., re-
 p. 244. stituta in suum locum voce ἐπινεν, quae abesse non potest
 sine perniciose sententiae: et si ne in membranis quidem
 aliter. Non damno editam lectionem in istis: Ἡδὴ δὲ
 ἡμῶν ἡδέως ἀπηλλοτριωμένων τῆ σωφρονεῖν, cum jam esset
 bona mens a nobis alienata. Sed neque manu exaratam
 improbo, ἀπηλλαγμένων τῆ σωφρονεῖν. Quasi esset istis
 strenuis potioribus oneri ac molestiae mens recta, vel po-
 tius pudori. Diriuscula transpositio in istis videtur: ἐμοὶ
 μὲν γυμναὶ δοκῶ. Mollius sonat scripta lectio: ἐμοὶ μὲν
 δοκῶ, γυμναί. Sequitur: πῖναξ ἀργυρῆς ἐπὶ πάχος ἐκ
 ὀλίγου περίχρυσος ὄσος, ὥς δέξασθαι μέγας χοίρου. Vi-
 detur scribendum περίχρυσος ὄλος, τοσῶτος, ὥς δέξ.
 Alibi docebamus, panaria veterum et Graecorum et Ro-
 manorum reticulato opere solita fieri: quare etiam Hora-
 tio et Juvenali *reticulum* appellari vas illud, in quo vae-
 nales panes ad mercatum deferebantur: Theophr. aliis-
 que Graecis γυργάθους. Hoc nunc repetimus, ut expli-
 cemus ista Hippolochi: καλεῦναι ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλε-
 φαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι, dari iussit panaria plexa e
 loris elephantiinis. Reticulati operis clarum argumentum
 vox πεπλεγμένα. Lora elephantiina fortasse aliquis capiat
 de corio elephanti. Sed ἱμάντας arbitror appellare Hip-
 polochum virgas subtiles ex ebore, quibus ceu vimine
 utebantur in contexendis panariis istis. Ita exponendum
 esse, declarat, quod sequitur de panariis argenteis. Nam
 quae ista argentea praecesserunt, erant dubio procul ebo-
 rea. Atque haec sunt, quae postea vocantur πλεχτὰ
 ἐλεφάντινα. Interpretibus, qui ex eboris ramentis con-
 fici posse canistra arbitrati sunt, difficile, credo, non
 erat, quod inter ἀδύνατα omnes mortales omnium aevo-
 rum habuerunt, funem ex arena nectere, ut est verbum
 vetus. Legunt vero interpretes ὡς καὶ τῶν δοθέντων ἡμῖν
 ἀνασσαγμένων. Nos omnium membranarum lectionem re-
 stituimus, ἀνασσασμένων, id est, quae nobis servarentur, quae
 mensae fuerant apposita. Ideo n. sportulas afferri iusserat Ca-
 ranus, ut in eas convivae congererent, quicquid domum
 ad se vellent auferri. Ait deinceps: ἐπεισβάλλουσιν ἡμῖν
 οἱ καὶ τοῖς Χύτροις τοῖς Ἀθήνησι λειτουργήσαντες. Prae-
 stantiam histrionum sive τῶν Διονύσια τεχνιτῶν his verbis
 significari, non est obscurum. Quare ita verte: ingre-
 diuntur nostrum triclinium histriones, digni, qui vel Athe-
 nis per Chytorum solemnia producerentur. Non est da-
 bium, festum Atheniensium Chytros per multos scenicos

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐν Θήβη κατακείμενος ἀργυρᾷ. Nemo dubitabit, verum esse Θήκη. Mirum tamen, unde manarit edita lectio, quae in multis etiam antiquis habetur, Θήβη. Antiquissimi Graeci eam vocem a Syris mutuati, (תִּבְּת, *theba*, enim illi) videntur usurpasse pro sua. Hesychius certe agnoscit et interpretatur κιβώτιον. Graeci interpretes Exodi c. 2. Θίβην vel Θίβιν dixerunt: quae vox fuit b. Augustino incognita, ut ipse scripsit. Puto, alluisse eo Hesychium. Thebas inde nuncupatas a Cadmo Phoenice, non ignorant, qui alia multa tractus illius nomina ad suam originem facile revocari posse animadverterint. At Rabbinii vice versa Graecum Θήκη suum usu fecerunt: nam illis תִּבְּת aut תִּבְּתִית pro theca non infrequens. Ait: τὰ δὲ τοῖς θεράπυσιν ἀποδοῦκαμεν. Malim ἐπίδοῦκαμεν. Nam ἀποδοῦναι sententiae non convenit. Jam dixit: ἐπιδῶκαμεν ἓν καὶ ταῦτα τοῖς δούλοις. Paulo ante verbo διαδοῦναι usus est in ea sententia. Ait: αἰταῖ σκύφον χοαῖον. *Scyrbum roscit, qui congiium caperet.* Haec priscorum MSS., haec Eustathii lectio: non, quod visum interpretibus, χρυσῆν. Ait: ἐφ' οἷς λεχθεῖσιν οἱ δ' ἑννέα πάντας ἀνέσαν. Eleganter Homeri verba sententiae suae accommodat. Ἰλ. η.: Ὡς νεῖκεσσ' ὁ γέρων, οἱ δ' ἑννέα πάντας ἀνέσαν. Si verum est, convivae non fuisse plures viginti, putem, scripsisse Athenaeum: οἱ δ' ἑννέα καὶ δέκα πάντας ἀνέσαν. Jam enim unus ex eo numero exemptus erat, Proteas, de quo dictum est. Ait: μεθ' ἑς ὀρχηστρίδας δισκευασμένοι τρόπον Νηρηίδων. Hoeschelii epitome: τύπον Νηρηίδων. Fortassean non male. Ait: τῆ ποτῆ δὲ προϊόντος. Scribendum πότῃ: nam aliud ποτός, aliud πότος. Sic paulo post: καὶ ὁ Κάρανος ἄρξας πότῃ. Non, ut legitur, ποτῆ. Et μοχ ἀναπταννύσσι τὸν οἶκον verte *explicitur coenationem, vel aperiunt.* οἶκος est triclinium ipsum, ubi coenabant, vel in ea coenatione separata pars quaedam instar cellae. Etiam Latinis *oesi*, ut ad Theophrastum observabamus. Ait: καὶ ἀναπτασθεῖσῶν, θῆδες ἐφάνησαν λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμαίων, καὶ Ἐρατες, καὶ Ἀρτέμιδες, καὶ Πᾶνες. Vetus inventum est mechanicorum, parva molitione varias rerum species exhibere in loco eodem aut subjecto, et, ut loquitur auctor libri de mundo, παντοδαπὰς ἀποτελεῖν ἰδέας. Id totum peragebatur ope illius, quam Graeci σχαστηρίαν μηχανὴν appellant, designatam Hippolocho voce σχασθέντων. Auctor libri de mundo inter artis illius mirabilia cum neurospastarum solertiam refert, tum eo.

rum industriam, qui διὰ μιᾶς ὀργάνῃς σχασηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποταλέουσιν, quia astituta unius conversionis multa et varia pariter administrant. Sic interpretatur Apulejus. Sed non habent, opinor, Latini propriam vocem, qua exprimant Graecam σχασηρία, quae et χασηρία Hesychio dicitur. *Vertibulas* tamen Ausonius Latine nominat vel σχασηρίαν vel simile quid in elegantis oscillorum descriptione. *Harum, inquit, vertibularum variis coagmentis simulantur species mille formarum: elaborantur beluae, aut aper bestia: anser volans etc.* Petronius: *Larvam argenteam aeternis servus sic aptam, ut articuli ejus vertebraeque in omnem partem flecterentur.* Est autem, nisi fallor, σχασηρία mechanicis Graecis, quod nostris *spring*. Huic enim optime quadrat, quod tribuunt Graeci τῇ σχασηρίᾳ, continendi vim et impellendi aut laxandi, hoc est, motus et quietis quasi principium et incentivum. Ergo haec verba, σχασθέντων τῶν φράγματων λάβρα κατὰ μηχανάς, hoc significant, tabulata illa sive pluteos, qui objecti erant fabrefactis candelabris, quae postea apparuerunt, artificio ingenioso et mechanico fuisse remotos. *Φράγματα* appellat Hippolochus, quae Plato aptius in non dissimili narratione in. VII. de republ. παραφράγματα. *Erotes, Panes, Dianae et Mercurii* sunt lucernae vel candelabra ad similitudinem Cupidinis, Panis, Dianae et Mercurii elaborata. Etsi autem, quod hic commemoratur artificium, mirabile admodum nihil habuit: aliis tamen inventis subtilioribus ansam praebuit. Non enim dubium est, quin ab hoc principio ventum sit ad coenationes istas versatiles, quarum Seneca, Suetonius et Lampridius meminerunt. Porro autem p.247. fieri solitum olim, ut in nocturni luminis instrumentis artis suae peritiam ostenderent mechanici: cujus rei nobile exemplum suppeditat historia coenae illius, quam in Cilicia exhibuit Cleopatra Antonio, ut narrat Plutarchus: Huc etiam pertinet machinosa illa lucerna, quae ipsa sibi oleum ministrabat, teste Sozomeno l. I. Sigillis Cupidinum et Panum, quae ait Hippolochus lucernarum usum praebuisse, respondent simulacra juvenum heroicis temporibus, rudi adhuc seculo et incognitis lucernis, in angulis coenationum destitui solita, ut facem tenentes lu- cerent. Homerus de Phaeacibus canit: Χρύσειοι δ' ἀρα κῆραι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἔτασαν, αἰδομένας δαίδαις μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντας νύκτας μετὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Lucretius in opulentiae domus descriptione

poëtae locum non tam imitatus est, quam expressit prope verbatim, quod non observant illius interpretes: — *«κ-
 ρεα sunt juvenum simulacra per aedeis Lamprias igniferus
 manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut sup-
 peditentur.* Ait Hippolochus: *σύαγροι σιγύναις ἀργυραῖς
 διαπτερόνημένοι περιφέροντο ἐκάτω.* Nihil interest, si-
 ve *σιγύναις* scribas, si-
 ve *σιβύναις*, ut in epitoma. Venabu-
 lum ita vocant, telum *ὀλοσίδηρον*, aprorum venationibus
 aptum. De eo multa in commentario nostro de venatio-
 ne amphitheatrī. Caeterum hic locus superiorem no-
 stram de convivarum numero conjecturam labefactare
 nonnihil videtur. Nam ut cuique convivarum suus aper
 apponeretur, quod scribitur esse factum, 120. aprors
 in triclinium illatos oportuerit, si stat illa nostra emen-
 datio. Lector igitur eruditus statuatur, utrum duorum
 similis vero debeat videri: aut convivarum celebris adeo
 convivii tantam fuisse paucitatem, aut tantam aprorum
 copiam potuisse reperiri. De Mandrogene, urbicario
 mimo, adi l. XIV. Ille, inquit Hippolochus, *πολλὰς
 κατέρρηξεν ἡμῶν γέλασας, multa ridicula in nos effudit,
 vel, πολλὸς τῖς αὐτὸς a nobis expressit.* Sic melius, quam ut
 interpres, Ait: *σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων εὐδαιμο-
 νίζεις, τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκίαν.* Mallet *ἐαυτὸν εὐ-
 δαιμονίζεις.* Tu hoc uno te censes beatum, quod Athenis
 manens Theophrasti disputationes de proposito tibi audias.
 Mos summorum virorum fuit, Aristotelis et Theophrasti,
 discipulos exercere proposita ad defendendum aut oppu-
 gnandum quaestione aliqua, quae dicebatur e re *θέσις*.
 Constat autem, fuisse in illis disputationibus non mi-
 nus facundiae certamen, quam acuminis et *εὐρεσιλογίας*.
 Nihil enim simile erat earum contentiosarum *λογομαχίῶν*
 et, ut appellat Romanus sapiens, circumscriptionum,
 quibus hodie ad duritiem frontis infelix juvenus erudi-
 tur. Ideo dicebat Strabo l. XIII., solitos Theophrasti
 discipulos *θέσις ληκυθίζειν*, hoc est, *de re proposita ora-
 torio more disputare.* Ait: *θύμα καὶ εὐζωμια καὶ τὰς κα-
 ρ.248. λὰς ἐσθίων ἑρεπτάς.* Membranae: *καὶ εὐζωμον.* Erucae
 olim inter tenuiorum lautitias, aliquando etiam in beato-
 rum mensas, admittae: ut in Nasidieni coena apud Ho-
 ratium. *ἑρεπτοὶ* et *ἑρέμματα* operis pistoriū nomina
 sunt, a figura sic dicti, qua fingebantur. Eadem nomi-
 nis ratio est in ea, quam Latini *spiram* vocant: cujus
 fingendae modum habes apud Caton. c. 77.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

λῆς, plane damno. Planissime enim proba est lectio edita. Thracas poëta facit butyrophagos, cum in Graecia vix butyri adhuc esset usus cognitus, ut docemus alibi. p.249. Veteres cum alicujus cubiculi vellent magnitudinem indicare, dicebant: *τοὶ lectos capite*. Unde est appellatio tricliniorum, et οἴκων τετρακλίνων, ἑπτακλίνων, atque etiam εἰκοσακλίνων et τριακοντακλίνων. Eo allusit Anaxandrides: Τὺς δὲ λέβητας χαλκῆς εἶναι μείζους λάκκων δωδεκακλίνων. Proprie non λάκκοι, sed oeci dicuntur δωδεκάκλινοι, *lectos 12. capite*. Moris erat, ut, qui in conviviis ministrarent, alte cingerentur, quo essent expeditiores. Horatius: *puer alse cinctus acernam Gausape puer ureo mensam perterisit*. Ideo Anaxandrides: Αὐτὸν τὸ Κότυν περιζῶσθαι, ζῶμόν τε φέρειν ἐν χοῖ χρυσῇ. Scribo deinde τὰς ἴ ἀρμονίας μεταβάλλειν. Repetendum semper τὸ φασίν. Sensus est: Αἰὺν, Antigendam tibicinem, Argam cantorem et Cephisodotum citharam pulsantem ei convivio interfuisse, et cecinisse modo quidem Spartam amplis florentem choreis, modo Thebas septem portarum, mutato harmoniae genere. Errat Dalec., qui εὐρύχορον Σπάρτην mutat in εὐρύχωρον. Quo etiam modo scriptum invenimus in epitoma Hoescheliana. Perperam. Homericum est ejus urbis epithetum, ut: Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα Παλλάς Ἀθήνη Ὠλιχστο. De ea voce multa poëtae interpretes. De Spartanis choreis Plutarchus in Apophth. Apollo fatidicus in oraculo, quod refert Herodotus: Ὑμῖν δ', ὦ Σπάρτης οἰκῆτορες εὐρυχόροι. Lectio, quam edidimus, est prompta e membranis. Si libeat minimum ab ejus vestigiis recedere, scribam: τὸτ' αὖ ἐπὶ Θήβας τὰς ἀρμονίας μεταβάλλειν. Non censeo dubitandum, hanc esse veram lectionem. Cum autem et phiala et lepastra sui generis diversa pocula sint, ut didicimus ex l. XI., probem scribi Φιάλην τε καὶ λεπαστήν ποτίους, quam, ut editum est, Φιάλην τε λεπαστήν. Cum inter alia, quae dotis nomine accipit Iphicrates a rege Thracum, recenset comicus βολβῶν σιρὸν δωδεκάπηχυν, non absurde conjiciebamus, scribendum βολβῶν σιραίν. Et Dalec. in mentem venit hujus conjecturae: sed vir optimus perabsurde vertit *bulborum torquem*. Nos βολβῶν σιραίν interpretamur *lineam bulborum*: sicut dicitur Jurisconsultis *linea margaritarum*. Sic hodie caepas in forum deferunt ad instar catenae nexas invicem more fertorum, non autem transfixas, ut fit in unionibus. Alia olera in fasciculum colligata prostabant. Virgilius in

Moreto: *Vasiales olerum fasciis portabant in urbem.* Hieronymus consol. ad Pammachium: *mundane legumina, olerum fasciculos in ferventem ollam dejiciunt.* Ex istis verbis docemur, non solitos solvi istos fasciculos, sed, ut emebantur in olitorio foro, ita in ollam conjici. Ejus rei causam explicat Galenus, Erasistratum subsannans, quod in curatione cujusdam morbi scripsisset, εἶναι δὲ δέσματα, (de cichoreis loquitur) ὅπως εὐμετάθετα ἦ. Galeni verba sunt in l. de sect. venae contra Erasistrateos, qui erant Romae: ἄρ' ἐπινοεῖς, ἔτι δύνασθαι τινα ἐπιμαλῆστρον γράψαι τὰ μικρότατα τῆ μηδ', ὅτι χρὴ δεσμίδια ποιεῖν τῶν κίχωρίων, ὅπως εὐμετάθετα ἦ, σιωπήσαντες; εὐδήλην γὰρ, ὅτι τὰ λελυμένα εὐμετάθετα γίνονται. Videntur Graeci istos fasciculos ἐψάνας proprie appellasse. p 250. Hesychius: ἐψάσαι, αἱ τῶν λαχάνων δέσματα. Ita exponemus σειρὰν βολβῶν, si cui placeat emendatio. Sic minores aves vendebant in lineam digestas. Hesych.: τίλλοντες τὰ ὄρνεα καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλην, τὰ λεπτὰ ὄρμαθίζοντες. Nobis nunc perplacet, quod est editum et in omnibus codd. scriptum, σιρόν. σιρὸς est fovea in usum granarii vel apothecae cavata. Hesych. etiam πίσσον interpretatur, quia in doliis praeter vinum etiam alia servabant. Siros vocant auctores rei rusticae, Varro et Columella. Varro hoc amplius sironum in Thracia plurimum fuisse usum scribit. Cur igitur hic mutemus, ubi de rege Thraciae sermo est? At istud fortasse mutandum: τῶν δ' ἔσαι πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον. Praecedat γάμος. Itaque scribendum σεμνότερος et λαμπρότερος. Nisi malimus πρὸς τὸ σημαινόμενον referre: nempe δαῖπνον. Quod verum censeo. δεσπόσυνοι sunt *beriles filii*, non *berii*. Scio, grammaticos veteres δεσποσύνης et δεσποτίης interpretari *vernas*. Sed pro herili filio accipi, non obscuro testimonio docemus. Appianus l. IV. bell. civil.: ἕτερος ἀπαλεύθερος τάφου δεσπότη Φυλάσσαν τὸν δεσπόσυνον προγραφέντα ἐφύλασσαν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τῆ πατρός. Additur: ἢ σμύρνης καὶ Συρίας ὄσμαί. Scribe cum epit. σμύρνης Συρίας. In eadem μοχ κολλίμων pro χαλίμων. Et πολυποδίων, non πολυποδαίων, quod aliud sit, et sententiam faciat imperfectam. Scribe: λαθύρον, ἄχρον, δολίχων, μέλιτος. Leguminum nomina sunt ἄχρος et δολίχος. At ἄχρος aliud significat. Idem liber Θυνηίδας ἐφθαί scribit pro ὄπταί. In extremo hujus eclogae inest jocus comicus, cum ait poeta: γέρας, τρετὶ (καλίμῳ ἢ τρετ.) τῆ χάσκοντος διαταναμένη δια

τῆ πρῶτῃ καὶ τῶν πλευρῶν διακόψαι τὸ μέτωπον. Jocus, inquam, est in hominem muliebris patientiae. Graeci impudicos vocabant εὐρυπράκτες vel λακκοπράκτους. Hoc vult, gruem illam adeo longum habuisse rostrum, ut, si per anum immittatur impudici illius, quem digito indicabat histrio, qui ista pronuntiabat, ad latera usque penetrare, et frontem ipsam tundendo perforare queat. Insigniter εὐρίπρωκτον voluit significare et morbo nefando prae caeteris infamem.

CAPUT QUARTUM.

Ἀηδία Ἀττική. ἢ ἐν Ἄσει παρασκευή. *Cochylas* βληχανώδης, βληχώδης, βλιχώδης. *Ionicus* πλέταξ ὑποσάσεις ποιῶν, ὑποβινητιῶντα εἰ πασχητιῶντα βρώματα. τὰ εἰς ἀνασόμωσιν. *Philemonis* Μετιῶν ἢ Ζωμίον. *Aristophanis fabula* Ἀνάγυρος, ἢ Ἀνάργυρος εἰ Ἀγῆρας. *Epilyci comici* Καραλίσκος. παραμασήτης εἰ παραμασύντης. Βαυκίζεσθαι τὰ λευκά, εἰ δὲ *baucidibus quaedam*. συμφορῶν εἰσορῶν. *Theodectes adiutor Euripidis*.

In iis versibus, qui ex Lyncei Samii Centauro afferuntur, non capio ista: — ἀηδία γὰρ εἰν Ἀττική, Ὡσπερ ξωνική. Scribo, ut intelligam: Ὡς παρ ξένοις γὰρ. *Victus* p.251. *Aiticus*, inquit, non placeat, nobis saltem peregrinis. In responso Hegesandri scribit eclogarius τῆς ἐν Ἄσει διασκευῆς. Malo tamen παρασκευῆς. Ea voce intelligitur, quicquid in coenam solitum apponi ab Atheniensibus. Quartum versum ex *Apolirisa* Diphili ita corrige: — — τί δὲ Τῆτ' εἰς πρὸς σε τὸν μάγειρον; τῆς τέχνης Ἠγεμονία τίς εἰν αὕτη γ', ὦ πάτερ, Τὸ τῶν ἐδομένων τὰ εἴματα προιδέσθαι. Eadem sententia apud Martialem: *Non satis est ars sola cocco: servire paratum Nolo: cocus domini debet habere gulam.* Posidippus: Καὶ τὰ εἴματα γίνωσκε τῶν πεκλημένων. Ὡσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια, τῆς τέχνης πέραις Τῆτ' εἰν, αἶν αὖ προδράμης πρὸς τὸ εἶμα. XII. versum ita concipe: Ἀψινθίῳ σφι δεῦσον, ὅσα γ' αἶν παρατιθῆς. Ultimum vero sic: Πάντες βληχώδεις εἰσὶ καὶ μετοὶ λείπης.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

fessum; cui malo ut medicina fiat, aperiendi sunt occlusi
 meatus. Fit autem hoc vel cibus succi subtilis, cujus-
 modi sunt illa, quae Plutarcho appellari λεπτά καὶ τομά
 dicebamus l. II. c. 17., vel pharmacis ejusdem facultatis.
 Lege Galeum de comp. medic. κατὰ τόπον l. VIII. Lau-
 datur deinceps Philemo comicus ἐν Μαιτιόντι ἢ Ζωμῷ.
 Non displiceat nobis, quod doctis quibusdam placet, Μα-
 Σύοντι. Aliter tamen etiam l. VIII. Cicadas veteribus
 fuisse esitatas, et observat hic Athenaeus, et nos proba-
 vimus l. II. c. 16. In eam rem citatur deipnosophistae
 Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω. Observare licet, veterum comi-
 corum plerasque fabulas ab Atticis populis esse denomi-
 natas. Idem de hac comoedia videtur sentiendum: nam
 Anagyris appellabatur tribus Erechtheidis pagus quidam.
 Quanquam non Ἀνάγυρος, sed Ἀναγυρῆς fuit illi δήμος
 verum nomen. ut dicebamus l. II. c. 11. Memini tamen
 reperire alibi scriptum Ἀναργύρω, cui scripturae favet lo-
 cus Pollucis l. IX., ubi scriptum corrupte Ἀριστοφάνης ἐν
 τῷ ἐν Ἀργύρω pro ἐν τῷ Ἀναργύρω. Alibi apud eundem
 Pollucem illo ipso libro citatur Aristophanes ἐν Ἀγύρω.
 Certum est, locum esse corruptum. Sed quomodo emendabi-
 mus? An ἐν Ἀναγύρω, ut aliquot locis scriptum in Athenaei
 codd.? An ἐν Ἀγύρω, ut in l. XIV.? Verum est Ἀναγύρω,
 nisi fallor: nam et apud Pollucem ita scribitur l. X. c. 12.
 et c. 13. bis, item c. 21. et c. 25. Obscurus poeta est Epily-
 cus, cujus fabulam Κοραλίσκον laudat mox auctor. Κοραλί-
 σκον vocat Suidas per o parvum. Κοραλίσκος est ad *descenti-*
lus, ut interpretatur Hesychius. Similis inscriptio earum
 fabularum, quibus Παιδίον fuit index, ut dicebamus l. super.
 E Nicandri subjectis versibus tertium melioribus ingeniis sa-
 nandum relinquimus. Libri omnes corruptissimi, in quibus
 pro καύκωσον scriptum Θαῦκωνον vel ἄηυ καῶον. Ne in sequenti-
 bus quidem versibus omnia praestabo integra. In ultimo sal-
 tem ἄρυσαι scribendum, non ἄμυσαι. Ησσυρι e vasculo,
 quod σταμνίον modo appellavit. Destituunt nos libri
 etiam in sequentibus versibus Diphili vel Sofippi. Alexi-
 dis Τarentini nominantur et Polluci l. X. c. 13. παραμα-
 σύντης in ejus versibus exponitur de parasito. L. VI. πα-
 ραμασήτης scriptum ex eodem poeta: quod videtur ἀνα-
 λογιώτερον, nam μασᾶσθαι dicimus. Sed utrumque dixe-
 runt Graeci. Hesychius: μασύντης, παράσιτος. Penul-
 timus versus ita scribitur: Κανκιζόμενον τὰ λευκά, τὸν
 ἔβαλλον ἔ' ἄμα. Scio, κανκίς reperiri pro βαυκίς: hic
 tamen Βαυκίζόμενον scribi malim. Hesychius, ubi docuit,

βαυκίζεσθαι usurpari pro θρύπτεσθαι, subjicit haec: βαυ- p.253.
 κιζόμενον, τρυφερόν καὶ ὠραϊστὴν. Videtur optimus ille
 grammaticus hunc ipsum Alexidis locum ante oculos ha-
 buisse, cum haec scriberet. Est igitur βαυκίζεσθαι τὰ
 λευκὰ per lasciviam ostentare baucidas (id calceamenti ge-
 nus) albas. Baucides fere crocei coloris erant, ut scribit
 Pollux. Hic ostentator ineptus albas gestabat, easque
 inter saltandum subinde ostentabat. Homo stultus multis
 nominibus! Nam in totum ineptae ad saltandum erant
 baucides, non minus quam illae, quae hodie nobis a fu-
 bere, id est ἀπὸ τῆς Φελλῆς, appellantur παντοφῆλαι. Bau-
 cidibus solitum suber suppingi, (vel quia hibernum erat
 hoc calceamenti genus, vel quia a mulierculis gestabatur,
 quae mendacio staturam irent adjutum,) declarat incerti
 ποιητῆς versiculus apud veteres magistros: Ὁ Φελλὸς ἐν
 ταῖς κακίαις ἐγκεκῆττυται. Verum haec alio loco melius
 et uberius. Posterius hemistichium ad incitas rededit nos
 saepe. Membranae nos destituunt. Breviator hunc ver-
 sum circumscripsi sit, reliquos omnes describens. Causam
 diximus jam multoties. Scribo τὸ νάβλον εἰς ἅμα. Vide-
 tur ineptius hic inter saltandum calceos ostentasse et na-
 blum, quod manibus tenebat. Paene praetermiseram ad-
 monere de gravissimis mendis, quae versum IV. et V. de-
 formant. Sic enim legitur: συμφορὰν λέγεις, ἅρ' ἂν Φαί-
 νης ἂν, εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἅφνω. Quis ista intelligit?
 Nemo, hercule, nemo. Lego planissima et certissima sen-
 tentia: συμφορὰν σὲ γ' εἰσορᾷν Φαίης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελ-
 θὼν ἅφνω. Eleganter συμφορὰν ὄρᾷν de re molesta, et
 quam videas ingratis. Paulo aliter apud Sophoclem θά-
 νατος τάδ' ἀκύνει, et similia. A libris est τὸ Φαίης pro
 Φαίνης. Caetera ab ingenio. De Theodecte versus est
 Antiphanis: Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ. Hoc
 est, qui Euripidi fabulas suas componere aggressuro sum-
 ma capita describit, et primam faciem tragoediae delineat.
 Locum ex Alexidis Ἰσοστοσίῳ ita concipe: Ἀπὸ συμβολῶν
 ἔπινον, ὀρχεῖσθαι μῖνον βλέποντες, ἄλλο δ' ἔδέν. ἔψων
 ὀνόματα καὶ σιτίων ἔχοντες, οἶον Κάραβος, Καὶ Κωβίς,
 καὶ Σαμίδαλις. Interpres pro βλέποντες legit θέλοντες.
 Non video, cur necessum sit mutare. At οἶον in tertio
 versu pro ὄψων necessario rescripsimus.

CAPUT QUINTUM.

*Percurritur elegans parodia Matronis. Βορρασμοὶ εἰ
βορρασαὶ ἀπὸ Αἰθηνιenses. ἕρᾶνός ὀπτανιάων.
ὄσμυλοι εἰ ὄσμύλια. χονδροφυῆς. παλάμη ἐπο-
ρέχθην. Λαγα τοσαεα υβιενibus incognita. Multa
alia obiter observantur: multa emendantur.*

Multum Athenaeo debemus, qui Matronis parodiam nobis conservavit descriptam isto loco. Carmen est et ingeniosum et leporis ac venustatis plenissimum. Merebatur profecto ejus venustas, ut plus paulo operae in il-
p.254. lius interpretatione viri docti sumerent. Tirones, quibus est otium, si me audient, singula hujus parodiae cum Homericis fonte, unde sunt derivata, contendunt. Suave erit ac jucundum considerare, qua dexteritate sententias poëtae in diversissimum sensum Matro hic detorserit. Multa item eruditissimi Dalecampii παραρρηνύματα nullo negotio et animadvertent et corrigent. Utriusque exemplum esto hoc, a nobis raptim et properanter editum: festinamus enim ad alia, neque recentes nunc sumus ab Homeri lectione, in quo tamen totius negotii hujus cardo versatur. Primus versus, Δαίτνά μοι ἔνεπε, Μῆσα, πολύτροφα καὶ μάλα πολλὰ, quod nemo non videt, ex isto factus est, Ἄνδρα μοι ἔνεπε, Μῆσα, πολύτροπον, ἐς μάλα πολλὰ. Proximus, Ἄ Ξενοκλῆς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις δαίπνισεν ἡμᾶς, totus est Matronis, nisi quod Homericum verbum δαίπνισεν usurpavit. Sequens, Ἦλθον γὰρ κακῆϊσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λιμὸς, totus est poëtarum principis, unica voce excepta: Ἦλθον γὰρ κακῆϊσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός. Etiam quartus, Οὐ δὴ καλλίστους ἴδον ἄρτες ἠδὲ μέγιστες, sine dubio Homeri est, etsi non memini nunc, quomodo apud illum scribatur. Similis versus in VI. II.: Ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος. Quintum cum leges, Λευκοτέρως χιόνος, ἔσθαι δ' ἀμύλοισιν ὁμοίως, veniat in mentem necesse est istius de Rhesi equis, Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Similis alia ejusdem poëtae parodia: Λευκοτέρας χιόνος ἰδέειν, ἀμύλοισιν ὁμοίας. Τάων Φυομένων ἠράσσατο πότνια γαστήρ. Sextus: Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο πεττομενάων. Quantum memini, apud poëtam legitur paulo aliter de equibus Dardani, quas Boreas adamavit. Alicubi sub II. fin. recordor legere hunc versum: Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nunquam illa scripsisset, quae pro interpretatione horum verborum nobis reliquit. Legant tirones Eustathium. Similis error in versu LXXXVI.: 'Εν καθαρώ, ὅθι περ λοπάδων διαφαίνεται χῶρος. Cum unica dictione mutata sit ex Homérico: 'Εν καθαρώ, ὅθι περ νεκύων διαφαίνεται χῶρος. XXIV. absque ulla varietate in omnibus membranis et epitoma ita conceptus est: Τὸς δ' ὁ Κύκλωψ ἔφλοι, καὶ ἐν ἔρσειν ἐξέπεφύκει. Scribebam Τὸν δ' ὁ Κύκλ., et cum sequenti versu continuabam. Describit unum aliquem e servis Xenoclis, illum nempe, qui pinas mensae intulerat. Eum ait Cyclopi fuisse dilectum, atque adeo a Cyclope in suo antro generatum: horridum aliquem servum, visu turpem et altero oculo captum designat. Josephus vero Scaliger, cum superioribus hunc versum jungens, scribendum arbitrabatur: Τὰς δ' ὁ Κυκλωψ ἔφλη, καὶ ἐν ἔρσειν ἐξέσε φύκη. Haec, inquit, mandebat Cyclops, et in montibus eradebat τὰ φύκη. Nam aruae cum multa alga capiuntur, quae est φύκος, et algas ipsas superiore versu vocabat λιπαρὰ κρήδεμνα. Ἐφλη sive ἔφλα valet manducabat, vorabat. Menander: Κύψας καὶ αὐτὸν τῶν τραχημάτων ἔφλα. XXV.: Πίννας ἤλθε φέρων καὶ ἄμυλα ἠχήμεντα. Postrema manifesti vitii sunt comperta. Proclive esset emendare καὶ ἀμύδαλα ἠχήμεντα, nisi et praecedentia obstarent, et magis sequentia. Scribe igitur vel cum acutissimo Scaligero καὶ τήθη μυελόντα, vel, ut censemus nos, καὶ ὄσμύλι' ἠχήμεντα. Vocem ἠχήμεντα omnino retinendam puto: est enim Homeri, quo respexisse parodum non dubito. Osmyli inter polyporum species recensentur. Et ὄσμύλια dixisse Aristophanem in Danaïdibus, ex Athenaeo et Polluce discimus. Olim scribebam καὶ κογχύλι' ἠχήμεντα. XXVI.: Ἄς καταφυγότριχος πέτρης λευκὸν τρέφει ὕδωρ. Sine controversia verum est, quod Scaliger divinavit: Ἄ καταφυγότριχος

p.256. π. XXVII. χονδροφυῆ passerem interpretor, cui mollis caro instar alicae. XXIX.: Οὐδ' ἐφθῆν τρώσας ἵνα εἶασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Scaliger: Οὐδ' ἐφθῆν τρώσαι μιν, εἶασε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων. Invenimus in optimis Hoeschelii excerptis τρώγειν. Itaque sic versum concinnamus: Οὐδ' ἐφθῆν τρώγειν, ἐπεὶ εἶασε Φ. Ἀ. Homerus: ἐπεὶ φρένας εἶασεν οἶνον. XXXII.: Ἄψ δ' ἐλόμην χέρμη, λαμὸν δ' ἄπλησον ἄμυξα. Magilem prebendis et in contrariam partem traxi per vim, et Stratonclis inexplebile guttur unguibus laceravi. Nihil hic mutandum censeo. XLVI.: Πολλὰ δ' ἄνωγα κἀπαντα κατὰ σέβας ἤλθ' ὁ μάγειρος. Corripit

teriore in εἶγας, non sine exemplo. Theocritus: πενία. Διόφαντα, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Sed et os idem significabit. Scaliger tamen κατὰ εἶγας mutat. Sensus est, isse, redisse cocum saepius e culina superiore contignationem, ubi coenatio. ἀναντα πάντα eleganter appellat scalas. In Homeri versu Il. ω. β. loci acclives et declives sic dicuntur. XLIX.: Αὐτὰρ ἔπειτα Ἐυβοίαν λοπάδες τόσαι ἐσιχθόντο. Melius in excerptis ἀπ' Εὐβοίας. Sic versu XCV. ἐκ Σαλαμῖνος. Poëta colligit patinas Carystias, quas fuisse Athenis in pretio, recte est ex l. IV. LIII.: Οἴη δ' αὖθις κεφαλὴν Ἰακχιδάο. Recte Dalecampius Οἴη. Optime vero Scaliger Ἰαλαμωνιάδαο ut alludat ad Homericum Τελαμωνιάδαο. Ἰαλάμαι ριψιύμη cubilia. Μοχ ἕνεκα τευχέων Αἰώνων interpretor propter lanceas, quae auferebantur de his. Ea est, quam appellat parodus insignem calamiem et Ἰαήλατον, cum ait: τὸ δὲ πῆμα Ἰεὸν Ἰέσαν ἀνύποισι. LVI.: Ῥίγη, τὴν φιλέεσι. Repetendum est ibum ἤλαθε. LXX.: Οὐ πλήρης περ ἐὼν κρατερὸς παλάμη ἐπορέχθη. In epitome κρατερῶς. Scribe igitur: πλήρης περ ἐὼν κρατερῶς παλάμη ἐπορέχθη, Γεύσασθ' ἴβρων. Utrumque dicunt poëtae, χειρὶ ἐπορέγεσθαι et ἴβρα, τῶν προτενσα aliquid retere. Scribe etiam τὸ δὲ Ἰροσίη μοι ἔδοξεν. LXXVI. scribe: Σάνδαλα δ' αὖτ' ἔβαν (vel παρέθηκον) αἰγιονῆ ἀθανάτων. Planos pisis, cujusmodi est solea, vocat sandala immortalium: reidum videlicet et aliarum Nympharum marinarum. XIX. corruptus est, et vulnus codicibus illatum, cui me excerpta afferunt medicinam. LXXXI.: Μόρμυρος τὰ δ' ἔην, μεγάλη σπάρος, ἧς ὁ μάγειρος. Scaligero cet: Μόρμυρος, ἄντα δ' ἔην γαλέη, σπάρος, ἧς ὁ μάγειρος. Acutissimi viri conjecturam adjuvant excerpta, in bus diserte scriptum ἄντα et ἧς. LXXXV.: Κεῖτο δὲ βοτάνη, ἧς ἕδεις ἤπτετο δαίπνω. In membranis Κεῖτο τις βατίς et δαίπνω, quorum neutrum convenit. XXIX.: Κωλῆν δ' εἰσεῖδον, πῶς ἔτρεμον. Nihil variant S. Videtur ad Necyiam respicere, ubi τὸ εἰσεῖδον alities usurpatur. Aliter judicabat Scaliger, qui ex aliis meri locis emendabat: Καλῆν δ' ὡς εἶδον, πῶς ἔτρεμον. Iuventem vero versum perspicue mendosum sic idem rigebat: Κεῖτ' ἀγχεῖ κύλικι πλεῖη· χέρας αἶν ἀπέρυκον. II.: Ὀψομαι, ἀλλὰ με τυρώδει καὶ μάζη ὀτρηνῆ. Scripta veterum τυρῶ δει καὶ μάζη ὀτρηνῆ. Deest aliquid perfectionem sententiae, Hoc enim vult: eras prothen. P. II. T. I.

his lautitiis oportebit caseo et properata maza esse con-
 p.257. tentum. XCIII.: Νηλής δ' ἔχ' ὑπέμεινε· βιάζετο γὰρ βα-
 κέεσσι. Crudelem vocat τὸν κωλῆνα, cujus partem capere
 non potuerat. Causam continet posterius hemistichium:
 quia, inquit, vi et impetu convivarum in frustra discer-
 ptus est. Omnes manu exarati praeferunt βαδέεσσι pro
 βακέεσσι. In versu poëtae, quem παραδοσί, est βελέεσσι.
 XCVII.: Ἴν' Ἀθηναίων κατέκειντο Φάλαγγες. Infelicissime
 Dalecamp.: ubi Atheniensium phalanges constiterant. Ita-
 ne? κατέκειντο constiterant? Si hoc voluit parodus, cur
 mutavit Homericum verbum ἴσαντο; Sic enim poëta:
 Ἴν' Ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες. Atqui phalanges Athe-
 nensium Matroni nihil aliud nisi convivae, quos ex alio
 Homeri loco εἶχας ἀνδρῶν supra vocabat. Hi non ἴσαντο,
 sed κατέκειντο, jacebant in convivialibus lectis. CV.:
 Χσιῖρας νιψαμένοισιν ἀπ' Ὠκεανοῦ ῥοάων. Vera procul
 dubio scriptura. Posterius hemistichium apud principem
 vatum leges non semel. Tamen in excerptis scriptum ἀπ'
 Ὠκεανοῦ ῥόδων τε. Si liberet argutari, dicerem, rosa-
 ceam aquam intelligi, esseque figuram ἐν διαὶ δυοῖν. Sic
 hodie finitis epulis vel rosacea, vel nardina, aut similis
 lavandis manibus funditur. Sed aquae rosaceae nulla
 dum fuit, neque multo post notitia: verum olei tantum
 rosacei. Alibi diximus, δ et α saepissime permutata repe-
 riri in antiquis membranis. Sic hoc loco ῥόδων male le-
 gerunt pro ῥοάων. CVI.: Ὠραῖος παῖς ἤλθε φέρων μύρον
 ἡρινὸν ἰδύ. Non clam me est, flores distingui in vernos
 et aestivos, ut μύρον ἔαρινόν sive ἡρινὸν dictum videri queat
 factum ex floribus vernis. Puto tamen alienum hoc a
 veritate, et scribo ἴρινον aut εἴρινον: nihil enim refert, ut
 diximus l. V. Et profecto non aliter scripsit Matro. Vide
 l. XV. CX.: Λέσβιος, ἃ δὴ πλεῖστον ἀνὴρ ὑπὲρ ἄλλοις πε-
 πῶκε. Lesbium vinum ita praestans, ut in eo bibendo
 certarent homines sese invicem superare. CXIV.: ἦν δ'
 ἀμάμαξον ἐπίκλησιν καλέεσσι. Uvarum genus quoddam vo-
 cabant ἀμάμαξον. Proba et integerrima lectio,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

concipta venas, flagris fuisse caesum, tanquam versutum et improbe ingeniosum. κατάξει πάντας τὰς ἱεροποιὰς *puto* significare, consensu et jussu omnium, quibus sacra curae, fractam esse patinam. Alioquin non male scribas πάντως, οπιπινο, nulla excusatione admissa. Lege δέοντος aut δέον απέχουσι τῶν μακρόθεν. Mox in verbis Platonis discrimen constituitur inter olera et ἐψήματα hac nostrorum librorum lectione: καὶ λάχανα γε, οἷα δὲ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα τε ἐψήσονται. Sed melius apud Platonem: καὶ λάχανά γε, οἷα δὲ ἐν ἀγροῖς, ἐψήματα ἐψήσονται. Cave, confundas haec tria, ἔψημα, ζωμός et ῥόφημα. ἐψήματα appellabant cocta olera, aut legumina, vel alia absque carne: ζωμὸν jusculum, in quo carnes coxerant. Clemens Alex. Paedag. I. II. tenuis mensae cibos enumerans: βολβοὶ, ἐλαῖαι, λαχάνων ἕνια, γάλα, τυρὸς, τὰ τε αἰραῖα, ἐψήματα τε παντοδαπὰ ζωμῶν ἄνευ κᾶν ὅπτε δέη κρέως, ἢ ἐφθῆ μεταδοτέον. Separat Clemens ἐψήματα et ζωμός, et statim addit: *sin carnihus sit ornis.* Unde clarum est, ζωμός id esse, quod diximus. Sed non ferenda est menda, quae optimi scriptoris sententiam corrumpit. Nam scribendum est: κᾶν δέη κρέως, ὅπτε μᾶλλον ἢ ἐφθῆ μεταδοτέον. *Si carnihus ornis sit, assatis, quam jurulentas, praestat arponere.* Ita scribendum esse declarant, quae sequuntur. Afferit enim exemplum discipulorum domini Jesu Christi, qui illi post resurrectionem cibum petenti dederunt ἰχθύος ὅπτε μέρος. Quid sit ῥόφημα, exposuimus I. super. Quod diximus significari voce ἔψημα, Galenus appellat et ζωμὸν, sed cum adjectione λευκόν. Sic ille Υγιειν. I. IV.: προσαγορεύω δὲ λευκὸν ζωμὸν, ὅταν ἄνευ σαρκὸς τε καὶ πολὺ δὴ μᾶλλον τῆς ἄλλης καρυκείας σκευασθῆ, ἀνήθη τε καὶ αἰλῶν ἐμβληθέντων εἰς ὕδωρ σὺν ἐλαίῳ καὶ πράσῳ βραχεῖ. Sed notanda sunt verba, quae ista praecedunt: εἰ δὲ σαρκὸς βέλοιο γεύσασθαι, τὴν τῶν πετρῶν ἰχθύων ἢ ὀνίσκων ἐν λευκῷ ζωμῷ καλῶς ἐψήσαντα δίδοναι. Ex his intelligimus, appellatum fuisse *album jus*, in quo vel olera tantum vel etiam pisces cocti fuissent, at non item, in quo carnes. Idem Galenus I. III. de facult. alim. capite eo, quo tractat de piscibus carnem habentibus mollem, album jus ita fuisse describit: αἱ τῶν μαγειρικῶν λοπάδων σκευασταὶ τέπιταν ἀπεψίας εἰσὶν αἰτίαι· κάλλισαι δ' εἰσὶν εἰς πέψιν αἱ διὰ τῆ λευκῆ ζωμῆ. γίνονται δὲ ὕτος, ὅταν, ὕδατος θαψιλῆς ἐμβληθέντος, ἐλαίῳ τις αὐταρκὲς ἐπιχέας, ἀνήθη τε καὶ πράσῳ μικρὸν, εἴθ' ἡμέφθῃς ποιήσας, ἐπιβάλλοι τοσῦτον αἰλῶν, ὡς μηδέπω

Φαίνεσθαι τὸν ὅλον ζωμὸν ἀλμυρόν. Significationi huic vocis ἔψημα adhuc est nomen ἐψάναι, quo significabantur olerum fasciculi, ut c. 3. dicebamus. Non autem olerum tantum fiebant ἐψήματα, sed et legumina cocta vocarunt ἐψήματα. Aristoteles I. II. de part.: τὰ τῶν χερδρόπων ἐψήματα καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν, διὰ τὸ γῆς εἶναι τὸ πλεῖστον μέρος, ἐξιόντος τῆ μιχθέντος ὑγρῆ, γίνεται σκληρὰ καὶ γεηρὰ πάνπαν. Alibi docet idem, vocata esse ἐψήματα, quibus, cum frigesunt, superficies in tenuem crustam concrevit. De gener. anim. I. II.: τοῖς δὲ ὑγροῖς μὲν, σωματώδεσι δὲ, θερμαινομένοις περιίσαται, καθάπερ ἐν τοῖς ἐψήμασι ψυχομένοις, τὸ περιξίρον. Legas alibi τὸ ἐκ κίγχευ ἔψημα, quod proprie κευχρίνην appellabant. Μοκ legunt antiqui ἐκπλαγέντα κελεύσαι, non ἐκπλαγέντα προκείμενα καλ. Et paulo post Εἰκότως ἀνδρικότατοι ἀπάντων εἰσὶ Λακεδαιμόνιοι. Sequitur non longe: Πολέμων δ' ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ τῆ παρὰ Λάκωσι καλυμένῃ δείπνῃ κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλάτοις λέγειν. Deest verbum Φησὶν αὐτὸ παράγει. Et miro sermonis compendio ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ dictum pro ἐν τῷ περὶ τῆ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ. Nam hoc vult: Polemon in eo commentario, quo exposuit, quid sit κανάθρον apud Xenophontem, scribit (vel profert), Cratinum in Platis fecisse mentionem earum epularum, quae Lacedaemone celebrantur, et κοπίς dicuntur. Locus Xenophontis est in Agesilai encomio, ubi de magni ducis frugalitate loquens, ἐννοησάτω δὲ, ait, ὡς ἐθοίναζεν ἐν ταῖς θυταῖς ἀκυσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικῆ κανάθρῳ κητῆσι εἰς Ἀμύκλας. Scias autem, obscurum fuisse antiquis criticis Xenophontis hunc locum, quando Polemon vocis κανάθρῳ interpretationem integro commentario erat persecutus. Diversas super ea dictione veterum sententias nos quoque observavimus. Nam Athenaeus paulo post ex Didymo grammatico κανάθρον interpretatur καμαρωτὸν ξύλινον ἄρμα, curruum ligneum fornicatum. Homeri interpretes nihil aliud fuisse volunt, nisi quem Homerus περίρινθα et ὑπερτερῖνην vocat: Latini veteres proxeium aut potius spiriculum. p.260. Hoc enim e vitili materia constabat, ut et canathrum, ex eorum sententia, qui πλέγμα et ψίαθρον exposuerunt. Hesychius diversas opiniones attigit: ideo verba illius non sunt praetermittenda. κανάθρα, ἀσράβη ἢ ἄμξα πλέγματα ἔχουσα, ἐφ' ὧν κομπεύουσιν αἱ καρθένοι, ὅσαν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. ἔνιοι δὲ ἔχουσιν εἰδῶλα ἐλάφων ἢ γυπῶν. Postrema verba corrupta sunt. Scribe εἰδῶλα τραγελάφων

καὶ γρυπῶν. Plutarchus: κἀνάθρα δὲ καλῶσιν εἶδωλα γρυ-
 πῶν ξύλινα καὶ τραγαλίφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παιδᾶς ἐν
 ταῖς πομπαῖς. Sed observanda nobis sunt praecedentia
 ejusdem gravissimi scriptoris verba: καὶ τὸ κἀνάθρον φησὶ
 ὁ Ξενοφῶν εἶναι τι σεμνότερον εἶναι τῆς ἐκείνης θυγατρὸς, ἢ
 τῶν ἄλλων. *Narrat Xenophon, canathrum filiae Agelilai*
nihil ornatius fuisse, quam aliarum. In Xenophontis co-
 dicibus vulgatis de canathro filiae Agelilai ne verbum qui-
 dem existat hodie: verum superius allata disertissimi au-
 ctoris verba ita, nisi fallimur, legit Plutarchus in suis co-
 dicibus: ἀκυσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικῆ κἀνάθρα ἢ θυγάτηρ
 αὐτῆς κατῆει εἰς Ἀμύκλας. Quia sunt aliquot eadem li-
 terae similes in κἀνάθρα et θυγάτηρ, aliud agens librarius
 alteram vocem omisit, ut tot locis observavimus et indi-
 cavimus. *Eiloses*, Eurolidis drama mox citatum, Pollux
 etiam commemorat l. IX. Sequitur deinde expositio dua-
 rum Laconicarum vocum, κοπίς et αἶκλον, quam mutua-
 tus est auctor a Polemone, cujus propterea facta modo
 est mentio. Polemonis locus incipit ab his verbis: δεῖ-
 πνον δ' ἔστιν ἰδίως ἔχον ἢ κοπίς. Desinit ante ista: ταῦτα
 μὲν ὁ Πολέμων. Hunc scriptorem Spartanum fuisse vel
 Sparta oriundum, declarat, quod ait: εὐαχῆσιν, ἢ μόνον
 τοὺς ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς ἀφικνεμένους. Laconica vox est Φυ-
 σίκιλλος, quam Athenaeus interpretatur parvulum panem:
 vulgo Lacedaemone panem vocabant βέσκερον, aut pa-
 nis certe genus quoddam, auctore Hesychio. *Coryuallis*
Deia Spartae culta festo die Tithenidiorum ea est, quae
 in aliis Graeciae urbibus dicebatur Κροτρόφος. Dubitari
 enim non potest, sic dictam, quod faceret τὴς κόρυς θάλ-
 λειν. Alii tamen peculiare nomen ea voce significari pu-
 tant. Fanum hujus deae fuit, teste Athenaeo, παρὰ τὴν
 λεγομένην Τιάσσαν. Lego Τιάσσαν, ac verto prope *Tias-*
sam fontem, nam de fluvio dixisset τὸν, non τὴν. Hesychius:
 Τιάσσα, κρήνη ἐν Λακεδαιμονίᾳ· τινὲς δὲ ποταμὸν.
 Pausanias ait fluvium. Addit Polemon: θύουσι δὲ καὶ τοὺς
 γαλαθηνὺς ὀρθραγορίσκους. Puto, scripsisse Polemonem ὀρ-
 θραγορίσκους vel ὀρθραγορικούς. Causam afferemus sequenti
 capite. Ibi etiam dicemus, cur ista verba, τὸ δὲ αἶκλον
 καλέμενον ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον, in-
 terpretibus non recte accepta, sic verti debeant: *At illud,*
quod dicitur αἶκλον, aliis quidem Doribus significat idem,
ac δεῖπνον, κορη. Putavit Polemon, τὸ αἶκλον aliud Spar-
 tae, aliud apud caeteros Doras significare. Epicharmi
 fabula, ex qua offertur testimonium a Polemone, l. VI

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

testimonium, paulo praesertim longius, his aut similibus verbis lectorem admonere: *Huic ille.* Ut modo Athenaeus: ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. Id quia ab illo factum non est post allatum Didymi locum, divinandum nobis hodie est, quousque illius grammatici verba extendantur. Qua de re, jam diximus, quid nostri iudicii esset: neque dubitamus, idem nobiscum iudicaturos, qui fuerint cunque γόνιμοι κριτικοί. Falsus est iudicii, dubio procul, eruditissimus Dalecampius, cum putavit, desinere Didymum loqui in istis: ἀλλὰ κενῆσαι συμβάλει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν. Hic error multorum errorum optimo viro causam praebuit. Et sane mirum est, non vidisse illum, reprehensionem Polemonis a Didymo factam, ut testatur clare Athenaeus, s. quentibus maxime verbis contineri. Quod autem scribit auctor, Didymum hunc, editis $\epsilon\iota\sigma\ \epsilon\iota\sigma\ \epsilon\iota\sigma$ p. 262. $\iota\sigma$ libris, Βιβλιοθήκην, *oblivione libri*, esse cognominatum, quod suorum scriptorum saepe non meminisset: de numero librorum consentit Suidas, cognomen vero aliud ei tribuit: Χαλκέντερον enim fuisse dictum, ut si Latine dicas *Aënoventrum* vel *Aënocordum*, quod indefatigabili diligentia in studiis uteretur. Non dubito, alluisse auctores hujus appellationis ad Homericum hemistichium, χάλκισον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Ego Origenem potius Chalcenterum appellaverim, cujus incredibilis assiduitas et vigiliae sex millia librorum pepererant: propter quae cognomen meruit *Συντακτικῆ*. Verum haec obiter. Nunc Didymi verba percurramus. Principio ut explicaret, quid esset *κανάθρον* apud Lacedaemonios, quia canathri usus praecipuus, uti videtur, erat in Hyacinthiorum celebratione, totum solemnitatis ejus ritum describit Didymus. In ea narratione plana sunt omnia et sana, nisi cum ait de virginibus Spartanis: αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρῳ τῶν ξυλλήνων ἀρμάτων φέρονται. Scribendum enim: *κανάθρων, καμαρωτῶν ξ*. Quam lectionem super. c. exposuimus. Currus tectos vocat Didymus *καμαρωτῆς*, ut Strabo naves tectas vocatas ait *καμάρας*, Tacitus *camaras*. Quin ista quoque tecta vehicula Graeci *καμάρας* nuncuparunt. Pollux l. X. c. 12.: τὰ δὲ κατάεργα καὶ εὐγαστὰ ὀχήματα καὶ καμάραι ἔτω γὰρ ὠνόμασεν Ἡρόδοτος. Theodoretī Θεοφιλῆς Mæsima, Herveto interprete (nam graece is liber, quod sciam, editus non est): *Cum medici desperassent et puerum moriturum aperti dixissent, non abiecit mulier spem melioris, sed illum imitata Sunamitidem mulis impositis eameras.* Videtur fuisse in Graeco τοῖς ἡμίονοις ἐπιτίθει τὴν κα-

μάραν. Paulo post currum vocat, et temonem ei ac rotas tribuit. Imperitia librariorum ex *καμαρωτῶν* fecit *καμάρω τῶν*. Infulse, sicut apud Josephum I. XII. Orig. *ῥόμβω τὴν κατὰ μέσον ὄψιν* gemino errore scriptum pro *ῥομβωτὴν*. Neque aliter in Aristeae narratione. Canathris Spartanarum virginum respondent Romanorum *currus* et *pilenta*, quibus ad deorum aedes foeminae vehabantur: item plebejae *arceae* et *carpsi*, de quibus Nonius, Isidorus, alii. Obscuritatem habent haec quoque: *αἱ δ' ἐφ' ἀμίλλαις ἀρμάτων ἐξευγμένων πομπύεσιν*. Appellat, *orinor*, *ἀμίλλας ἀρμάτων ἐξευγμένων* currus eo modo et ornatu junctos, quo jungi solent in ludis Circensibus. Aliae virgines, inquit, pompae interfunt tectis pilentis vectae: aliae curribus deferuntur agonisticis. Transit deinde Didymus ad descriptionem copidum Laconicarum. Haec vero pars inquinata adeo est, ut sine memorabili facinore extricare hinc me non queam. Edita scriptaque lectio sic habet: *τῆς δὲ κοπίδος μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πόλεσιν, Ἐπίλυκος τε ἐν Κωραλλίσκῳ λέγων ἔτως· Πότ' αὖν κοπιδοιάσωμαι ἐναμυκλαῖον, παραγγέλλωσι βάρακες πολλὰ οἱ κάρτα καὶ δωδέμασοι μάλα αἰδύς*. Tot mendis haec deformantur, ut temeritatis potius notam reformidare debeam, quod ea restituere aggrediar, quam veniam desperare, si parum, quod volui, praestiti. Sic autem scribo: *Ὅποταν κοπίδα οἴσωμαι ἐν Ἀμυκλαῖον ἱερόν, ὅπερ ἀγγέλλωσι βάρακες πολλοὶ, καὶ ἄρτοι, καὶ ζω-* p. 263.
μός μάλα αἰδύς. Hoc est: *quando copida feram ad sacrum Amyclaeum, quod jam denuntiant baraces multi, et panes, et jusculum suave admodum*. Moris erat copides celebrare in Amyclaeo templo. Eo igitur conveniebant, et tam sacrificii quam convivii apparatus deferebant. Epilycus hoc vocat *κοπίδας οἴσων εἰς Ἀμυκλαῖον ἱερόν*. Non potui aliud excogitare, quod huic loco magis conveniret. Eleganter vero ait poëta, baraces, qui tota Lacedaemone parari incipiebant, dare significationem imminentis festi: ut si quis hodie dicat, liba et id genus alia, quae pridie Oschophoriorum, sive Ramalium nostrorum studiose confici solent, indicia esse instantis ejus solennitatis. Apud Strabonem et Pausaniam *καταγγέλλω τὴν ἑορτὴν* dicuntur, qui de more festa indicebant. Pro *βάρακες* Dalecampius emendat *ἀβάρακες*, quoniam sequitur: *τῆτο γὰρ ἀβάρακες θηλῆσιν, ἔχ' πολύπας*. Nos e contrario posteriorem scripturam emendandam ex illa priore affirmamus. Ita enim abstergendae maculae eorum verborum: *τῆτο γὰρ οἱ βάρ*

testimonium, paulo praesertim longius, his aut similibus verbis lectorem admonere: *Huic ille.* Ut modo Athenaeus: ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. Id quia ab illo factum non est post allatum Didymi locum, divinandum nobis hodie est, quousque illius grammatici verba extendantur. Qua de re, jam diximus, quid nostri iudicii esset: neque dubitamus, idem nobiscum iudicaturos, qui fuerint cunque γόνιμοι κριτικοί. Falsus est iudicii, dubio procul, eruditissimus Dalecampius, cum putavit, desinere Didymum loqui in istis: ἀλλὰ κενῆσαι συμβάλει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θείαν. Hic error multorum errorum optimo viro causam praebuit. Et sane mirum est, non vidisse illum, reprehensionem Polemonis a Didymo factam, ut testatur clare Athenaeus, s. quentibus maxime verbis contineri. Quod autem scribit auctor, Didymum hunc, editis $\epsilon\iota\sigma\ \epsilon\iota\sigma\ \epsilon\iota\sigma$ p. 262. $\iota\sigma$ libris, Βιβλιοθήκην, *oblivione libri*, esse cognominatum, quod suorum scriptorum saepe non meminisset: de numero librorum consentit Suidas, cognomen vero aliud ei tribuit: Χαλκέντερον enim fuisse dictum, ut si Latine dicas *Aënoventrum* vel *Aënocordum*, quod indefatigabili diligentia in studiis uteretur. Non dubito, alluisse auctores hujus appellationis ad Homericam hemistichium, χάλκσον δέ μοι ἦτορ ἐνεῖη. Ego Origenem potius Chalcenterum appellaverim, cujus incredibilis assiduitas et vigiliae sex millia librorum pepererant: propter quae cognomen meruit Συνακτικῆ. Verum haec obiter. Nunc Didymi verba percurramus. Principio ut explicaret, quid esset κανάθρον apud Lacedaemonios, quia canathri usus praecipuus, uti videtur, erat in Hyacinthiorum celebratione, totum solemnitatis ejus ritum describit Didymus. In ea narratione plana sunt omnia et sana, nisi cum ait de virginibus Spartanis: αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρῳ τῶν ξυλβικῶν ἀρμάτων φέρονται. Scribendum enim: κανάθρων, καμαρωτῶν ξ. Quam lectionem super. c. exposuimus. Currus tectos vocat Didymus καμαρωτῆς, ut Strabo naves tectas vocatas ait καμάρας, Tacitus *camaras*. Quin ista quoque tecta vehicula Graeci καμάρας nuncuparunt. Pollux L. X. c. 12.: τὰ δὲ κατάεργα καὶ εργασὰ ὀχήματα καὶ καμάραι ἔτω γὰρ ἀνόμασεν Ἡρόδοτος. Theodoretī Θεοφιλῆς Μεσσυμα, Herveto interprete (nam graece is liber, quod sciam, editus non est): *Cum medici desperassent et moriturum aperte dixissent, non abiecit mulier spem vitae suae, sed illum imitata Sunamitidem mulis imperavit.* Videtur fuisse in Graeco τοῖς ἡμίονοις ἐπὶ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ρακας δηλῶσιν, ἢχι τολύπας, ὡς Φησι Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης. Vocis hujus varias interpretationes doctorum hominum recitant et Hesychius, et qui Etymologicum Magnum composuit: sed praecipuarum expositionum auctores ex Athenaeo aut potius Didymo novimus. Hesychii verba in vulgatis libris corruptissima ita scribe: βήρακας τὰ προφυράματα τῆς μάζης. Ἄττικοι δὲ βήρακας. δηλοῖ δὲ καὶ τολύπην. Μοχ iterum: βάραξ, ἰβραξ παρὰ Λίβυσι· καὶ Φίραμα ερογγύλον, ἀφ' ἧ αἱ μάζαι γίνονται, καὶ ἐρίων τολύπαι. Ex his verbis discimus, quid appellaverit προφυράματα μαζῶν Eratosthenes: universam nimirum massam, quae in mactra subacta est, priusquam in plures mazas dividatur. De tolypis mazis libro priore diximus c. 29. Sed notanda vox ἐρίων in Hesychii glossa. Ostendit enim, Lycophronem, cum βήρακας exponeret τολύπας, non solum de mazis tolypis sensisse, verum etiam de lanarum glomis. Redeamus ad Epilycum. Est vero caeterorum verborum emendatio plane insignis, καὶ ἄρτοι, καὶ ζωμὸς μάλα ἀδύς, ex istis, κάρτα καὶ δαυδέμαστοι μάλα ἀδειῖς. In quibus etsi certa latent verae scripturae vestigia, veritatem tamen ex illo puteo Democriteo ἀνιμῶν et extrahere prope erat nefas, nisi poëtae locum suis verbis expressisset Didymus, incontinenti subjiciens: διαβρήσθην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι, (τῦτο γὰρ οἱ βήρακας δηλῶσιν, ἢχι τολύπας, ὡς Φησι Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης) καὶ ἄρτες δὲ, καὶ ζωμόν τινα κηθυσμένον περιττῶς. Id est: quibus verbis discrete significat Epilycus, in coridibus solas arponi mazas, (nam istud vox βήρακας significat: non lanarum glomos, ut ait Lycophron: aut primam massam mazarum, ut Eratosthenes,) et panes, ac jus quoddam exquisitae suavitatis. Ita concipimus Didymi verba in edita lectione pessime affecta, et propter amissas parentheses notas, et propter mendas, de quibus jam diximus.

p.264. Postrema Didymi luce meridiana clarius probant, non aliter fuisse concipiendam Epilyci sententiam, quam ut est a nobis factum. Omnes membranae hic nos destituunt, nisi quod ἀδύς scriptum in illis offendimus: quae vera scriptura, ut probavimus.

CAPUT OCTAVUM.

Ὀρθαγορίσκοι εἰ ἐρθραγορίσκοι. Βορθαγορίσκια.
 Persæus vel Perseus, et Sphaerus, scriptores re-
 rum Spartæ. Didymus Polemonem reprehendit de
 voce αἰκλον. ἀνδρείαι, συναικλείαι, ἀναίκλειοι.
 Σπάρτανι magistratus harmosyni. *Lauri folia in-
 ter bellaria. Erpicla duplicia. χορηγεῖν, παρ-
 χορηγεῖν εἰ ἐπιχορηγεῖν. Cammata et cammati-
 des. Cothon rosulum Spartiatarum. ζωμός ἰκα-
 νός παραπέμπειν.*

Sequitur: ἀλλὰ μὴν εἴδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς Φησι
 Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι. ἐπεὶ
 πρὸς τὸν ὀρθρον πιπράσκονται. Restituimus veram lectio-
 nem ex antiquae fidei membranis, et optima optimi Hoe-
 schelii epitoma. In superioribus contradixit Didymus
 Polemoni minus aperte: hic vero aperte et sine circui-
 tione eum reprehendit. Dixit Polemon, ut vidimus ante:
 θύσαι δὲ καὶ τὰς γαλαθηνας ὀρθραγορίσκις. Ultimum ver-
 bum reprehendit Didymus, Polemonem errare affirmans,
 quod non scripserit ὀρθραγορίσκις: esse enim deductum
 ab ὀρθρος vocabulum. Utramque dictionis hujus γραφὴν
 suos habuisse auctores, certum est. Absque litera canina
 scribit cum Polemone etiam Hesychius. ὀρθραγόρικος, αἰτ,
 χοιρίδιον μικρόν. Qui non observant, superius corrigen-
 dam esse scriptionem vocis hujus in Polemonis verbis, ex-
 empta litera ρ, quid invenient, quod in Polemone Didy-
 mus reprehendat? Sed de ea conjectura dubitari jam non
 potest. Caeterum neque Polemon neque Didymus vocem
 Laconicam Laconice extulerunt. Nam Lacones dicebant
 aliter. Hesychius: βορθαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μι-
 κροὶ χοῖροι βορθακοί. Λάκωνες. Ubi vides, illud ρ, pro
 quo pugnat Didymus, non habere locum. Additur a Di-
 dymo: ὡσπερ Σαῖος ἰσορσί. Legi in codice bibliothecae
 Palatinae ὡς Παρσαῖος ἰσορσί. Is est scriptor, qui mox
 Περσεύς nominatur. Prius scribebam ὡσπερ Σφαῖρος ἰς.
 Nam etiam Sphaeri laudantur libri non multo post, ejus-
 dem et argumenti et tituli. Pergit Didymus: ἐτι Φησὶν
 ὁ Πολέμων, καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Δακεδαιμονίων αἰκλον
 πρῶταγορεύσθαι. Hic jam aliud in Polemone carpitur.
 Dixit enim, αἰκλον aliud Spartanis significare, aliud cae-
 teris Dorice loquentibus: his αἰκλον valere idem, ac δεῖ-

πνον, *coena* vel *convivium*. Hebraeum est *לחם*, *comedit*, unde *occi* et *ocil*, cibus: ex eo *acclum*, Gallice *un repas*. Lacedaemoniis ita appellari apophoreta, de quibus diximus extr. c. 7. Errare Polemonem; ait Didymus, παρα-
p. 265. *πλησίως*, inquiring, *ἀπάντων Δωριέων ἕτως αὐτὸ καλούντων*. Verte: *quum omnes Dores sui liter coenam arpellent αἴκλον*. Sententiam suam probat clare in sequentibus, allato etiam testimonio Alcmanis, poëtae domo Laconis. Verba Alcmanis haec sunt, imo, ut dicam melius, ita scribuntur hodie: *Κῆπειτα, μύλαι, δρυφῆται κῆπὶ ταῖς συνακλαίαις*. Lego: *Κῆπὶ τὰ τ' ἀνδρεῖα φοιτᾶ, κῆπὶ τὰς συνακλαίας*. Emendationis nostrae non obscura vestigia in scripta lectione. Quae postea vocata sunt Spartae phiditia, prius dicebantur *ἀνδρεῖα*, ut in polit. scribit philosophus. *συνακλαίας* Didymus ipse interpretatur *συνδείπνια*. Sic, quem alii Graeci vocant *ἄδειπνον*, Lacedaemonii *ἀνακλαίον*, ut indicio est Hesychius. Sed quod probare instituerat, melius demonstrat alter locus Alcmanis: *Αἴκλον δ' Ἀλκμαίων ἀρμόξατο*. *Coenam Alcmanion instruxit*, vel *id convivium rexist Alcman*. *ἀρμόξατο* pro *suiit barmosynus*, ut saepe *ἀρμόττειν* pro *esse barmosia*, et id genus alia. *Harmosyni* Spartae praefecturam in mulierum mores obtinebant, quos dubium non est in conviviiis praesertim publicis munus suum exercuisse. *καμματίδας* et *κάμματα* paulo post significationem habere diversam dicuntur. Aliis criticis ambae voces idem designant: ipsa videlicet lauri folia, quibus liba ista involvebantur. Sequitur Athenaei aut Didymi observatio: *ἔθος ἦν τοῖς πάλαι, φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι*. *Solitos veteres lauri folia comedere inter hellaria*. Opinio fuit antiquorum, laurum ad valetudinis conservationem conducere, et, ut loquitur auctor Geopon. in XI., *ὑγιείας εἶναι ἐργασικῆν*. Ex eo mos iste institutus. Sed et aliae erant causae, cur folia laurea manderent, ut ad Theophrastum dicebamus. Martialis: *Foetere multo Myrtale solet vino: Sed fallit ut nos, folia devorat lauri*. Porro moris hujus testimonium affertur a Didymo ex incerti poëtae Cyclopibus, quod ita etiam membranae nobis exhibent: *Φύλλα σὺ δείπνων καταλύσεις. ἢ δὲ καθάρπερ σχημάτων, ἦν δ' εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν φειδίτις κομίζεσι, σκευοπ.* etc. Hic primum observandum est, pravam distinctionem in mirum errorem impulisse viros doctos. Putarunt enim superioribus verbis, *ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι*, respondere haec, *ἢ δὲ καθάρπερ σχημ.* Quod tam falsum est, quam absurdum. Ista enim pars

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

θυμός, ἐκάστω κώψων παρακείμενός ἐστι. *Arponitur unicumque suum poculum, ut, cum libuerit, bibat.* κώψων proprium esse Spartanorum poculum, ac proinde optime huic sententiae convenire, liquido constat ex I. XI. Mox scribo ἐνίοτε δὲ εἰδ' ὅτιεν πλήν. Nam edita scriptura, ἐνίοτε δὲ τι μόνον πλ., capi non potest. Quod sequitur, πλὴν ὄψον τι μικρὸν, ἔχον σαθμὸν ὡς τέταρτον μάλισα, clamat vitium. Deest enim ponderis nomen. Scribo ὡς τέταρτον μνᾶς μάλισα. Ut scias, quanta sit haec parcimonia, cum pro obsonio daretur cuique carnis tam exiguus modus, qui librae quadrantem non excederet, fac veniat in mentem ejus, quod Pollux scribit, qui multi cibi, aut etiam, si vis, plurimi erant, octo minas carniū uno die comedisse. Cujus demensi pars tricesima secunda solum est, quae istis phiditis exhibebatur. Plura hac de re scripsimus ad Julium Capit. in Maximino. Mire usus est verbo παραπέμπειν, cum ait: πλὴν ὄψα ἀπὸ τέτων ζωμὸς, ἱκανὸς ὢν παρ' ἅπαν τὸ δεῖπνον ἅπαντας αὐτὸς παραπέμπειν. Id significat *deducere aliquem et comitari*. Ita levatur itineris molestia: facundus enim comes pro vehiculo est. Inde translatum vocabulum de eo dicitur venuste, quod, alii rei adjunctum, eam reddit gratiorem. Sensus igitur est, tanta copia jus arponi, ut sufficiat vel solum ad levandam omnibus sicci panis molestiam: libentius enim ex jure panis estur, quam solus et siccus. Scribe deinceps: ὅσον εἰς αὐτὴν ἀρκεῖν τὴν συνουσίαν νομίζονται· τὸ γὰρ πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶναι, μὴ μέλλοντά γε προσφέρειν. *Quantum ad convivium ibud ruicne sufficere: nam plura arponere, quam quae sine satis, supervacuum esse, quando illa non sis comensurus.* In voce προσφέρειν frequenter lapsi interpretes. Scribo etiam: Μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσθῆν αἰεὶ παρὰ τινος κομίζεσθαι, (ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων) παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτύη, ὃ καλῶσιν ἐπίκλον. *Plana sententia, quae in edita lectione non procedit.*

CAPUT NONUM.

Σκιάδες et umbrae. *Carnea festum, μίμημα τῆς
 στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. Φρατρείας. ἐνωρίτερον,
 ἐν ὧρα, mature, de die, convivia tempeſtiva.
 Βύζακες quid Spartanis. Lex illorum de non alean-
 da barba in superiore labio. Alia multa.*

Σκιάδες, quarum ex Demetrio Scephio auctor meminit, similes erant iis, quas veteres Latini *umbrae* vocabant, ut scribit Festus: de quibus dicemus plura l. V. c. 7. *Carnea*, Lacedaemoniorum festum, vocat Demetrius *μίμημα στρατιωτικῆς ἀγωγῆς*. Habuit igitur ea solemnitas convenientiam aliquam cum Judaicó festo, quod XV. Tisri celebrabant, et ΓΥΡΩΛΗ vocabant: LXX. ἑορτὴν σκηνοῶν· alii scriptores sacri σκηνοπηγίαν. Quaeri potest, quid appellaverit *Φρατρείαν* hic scriptor, cum ait: ἔχει τὰ ἐκάστη σκιάς (ita scribendum, non σκιά) *Φρατρείας τρεῖς*. Dalecamp. legi voluit ἐκ Φρατρείων τριῶν τρεῖς, audace et inmani conjectura. Coustat, tribuum partes *Φρατρείας* esse nuncupatas in rep. Atheniensium. An et in Spartana πολιτείᾳ eadem fuerit ejus vocis significatio, non facile dictu est. Atque omnino, si quid judico, difficultate non caret hic locus. Scribe *μικρὰ συμπερινεχθεῖσι νόμῳ χάριν παρεσκευάζετο*. Recte Dalec. *dicis caussa*. Vocem *συμπερινεχθεῖσιν* explicamus infra c. 26. Sequens periodus imperfectam sententiam continet, nisi repetas ex praecedentibus verbum *παρεσκευάζοντο*. Imo vero, qui me audiet, distinctas sententias culpa librariorum in unam conjunget ac scribet: ὅταν δὲ καὶ παραγένοιτο, *μικρὰ συμπερινεχθεῖσι νόμῳ χάριν παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐτοῖς, ερωμναί τε τοῖς μ.* Quae ita vertet sermonis Graeci peritus: *quin si quando ad pviditia convenirent, postquam dicis caussa paululum una fuissent, mox parabantur eis cum alia, tum etiam lecti etc.* Pergit Demetrius: οἱ δὲ πρότερον ἐπὶ τῷ κλυτηρίῳ ψιλῶ διακαρτερῶντες τῆς κλίνης παρ' ὅλην τὴν συνουσίαν, ὅτε τὸν ἀγκῶνα ἄπαξ ἐρείσειαν. Lego *διακαρτέρων* vel *διακαρτερῶντες* ἦσαν. *Veteres Spartani,* inquit, *quavidium conviviabantur, super nuda lecti sponda durabant, postquam semel cubito fulciri coeperant.* Scribe *βρωμάτων παντοδαπῶς πεπονημένων, non παντοδαπῶν*. p. 268. Legi in epitoma ἤρξαν δὲ τῆς τοιαύτης βλακείας, quo loco editum est καὶ τῶν ἤρξαν. Nihil tamen mutandum cen-

leo. Sequitur deinde ratio vivendi, qua usus Cleomenes, rex Spartaë. Qua in narratione primum illud occurrit nobis animadvertendum: πολλῶν δὲ πρῶτων παραγινόμενων πρὸς αὐτὸν, ἐδέχοντο ἐνωρίτερον τῆ καταιψισμένης συνῆγε καιρῷ. Quia ἄρα Graecis appellantur, quae elegantia sunt. Dalec. vertit ἐνωρίτερον *elegantius*. At enim proxima verba, τῷ καταιψισμένῳ κειρῷ, virum doctum sui erroris admonere debuerant. Igitur ἐνωρίτερον vel ἐνωρίτερον positum pro ἐνωρίτερον. Quod significat μάλλον ἐν ᾧρα. Graeci dicunt ἐν ᾧρα, quod in idiotismo nostro *bona hora*. Aristophanes *Vespis*: ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ᾧρα ἤκειν. Idem *Concion.*: ὅτι τοσῶτον χρῆμ' ὄχλε Οὕτως ἐν ᾧρα ξυναλέγη. Theocritus id. XXII.: ἐπὶ δευπνεῦντας ἐν ᾧρα, Εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθα. Philostratus in vita Apoll. I. II.: ὅπερ οἱ παρ' ἡμῖν ἐκ ποτῆς νύκτωρ τε καὶ ἐκ ἐν ᾧρα ἀναλύοντας. Latini varie exprimunt. M. Tullius *maturre*. De convivio Verris apud Rubrium: *maturre veniunt, discumbitur*. Alii *de tempore*. Hirtius vel Oppius de bello Hisp.: *Ipse de tempore coenavit*. Plautus *tempori*: *Capteiveis: Numquid vis? Heg. Venias tempori*. Inde elegans vox facta *temporius*. Glossae veteres: *Temporius, ἐνωρίτερον*. Quas coenas tempestivas Cicero appellat, quaeque alii *convivia tempestiva*, solita de die inchoari contra majorum disciplinam, ea sunt Graecis ἐνωρίτερα δεῖπνα, et *tempestive coenare δειπνεῖν ἐν ᾧρα*, vel *συνάγειν*. Addit postea: ἐπὶ τε τῷ τρίποδι ψυκτῆρ χαλκῆς ἐπέκειτο, καὶ κῆδος, καὶ σκαφίον ἀργυρῆν δύο ποτύλας χαρῆν, καὶ κύαθος. Plutarchus haec paulo aliter. Craterem vocat, quem Athenaeus ψυκτῆρα. In tripode autem fuisse ait Φιάλας ἀργυρᾶς δικοτύλας δύο. Cado vinum continebatur. *Scaphia* inter potoria vasa etiam Latini nominant, Plautus et Tullius. Pro κύαθος *malum κύαθοι*. Plutarchus: καὶ ποτήρια ὀλίγα. Retrahe mox fugitivas literas in suum locum. *πιστῖν δὲ εἰ προσεφέρστο, εἰ μή τις αἰτήσει. ἐνεδίδοτο δὲ etc.* Scribendum: εἰ μή τις αἰτήσαιεν. ἐδίδοτο δὲ κ. Non intelligo, quae sequuntur: τὸ δὲ πολὺ πρῶτον καὶ ὅτε προσνεύσαιεν ἐκεῖνος, ἕτως ἕτην καὶ οἱ λοιποί. Si modo vani conjectores non sumus, hoc vult auctor, in Cleomenis convivii servari solitum hoc institutum, ut nemini vinum funderetur nisi petenti. Istud cum jam dixerit, nunc addit, ut plurimum Cleomenem omnium primum fuisse, qui vinum posceret: deinde, ubi datum esset ab illo signum, ita poposcisse et reliquos convivas. Ita scribo: τὸ δὲ πολὺ πρῶτον αὐτὸς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT DECIMUM.

Κεκραμένον ὑδαρῶς. Βάμβα, βαμβακεύειν et ἀβαμβάκευστα. ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι. *Heraclides Cymaeus*, αὐτοῦ Παρασκευαστικῶν. *Heraclides alius*, *scriptor libri* Περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας Φαρμάκων. *Regis Persarum ministri albatī. ἰδέατρος. παρητήσθαι. Rex Persarum semel anno carui σμώμενος.*

In iis, quae de Cretensium convivii recitantur, pauca sunt, quae morari lectorem queant. Ait: εἰσὶ δὲ πανταχῆ κατὰ τὴν Κρήτην οἴκοι δύο ταῖς συσσιταῖς. Codex *Hurtaldinus* κατὰ τὴν πόλιν, sensu nihil variante: nam πανταχῆ significat in singulis Cretae urbibus. Malo, quod est editum, consentientibus Italicis codd. et epit. Ait: τὸν δὲ ἄλλον, ἐν ᾧ τὰς ξένους κοιμίζουσι. Liber idem κοιμίζουσι, quod verbum huic loco quam convenientissimum est. Significat enim κοιμίζειν curare aliquem, et res necessarias ei ministrare. Inde κοιμίδη ea cura, quae de hospitibus habetur. Crebra apud poëtam et alios scriptores vocabula. Sed p. 270. repugnant huic lectioni subjecta statim verba, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Nam κοιμιστήριον fuerat dicendum: quod verbi in nullo invenimus exemplarium. Ait: εἶτα ποτήριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὑδαρῶς. Malim ὑδαρῶς, etsi consensum librorum non asperno. ἀβαμβάκευστα recte ex *Hesychio* docti interpretati sunt cibos ἄνευ μαγγανύματος paratos, et sine ullo exquisito coquorum artificio. Sed originem vocis non omnes habent cognitam. Est autem a βάμβα, quod pro βάμμα usurparunt *Dores*. *Hesych.* auctor est, ita appellasse *Syracusanos colorem* et alia quaedam: nam βάπτειν est tingere. Inde est βαμβακεύειν de mangonizatione ciborum. Mox: καὶ τραπέζα τρίτη δεξιᾶς εἰσιόντων εἰς τὰ ἀνδρῶνα. Melius ἐκ δεξιᾶς, vel ἐν δεξιᾷ. Quae ex *Herodoto* et *Xenophonte* describuntur, conferant studiosi cum ipsis auctoribus. Postea narrat ex *Theopompo*, *Thyn*, regem *Paphlagoniae*, ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι δειπνῶντα ἐπὶ τὴν τραπέζαν. Quod *Dalec.*: *fercula omnia centum mensae apposuisse.* Imo vero *omnia centena.* Puta, centum boves, centum apros, centum oves, et ita de caeteris, quae inter edulia locum habent. Sic dixit *Strabo* πάντα δύοιν ἑκατὸν, ut olim exposuimus. *Parthenius* Ἔρετ.

c. 9.: καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτειν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἐκπύ-
 τὸν ἐνχυρίσαντες αὐτῇ. Acutum est Artaxerxis dictum de
 Thyē, captivo suo, splendorem prioris vitae in epulis re-
 tinente, ὅτι ἕτως αὐτῷ δοκοίη ζῆν, ὡς ταχέως ἰπολύμυ-
 νος. Sic melius, quam ἕτος. Simile est in Apolog. Ter-
 tulliani: *Megarenfes, inquit, obfouant, quasi crastina die*
morituri. Quia plures fuerunt Heraclidae, qui editis li-
 bris nomen suum posteritati commendarunt, ideo solent
 distingui accurate: ut, cum scribit Athenaeus hoc loco,
 Ἡρακλείδης δ' ὁ Κυμαῖος, ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας, ἐν
 τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιγραφομένων Περσικῶν, addit
 haec, ὁ Κυμαῖος, ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας, ut distingue-
 ret hunc Περσικῶν scriptorem ab Heraclide Taren-
 tino, qui *Σκευασίας* inscriptum librum ediderat. Utrius-
 que meminit Laërtius in Heraclide Pontico, quatuorde-
 cim ejusdem nominis scriptores breviter commemorans.
 Cumaeus, ut videtur, regum Persidis victum et totam
 διαίτην eo in opere descripsit: Tarentinus, professione
 medicus empiricus, aegrotis ac bonae valetudinis curio-
 sis consuluerat. Nam Galenus hujus librum ita inscribit,
 Περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων, l. VI. de facult.
 simpl. medic. Fuere praeterea Heraclidae duo alii, quo-
 rum Laërtius non meminit, domo Syracusani, qui de re
 culinaria libros ediderant, teste Athen. l. XII. Ex Cu-
 maeo Heraclida refert auctor, solitos, qui Persarum re-
 gibus ministrarent, εὐθῆτας καλὰς ἔχειν, *elegantes vestes*
gerere. MSS. λευκὰς pro καλὰς habent. Sic Romanorum
 Caesarum ministri fuerunt alhati, et certum est, apud
 omnes fere gentes olim honestiorum vestes fuisse albas:
 quod pluribus alibi probamus. Cave confundas δαῖπνον
 et πότον regum Persarum, quae duo separatim describit
 Heraclides, a Dalecamp. vero perperam confunduntur. p. 275.
 Depravata paulo post lectio est, cum ita scribitur: τῶν
 ἀφ' ἑρτάει εἰς τὴν αὐλὴν, ἔ' ἰδεῖν ἅπαντα, μαρίδας ποιή-
 σαντες τῶν κρεῶν, καὶ τῶν ἄρτων ἰσχυρὰ διαίρουνται. Quid
 sibi illa volunt, ἔ' ἰδεῖν; Lego ἔ' οἱ ἐδέχθη. De qua vo-
 ce scribunt veteres, Graecum nomen istud esse, at τὴν
 χρεῖαν εἶναι Περσικὴν. *Miscratae victimae, inquit, e regia*
in vestibulum afferuntur ad eos, qui sumptu regis ulnuntur
ubi ab epularum praefectis es carnes et panes in portiones dis-
tribuntur, et dividuntur aequaliter. Juvat, quod sequi-
 tur: τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης παραλειπομένων ὁ τῆς τραπέ-
 ζης ἐπιμαλόμενος δίδωσιν ἑκάστῳ τῶν οἰκετῶν. De his por-
 tionibus Daniel loquitur c. 1.: Καὶ διέταξεν αὐτοῖς ὁ βασι-

λέως τὸ τῆς ἡμέρας καὶ ἡμέραν ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆ βασιλείας καὶ ἀπὸ τῆ οἴνου τῆ πότις αὐτῆ. Cur ad solum prandium, non item ad coenam regis Persarum proceres venirent, causam hanc affert Heraclides: διὰ τὸ παρηγεῖσθαι, ἵνα μὴ δις πορεύωνται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς συνδειπνοὺς ὑποδέχωνται. Id est: propterea quod rex huius officii gratiam illis fecit, ne bis veniant, sed et ipsi sui quisque convivas excipiant. Haec mens auctoris. διὰ τὸ παρηγεῖσθαι tantundem significat, ac si dixisset διὰ τὸ τὸν βασιλέα ἔχειν αὐτοὺς παρητημένους. Ut apud Lucam Evangelistam: ἐρωτῶ σέ, ἔχεις μὲ παρητημένον. Paulo post, ubi ex Herodoto narrantur sumptus, quos olim fecit Antipater Thasius, cum Xerxis exercitum prandio excepit, καὶ γὰρ, inquit, ἐκπώματα ἀγυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρατήρας παρετίθεντο, καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον. Postrema verba, si modo sana sunt, hoc significant, non solum prandentibus omnia fuisse exhibenda magnifice, verum etiam a prandio πότους agitantibus pretiosis poculis mensas instruendas. Aliud est δεῖπνον vel ἄρισον, aliud πότος, ut non semel diximus. Ita possumus non inepte hanc lectionem interpretari. Sed cum de comestationibus istis nihil scriptum sit ab Herodoto, cuius verbis auctor loquitur, censeo, inesse huic loco vitium ex negligentia librariorum profectum. Lego: καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβον. Atque ista omnia aurea et argentea vasa post coenam cariebant. Xerxis videlicet milites. Herodot.: οἱ δὲ πλησθέντες, τῇ ὑπερλίτῃ τὴν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες καὶ τὰ ἐπιπλα πάντα λαβόντες, ἔτω ἀπελαύνεσκον. Fuit, cum aliter medicinam isti loco facerem, et cum sequentibus jungens scriberem: καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆ δεῖπνον, εἰ δὲ Ξέρξης δις ἐσιταύετο. Sequitur ex eodem historiae patre de natalitio regis Persarum convivio, quod τυκτὰ vocabant: τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμαῖται μόνον. Non dubito, veram esse hanc lectionem, quam et Athenaei editi scriptique omnes codd. tuentur, et ipsius Herodoti. Tamen et Valla apud Herodotum et Dalecamp. hic κοσμεῖσθαι pro σμαῖσθαι legerunt interpretatique sunt. Putarunt enim, σμαῖσθαι τὴν κεφαλὴν nihil esse aliud, quam fordes capitis radere: quod semel in anno factitatum a rege Persarum, ne nos quidem verisimile putamus. Enimvero σμαῖσθαι operosiore curam denotat: cum adhibito smegmate caput probe defricatur, quod viri cordati non saepe faciunt anni spatio, multi ne semel quidem multis annis. Sic dixit Diodorus Sic. in V. histor.: τῆ πάντε ἀποπλύεσθαι

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quia in illo sunt nonnulla nobis animadvertenda: — *ως θυσοι δ' οἱ τοιχωρύχοι Κοίτας φέροντες καὶ σαμνί, ἐχί τῶν θεῶν Ἐνεκ', ἀλλ' ἑαυτῶν. ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς, καὶ τὸ κόπανον. τῆτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ Ἄπαν ἔπειθεν.* οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν καὶ τὴν χολὴν ἔτ' ἐς τὰ βρώματα τοῖς θεοῖς ἔπιθέοντας αὐτοὶ τᾶλλα καταπίνυσσι. Ex ipso fabulae titulo apparet, publicos mores objurgatos fuisse ab eo, qui ista pronuntiabat. Δύσκολος enim est P. 873. morosus homo, cui nihil placet, nisi quod ipse faciat, imo ne illud quidem. Talis fuit olim Timon ille, osor et odium mortalium. Mores hominum hujusmodi descripserat Menander ea fabula: cujus mentio apud Harpocrationem, Aristophanis interpretem et Suidam. Libanius quoque rhetor id ipsum praestiterat integra oratione: quae cum Athenis recitata est, miros tulit plausus, ut in epistolis scribit S. Basilus. In II. versu scribendum Κίσας, non Κοίτας. Ineptum est putare, de lectisterniis poëtam sentire. Spondeo, de cistis eum loqui, in quibus deferre moris erat cibos ad sacrorum epulas necessarios. Grammatici κίστας vocant ὄψοφόρους, et ita describunt: ἀγγεῖα πλακτὰ εἰς ἑδασμάτων ἀπόθεσιν. Quam recte igitur cistae conjunguntur σταμνίοις; quod oenophori genus fuisse, nemo nescit. Sed vetus est sive consuetudo sive error librariorum, scribere κοίτη pro κίστη, et κοιτίς pro κίστις. Ptolemaeus Hephaestionis f.: Ἦσαν δὲ δωρήσασθαι χλαμύδα, καὶ Ἀθηναῖν αὐλὴς, Νηρέα δὲ τὴν ἄλας καλεμένους ἐν κοιτίδι. Ita nuper eruditissimus Hoeschelius edidit. Recte Hesychius: κοίτη, κίστη, ἐν ἣ τὰ βρώματα ἔφερον· αἱ δὲ μικραὶ κοιτίδες. Penultimum versum ita scribe ex Clemente: καὶ τὴν χολὴν, ὅστ᾽ αὐτὰ βρώματα τοῖς θεοῖς. Etsi poterat tolerari nostra lectio, melior est tamen Clementina. Sed apud Clementem multo plura emendationis egent: quod ex nostrae γραφῆς comparatione faciendum studioso lectori relinquimus. Locus est eo, quem diximus, libro. Subjungitur his ῥῆσις satis longa ex Philoxeni Cytherii Convivio. Exstat et l. XIV. alius locus ex eadem fabula. Constat nobis ex utriusque lectione, poëtam mira ingenii lascivia convivium fictum a se fictis vocibus planeque insolentibus descripsisse. Ludicra enim res fuit tota et ridiculi causa ridicule a faceto poëta descripta. Quare mirum non est, obscura haec esse: ut interea de mendis nihil dicam. Nos et emendandi utrumque locum et interpretandi laborem omnem inanem censemus. Quis enim se ratione assecuturum speret, quod

sine ratione et τῆ γυλοῖα μόνου χάριν bambalio aliquis effu-
 tierit? Torquere autem se in istis, quid aliud est, quam
 Philetæ infelicem diligentiam imitari? Omissis igitur
 molestis adeo nugis, quod instat, agamus: si prius ta-
 men dixerimus. *Ρῥασην*, Platonis fabulam, cujus hic
 facta mentio, raro quidem inveniri in veterum scriptis
 nominatam, interdum tamen, ut apud Harpocrationem
 in ἀναίνεσθαι. Historiam coenæ illius, quam exhibuit
 Cleopatra Antonio, habet Plutarchus. Ex quo simul et
 Athenæo ipso scripsimus Ἀπαντήσασα τῷ Ἀντωνίῳ ἡ Κλεο-
 πάτρα ἐν Κιλικίᾳ pro eo, quod Dalec., ἐν Λυκίᾳ. Plu-
 tarchus scribit, jussam ab Antonio Cleopatram εἰς Κιλι-
 κίαν ἀπαντῆσαι. πυλίαια, quorum paulo post in hac hī-
 storia mentio, quid fuerint, l. XI. explicatum. Sequit-
 tur: ταλαντεῖς εἰς ῥόδα μισθὸς δέδωκε. Rosa olim non
 postrema cura et amor eorum, qui nepotinis sumptibus
 oblectabantur. Exemplum hoc insigne, et quod narrat
 Suetonius in Nerone c. 27. Similia in aliorum imperato- P.274.
 rum vitis. Secuti sumus membranas, cum ita scripsi-
 mus: καὶ κατεράθη ἐπὶ πήχυια βάθη τὰ ἐδάφη. Hoc est
 πήχυαια. Testantur tamen eruditi homines, in Farne-
 siano codice scriptum esse ἐπὶ πυκνὰ βάθη, quod placet
 minus. Sed quid sibi volunt membranae, in quibus con-
 stanter scriptum reperimus τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρῶν; Non
 video, qui ferri appendix ista queat: nisi scribamus τὰ
 ἐδάφη τῶν ἀνδρῶνων, et per ἀνδρῶνας intelligamus coe-
 nationes. Proprie, ut scribit Vitruvius, *Graeci ἀνδρῶ-
 νας ἀπελάβαντες οecos, ubi convivium virilia solent esse, quod
 eo mulieres non accedant.* Sed Aegyptiam reginam Cleo-
 patram non adstringebant leges plebi Graecarum mulie-
 rum positae. Praeterea quia virilia convivium celebrari so-
 lita in andronibus, dicere licet, vel gynaeconitidem Cleo-
 patrae ἀνδρῶνα potuisse sic appellari, ut dictum scimus ab
 optimis auctoribus οἰνοχοσὶν νέκταρ, ἴππες βηκολεῖσθαι,
 χειρονομεῖν σκέλεσιν, et similia. Sic cucurbitulam appel-
 lamus, quae est ex aere aut vitro: pyxidem, quae ex ar-
 gento vel auro. Athen. l. XII.: ἀνδρινὰ τε πολλὰ τῶν ἐδα-
 φῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκεύατο. Etsi longe alia ibi sen-
 tentia est: favent tamen haec verba nonnihil conjecturae
 nostrae. Additur in eadem periodo: ἐμπροσθεν δὲ δι-
 πτύων τοῖς ἑλιξί. Quid significet hic dictio ἑλιξί, non
 scio: et mendae suspicionem movet illud quoque τοῖς,
 quod ἑλιξί non convenit, sed ταῖς. Suspicor, scribendum
 τοῖς κάλυξι. Nihil enim convenientius in me-
 ἡλίξ

venit: κάλυξ autem proprium rosarum vocabulum esse, nemo dubitat. Sensus est, super rosas, quibus pavimentum erat constratum, retia fuisse expansa, ne ingredientium pedibus auferrentur, et soli planities aequalis ubique corrumpetur. Reticulorum istum usum nemo mirabitur, qui observaverit consuetudinem veterum involucris pellucidis aut etiam reticulis involvendi rosas, quo facilius earum fragrantiam perciperent. M. Tullius in Verr. l. V. sive de suppliciis: *Nam, ut mos fuit Bithyniae regibus, lectica hexapboro ferebatur, in qua pulvinis erat pellucidus Melitensi rosa factus: ipse autem coronam unam habebat in capite, alteram in collo, reticulumque ad pates sibi apponebat, tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosae.*

CAPUT DUODECIMUM.

Σχεδία. Διονυσιακά ἀθύρματα. τὰ ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα. *Mos praelucendi et spectandi e tectis. Tecta veterum, Judaeorum, Graecorum et Romanorum. προφαίνειν ἐν τῶν τεγῶν. Prov.: stare in extrema tegula. Athenaei memoria suspectae fidei. Πλάταια et Πλαταιαί. παρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι. περιγίνεσθαι. Alia multa observata.*

Multa perperam accipiunt interpretes in ea, quae sequitur, de eodem Antonio narratione. Ut, cum *σχεδίαν coenaculum* interpretantur in istis: *περιοπτον ὑπὲρ τὸ θέατρον κατασκευάσαντα σχεδίαν.* Significat enim pontem theatro fuisse impositum, super quo fictitium istud antrum est exstructum. Cum *Διονυσιακά ἀθύρματα* vertunt *ornamenta ludorum Bacchicorum*, pro *Bacchi crepundia* vel *ludicra*. Cum τὰ ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα quos super convivium memoriter varia recitaturos accersiverat, *Italis hominibus*. Potuit vero ignorare vir in Graecis auctoribus ita versatus, ἀκροάματα esse *histriones* et *μῖμος*, neque aliter vertendum esse, cum et Latini sic loquantur? Hi autem sunt illi ipsi, quos in vita Antonii appellat eleganter Plutarchus *τὰς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Κῆρας*. Etiam ista non intellexit interpretes: *ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι θαλάσχιμῆς πάσης*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐντεῦθεν τὴν εὐγὴν χρῆσιμον εἶναι καὶ πρὸς τὸ ἐγκοιμᾶσθαι. Id est: *cadit Elpenor e tecto, cum sub dio jaceret in summa domo, quia tecta non fiebant e tegulis: sed, uti videtur, erant, qualia nunc quoque locis infinitis videntur, aggestam super trabes terram habentia: ut in ejusmodi tectis etiam cubare aliquis posset.* Haec Eustath. de antiquissimorum temporum tectis et quibusdam etiam sui saeculi: quibus non dissimilia sunt, quae de multiplici genere tectorum, quae est usa rudis antiquitas, disputat docte Vitruvius l. II. At illa, de quibus locuti sumus, quamvis erant plana et sine fastigio, tamen et tegulas habuerunt: nisi cum in illis aut horti instituebantur, aut viridaria. Nam et in tecta olim Romae scandebant sylvae. Plinius l. XV. c. 14. Seneca epist. 125. et alii. Sed haec praeter institutum. Imperatorem Cajum cognomen invenisse Caligulae scribit Athenaeus διὰ τὸ ἐν στρατοπέδῳ γεννηθῆναι, quod in castris esset pater. Sed haec causa proxima non est: verum illa, quam ex Latinis scriptoribus et Dione norunt omnes. Redit mox Athenaeus ad tenuem Graecorum victum, de quo dicere instituerat libri hujus initio, et ait: εἰς ταῦτά ἐστιν ἀποβλέποντα τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀγαπᾶν τὴν Ἑλληνικὴν πνύαν. Cui bono adjecta sunt ista, τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, non capio, et delenda censeo vel mutanda. Qui mox dicitur ex Herodoto Αὔταμνος, in MSS. est Ἄτταμνος. Scribendum, ut in Herodoto, Ἄτταγῆνος, nisi Athenaeus ipse memoria hic lapsus, sicut videtur fecisse, cum addit: ὃν φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ μεγάλως πλέτω παρασκευάσθαι. Hoc est: *a divitiis magnifice paratum, sive magnis divitiis instructum fuisse.* Audiamus Herodotum: Ἄτταγῆνος ὁ Φρύωνος, ἀνὴρ Θηβαῖος, παρασκευασάμενος μεγάλως ἐκάλεσε ἐπὶ Ξέρξια αὐτόν τε Μαρδόνιον καὶ πνυτήκοντα Περσέων τοὺς λογιμωτάτους. *Attaginus Phrygonis s. Thebanus, cum magnifice omnibus rebus necessariis se instruxisset, hospitio exceperit Mardonium et alios L. e praecipuis.* παρασκευασάμενος μεγάλως vernaculo sermone diceremus, *après avoir fait des grands préparatifs.* Sequitur elegans auctoris jocus in alienissimum sensum a Dalec. detortus. ἡγῶμαι δὲ, inquit, ὅτι ἔκ ἂν περιεγέγοντο, εἰδ' ἂν ἐδέησε τοῖς Ἑλλησι περὶ Πλάταιαν παρατάττεσθαι ἀπολωλόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. Si esset verum, ait Athenaeus, quod dixit Clitarchus, Boeotos, cum Persas conviviiis exciperent, non aliud eis apposuisse, quam illas ciborum quisquiliis, quibus soliti ipsi se alere, *perissens, opinor, Persae, neque illis opus fuisset stare in acie contra Graecos in*

campis Plataicis: quippe quæis jam tales cibi perniciem attulissent. περί Πλάταιαν auctoritate Homer. licet tueri. On nos alii Πλαταιάς semper. παρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι dictum pro eo, quod est usitatus, πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Utrumque invenient tirones apud optimos scriptores: hoc tamen vel maxime viros doctos videtur in errorem impulisse. Sed et περιγίγασθαι male acceperunt pro vivere: nam idem significat hic, atque apud Herodotum, cum illo ipso in loco ait: τῶν πάντων ὄψαι, ὀλίγα τι- p.277. νόσ χρόνῳ διαλθόντος, ὀλίγας τινὰς τὰς περιγενομένας. Ac fortasse illum locum auctor respiciebat hæc scribens: nam de iisdem Persis editum est illud, quod refert Herodotus, dictum fatidicum.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

*Maza loco panis. Mazonomi. Mos veterum acclaman-
tandi in convivis, εὖ δειπνήσεως, vel ζήσεως.
μαίζων. Terrores nocturni. οἱ τιμῆχοι. Cultri in
usum mensarum. παρατέμνειν. κόρημα vel κῆρμα.
Mos veterum Gallorum, veni te ad dextram in-
ter adorandum.*

Καὶ τὰλλα τὰ πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἰσραῖων ἀρμόττοντα. Et alia, quorum usus in conditura carnium. Pessime Dalecampius: et alia, quæ rite faciendis sacris conveniens, omnia. Quia vocem ἰσραῖον ita capiendam esse non videbat, ut l. I. dicebamus c. II., etiam vocabulum ἄρτυσις, cujus notissima significatio est, male accepit. πλὴν τῶν περί τὸν μάγειρον σκευῶν ὁ χορηγός. Pro ἃ παραίχεν ὁ χορηγός. Et fors fuit ita auctor scripserat. μαῖζα νόμῳ χάρην. Maza dicitur causa apposita. Sic loqui amant scriptores de iis, quæ non tam ad usum, quam ad speciem, parari solent: cujusmodi fuit assis Cajanus in veterum mancipiis. Cur hic dicatur maza apposita fuisse tantum dicitur causa, vellem exposuisset: nam alioquin coenas frugales, qualis erat, quæ hic describitur, frequentabat maza, non, ut ulli legi aut instituto satisfaceret, sed ut locum panis obtineret, sicut docuimus alibi ex Aristophane. τῶν παρά τισι καλημένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρῆσας ἐπιδηφότην τὴν ἐπανυμίαν. Initio mazonomi dicti a mazis,

quae arponi in iis solitae: postea quaevis lances rotundae et lignae. Glossas Hesychii sic emendabis: Μαζονόμον τὸν κύκλον, ἢ τὸν ξύλινον πίνακα. Varro de r. r.: *ut in eodem tecto ornithonis inclusum triclinium haberet, ubi delicate coenitaret, et alios turdos uideret in mazonomio positos coccos.* Pro mazonomus dixerunt et mazonoborus vel mazonoboris. Hesychius: μαζοφορίς ὁμοιον κανῶ. ἐν κεραιαίῳ ποτταβίδι. Scribe κεραιαί, ut lib. XI. καὶ ὁ προσφέρων ἂν εἴπεν, εὖ δειπνήσεις. Lego εὖ δειπνήσεις, adstipulante scriptura l. XI. Simillima formula εὐφημίας convivialis Graecis et Romanis in usu, ζήσιας: cuius meminit Dio in Commodo. In moribus nostris vestigia clara sunt ejus consuetudinis: precamur enim, ut proficit, quod estur aut bibitur. μάλιστ' ἀπὸ τοῖς λεγομένοις μάζωσι, (τῆτο γὰρ ἐστὶ καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τῆνομα). Ait, μάζωνας vocari convivia Bacchica. Olim, ut apparet, generale id fuit conviviorum omnium nomen. An a Graeco μᾶζα, quasi locus, quo mazaе congererentur? An potius ab Hebraeo מַזָּה, mazon, id est, *cibus, orfanium?* At μᾶζα est illorum πῦρ, μαζιῆς: quod genus panis aut placentaе illis significat. τῆτο ποιῶντες ἕνακα τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων. Addit Eustathius, sed de suo: ὧν αἰτία εἶναι ἡ Ἐκάτη ἐδόκει. Hecaten in comitis fuisse cultam, notissimum est: quae fuit dea χθονία, et, ut appellatur a Theocrito, δασπλήτης, id est, interprete Hesych., *difficilis accedentiis.* ὑπὸ τῶν τιμέχων ζημιῶται. Sic vocabantur magistratus in aliquot Graecorum civitatibus, ut in hac Naucrati et Massiliae. Strabo l. IV. καὶ τῶν μεταλαμβάνων κοτύλην οἴνου. Puto, deesse aliquid: nam sententia est pendens et imperfecta, oratio autem ἀσύντακτος καὶ ἀκατάλληλος. Utcunque vulnus obligaveris, si scribas: καὶ τῶν μεταλαμβάνων ἅμα λαμβάνει κοτύλην οἴνου. ὅς πρὸ ἐνιαυτοῦ καὶ πρὸ τῆς μάλλειν. *Antequam deberet quietquam excipere.* Ferri potest fortasse haec lectio: magis tamen probem, quod aliquando reposueram, πρὸ τῆς ἐπαγγέλλειν. Non multo ante scriptum est: ἐπαγγέλλασθαι ἐσιᾶσαι Γαλάτας πάντας ἐνιαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ δεῖπνον πάντας. In describendo Xenophontis loco usus auctor consuetudine sua: multa enim praetermisit, quae ad formam convivii minus pertinebant; quaedam etiam aliter scripsit, quam Xenophon, 'ut ista: ἀλλὰ καὶ πονεῖν ὑπὲρ σῆς καὶ προκινδυνεύειν βυλόμενοι. Nam in autographo est: ἀλλὰ καὶ προσέμενοι καὶ πονεῖν ὑπὲρ σῆς καὶ προκινδυνεύειν. Sine causa Dalecampius, quae ab Athe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Fortasse scribendum *ἐοικῶσι μικροῖς βίκοις*. Quod autem subjicitur, etiam lances eos habuisse similes, ad materiae similitudinem refero, non figurae. *παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὐτὸ καλεῖται δέρκομα*. Scribendum: *παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὐτό· καλεῖται δὲ κόρμα*. Id est: *bibitur vulgo zythum per se; et vocatur corina*. καθ' αὐτὸ intellige merum, sine melle: quo temperari solitum dixit ab iis, qui vinum quidem bibere non poterant ob census tenuitatem, sed erant tamen caetera turba, de qua nunc loquitur, paulo saltem beatiores. *κόρμα* vero omnino scribendum cum membranis et epitoma. Dioscorides vocat *κῆρμι*, et Marcellus Empiricus *κυρμι*. *περιφέρει δὲ ὁ παῖς ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ τὰ λαιὰ*. Orfus a dextris desinebat in laevis. Si hoc voluit, poterat omittere *καὶ τὰ λαιὰ*. Quis enim non ita intelligit *ὀνοχρεῖν ἐνδεξία* apud poëtam? *καὶ τὰς θεὰς προσκυνῶσιν ἐπὶ τὰ δεξιὰ σροφόμενοι*. Imo vero Galli religiosius putarunt, sinistroversum se vertere in adorando, quam dextroversum more Romano. Plinius l. XXVIII. c. 2.: *In adorando dexteram ad osculum referimus. totumque corpus circumagimus: quod in laevam fecisse Galli religiosius credunt*. καὶ ῥίψαι αὐτῷ παρατρέχοντι. *Eique jecisse currenτι ad ῥσιος currum*. παρατρέχειν est currere juxta currum, quo vehitur is, quem honoris causa prosequeris. Ita olim moris fuit, ut ad Suetonium notabamus. *διότι καὶ τὰ ἴχνη τῆς γῆς, ἐφ' ἧς ἀρμακτηλατεῖ, χρυσὸν καὶ εὐεργεσίας ἀνθρώποις φέρει*. Adulatio ingeniosa non inelegantis poëtae ad exprimendam Bituiti beatitatem summam et liberalitatem. Eadem *ἐννοια* apud Latinos poëtas. Persius: — *quicquid calcaveris hic, rosa fiat*. Et: — *nunc non e manibus illis, Nunc non e summo fortunataque favilla Nascentur violae?* *κεχωρισμένην εἶχε, καὶ τὴν τράπεζαν μόνῳ, καθ' ἅπερ ἦρω*. Lege: *μόνος, καθ' ἅπερ ἦρος*. Convenit hoc veterum opinioni, quam de suis heroibus habebant: quia enim morosos et iracundos putabant, ad illos accedere verebantur. Propterea ut p. 380. rem miram fingit comicus in Avibus, esse locum quendam, *ἐνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ ἄνθρωποι συναρισῶσι καὶ ξύνουσι*. Ad quem locum plura enarrator. *τὸ δὲ ποτὸν κεκραμένον οἶνος οἶος δῆποτε ὕδατι ψυχρῷ*. *Potus erat vinum qualescumque aqua frigida dilutum*. Nihil hic fuit mutandum interpretibus. καὶ τῶν προσφάτων καθισρωθέντων. Scribe *προσφάτως, recens mactatorum*. Haec *κυρία* notio vocis hujus. *ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις*. De incitegis dicimus l. sequ. c. 13. Dalecamp. recte vertit *repositoria*. *ἔ*

τῆ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν. Scripta lectio ἐν γὰρ τῶν ἱστοριῶν. Hoc est, τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. τὰς Τυρρηνέας Φησι πρὸς αὐτὸν πυκτεύειν. Alibi docemus, Graecos scriptores πυκτεύειν saepe pro μονομαχεῖν usurpare: quomodo hic censeam capiendum. παρατεθέντων καλήνων τὸ μηρίον ὁ πρῶτος ἐλάβανεν. Exponimus l. IX. c. I. καὶ πτωσάμενοι τὴν δόσιν. *Donatione firmata.* Intellige, caveri solitum perituro vel pignoribus captis, vel cbirographo, vel fidejussione. Nam solutio mercedis conventae differabatur post caedem moriturientis: imo tunc tantum promissum praemium deberi incipiebat. Mirum plane genus contractus: quando testator ad heredes jus transmisit, quod ipse habuit nunquam, neque habere potuit vivus. καὶ ὁ δικαιότατος ἐστὶν ἕκαστος αὐτὸς ἀποτυμπανισθῆναι. *Quibus consentunt unusquisque, quod justissimum sit, sibi potissimum carere amputari.* Torquent se hoc loco interpretes in exprimenda voce ἀποτυμπανισθῆναι, quae hic quidem perspicue ponitur pro eo, quod paulo ante dixit, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. Eustathius docte, postquam ista ex Athenaeo verba Euphorionis descripsit, καὶ ὅρα, inquit, τὸ ἀποτυμπανισθῆναι ταῦτόν ἐν τῷ τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. Aristophanis locum ex Phoenissis ita scribe et distingue: — ἐς Οἰδίπυ δὲ διπτύχῳ κόρῳ Ἄρης κατῴκηψ' οἷγε μονομάχε πάλης Ἀγῶνα νῦν ἰσᾶσι. *In geminos Oedipē filios Mars ingruit: qui luctae singularis et gladiatoriae certamen nunc instituit.* δέτται in vulgata lectione glossa est corrupta vocis poëticae δίπτυχος pro διπτός. κατῴκηπτειν est cum pernicie aliquo ingruere more fulminis. Eleganter hic de Eteocle et Polynice usurpatur, qui soli totius belli aleam subibant. πάλην μονομάχον interpretati sumus *luctam singularem et gladiatoriam*, ut appareat mens Athenaei, qui ex isto loco probare instituit, gladiatores jam tum fuisse notos. In quo equidem assentiri illi non possum. Quid enim gladiatoribus commune cum iis, quos veteres historiae narrant singulari certamine decertasse? Antiquissimi fuit moris, commissione unius duorumve aut trium parium salutem contrariorum exercituum redimere, et ex eventu ejus pugnae populorum controversias dirimere. Exempla sunt in historia sacra Hebraeorum, Graeca, Romana. Hi sunt, de quibus ait mox Athenaeus plura se alibi scripsisse. Ait enim: ὅτι p.291. δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ ἠγεμόνες ἐμονομάχον, καὶ ἐκ προκλήσεως τῶν ἐποίων, ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. Videtur eruditissimus vir alio in opere eorum ducum historias collegisse,

qui pro salutē sui exercitus ceu publicas victimas se devoverunt. Utinam exstaret is liber hodie! Quae fait hujus viri diligentia, disceremus inde, opinor, fortium aliquot virorum et nomina et res gestas, quarum fortasse hodie funditus extincta est memoria. Fuit et illud veteribus ducibus genus *μονομαχίας* non incognitum, cujus quotidie exempla eduntur a male consulta nobilitate Gallica. Rixae inter nobiles ex levibus saepe offensis cientur. Offensam condonare et ignoscere, quod sapientes magnanimitatis proprium putarunt, turpe et ignominiosum habetur. Unicum hodie nobilitatis sinceræ specimen est, suum jus armis persequi. In hoc cardine vertitur summa illorum existimatio, et is, quem falso honorem vocitant. Qui injuriam parvam magnam sibi factam arbitratur, illius auctorem ad singulare certamen provocat. Concurritur. Horae momento alter ambove mutuis vulneribus pereunt. Certissimum est, nullum saeculum ex veteri historia nobis cognitum adeo crebra hujus insaniae exempla vidisse, atque hoc nostrum plane ferreum. Aliquando tamen factum esse jam olim, ut controversias suas magni duces pugna ex provocatione finirent, dubitari nequit. Exemplum illud antiquissimum est, quod narrat Diodorus l. XVII. de Corcagi ducis Macedonis pugna cum Dioxippo Atheniense. Ac fieri potest, ut de privatis hujusmodi pugnis Athenaeus illo in libro, ad quem nos rejicit, tractasset. Inter argumenta declamationum, quae apud rhetores leguntur, exstat haec lex, *Νόμος τῆς ἀρισσύοντας μονομαχῶν*. Quae lex nisi ficta est, ut pleraeque in illis libris, duos idem virtutis praemium poscentes committebat. Exstat apud Sopatrum et Marcellinum in Hermogenis commentariis.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

Diyllus historicus. Jejunia Judaeorum et veterum Christianorum. Tempus finiendi jejunii ortus vespere vel hora nona. Φιλοσοφία pro religione Christiana. περιφερόμενα ὄρα̃ν πάντα. προπιῶν ὑσώπῃ. τὴν ὥραν. Homerus dictus Syrus et Indus. δέμας et βίος. ἀνάτασις. παρατείνειν. τί τὴν κάδῃ; Νότων scriptores. Alia multa.

Διῶαλος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ἱστοριῶν. Noli quaerere, quis hic fuerit Diyalus. Scribendum enim

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

id tempus horam nonam vocant. Prudentius: *Jejunamus; ait, reciso rotum: Nondum nona diem resignas hora.* Cassianus Collat. II. c. 26.: *hora nona refectiois tempus indulgentum est.* Erant alia jejunia, quae ulterius extendebant. Nam Paschale jejunium non ante galli cantum solvebant. Clemens I. V. cap. 12.: *ἀπονησεῦσαι δὲ προστάξε τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἀλέκτορος φωνήσαντος.* Et cap. 19.: *ἀπὸ ἑσπέρας πέμπτης μέχρις ἀλεκτροφωνίας ἀπονησιζόμενοι ἐπιφωσκύσης μιᾶς σαββάτων.* Canon Paschalis ineditus: *ὁ ὀγδοηκοσὸς ἕννατος τῆς ἕκτης συνόδου τὰς τῆς σατηρίας πάσης ἡμέρας ἐν νηστιαῖς εἰσηγεῖται καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει τῆς καρδίας ἐπιτελεῖν τὰς πινύς· μέσων δὲ νυκτῶν ἀπονησιζέσθαι.* Quod autem φιλοσοφίαν interpretamur religionem, non mirabitur, qui Graecos patres legit: ubi passim Christiana pietas ita appellatur. Exempla sunt apud s. Chrysostomum singulis paginis. Unum afferam non dissimilis sententiae ex homil. XIII. in epist. ad Rom.: *ὁ νενηκρωμένος τέτοις πινύσιν καὶ νηστιαῖς καὶ τῇ λοιπῇ σκληρωγῶν τῶν καὶ φιλοσοφίᾳ ἐν ἑσπέρας τῆς ἀναγκαίας μεταλαμβανέτω τροφῆς μόνον.* Eidem sanctissimo patri ὁ διὰ πίστεως φιλοσοφῶν usitata est hominis Christiani periphrasis. Et in priore ad Cor., Christi crux, inquit, *πάντας ἐποίησε φιλοσόφους τὰς ἀγροίκους.* Vide in init. homil. LIII. in Joann. *ἢ ἐνθάδε πάντα, ὡς περ τὰς πυρέσσοντας, περιφερόμενα ὄρνῃν.* L. IX.: *τοσαῦτά σοι περὶ τῶν φασιανικῶν ὀρνίθων ἔχω λέγειν, ὡς ἐγὼ διὰ σέ, ὡς περ οἱ πυρέσσοντες, περιφερομένους εἶδον.* Jocus est in verbi περιφέρειν varia significatione. Convivae, qui loquuntur, interea dum funus fit prandio, ut ille ait, cibis non fruuntur nisi oculis, dum eos vident circumferri, ut erat veterum consuetudo. Hoc ipsum accidit febricitantibus ἀποσίτοις, quibus ut plurimum simul admoventur et amoventur fercula, fastidiente cibos stomacho. Sed et morbi genus est σκοτόδιος vel σκότωμα dicti, Latinis *urigo*, quo laborantes omnia cernunt se moventia et rotantia. Eo allusum ab auctore. Simile est l. VI. de parasito, cui contigerat aliquoties cibum, qui de more circumferebatur, oculis tantum participare. Πτολεμαῖος, inquit, *πότερον ἐγὼ μεθύω, ἢ δοκεῖ μοι ταῦτα περιφέρειν;* Ὁμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες. Non indicantur, cujus sint hi versus: quod docet nos integrior ex libris melioribus lectio. Scribe: *ὁμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες, κατὰ τὸν ἠδὺν Ἀντιφάνη, ὃς ἐν τῇ Παρεκδομένῃ ἔφη, αὐτ. Ἡμῖν εἰλεσθαι τῆτον ἂν ζῆν τὸν βίον.* Omnia scribendum Ἡ μὲν εἰ

Quis non agnoscat usitatissimam Graecorum in iurejurando formulam: *ὄμνυμι, ἢ μὴν*. Deest autem *μᾶλλον*, ut passim apud Graecos et Latinos. *πλεονάζων ἐν ταῖς προσφωνήσεσι πρὸς σε περὶ τῶν ἐπιφανῶν πληθειῶν* etc. *Cum multus sim in te appellando exponendisque tibi conviviis illustribus, ad quae fuerim vocatus, vereri subit, ne in plenitudine incidas, et de me queraris. Ideo visum, coenae se facere participem apud Cebetem Cyzicenum coenatae. Sed prius, quam ad has epulas redeas, peritionem bibere ex byssopo.* In explicandis auctoribus ibi plurimum saepe molestiae, ubi minimum utilitatis: sicut fere accidit, quoties per jocum aliquid dicitur. Tale est epistolae hujus principium: cujus ne unum quidem verbum recte interpretes sunt interpretati. Sensus is est, quem expressimus. Intelligendum autem est. Parmeniscum ejusdem argumenti literas saepius scripsisse, quibus splendidas coenas ei describebat: sicut solitos facere mutuis epistolis Lynceum et Durim non semel narratur Athenaeo. Hoc plane erat, quod aiunt Graeci *ἑσιᾶν λόγοις*, et comedendos sermones, ut Plautus loquitur. dare. Ideo scribit Parmeniscus, vereri se, ne ex hujusmodi epulis plethoram Molpis contraxerit et stomachi fastidium: quo ut illum liberet, velle se ait convivium ei narrare non multae lautitiae, sed multi joci. Postrema verba obscura sunt: *προπιῶν δ' ὑσσώπῳ τὴν ὄραν, ἐπάναγξ ἐπὶ τὴν ἐσιᾶσιν*. Distinctione tollitur obscuritas: *προπιῶν δ' ὑσσώπῳ, τὴν ὄραν ἐπάναγξ ἐπὶ τὴν ἐσ.* Sed ubi hauseris aquam ex byssopo, mature ad hos dapes redi. *πιῶν ὑσσώπῳ, ut φαγεῖν ἄρτε*. Aquam intelligo, ubi maceratum fuerit hyssopum. Calida ea herba est, neque inutilis languenti stomacho. *τὴν ὄραν προ ἐν ὄρα*. De quo ante dictum satis. *ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης*. Haec aqua. ut l. II. proditur, omnium in Graecia aquarum levissima. *καὶ τὴν μὲν ἐξήντλᾶμεν φακὴν, ἢ δ' ἐπεισρέσι*. Senarius ex aliquo tragico sumptus, qui in proverbium abiit. Arrianus in Euxini periplo: *ὡς ἐπεισρεῖν ἡμῖν ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τῷ ὕδατος, τῆτο δὲ τὸ τραγικόν, καὶ τὴν μὲν ἐξήντλᾶμεν, ἢ δ' ἐπεισρέσι*. Πρώτισον κικ ἀθηρὸν ἐπὶ ταύτῃ φέρων. Haec et sequentia obscurissima sunt. Ut ea illustremus, ante omnia sciendum. his versibus duos loquentes introduci. Alter parum assuetus splendidioris vitae lautitiis, convivium nescio quod describens, pro magnis delitiis narrat fuisse cuique appositum lentis *τροβλίον*. Atque hoc ille vocavit primo versu *δεικνᾶριον ἀνθηρὸν*. Quod cum huic non probaretur, interfatur et ait:

Πρώτισον ἐκ ἀνθηρόν. Hoc, quod primum recensuisti, splendidum non est. Pergit alter in narratione instituta. Itaque sequentia ita distingue: B. Πρωτισον ἐκ ἀνθηρόν. A. ἐπὶ ταύτῃ φέρων εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρας μέγας, ὑπό τι δυσώδης. *Post lenticulam prorsus in medicam saperda magnus.* φέρων vacat prorsus, ut saepissime. De illo dicendi genere, ὑπό τι δυσώδης, satis dictum ad primum Suetonii. Posterius hermistichium versiculi hujus non possum corrigere. ἀνθίαν piscem intelligo. ὄν πολὺ τὰ ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν. Restituo pedem, qui deest manifesto: Ὡς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν. τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα, τὸ γένος κατὰ τὰ πάτρια ἰχθυῶν ἀπεχομένους ποιῆσαι τὰς ἀρχαίους. Syros abstinuisse piscibus, et ejus rei causam docemur l. VIII. At Homerum fuisse Syrum, tam verum est, quam fuisse Indum, aut, quod multi tamen crediderunt, Aegyptium. Clemens Alex.: Ὅμηρον οἱ πλεῖστοι Αἰγύπτιον φαίνουσι. ἢ μόνον ἀνεγνωστε σύγγραμμα αὐτῷ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. Dalecamp. emendat ληνύθου. Male. Vertit autem *oleariae τυμβάε.* Etiam hoc male. Vocat σύγγραμμα, quod fuit poematum ioculare. Poëta eo carmine lentem cum pisco contenderat. Eustathius VI. in Odyss. comm.: εἰς ὄσπριον φακῆν γράψαι λέγεται Ὅμηρος, ἐκδέμενος λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. λεκίθου δὲ, δηλονότι ἐ τῷ ἐν τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὄσπριον προκοσιδῆς, ὅπερ ἀρσενικῶς καλεῖται ὁ λεκίθος. Haec ille. ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ θεῷ βίον τὰς ἀπάντων ψυχάς. Haec veterum multorum philosophorum sententia, animam quasi in ergastulo contineri in hoc corpore: ideo δέμας illud dici, et vitam p.285. βίον, quasi βίαν. Themistius: τῆτο γὰρ δέμας καλεῖσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτῷ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ φύσιν· ἐδὲν γὰρ, ἐν ᾧ πέφυκεν εἶναι, κατέχεται βίῃ· καὶ τὸ δεδέσθαι, τὴν τε βίαν ταύτην παραγαγόντες ὠνόμασαν βίον, ὡςπερ, οἶμαι, τὴν ἐσπέραν Ὅμηρος ἔσπερον. Epiphanius in epist. ad Johannem episcopum Hierosolymitanum, de erroribus Origenis loquens: *Exinde veritatem historiae allegorice depravans mendacis, infinita verba multiplicat: et simplices quosque variis persuasionibus supplantans, nunc asserit, animas juxta Graecam etymologiam ψυχάς ἀπὸ τῷ ψυχασθαι idcirco vocatas, quia de coelestibus ad inferiora venientes calorem pristinum amiserint, nunc, corpus hoc ob id juxta Graecos δέμας, id est, vinculum, sive juxta aliam proprietatem cadaver dici, quin animae de caelo ruerint.* Hactenus Epiphanius, interprete Hieronymo. Ego vero non

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ageret. Praecedunt haec verba, ἰσπέρας βαθείας. Plena oratio sit: τί τηνικάδς τῆς ἡμέρας ποιεῖς ὧδς; Nam ita loquuntur Graeci. Aristophanes de Avibus: πηνίκα' εἰςιν ἀρα τῆς ἡμέρας; Φησὶ γὰρ ἔτος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόσων. Plures poëtas et scriptores alios edidisse olim Νόσας, docet Suidas. Index operis argumentum fuisse ostendit reditum in patriam vel Graecorum, everfa Ilio, vel Argonautarum e Colchide, vel aliam similem historiam. In hypothefi Medae Euripideae quod exstat *Nostorum* fragmentum, de Iasonis et caeterorum Minyarum rebus agit. Auctor *Nostorum* hic dicitur Anticlides, cujus Νόσας et laudat Clemens Alex. in Protr., et nominat Suidas. Mox citatur Lysimachus ἐν τρίτῳ Νόσων, fitque ejus operis mentio etiam in Pindari antiquis scholiis. Plutarchus de flum.: καλεῖται δὲ Ἀδράσεια, καθὼς ἰσοραῖ Πλησίμαχος ἐν Β' Νόσων. Scribendum ἰσοραῖ ὁ Λυσίμαχος. Alexandrinum fuisse, didici ex Apollonii interprete I. I. Stephorum quoque Νόσας scripsisse, Phalaridis ad ipsum epistola docet. Interdum sine auctoris nomine laudatur scriptor Νόσων, quasi incertus. Apollodorus Bibl. I. II., Nauplius, ait, uxorem duxit, ὡς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κρατέως, ὡς δὲ ὁ τις Νόσους γράψας, Φιλύραν. Περιμήδην, Εὐρύβιον, Εὐρίπυλον. Alii horum caedem aliter narrant. Vide Apollodorum Bibl. I. II. εἰ καὶ πάντα Ἑρακλῆς ζήλωνταί. Diogenes Laërt. in Antisthene et nos ibi.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

Τραγικὸν ἢ Φακῆ. πρὸ Φακῆς λοπάδ' αὖξειν. λοπάς et τρυβλίον. *Urticarium esus.* Bolbophace *eduli* genus. πολλοί. *Antiphonis drama* Ὁμοίαι. *Aegyptus lentium fertilis.* Φάκινοι homines. *Soracer* Φάκιος. χαλκήλατος κολοσσὸς Φάκινος. *Alia item multa.*

Tragica res est lenticula, ait Cynulcus, respiciens eo, nisi fallor, quod tragici quidam poëtae ejus leguminis saepiuscule et frigidiuscule meminissent. Nam cum tragodia circa reges et principes versetur, lenticulae nullus esse locus in ea poësi videtur. Notum, quantopere ex-

agitatus fuerit Euripides a comicis propter Telephum, quem mendicum ac fortasse lenticulae forbitiuncula se oblectantem induxerat. Athenaei verba sic eduntur: τραγικὸν γὰρ ἢ φακῆ ἐστίν. Ἀρχάγαστος ἔφη τῶ γεγραμμένῳ ῥοφῶντα Ὀρέστην τῆς νόσσε πεπαυμένον, φησὶ Σώφιλος ὁ κωμωδοποιός. Non possum in animum inducere, p. 287. haec ita recte scribi, ac lego: τραγικὸν γὰρ ἢ φακῆ ἐστίν, Ἀρχάγαστος ἔφη. ἢς γε καὶ ῥοφῶντα Ὀρέστην τῆς νόσσε πεπαυμένον, φησὶ Σωφ. Planissima sententia. Integer est senarius, quem ex Sophilo affert. Timonis Phliasii versum corrumpit vox Ζηνώσιον, alieno loco inserta. Pertinebat enim ad praecedentem aut sequentem versum hoc modo: Καί γε φακῆν ἐψῆν ὅς μὴ φρονίμως μεμάθη Ζηνώσιον. Cratetis subjecta verba, Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὖξων εἰς σάσιν ἄμμα βάλλης, non dubito esse desumpta ex encomio lenticulae, quod ab eo fuisse editum, testatur Demetrius Phal. in lib. περὶ ἑρμηνείας. Est vero Crates poëtico loquendi genere usus, quod ne doctissimi quidem viri videntur intellexisse. Sic enim vertunt et Erasmus, et alii omnes: *Ante lentem ne auge ollam.* Atqui erat vertendum: *Ne lenticulae praetuleris patinam.* λοπάς est *patina*, in qua lautiores cibi soliti apponi, ut et doctissimus Erasmus ait recte, et notissimum est. Lenticulam apponebant non ἐν λοπάδι, sed ἐν τρυβλίῳ, in rorifide ut plurimum fictili. Diphilus: φακῆς κατ' ἀνδρα τρυβλίον μεσὸν μέγα. Quid inter λοπάδα et τρυβλίον interfit, declarat historia Philoxeni l. VI. Philoxenus, αἰεὶ παρακειμένων ἐλαῶν, καὶ μετὰ μικρὸν προσενεχθείσης λοπάδος ἰχθύων, πατάξας τὸ τρυβλίον (in quo erant olivae) ἔφη· Μάσιξεν δ' ἐλαίαν. Poëticum verbum est αἰξῶν vel αὖξων, quo utuntur pro studere alicui rei, eamque curare. In Sardanapali epigrammate: Εὖ εἰδώς, ὅτι θυητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν αἰξῶ. Id est, *genio indulge, et cuticulam cura.* Apud Homerum et Hesiodum θάρσος αἰξῶν, et πένθος αἰξῶν, et similia multa, pro uti plurimum aliqua re. Sic igitur et apud Cratetem λοπάδα αὖξων expronemus *studere patinis.* Plutarchus, ut vim hujus vocis exprimeret, ὑπερβαίνειν verbo usus est recte: nam αὖξων πρὸ φακῆς est neglecta lenticula transire ad patinas. Verba magni illius scriptoris sunt in comment. praeept. salubr.: αὐτὸς δὲ τις ἐαυτῷ παρακαλεῖσθω, μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὖξων αἰεὶ, μηδὲ πάντως ὑπερβαίνων τὴν καρδαμίδα καὶ τὴν ἐλαίαν ἐπὶ τὸ θύριον καὶ τὸν ἰχθύον, εἰς σάσιν ἐκ πλησμονῆς τὸ σῶμα καὶ ταραχῆς ἐμβάλλων καὶ διαφ.

aberrarent interpretes plus quam *ἡμέρας δρόμον*. Negat, qui haec loquitur, posse panem comedere, cum appositam sibi tanta copia lenticulam cernat. *Colossium aereum magnum lenticularem* appellat paropsidem, in qua erat lens apposita. Ejus magnitudinem, altitudinem et plenitudinem declarat colossi appellatio. Voluit enim poeta intelligi, eam paropsidem cumulatam atque in altum exaggeratam fuisse *ὑπερακτρισσῶ*. Elegans locus profecto et dignus, qui a nobis non praetermitteretur. Sopatri versus excipiunt Euripidei, quorum primus ab interprete non est animadversus. Hic nempe: *Ἐπι τί δει βροταῖσι πλὴν δυοῖν μόνον*; De eo, quod subjicitur, Diogenis Cynici dicto adi ad Laërtium: nam Dalecampius, ut pudori suo consulere, sententiam dissimulavit. Locus ex Euripidis Supplicibus paulo aliter apud poetam legitur. Scribendum mox: *Χρυσίππος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν*. Aut inducenda ista *εἰς τὴν*. Pherecratis est hic versus, *Πένητας εὐπατρίδας ἀδὲ εἰς ὄρῳ*, ut docet lectio, quam ex epitoma restitimus. Sensus hic est: Nemo unquam vidit pauperem, qui inter nobiles locum suum obtineret. *εὐπατρίδαι* dicuntur bono genere prognati, qui patrem suum ciere queant. Posse etiam patricios quamvis nobiles in paupertatem venire, quis dubitat? Ergo erunt quidam *πένητας εὐπατρίδαι*. Quod negat tamen poeta, quia, ut ille ait, *pauper ubique jacet*, neque unquam pro nobili habetur. In sequente ecloga ejusdem Pherecratis scribe sic versum Π.: *Καὶ κύλικα, κἀντραγεῖν, ἴν' ἡδῖον πῖω*. *Da poculum, ut ad edendum aliquid, ut eo libentius bibam*.

p.290.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

Κόγχος, conchis. *περισσοτέρουτος οἰζύς*. *Μαζα ἐκταίη*. *Μαζα ἐκ Τέω vel Τεῖη*. *κόγχος αὐσαλέη*. *Μαζαε Ερετριάσας*. *Ερετρία λευκάλφιος*. *κογχίον μικρὸν*. *Herus Zenonius*. *πρᾶθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ*.

Postquam multa dixisset Cynulcus de lentibus, gratissimo sibi legumine, cum nihilominus abstinere ab earum esu convivas videret, *ἀλλ' ἡμῖν γε*, inquit, *ποιήσον δεῖναι*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πάντων, καὶ ἐπὶ τῷ κόγχῳ μάλισα. Ille vero irrisores suos docte ἀντιμυκτηρίζει, locum Timonis afferens, ubi κόγχος id significat, quod Romae conchis. Illius sunt hi versus: Οὐτὲ μοι ἑκταίη μᾶζ' ἀνδάνει, ἔτε καρύκη Ἐξ Λυδῶν, λιτῆ δὲ καὶ αὐσαλέη ἐνὶ κόγχῳ Ἑλλήνων ἢ πᾶσα περισσοτέρητος οἰζύς. Hoc vult Timo, ut indicat mox Cynulcus, sibi homini frugi et parco κόγχον magis placere, quam mazam ἑκταίην aut Lydiam carycam. Sed expendenda sunt nobis verba Timonis: nam et hic est, quod nos exerceat. ἑκταίην μᾶζαν interpretantur ante sextum diem factam. Quae expositio si admittatur, causa nulla est, cur miremur, non probari Timoni mazam ἑκταίην. Quae enim voluptas, aut mazam aut panem sex diebus servatam comedere? Viderint docti, quam hoc quadrare putent Timonis menti. Ego absurdum censeo. Probabilius sit, interpretari ἑκταίην grandem. Ut grandis polenta apud Persium: *Invigilat siliquis et grandi posta polenta.* Proprie est maza, quae sex hominibus alendis sufficiat. Sic panes ἑκταίης interpretatur Hesychius τὰς ἐκ χοινίαν ἕξ. Choenix autem, ut scribit Diogenes Laërt., victus erat hominis diurnus. Ita possumus exponere editam lectionem, ἑκταίη μᾶζα. At neque in manu exaratis Athenaei codd., neque in epitoma invenimus ἑκταίη scriptum, sed vel ἦτε, vel ἐκτέω. Legendum existimo ἐκ Τέω, extra versum quidem: in versu autem ἢ Τηίη vel Τείη. Nam utrumque rectum, ut docet in Ἑθνικοῖς Stephanus. Favent conjecturae sequentia Cynulci verba, quibus comparat has mazas cum Eretriacis: quasi innueret, utrumque genus a loco, unde afferretur, nomen invenisse. Quare sensus erit. non placere Timoni cibos longe accersitos, cujusmodi est maza Teia aut Lydia caryca, sed pro omnibus delitiis, in quibus parandis tantum alii laboris ponant, abunde sufficere vilem et sordidam coucham, usitatum Graecorum omnium cibum. De caryca Lydorum satis l. XII. et alibi. κόγχος αὐσαλέη per contemptum dicitur, ut *scabiosum far* Persio. Pro περισσοτέρητος exstat in MSS. περισσοτέρητος. Quod non probo. Placet περισσοτέρητος οἰζύς eo sensu, quem expressimus. Quod diximus, in fama fuisse Eretriacas mazas, id Cynulcus probat allato hoc versu Sopatri: Ἐρέτριαν οἰρμήθημον εἰς λευκάλφιτον. *Venimus Eretriam, ubi alba farina.* Quia Sopater Eretriam vocat λευκάλφιτον, putat Cynulcus, satis hoc argumenti esse ad probandum, mazas excellentes fieri solitas Eretriae. Non male argumentatur:

um ἄλφιτα Graeci vocabant farinam, ex qua fiebant ma-
ie. Itaque λευκκλιφίτος valet hoc loco *mu:as habens can-*
das. De Strattidis *Pboenissis* alio loco diximus. Sopra-
i Νεκυία argumentum habuit ex Homeri *Necyia* Ὀδ. λ.
it Larenfis, M. Varronem in Latinis scriptis suis fecisse
entionem Graeci proverbii τὸ ἐπὶ Φακῆ μύρον. Id verum p.292.
te, testis A. Gell. l. XIII. c. 27. *Videte, inquit, ne*
est. meus, semper usque in omni loco mortales multos pro
ultis boni: nibus esse dicendum: ne plane fiat Graecum illud
Varronis σατυρα proverbium, τὸ ἐπὶ Φακῆ μύρον. Grae-
im proverbium explicat Martialis epigr. l. III., cujus mi-
im: *Unguentum, fuscior, bonum dedisti Coniuvii, bere,*
et mihi s. idisti. Habet proverbii speciem, quod ait La-
nsis: σὺ δέ μοι δοκεῖς, ὦ Κύνυλκε, (τέτῳ γὰρ χαίρεις
ὀνόματι, ἢ λέγων, ὃ ἐκ γενετῆς-σε ἢ μήτηρ κέκλυκε)
τὰ τὸν σὸν Τίμωνα εἶναι μοι καλός τε μέγας τε, ἐκ
ισάμενος. *Videris mihi, o Cynulce, homo bonus et ma-*
ius. qui hoc nescias. Fatuos vocabant longos et magnos,
apud Graecos Latinosque poëtas passim. Versus est
omeri Ἰλ. φ.: Οὐχ ὀράας, οἶος κἀγὼ καλός τε μέγας
. Tamen non ex Homero, verum ex Timonis Sillis
mit Larenfis. Sed aliter fortasse distinguendum, pro-
icta parenthesi usque ad εἶναι. Ut fit sensus, Theodo-
m Cynicum in hoc Timoni similem esse, quod gaudeat
agis Cynulcus dici ascititio nomine, quam eo, quod a
atre fuerat inditum, sicut Timo lubentius audiebat Mi-
νθρωπος, quam Timo. Caeterum hanc conjecturam
firmant, quae dicimus de Timone sequ. c. In Antiphanis
rsu κογχίον μικρὸν est *rauca concha*, hoc est, parum con-
is. κογχίον, ut apud Latinos *lenticula*. Sextus versuum
patri sic editus a nobis, ut habetur in membranis. Le-
ν Πρὸς πῦρ καπνίζων. Sensus est: Volo de vobis, o
ilosophi, sumere experimentum, utrum vere an falso
malorum tolerantia vos jactetis. Ego vos ad ignem
motos fumo cruciabo: deinde si quem vestrum crus re-
icere videro, dum torrebimini, addicam illum hero Ze-
nio et immisericordi, ea lege, ut extra fines deporter-
r, qui quidem sapientiam ementiatur, et falso nomen
ilosophi sibi vindicet. Haec mens poëtae: qua cogni-
obscuri nihil in illius verbis. In septimo cave assen-
ris Dalecamp., qui ἢ σπάσαντα scribit pro συσπᾶσαντα.
ios postremos ita scribe: Ζηνωνικῶν πραθῆσαθ' ἔτος κυ-
ρ' Ἐπ' ἐξαγωγῇ, τὴν φρόνησιν ἀγνοῶν. *Zenonius berus,*
stemens et misereri nescius. Erat enim Zenonis dogma,

τὸν σοφὸν ἐκ ἐλεηθῆσθαι, non *cadere in sapientem misericordiam*. Lege Ciceronem pro Mur. παραθήσεται κυρίως ἐπ' ἐξαγωγῆ, ut editum est, negamus esse Graecam orationem. At παραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῆ frequens apud oratores est Graecos jurisconsultos. Poenae fervilis genus erat, hac lege atque omine vendi, ut extra fines deportetur servus nequam. Aelianus in epistolis: τὴν δὲ νύμφην ἀποδώσομαι κἀκαίην ἐπ' ἐξαγωγῆ, εἰ μὴ τι καὶ αὐτῆ τῶν ἔργων τῆ Φρυγίᾳ τε καὶ τῆ Θράττῃ συναπολαμβάνη. Proximos Antiph. versus ita scribo: Τῶν Πυθαγορικῶν δὲ τυχὸν ἄθλιοί τινες, Ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἄλιμα, καὶ κατὰ Τοιαῦτα συλλέγοντες. De alimo ante diximus.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

p. 293. Antiphanis fabula Κύριος Κώρυκος. μελαγχρῆς. λέπειν μαζαμ. δι' ἡμέρας πέμπτης. Antiphanis Δραπεταγωγῆς· item Θομβυκίων. συλλαβοπευσίλαβηταί. ζηταρετησιάδαι. Zenonis libri futiles. Mos circumferendi horologia. Viatoria perisilia. Τιμον Φιλόμηρος. ψυχὴ τελοβαΐδης.

Non ausim praestare sinceritatem hujus lectionis: καὶ τῷ Κυρίῳ Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφομένῳ Φησί. Nam alibi simpliciter haec fabula Antiphanis inscribitur Κώρυκος. Quamquam non hoc tam me movet, quam quod divinare nequeam, quid sit Κύριος Κώρυκος. Dalec. fortasse non male καὶ τῷ Κυρίῳ Κωρύκῳ. Domini pera, aut *ραπαριμπε*, vel *corycus*: ut de corycomachia, veterum exercitatione, accipiamus. Lege: — τῆς δὲ πλεισθης τῆ βολῆ Μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει. Μαζαε, cujus summum pretium sit obolus, crustam nigricantem sumit ac decorticat. Significat, mazaе male curatae et semiuftulatae crustis istum vesci. μελαγχρῆς pro μελαγχροίης, ut apud Menandrum μελαγχρῆς μαιράκιον. Auctor Eustath. λέπειν hic mazaе crustam auferre, ut arbori librum. In V. versu e Tarentinis Alexidis scribe ἀποκταίνας μὲν ἔν. Cum ait, οἱ δὲ ἡμέρας Δαιπνῆσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίκν, non hoc dicit, quinque diebus eum cotylam hordeaceae farinae unam absumere, sed quinto quoque die solum ede-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Dicitur et *ολήρυσις*. Scribe paulo post: *ὡς ὁ σοφὸς πάντως ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθὸς μόνος. Quod solus omnino sapiens etiam bonus ductor exercitus sit futurus.* Quod ait, quaesitum esse a Ctesibio, quid utilitatis ex studiis philosophiae retulisset, de eodem interrogatus Aristoteles quid responderit, apud Diogenem licet legere. Simile quid etiam apud Eunapium in Aedesio. Diffidentia fere comes est sordium et avaritiae, quae in hominibus angusti animi eam generat. Hoc vitium philosophorum mendicabilis obicit Bato comicus hisce versibus elegantissimis: *Ἐπιθ᾽ ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον καταμανθάνων τ᾽ ἄλαιον, ὥς περιφέρειν ἄλλοτρίον δόξει τις, ἔχι λήκυθον.* Tanta, inquit, te diffidentia tenet, *ut totum diem a niane summo circumferas ampullam, diligenter considerans subinde, quod intus est oleum: ut jure aliquis ruret, non ampullam te hinc illuc gestare, sed horologium.* Qui ex diffidentia metuunt alicujus rei jacturam, solent ei incubare, et subinde illam subjicere oculis suis, quibus ipsis miseri vix credunt. Theophrastus in ejus vitii descriptione: *καὶ φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, καὶ κατὰ σάδιον ἀριθμῶν, πόσον ἐστίν.* Quae verba pluribus ibi exposuimus. *καταμανθάνειν* est diligenter aliquid explorare. An autem in ampulla oleum insit, necne, motitatione aut pondere cognosci poterat: nam ampullae, ut alibi dicebamus, scortae fuerunt, aut fictiles, aut ex aere. Notabis antiquissimum morem circumferendi horologia: cujus nullum aliud testimonium puto in literis antiquis exstare, nisi quod Vitruvius horum meminit l. IX. c. 9. appellatque *viatoria pensilia*. Hodie multiplicis formae horologia fiunt elegantissima, quae jam non utilitatis, sed ornamenti gratia etiam proletariorum mulieres sibi appendunt: adeo publicorum morum disciplina est corrupta aut potius nulla. Scribendum deinde est: *ἐν ἀντι τ᾽ Ὀμήρου προσκυνεῖς διὰ τὴν γαστέρα, ἧς ἢ λαμυρώτερον ἔδεν, ὁ Τίμων σὲ φησὶ κε.* De Epicuro dixit Timon in Sillis: *Γαστρί χαριζόμενος, τῆς ἢ λαμυρώτερον ἔδεν.* Ex reliquiis poematum Timonis apparet, quam diligens in Hom. lectione fuerit. Multa n. illius usurpat pro suis, vel *ἀπαραλλάκτως*, vel leviter immutans, ut hic. Versus enim Homeri est: *Οὐ γάρ τοι συγαρή ἐπὶ γαστρὶ κύντερον ἄλλο.* Fatuos et corrupti judicii homines, quibus nihil palatum sapit, sic describit Arcestratus: *Οὐδ' ἄσθειν ἐθέλασ', ὅσσοι κέφην τελευθώδη Ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν.* Quibus non erit major linguae Graecae usus, quam nobis, aegre illis persuadebitur, *τὸ τελευθώδη Graecum*

esse vocabulum. Atqui non tantum isto loco, sed et l. VII., ubi iterum describuntur Archestrati versus, in ea lectione scripti, cum editis consentiunt. Quid super eo verbo sit statuendum, judicent acutiores. Interea sunt conjecturae, quas subjiciemus, vel ἐκ ἐμπειρίας, vel εὐσοχίας nostrae monumentum. Potest scribi κέφην κ' ἐρεβώδη, mentem levem et caliginosam. Sic τόπος ἐρεβώδης apud Apollodorum. Potest etiam: Οὐδ' ἔσθαι ἐθέλει, οἱ κέφην κ' ἔλλεβορώδη Ψυχὴν κέκτηνται. Quibus mens est ellebori erens, et, ut ait Persius, ebria venaturo.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

Reprehendendi mos propter imitationem. Diodorus Pythagorista insolens. περιστάσιμος σοά. ἐπιφαγεῖν et ἐπεσθίειν. ταχέως καὶ παραχρηῆμα. κόλαροι μέλη πάρευλα. κροτητὰ μέλη. Ulysses multorum comicorum fabulae inscriptae. Diphili Ἐναγιζοντες. Mos quorundam, consori saepius quotidie operam dare. Menandri dramata, Ὀργῆ et Nauclerus.

Irridendi genus est, cum id, quod in aliquo carpere volumus, factis dictisque nostris imitamur. Nunquam comicus Graecus tragicorum aut dithyrambicorum poetarum verba sesquipedalia subsannat, quin ampullas loquatur. M. Tullius hominem balbum irridens paene fit ille. Hujus nobis in mentem veniat necesse est, cum legimus, quae referuntur isto loco de Diodoro. Pythagoricae disciplinae aemulo, et Stratonico citharoedo, graphice faceto scurra. Diodorus iste de numero eorum fuit, qui cultu victuque separant se a caeteris mortalibus, famam gravitatis aut sanctimoniae inde aucupantes. Ideo dixit Timaeus, Diodorum ἐξηλλαγμένην εἰσαγαγεῖν κατασκευὴν, quod pluribus explicat noster. Addit postea: πρὸς δὲ ἐπέελλον ὁ Στρατόνικος, ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὑβρεῶς τε περιστάσιμον σοᾶν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτη. Id est: ait quem scribens Stratonicus, iussit eum, qui proficiscebatur, renuntiare, quod ipsi dixisset, Pythagorae clienti, cujus porticus magna frequentia celebratur, dum disputat de insanis amittendis se

movere ferarum et insolentia. Non hic est stylus assuetus Stratonico. quod declarant multa ejus acute dicta, quae magni scriptores nobis conservarunt: sed induit Stratonicus *Φιλοκαινίαν* orationis et *χαυνότητα*, ut eadem vitia in factis illius, ad quem scribebat, irrideret. Porro Stratonici verba, quae hic describuntur, videntur esse titulus p. 296. atque *ἐπιγραφή* epistolae, quam Diodoro mittebat. Itaque vere Stratonici sunt tantum haec: *Τῷ περὶ Δηροπέπλης*, et quae sequuntur. Caetera adjecit Timaeus: quem miror equidem seriam historiam professum his nugis charitas suas implevisse. Interpretibus nihil hic lucis assulsiſſe, res ipsa loquitur: nostra interpretatio quam bene iis consentiat, quae de Diodoro refert Athenaeus, nemo non videt. Debemus Palatino codici elegantissimam vocem *περισάσιμον*. *περισάσις ποιεῖν*, ut dicebamus ad Theophrastum, est *agrytarum more turham circa se cogere*. Inde locus *περισάσιμος*, qui frequentia hominum celebratur. *Δηροπέπλον* *μανίαν* quid aliud esse dicas, quam quod expressimus? Huc pertinent illa superiora verba, *κομῶν*, *ῥυπῶν*, *ἀνυπόδητων*, et alia in eam sententiam. *κομῶν* est inhumanitas et insolentia hominis, qui deficit a caeterorum moribus et institutis: nam in corporis cultu, ut docet Varro, aliud est homini, aliud humanitati satisfacere. Paulo post ita haec distinguo: *ὅτι δ' ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι περὶ τὰ θεῖπνα αἰεὶ τὸν νῦν ἔχετε, (δέον ὑμᾶς ἐπιφαγεῖν τι αἰτῆσαι, ἢ ἐπεσθίειν τι τῶν κυνικῶν βρωμάτων· ἔτε γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θεμῖς)* δῆλον ἐξ ὧν καὶ "Α". Scio, quid de vocibus *ἐπιφαγεῖν* et *ἐπεσθίειν* mox scribatur: nihilominus tamen isto loco non putem otiosam esse praepositionem. *ἐπιφαγεῖν* et *ἐπεσθίειν* interpretor *edere e post alium*, et, ut ita dicam, *arrodere jam rosa*. Scripsimus auctoribus membranis *Εἶδες τὴν Θασίαν ἄλμην, οἱ ἄττα βαύζει*, cum esset editum *θυσίαν* immani errore. L. super. veram lectionem exposuimus c. 32. In sequente versu ἐκ παραλλήλης dictum *ταχέως καὶ παραχρῆμα*. Neque mutanda est distinctio, ut sentiebat Dalec. Tertius versus elegantissimum proverbium continet, *Οὐ μόντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι*, de eo, qui maledicenti remaledicens et, ut dicitur Graeco proverbio, *τὸν ξύοντα ἀντιξύων* probe se vindicavit. Aliquanto post sequitur de Cynulco: *ὑπὸ τῆς ἐμφύτης γαστριμαργίας καὶ ἠδυλογίας κολάρης ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότητα κύμβαλα*. Quid appellat *κολάρης*; Aut omnino quid ea vox significat? Nobis id verbi alibi nusquam lectum. Quin hic quoque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cujus praecessit locus de Arcadum conviviiis, et in eo haec verba: ἡ πόλις παρεῖχε τὴν τοικύτην ἀπαταν πυχρσκεινῶν, πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν. Diphili drama, quod hic Ἐναγίζοντες, *Parentales*, inscribitur, alibi vocatur Ἐναγίσματα, *Parentalia*. Penultimus adductorum inde versuum, Τὸ μνημα κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα λίθον, neque legitimum pedum numerum, neque sententiam implet. Lego: Τὸ μνημα, κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα παλαιῶν λίθον. Locus est comicus παρὰ προσδοκίαν. Nam auditor exspectabat verbum τριχσθαι. Volo, ait, legem ferre, quae Ctesippum coget monumentum patris tandem pericere: ut quotannis unum saltem teneatur saxum emere, ad conficiendum tandem patris monumentum, quod diu est cum aliquot lapidum defectu visitur imperfectum. Quia aliquot saxa de tumulo Chabriae vendiderat Ctesippus, ut modo dictum est, id opus pro inchoato tantum habebatur ab iis, qui rei veritatem ignorabant. Ideo ait iste, lege adigendum esse Ctesippum, ut operi incepto tandem colophonem imponat; sed quia veritatem norat, qui haec loquitur, pro τριχσθαι dixit παλαιῶν, acerbo joco immanitatem Ctesippi perstringens. Timoclis versus de Ctesippo exponi debent convenienter menti auctoris, quod docti non fecerunt. Ait poeta: Οὐδ' ὁ Χαβρία Κτήσιππος ἔτι τρις κείρεται, Ἐν ταῖς γυναῖξι λαμπρὸς, εἰς ἐν ἀνδράσι. Loquitur de Ctesippo paupere jam facto, et ait, mutatam ab eo esse vitae rationem, cum prius ter die tonderi soleret. Mollitiem objici certum est: cujus argumentum vult esse, quod solitus fuerit ter quotidie tonsori operam dare. Mos fuit Θελυδριῶν, barbam et pilos capitis diligenter tondere: et hoc amplius, alas axillarum, et alias corporis partes summo studio vellere. Ideo vellent nolent tonsoris opera plurimum cogebantur uti. Apud Theophrastum inter notas hominis, qui nomen comiti et venusti affectabat, leges τὸ πλεισάκις ἀποκείρεσθαι. Itaque τρις κείρεται interpretor ter quotidie operam dat tonsori. Sic λέεσθαι πεντάκις τῆς ἡμέρας in versu Menandri, qui sequitur de eodem Ctesippo. Ὀργὴν Menandri et Athenaeus alibi, et Pollux laudat I. VI. c. 17. Locus Demosthenis, ubi Ctesippi meminit, nomen ejus reticens, hic est in ea adversus Leptinen: ἀλλὰ, νῆ Δία, τὸν παῖδα τῆ Χαβρία περιίδωμεν ἀφαιρεθέντα τὴν ἀτέλειαν; *Nauclerus* Menandri nescio an sit idem drama cum eo, quod aliis inscribitur *Gubernatores*. Pollux: Μένανδρος Κυβερνήταις. Ἐπελάθετο αὐτὸν, δεῖς εἶη. Et Stobaens serm. XXII.

CAPUT UNDEVICESIMUM.

Pythodelus Isoballion. Balliones. *Theopompi locus expositus contra Athenaei mentem. Atheniensium cum Tarentinis comparatio. Tarentinorum de se ipsis dictum. Otiosi pauperes vocati in jus Athenis. Ζῆν ἐν περιουσίας. Diana τρίμορφος. Apicius, de quo Posidonius.*

Axionici comici de Pythodelo afoto versus recitatur hic: Ὁ Πυθόδηλος ἄτος ἰσοβαλλίων. Quo in loco ἰσοβαλλίωνα dici existimamus quasi ἴσον Βαλλίωνα, *uionibus Ballioni similem.* Balliones in vetere comoedia, etiam Cicerone teste, appellabant impurissimos homines, ut sunt lenones et id genus. Lege Pseudolum Plauti: quem poëtam et nomen illud, et caetera omnia, imo plerarumque fabularum integra argumenta de Graecis fabulis in suas transtulisse, nemo est, quin sciat. Proximus versus, Προσέρχεται ἐπικκλέμενος ἀσωτοτατος, transpositione vocum posteriorum sanandus est, siquidem illum volumus esse sanum: Προσέρχεται ἀσωτότατος ἐπικκλέμενος. *Μοχ: Πολύευκτος δ' Ἀναξανδρίδης ἐν Τηρεῖ κωμῶδων. Ὅρνις κεκλήσθη, Φησί. διὰ τί, πρὸς τῆς Ἑσίας; Non est poëtae τὸ Φησί, quod versui illius est insertum. Praeterea offendit me insolens usus verbi κωμῶδων. Sed nimis jam clarum, aliter scribi debere. Lege igitur et distingue: Πολύευκτον δ' Ἀναξανδρίδης ἐν Τηρεῖ κωμῶδων, Ὅρνις κεκλήσθη, Φησί. διὰ τί, πρ. etc. Scribo deinde χωρῖσαντές εἰσι. Atticum est pro ἐχώρισαν. Theopompi vero subjectum locum quod docti viri non recte ceperint, equidem facile illis condono: manifesto enim fallit nos Athenaeus, nisi falsi sunt omnes nostri codices. Loquens auctor de Eubulo afoto Atheniensi, testem laudat Theopompum, ut qui illius mentionem fecerit, et statim verba ista Theopompina subjicit: Καὶ τοσῶτον ἀσωτῖα καὶ πλεονεξίᾳ διενήνοχε p.299 τῷ δήμῳ τῷ Ταρυντίνων, ὅσον ὁ μὲν περὶ τὰς ἑστιάσεις εἶχε μόνον ἀκρατῶς, ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατετέλεκε. Quis non jure arbitretur, de Eubulo accipienda esse verba Theopompi, cum id clare adeo Athenaeus significet? At si, misso Athenaei testimonio, ipsa historici verba consideremus, clara luce clarius est, non de cive aliquo hic loqui Theopompum, sed de universo Atheniensium populo, cujus comparisonem*

instituit cum populo Tarentino. *Longe*, inquit, *superavit luxu et avaritia populum Tarentinum: nam hic quidem opulis tantum u'tra modum deditus erat, Atheniensium vero populus etiam publicos urbis redditus in mercedem sibi divisit.* Ita accipio τὸ καταμισθοφορεῖν nam sententia interpretum aliena est a Theopompi sententia, qui, ut vides, ista voce Ath. niensium πλεονεξίαν taxare voluit. Quae autem avaritia est, publica pecunia peregrinum militem alere? Scimus autem ex Demosthene infamiam ejus populi, qui aera militum sibi solitus dividere ad ludos spectandos. In quo uno duo inerant complicata vitia: τρυφή et amor voluptatum, cum spectacula anteponerent publicae salutis curae; avaritia et πλεονεξία, cum in eam rem dari sibi de aerario pecuniam postularent, suae parci, publicae prodigi. Quod paulo post dicitur, Tarentinos omnes fere dies in conviviiis transgisse, facile credat, qui Strabonis verba legerit de Tarentinis. Illum consule l. VII. Tarentini, inquit Athenaeus, soliti dicere, τὰς μὲν ἄλλας ἀνθρώπους διὰ τὸ φιλοτονεῖσθαι καὶ περὶ τὰς ἐργασίας διατρίβειν παρασκευάζεσθαι ζῆν, αὐτὰς δὲ διὰ τὰς συνήσεις καὶ τὰς ἡδονὰς ἢ μέλλειν, ἀλλ' ἤδη βιώσαι. Acutum scitumque dictum, et dignum, quod auctorem alium habeat, quam voluptarium populum. Is esto Manilius, poeta insignis, cujus sunt verba luculentissima: *Quid tam sollicitis vitam consumimus annis, Torquemurque metu caecaque cupidine rerum, Aeternisque senes curis, dum quaerimus aevum, Perdimus, et nullo votorum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam?* Quod in Graeco est παρασκευάζεσθαι ζῆν et μέλλειν ζῆν, dixit Manilius *victuros agere*. De Philippo, Alexandri patre, et ejus sodalibus quae deinceps narrantur, similia iis, quae l. VI. de iisdem. Rex Cynri, quem libri editi *Pasicyrrum* appellant, excerpta *Pasicyrrum*. At *Aethiops* ille Corinthius, qui mox dicitur fuisse Archiae comes conditori Syracusarum, in omnibus libris idem nomen servat. De Archia multa Strabo aliique. Scribo τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἵππαρχος ὦν ἱερ., non autem ὑπαρχος. Primum ita habent excerpta nostra: deinde sic legendum esse arguit perspicue Xenophontis Hipparchicus. Olim, inquit Athenaeus, afortos, et quibus non suppeditabat, unde se alerent, ἐκάλει τὸ οἱ Ἀρεοπαγῖται καὶ ἐκόλαζον. Scripta lectio ἀνεκαλῆντο οἱ Ἀρ., id est, *vocabant ad se in Αρειοπαγίτικῃ curiam*. Sic usus est verbo ἀνεκαλεῖσθαι paulo ante: ἀνεκαλασαμένων αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγίτων. Commode accipe, quod ait, poenas luisse

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT VICESIMUM.

Ἄσώτιον. ζωμήρυσις. τυρόκνησις παιδική. σκαφίδες. κυβηλὶς. σταλῆός. Aristophanis fabula Σκηναῖς Καταλαμβάνεσθαι. Mos aucorum, fabularum titulos conitabere. κακκάβη εἰ κακκάβος. Βατάνιον εἰ πατάνιον. χαιρόντες ὀνομάζουσι. σίτυβος. Alia quaedam.

Proposuerat Ulpianus paulo ante duas quaestiones, alteram de voce ἄσώτιον, alteram de coquinae instrumento: deinde aliorum responsum antevertens de asotis, quae legerat apud veteres, recitavit. Nunc ut orationi suae finem imponat, redit ad propositas quaestiones, et ait: *περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὧν φθάνω προβεβληώς, εἴ τι λέγειν ἔχετε, ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὄτων τὰς πύλας ὥστε λέγετε, ἐπιζητῶ γάρ. καὶ Μάγνος εἶρηκε τὸ ἐπασθίον καὶ ἐπιφαγεῖν.* Legendum aio: *ἐπιζητῶ γάρ, καὶ ὁ Μάγνος εἶρηκε, τ.* Jam, inquit, sermonis vices suscipite: quaero enim a vobis non illa tantum, quae dixi ante, verum hoc amplius, ubi legantur voces ἐπασθίον et ἐπιφαγεῖν, quibus modo usus est Magnus. Lege superiora cum vel mediocri attentione, neque dubitabis, ita scribendum et exponendum. Multa hic secius interpretes, maxime cum non animadvertunt. Aemiliano grammatico dari partes respondendi et quaesitis satisfaciendi. ἄσώτιον est *ganea*, dictum, ut *μαγείριον* et similia. Culinae vasa recensentur ex Anaxippi Citharoedo: cujus fabulae Pollux meminit l. X. ζωμήρυσις proprie est *trulla ad bauriendum jusculum*: ut *οὐνήρυσις* *trulla vitiparia*. Sed coqui varie abutebantur: ut in tollenda ex olla spuma. Philippus in epigrammate: *ζωμήρυσιν τε τὴν λίπης ἀφρηλόγον.* Vocat *τυρόκνησιν παιδικήν*, (nisi aliter scribendum) quia libenter radulam tractant pueri: vel quia plurimum ea utebantur in parandis infantium aut puerorum cibis. *σταλῆόν* non puto esse radulae manubrium, sed per se accipi debere de quodam ligno manubrium securis similitudine quadam referente: cujus potuit esse in culinis multiplex usus. *σκαφίδες* sunt alveoli, vasa inter maxime necessaria coquinae. Errant, qui *pelvum* esse putant. Usus alveolorum multus. Antiphanes: *καὶ δὴ μικροὶ μέλιτος αἰτῶσαι σκάφας.* Ariston in epigrammate de coqui supellectile: *καὶ τὰν λαιμοτόμον σκαφίδα.* Significat, alveolis solitum excipi sanguinem mactatorum

animalium. Iterum in eodem: Καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα. Quia, ut puto, in alveolis carnes coquendas lavabant. Sub finem in quibusdam haeret nobis aqua ob mendas codicis. κυβίλην scribunt excerpta: melius κυβηλῆς, ut in Hesychio, qui hanc vocem diligenter exposuit. Sequitur: τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς Καταλαμβάνουσαι. Etiam alibi sic scriptum invenimus, ut l. VII., et semel in Hesychio, semel item, ni fallor, in scholiis Aristophanis, apud Pollucem vero saepissime. Nihilominus tamen mendae hanc scripturam arguere non dubitamus. Credimus enim, verum fabulae hujus indicem esse Σκηναῖς Καταλαμβάνουσαι, *Mulieres locum ad tentoria sua occupantes.* Σκηναῖ Καταλαμβάνουσαι nihil potest Graecis significare. At σκηναῖς καταλαμβάνειν dicuntur, qui in foro et viis publicis locum occupant, ubi sua umbracula deserviant. Ita soliti facere mercatores, quoties celebrabatur aliqua panegyris. Vetus Theocriti interpres: ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηναῖς ἐποίουσι οἱ πωλῆντες. Sic autem loquitur idem poeta in Pace: εἰς Ἴσθμια Σκηναῖς ἐμαυτῷ τῷ πέσει καταλαμβάνω. Videtur Aristophanes descripsisse eod. dramate mulierum tentoria sua commodis locis figere cupientium jurgia et ἀπροχειρισμάς. Non defuere, qui hanc fabulam Platoni adscriberent. Athenaeus l. XIV.: Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκηναῖς. Solent auctores titulos dramatum hoc modo contrahere, ut cum Sopatri Βακχίδος Μνηστῆρας appellant *Bacchidem*, de qua c. 15.; cum Sophoclis Ἀχαιοῶν Σύνδαιπνον simpliciter Σύνδαιπνον scribit Hesychius; cum Archippi Ὀνοσκιάν, cujus mentio p. 302. in scholiis Aristoph., tantum Ὀνον. Harpocration: Ἀρχιππος Ὀνω τραχηλίαις, ταῦτα καὶ τοπείοις εἰσάσιν ἐκ ἄνευ γόνυ. Emendamus: Ἀρχιππος Ὀνω· Τραχηλῆαι ταῦτα καὶ τοπείοις εἰσάσιν ἐκ ἄνευ πόνυ. Ergo etiam Σκηναῖς cum legis, intelligere debes hanc fabulam. Hesychius: τριτοσάτης, Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς, τριτὺς, τριας. Integer titulus fuit, ut diximus, Σκηναῖς Καταλαμβάνουσαι. Sic enim rescribendum ubique est, et in hoc, et in aliis scriptoribus. Ut apud Hesychium in εἰ γὰρ ἄκαυθαι proverbio. Apud Pollucem l. VII.: Ἀριστοφάνης δ' ἐν Σκηναῖς, καταλαμβάνουσαι ἔφη καὶ τῶν πλατυλόγων διβολῆαν ἀκοντίων. Corrige: Ἀρ. δ' ἐν Σκηναῖς Καταλαμβάνουσαι ἔφη· Καὶ τῶν πλατυλόγων. Adde alium locum eod. l. extr., item alios l. X. c. 5. et c. 19., nec non c. 24. et 25. Quibus tot locis potes adjicere aliam Harpocrationis similiter depravatum in Δήμαρχος. Atque huic nostrae emen-

dationi suffragatur amplissimi Messaei codex MSS., non isto quidem loco, sed in alio gemino huic, quem ex conjectura emendamus l. VII. c. 19. Nam diserte codex ille praefert eo loco Ἀριστοφάνης Σκηναὶς Καταλαμβάνουσαι. Quod ait Aemilianus, comicum in ista fabula κακὰβην dixisse, quam alii χύτραν, non omnium hoc fuit iudicium. Pollux enim eo loco κακὰβην interpretatur patinam. καὶ κακὰβην, inquit, τὴν λοπάδα ἑραῖς, εἰπύτος Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναὶς Καταλαμβάνουσαι. In versu Antiphanis recte Dalec. ἔγχευες Βοιωτία, non Βοιωτίας. Neque aliter epit. Addit noster: βατάνειον δ' εἶρηκεν Ἀντιφάνης ἐν Εὐθυδικῷ· Ἐπειτα πολύπες τετμημένος, Ἐν βατάνοισιν ἐφθός. Scribe βατανείοισιν. Pollux l. X. c. 24: ἐν Ἀντιφάνης Εὐθυδικῷ· πολύπες τετμημένος ἐν πατανείοισιν ἐφθός. Athenaeus legit hic per β βατάν. Imo etiam Pollux ipse. Ex ea fabula recitatur hic versus ab Harpocrate: Ἐγὼ ξαντευόμενος ἐρατευόμεν. Pergit Athenaeus: Ἀλεξίς ἐν Ἀσκληπιολαίῳ. Idem et Pollux, sed leviter mutato dramatis nomine: Ἀλεξίς δ' ἐν Ἀσκληπιαίῳ πατάνια εἶρηκε. Praeterea in versibus, quos describit inde Athenaeus, πατάνια Pollux legit per π. Athenaeus cum secunda litera β. Secundus versus adjectione articuli fulciendus: Περὶ τὴν Σικελ. Mox scribe: — ἄλλος ἐπὶ τῷ μέγας Ἦξει τις ἰσοτραπέζος. Ita meliores codd., non Ἐξει. Paulo post, cum ait poëta, — ἐμοὶ δὲ τῆνομα Οἶσι διαφέρειν, εἴτε κάκκαβόν τινες Χαίροντες ὀνομάζουσιν, εἴτε σίτυβον; Apud Pollucem scriptum Χαίρουσιν ὀνομάζουσιν, apud Eustathium et in epitoma simpliciter ὀνομάζουσιν. Omnes, retento sensu, verborum elegantiam et metri legem neglexerunt. Est enim venustatis Atticae χαίροντες ὀνομάζουσι pro nominant vel nominare solent. Sed non assentior Eustathio, qui poëtae verba sic accipit, quasi κάκκαβος, λοπάς et σίτυβος idem sint. Nobis plane videtur contrarium. Ait enim, qui ista loquitur, non curare se verborum proprietatem, neque videri sibi quicquam interesse, quo nomine vas illud appellet, sive κάκκαβον, sive λοπάδα, sive σίτυβον. Haec iste quidem: at caeteris omnibus Graece loquentibus aliud est κάκκαβος, aliud λοπάς, et toto genere ab his diversum σίτυβος. Hesychius δερματίνην σολὴν interpretatur. Eubuli ex Ione locum affert Athenaeus, ut probet, non semper esse idem βατάνειον et πατάνειον. Eundem recitat Pollux, ut evincat, non plane esse idem πατάνειον et λοπάς. Neuter firmo admodum argumento nititur. Nam quid mirum, si

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

κόν, *magnam frustum carniūm*. Vocis ἐπιφαγεῖν citatur auctor: Eupolis Ταξίαρχοις. Et Ταξίαρχος vocat Pollux eam fabulam, et Ταξίαρχας. Ut l. VII.: σιδηρῖτιν δὲ
 p.304. τέχνην ἐν Ταξίαρχαις Εὐπολις εἶρηκε τὴν Ξανθία τῆ Σιδη-
 ρέως. ἢ ἐπὶ τῆς εἰκόνοσ ἀπιγέγραπται ΣΙΔΗΡΟΦΤΗΣ.
 Confer hunc locum Pollucis cum iis, quae scribit Hesych. in σιδηρῖτιν τέχνην. Antiphanis versus de structoribus ita emendabis: — ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχμας θ' ἐτοιμάσει, σπονδάσ ποιήσει, τ' ἄλλ', ὅσα Τέτοις προσίχει. Quae fuerint structoris partes, docet Athenaeus, allato Philemonis loco: Παρὶ τέπτανεῖον ἔγινεθ' ἡ σκεπτωρία. Τραπεζοποιός ἐστιν ἐπὶ τῶ διακονεῖν. Hoc est: *circa culinam non versatur atqz illius: est enim trapezopoios, structor, ministerio praefectus*. Quam diversa dicunt interpretes? Locus Xenophontis non est ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημ., ut scribitur in omnibus libris, sed in I. De auctore culprae liberum esto cujusque iudicium. Menandri verba e Phania in jambici legem facile ita redigas: Φειδαλός ἦν τε καὶ ἀγορασῆς μέτροσ. Cratini Cleobulinae nomen videntur habuisse a Cleobulina, Cleobuli, sapientum unius, filia, quam libris suis Diogenes Laërt. prodidit nobis. Solent autem plurali numero inscribi similes comicorum fabulae: ut Ἀρχίλοχοι, Ὀδυσσεῖς, et similia. Pollux n. singulari l. VII. c. II., proferens inde vocem ἵπον· unde est ἱπεῖσθαι, *perire*. Quo etiam verbo usus Cratinus, inquit, in hic versibus: δώσειε ἐμοὶ καλήν δίκην Ἰπέμενος ταῖς συμφοραῖς. Atque haec ea sine nunc refero, ut obiter studiosos veterum poetarum moneam, Aristophanem in Equitibus more suo Cratini verbis usum pro suis, mutata solum voce συμφοραῖς in εἰσφοραῖς. L. X. ejusdem Pollucis c. 24 laudatur Cratinus ἐν Κλεοβύλω. Et apud scholiasten Aristoph. initio Avium Κρατῖνος ἐν Κλεοβύλοις. Pendeo animi, siue eadem fabula, de qua diximus, an alia. Δρωπίδης Alexidis Δρωπίς est in libris Pollucis l. X. c. 26. Utrum utrum sit verum, proprium videtur. Legi in Hesychio Δρόπις, τρυγητός. De quo cogitandum. Aristophanis eclogae e Nebulis prioribus expositionem petant tirones e Scholiastae Graeci eruditissimis commentariis: nam interpretes plus quam toto coelo aberrant a via. πρυτανεῖα in foro Atheniensium, quod in Romano *sacramentum*. Varro: *Ea pecunia, quae in iudicium venit in litibus, sacramentum a sacro. Qui petebat et qui inficiabatur, de aliis rebus uterque quingentos aeris ad pontificem deponebant: de aliis rebus item certo alio legitimo numero assium. Qui iudicio vicerat, suum sacra-*

mentum a sacro aufererat: victi ad aerarium redibat. Scribo μοχ ἀλλ' ἐκ οἴσθα σύ, vel οἶθασι. Nam οἶθά σου non rectum. Ait Philyllius: Βήλοσθε δῆτ', ἐγὼ φράσω, τίς εἰμ' ἐγώ; Ἡ τῶν προτενθῶν δορπία καλεμένη. Vultis, dicam, quis ego sim? Dorpia dicor, primus Apaturiorum dies, quo die praegustatorum turba multum est operata. Ex verbis sequentis senatusconsulti ita exponi debere hunc locum liquet. Sententia ejus senatusconsulti est haec: quo possit senatus, cujus hoc decretum est, festum Apaturiorum cum caeteris civibus concelebrare, per tot dies senatoribus remitti necessitatem veniendi in senatum, p. 305. per quot dies reliquae curiae vacent: quinque nimirum dies ab eo, quem praegustatores celebrant. Athenis plures curiae fuere, Quingentorum, Areopagitarum, aliae. In Areopago videtur hoc senatusconsultum esse factum. Initio, quae fuit curiae hujus severitas, pauca erant festa, quibus legitimus senatus ab Areopagitis non ageretur: mutatione facta publicorum morum, paulatim et hoc mutavit. Restituimus antiquam lectionem in istis: τὰς δὲ τὰ πέμματα, προσέτι τε τὰς πλακῆντας ποιῶντας οἱ πρότερον δημοκρυγὰς ἐκάλουν. In editis necessaria voce ποιῶντας locus erat mutilatus. Quod si mei arbitrii res fuisset, locum paulo aliter concepissem. Fuisse enim viros ullos, qui δημοκρυγοὶ appellarentur, quod placentas conficerent, et, ut loquitur auctor l. I., ἀπὸ τῆς τῶν πεμμάτων δημοκρυγίας, neque probant sequentia Athenaei, neque verum censeo. Scripserim igitur τὰς δὲ τὰ πέμματα, non τὰς, et ποιῶντας, non ποιῶντας. Mulierum δημοκρυγῶν mentio clara in subjectis testimoniis. Hesychius paulo arctius hanc vocem accipit: λέγεται καὶ γυνὴ δημοκρυγός, ἣ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. Ita vult appellari, non publicas pistrices, sed eas mulieres, quibus in nuptiarum solemnibus munus solitum mandari fingendarum placentarum. Pollux explicat l. III. c. de nuptiis. Platoni l. V. de republ. inter muliebria opera recensetur ἡ τῶν ποκάνων θεραπεία. Proclus interpres refert ad morem Atheniensium, qui soliti sint in effingendis d'orum libis mulierum uti industria. Verba doctissimi viri sunt ista: Ἐνθα καὶ ἔθος εἰδόμενον τὸ Ἀττικόν, ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν ἔχαι αἰ αἰατριδὰς μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανοποιοὶ μιμῆμεναι τὰς φύσεις, τὰς πλαττήσας, ὅσα τοῖς θεοῖς ἀνιάσι ζῶα καὶ φυτά. Conferendus est cum istis Procli pulcherrimus Theocriti locus in descriptione pompae Ptolemaicae. Ait poeta recensens pompae illius fercula: Ἐίδατά δ', ὅσα γυναῖκες

ἐπὶ πλαθάνῃ κινέονται, Ἄνθεα μίσογοισαι λευκῶ παντοῖ αἰ
 ἀλεύρω. Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῶ
 εἰκίω Πάντ' αὐτῶ πετσηνά, τὰ θ' ἔρπετὰ τᾶδε πάρσι.
 Mos autem, de quo Plato et Proclus, non in omnibus
 sacris obtinuit Athenis. Nam in Furialibus id ministe-
 rium obibant nobiles ephēbi: quod docet nos Philo Jud.,
 cujus verba subscripsi, quia sunt elegantissima. Διό μοι
 δοκῶσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων ὀξυθερκέσατοι διάνοιαν, Ἀθηναῖοι,
 (ὅπερ γὰρ ἐν ὀφθαλμῶ κόρη, ἢ ἐν ψυχῇ λογισμὸς, τῆτ'
 ἐν Ἑλλάδι Ἀθῆναι) τὴν ἐπὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς πομπὴν
 ὄταν σέλλωσι, δῆλον μηδένα προσλαμβάνειν τὸ παράπαν,
 ἀλλὰ δι' ἐλευθέρων ἕκαστα τῶν νενομισμένων ἀνδρῶν τε καὶ
 γυναικῶν ἐπιτελεῖν, καὶ ἔχ οἶων ἂν τύχη, ἀλλὰ βίον ἐξ η-
 λωκότων ἀνεπίληπτον: ἐπεὶ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν πέμ-
 ματα τῶν ἐφήβων οἱ δοκιμώτατοι σιτοποιῶσι, πρὸς εὐδο-
 ξίας καὶ τιμῆς, ὅπερ ἐστὶ, τὴν ὑπηρεσίαν θέμενοι. Ut ad
 pensum redeamus, ferri diutius non debet monstrum le-
 ctionis in IX. versum Menandri: ὁ μάγειρος γὰρ ἐν Πι-
 ρ.306. χηχέτε ποιεῖ. Nam ex l. XIV. scribendum: ὁ μάγειρος
 γὰρ ἐγχύτε ποιεῖ, Πλακῆντας ὀπτᾶ, χ. Probat autem,
 omnia perverse agi, quia coquus opera dulciaria effingat,
 cum ejus sit munus, carnes coquere aut pisces, et con-
 dimenta condire. E contrario ἡ δημικργός, inquit, co-
 qui aemula partes illius obit, carnes coquit, turdos pa-
 rat, et alia curat, quae ad coquorum curam pertinent.
 Hic sensus est sequentium versuum: Ἡ δημικργός δ' ἀντι-
 παρατετραγμένη κρεαδί' ὀπτᾶ etc., vel, ut in l. XIV., Κρέα
 διοπτᾶ. Et si autem laxa significatione vocis δειπνον et
 antecoenia et missus omnes cum bellariis continentur:
 peculiari tamen notione ita vocabant missum medium,
 qui ex solidioribus cibis constabat. Ideo super. l. extr.
 δειπνε ἀρχὴ esse dicebatur missus ille, qui gustationem
 exceperit. Ita accipiendum moneo verbum δειπνεῖν in XIV.
 et XVI. Menandri versu de coena loquentis, ubi perverse
 sunt omnia: Ἐπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεσθαι, Μυ-
 ρισάμενος δὲ καὶ σεφανωσάμενος πάλιν Δειπνεῖ τὰ
 μελίπηκτα ταῖς κίχλαις. In postremo versu deest vox
 una: haud scio, an σύναμα. Appellat νοσσάδας ὄρνεις Se-
 leucus vel potius Panyasis ρυλλος γαλλίνακη. Eustathius:
 ὡς δὲ καὶ συγκόπτει τὸ οἰκτεῖον ἢ τοιαύτη λέξις (νοσσοῦς)
 κατὰ τὸ νεηγάτσον νηγάτσον, δηλῶσιν αἱ παρὰ τῷ Ἀθη-
 ναίῳ νοσσάδας ὄρνεις. Lego mox cum doctis viris: Φέ-
 ρετθε τῇ παρθένω δῶρα σησαμίδας. At non illis assentior,
 cum in Simonideis versiculis, Ὅς δερὶ πάντας νίκασε νέος

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ρας ὅλης Ὡσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμεγμένην. *Ilorum coquoꝝ, quos Delii Ἀρτυσιλάης et Ἀρτυσιπράγης vocabant, subobscura est nominis ratio: non aliter tamen libri manuales, nisi quod Ἀρτυσίλαω scribit eclogarius. In istis, Πολυκράτων ὁ Κρίθωνος Ῥηναίης δίκην γραφόμενος, ἢ Δηλίας αὐτὸς ὀνομάζει, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῶν ἐλεοδυτῶν ἐπητίσαστο, restituiimus priscam scripturam Ῥηναίης, quae improbo scelere fuerat mutata in Ἑρηναιίης. Polycrato, ait, Critbonis f., dicam Rhenaeis aliquando impregit: quos tamen Delios appellavit nunquam, sed actionem suam inscripsit: Adversus τὸ κοινὸν τῶν ἐλεοδυτῶν, κομπυνη coquoꝝ. Rhenaei sunt incolae Rheneae, vel, ut alii vocant. Rheneae, parvae insulae ad Delum, quatuor tantum stadiorum intervallo distitae. Hanc Polycrates Samius olim Delio Apollini consecravit. ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, Delo annexam catenis, ait Thucydides. Quare et Rhenaei ex eo Delii dicti. Imo vero omnes Delii Rhenaei erant: quia enim neque nasci neque denasci in Delo fas erat, et primum et ultimum vitae diem in ea insula omnes agebant. Puto tamen, excidisse hinc vocem ita restituendam: Ῥηναίης δίκην γραφόμενος, ἢ Ῥηναίης ἢ δὲ Δηλίας αὐτὸς ὀνομάζει, in actione contra Rhenaeos, neque Rhenaeos. neque Delios eos vocavit. Non facile dixerim, qui sit factum, ut in nostra editione scribatur: Κρίτων δ' ὁ κωμωδοποιὸς ἐν Φιλοπαίγμονι. Nam prius edebatur Φιλοπράγμονι, quo nomine etiam Timocles comaediam docuerat. Ego non memini, quando hunc scriptorem cum MSS. contuli, et ex iis emendavi, usquam ita scriptum reperire: nisi forte in Palatino codice, qui nunc ad manum non est. Caeterum Critonis hujus drama *Aeolos* laudat Pollux l. IX. et *Messeniam* l. X. c. 7. Illum versum, Ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλαν, interpretor, cum in portu naviculariorem constitueret hominem navigationis expertem. III. versus est: Καὶ Φορμιῶσαι ναῦς ἀνγκάσας δύο. Equidem ista non intelligo, nisi hoc similive modo corrigamus: Καὶ ἀφορμίσασθαι ναῦς ἀνγκάσας δύο. Cum coëgisset naves duas stationem deserere, id est, navigare. VI. versu, Οὗτος τρία μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ, scribendum est μόνος. Solus hic locus tria*

p.308. habet parasitis admodum utilia et bona. Quod sequitur testimonium ex Achaeo, Τίς ὑποκακρυμμένος μένει σαμβαίων κοπίδων συνομώνυμα, corruptissimum est, neque interpretari prius, quam emendaveris, licet. Alius aliam afferet medicinam, nobis haec non displicebat: Τί δ' ὑπο-

πεκρυμμένος μένει σαλάκων, κοπίδων σύ γ' ὀμῶνυμε; *Quid te clum occultumis manes nequam, qui vulgo copis cluis? σαλάκων proprie quis dicatur, notum ex Aristotele et Theophrasto. Hic simpliciter accipio pro improbo aut nequam homine. Vocat autem κοπίδων ὀμῶνυμον, quasi dicas victimarium vel carniūm ad minuatia incisorem. κοπίδας in coquorum instrumento recensent veteres. Ariston in epigrammate de coqui supellectile: Σπόγγον ὑπὸ σιβαρᾶ κεκλιμένον κοπίδι. Ex eo κοπίδας appellarunt Delphi eos, qui in culinis copidas tractarent. Athenaei quae sequuntur verba, hanc interpretationem non obscure confirmant. Ait: ἐπισκώπτεισι γὰρ οἱ Σατύριοι τὰς Δελφὰς ὡς περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς θοίνας διατρίβοντας. Doctis viris οἱ Σατύριοι sunt satyrici poëtae. Minime vero. Non meminerant. satyram totam esse Romanorum: et si tragicorum erant quaedam satyrica dramata, at ipsi ex eo nunquam satyrici poëtae dicti. Scribo οἱ Σάτυροι, et intelligo Satyros, quos in Alcmaeonem suam introduxerat Achaeus. Ex praecedentibus ita exponendus est hic locus. Quae de ridiculis veterum Graecorum numinibus, Daetone, Ceraone et caeteris, paulo post narrantur, totidem fere literis apud Eustathium leguntur in Od. comment. Non dissimilia apud veteres Romanos deorum mendicabula, de quibus s. Augustinus et alii patres.*

CAPUT VICESIMUM TERTIUM.

Hydraulica organa κατὰ κλέψυδραν. Ctesibius verum pneumaticarum auctor. γίγγρος et γγγράϊνοι αὐλοί. Gingrigrē. χηνίσειν. ἐκχορδῆσθαι. ἡμμένος φιλοσοφίας. πετάσσειν ἐπιτεθειμένοι. προσώπια. ὄνοι γέμοντες οἴνε. Multa emendantur.

Apud veteres Graecos et Romanos conviviorum haec ratio fuit, ut, postquam corpora dapibus satiaissent, oculos auresque varie oblectarent. Ideo finitis epulis acroamata, tibicinae, saltatrices, et qui dicebantur Bacchi artifices, in coenationes introducebantur. Haec est causa, cur Athenaeus XIV. demum l. de musica et musicis in-

strumentis serio tractet. Nam qui fuit ordo conviviorum, idem est horum librorum, ut saepe diximus. Mirari igitur licet, quo consilio vir eruditissimus huc infereret sermonem de organis musicis, qui deinceps hoc in libro habetur: est enim alieno loco positus, cum ad L. XIV., ut diximus, pertineat. Sed videtur Athenaeus nihil eorum voluisse praetermittere, quae in eo convivio dicta essent, cui apud Larensem interfuerat. Quare etsi alius erat ab illo assignatus locus huic tractationi: quia tamen inter epulas de musicis quibusdam instrumentis sermo ex occasione inciderat, noluit auctor committere, ut ea pars τῶν ἐπιτραπέζιων λόγων in hoc opere desideraretur. Verum hac de re plura nobis alio loco erunt dicenda. Nunc Athenaei verba percurramus. Ait: καὶ τὸ υδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κλέψυδρας εἶναι. In excerptis κλέψυδρας εἶναι. Quo modo legere interpretes. Membranae κλέψυδρας. Sine dubio scribendum cum Eustathio κατὰ κλέψυδραν. Absurdum est dicere, *hydraulicum organum esse clepsydram*: verissimum est, *clepsydram ea referre*. Ait: διειρημένων ἀξόνων διὰ τῆ ὀργάνῃ. Haec videtur citra controversiam recta scriptura, ut vidit etiam Dalecampius. Nam et Vitruvius axes ex torno subactos in hydraulicorum descriptione habet. Omnes tamen manu exarati codd. ἀξινῶν retinent. Ait: ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῶ τρογγύλῳ. Hero comparat βωμισκῶ, Vitruvius arae et arulae, ut emendavit Turnebus. Addit: καὶ φασὶ τῆτο εὐρησθαι ὑπὸ Κτησιβία κερῆως ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίῃ. Legendum ἐν τῇ Ἀλεξανδρείῃ. Ctesibius enim Ascrenus, ut vocatur a veteribus, res pneumaticas excogitavit Alexandriae in taberna sui patris tonsoris, ut disertissimis verbis narratur a Vitruvio l. IX: c. 9. Falsissimum est, quod putarunt docti homines, de Aspendo, Pamphyliae civitate, haec posse accipi: nam omnino locus emendationis eget, nisi dicere lubeat, fuisse aliquam urbis ejus partem, quae sic vocaretur, in qua habitaverit Ctesibii pater. De eo statuunt eruditi: ego enim nullam habeo cognitam Aspendiam in urbe Alexandria, neque in ejus vicinia. Tryphone auctore de hydraulici Ctesibius mechanicus librum ediderat. Hoc postquam dixit Athenaeus, subjicit continuo: ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα, εἴπερ τὸ ὄνομα σφάλλεται. Melius MSS.: εἰ περὶ τὸ ὄν. σφ. Ego vero nescio, num in nomine sit error. Quis ille error in nomine, quem Tryphoni objicit? An quia mechanicum appellaverat Ctesibium hydraulicorum inventorem? Nam hy-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

scripserat de spectaculis in suburbano Antiochiae Syriae, Daphne dicto, celebrari solitis: Παντός δὲ ὄργανον κατὰ μίτον ἦπται προτάλων ὑπὸ Φανῦ πανδῶρον, τῷ τε ἡδὲ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἀρμονίας ἀναμνηρίζει. Mendas esse in prioribus verbis multas, nemo est, quin fateatur. Dalecampii emendationes an genium habeant, alii judicent. Nobis sic videtur esse scribendum: Παντός δὲ ὄργανον κατὰ μίτον ἦπται, καὶ προτάλων, ἡδυφώνων τε πανδῶρον. *Peritiam habet omnis organi fidibus constantis, et crepiscaculorum, et pandori suaviter canentis. ἦπται sic accipiendum, ut apud Aristotel. saepe ἦπται φιλοσοφίας, animum arripit.* Et in Metaphysicis: τῆτο φανερόν τοῖς καὶ μετρίως ἡμμένοις. *Vel mediocriter versatis in ea scientia. ὄργανον κατὰ μίτον periphraasis est elegans eorum musicorum instrumentorum, quae ἐντατὰ et κερθρατὰ nominantur. Aut legendum κατὰ μίτον, quod erit idem atque ἐντατῶ. Jam pro ὑπὸ Φανῦ, quod a sententia hujus loci est alienissimum, facimus ἡδυφώνων, quo nihil convenientius. Subjicit auctor elegantem locum Posidonii de ridicula expeditione Apamensium contra Larissaeos. Describitur eorum ornatus, cum in procinctu essent: qui potius comessabundis adolescentibus conveniat, quam veram pugnam pugnaturis. In ea historia sunt haec verba: πετάσας δ' ἐπιτεθειμένοι καὶ προσώπια, σκιάν μὲν ποιῶντα, καταπνεύσθαι δ' ἢ κωλύοντα τὰς τραχήλους. Etsi nihil variant codd. MSS., tamen scribendum omnino πετάσας. Nisi cui probetur metaplasmus generis in hac voce. πετάσας vel πέ-*

p.311. τασα ἐπιτεθειμένοι valet *petasati*, petasos habentes capitibus impositos. Sic apud Pausaniam: ἐπιτεθειμένη γυμνασῆ σχῆμα. Usitatius est τὸ περιεῖσθαι in hoc loquendi genere. προσώπια non aliud sunt, quam parvae personae, vel faciei tegumenta, ex tenui et subtili materia facta. Has personas ait Posidonius ita fuisse aptatas, ut faciem quidam inumbrarent, at vento non obsisterent, quo minus cervices afflaret. Apage larvas Dalecampii. Censent' vero, delicatulos istos vel ipsum nomen larvae patientibus auribus, et ut non ter in sinum despuerent, fuisse audituros? Quid autem cogitabat vir optimus, cum negationem ante κωλύοντα tolleret? Sequitur: ὄντες ἐφελκόμενοι γέμοντας οἶνον καὶ βρωμάτων παντοδαπῶν. Non nescio, γέμειν recte posse verti aliquando *esse onustum*: sed tunc, cum onus recipitur intus, et fit πλήρωμα τῆ βαρῆζοντος. Sic navis γέμειν dicitur, onusta esse: plena videlicet γόμω. *Asinos γέμοντας οἶνον non dixit Posidonius*

pro ουσίis vino. Scribebam ὄνυξ ἐφ. καὶ γέμοντας αἰσκιὰς
 οἴνυξ. Sed etiam alii auctores ea voce ita utuntur impro-
 prie. Monaulum dictum esse etiam τιτύρινον, ex Ameria
 Athenaeus, ex Athenaeo probat Eustathius. Minus recte
 apud Hesychium hodie τιτυρήνος.

CAPUT VICESIMUM QUARTUM.

*Percurritur Hedyli deprauatissimum epigramma. Θεον
 μόνουλος. εὐπάλαμος. ἤδυμα. γλαύκες μεμε-
 θυσμένα παίγνια. καλαμαῦλαι, ῥαπταῦλαι.
 Τίβιας ἔλυμοι. αὐλοὶ μεσόκοποι. Μενδαε παῖτας
 ἰνδίκαντιν, ας τολλυπτιν.*

Ut probet Athenaeus, monaulum non aliud fuisse orga-
 num musicum ab eo, quod καλαμαύλην vocabant, Hedyli
 affert epigramma, non inuentum, sed multis mendarum
 portentis factum informe. Id igitur adscribemus hoc lo-
 co, siquam forte illius malis medicinam quaeramus excogi-
 tare: Τῦτο Θεὸν ὁ μόνουλος ὑπ' ἡρίον ὁ γλαυκὸς οἰκεῖ Αὐ-
 λητῆς, μίμω κῆν θυμῶσι χάρις, Τυφλὸς ὑπὸ γήρας εἶ-
 χς, καὶ Σκίρπαλον υἱόν, Νηπίον τ' ἐκάλει Σκίρπαλον εὐ-
 παλάμου Ἀεῖδων αὐτῆ τὰ γενέθλια· τῦτο γὰρ εἶχς Πᾶν
 μαρπᾶν † ἤδυμα σημανέων. Ἡῦλαι δὲ γλαυκῆς μεμεθυ-
 σμένα παίγνια Μισέων, Νῆ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἠδυ-
 πότην, Ἡ καὶ Κώταλον, ἦ καὶ Πάγκαλον. ἀλλὰ Θεὸν
 τὸν καλαμαυλήτην εἶπατε, Χαῖρε Θεὸν. Theonem μόν-
 ουλον appellat, qui monaulo sciret canere. Metri lex
 vetabat dicere μοναύλης, ut τυμβαύλης, vel μοναυλήτης,
 ut in ultimo versu καλαμαυλήτης. Ex primi et ultimi ver-
 sus comparatione intelligitur, monaulum et calamaulum
 idem esse: quod erat probandum. Tertium ita scribo:
 Τυφλὸς ὑπὸ γήρας· εἶχς τὸν Σκίρπαλος υἱόν. *Quis
 habuit filium Scirpali, id est, Scirpali filium. Deinde
 lego: Νηπιαχόν τ' ἐκάλει Σκίρπαλος Εὐπάλαμον, Ἀεῖδων
 αὐτῆ τὰ γενέθλια. Hinc recens patrum Scirpali arrebat
 Euripatum, cum ejus natales celebraret. εὐπαλάμης Graec. p. 312.
 ei vocant homines manu solertes. Poëta ait, Scirpalum
 nomen hoc filio suo imposuisse animo praesagientem fu-
 turam illius τῆς αὐλητικῆς peritiam. Tibicinum et eorum
 omnium, qui tractant organa ὄνυξ καὶ ψηλαφῆτά, eru-*

ditos digitos esse oportet. Sic paulo post ait Athenaeus, Epigonum fuisse *μυσικώτατον κατὰ χεῖρα*. Ex his constare arbitror, scribendum esse in sequentibus: *τῆτο γὰρ αἴτε Τῆνομα, τῶν μολπᾶν ἡδυσμα σημαίνων*. Duriuscule dictum pro τὸ τῶν μολπᾶν ἡδυσμα σημ., ut significaret dulcedinem cantilenarum illius. ἡδυσμα pro ἡδυσμα, ut *θαυματὰ ἔργα* apud poëtam pro *θαυμαστά*, et alia id genus, de quibus alibi diximus. Postea ait, nomen Euralami omen habuisse, et evasisse illum tibicinem suavissimum. Lego: *Ἡὺλει δὴ γλαύκῃς μεμεθυσμένα παίγνια Μουσῶων*. Ille igitur *τιήια καπεθας μυστο εθρια ludicra Musarum*. Aut omnia me fallunt, aut verissime ita emendamus. Nam γλαύκῃς ineptum est multis modis. Nostrum γλαύκῃς plane confirmat vox *μεμεθυσμένα*. Battalus, Cotalus et Pancalus nomina sunt sodalium Theonis sive Euralami, qui soliti dies condere cum illo potantes. Merito igitur poëta illos testes ciet dulcium Theonis modulationum. Haec de epigrammate Hedyli. Addit auctor, sicut *καλαμαῦλαι* vulgo dicebantur, qui calamos inflabant, ita dictos esse *ραπαύλας τὲς τῆ καλάμη αὐλῶντας*. Scripta lectio *ραππαύλας*. Eustathius *ραπταύλας*, melius: est enim pro *ραππαύλης*. Quare etiam sequentia in Athenaeo corrigenda: *τὲς τῆ ραπάτην αὐλῶντας*, vel certe *τῆ ραπάτην καλ*. Hesychius: *ραπάτην καλάμην καὶ τὲς ἐν αὐτῇ αὐλῶντας ραπάλας*. Scribe *ραπταύλας* vel *ραπταυλας*. Tibias *ἐλύμῃς* apud Sophoclem interpretatur Athenaeus Phrygias: alii longe aliter acceperunt, ut docebit te, si operae est scire, Hesychius. *μυσοκόπῃς αὐλῃς*, qui hic nominantur, alibi non reperio. Breviator scribit *μυσόκοπῃς*, quam esse rectam scripturam, non dubito. Hesychius: *μυσόκοποι αὐλοὶ, οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελευτῶν, μέσοι*. De hemiopsis tibiis producitur Anacreontis testimonium in omnibus hodie exemplaribus valde corruptum. Ait Athenaeus: *περὶ ᾧν φησὶν Ἀνακρέων Τίς ἐρασμῖην θρέψας, θυμὸν ἐσέβην τέρων ὡς ἡμίπονον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι*. Tentarunt multi doctissimi viri horum verborum emendationem: quorum sententias non referemus, sed, quid nobis videatur, paucis aperiemus. Lego: *Τίς ἐρασμῖη σ', ᾧ θρέψ, θυμὸν ἐσέβη, τέρωνων ἡμίπονον ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι*; Videtur poëta Artemonem, compellare, olim servum, postea luxus et mollitiei perfectum exemplum: quod ex alio ejusdem Anacreontis cantico scimus l. XII. magna ex parte descripto. In eum aut alium similis conditionis similibusque morum invehens poëta, *Quas, inquit, libido, o Jove, te invasit sal-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nobis quoque idem necessario faciendum. Nullum enim hic negligentiae exemplum ab auctore editum est, sed magna potius facta illi injuria ab iis, qui hoc opus transcripserunt. Nescio enim, quo casu factum sit, ut ex libro sequente transferrentur aliquot pagellae in locum hunc et in medium sermonem de tibiis hemiopsis. Nam dunitari non potest, quin conjungi debeant, quae de illis tibiis hic dicuntur, cum iis, quae intervallo satis magno deinceps de iisdem observantur. Anacreontis verbis, quae super. c. emendabamus, subjiciuntur ista p. 177. in editione recente: εἰσὶν δ' οἱ αὐλοὶ ἔτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Quae deinde sequuntur usque ad ista, Κατὰ μεταφορὰν Ἰξίων Φησί· Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα etc., quae habentur p. 182., omnia aliena sunt ab hoc loco, pertinentque alio, ut facile quivis intelliget admonitus a nobis. Vide l. sequ. c. I. Iis igitur in suum locum rejectis, jungamus, quae malo exemplo divulsa ab aliquot retro seculis fuere. Quare ita continuemus integram Athenaei de hemiopsis tibiis observationem: οἶδα μὲν
p. 314. δὲ καὶ τὰς ἡμιόπυς καλεμένυς, περὶ ἧν Φησὶν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. θ. θ. εἰσ. τ. ὡς ἡμ. ὑπ' αὐλ. ὄρχ. εἰσὶ δ' οἱ αὐλοὶ ἔτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων, κατὰ μεταφορὰν δ' Ἰξίων Φησί· Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλεμένοις, οἷς ἐκ ἔσιν ἐναγωνίως πρὸς τὰς εὐαχίας χρῶνται· διὸ καὶ τέρψας αὐτὸς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν et caetera ad l. fin. usque. *Notas habemus et hemiopas tibiae, de quibus Anacreon, Quae, inquit, libido, o ferve, te invasit saltandi ad teneras hemiopas tibiae? Haec tibiae minores sunt iis, quas perfectas vocant. Per translationem dixit Ixion: Hemiopon et minorem cito magnus devorat. Sunt autem istae tibiae eadem cum iis, quas praerites vocant, quibus cum in commissionibus non esses locus, utebantur ad convivium. Ideo teneras dixit illas Anacreon. Non poterant Platonica illa humani corporis ἡμίτομα aptius copulari aut arctius, quam ista inter se cohaerent. Versus Ixionis de piscibus intelligi debet. ἡμίτοπος ἰχθύς, ut si Latine dicas *gingrinam aruam* pro parva: quia gingrinae tibiae erant breves. Pisces minutos praedam et escam esse magnorum, certum est, et multis magnis auctoribus testatum, ut olim dicebamus ad I. Strabonis. Athenagoras in apol. pro Christianis eodem verbo usus in eadem sententia: οἱ δίκην ἰχθύων ζῶντες· καὶ γὰρ ἔτοι καταπίνεσι τὸν ἐμπροσθέντα ἐλαύνοντες ὁ ἰσχυρότερος τὸν ἀσθενέ-*

ρον. Sed quisnam iste Ixion poëta? Nam Demetrium nem grammaticum ex Diogene Laërt. et Athenaeo habemus notum. Ixionem poëtam neque Athenaeus, neque alius quisquam, opinor, commemorat e veteribus scriptoribus. Suspicio, scribendum esse Ἴων Φη- non Ἰξίων Φ. Ion Chius inter antiquissimos et celeberrimos poëtas notus omnibus. Tentari etiam potest, nec inde scripsisse Athenaeum: κατὰ μεταφορὰν δ' Ἰξίων ἰν Τὸν δ' ἤμ. In lacuna haec aut similia de- : εἰρημέναι Ἴωνα τὸν Χῖον· Τ. Atque haec de hemio- Athenaeus et nos cum illo. Cum istis pulcherrime aarent, quae sequuntur deinceps ad fin. huj. l. Per- enim auctor varia tibiatarum genera recensere, de qui- dictum hactenus non est. Nimis certum, haec ita tinuanda esse: clara enim et aperta est series disputa- is et ἡ τῶν λόγων ἀλληλεχία. Hunc tamen errorem um neque interpretes odorati sunt, neque eruditus grammaticus, qui ante tot saecula epitomen horum- orum contexit. Sequitur enim is quoque κατὰ πόδας nem, qui in libris editis. Nos ipsa potius Athenaei igia premamus, et reliquam de tibiis disputationem :urramus. Ait igitur: οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, μικρῶν τε καὶ λυσιπλάων, καὶ κισσαριστήριων, ὧν μνημονεύει- Εὐφορος ἐν τοῖς Εὐρήμασι. De *lysiadis* tibiis adi ad IV. κισσαριστήρια tibiae adhibitae in concentum cum aris. *Euphorus*, qui scripsit de priorum inventis, sit- Euphorus, notus omnibus historicus, an alius, non- i constitui. Tibiam magadim et gravem et acutum so- i edidisse ἐν ταύτῳ, id est, simul, probat auctor testi- io Alexandridae, cujus est hic versiculus: Μάγαδον p. 315. ἤσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν. Scio, sic legi hunc ver- et alibi in Athen., et apud veteres nonnullos gram- icos. Sed mihi durius dictum videtur μάγαδιν λαλεῖν inter loquendum magadim imitari. Deinde etiam il- , si quid judico, duriusculum, μάγαδις μέγας aut με- : pro gravi aut acuto magadis sono. Excogitavimus ar planiorem et non paulo venustiore lectionem: αδις λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. Corruerunt, non videbant, particulam, similitudinis indicem, ve- x. omissam esse. *Loquar tecum*, ut *magadis*, *aise et isse*. De tibiis ex hinnulorum ossibus dictum l. II. :. Ait: τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφῶ μνη- ῖται. Non βάρωμον, sed βάρμον l. XIV. scribitur. Pu- im, voce βάρμον alludi ad etymum vocis βάρβιτος.

Nam persuasum fuit veteribus Graecorum criticis, *βάρβιτον* quasi *βαρύμιτον* esse dictam: cum vel Strabone teste barbara sit ea vox Graecis et Syriaca. Sed *baromum* sive *barumum* distinguit auctor a *barbito*. Additur: Ἄριστόξενος δ' ἐκφυλα ὄργανα καλεῖ Φοινικιάς. Legebam: καὶ ἐκφ. ὄργ. καλεῖ καὶ Φοινικιά. Neque enim *phoenicica* ullum musicum organum nominatum. Pleraque autem eorum, quae hic commemorata sunt, a Syris Graeci acceperant. Sed scribendum καλεῖ Φοινικίας ex l. XIV., ubi geminus huic locus: et scribit ibi Athen., *phoenicem* organum a Syris inventum ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Noli quaerere *κλεψιάγγες*, qui statim nominantur ex Aristoxeno, apud scriptores alios. Nusquam reperies. Legendum *κλεψιάμβες*. Hesychius: *κλεψιαμβοι*, Ἄριστόξενος μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι. Vides, eundem auctorem laudari ab Athen. et Hesychio. Nominis causam explicat noster l. XIV.: ἐν οἷς παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς λάμβοις, *κλεψιάμβες* ἀκάλην. Quare jubeamus *μακρὰν κλαίην* commentitios istos *clepsiangos* et illa *furtiva vasa*, interpretum somnia. In excerptis non melius *κλεψιάγγες*. Platonis locum exple atque explica ex ipso: nam pauculorum verborum praetermissio contrariam ejus menti sententiam hic reperit. Plato enim negat, remp. a se institutam artifices alituram *τριγώνων καὶ πηκτίδων* et caeterorum. Matronis imitatio HomERICA est in his ita scribendis verbis atque exponendis: Οἱ δ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅτι περ τετάνυστο Σκίνδαφος. Illi vero *paxillo* id *appenderunt*, unde etiam *scindapsus pendebat*. Prima verba, quid *paxillo* appenderetur, non declarant. Fortasse aliud musicum instrumentum; fortasse lagena vini, ut in illo Hermippi comici: Χία δὲ κύλιξ ὑψὲ κρέματαί περὶ πασσαλόφιν. Theopompri Colophonii *poëma*, Ἀρμάτιον in libris publicis inscriptum, in membranis dicitur Αἰμάτιον et Αἰματία. De quo pronunciet quisque τὴν ἀρέσκεσαν. Inde sunt haec: Σκίνδαφον λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσαν Ὀξύινον, προμάλοισι τετυγμένον αἰζήεντος. Dalecamp. scribit Ὀξύινων *init. poster. vers.*: quod sententiae non potest convenire. Lego Ὀξύινον, *fagineum*. Nam *ὄξύα* Theophrasti, quam *scissimam* indigetavit Theodorus Gaza, *judicio eruditorum fagus* illa est, operibus ligneis apta arbor, de qua Plinius l. XVI. c. de lignis sectilibus: *facilis et fagus, quumquam fragilis et tenera: eadem sectilibus laminis in tenui flexilis, capsisque ac scriniis sola utilis*. Ex hac arbore factum *scindapsum* ait *poëta*. Sed videntur ad *scindapsi* fabricam non

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

bent intelligi b. Chrysoftomi verba in proth. ad psalm.:
 ψαλτήριον τῶν ἀγαθῶν μὲν ἦν, πλὴν ὄρθιον, καὶ ἄνωθι
 P.317. εἶχε τῶν φθόγγων τὰς ἀφορμαίς. In versu Sophoclis scri-
 be ἀντίσπασα, retracto accentu. Non enim potest esse
 προ ἀντισπάση. Πολύς δὲ, ait, Φρυξ̄ τρίγωνος ἀντίσπασί
 τε Λύδης ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία. *Mulius resonabat
 trigonus Phrygius, si e contrario resonabat Lydiae pectidis
 concensus.* Ptolemaeus, rex Aegypti, sub quo vindicatus
 ab interitu literas scribit Athenaeus, in historiis dicitur
 Euergetes secundus: Alexandrinis et vivus et mortuus
 Cacergetes est appellatus, ut hoc loco docet auctor. Sic
 soliti Alexandrini in suorum regum mores magna liber-
 tate jocari, alium Gastronem aut Physconem, alium Cy-
 biosacten appellantes: erant enim eo plane ingenio, quo
 fuisse Antiochenses in Misopogone prodit Julianus. Hic
 Ptolemaeus etiam contra fratrem bellum gessit: quae
 causa est, cur occiderit postea πάντας τὸς κατ' αὐτὸν ἐφθ-
 βήσαντας. Nam eorum maxime suspecta erat fides ty-
 ranno, qui a pueritia cum fratre affuevissent. In Aristo-
 phanis verbis inducendum τὸ αὐτὴν. Ita plana erunt cae-
 tera. Ion Chius, inquit, tibiam vocavit ἀλέκτορα isto
 versu: Ἐπῆδ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν. In
 promptu causa est: nam et gallus gallinaceus et tibiae
 cantu dormientes excitant. Similiter Aeschylus *Solem* vo-
 cat *Ζουίς αλίεμ*, id est, ἀλέκτορα, in Supplicibus: Καὶ
Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκεις. Scholiastes: Ζηνὸς ὄρνιν,
 ἥλιον· ἐξανίστησι γὰρ ἡμᾶς, ὡς ὁ ἀλεκτρυών. Poëtae hujus
 Φρυξ̄ adducit in testimonium etiam Hesychius in νιφόσ-
 σα Ἐλένη. In ea fabula cum Ulyssē loquens Helena ver-
 sum hunc pronunciabat, quem in Ranis usurpavit comi-
 cus: Ποσεῑ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βέλεται δ' ἔχαιεν. Ex eodem
 dramate adducit Athenaeus: Προσεῑ δὲ τοι σύριγγξ Ἰδαίος
 ἀλέκτωρ. Ubi, sicut observat auctor, τὸν ἀλεκτρυόνα
 Ἰδαῖον εἶρηκε σύριγγα. Offendit me orationis hujus τὸ ἀμ-
 φιβολον· difficile enim dictu, vox Ἰδαῖον quo pertineat.
 Eclogarius ita accipit: ἀλλαχῆ δὲ τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον
 σύριγγα κέκληκε. *Gallum gallinaceum appellavit Idaeum
 fistulam.* Ἰδαῖον valet factam ex buxo, ut exponit Dalec.,
 vel in *sylva natam* simpliciter: nam Ἰδην quamvis sylvam
 dicebant etiam vulgo. Pollux: ἔτι δὲ αἰτιῶν εὐθῆρος γῆ
 καὶ εὐθῆρος Ἰδῆ. Idem: τόποι δὲ Θηρίων, Ἰδαι, νάπαι, ὕλαι,
 ὄρη. Et: τὰ δὲ ταῖς Ἰδαῖς τε καὶ ὕλαις χαίροντα. Alibi:
 εὐναὶ λαγῶν, θάμνοι συνηρεφεῖς, Ἰδαι ἀμφιλαφεῖς. Apud
 Homerum Idaeus nobilis est Trojanorum praeco. Suspi-

catus sum nonnunquam, eo alluisse Ionem, appellasse-
 que praeconem fistulam et gallum gallinaceum, quarum
 appellationum ratio perspicua. Athenaei verba huic menti
 inserto καὶ accommodaveris: τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰθαίον εἶρηκε
 καὶ σύριγγα. In sequente versu, Ἐκτυκτον ἄγων βαρὺν
 αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῶ, scripta lectio est τρέχοντα, quod
 refutat epitoma, in qua sic est adnotatum: Ἴων ῥυθμὸν
 τρέχοντα τὸν Φρύγιον καλεῖ. Quid est ἔκτυκος αὐλός; tibiae
 canora et bene resonans? Sonus ἔκτυκος, clarus et perspi-
 cuus, proprie locum habet in iis, quae de alio sunt ἀκρι-
 βῶς expressa, et, ut Graeci loquuntur, ἐκμαγαγμένα.
 Non male tamen scripserimus εἴκτυκα. De Phrygio rhy-
 thmo scribitur in extr. l.: βαρὺς γὰρ ἔτος. παρ' ὃ καὶ τὸ
 κέρας αὐτῷ προσάπτυσσιν, ἀναλογεῖν τῷ τῶν σαλπίνγων κώ- p.318
 δωνι. *Cornu illud, inquit, quod adjicitur tibiae Phrygiae,*
proportione respondet codoni tubae, id est, vim eandem
habet ad exacuendum gravem alias tibiae Phrygiae so-
nam, quam in tuba codon. Est autem κώδων orificium
tubae, qua exit spiritus. Sed notandum est, cum multa
fuerint tubarum genera, (sex enumerant veteres,) tibiam
Phrygiam non-cuicumque, sed tantum Tyrrhenicae fuisse
similem. Eustathius: Ἐκτη, (tubae species,) Τυρσηνική,
ἧς εὐρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῶ, τὸν κώδωνα κε-
κλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος. Hactenus ad l. IV.

CAPUT VICESIMUM SEXTUM.

*Disputatur de sede legitima fugitivae partis, de qua
 super. c. dictum est. Veterum criticorum dispu-
 tationes de loco Homeri Ἰλ. β. De vocibus συμ-
 περιφορὰ et συμπεριφέρεσθαι.*

Et si certi sumus, invasisse alienas sedes disputationem de
 Homericis conviviiis, quae sub l. IV. fin. legitur: unde
 tamen profecta eo pedem tetulerit, et quo rejici domum
 debeat, dubitari non sine ratione potest. Occurrunt si-
 quidem duo in hoc opere loci, ubi locari haec dissertatio
 quam commodissime posse videatur. Nam et l. I. convi-
 vandi ratio heroum Homericorum prolixè, (quod ex epi-
 toma facile intelligi potest,) fuerat exposita, et l. V. bona
 pars est de conviviiis ab Homero descriptis. Inclinat te-

men eo sententia, quod tutius putem ad l. V. ista referre, quam ad I. Non leve, si quid iudico, ejus rei argumentum est ipsa locorum vicinia. Est enim multo probabilius, ex sequ. I. principio aliquot paginas in istius finem esse casu quodam translatas ab imperitis et aliud agentibus exscriptoribus vel bibliopegis, quam ex ullo alio, nedum primo. Sed multo clarius hoc ipsum parebit, si fugitivam hanc partem cum disputationibus primi quintique libri attente contuleris. Reperies non solum similia, sed omnino eadem esse ista cum iis, quae l. V. differuntur. Quare eo rejiciamus censeo, quae nullum dubium est inde esse abscissa et avulsa. Porro ubi potissimum notari hiatus debeat in l. sequ., nondum pro satis comperto habemus. Quanquam ne illud quidem nimis erit obscurum studiose ista cum illis contendentibus. Verum statuat super hoc quisque, ut erit libitum. Nos, quod instat, agamus. Prima verba sunt haec: *Αισχύλος γούν κατὰ μέτρα σκεδάζοντας εἰσήγαγε*. Quo et quos? Merito duo ista hic quaeras. Nihil enim in praecedentibus habemus, unde possit intelligi, quos vocet *σκεδάζοντας*, et quo *εἰσήγαγε* illos, de quibus loquitur. Ex sequentibus mens clara auctoris: etsi haeremus in verbis. Nam illud, *κατὰ μέτρα*, junxerunt interpretes cum proximo verbo *σκεδάζοντας*, hoc sensu: Aeschylum in convivium, quod descriperat in una aliqua suarum tragoediarum, introduxisse convivas metrorum studiosos. Mihi ista sententia frigidiuscula videtur, ut est revera. Deinde *κατὰ μέτρα* dicendum fuerat, non *κατά*. Quare aliter accipiendum. Sine dubio *σκεδάζοντας* appellat viros *σκεδῆς μεσοῦς*, ut loquitur Xenophon init. Symposii. Vide l. V. c. 2. In Huraldino exemplari, quod non minus hoc loco paginarum aliquot depravatione corruptum est, quam omnia Italica, mirificam vocem offendimus, *καταμστασκεδάζοντας*. Non potest id vocabulum ferri. Olim fortasse fuit *κατασκεδάζοντας*, id est, *de rebus servis serio agentes*. Sic l. VI. *κατεσκεδασμένος ἀνὴρ*, homo navus. Verte autem: *Aeschylus in suis poematis convivas inducit de servis tractantes*. Hoc vult Athenaeus, convivium Aeschylo scriptum virorum gravium fuisse, Xenophonteum mistum ex gravibus et plebejis, Homerum plura descripsisse ex diversis generibus hominum et diversorum morum. Melius, ait Athenaeus, poeta διάφορα fecit, καὶ κρατιδέμενος συμπόσια. Et ut sententiae melius sit, et ut ne vacet τὸ καί, scribo: *πάλαι καὶ διάφορα κρατιδέ. συμπ.* Οὕτως

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

que victimae mactatae. Sequitur altera ratio: πῶς δ' ἴν' ἦλθεν, αἰ μὴ ᾔδει; *Quomodo, inquit, ad convivium Agamemnonis venisset Menelaus, si eum convivari nescisset?* Ad visendum aegrum nemo se accingit, nisi qui sciat, aegrotare: neque coenaturus quisquam ad alium venit, quin sciat, illum coenare. Quare cum ad fratrem accesserit Menelaus, ut ejus convivio interesset, ignorari ab eo non potuit, fratrem convivium celebrare. Quantum sit roboris in hoc argumento, alii viderint: mens quidem Aristarchi haec. Hinc disce, τὸ ἐκονεῖτο cum Eustath. exponendum esse necessario: nam altera interpretatio ne venisse quidem videtur unquam Aristarcho in mentem. Subjicitur: ἦ, νῆ Δία, περισπώμενον, φησὶν, αὐτὸν εἰδὼς, συνεγνωμένῳ τῷ (malim τὸ) μὴ κεκλημένῳ, καὶ συμπεριφερόμενος ἦλθεν αὐτόματος; *An, obsecro, hoc dices, Menelaum, qui scires, fratrem curis variis distrabi, veniam ei, quod se non vocasset, dedisse, et, ut convivio illius interesset, venisse invocatum?* Haec quoque loquitur auctor sub Aristarchi persona. Proponitur his verbis eorum sententia, qui dicebant, Agamemnonem fratris esse oblitum, sed illum, nihil offensum fratris oblivione, venisse αὐτόματον. Horum sententiam postea confutat Aristarchus. Sed prius, quam ad illa accedimus, observandum est verbum elegantissimum συμπεριφέρεσθαι, in quo exponendo utrum diligentior, an infelicior fuerit Dalecampius, incertum habeo. Ita ille: *et cum hic illic obambularet, cum caeteris eo pervenisset.* Non observaverat vir doctus, hoc verbum, quod proprie de corpore dicitur, solitum transferri ad animum. Itaque συμπεριφέρεσθαι dicitur, qui accommodat se alienae voluntati. Aeschines de ementita legatione: τοῖς γὰρ καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν. Athenaeus l. XIV.: Ἰώνων δὲ τὸ πολὺ πλῆθος ἠλλοίωται διὰ τὸ συμπεριφέρεσθαι τοῖς αἰεὶ δυναστεύουσιν αὐτοῖς τῶν βαρβάρων. Hoc sensu saepe legas συμπεριφέρεσθαι et συμπεριφορὰν apud Clementem Alex., Eriphanium, Diogenem Laërt. in Zenone, Stoicorum principe. Ex quo lucem facias licet Photio scribenti in excerptis ex Isidori vita: ἔτε τετυφωμένος ἦν ὁ Ἰσίδωρος, ἔτε δυσόμιλος, εἰδ' ἠγνόει τὴν Στωϊκὴν συμπεριφορὰν. Chrysostr. in eam ad Titum: τὸ κεφάλαιον τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἀγαθῶν γυνὴ ἀνδρὶ συμπεριφερόμενη. *Caput bonorum omnium alicujus domus est uxor pariter sui voluntati suam accommodans.* Frequens verbum apud Simplicium in Epict. Euseb.: τοῖς κεκλασθεῖς

συμπεριφερόμενοι οἱ Ἕλληνες, ἐξενίκησαν τὴν ἀλήθειαν.
Graeci roētis epici cycli assensum commodantes, veritatem p. 321.
oppresserunt. Sic fere accipiendum infra l. VII. init., ubi,
 jubente Ulpiano, ut fisteretur circumlatio ciborum, re-
 clamans Cynulcus, εἰ συμπεριφέρομαι, inquit, ἢ σοφώ-
 τασε, ποῦν ἔστιν ἐπιπέδο. Vide c. I. ad illum librum.
 Septuaginta interdum hoc verbo elegantissime usi. Ut
 Proverb. c. II.: ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ κλη-
 ρονομήσει ἀνέμους. In prototypo est ἄνυ, quod significat
surhare. Putarunt LXX., ἡνὶ ἄνυ id esse, quod aliis ver-
 bis dicitur in Panareto c. 4. Φαντασιοκοπιῶν ἐν οἰκέταις.
 Atque hanc sententiam commodissime expresserunt verbo
 Graeco, de quo loquimur: quo etiam alibi utuntur, sicut
 jam diximus. Elegantissime s. Paulus apostolus hoc sensu
 usurpavit verbum συναπάγεσθαι, scribens ad Rom.: μὴ
 τὰ ὑψηλὰ φρονεῖντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι.
 Hoc est, inquit s. Chrysostr., εἰς τὴν ἐκείνων εὐτέλειαν κα-
 τὰ βῆθι, συμπεριφέρεσθαι, συνταπεινῆ. Observavimus autem,
 peculiariter de conviviiis usurpari voces συμπεριφορὰ et
 συμπεριφέρεσθαι. Appellat autem συμπεριφορὰν acces-
 sionem ad convivium, quando aliquis vocatur. Contra-
 rium est Euseb. τὸ μὴ ὑπακύνειν. Ut l. VI.: Μένανδρος ἐν
 τῇ Ὀργῇ περὶ φίλων λέγων ἔχ ὑπακύνοντος γάμων δείπνω
 φησίν. Item τὸ παραιτεῖσθαι, cum rogatus ad coenam ali-
 quis excusatione utitur. Plutarchus in praec. sanit.: ἢ
 παραίτησις, ἂν τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὸ ἀσείον ἔχη, ἔχ ἡττον
 εἶναι πεχαρισμένη τῆς συμπεριφορᾶς. Et saepius eod. l.
 Idem probl. l. V.: καὶ τὰ συμπόσια θορυβώδεις εἶχε τὰς
 συμπεριφορὰς καὶ τὰς διαλύσεις ταχέας. Sed et simpliciter
 accipiebant pro ἐστιάσει, ut in eod. l.: Θεῖος δὲ πε καὶ ὁ
 τῶν φίλων χορὸς, εὐγνωμόνως διανεμόμενος ἐν ταῖς συμ-
 περιφοραῖς. Et συμπεριφέρεσθαι simpliciter pro interesse
 convivio. Init. libri istius: συνθήκας εἶχε δηλῶν, εἴ τινα
 συμπεριενεχθεῖν δείπνω πολυτελεῖ. Ubi recte Dalecam-
 pius: *si quando sumptuosius coenae interesset.* At paulo post,
 ubi de Laconicis coenis agitur, ὅτε δὲ καὶ παραγένοντο,
 μικρὰ συμπεριενεχθεῖσι νόμῳ χάριν παρεσκευάζετο, turbavit
 interpretes ista vox. Is locus expositus est supra c. 9.
 Sic usurpat etiam alibi deipnosophista: neque aliter hic
 erat capiendum. Diodorus Sic. l. XVI. de Eumene: αὐ-
 τὸς δὲ κατὰ τὴν μέθην συμπεριενεχθεῖς τῶν παραληφθέντων
 τοῖς εἰς τὸ πίνειν ὀρμήσασιν, ἐπέπεσεν εἰς ἀρρώσταν. Ait,
 Eumenem, quod accommodasset se crebris invitationibus
 eorum, quos ad convivium suum advocaverat, in mor-

bum incidisse. Hinc vox elegans ἀσυμπερίφορος, qui non delectatur conviviiis neque invitationibus, aut facilem in illis se non praebeat. Ptolemaeus tetrab. I. III: ποιεῖ ἀσύηρος, ἀσόργος, πρὸς συνουσίας ἀσυμπερίφορος. Ad-
dit deinde: ὡς περὶ ὁ Φήσας ἀκλήτος ἦκειν, ἵνα μὴ πρώτας ὑποβλέπωσιν ἀλλήλους, ὁ μὲν αἰδομενος, ὁ δὲ μνημομενος. Malim ὡς περὶ Φήσας. Quasi diceret, se venisse invocatum, ne, ubi tunc advenisset, liquis oculis se invicem respicerent, dum alterum rideret, alter quereretur. ὑποβλέπειν, Terentius liquis aspecte re. Affine apud Suetonium in Julio p. 328. vultu minus familiari respicere. Subjicitur: ἀλλὰ γὰρ οἶον ἦν ἐπιλαθῆσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ ἀδελφῷ. Jam refellit Aristarchus proxime expositam sententiam.

CAPUT VICESIMUM SEPTIMUM.

Criticorum velitationes explicantur. ἀνάγκη, necessitudo. εὐχοθός εἰ εὐχοθέων. κατανοεῖν. ἐπιφανεῖν. τὰ κρεκάδια τῆς αὐλῆς. ἀμφιδέαι. ἐξέρχαιν. περιγράφειν. De compositis pronominibus, ἑμαυτὸν, σεαυτὸν, ἑαυτὸν.

Athenoclis sententia de Homeric loco, qui in quaestione hic versatur, non alia, opinor, erat, quae initio in medium allata est ab Athenaeo. Quare satis illi fuit, paucis ejus summam nobis exponere. Sed praeter auctoris βραχυλογίαν accessit a librario obscuritatis alia causa. Non enim diffiteor, subobscura mihi esse haec: εὐπαιδευτότερον ἡμῖν φησὶ τὸν Ὅμηρον καταλαμβάνειν, ὡς τῆς ἀνάγκης ὁ Μενέλαος οικειοτέρως ἔχειν. Scribo εἶχεν, et ita interpretor, sapientissimum poetam reliquisse hoc nobis intelligendum, Menelaum arctius junctum Agamemnoni fuisse, quam ut esset necesse, ipsum vocari. ἀνάγκη, quam intelligit, est necessitas τῷ περιμένειν τὸν καλῶντα, ut mox loquitur. Alii accipiunt pro necessitudine, quae quidem potior fuit inter fratres, quam inter amicos. Nam ἀνάγκην ita accipiunt Graeci. Ut Chrysostomus in eam ad Rom.: ἡ συγγένεια φύσεως ἐστὶ καὶ ἀνάγκης. Etiam sequentia verba, quibus explicatur Demetrii Phalerei sententia, faciunt mihi negotium, non factura, si, adjectis duabus voculis καὶ ὅτι, scribas: καὶ ὅτι μικρολογίαν ἐμ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

inde nominis ratio. Fortasse etiam *κραιάδια* leviter corrupta voce appellarunt τὰς μικρὰς κρίκας, quasi *κρικιάδια*, sicut *κραβάτιον* dixerunt pro *κραβάτιον*. Appellant Graeci *κρίκας* anulos. Inter ornamenta *θύρωμάτων* fuisse anulos ferreos aut aereos, absurdum non putem, praesertim cum legere sit apud antiquos τὰς κρίκας τῆς θύρας, ut apud Hesychium in *κορώνη* et Harpocrationem in *ρόπτρον*. Erunt igitur *κρικιάδια* τῆς αὐλῆς sive τῆς αὐλαίας θύρας *παυρῶν* *νηματων* *vestibularium*. Possumus etiam interpretari de ferreis catenis, quibus fores munire moris erat. *Lyfias*: ὁ δυνάμενος ἐκβλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὴν θύραν. Observant antiqui grammatici. *Lyfiam* ἰδίως appellasse *ἀμφιδέαις* istas catenas ferreas. Appellationis causa est, quod ex anulis constarent invicem confertis: nam *ἀμφιδέαις* exponit Hesychius *κρίκας*. Herodotus l. II. ornamenta sacri crocodili describens: ἀρτήματα λίθινα χρυτὰ καὶ χρύσεια ἐς τὰ ὦτα εἰσθέντες, καὶ ἀμφιδέαις περὶ τὰς ἐμπροσθίας πόδας. Intelligit circulos aureos, quibus, ceu anulis, moris erat anteriores sacri crocodili pedes exornare. Ex eo etiam *periscelidas* dixerunt *ἀμφιδέαις*. Sed illa forium munimenta, quae *Lyfias* appellavit *ἀμφιδέαις*, vulgus, nisi fallimur, *κρικιάδια* aut *κραιάδια* nuncurabat. Hoc enim obscure innuere videntur Graeci magistri, cum *ἀμφιδέαις* *Lyfiae* dici scribunt, quae aliis dicerentur aliter. *σπονδοποιεῖσθαι* pro *ποιεῖν* vel *εἰσάγειν* *σπονδοποιεμένως* usurpavit in istis: καὶ σπονδοποιεῖται γὰρ τὰς δαιτυμόνας. Similia his ad *Theophrastum* olim notabamus. Quod mox de *Amphictyonis* invento temperandi vinum sequitur, quo pertineat, subobscurum est. Spectat autem eo, ne quis niretur, quod postea dicit, *Homerum* varia temperamenta vini habuisse nota. Cur enim hoc miremur, cum τὸς τῶ οἴνου κράσεως inventor sit *Amphictyon*, quem ante *Iliaca* tempora *Thebis* regnasse nemo dubitat? Scribo mox: ὄρα γὰρ ἐπίκωμον Ἀλκιβιάδην, ὡς ἀσχημονεῖ. Non ἐπὶ κῶμον. Hiat enim sententia, quae illo modo τελειῖται eleganter. Etsi autem *Athenaeo* assentior *Aristarchi* licentiam in recensendo poeta castiganti: tamen quod adeo contendit, non posse τὸ ἐξέρχαιν de saltatoribus cici, parum esse firmum, judico. Illud vero manifesto falsum, τὸ ἐξέρχαιν τῆς Φόρμιγγος esse ἴδιον. Periti sermonis Graeci sciunt, verbum hoc de omnibus promiscue dici posse, qui faciendi, aut dicendi, aut canendi exemplum alius praebent, ut in choro facit ὁ κορυφαῖος, inter remiges *pausarius*. Sic *βελῆς ἐξῆρχε νέεσθαι* de eo dixit *Homerus*,

qui princeps curia exhibat, et βασις ἐξάρχων, praeire concilio vel senatui ad novas sententias: quod alii dicunt γνώμην εἰσφέρειν. Lycophron: Στρόμβω τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νομον. Scripsimus: Διόδωρος δ' ὁ Ἀριστοφάνειος ὅλον τὸν γάμον περιέγραψε, τοπαίων πρώτας ἡμέρας εἶναι. Vulgata scriptura, quam secuti interpretes, περιγράψατο παίων, vere διαπαίξει ἡμᾶς: est enim ridicula. Eustathius nobiscum legit, et τὸ περιγράφειν interpretatur ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, rejicere ut alienum aut adulterinum. Plutarchus l. II. de Alexandri fortuna scribit, Philoxenon, cum sibi liber ad emendandum esset traditus, εὗρε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλον μέχρι τῆς κορωνίδος περιγράψαι, id est, una libri emendasse, ut loquitur Martialis. Inde eὖ περιγραφήν γίνεσθαι τινος pro mutari et antiquari. Τατιάνα: μετὰ δὲ Ἰναχον ἐπὶ Φορωνέως μόγις τῆ θηριώδους βίβου καὶ νόμαδικῆ περιγραφῇ γέγονεν. Porro mentem hujus loci pluribus explicat Eustathius: unde licet petant studiosi. Etiam quod ait Athenaeus, in Homeri versu scribi debere κατ' αὐτῆς, non καθ' αὐτῆς, quia ἐαυτῆς λέγειν sit σόλοικον, diligenter expositum ab eodem Eustathio IV. in Od. comment. Tractat eandem quaestionem Apollonius Alexandr. l. II. c. 19. Vult Athenaeus, κατ' αὐτῆς scribi debere, non καθ' αὐτῆς. Id significare κατὰ σφᾶς αὐτῆς. Esse enim pronomem simplex pro composito: aut, ut melius dicam, poëta more suo pronomine uno duorum loco est usus. Composita apud Homerum non leguntur, ἐμαυτῆ, σεαυτῆ, ἐαυτῆ, sed pro illis dicit ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἔαυτὸν. aut simpliciter αὐτὸν, omisso altero pronomine. Similiter in plurali nunquam dixit ἐμαυτῆς, σεαυτῆς, ἐαυτῆς, sed ἡμᾶς αὐτῆς, ὑμᾶς αὐτῆς, et σφᾶς αὐτῆς. Propterea pronuntiat auctor, in voce ἐαυτῆς soloecismum inesse, secutus eorum sententiam, qui composita ista pronomina pluralia damnabant, non solum quod Homerus, hellenismi canon certissimus, illa esset aspernatus, verum etiam quia eorum compositio ratione caret, contra analogiam recepta. Nam ἐαυτὸν quidem in ἔαυτὸν dissolvas recte, at ἐαυτῆς non potes. Interpretum magna hic ἀμεριμνία. Incerti auctoris verba sunt de hyporchematis ἰο-p.325. quentis: Κρήτα μὴν (vel μιν) κλέσει τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν. Organum Molossium appellat tibias aut aliud musicum instrumentum conveniens Molossicae ἐμμελαίᾳ live modulationi, (τρόπον vocat poëta,) de qua l. XIV.

CAPUT VICESIMUM OCTAVUM.

Explicantur criticae censurae ab Athenaeo relatae super aliquot Hom. r̄i locis. ἀκρόαμα. διατίθεσθαι κεκρότητα τὰ συμπόσια.

Non constitueram immorari in criticis censuris, quae referuntur in fugitivo isto tmemate. Quia tamen non parum obscuritatis verba Athenaei habent, summam disputationis totius paucis complectemur. Initio observandum est, devenisse philologum Naucraticam in hunc sermonem occasione ista. Instituerat docere, Homerum non unum aliquod descripsisse in poëmatis suis convivium, sicut fecerunt postea philosophi multi, sed varia ac diversa, quemadmodum diversa sunt hominum ingenia et differentes mores. Hanc diversitatem morum expressit poëta. Hinc est, ait, quod acroamata parcius alibi introducit in coenationes, tanquam ἀναθήματα δαιτός, non ut toti in iis sint convivae: alibi inter praecipuas et summas convivantium voluptates inducit cantores et alios rerum musicarum peritos. Hujus generis conviviorum exempla esse ait in illis, quae apud nequissimos procos et delicatissimos Phaeacas agitantur, temperatorum in iis, quae apud Nestorem et Menelaum. Haec ubi dixit, occurrit objectioni, quam sciebat fieri sibi posse ex l. IV. Odyssaeae: nam eo loco, narrante poëta nuptiales epulas filii filiaeque Menelai, non praetermittuntur voluptates id genus. Respondet Athenaeus, versus illos, quibus hoc dicitur, fraude Aristarchi collocatos ibi esse, ex Il. ραψ. σ. translatos, ubi suus est illis locus. Versus, de quibus loquitur, sunt hi: leguntur enim hodie in omnibus codicibus ita plane, ut editi sunt ab Aristarcho: Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καὶ ὑψιρσφῆς μέγα δῶμα, et qui sequuntur quatuor alii. Quid Aristarchum impulerit in hanc sententiam, declaratur his verbis: εἰ συνέντες οἱ περὶ Ἀριστάρχον, ὅτι συνεχῆς ἔσσης τῆς ἐσιάσεως καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθειῶν, ἐν αἷς παρβίληπτο μὲν ἡ γαυκμένη πρὸς τῆ νυμφίᾳ, τέρας δ' εἶχεν ὁ τῆ Μεγαπένθης γάμος, αὐτοὶ δὲ μονάζοντες διητῶντο, ὃ τὸ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη. Videtur scribendum καὶ ἔτι συνεχῆς ἔσ. Hoc vult, Aristarchum, quod init. IV. Ulyssaeae legisset, inventum esse Menelaum a Telemacho δαινύντα γάμον, falso putasse, durasse adhuc convivium nuptiale: quod ne jejune nimis a poëta videretur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

soloecismi genus est, καὶ ἑαυτοῦς apud poëtam scribere, ut voluit Diodorus. Causam ante exposuimus. Hactenus trium criticorum Aristarchi, Diodori et Athenaei veritatem super principio IV. Odyssaeae retulimus: sequitur jam alia reprehensio Aristarchi. Ait Athenaeus: ἀλλὰ καὶ τῆ Κρητικῆ χειρὶ τὸν εἶδὸν ἐξείλαν, ἐπιταμὴν τὰ ποιήματα τὸν τρόπον τούτον. Πολλὸς δ' ἰμαρῶντα χειρὶ περιέειπε ὁμιλος Τερπόμενος. δοιῶ δὲ κυβικητῆρε κατ' αἰτῆς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνωνον κατὰ μέσσης. Etiam ex hoc loco licet colligere, nostros hodie codices Homeri ad editionem Aristarcheam magna ex parte fuisse emendatos: ita enim scribitur hodie in omnibus exemplaribus iste locus. Atqui clare hic indicat noster, alias editiones praeter Aristarcheam post vocem Τερπόμενος haec verba agnovisse: μετὰ δὲ σφιν ἀμέλτετο θαλασσοποιῶς Φορμίζων. Aristarchum, quod ista sustulerit, Athenaeus exagitat, affirmans, ea lectione recepta, ἀνώτερον γίνεσθαι παντάπασιν τὸ ἐξάρχοντες, μηδέτι δυνάμει τῆς ἐπὶ τὸν εἶδὸν ἀναφορᾶς σώζεσθαι. Ante reprehendebatur Aristarchus, quod ἐξάρχοντες male scripsisset pro ἐξάρχοντες. Nunc longe gravius peccasse dicitur, cum sublato versu, qui nomen εἶδῶ continebat, nihil reliquerit, quo possit τὸ ἐξάρχοντες referri. Hoc illud est, quod vocatur τὸ ἀνώτερον, incommodum tantum, cui par medicina reperiri non queat. Verte sic: ut servari nullo modo possis τὸ ἐξάρχοντες, cum referri id jam non possis ad cantorem. Proxima etiam verba, διότι δ' ἔπι πιθανόν, ἀκρόαμα παρὰ τῷ Μενελάῳ τυγχάνειν, verte: Quod autem probabile non sit, fuisse apud Menelaum cantorem. ἀκρόαμα ipse, qui auditur, p.388. cantor. Quoties hujus erroris admonuimus eruditum interpretem? Nam quod superius expositas criticorum disputationes non curaverit intelligere, minus miror. Ait: προσκύπτων πρὸς τὸν Παισίρατον. Respicit hunc versum: Ἄγχι σχῶν κεφαλήν, ἵνα μὴ πνευθολοῖσθ' οἱ ἄλλοι. Videamus vero, an ita scripta sint ab Athenaeo, quae proxime sequuntur, τῶν σκευῶν διατιθέμενος, pro in usus hunc admiratione defixus. Ac videtur τῶν σκευῶν, subaudita voce ἔνεκα, ferri posse: et si duriusculum est pro ἐπὶ τοῖς σκεύεσι. At διατίθεσθαι pro ἐκπλήττεσθαι et vehementius affici e trivio petitum non est. Sic loquitur et alibi. Ait: παρὰ δ' Ὀμήρῳ κειρότητα τὰ σάφρονα συμπόσια. Doctus interpres κειρότητα vertit plausu celebrantur. Sane id Graeca dictio sonat: sed existimo, positum κειρότητα

συγκροτῆται, coëunt, agitantur. Sic enim Graeci
iuntur usitatus. Ut Chrysoftomus in eam ad Rom.:
μάλιςα τοῖς τὰ Φιλικά συγκροτῆσι συμπόσια. Aristi-
in apol.: εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ Ἡλύσιω πεδίῳ τὸ συμπό-
συγκροτῆται. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτη etiam in hanc par-
, ut saepe dixi, fugitivam, et alienas sedes occupan-
, propriis relictis: pertinet enim ad l. V.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
LIBER QUINTUS.

p.327.

CAPUT PRIMUM.

Libri hujus argumentum. πανδαισία. Vinum ad conciliandas amicitias valere. Φυλετικά δειπνα. Locus Aristotelis illustratur. Φυλετικῶς Φυσᾶν ἑαυτῆς. Thiasī et τὰ ὀργεωνικά. Diogenistae et similes conventus.

Quintus liber nihil fere aliud nisi Masurii juris-
consulti, viri longe doctissimi, sermones continet.
Initio de Homericis conviviis agitur: deinde aliquot
μεγαλοπρεπῶν καὶ Φιλοδείπνων regum luxus describi-
tur: postremo cum alii philosophi multorum vitiorum,
tum etiam falsi arguitur Plato non unius. Haec capita
praecipua sunt hujus libri. Nunc auctoris verba expen-
damus. Ἄλλ' ἐπεὶ, inquit, πολὺς ἔστω λόγος συμποσίων
προδιδύντληται, ὧ Τιμόκρατες, ἐν τοῖς πρὸ τέτων. Ma-
lim ἔστω λόγ., et de IV. tantum libro haec interpretor.

p.328. Is solus liber vere λόγος συμποσίων vel περὶ συμποσίων dici
queat. Primus non item: multo minus secundus ac ter-
tius, in quibus de cibis, non de conviviis ratione aut
modo, est actum. Notemus vero et etiam sequen-
tia verba: παρελίπομεν δὲ αὐτῶν τὰ χρησιμώτατα καὶ ἔ-
βαροῦντα τὴν ψυχὴν, ἀφελούντα δὲ καὶ τρέφοντα κατὰ
πανδαισίαν, ἅπερ ὁ Ἡρόδοτος: Ὁμηρος παρεσιήγαγε. Clarissi-
me auctor significat, nihil hactenus dictum esse de Ho-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mutaret in Φιλστικῶν aut Φιλικῶν, ubi scriptum est recte: οἱ νομοῦται τὰ τε Φυλστικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν. Nollem etiam, προσέταξαν vertisset *περαιώσαντες*, quasi interesset nihil inter jubere et permittere. Atqui Φυλστικῶν δεῖπνα etiam imperabant leges Atheniensium, sicut ex oratione Demosthenis c. Mid. et scriptoribus aliis constat liquido: et aiunt Graeci, τὰς τῶν φυλῶν ἐσιτόρους alios fuisse ἐθέλοντας, alios κληρωτάς, quibus necessitas imposita praebendi epulas suis tribulibus, id est, τοῖς αὐτῶν φυλῆταις omnibus. Ad haec tribulium convivium alludit philosophus init. elenchorum. τὴν ἕξιν, ait, εἰ μὲν ἔχουσιν αὐτῶν, οἱ δὲ φαίνονται, φυλστικῶς φουσησάντες καὶ ἐπισκευάζοντες ἑαυτούς. *Habitum corporis alii bonum habent, alii videntur, cum seipso more tribuum suffragant, et se fecerint studiose.* Quid est more tribuum φουσησάντες; Olim Athenis, quando ad celebrandam aliquam publicam solennitatem conveniebant, magna inter tribus de victimarum praestantia et choragii totius magnificentia aemulatio fuit ac contentio. Itaque naturali victimarum altitium habitudine non contenti artem adhibebant, quo pinguiiores et opimiores viderentur. Incisa bobus cute spiritum arundine in viscera immittebant, pinguescere eos hac ratione autumantes, ut narrat philosophus histor. l. VIII c. 7. et ex eo Plinius l. VIII. c. 45. Haec vero adulterina erat, non genuina εἰσέλα. Ideo philosophus eos, qui bonam valetudinem non habent, sed arte simulant atque ementiuntur, elegantissime ait φυλστικῶς φουσησάντες. Quod, ut diximus, victimis tribuum proprie convenit. Ejus autem aemulationis, quam narravimus, insigne apud Theocritum exemplum in his versibus ex id. IV.: Λεπτὸς μὲν χ' ὡ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἶδε λαχοῖαν τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι τῆ Ἥρα, τοιόνδε· κακοχράσιμων γὰρ ὁ δᾶμος. Battus optat, ut οἱ Λαμπριάδα φυλέται, (id est Lampriae tribus, cui non favebat,) macram et vescam hostiam sortiantur sacra Junoni facturi. Amphis poeta de gingra recens invento: — διὰ τί δ' εἰς ἀγίαις εἰς τὸν ὄχλον αὐτόν; διότι φυλὴν περιμένω Σφόδρα φιλονεικῆσαν λαχεῖν τινα. Rogo δεῖπνα φυλστικῶν et δημοτικῶν aliquando idem significant. Nam in publicis sacris et δημοτελέστιν ἑορταῖς, ut loquuntur Graeci, universus populus conveniebat, distinctus divisusque tributim: sed et propria sacra et convivia singulae tribus habuerunt, nec multum ab istis differebant τὰ φρατρικὰ, de quibus ad Theophr. olim notavimus. Thias

et τὰ ὀργανικὰ convivια propria collegiis erant ad peculiarem alicujus deorum cultum institutis. Diogenistae, Antipatristae et Panaetistae appellati sunt, qui stato anni die Diogenis, Antipatri et Panaetii, nobilium philosophorum, memoriam celebrarent. At qui diem Epicuro sacrum similiter agitabant, non Epicuristae, sed αἰκαδικαὶ vocabantur: cujus nominis rationem alibi exposuimus ex Diogene Laërt. Unde etiam illustrabis, quod de Theophrasto mox dicitur: κατέλιπε δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὴν τοιαύτην σύνοδον χρήματα. Respicit Athenaeus ista verba ex Theophrasti testamento: τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ! πᾶσας δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βελομένοις συσχολάζω καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ, et quae sequuntur deinceps. Scribe: ἀλλ' ἵνα τὰς κατὰ τὸ συμπόσιον λόγους σωφρ. καὶ πεπ. διαξάγωσιν. Ita recte epitoma.

CAPUT SECUNDUM.

Οἱ περὶ πρύτανιν. *Mos Atheniensium, ut prytanes una quotidie cibum sumerent. Aristotelis liber Νόμοι Συμποτικοί. συνῆστιάζειν, una esse. Βρωτικὴ ἀναισθησία, αὐτοποιῆς ἀροτική. Superstitio veterum in mentione rerum tristium. Epicuri imperitia. Atticae figurae plura exempla.*

Συνεδείπνυν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα. *Solebant et prytanes quotidie agitare convivium modesta et suis civitatibus salutaria.* p. 331. οἱ περὶ πρύτανιν non sunt, qui in prytaneo aiebantur, ut putarunt: sed summus prytanis cum suis collegis et adfessoribus, qui remp. curabant. De Graecarum urbium prytaneis fuisse diximus l. ult. Athenaeus ait, τὰς πρυτάνεις una quotidie cibum sumfisse: quod hodieque et Argentinae, et in multis aliis Germaniae urbibus obtinet; annui enim consules in loco publico singulis diebus prandent. πρὸς γὰρ τοῦτο συμπόσιον φησὶν ὁ Δημοσθένης ἀνεπηρέχθαι τὴν Ἐλατείας κατάληψιν. Dalec. legit ἀνεπηρέχθαι, et active eam vocem interpretatur. Non enim animadvertibat, sequentia verba, Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν etc.,

Demosthenis esse, non Athenaei. Vertendum erat: Sane ad huiusmodi convivium narrat Demosthenes ablatum esse nuncium de capta Elatea. Vespera, inquit, erat: venit aliquis nunciatus prytanibus, occupatam esse Elateam. Sequitur apud Demosthenem: καὶ μετὰ ταῦτα οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δαικνῶντες. Quae videntur ab Athenaeo fuisse descripta hoc loco: alioquin parum ab illo fuerit probatum, quod voluit demonstrare. Ἀριστοτέλης συμποτικοὶ τινες ἦσαν νόμοι. Ferebantur olim, inquit, leges quaedam conviviales. In catalogo librorum Aristotelis, qui apud Diog. Laërt. legitur, invenias Νόμος Συμπητικός. Quod an huc pertineat, quaestionis est. Fortasse enim scribendum in codice Laërtii Νόμοι Συμπησιακοί. Quod idem fuerit, ac συμποτικοί. Aristophanes: προσμάνθανε συμποτικός εἶναι καὶ συμπησιακός. Quod Latinis una esse, (ut: una bodie simus volo,) Graecis συμπησιάζειν. Οὐ χρὴ συμποσίωσι φίλος ἀπέχασθαι ἐταίρους. Lego συμπησιόω. Nam συμπησιόω ἀπέχασθαι excusari non potest. Ἴνῳ δὲ τὰπὶ θάτερ' ἐξαιργάζετο. Ino ab altera parte conficiebatur. Videtur poeta locutus de Inus metamorphosi, cum in marinam deam, Leucotheam sive Matutam, est mutata. καθάπερ ἐν διατριβῇ λέγων Ἀριστοτέλης. Divinandum est, ait auctor, cum Epicuri Convivium legas, qui fiat, ut repente aliquis poculum manu tenens quaestiones proponat, non secus ac solitus facere Aristoteles in schola inter discipulos. Post vocem Ἀριστοτέλης distinctio ponenda est: nam in ea voce absolvitur sententia. Sequenti periodo aliquid deesse, clarum nimis. Scribo: ὅς γὰρ ἄλλοτον καὶ κονιορτῶ ἦκειν πλήρη τινὰ ἐπὶ τὸ συμπόσιον ἀπρεπὲς εἶναι φησιν. Quasi auctor dicat: qui quidem philosophus adeo alienus fuit a moribus et rusticitate Epicuri, ut contra facere eum indecenter pronuntiet, qui illotus et pulveris plenus ad convivium accesserit. Athenaeus l. IV.: ἀπρεπὲς γὰρ ἦν, φησὶν Ἀριστοτέλης, ἦκειν εἰς τὸ συμπόσιον σὺν ἰδρωτί πολλῷ καὶ κονιορτῷ. τῆτο γὰρ ὡς ἀληθῶς βρωτικῆς ἐσὶν ἀναισθησίας τὸ συμπόσιον. Legendum cum Hoeschelii excerptis ἀροτικῆς, non βρωτικῆς. Hesiodicum, inquit, praeceptum, quo jubet, ut vicinos potissimum invitemus et mensae nostrae honore dignemur, convivia coegerit stupidorum re vera aratorum: cui hominum generi versus suos Ascraeus poeta canebat. Ideo ait ὡς ἀληθῶς. Proverbii speciem habet

p.332. ἀροτικὴ ἀναισθησία, nam rudes et ab omni cultu alienos vocabant aratores aut messorum vel fossorum, ut Strabo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πολὺν χρόνον παύεσθαι ἢ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακοχυλίασον. εἰ δ' ἄρα πάνυ ἰσχυρά ἐσιν, ἀναλαβῶν τι τοῦτο, εἴω κινήσαις ἀν τὴν ῥίνα, πτῆρα. Quae verba sic vertimus: *Interca dum ego laquar, siquidem cessaverit singultus spiritum longo tempore cohibenti, bene erit: sin mihi, aqua fauces collue. Quod si admodum vehementis sit, sicut aliquid ejusmodi, quo naves mouent, et sternuta.* Expressimus figuram Atticam, quae Platonis verba ejus interpretibus obscura reddidit: deest enim aliquid ante εἰ δὲ μὴ. Atque hoc loquendi genere etsi plurimum usi Attici, proprie tamen medicis, ut hic fuit, qui ista pronuntiat, videtur convenire. Hippocratem certe plurimum eo uti observabamus. Περὶ διαίτης ὀξέων scribit Celsus senex: καὶ ἦν μὲν σοι ἐπιδιδῶ ἐπὶ τὸ βέλτιον· εἰ δὲ μὴ, προλέγειν. Id est: *Ac siquidem melius te habere coeperis, bene est: sin mihi, medicus praeceptus.* Iterum eod. l.: καὶ ἦν μὲν ἰκανῶς ἔχῃ· ἦν δὲ μὴ, εἰ ἀλλείπη, ὀπίσω ποιέειν τὰ αὐτά. Ubi notabis illa, εἰ ἀλλείπη, prorsus non necessario ab Hippocrate adjecta, ut multa saepe apud optimos scriptores, aut ex glossa fortasse orta. Idem auctor l. II. de morb.: καὶ ἦν μὲν τοιαῦτα ποιήσαντι ὑγιῆς μένηται· εἰ δὲ μὴ, etc. Hoc est: *Quod si tibi talia praestanti sanus evaseris, bene habet: sin mihi.* Ita vertendum, nisi legas ποιήσας, quod doctis placet: meo quidem iudicio sine causa. Idem de superfoet.: καὶ ἦν μὲν ἀπὸ τῆς πυρήσιος ἀποχωρήσει· εἰ δὲ μὴ. L. de diaeta: ἦν μὲν ἔν ἐν ταύτῃ παύσηται· εἰ δὲ μὴ, πτισάνης χυλῶ θρακτεύεσθαι. De fistulis: ἦν μὲν ἔν ἄμα τῇ νύσῳ παύηται· Φιλῆσι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἔτως γίνεσθαι· εἰ δὲ μὴ, δίδῃ Φαρμάκων. Tot locis apud divinum virum figuram hanc adnotavimus. Alibi solet idem, quod desideratur in istis exemplis, adjicere: puta ταῦτα ἄριστα. Ut de mul. morb.: ἦν μὲν δυνατόν ἢ εἴσω ἀπῶσαι ἄμφω, καὶ εὐτρύπισαι τὸ ἔμβρυον, ταῦτα ἄριστα· εἰ δὲ μὴ οἶόν τε ἢ, etc. Vel ἀρκείτω. Ut de fistulis: καὶ ἦν πρὸς ταῦτα ἀπἀλλάσσηται τῆς ὀδύνης, ἀρκείτω· ἦν δὲ μὴ, πῖσαι τὸ μηκύνιον. Est et illud Hippocraticum non minus quam Atticum genus loquendi, quo uti facit Eryximachum Plato: εἰάν ἐθέλη παύεσθαι ἢ λύγξ. Sed ad nos redeamus et nostrum pensum. Igitur ex adscriptis Platonis verbis patet, quam male hunc locum interpretes acceperint. At nostram emendationem leviter saltem confirmant libri omnes meliores, in quibus non διασύρει, sed διασύρειν est exaratum. In epit. male ὑποθέσσει. pro ὑποθήκαις. Quod sequitur de irriso Agathone et scelesto Alcibiadis amore,

x ipso Platone petat lector. Nam isti interpretes ejus ymposium legisse non videntur.

CAPUT TERTIUM.

*Athenae Ἑλλάδος ἔρεισμα, ei Ἑλλάς Ἑλλάδος, ἰεπε
πρυταιεῖον καὶ ἐξία Γραετιαε. νευρὸς προ νεβρός.
ἐπιτρίβεσθαι. Explicatur Criticorum velutatio-
nes super Homeri loco ex IV. Od. Διὸς αὐλή. Βα-
θὺς αὐλῶν, ut Θῆλυς ἐέρση. αὐλαί, ραλατια.*

Restituimus ex membranis antiquae fidei, quae desiderantur in Athenarum encomio paulo post. Quis non legit apud veteres, Pindaro dictas esse Athenas Ἑλλάδος ἔρεισμα; Vel Apophthegmata Plutarchi, notum etiam pueris librum, consule. Ad Pindaricum elogium tacite aluit Aristides in Panathenaico, de Attica scribens in haec verba: καὶ τὸ τῆς χάρας αὐτοῦ σχῆμα τοιοῦτον ἐκ γῆς καὶ θαλάττης θεωρεῖται. πρόκειται γὰρ αὐτῷ ἄλλε φυλακτῆρις τῆς Ἑλλάδος, τὴν γιγνουμένην τάξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἰνδοχοντα, προμήκης εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μάλα ἐναργῆς συμβαλεῖν, ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐστὶν ἔρεισμα ὑπὸ τῶν κραιπτόνων γεποιημένον. Idem poeta etiam alibi eam urbem dilatat, ut Pythion. ode VII. At Ἑλλάδας Ἑλλάδα nuncupavit Athenas, non Pindarus, sed Thucydides in epigrammate de Euripide, ut placet Athenaeo: aliis aliter olim visum. Auctor vitae Euripidis: ἐτάφη μὲν ἐν ἐν Μακεδονίᾳ. κενεοτάφιον δὲ αὐτῷ Ἀθήνησι γέγονεν, εἰφ' ἂν ἐπέγραψε Θεκυδίδης ὁ ξυγγραφεὺς ἢ Τιμόθεος ὁ μαλοποιὸς ἄλλοι. Μνᾶμα μὲν Ἑλλάς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὅσα δ' ἴσχει τῆ Μακεδῶν· ἢ γὰρ δέξατο τέρμα βίᾳ. Πατρίς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθήναι. πλεῖστα δὲ Μῆσας Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει. Quod sequitur, ὁ δὲ Πύθιος ἐστὶν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, exponi debet ex alio loco ejusdem auctoris. Nam l. VI. de Athenis ita scribit: ἦν δὲ μὲν Πύθιος ἐστὶν τῆς Ἑλλάδος ἀνακῆρυξ· πρυτανεῖον δὲ Ἑλλάδος ὁ δυσμενέστατος Θεόπομπος. Putet aliquis, excidisse isto loco Theopompi nomen: sed non aliter ab ipso Athenaeo scriptum censeo. ἐξία autem et πρυτανεῖον idem sunt. In Graeciae urbibus erant, quae dicebantur prytaneae, de quibus multa l. XV. Ibi Vestam colebant, et

Athen. P. III. T. I. D d

publicos focos habebant. *Penates et regia* nihil ad ista. Platonis τὰ ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα, id est, *dicta contraria*, quae in ejus *Charmide* leguntur, ex eo dialogo lector cognoscet: quem librum si lectione sua dignati essent interpretes, errores suos agnovissent. Exponit quidem illa ἐναντιώματα Athenaeus, sed ita obscure, ut nemo sit recte capturus ejus verba, qui Platonis Charmidem non legerit. Scribit enim: ποιῆ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως πρὸς μὲν σκοτοδιωῶντα, καὶ μεθύσκόμενον τῷ τῆ παιδὸς ἔρωτι, etc. Videtur loqui de Charmide, quod est tamen falsum: nam de Socrate intelligendum illud αὐτὸν necessario. Miror, optimum scriptorem non elocutum esse planius, quod vellet: sed omnem dubitationem tollit dialogi illius lectio. ἀσυμφώνως valet non constans sibi. Nam in eadem fere pagina fingitur Platoni Socrates modo alienus ab amore et λυκῆ εἰδήμη πρὸς τὴς καλῆς, modo succumbens formae pueri Charmidae. Tolle vero mendum doctis non deprehensum in istis: καὶ κατὰ πῶς νεκρὸν ὑποπεπταχότα λόντος ἀλκῆ. Scribendum νεβρόν. Equidem aliter nunquam legi: neque enim potest. Verum animadverti postea, esse allusum ad Platonis verba ex illo ipso dialogo: ὃς εἶπεν ἐπὶ τῆ καλῆ λέγων παιδὸς ἄλλω ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντι λόντος νεβρόν ἐλθόντα μοῖραν αἰραῖσθαι κρεῶν. Haec Socrates loquitur, qui statim fatetur clare, victam se quoque amore Charmidae: αὐτὸς γὰρ μὲν ἰδόντων ὑπὸ τῆ τοιούτου θρέμματος ἐαλωμέναι. Reperi etiam in excerptis νεβρόν, quod idem est. υ pro β positum. ut in multis. Sic montes quidam in Sicilia aliis dicuntur

β. 335. *Νεβρώδεις*, aliis *Νευρώδεις*. Xenophontis verba sunt, non Athenaei, quae sequuntur: ὡσπερ γὰρ, ὅταν φέγγος etc. Lego μοχ: καίπερ τῆς Ἑλένης παρέσης, περὶ τῆ κ. Apud poëtam, inquit, sermones de amore non reperias parum castos, ut apud Platonem et Xenophontem. Ac licet praesente Helena ipsa veritatis vis extorqueat etiam ab ore hostis laudationem ejus formae, cogatque in haec verba erumpere. Οὐ νέμιστις, etc.: tamen redit ad se statim, qui haec dixerat, et pronuntiat idem: Ἄλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ εἴσ', ἐν νηυσὶ νεόσθω. Verbum ἐπιτρίβεσθαι quidam ex antiquis grammaticis exposuerunt πορορμᾶσθαι. Quod si accipiatur de impulsione ad malum, optime conveniet huic Athenaei loco: τίς ἔν τῶν νέων ἐντυχῶν τύτοις ἐκ ἐπιτρίβησται μᾶλλον, ἢ περ εἰς ἀρετὴν προαχθεῖσθαι; Manifesto opponuntur εἰς ἀρετὴν προάγεσθαι et ἐπιτρίβεσθαι: quod translatum a corpore ad animum significat

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

observat auctor, vocem αὐλαῖν apud alios quidem scriptores generis esse masculini, apud poëtas vero semper foeminiini. Postea addit: ἐκδακτέον ἔν καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἑρατοσθένει ἐν τῷ Ἑρμῆ Ἰηλυκῶς εἰρησθαι — Βαθὺς διαφύεται αὐλαῖν. ἀντὶ τῆ βαθεῖα· καθάπερ λέγεται Ἰήλυς ἐέρησθαι. Affirmanti, poëtas semper foemineo genere dixisse τὴν αὐλαῖνα, poterat objici locus ex Eratosthenis Metourio: — Βαθὺς διαφύεται αὐλαῖν. Obviam ergo it auctor, et hoc quoque similiter ait ἐκδακτέον, *accipi debere*, non, ut putant interpretes, *excipi*: quae monstruosa penitus interpretatio est. Nam quorsum pertineret sequens exemplum, Ἰήλυς ἐέρησθαι; Non igitur verbum αὐλαῖν alio genere extulit Eratosthenes, quam alii poëtae, sed in voce βαθὺς generis metalepsin usurpavit poëtis familiarem, ut dicebamus I. III. c. 32. Sic Ἰήλυς εὐλοῖ apud Euripidem in Troad., et εὐλοῖ Ἑλλην. Sic apud Pindarum in Ol. τῶραι ἐπιταλοσθέντας προ ἐπιταλοσθεῖσαι. Cave confundas rationes duas diversas allatas paulo post, cur αὐλαῖσι sint appellata magnatum palatia. Prior est, quia solent potentum domus loca ampla subdialia in aditu habere. Deinde sequitur altera: ἢ τῷ παραυλίζεσθαι καὶ παρακομάσθαι τὰς δορυφόρους τοῖς βασιλεῖσι. Ab eadem causa apud Latinos appellatum est vestibulum, ut docet A. Gellius.

CAPUT QUARTUM.

Αἴρεσις, secta et ratio vitae. *Pindari locus emendatur.* εὐθυμία μελῶν. συνέδριον ἐν βουλευτήριον. λέσχης, λεσχηνεύεσθαι. *Lex Spartae, ut domum a convivio redirent sine lumine.* Quoties cibum veteres sumerent. *Officia diversa promaecondae et τῆ δαιτρεῖ.* ἔντεα unde appellata. αἰλύειν. ἐπικωμίζειν μετὰ κερραμίς καὶ συμφωνίας. Testatum crepitus. ἢ δὲ ὄξυβαίφωμ μεσική, *et de ea multa.*

Τίς ἂν τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τῆ τοιούτου τοῦτοντων ἢ ἀνταξίαν δόξειεν τὴν ἐπὶ τῷ σερῆσαι τῆ πατρὸς ἀπην τῆ τῆ πατρὸς εὐχαρίστω μνήμῃ διορθεμένην; *Λεγε*

mendam sententiam totam tenebris obvolvitur. Nam scribendum est cum acutissimo Turnebo ἀνταξίως, et jungendum id verbi cum voce διορθωμένην. Vertendum: *Quis igitur e posteris illorum, qui pro tali viro mortem oppeterunt, non putes, dolere, quia ex obitu patris acceperit, abunde satis; a tum esse grati hac patris sui recordatione?* διορθωμένην translatum est e foro et hominum contractibus vocabulum. Ibi enim locum habet τὸ διορθωτικόν, ut docemur in V. Nicomacheorum. τῆ δὲ θακρύταντος πρὸς τὴν P-337-μνημιν, ὁ μὲν ἐφίσησι. *Telemacho ad mentionem patris lacrymans, Menelaus silet.* Respicit verba Homeri, quibus ait, dubitasse Menelaum, animadverso Telemachi fletu, sineretne illum lachrymis indulgere et suavi patris recordationi, an de singulis pergeret illum interrogare. Atque interea facit illum poeta ἐφιστάναι, *sermonem suum inhibere.* Dalec. *lacrymans fletum inhibet:* quia poetam in consilium non adhibuerat. καὶν τέτῳ τῆς Ἑλένης ἐπιστόδιον, κχκ. In epit. ἐπιστόδιον. Itaque scribendum arbitror: καὶν τέτῳ τὸ τῆς Ἑλένης ἐπιστόδιον. Quid sit ἐπιστόδιον in textura fabularum, ex Aristotelis Poët. et aliis vulgo notum. Prius scribebam τῆς Ἑλένης ἢ εἰσοδος. Interea ingreditur Helena ex ipso poeta. οἴκοθεν ἔχουσα τὴν τοιαύτην αἴρεσιν, *cum domi sui parentis imbuisset hanc sectam et rationem vitae.* Ita exprimit Cicero dictionem αἴρεσις, cum accipitur pro moribus et institutis. Porro alibi monemus, Ianificii curam antiquis temporibus semper ad puellas aut matronas pertinuisse, sive illae reginae aut regum filiae essent, sive cujuscunque conditionis. Φίλοι δὲ Μολοσικὸς εὐθυμία τε μελῶν εἶην, τ. Ex praecedentibus Athenaci verbis, quam εὐθυμίαν sibi dari postulet Pindarus, clarum est: vitam nempe intelligit, quae non solum rebus necessariis non deficiatur, sed etiam iis abundet, quae ad oblectationem honestam et omnium curarum requiem desiderantur. Non multo aliter εὐθυμίαν accipit I. II. ἐπ' ἀπὸ πίστεως, inquit, εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι. Alia est illa εὐθυμία sive εὐσσω, quae in sapientum libris decantatur. Longe item alia, quam vulgata hujus loci scriptura nobis suggerit. Quid enim est εὐθυμία μελῶν, nisi ea voluptas, quam bonus poeta percipit ex suo poemate, aut certe gloria, quam illi sua poësis parit? Hanc alibi quoque sibi optat Pindarus, ut in I. Olymp.: ἐμὲ δ' εἶην) τοσάδε νικηφόροις ὀμιλεῖν, πρόφροντον σοφίαν κατ' Ἑλλανας εἶντα παντῆ. At isto loco de fama nominis sui cogitasse poetam, ne suspicari quidem

licet. Vetant enim clarissime Athenaei verba: καὶ οἷον
 τούτων χρώμενοι, ὅσος ἰκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν, ἢ
 ὁ Πλάτωνος αἰτεῖται παρὰ τῷ Διός. Quid multa? Legisse
 aio Athenaeum et legi quoque debere: φίλος δὲ Μοῖσας
 Εὐθυμίας τε μέλαν εἶην. Fingit Pindarus ποικτικῶς deam
 Euthymiam. cui optat curae esse, id est. ut honesta vo-
 luptate frui possit. ἢ συνέδριόν ἐστιν, ἢ βουλευτήριον, ἢ Λέ-
 σχη φιλοσόφων. Platonis συνέδριον, inquit, non est con-
 fessus gravium virorum, non senatorum concilium, non φι-
 λοσόφων consabulatio. Videtur statuere discrimen inter
 συνέδριον et βουλευτήριον, quod revera nullum est, si usum
 auctorum spectes: si propriam vocum significationem,
 est aliquod. συνέδριον enim latius patet: βουλευτήριον se-
 natorum tantum est confessus. λέσχη vero antiquissimis
 Graecis dicebatur otiosorum hominum conventus, ut se-
 P. 338. num et mendicorum, qui ad blaterandum congregari
 amant. Ita Homerus, Hesiodus, Herodotus. Ροῖτες
 de sapientum congressibus id verbum cepit usurpari. Nam
 quas media Graecorum aetas διατριβὰς vel ἐπιδείξεις vo-
 cavit. antiquiores dixerunt λέσχαι. Inde λέσχη νεύεσθαι
 vetus dictio pro συζητεῖν more philosophantium. Vox
 est peregrina. ἴσθι. λέσχη, sermo. καλῶς γὰρ τις τὰ
 μεγάλα ποτήρια ἔτως ὠνομασα. Vocavit, non autem voca-
 verit. τις, id est, Chamaelion. Ejus locum habes L. XI.
 πίνει τ' ἐκ τῆς Φιάλης ἐπιδείξια. Verba sunt ipsa Platonis.
 τὸ ἐπιδείξια varie accipi potest, ut dicebamus l. I. c. 18.
 Φησὶ δὲ μετὰ τῆτο τὰς μὲν δύο νύκτας ἴζειν. At Plato, e tri-
 bus, qui perstiterant, duobus somnum obrepisse, Ari-
 stophani et Agathon. Sed prior obdormiit Aristopha-
 nes: posterior et sub diluculum ipsum Agatho. Pons
 τρυφίαν σιγαλὴν post ista: ἦδ' ὁ δὲ ἡμέρας ὑποφαινώσης Ἀγά-
 θωνος. Deinde scribe: καὶ τὸν Σωκράτη κατακοιμίσαντα ἐκ.
 Omnia ex Platone: quem utinam interpretes consuluis-
 sent, ut honori suo melius consulerent! παρὰ δὲ τῇ καλῇ
 Σαπφῶ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς. Debemus his
 multa membranis. Sapphus locum exposuimus l. II. c. 2.
 καὶ οἱ θειπνῆσαντες ἀπαλύοντο φῶτος ὄντος. An potius φῶ-
 τὸς ἢ ὄντος; Domum redibant sine lumine. Magnum hoc
 fuerit temperantiae veterum, de qua loquitur, argumen-
 tum. Lacedaemone ita fuisse moris, accepimus. Pla-
 tarchus narrat in eorum institutis. Alioquin φῶτος ὄντος
 accipiendum cum Dalecampio pro ἔτι φῶτος ὄντος. Quod
 duriusculum videtur. Latini hoc dicunt de die. Unde
 illa, lavare de die, et convivium apparare de die. Similis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

licet. Vetant enim clarissime Athenaei verba: καὶ εἶπε
 τοῦτ' αὖτε χρώμενοι, ὅσος ἰκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν, καὶ
 ὁ Πλάτωνος αἰτεῖται παρὰ τῷ Διῷ. Quid multa? Legisse
 sio Athenaeum et legi quoque debere: φίλος δὲ Μοῖσας
 Εὐθυμίας τε μέλαν εἶπεν. Fingit Pindarus ποίητικῶς deam
 Euthymiam. cui optat curae esse, id est. ut honesta vo-
 luptate frui possit. καὶ συνέδριόν ἐστιν, καὶ βουλευτήριον, καὶ λέ-
 σχη φιλοσόφων. *Platonis consilium*, inquit, *non est con-*
sessus gravium virorum, non senatorum consilium, non phi-
losophorum consubulatio. Videtur statuere discrimen inter
 συνέδριον et βουλευτήριον, quod revera nullum est, si usum
 auctorum spectes: si propriam vocum significationem,
 est aliquod. συνέδριον enim latius patet: βουλευτήριον se-
 natorum tantum est confessus. λέσχη vero antiquissimis
 Graecis dicebatur otiosorum hominum conventus, ut se-
 P. 338. num et mendicorum, qui ad blaterandum congregari
 amant. Ita Homerus, Hesiodus, Herodotus. Ποῖτες
 de sapientum congressibus id verbum cepit usurpari. Nam
 quas media Graecorum aetas διατριβὰς vel ἐπιδείξεις vo-
 cavit. antiquiores dixerunt λέσχη. Inde λέσχηναῖος
 vetus dictio pro συζητῆϊν more philosophantium. Vox
 est peregrina, Ἰσθμίου λέσχη, *Sernio*. καλῶς γὰρ τις τὰ
 μεγάλα ποτήρια ἕτως ὠνομασα. *Vocavit*, non autem voca-
 verit. τις, id est, Chamaelion. Ejus locum habes L. XI.
 πλὴν τ' ἐκ τῆς Φιάλης ἐπιδείξια. Verba sunt ipsa Platonis.
 τὸ ἐπιδείξια varie accipi potest, ut dicebamus l. I. c. 18.
 Φησὶ δὲ μετὰ τῆτο τὰς μὲν δύο νύκτας ἴζειν. At Plato, e tri-
 bus, qui perstiterant, duobus somnum obrepisse, Ari-
 stophani et Agathon. Sed prior obdormiit Aristopha-
 nes: posterior et sub diluculum ipsum Agatho. *Ρουε*
τελείαν σιγαλὴν post ista: ἴδεν δὲ ἡμέρας ὑποφαινώσης Ἀγά-
θωνα. Deinde scribe: καὶ τὸν Σωκράτη κατακοιμίσαντα ἐκ.
 Omnia ex Platone: quem utinam interpretes consuluis-
 sent, ut honori suo melius consulerent! παρὰ δὲ τῇ καλῇ
 Σαπφῶ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς. Debemus his
 multa membranis. Sapphus locum exposuimus l. II. c. 2.
 καὶ οἱ δειπνήσαντες ἀπελύοντο φῶτος ὄντος. An potius Ἐ-
 τὸς καὶ ὄντος; *Dormunt redibant sine lumine.* Magnum hoc
 fuerit temperantiae veterum, de qua loquitur, argumen-
 tum. Lacedaemone ita fuisse moris, accepimus. Pla-
 tarchus narrat in eorum institutis. Alioquin φῶτος ὄντος
 accipiendum cum Dalecampio pro ἔτι φῶτος ὄντος. Quod
 duriusculum videtur. Latini hoc dicunt *de die*. Unde
 illa, *lavare de die*, et *convivium apparare de die*. Similis

est, quod dixit modo: *καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιαῶν τινῶν πρὸ ἡλίου δυσμῶν ἀπιέναι. ὅσακις δὲ τροφὰς ἐλάμβανον, προσηρήκαμαν ἤδη, ὅτι δὴ τρεῖς.* Quaestionem hanc varie tractatam invenias ab hoc scriptore. Nam quod I. I. dicebamus, nimis verum est: recitatore inter dum agit Athenaeus, non Athenaeum, hoc est, solide doctum criticum. Quaestio est, quoties die heroës Homerici cibum sumerent. Dicat igitur clare deipnosophista, quid super hoc sentiat. Enimvero ex ejus scriptis magis, quid aliis de ea quaestione scripserint, quam quid ei probaretur, cognoscas. Major pars doctorum tres τροφὰς attribuebat heroibus: ἄρισον sub aurorae exortum, δεῖπνον circa meridiem, δόρπον sub vesperam. Alii duas tantum: ἄρισον sive δεῖπνον, et δόρπον. Nam apud poëtam *συνανουμαῖν* et ejusdem τροφῆς nomina esse δεῖπνον atque ἄρισον. Philemo vero quater illos comedisse contendebat, et totidem diversas τροφὰς nominabat: ἀκράτισμα, ἄρισον, ἀσπείρισμα, δεῖπνον. Quid igitur Athenaeus? Mitto, quae I. I.: nam illa fortasse parum integra, parum sana, et si ex Eust. aliter censeas. Isto vero loco sic. Diximus, ait, quot τροφὰς sumerent heroës Homerici. Quot igitur? ὅτι δὴ τρεῖς, tres nimirum. Audiamus, quae subiecta sunt in continenti: *διὰ τὸ τὸ αὐτὸ ποτὲ μὲν ἄρισον, ποτὲ δὲ δεῖπνον ὀνομαζέσθαι.* Planissime ista verba illorum p. 337 sententiam tuentur, qui bis tantum die cibum sumpsisse statuebant. Quippini? Nam horum veram, falsam aliorum sententiam disertim mox pronuntiatur: *εἰδὼς δαξεί παρα τῷ ποιητῇ τρεῖς* (malo τρεῖς, ut apud Eustathium,) *τινα λαμβάνοντα τροφὰς.* Quomodo igitur illud stabit, ὅτι δὴ τρεῖς; Vide hominis instabilitatem. Nisi tamen scripserat ille ὅτι εἰδὼς τρεῖς. Quod equidem verum censeo. Quare optimum scriptorem culpaē absolvimus. *ἁμαρτάνουσι δὲ καὶ οἱ ἐφεξῆς τιθέντες τέτρες τὰς εἰχας.* Coniunctim ponuntur hodie in I. Od.: I. autem VII. priores duo foli, tertio praetermisso. *δῆλον ὡς κρεάτων λείψανα τυγχάνοντα.* Lucem fecerit magnam huic loco, qui ista verba notis parentheseos incluserit. Explicatur his, quid sint εἰδῶτα apud poëtam in II. propositorum versuum. Mens est, facere inepte eos, qui, postquam dixit poëta duobus primis versibus, apposuisse promamcondam εἰδῶτα πολλὰ χαριζομένην παρόντων, tertium versum subjiciunt, quo dicitur ὁ δαιτρός multas carnes in lancibus apposuisse. Nam cum ad manum est copia carniū recens coctarum, nemo pridianas reliquias apponit, quas tamen hic triam

versuum contextus non solum apponi, sed etiam praeponi facit. Observemus differentiam inter ministeria pro-maecondae et structoris, id est, τῆς ταμῆς et τῆ δαιτρῆ. Hic acceptos a coquo cibos mensis inferebat, illatos se-cabat: illa sublatas de mensa reliquias in penum condebat et promebat. Haec clara Athenaei mens, in cujus ve-natione viri docti meri Tiresiae. Eustathius: παρόντα βράματα λέγει τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ἀπόθετα, ἥτοι βωλα· τὰ γὰρ πρόφικτα ὁ δαιτρὸς παρατίθησι λέγουσιν ἔντη. καθάπερ αἴτια τῶν τῆ σώματος μερῶν. Lego: καθάπερ ἀντία τ. *Ue quae sine opposita corporis partibus.* Quid poterat ab Athenaeo probabilius dici? Quid a nobis probabilius ex-cogitari ad restitutionem loci hujus? Nam doctorum hominum conatus ex Phavorino emendantium refutatio-nis non indiget. Ubi enim vestigia illius restitutionis in vulgari scriptura? ἔντα igitur quasi ἄντα dicta. ε pro α, ut βέραθρον pro βέραθρον. Sic saepe α pro ε. ut ἀεραβῆς pro ἀερεβῆς. οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας νομίζουσι. *Lege ὀνομαζῶσι.* Idem error saepius commissus: exem-
plum habes I. II. ἢ τύχοι τῆς πολέως αὐτῶν ἐφαίνετο. Eclogarius praetermisit τὸ αὐτῶν. Id mendae argumen-
tum est, ut diximus saepe. Scribo ἀλύων ἐφαίνετο, να-
γνης cernebatur. ἀλύειν, ut ex Plutarcho novimus, duo significat. *Prae dolore animi sola loca quaerere.* Ea notio ab isto loco alienissima. Item *errare atque buce iūme ferrī praes ignobilis otii abundantia.* Quomodo hic accipitur. ἀμίλει, ἢ τύχοι. Scripti quidam ὁ τύχοι, *quibus levissi-ma de re.* Sed perplacet, quod est editum. ἐπιχωμαζῶν μετὰ κεραμικῆ καὶ συμφωνίας. Quid hic significet μοχ κε-
ράμιον, satis constare potest ex adjecta dictione συμφω-
P.340. νίας et ex prisco more. Semper enim commissator s ti-bias vel alia musica organa secum deferebant. Antiochus ut magis se dejiceret, testas circumferebat tibi-arum loco, pauperes in eo imitatus, qui fictilibus crepitaculis et va-sorum figlinorum collisione soliti se oblectare inopia melioris musicae. Aristophanes Ranis: πῶ εἰν ἡ τοῖς ἑσράκοις Αὔτη κροτῆσα; Enarrator ibi: ἀπορία λύρας ὄσρα-
κά τινες λαμβάνοντες, ἤχον μὲν ἀπετέλκον, ἄσημον δέ. Sumpta videntur haec de Didymo, cujus ista refert Athe-naeus I. XIV.: Δίδυμός φησιν, εἰωθέσθαι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄσρακα συγκρούοντας εὐρυθμόν τινα ἤχον ἀπε-
τελεῖν τοῖς ὀρχημένοις. καθάπερ καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Βατρά-
χοις φάναι. Hermippus comicus: Λεπάδας δὲ πατρῶν ἀπονόπτοντες, κρεμβάλλουσι. *Lepadis saxis abscindentes*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

libro jam indicato. Caeterum *κεράμιον* in hoc Polybii loco nihil vetat de acetabulis interpretari: nam illa fictilia olim fuerunt. Antiphan.: *Ἐξ ὀξυβαφίων κεράμιον ἐπίνουσιν*. Et auctor ipse l. XI. ait, fuisse *εἶδος κύλικος μαρᾶς κεράμιας*. ὥς πολλὰς διὰ τὸ παράδοξον ἀφισαμένους *Φεύγειν*. Placet *ἀνισαμένους*, ut alii libri habent. Ita potius loqui amant scriptores. Paulo ante scribe *χρυσοχοσίαις*, ut *ἀργυροχοσίαις*, per ai.

CAPUT QUINTUM.

Tali dorcadei, αἱ πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι καὶ πρὸς τὰς θεὰς τιμαί. Olympii Jovis templum Athenis. Aemilii Pauli ἀγῶνες. πρέσβων et θεωρῶν differentia. Nisaei equi. Θεωρίδες vel θυωρίδες. εἶρις pro ἴρις, et similia. ὄλκια.

Insanarum Antiochi Illustris largitionum hoc primum exemplum commemoratur: εἶδεν γὰρ τοῖς μὲν ἀσραγάλαις δορκαδαίς, τοῖς δὲ φοινικοβαλαῖς, ἄλλοις δὲ χρυσίον. Tali dorcadei illi sunt. de quibus nos multa ad Theophrastum olim. Lusorios enim talos debemus intelligere, non ζωϊκὰς, ut existimarunt eruditi homines. Citat hunc locum Eustath. ad II. ῥαψ. ξ. His autem inaequalibus muneribus similes erant illae rerum inaequalium sortes, quas solitum Augustum amicis dividere narrat Suetonius. Addit: ἐν δὲ ταῖς πρὸς τὰς πόλεις θυσίαις καὶ ταῖς πρὸς τὰς θεὰς τιμαῖς. Mirifice loquitur. Nam potius dicendum videatur: ἐν ταῖς πρὸς τὰς πόλεις τιμαῖς καὶ ταῖς πρὸς τὰς θεὰς θυσίαις. An igitur ita restitui scriptura debet? Non arbitror. Est enim figurate dictum αἱ πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι καὶ πρὸς τὰς θεὰς τιμαί pro αἱ πεμπόμεναι πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι εἰς τὸ τιμᾶν τὰς θεὰς. Figuram vocant ἐν διαὶ δυοῖν. Moris autem fuit Graecorum, non propria tantum suae urbis quaeque festa agitare, sed etiam aliarum missis victimis et pretiosis donariis ornare ac celebrare. Hae sunt, quas appellat auctor τὰς πρὸς τὰς πόλεις θυσίας. Clarius Theophrastus in notatione αὐθαθαίς πρὸς τὰς ἑορτὰς πέμπειν, quod ibi sumus interpretati. Ita debere ista accipi, sequentia probant. Ait enim, munificentiam Antiochi circa peregrinos deos variarum pr-

bium posse colligi ἐκ τῆς παρ' Ἀθηναίοις Ὀλυμπιαίου, καὶ Ὀλυμπίου Ἰουvis templo, quod esse sitibis. De hoc templo Strabo, Livius. Pausanias, alii. Sed quod tacent alii, clare docet hic Athenaeus, sumptus magnos fecisse Antiochum in exstructione hujus templi a Perseo jam inchoati. Fecere idem et alii plures viri principes, donec tandem Adrianus Imperator tentatum a multis opus et ab aliquot retro seculis manens imperfectum perfecit ac dedicavit. Sic interpretamur hunc locum, ad proditam historiam lectionem omnium librorum accommodantes: nam Dalecampii emendationem non necessariam non probamus. Quod sequitur, planum est: καὶ τῶν περὶ τὸν ἐν Δήλῳ βαμὸν ἀνδριάντων, et statuas. qui s in Delo circa aras consecrata: is. Etsi hujus quoque historiae aliud testimonium in scriptis veterum, quod sciam, non invenias. Dele τὸ καὶ ante ista, μηδὲν τὸν ἐνθραπον πρ. Officit enim narrationis perspicuitati. Quod ait, ἀκίσας τὴς ἐν τῇ Μακεδονίᾳ συντεταλεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰμιλίου Παύλου, de veris, non ludicris, Aemilii Pauli certaminibus accipio: nam editos in Macedonia ludos fuisse ab Imperatore Aemilio Paulo, neque Livius dicit, neque Plutarchus, neque alius quisquam veterum, et omnino simile veri non est. Hos igitur Pauli ἀγῶνας cum audiret Antiochus, βελόμενος τῇ μεγαλοεργίᾳ δαρεῖται ὑπερῆραι τὸν Παῦλον. Ita omnes codices. Ab epit. abest vox δαρεῖται, quam equidem suspectam habeo: nam ut oratio stet, inferenda saltem particula καὶ, vel scribendum τῇ μεγαλοδαρεῖται. Sane verbum μεγαλοεργίᾳ parum Antiocho quadrat. Ita enim est: Aemilii τὴν μεγαλοεργίαν et maximas res gestas superare nitebatur Syrus δαρεῖται, id est, opum largitione et in ludos profusione. Quos ut mature denuntiaret. ἐξέπεμψεν, ait, πρέσβεις καὶ θρωρὸς εἰς τὰς πόλεις. Misit πρέσβεις sive legatos, ut rex et more hominum, θρωρὸς autem, tanquam de re sacra. Ludos Daphnicos fuisse sacros, quis dubitat? Agitabantur enim in Apollinis et Dianae honorem. Quin etiam certum est, et ludos plerosque omnes, et lautiores etiam epulas παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν αἰτίαν εἰς θεὸν ἀνευέγκαι, sicut paulo ante dictum. Quid differant πρέσβεις et θρωροί, declarat Plutarchi locus in Demetrio. Vide l. IX. c. 13. Interpretum inanem περιεργίαν nemo eruditorum ferat patienter. Ait vero convivator in descriptione pompae, quam duxit Antiochus: τέτων κατόπιν ἦσαν ἰππεῖς Πισαῖται μὲν χίλιοι, πολιτικοὶ δὲ τρισχίλιοι. Vocat ἰππεῖς equos cum suis ses-

soribus, sicut arguunt sequentia duo vocabula, χρυσό-
 Φάλαροι καὶ χρυσοσέφαροι: nam hoc viris, id est equis
 convenit. Sed quinam sunt isti Pisani equi? Ego vero
 Polyblum scripsisse autumo Νισαῖοι. Equi Nisaei in Me-
 dia nascebantur, et in usus regum Persidis servabantur,
 aut ad reges alios mittebantur. Ideo videntur auctores
 regum proprios facere. Strabo l. XI.: τὰς δὲ Νισαίαι ἵπ-
 πους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς. Opprianus: Κάλλαι δ' ἐν
 πάντεσσι τέλει πανυπεύροχος ἵππος Νισαῖος, τὸν ἀγαστρὸν ἐρι-
 πτέανοι βασιλῆες. Ingentem fuisse illorum copiam, docet
 alibi Strabo. scribens, viginti horum millia quotannis
 mitti solita ad regem Persarum: τοῖς Μιθρακίνοις, ait, vel
 Μιθρακίαις, hoc est, ut nos interpretamur, sub illud tem-
 pus, quo factum Mithrae, Persarum deo, sacrum cele-
 brabatur. Quis usus istorum tot equorum esset ad ludos,
 p. 343. ex hac Polybii narratione licet colligas: nam inde vel
 praecipuum pompae ornamentum erat. Nisaeis oppo-
 nuntur hic οἱ πολιτικοὶ, plebei et domi nati. Transvectae
 sunt in Antiochi pompa, sicut narratur mox, etiam θω-
 ραὶ βραχὺ λαίπυσαι τριακοσίων, mensae sacrae ferme tre-
 centae. Scribo enim ex vestigiis lectionis Hoeschelianae
 θωροίθαι. Mensas, quarum in sacris usus, vocabant θω-
 ροίθαι, et θωροίθαι, vel etiam θωροίς, ut est apud Julium
 Poll., Diogenem Laërt. et Tzetzem. Apage, qui pompas
 vertunt: errant enim crasse. Cogitemus de numero in
 istis: βασιλικοὶ δὲ παῖδες παρῆλθον ἑξακόσιοι, χρυσώματα
 ἔχοντες. Num enim absurdum, regios pueros traduci
 tantum ις, cum modo dixerit, Dionysium, qui erat
 regi ab epistolis, misisse usque ad cις. Sed propter vo-
 ceπ χρυσωμάτων possumus hanc lectionem tueri. Mulie-
 res illae, de quibus scribitur, ἐκ χρυσῶν καλπίδων μυροῖς
 ἕρρινον, non pueros regios, quorum praecessit mentio,
 sed omnes spectatores, ut quemque illorum praeteribant,
 unguentis respergebant. Quae deinceps narrantur de ex-
 hibito diversi generis unguento ad unctionem, ea sic ac-
 cipio. Per dies 30. spectacula varii generis edidit Antio-
 chus, quo toto tempore unguentorum facta est omnibus,
 qui in gymnasium venissent lotum, a rege copia. Primis
 diebus quinque datum crocinum, cinnamominum et nar-
 dinum: reliquis vero diebus telinum, amaracinum, iri-
 ninum, aut liliaceum sive lirinum. Nam l. X. κρίνινον scri-
 ptum pro eo, quod hic est εἰρινόν. Quod non aliud quam
 ἴρινον. Sic enim εἶς pro ἴρις, κλεῖμα pro κλίμα, λυῖνον
 pro λικνον, similiaque sexcenta in antiquis libris Hesycii,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Utrumque significat Graecum ἄκρα, et munitum in urbe locum, id est, arcem, et quamcunque editam urbis partem: ut collem, quomodo hic malim accipere. κίονες θιστάθησαν ξύλινοι. Columnas lignear certo intervallo stantibus sunt. ἐφ' ὧν ἐπισύλιον παθηρμόσθη τετράγωνον ὑπερείδον τὴν σύμπαταν τῆ συμποσίῃ ἐγένη. Haec forma oeci Aegyptii, ut appellabant architecti. Vitruvius I. VI. c. 4.: *In Aegyptiis oecis supra columnas epistylia, et ab epistyliis ad parietes, qui sunt circa, imponenda est contignatio.* Appellat Callixenus συμπόσιον inferiorem partem tabernaculi: quod quidem amplae vastaeque coenationis instar habuit. Atque hoc solum istius aedificii ad usum pertinuit: reliqua omnia ad ornatum. αὐτὴ δ' ἐναπατάσθη κατὰ μέτρον ἔρανίσκου κοκκινοβαφῆ περιλεύκῃ. Hic contignatio (ἐγένη τῆ συμποσίῃ, circa medium taretibus tecta est expansi in coeli modum, coloris coccinei aëmodum vergens in albedinem. ἔρανίσκος est papilio coeli aut tholi formam referens, ut pluribus expōitum nobis L. II. atque etiam alibi. Idem et ἔρανος aliquando significat. B. Chrysofōmus de Xerxe: Τί δέ σοι ὁ χρυσεὸς ἔρανος ἐβάλετο, ἀνόητε; Vocem κοκκινοβαφῆ tollendam censuerunt docti propter insequentem περιλεύκῃ. Sine causa, ut alibi disputamus. περιλεύκος id valet, quod diximus, vel αἰθὴ ραεξευῖς. καθ' ἑκάτερον δὲ μέρος εἶχε δοκὰς μεσολεύκας ἐπιπτάσμασι πυργωτοῖς καταληγμένας. Scribo μεσολεύκοις ἐπιπτάσμασι π. Repetendum autem ex superioribus τὸ κοκκινοβαφέσιν. Ab utraque parte habuit ea contignatio strabes circumtectas taretibus coccineis albo distinctis (vel mediocriter albicanibus) turratis. Cognatae voces sunt, quas in commentario de coloribus accurate explicamus, λευκός, ἔκλευκος, διάλευκος, ἐπίλευκος, μεσόμευκος, μεξόμευκος et περιλευκος. Sic autem dicta ἐπιπτάσματα πυργωτὰ, quae turres pictura vel textura repraesentarent: sicut ζῳωτὰ dicuntur et βέλματα. quae animalium figuras intextas habent. τῶν δὲ κίωνων οἱ μὲν τέσσαρες ὄν. Quatuor illae columnae, quae latitudinem designabant. At οἱ ἀνὰ μέσον sunt ternae reliquae ab utroque latere longitudinis. τῆτων δ' ἐκτὸς περίσυλος ἐπεποίητο σύριγξ ταῖς τρισὶ πλευραῖς. Id est, *inter istas columnas aliis ad tria latera circumpositis tres quasi pyrgulae confectae erant, longae quidem, sed angustae.* Hoc declaratum voluit Callixenus voce σύριγξ, non quod visum Dalecampio. Infra h. l.: τῷ κοιτῶνι συνῆπτο ἐνὴ σύριγξ κατὰ πλάτος τῆ πύτης χωρίζουσα τὴν γυναικωνῆτον. Sicut Polybius accipit in de-

scriptione loci cujusdam Alexandriae l. XV. ἐπὶ δὲ τῶν ἀνὰ μέσον χώρων. Scrib. χωρῶν. Est enim a χώρα, non a χώρος. Μοχ ἐν δὲ ταῖς ἀνὰ μέσον χώραις. διὰ τὴν τῆ περιέχοντος αἴρος εὐκρασίαν. Obtinuit apud Graecos, ut περιέχων dicatur aër. Quare vocem αἴρος tollas licet. Sed cum vetustioribus locutus est Athenaeus, Aristotele, Theophrasto, aliis: neque mutandum quicquam. Quod ait de aëre Aegypti et coeli temperie floribus apta, notum ex Theophrasti et Plinii testimoniis. Hujus quidem iudicio *terrarum omnium accommodatissima unguentis Aegyptus copia rosae*, l. XIII. c. 3. Sed minus odoratas esse rosas Aegyptias caeterosque flores satis constat. εἰς τὸ τῆς σκηνῆς ἕδαφος κατεπέπασο χύδην. Eclogarius videtur legisse κατέσπασο. Ait enim: τὸ τῆς σκηνῆς ἕδαφος ἀπέτελει πρόσοψιν λειμῶνος ἄνθροι χύδην κατὰσπασθέν. Non probo. πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων. Dalecamp. *pictorum Sicyoniorum tabulae*. Sed aliud est Σικυωνίων, *Sicyoniorum*, aliud Σικυωνιακῶν, vel, ut habent membranae, Σικυωνικῶν, *similium Sicyontis*. Ac fortasse ζωγράφων scribendum, et de picturis Sicyonii generis intelligendum. Dividebatur enim pictura in genera Helladicum, Asiaticum et Sicyonium, cujus auctor Eumolpus Sicyonius. αἱ δὲ μυθικαὶ διαθήσεις. *Quaedam subuaria argumenta*, id est, ex fabulari historia petita. διαθήσεις est *descriptio*, ut recte vertit Dalecampius. Ad l. l. Strabonis eam vocem exposuimus. In subjecta pompae descriptione ait Callixenus, multas in ea fuisse διαθήσεις ἀκοῆς ἀξίας, id est, multas rerum variarum εἰκασίας dignas narratu: et paulo post de Polemone Periegeta scribit. eum ἐξηγήσασθαι διάθεσιν ἐν Φλιῆντι, id est, exposuisse argumentum tabulae cujusdam, cujusmodi erant, quas Philostratus interpretatur in Iconibus. θυρεοὶ περιέκειντο ἀναλλάξ ἀργυραῖ τε καὶ χρυσαῖ. Imo ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ. Neque enim alio genere vocem θυρεός usurpare, opinor, voluit, quam omnes alii. Aut figura est πρὸς τὸ σημαινόμενον, et referendum ad vocem εἰκασίας. Nam revera θυρεοὶ hoc loco nihil aliud nisi θυρεῶν εἰκασίαι. Ἐξ ἐκτέρᾳ πλευρῆ. Scripti melius ἐν ἐκτέρᾳ πλευρῆ. συμπόσιά τε ἀντία ἀλλήλων αὐτοῖς τραγικῶν τε καὶ κωμικῶν καὶ σατυρικῶν ζώων, ἀληθινὸν ἔχόντων ἱματισμόν. Faceffit mihi negotium vox αὐτοῖς, quae referri alio non videtur posse, quam ad nomen ἄντρα proxime praecedens. Lego ἐν αὐτοῖς, vel παρ' αὐτοῖς, ut intelligantur coenationes istae in antris fuisse compositae,

de queis modo est dictum, vel juxta antra et ad illorum latera. Sed in ipsis potius antris locatas arbitror, et quidem eo situ, ut se invicem respicerent. ζῶα appellat p. 346. simulacra integra satyrorum et personarum tragicarum ac comicarum: alioquin erat usitatus πρόσωπα dicere, ut μοχ πρόσωπά τε σατυρικά καὶ κωμικά καὶ τραγικά. Quod addit, ἀληθινὸν ἔχόντων ἱματισμὸν, hoc vult, has personas ornatas fuisse, ut cuique earum conveniebat, vestibus veris, non simulatis. σκευὴν propriam hujusmodi personis docent nos Julius Poll. l. IV. et poetarum interpretes. Dalecampius lectionem aliam commentus est sibi et secutus. Νύμφαι ἐλάφθησαν, ἐν αἷς ἔκειντο Δελφικοὶ χρυσοὶ τρίποδες. Lego: νυμφαῖ' ἐλάφθησαν, ἐ οἷς. Sacra Nymphis loca appellabant νυμφαῖα. De iis accipio haec verba, etsi diserte scriptum etiam in epitoma Νύμφαι et ἐν αἷς, quod quomodo exponi recte possit, non intelligo. τῆς πρώτης ἐρέας. Dalecampius emendavit τῆς πρ. ἡμέρας. Mirum, quid hominem doctum moverit. Nam tapetes τῆς πρώτης ἐρέας, id est, *e lana praestantissimi*, cur ei displicerent, causae non erat. Theocritus in similis pompae descriptione tapetas similiter laudat: Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω, Ἄ Μίλητος ἐρεῖ, χ' αὖ τὰν Σαμίαν κταβόσκων. ὧς εἶναι δύο κτὰ κλίνην, ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Vocat διέδρος repositoria tripodum, quae binos simul capiebant. Sic δίφρος proprie sedile duorum capax. τῶν κυλικίων καὶ ποτηρίων. Alia lectio est κυλικίων. Id erit, vasorum potiorum, et thecis suis contentorum, et extractorum. Quid sit κυλικίων, exponitur l. XI. Sed non displicet κυλικίων. Μοχ tolle particulam καὶ ante κατασκευασμάτων. καὶ τὰ γένη μακρὸν ἐπεφαίνετό μοι δηλῆν. Scripti libri διαφαίνετό μοι. Ait autem τὰ γένη, quia soliti veteres diversa poculorum genera habere quam plurima. Fidem fecerit XI. hujus operis liber.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de queis modo est dictum, vel juxta antra et ad illorum latera. Sed in ipsis potius antris locatas arbitror, et quidem eo situ, ut se invicem respicerent. ζῶα appellat p.346. simulacra integra satyrorum et personarum tragicarum ac comicarum: alioquin erat usitatus πρόσωπα dicere, ut μοχ πρόσωπά τε σατυρικὰ καὶ κωμικὰ καὶ τραγικὰ. Quod addit, ἀληθινὸν ἔχόντων ἱματισμὸν, hoc vult, has personas ornatas fuisse, ut cuique earum conveniebat, vestibus veris, non simulatis. σκευὴν propriam hujusmodi personis docent nos Julius Poll. l. IV. et poëtarum interpretes. Dalecampius lectionem aliam commentus est sibi et secutus. Νύμφαι ἐλαίφθησαν, ἐν αἷς ἔκειντο Δελφικοὶ χρυσοὶ τρίποδες. Lego: νυμφαῖ' ἐλαίφθησαν, ἐ οἷς. Sacra Nymphis Ioca appellabant νυμφαῖα. De iis accipio haec verba, etsi diserte scriptum etiam in epitoma Νύμφαι et ἐν αἷς, quod quomodo exponi recte possit, non intelligo. τῆς πρώτης ἐρέας. Dalecampius emendavit τῆς πρ. ἡμέρας. Mirum, quid hominem doctum moverit. Nam tapetes τῆς πρώτης ἐρέας, id est, *e lana praestantissimi*, cur ei displicerent, causae non erat. Theocritus in similis pompae descriptione tapetas similiter laudat: Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου, Ἄ Μίλητος ἐρεῖ, χ' αὖ τὰν Σαμίαν κταβόσκων. ὡς εἶναι δύο κτὰ κλίνην, ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Vocat διέδρος repositoria tripodum, quae binos simul capiebant. Sic δίφρος proprie sedile duorum capax. τῶν κυλικίων καὶ ποτηρίων. Alia lectio est κυλικίων. Id erit, vasorum potiorum, et thecis suis contentorum, et extractorum. Quid sit κυλικίων, exponitur l. XI. Sed non displicet κυλικίων. Mox tolle particulam καὶ ante κατασκευασμάτων. καὶ τὰ γένη μακρὸν ἐπεφαίνετό μοι δηλῆν. Scripti libri δι. φαίνετό μοι. Ait autem τὰ γένη, quia soliti veteres diversa poculorum genera habere quam plurima. Fidem fecerit XI. hujus operis liber.

CAPUT SEPTIMUM.

ομπὴν πέμπειν. *Stadium Alexandrinum.* πομπή, *ferculum pompae.* αἱ τῶν πεντετηρίδων γραφαί. *Lampades byssinae.* κανῶν, ῥάβδος et virga. *Orpheotelestae.* *Vannus mystica Bacchi: item Minervae.* λικνοφόροι mulieres et viri. *Macetae Bacchae.* *Smilax inter Bacchi coronamenta.* *Nysa.* λημνίσκοι et λανίσκοι. *Coli.* *Alia praeserea multa.*

et currimus descriptionem regii tabernaculi: nunc ipsam pompam paulisper spectemus. Est autem πομπή traditio aut transvectio. Graeci id dicunt πέμπειν vel πομπεύειν, ἢ παρέρχασθαι, κερύεναι et διαφέρεισθαι, per publicas urbis vias, a loco certo in certum locum, sive eundem, sive aliud. In hac narratione uterque terminus siletur, et ἄρξιν, et πόθιν. Suspicamur nos, profectam pompam ab una urbis parte, ubi fuit Ptolemaeo structum tabernaculum, in ejus dei templum esse perductam, cui ille honos tribebatur praecipue. Qua ducta fuerit, non praetermittitur: ἦγετο διὰ τῆς κατὰ τὴν πόλιν οδοῦ. De hoc stadio citat Strabo mentionem l. ult. Ordo autem pompae accuratissime explicatur, et tempus, quo coepit progredi. πρώτη (videlicet πομπή, ἢ πρώτη pompa vel primum ferculum) ἐξέδιδεν Ἑωσφόρου. Luciferum, stellam diem ducentem, in tabula expresserant: ei tabulae principem locum inter omnia pompae fercula tribuerunt. καὶ γὰρ, ait, ἀρχὴν ἔχον ἡ πομπή, καὶ ὅν ὁ προαιρημένος ἀστὴρ φαίνεται χρόνον. *Quia duci coepit pompa, quo tempore oritur Lucifer.* Graeci satis declarant, si attendissent viri docti, praesentia, πρώτη δ' ἐξέδιδεν Ἑωσφόρου. Par et similis ratio est etiam, quod et statim sequitur: desuisse pompam sub vesperis horum; propterea agnoscere cluisse illius stellae simulacrum. Sic enim accipienda ista minime obscura, nisi ἐπισημασθῶμεν, verba: τὴν δὲ τελευταίαν Ἑσπέρας συνέβαιναν εἶναι, τῆς ὥρας εἰς τῆτον συναγῆτης τὸν καιρόν. Nec est etiam hic nomen πομπή, ut sacpissime in hac narratione videtur, et itaque in hujusmodi locis πομπή non id significat, quod ante diximus, sed res singulas in pompa transvectas, sive, ut Latini loquuntur, singula pompae fercula. Sic πρώτην vel δευτέραν ἰσορίαν Graeci, primam vel secundam horam Latini appellant historiae partem primam aut secundam. Athen. P. III. T. I.

secundam. Sic etiam intellige, quod scribit de secunda pompa: ἐπειθ' ἢ τοῖς βασιλέων γονεῖσι κατωνομασμένη. Sequebatur Luciferi simulacrum ferculum divi parentibus regis et reginae sacrum. Deinde auctor multas pompὰς in unum cogit, et ait: μετὰ δὲ ταύτας αἱ τῶν θεῶν ἀπάντων οἰκείαν ἔχουσι τῆς περὶ ἐκάστων αὐτῶν ἰσορίας διασκευήν. Quae ita erant vertenda: *post. has* sequebantur *deorum omnium* pompae (hoc est, imagines) *οἰκεία*, qui *historiae cujusque illorum conveniētia*. Poterat curiosus lector desiderare pleniorē descriptionē huius partis, quae universae pompae fuit caput. Continebat enim deorum omnium simulacra, fercula, tenfas et totius veterum theologiae ad vivum expressam imaginem: super sedet tamen Callixenus narratione hac, contentus, indicasse cupido lectori, unde possit reperire, quod hic non invenit. Sic enim ille: τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῶν εἴ τις εὐθένα βέλεται, τὰς τῶν πεντατηρίδων γραφὰς λαμβάνων ἐπισκοπεῖτω. Si quis, ait, singula pompae huius scire cupit, sumat in manus tabulas illas, quibus quinquennalis ludicii Olympici solennitas depingi solet, atque eas intueatur. Quasi dicat auctor: et in ornandis deorum omnium simulacris, et in ordine, quo producta est cujusque effigies, et uno verbo in caeteris omnibus ad deos spectantibus idē plane servatum in hac Ptolemaei pompa, atque Olympiae, cum celebratur ludicrum olympicum, *πεντατηρίδων γραφὰς* interpretamur pictorum tabulas, quarum argumentum erat celebratio alicujus penteteridis. Notamus et alibi de hoc genere tabularum. Sed non sunt praetermittenda hoc loco Athenaei verba e l. XII.: ἀφικόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐξ Ὀλυμπίας, δύο πίνακας ἀνέδηκεν, Ἀγλαοφώντος γραφήν ἣν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα εὐφρανεύσας αὐτόν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη, καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων, καλλίων φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων. Potest accipi *γραφὴ* et de libris eo argumento scriptis. Sic in Plutarchi l. de mus. simillimus locus accipietur commodius. Nam ut probet auctor, antiquissimos tibicides cecinisse in ludis *μεμελοποιημένα*, τῆτο δὲ, inquit, *δηλοῖ ἢ τῶν Παναθηναίων γραφὴ ἢ περὶ τῆς μεσικῆς ἀγῶνης*. Et si autem in multis Graeciae locis *πεντατηρικῶν ἀγῶνες* celebrabantur, tamen omnium penteteridum longe nobilissima fuit Olympica, quae ineunte quinto quoque anno incredibili frequentia hominum maximoque apparatu agitabatur. Quod si iudicii non fallimur, putamus, etiam istam pompam Ptolemaicam agitatum esse occasione festi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

erorum mystae atque interpretes praecipui erant, quos vocabant Orpheotelestas, qui fere cum Bacchi orgiasticis conjunguntur. Scribebam aliquando καὶ Περσεφόνης τελευταί. Sed id jam non placet. Nulla autem orgia aut mysteria sine vanno peragebantur, quam Virgilius vocat mysticam, Plutarchus in Alex. μυσικὰ λίκνα. Multa de hac vanno scriptores. λικνοφόροι hic sunt foeminae: alibi viri, ut cum Aeschinem licnophorum ait fuisse Demosthenes. Erant et in sacris Minervae vanni. Vetus poeta apud Clementem et Plutarchum: Βίτ' εἰς ὁδὸν δὴ, πᾶς ὁ χαιρώναξ λαῶς, Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν ἐργάτιν θεὸν Στατοῖσι λίκνοις προστρέπεσθε. Macedoniam olim et *Maceriam* esse appellatam, et Macedones *Macerias*, jam vulgo notum. In proximis tamen hisce verbis, μετὰ δὲ ταῦτα αἱ Μακέρται, αἱ καλέμεναι Μιμαλλόνες, καὶ Βασσάραι, καὶ Λυδαί, *Maceriae* peculiari significato dicuntur Macedonicae mulieres Bacchi comites, quae, ceu Deo plenae, furere solitae, ἐνοχοὶ εἶναι τοῖς Ὀρφικοῖς καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ut de illis scribit Plutarchus in Alex. Vide Eustath. ad II. ῥαψ. ξ. Smilacem inter Baccharum coronamenta recenset Callixenus, subjiciens: εὐφρανομένη, εἰνὲς μὲν ὄφειν, αἱ δὲ σμίλαξι καὶ ἀμπέλω καὶ κικτῶ. De ea re tamen Plinium lege I. XVI. c. 35. Sic autem etiam Euripides in Bacchis. Nysam celebrant veteres Liberi patris nutricem, etiam M. Tullius et Plinius. Ab ea sunt appellati montes Nysae, descripti geographis in variis orbis terrarum partibus. De foemina, non de ulla urbe accipienda erant, quae sequuntur: ἐφ' ἧς ἄγαλμα Νύσσης ὀκτάπηχον καθήμενον, ἀνδοδυκὸς μὲν θάψινον χιτῶνα, et caetera. Invenio deinceps scriptum in epitoma ἐξ ἧς εἰληκετο ἄλλη τετρακύκλος. Et statim ἐφ' ἧς κατασκευάσθη ληνός. Istud quidem perspicue verum, non, quod editur, ἐφ' ἧς κατασκευ. Sic modo dictum ἐφ' ἧς ἄγαλμα Νύσσης. In eodem epitomae libro scriptum πλάτος καθ', *latitudo cubitorum* 24. ubi habet edita lectio τεσσαρεσκαίδεκα. Hoc melius dubio procul, ut longitudinis mensura arguit. Servemus igitur, quod est editum, cum hic, tum paulo post: καὶ κρατῆρες ἀκκαίδεκα, ὧν οἱ μείζους ἐχώρουν μετρητὰς τριάκοντα, οἱ δὲ ἐλάχιστοι πέντε. Non assentior doctissimo viro Nicolao Sturioni, qui pro τριάκοντα restituebat τέτταρα, existimans, positum vitio λ pro δ. Verius putamus, sex fuisse horum craterum ordines, sive πεμπτάδας, magnitudinis diversae. Primi ordinis quini crateres quinque metretas capiebant, secundae πεμπτάδας decem,

tertiae 15, et sic deinceps ad triginta crateras usque. Callixenus, ut verbis parceret, maximorum et minimorum modum indicasse contentus, caeteros mediae magnitudinis omnes tacuit. At sequentia perspicue mendosa: p. 350
 αἷτα λέβητες ἕξ· βανωτοὶ εἰκοσιτέσσαρες, ἐπ' ἐγγυθῆκαις πέντε. Quid enim est βανωτοί; Dalecampius emendabat ἀμφωτοί. Gravius, opinor, subest ulcus. Nam in βανωτοὶ inesse statuimus vocis ἄωτοί vestigia. Illud β numeri nota est. Scribo: λέβητες ἕξ ᾧτα ἔχοντας (vel ἀμφωτοί), ἄωτοί εἰκοσιτ. Etiam illud non probo, μαζονομία εἰκοσιπέντε. Lego mutato genere μαζονόμια, ut semper alibi. Malim deinde: ἐσεφανωμένοι, οἱ μὲν κισσίνω, οἱ δὲ πιτυίνω. Ut paulo ante: αὐτὴ δ' ἐσεφάνωτο κισσίνω χρυσῷ. Non autem κισσῷ. Et si legitur infra de Priapo: ἔχων ἐσφάνον κισσὸν ἐκ χρυσῷ. Sed melius ibi quoque κισσινον. Quid est, quod vitii suspicionem in istis movere queat? ἐκ τύτῃ περιτεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες κατ' ὄλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν, λημνίσκοις τὰς πόδας δεδεμένοι, πρὸς τὸ ῥηδίως ὑπὸ τῶν θρωμένων ἀρπάζεσθαι. Ex hoc antro ευολάβαντ, quam longa fuit via, columbae, palumbes et turtures, lemnicos habentes ligatos ad pedes, quo facile a spectatoribus raperentur. Lemnici sunt taeniae angustae. Optime igitur facit vox illa ad hunc locum. Legendum tamen λινίσκοις, nisi et eclogarii lectionem, et consentientis etiam hic cum illo Eustathii auctoritatem insuper habemus. Hujus sunt verba: Ἴσέον δὲ, ὅτι ἐκ τῷ κοινότερον λεγομένῃ λίνε καὶ λινίσκος ὑποκοριστικῶς, ὃ λεπτότατος λίνος· οἶον, περιτεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες κατ' ὄλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν ἐν τινὶ πομπῇ, λινίσκοις τὰς πόδας δεδεμένοι. Utrum potius amplectar, non facile dixerim. Mox scribit breviator: ἐπ' ἐλέφαντος χρυσῷ κατακαίμενος. Sed τὸ χρυσῷ adjecit ille de suo. Volebat enim sequentium horumce verborum facere compendium: ὃ δ' ἐλέφας σκευὴν εἶχε χρυσῆν. Subdit Callixenus: ὑπεδέδατο δὲ ἀμβάδας χρυσοβαφεῖς. Epitomae non contemnenda lectio χρυσογραμμης. Cave mutes vocem κώλων, cum dicit Callixenus: συνωρίδας τράγων ἐξήκοντα, κώλων δεκαδύο. Colum inter quadrupedes non ignobile animal. Veteres membranae varie scribunt per ω vocalem modo magnam, ut hic, modo parvam, ut in VII. Strabonis: ἔσι δὲ τῶν τετραπόδων ὃ καλέμενος κόλος, μεταξὺ εἰλάφου καὶ κριῶ τὸ μέγεθος, λευκός. Valeant igitur, qui emendant λούτων. Hybridarum animantium novum genus exhibent hic nobis calamo exarata exemplaria, onelaphos nescio quos,

asinorum cervorumque naturam participantēs. Nam ubi scribitur *συναρτίδες ὀκτώ, ἐλίφων ἑπτὰ*, Huraldinus codex et aliqui etiam Italicorum habent *ὄνελάφων ἑπτὰ*.

CAPUT OCTAVUM.

Varia animalia ad currus juncta. ἡνίοχος εἰ παραβάτης. Aurigarum habitus. παραναβαίνων. Thyrsolonchi. Αειθίονος δωροφόροι. Ἐβενί Φάλαγγες ἢ κορμοί. κυλίκιον εἰ κυλικεῖον. διτθῆσεις. σέφανος, σεφάνη, σέμμα. σεφαναθήσας τεμένησιν ἐν Δωδώνῃ. Chysorrhoea σκυνί.

¶ 351. **E**t si proprium ludicro Circensi animal est equus, sunt tamen reperti, qui alia animalia juncta in Romanum circum producerent: puta, elephantas, camelos, leones, tigres, cervos etiam, canes deinde. Haec nos in *commentario de ludis Circensibus* pluribus explicamus. Simile autem est, quod a Ptolemaeo factum narrat hic Callixenus. Ait enim, producta in ista pompa fuisse *ἄρματα καὶ συναρτίδες* elephantorum, hircorum, colorum, orygun aliarumque plurium bestiarum. Narrat deinde, cuique currui aut bigae juvenes binos fuisse impositos, quorum alterum *παιδάριον, puerulum*, alterum *παιδισκάριον* appellat, ceu aetate et statura minorem. Sic in veris curribus, qui non ad speciem inanem instruebantur, sed ad pugnam vel cum hoste vel cum antagonista, duo semper gestabantur: alter, qui habenas tractaret, alter, qui pugnaret. Ille dicebatur e *τῷ ἡνίοχος*, hic *παραβάτης*. Erant autem hi duo, ut conditione, sic etiam cultu diversi. Pulcherrime id expressum est a Callixeno, cum ait: *ἐπὶ δὲ πάντων τῶν ἀναβεβήκει παιδάρια, χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικῆς καὶ τετάρτης*. Hic erat verorum aurigarum habitus: saga circa humeros brevia, flagellum in dextra, in sinistra habenae, petasus in capite. Sequitur de vultu parabatarum, sive, ut poëtae vocant, *παραιβατῶν*, ut Athenienses, *αροβатарum*: *παραναβεβήκει δὲ παιδισκάρια διασκευασμένα πελταρίοις καὶ θυρσολόγχοις, πεκοσμημένα ἱματίοις καὶ χρυσίοις*. Hic vero sunt quaedam nobis animadvertenda. Omnium primum *παραναβαίνων* positum pro *παραβαίνων*, nisi tamen

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

asinorum cervorumque naturam participantibus. Nam ubi scribitur ερυσῶν συναρίθες ὀκτώ, ἐλάφων ἑπτὰ, Huraldinus codex et aliqui etiam Italicoꝝ habent ὄνελάφων ἑπτὰ.

CAPUT OCTAVUM.

Varia animalia ad currus juncta. ἡνίοχος et παραβάτης. Aurigarum habitus. παραναβαίνων. Thyrsolonchi. Αειθιορος δωροφόροι. Εβενί Φάλαγγες vel κορμοί. κυλίκιον et κυλικεῖον. διτθέσεις. σέφανος, σεφάνη, σέμμα. σεφαναθήσασα τεμένησιν ἐν Δωδώνῃ. Chysorrhoea fluvii.

¶ 351. *Et si proprium ludicro Circensi animal est equus, sunt tamen reperti, qui alia animalia juncta in Romanum circum producerent: puta, elephantas, camelos, leones, tigres, cervos etiam, canes deinde. Haec nos in commentario de ludis Circensibus pluribus explicamus. Simile autem est, quod a Ptolemaeo factum narrat hic Callixenus. Ait enim, producta in ista pompa fuisse ἄρματα καὶ συναρίθας elephantorum, hircorum, colorum, orygun aliarumque plurium bestiarum. Narrat deinde, cuique currui aut bigae juvenes binos fuisse impositos, quorum alterum παιδάριον, puerulum, alterum παιδικάριον appellat, ceu aetate et statura minorem. Sic in veris curribus, qui non ad speciem inanem instruebantur, sed ad pugnam vel cum hoste vel cum antagonista, duo semper gestabantur: alter, qui habenas tractaret, alter, qui pugnaret. Ille dicebatur e re ἡνίοχος, hic παραβάτης. Erant autem hi duo, ut conditione, sic etiam cultu diversi. Pulcherrime id expressum est a Callixeno, cum ait: ἐπὶ δὲ πάντων τούτων ἀναβεβήκει παιδάρια, χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικὰς καὶ τετάρους. Hic erat verorum aurigarum habitus: saga circa humeros brevia, flagellum in dextra, in sinistra habenae, petasus in capite. Sequitur de vultu parabatarum, sive, ut poëtae vocant, παραιβατῶν, ut Athenienses, ἀροβатарum: παραναβεβήκει δὲ παιδικάρια διασκευασμένα πελταρίοις καὶ θυρσολόγχοις, πεκοσμημένα ἱματίοις καὶ χρυσίοις. Hic vero sunt quaedam nobis animadvertenda. Omnium primum παραναβαίνων positum pro παραβαίνων, nisi tamen*

ita potius est scribendum. παραναβάτης quidem certe pro παραβάτης non dicitur. Ornamenta istorum ait fuisse parvas peltas et θυρσολόγχας, id est, lanceas sub thyrsorum specie iacentes, sive θύρσος λογχωτός, ut ad I. Strabonis dudum nobis expositum. Thyrsolonchium describit Justinus Mart. istis verbis: αἱ Βάκχαι διὰ σχήματος εἰρηνικῆ τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις περιφέρουσι. Epitomae auctor scribit χρυσολόγχαις perperam. Scio, posse aliquo modo defendi, quod sequitur: κκοσμημένα ἱματίοις καὶ χρυσοῖς. Paene tamen persuasi sumus, scripsisse Callixenum ἱματίοις καταχρύσοις vel διαχρύσοις, qua voce jam usus est aliquoties. Hoc est, χρυσοποικίλοις. Porro isti parabatae cum suis agitatoribus in duas factiones erant tributi. Nam id declarant proxima verba: ἐπῆσαν δὲ συνωρίδας καμήλων ἐξ ἀκατέρη μέρες τρεῖς. Et fuisse etiam certamina quaedam edita, significant obiter, quae deinceps legas: ἐσεφανώθησαν δ' ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ τεφάνοις χρυσοῖς εἴκοσι. Inter peregrina spectacula a Ptolemaeo in ista pompa exhibita nominantur μοχ et Αἰθίοπες δωροφόροι, Aethiopes donis opusti. Docti emendarunt δορυφόροι, reclamantibus antiquis membranis, et epitoma etiam. Istorum ait quosdam tulisse ἐβένος κορμὸς δισχιλίους. Videntur esse, quas Herodotus in Thalia Φάλαγγας ἐβένος, et ex illo Plinius l. XII. *phalangas* nominant. Proprie tamen κορμός, unde Romanorum *gremium*, aliud, quam *phalanx* vel *palanga*. p.350. Paulo post in albo traductorum animalium commemorantur καὶ ὄλοι λευκοὶ βόες Ἰνδικοί. Scriptum erat in editis: κῶλοι λευκοί, βόες Ἰνδικοί εἴκοσι ἕξ. Ferri potest, si colorum numerus restituitur, geminatis, quae singulae positae sunt, duabus literis hoc modo, κῶλοι λευκοὶ ιβ, βόες Ἰνδικοὶ εἴκ. Sed hoc quia mera conjectura est, placuit jure scriptam lectionem sequi. Pro πάνθηροι scribe μοχ πάνθηρας ex epitoma et usu auctorum. Item pro ἄρκηλοι melius ἄρκιλοι. Et pro κυλίκιον μεσὸν χρυσωμάτων scribendum aliquoties κυλικεῖον. Differunt enim ista, uti scimus: etsi passim pro poteriorum vasorum theca, (hoc significat κυλικεῖον, non *thacum*, ut hic vertitur, neque *epositorium*, ut aliquando post,) legas κυλίκιον et in hoc auctore et in aliis. διαθέσεις, in istis, καὶ γὰρ διαθέσεις πολλαὶ ἀκοῆς ἦσαν ἄξιαί, rerum sunt simulacra et repraesentationes mirabili artificio expressarum ad decus pompae: sicut et c. 6. diximus. Porro in hac Callixeni narratione tria mihi observet lector diligens, in quibus distinguendis doctorem desiderabit industriam. Illa tria sunt

εἴφανος, εἴφανη, εἴμμα. Coronas vulgo vertunt haec omnia nullo discrimine. Atqui significare aliud εἴφανον, aliud εἴφανην, declarant subjecta verba: ἐτόμπεισαν δὲ καὶ θρόνοι πολλοί, ὧν ἐφ' ἐνὸς ἔκειτο εἴφανη χρυσῆ, ἐπ' ἄλλῃ δ' ἦν κέρασ χρυσοῦν, ἐπ' ἄλλῃ δ' ἦν εἴφανος χρυσοῦς, καὶ ἐπ' ἄλλῃ δὲ κέρασ ὀλόχρυσον. Dalecampius, ne cogereetur anquirere, quid differant εἴφανος et εἴφανη, expeditissimam iniit viam, deletis istis, ἐπ' ἄλλῃ δ' ἦν κέρασ χρυσοῦν, ἐπ' ἄλλῃ δ' ἦν εἴφανος χρυσοῦς. Enimvero sententiam mutasset vir eruditus, si observasset, εἴφανον quidem dici plectilem tortilemve aut cujuscunque tandem generis coronam, quae toro constet, εἴφανην vero non esse torum, sed limbum aliquantae altitudinis in orbem ductum. Itaque εἴφανη quaedam Callixeno memoratur altitudine bicubitalis: item alia sex et quinque cubitorum. Atque ex eo murorum minae εἴφαναι dicuntur Graecis, non εἴφανοι. Sic accipe semper in hac luculentissima narratione et similibus locis. εἴμμα vero est vitæ sive lemniscus. Atque ut coronae lemniscatae (id est, ut loquitur Theocritus, περιζωσρῆσιν ἔλικται,) honestiores erant: sic stemmata aliis rebus circumplicabantur honoris causa. Ergo ait Callixenus: ἐφέρετο φαλλῆσ χρυσοῦ, πηχῶν ἑκατὸν εἴκοσι, διαγεγραμμένος καὶ διαδοδαμένος εἴμμασ διαχρῦσοις. Quod erat diadema circum caput, hoc εἴμμα circa phallum. Ut in lineam redeamus, scribit de Alexandro, hoc est, de vehiculo, quo Alexandri Magni simulacrum transvectum est pompaticè, ut cum Tertulliano dicam: δε ἐφ' ἄρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶν ἐφέρετο χρυσοῦς. Moveant ista verba in animo lectoris acuti suspicionem, quasi illos elephantorum currus, quorum est ante facta mentio, non traxerint veri elephantès, sed vel equi vel muli, vel alia nescio quae animalia in elephantum figuram conformata. Quod quia durum credere est, et, ut existimo, absurdum, scribo: ἐφ' ἄρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶν ἐφέρετο χρυσοῦς. Vere aureus gestabatur. Hoc est, ex solido auro, non inauratus. Obscura sunt et, si sequimur interpretes, corrupta, quae post absolutam descriptionem pompae de coronarum divisione dicuntur: εἴφανώθησαν δ' ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ εἴφανοις χρυσοῖς εἴκοσι. Πτολεμαῖος δὲ ὁ πρῶτος καὶ Βερηνίκη εἴκοσι τρισὶν ἐφ' ἄρμάτων χρυσοῦν καὶ τεμένεσιν ἐν Δωδώνῃ. Quinam illi sunt, qui εἴφανώθησαν; Viri docti non alios putarunt, quam Ptolemaeum et Berenicen. Quorum sententia si stamus, lectio sic videatur concinnanda: ἐσ. δ' ἐν τῷ ἀγ. καὶ σ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ptolemaei, alii βασιλικῆς τραπεζίτας, regio mensarior, Aristeus in descriptione magnificentiae Ptolemaei erga Iudaeos: ἐκέλευσέ τε τῶν διαφόρων δόσιν κ' ἑρῶν ἔσαν ἀπομοιρίσαι τοῖς ὑπὲρταῖς τῶν προσταγμάτων καὶ βασιλικαῖς τραπεζίταις. Idem etiam ῥισκοφύλακας nominat-custodes arcae, id est, fisci regii. Josephus, apud quem tota illa historia iisdem prope verbis est descripta, dixit: τῆς φύλακας τῶν κιβωτῶν. Scribe ἢ γὰρ ἢ τὰ Ἰερσῶν καὶ Β. Quod dicitur de Chrysoorhoa Nili cognomine, sic accipe, ne erres: nobile id nomen, quod variis Europae Asiaeque fluminibus datum est, si rei veritatem spectemus, uni debere Nilo ac soli. Fluvios isto nomine invenies apud Geographos non duos aut tres, sed plures. Omnium nobilissimus is, qui Damascum Syriae praeterlabitur. Nilum quidem vulgo appellatum fuisse Chrysoorhoam, nemo dixit veterum: etsi non nescimus, esse, qui sic appellentur ex antiquis scriptoribus. Gregorius Nazianz. in epitaph. Athan.: Νεῖλον, τὸν χρυσοῦρῶαν ὄντως καὶ εὐσαχυν. Sed jam spectatum satis: nimis enim tenuit nos diu pompa regalis.

CAPUT NONUM.

Προῦ. Opera Philadelphia. πάροδος ἰν πνευ. ἀεροσόλιον. Ναυὶς ὄπλα, ἄρμα. ἑσχαρίον deducendis ἰν mare ναυῖβυς. ἀνάκλασις εὐγραμμος. ἀνατεπταμένα loca. πτερόν εἰ περίπτερος. εὐαίεια. Valuarum ornamenta. διατοναία τοξοειδής. διατόνια. παράσειρον.

Καὶ περὶ πάντα ἐσπεύδει τὰ κατασκευάσματα Φιλοτίμου. De Ptolemaeo Philadelpho loquitur, cujus ita μεγαλειότητον ingenium fuit, ut ab eo magnifica omnia opera Philadelphia sint dicta. Philo Jud. de vita Moysis: Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἐχὼν τῶν κατ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν πάλαι πάποτε γεγενημένων ἄριστος, ἧ καὶ μέχρι νῦν τοσαύταις ἔσονται γενεαῖς ἔσται τὸ κλέος, πολλὰ δειγμάτων καὶ μνημῶν τῆς μεγαλοφροσύνης κατὰ πόλεις καὶ χώρας ἀπολιπόντος, εἰς ἧσιν καὶ ἐν παροιμίᾳ εἶδει τῆς ὑπερόγκυς

φιλοτιμίας καὶ μεγάλης κατασκευᾶς Φιλαδελφείας ἀπ' ἐκεί-
 νου κλειίσθαι. Appianus hoc illi magnificentum elogium tri-
 buit: ὅς καὶ πορίσαι δαινότατος ἦν βασιλέων, καὶ δαπα-
 νῆσαι λαμπρότατος, καὶ κατασκευάσαι μεγαλεργότατος. τὰ
 δ' ἀπο τετρήρης μέχρι τριηρημολίας διπλάσια τέτων. Ae-
 gyptiaci regni opes commemorans Appianus ex Ptole-
 maei hujus rationario, fuisse illi ait triremes ab hemiolia
 ad penteres numero mille et quingentas. Inter triremem
 autem hemioliam et trieremioliam qui discrimen aliquod
 censent statuendum, ii mihi nodum in sirpo quaerere vi- p.355.
 dentur. ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον. Non est πάλτις πάρο-
 δος, sed via, quae secundum navis longitudinem in su-
 premo tabulato patet juxta remiges eos, qui θρανῖται
 Graecis dicti. Veteres Latini *ugrum* vocabant. Paulo
 aliter videtur πάροδος accipi, cum Hieronis navis τρικάρου-
 δος infra nuncupatur. ὕψος δὲ ἕως ἀκροσολίου. Quod ἄφλα-
 σον sive *aplustre* in puppi, id in prora erat ἀκροσόλιον,
 quanquam et ἄφλασον prorae tribuitur. Sunt autem na-
 vium ornamenta et acroteria illis partibus imponi solita.
 Caeterum navis istius dimensiones totidem fere verbis
 apud Plutarchum legas in vita Demetrii. ἐπὶ τὸ τῆς θα-
 λάττης μέρος αὐτῆς. Daesse aliquid, facile animadvertent,
 qui criticas aures habebunt. Lege cum epit.: ἐπὶ τὸ
 πρὸς τῆς θαλ. μ. πολὺς δὲ ἦν καὶ ὁ τῶν ὄπλων κόσμος.
 Non sunt ὄπλα hic Martis arma, sed navis instrumentum
 univrsum, ut etiam apud Virgilium *arma*. Utilitatem
 horum ὄπλων declarant sequentia verba: ἀνεπλήρη δὲ τὰ
 προσδεόμενα τῆς νεῶς μέρη. Hoc vult enim, ex ea copia
 instrumenti nautici, quo navem instruxerat, reparasse
 Ptolemaeum subinde, quicquid in ea navi poterat deside-
 rari, ut fieri amat in navigiis praesertim hujusce magni-
 tudinis: semper enim aliquid sarcendum et reficiendum
 est. Plautus: *Negotii sibi qui voles vim parare, Navem
 se pulcherrimam, haec duo comparato. Nam nullae magis res
 duas plus negotii Habent, forte si occiperis exornare. Ne-
 que unquam satis haec duae res ornantur, Neque eis ulla or-
 nandi satis satietas est.* Elegantius porro et magis ex usu
 τῶν ἀκριβοῦς ἀλληγιζόντων scribas: τὰ προσδεόμενα αἰεὶ τῆς
 ν. μ. De vocis αἰεὶ significatione in hujusmodi locis tum
 alibi diximus, tum l. sequ. c. 6. εἰς δὲ τὰς ὑπηρεσίας τε-
 τρακοσίαις. Plutarchus: ναύταις δὲ χωρὶς ἐρετῶν ἀξηρη-
 μένην τετρακοσίαις, ἐρέταις δὲ τετρακισχιλίαις. ἐπισπι-
 σμῆς τε ἐκ ὀλίγου. Scribe vel ἐπισπιτισμῶ, vel ἐπισπιτισμόν.
 καβαλικύειν δὲ τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρίας τινός. Quae-

Ptolemaei, alii βασιλικῆς τραπεζῖτας, regioς μεσηστῆ. Aristeus in descriptione magnificentiae Ptolemaei erga Iudaeos: ἐκέλευσέ τε τῶν διαφορῶν δόσιν αἰθρόαν ἔσαν ἀπομοιρίσαι τοῖς ὑπηρεταῖς τῶν προσταγμάτων καὶ βασιλικῆς τραπεζῖτας. Idem etiam ῥισκοφύλακας nominat-custodes αργυρί, id est, fisci regii. Josephus, apud quem tota illa historia iisdem prope verbis est descripta, dixit: τῆς φύλακας τῶν κιβωτῶν. Scribe κὶ γὰρ ἢ τὰ Ἱερσῶν καὶ Β: Quod dicitur de Chrysoorrhoa Nili cognomine, sic accipe, ne erres: nobile id nomen, quod variis Europae Asiaeque fluminibus datum est, si rei veritatem spectemus, uni deberi Nilo ac soli. Fluvios isto nomine invenies apud Geographos non duos aut tres, sed plures. Omnium nobilissimus is, qui Damascum Syriae praeterlabitur. Nilum quidem vulgo appellatum. fuisse Chrysoorrhoam, nemo dixit veterum: etsi non nescimus, esse, qui sic appellentur ex antiquis scriptoribus. Gregorius Nazianz. in epitaph. Athan.: Νεῖλον, τὸν χρυσοῦρροον ὄντως καὶ εὐσαχυν. Sed jam spectatum satis: nimis enim tenuit nos diu pompa regalis.

CAPUT NONUM.

Πρου. Opera Philadelphia. πάροδος ἰν πνευ. ἀκροσόλιον. Ναυῖς ὄπλα, αργα. ἐσχάριον ἀεὶ ἀκροπόδῃς ἰν μαρε ναυῖβυς. ἀνάκλασις εὐγραμμος. ἀνατεπταμένα loca. πτερὸν εἰ περίπτερος. εὐάεια. Βαλναριον οργαμεντα. διατοναῖα τε ξοειδῆς. διατόνια. παρὰσειρον.

Καὶ περὶ πάντα ἐσπεύδει τὰ κατασκευάσματα Φιλοτίμου. De Ptolemaeo Philadelpho loquitur, cujus ita μεγαλειότηρον ingenium fuit, ut ab eo magna omnia opera Philadelphia sint dicta. Philo Jud. de vita Moysis: Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἔχει τῶν κατ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν πάλαι πάποτε γεγενημένων ἀριστος, ἔ καὶ μέχρι νῦν τοσαύταις ὕδατον γενεαῖς ἔσται τὸ κλέος, πολλὰ δαίγματα καὶ μνημεῖα τῆς μεγαλοφροσύνης κατὰ πόλεις καὶ χώρας ἀπολιπόντος, εἰς ἣσθ καὶ ἐν παροιμίᾳ εἶδει τῆς ὑπερόγκης

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ptolemaei, alii βασιλικῆς τραπεζῖτας, regioς πειρασῖται, Aristeus in descriptione magnificentiae Ptolemaei erga Iudaeos: ἐκέλευσέ τε τῶν διαφόρων δόσιν ἀξρόαν ἔσαν ἀπομοιρίσαι τοῖς ὑπηρεταῖς τῶν προσταγμάτων καὶ βασιλικῆς τραπεζῖταις. Idem etiam ῥισκοφύλακας nominat custodes arcae, id est, fisci regii. Josephus, apud quem tota illa historia iisdem prope verbis est descripta, dixit: τῆς φύλακας τῶν κιβωτῶν. Scribe ἔ γὰρ ἡ τὰ Περσῶν καὶ Β. Quod dicitur de Chrysoorrhoea Nili cognomine, sic accipe, ne erres: nobile id nomen, quod variis Europae Asiaeque fluminibus datum est, si rei veritatem spectemus, uni debere Nilo ac soli. Fluvios isto nomine invenies apud Geographos non duos aut tres, sed plures. Omnium nobilissimus is, qui Damascum Syriae praeterlabitur. Nilum quidem vulgo appellatum fuisse Chrysoorrhoeam, nemo dixit veterum: etsi non nescimus, esse, qui sic appellentur ex antiquis scriptoribus. Gregorius Nazianz. in epitaph. Athan.: Νεῖλον, τὸν χρυσοῦρροον ὄντως καὶ εὐσαχυν. Sed jam spectatum satis: nimis enim tenuit nos diu pompa regalis,

CAPUT NONUM.

Προῦ. Opera Philadelphia. πάροδος ἰν πνευ. ἀκροσόλιον. Ναυῖς ὄπλα, ἄρμα. ἐσχαίριον ἀδουκεπdis ἰν πνευ ναυῖβυς. ἀνάκλασις εὐγραμμος. ἀναπτεταμένα ἰοσα. πτερόν εἰ περίπτερος. εὐάεια. Βαλναριον ὀρημεντα. διατοναία τοξοειδής. διατόνια. παρᾶσειρον.

Καὶ περὶ πάντα ἐσκηδάκει τὰ κτασκευάσματα Φιλοτίμου. De Ptolemaeo Philadelpho loquitur, cujus ita μεγαλειότη-βολον ingenium fuit, ut ab eo magnifica omnia opera Philadelphiae sint dicta. Philo Jud. de vita Moysis: Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἐχὼν τῶν κατ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν πάλαι πρότερον γεγενημένων ἀριστος, ἔ καὶ μέχρι νῦν τοσαύταις ὑπερον γενναῖς ἔδεται τὸ κλέος, πολλὰ δαίγματα καὶ μνημεῖα τῆς μεγαλοφροσύνης κατὰ πόλεις καὶ χώρας ἀπολιπόντος, εἰς ἧσιν καὶ ἐν παροιμίᾳ εἶδει τὰς ὑπερόγκους

Φιλοτιμίας καὶ μεγάλης κατασκευᾶς Φιλαδελφείας ἀπ' ἐκεί-
 νη κλειίσθαι. Appianus hoc illi magnificentum elogium tri-
 buit: ὅς καὶ πορίσαι δαινότατος ἦν βασιλέων, καὶ δαπα-
 νῆσαι λαμπρότατος, καὶ κατασκευᾶσαι μεγαλουργότατος. τὰ
 δ' ἀπο τετρήρης μέχρι τριηρημολίας διπλάσια τέτων. Ae-
 gyptiaci regni opes commemorans Appianus ex Ptole-
 maei hujus rationario, fuisse illi ait triremes ab hemiolia
 ad penteres numero mille et quingentas. Inter triremem
 autem hemioliam et trieremioliam qui discrimen aliquod
 censent statuendum, ii mihi nodum in sirpo quaerere vi- p.355.
 dentur. ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον. Non est πείρα-
 δος, sed via, quae secundum navis longitudinem in su-
 premo tabulato patet juxta remiges eos, qui θρανῖται
 Graecis dicti. Veteres Latini *urgium* vocabant. Paulo
 aliter videtur πάροδος accipi, cum Hieronis navis τριπάρο-
 δος infra nuncupatur. ὕψος δὲ ἕως ἀκροσολίου. Quod ἄφλα-
 σον sive *arliste* in puppi, id in prora erat ἀκροσόλιον,
 quanquam et ἄφλασον prorae tribuitur. Sunt autem na-
 vium ornamenta et acroteria illis partibus imponi solita.
 Caeterum navis istius dimensiones totidem fere verbis
 apud Plutarchum legas in vita Demetrii. ἐπὶ τὸ τῆ θα-
 λάττῃ μέρος αὐτῆς. Daesse aliquid, facile animadvertent,
 qui criticas aures habebunt. Lege cum epit.: ἐπὶ τὸ
 πρὸς τῆ θαλ. μ. πολὺς δὲ ἦν καὶ ὁ τῶν ὀπλων κόσμος.
 Non sunt ὄπλα hic Martis arma, sed navis instrumentum
 univcrsum, ut etiam apud Virgilium *arma*. Utilitatem
 horum ὀπλων declarant sequentia verba: ἀνεπλήρης δὲ τὰ
 προσδεόμενα τῆς νεῶς μέρη. Hoc vult enim, ex ea copia
 instrumenti nautici, quo navem instruxerat, reparasse
 Ptolemaeum subinde, quicquid in ea navi poterat deside-
 rari, ut fieri amat in navigiis praesertim hujusce magni-
 tudinis: semper enim aliquid sarcendum et reficiendum
 est. Plautus: *Negotii sibi qui voles vim parare, Navem
 se pulcritem, haec duo comparato. Nam nullae magis res
 duas plus negotii Habent, forte si occiperis exornare. Ne-
 que unquam satis haec duae res ornantur, Neque eis ulla or-
 pandi satis satietas est.* Elegantius porro et magis ex usu
 τῶν ἀκριβῶς ἑλληνιζόντων scribas: τὰ προσδεόμενα αἰεὶ τῆς
 ν. μ. De vocis αἰεὶ significatione in hujusmodi locis tum
 alibi diximus, tum l. sequ. c. 6. εἰς δὲ τὰς ὑπηρεσίας τε-
 τρακοσίαις. Plutarchus: ναύταις δὲ χωρὶς ἐρετῶν ἐξηρη-
 μένην τετρακοσίαις, ἐρέταις δὲ τετρακισχιλίαις. ἐπισπι-
 σμύς τε ἕκ ὀλίγον. Scribe vel ἐπισπισμῦ, vel ἐπισπισμόν.
 καθευκνίσθη δὲ τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρῆς τινός. Quae-

cunq̄ue de vocabulo ἑσχαρίε dicuntur hic a viro docto, ea, ut dicam ingenue, omnia essent ἄρρητα ἀμείνω. Eustathium adhibere in consilium erat fatius. Locum illius eruditissimi episcopi integrum huc transferemus: ἅπαντες enim aperit perspicue. Ὅτι δὲ, αἱ, εἰ μόνον κατὰ γῆν ἑσχαρίαι πυρὸς ἦσαν, ἀλλὰ καὶ περιφορηταί, δῆλον ἐκ τῆς ἐπισημασίας καὶ θυμιατήρια χρυσᾶ καὶ ἑσχαρίαι ἐπίχρυσαι. Citat verba desumpta ex superioris pompae descriptione. Addit: Ἀθηναῖος δὲ καὶ ἑσχαρίον παραγώγως εἶδε, δι' ἣ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν. ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλώσσα παραφθίρασα τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σχαρίε εἶναι φησι, βελομένη πάντως ἀπὸ ἑσχαρίε αἰπαῖν. πρὸς ὁμοιοτητα δὲ ἴσως ἑσχαρίε τοιάυτε καὶ ἡ καινότερον λεγομένη μαγαρικὴ ἑσχαίρα καὶ εἰσκέυασαι καὶ ὠνόμασαι. Recte Eustathius ἑσχαρίον hoc loco interpretatur machinam deducendis in p. 356. mare navibus aptam. Hoc enim postulant omnino auctoris verba. Quamquam ex eo, quod addit, vulgo navem recens factam dici solitam ἀπὸ σχαρίε pro ἀπὸ ἑσχαρίε, ut ipse interpretatur, non male colligas, ἑσχαρίον significasse aliquando tectum subitanum et levis operae, sub quo naves solent compingi. Sed haec conjectura tantum est, praeterea nihil. Nam isto loco ἑσχαρίον non aliud est, quam quod diximus. Alibi quoque ea voce Athenaeus usus pro eo, quod *basin et compactionem et transitorum planitiem* dicit Vitruvius in descriptione testudinis machinae. Cujus cum pridem magnus Turnebus in Adversariis suis nos admonuerit, eo lectorem rejicere, quam pluribus probare malimus. Porro formam ἑσχαρίε, cujus hic meminit ex Callixeno Athenaeus, ex ipso nomine licet odorari. Erat enim coagmentatio multorum asserum instar ingentis foci, habens, ut opinor, impacta ligna transversa, instar craticulae, quae Graecis ἑσχαίρα. Sic in ea fossa, quae huic machinae successit, destitutae erant palangae transversae, sicut auctor narrat. Etiam Vitruvius ἑσχαίραν *basin* alia in re interpretatur l. X. c. 17. Nos in Apollodori Poliorceticis, cap., quomodo oporteat turreς παροικοδομεῖν, notavimus haec verba: κατὰ δὲ τὰς ὀρθοστάτας ἀπὸ τῶν διπλῶν ἐπὶ τὰ διπλᾶ ἐπιτίθενται ἑταρὰ ξύλα τετραγωνίζοντα τὸ σχῆμα καὶ τὸ κάτω σχαρίον συμπληρῆντα. Sic scribitur hic locus in bibliotheca regis Christianissimi. τὸ ἀνοιχθῆν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας. Scribendum καὶ τὸ ἀν., vel εἶτα τὸ ἀν., et distinguendum post vocem praecedentem ναῦν. Sensus est, postquam navis in eam fossam deducta est, in quam fuerat mare admissum,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

depravatissima. Pars membranarum pro περίπατος scribit περίπτερος. Censeo corrigendum: πρὸς τὰ ἐξ ἀνακταμένη, κύκλω δὲ περίπτερος. Sensus autem est, ingruentibus a puppi primam statim occurruisse ambulationem illam superiorem, patentem usque ad alterum extremum, sine ullo obice aut septo, quod illam divideret ac breviorer redderet, protectum vero in orbem habuisse angustum. Nemo dubitat, ἀνακταμένα illa loca dici Graecis, quae sunt aperta et nullo obice intersepta. Talis haec ambulatio fuit. πτερόν architectorum esse vocabulum, ex Vitruvio constat et Plinio l. XXXVI. c. 13. Etiam munitionis genus erat, quod πτερόν vocabant, de quo ad Polybium: varie enim eam vocem usurparunt. Sed fere de iis tantum dicitur, quae similem figuram habent aliquo modo ei, quem Graeci τασόν vocant. Hesychius interpretatur ὑψηλόν, πανταχόθεν ἐξέχον, ἢ εὐνήν ἔχουσαν ἐξοχήν. Harum trium explicationum prima et secunda sunt alienae. Saepissime observavimus in doctissimis illis glossis, confusas esse duarum affinium vocum interpretationes. Is error hic commissus est: nam priores illae explicationes non explicant vocem περίπτερος, sed περίπτερος, teste ipso Hesych., qui scribit paulo ante: περίπτερος, πανταχόθεν ἐξέχον. Tertia interpretatio ita scribenda: τὴν εὐνήν ἔχουσαν ἐξοχήν. Ex hujus mente igitur περίπατος κύκλω περίπτερος erit ambulatio in orbem projecta angustam habens. Nam ἐξοχήν apud Hesychium quid aliud interpreteris, nisi tecti projecturam? Possumus etiam aliter ex Vitruvio vocem περίπτερον explicare. Peripterum locum vocat ille, qui uno columnarum ordine cingitur: dipterum, qui duplici. Itaque ambulatio περίπτερος erit, quam columnae circumvallant. Juvat, quod modo dixit, fuisse hanc ambulationem undique fenestratam et sepimentis munitam. Φραγμοῖς, ait, καὶ θυρίσι περιεχομένη πάντοθεν. Videntur singula intercolumnia suam fenestram habuisse. Sic etiam paulo post οἶκον περίπτερον cum Dalecampio acceperim: et non multo post συμπόσιον περίπτερον. Ubi clare hanc expositionem confirmat auctor. subjiciens statim: οἱ κίονες αὐτῷ ἐκ λίθων Ἰνδικῶν συνέκωντο. Ista mox, τῇ διαθέσει κατάσκευον αὐτὸ πάλιν, non intelligo: et videntur deesse quaedam. θυρίδες ὑπέκωντο εὐάειαν παρέχουσαι. Non est εὐάεια, ut putant, adeundi commoditas, sed aëris recipiendi ac luminis, ut locus fiat et luminosus et perflatilis. Neque necesse putare in εὐαεῖα: nam εὐαεῖς et εὐαεῖς probae dictiones

sunt, et si ποιητικώτεροι. ἐλεφαντίνες ἔχουσαι τὰς κόσμους.
 Bullas intelligit, et si qua sunt alia valvarum ac forium
 ornamenta. Sed notandum sequentia verba: ἢ δ' ἐν ἡλώ-
 σις ἢ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν καὶ τὰ ζόπτρα ἐξ ἐρυθρῆ γα-
 γονότα χαλκῆ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρός εἰλήφασιν. Clavi,
 inquit, qui in operis fronte, utemque martuli, ex aere tu-
 bro facti, cui similitudinem per ignem erant consecuti,
 πρόσωπον cape, ut in illo Pindari: ἀρχομένῃ δ' ἔργῃ πρόσ-
 ωπον χρῆ θέμεν τηλαυγές. Vulgo dicimus in idiomate
 nostro *frontispicium*. Ista, χαλκὸς ἐρυθρὸς τὴν χρύσωσιν
 ἐκ πυρός εἰλήφως, periphrasis sunt ejus speciei aeris, quam
 nos appellamus *luteum*, lutei plane coloris. ναὸς Ἀφρο-
 δίτης Ἰολοειδῆς. *Templum Veneris ad similitudinem testudinis*
factum. Alibi plura de voce hac et figura diximus: quam
 non recte animo ceperunt, qui verterunt, *aedes Veneris*
camerata, in testudinis rotundum fastigium desinente cacu-
mine. Hui! tot verbis opus fuit, ut unica vox Ἰολοειδῆς
 exprimeretur? Quorsum vero *testudinis* nomen? Nam alia
 figura *χελώνης*, alia *θόλυς*, ut sciunt, qui Romanum Pan-
 theum aut corporis aut animi oculis viderunt. Non diffi-
 milis figura illius *ρομβοειδῆς ὀροφώματος*, quod praecedit.
 οἱ γὰρ κλονες αὐτῆ. Malim οἱ γὰρ. Quo enim illud γὰρ;
 Mox scribe: ἔχον τὴν πετροποιίαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ
 χρυσῆ δαδημιουργημένην. Videamus vero sequentia: ἐπι-
 τερπὸς δ' ἱκανῶς καὶ ἄλλο συμπόσιον ἦν, ἐπὶ τῇ τῆ μεγί-
 τῃ οἴκῃ τῆ γῆ καίμενον, σκηπῆς ἔχον τάξιν, ὥς τῇ μὲν ἐκ
 ἐπῆν, διατόναια δὲ τοξοειδῆ διαποσῆ τινος ἐνετέτακτο δια-
 σήματος. ἐφ' ὧν κύλαϊαι κατὰ τὸν ἀνάπλεν ἀλεργεῖς ἐνε-
 πετάννυντο. Mendarum laetam hic segetem acutus lector
 habet, in qua se exerceat. A scriptis manu codicibus
 frustra auxilium speres: frustra etiam ab epitoma, quae
 haec omnia praetervolat, ut jam tum inquinata. Vitiū
 indicium vel in illis satis certum, ἐφ' ὧν. Nihil enim
 praecessit, quo haec possint referri. Lego: ὥς τῇ μὲν
 ἐκ ἐπῆν ἔδαν, διατόναια δὲ τοξοειδῆ διαποσῆ τινος ἐνετέ-
 τακτο (vel ἐνετέτακτο) διασήματος. ἐφ' ὧν αὐλ. etc. Sen-
 sum elicio hunc, oeci maximi contignationi impositum
 fuisse coenaculum, tentorio simile. Id vero sic factum
 fuisse, ut illi, quam diximus, contignationi nihil super-
 structum esset: puta, nulli parietes, nullum tectum: sed
 funes quosdam arcuatos certo intervallo fuisse dispositos P. 359,
 vel distentos, super quibus aulaea pandebant, quoties
 usus esset. Vocabulum *διατόναια* non memini legere alibi:
 nec satis scio, quid proprie significet. Sed *διατόναια* τῆ.

Ἐοσιδῆ appellat auctor sine dubio arcus dimidiatos ex crassis funibus vel ligno factos sustinendis aulaeis, quae super illis expansa efficiebant, ut dicit auctor, caenaculi faciem tentorio similem. Fortasse διατόνια rectius scribamus: sed alio sensu, quam accipit Hesychius, qui interpretatur κρίκας. Quod diximus de funibus arcuatis, stare non potest, nisi intelligamus, fuisse eos sustentatos per ticus aut varis, aut alia re aliqua. Deinde scribe: μετὰ δὲ τῆτο αἰθριον ἀξεδέχιο. ἀλεργεὶ παρατείρω κακοσμημένον. Ignotae significationis verbum est hic παράσειρον. Sed vel funes significat, ut explicat Dalecampius, vel aliud nescio quod ad oras veli appensum ornamentum in-
 ⚬ star praetextae aut fimbriarum.

CAPUT DECIMUM.

Carpenum, quo Alexandri corpus in Aegyptum est delatum. κατασκευάσμαι active et passive. λευκία et ex ea funes. Ῥοδανῆ et Ἡριδανῆ nomina confusa. σῶμα pro seruo. ἀνθρωπότης, vulgus hominum. Helix. De terebra observatio. Hieron et Franciscus Magnus principes Φιλόμοσοι. Horti Adonidis. κεραμίδες μολύβδιαι.

Ait eruditissimus convivator: Ἰερώνυμος ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἀρμαμάξης, ἣ συνέβαινε κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα. Descriptionem hujus harmamaxae accurate persequitur Diodorus Sic. l. XVIII. Ex eo petat lector. Est enim opus sane quam magnificentum, et Alexandri corpore non indignum. Hieronymi tamen nomen a Diodoro praetermissum est, itemque ab Aeliano l. XII. Ποικ. c. ult. Ait: εἰς ὕλην μὲν ξύλων ἐκ τῆς Αἴτνης παρεσκευάσο. Sic epitoma. et ferri potest. Planior tamen sententia fuerit, si scribamus: εἰς ὕλην μὲν ξύλων ξυλαία ἐκ τῆς Αἴτυ. παρεσκευάσο, ἐξ. τριηρ. σκ. πλῆθος ἐξεργάσασθαι δυναμένη. Ita usurpavit paulo ante vocem ξυλαία. ὃ φασὶ παρῆναι πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλαία. Aut sic: εἰς δὲ ὕλην μὲν ξύλων ἐκ τ. Α. παρεσκευάσο Ραμυεταί. Nam et κατασκευάσμαι et παρεσκευάσμαι tam active quam passive sumi solent. Scripsimus ex antiquis: καὶ τῆν εἰς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de institutis a Solone primū in Iuramentis loquens, Νικάνδρος, inquit, ἐν ἑκτῷ Κολλοφωνιακῶν Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσονται εὐπρεπῶς, ἐπὶ εὐχῆς εἶσαι. Id est: *Nicanor l. VI. Colophoniacorum auctor est, Solonem servas pulchras emississe, et in cella prostituisse. Idem alio loco σωματέμπορον vocari docet, quem veteres, inquit, ἀνδροκάτηλον. Aristoteles, et sentienti et loquendi recte norma, de miraculis auditis: λέγουσιν ἔτι τὰς οἰκῆντας τὰς Γυμνησίας Ἰβηρας κτείνοντας εἶναι, ὥς ἀντὶ ἐνὸς σώματος θηλυκῆ δίδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα καὶ πέντε σώματα ἄφρονα. Apud Demosthenem in ea contra Euerzum et Mnesibulum τὸ σῶμα, et ἡ ἀνδραπος, et τὸ σῶμα τῆς ἀνθρώπου pro eodem ponuntur. Sic etiam accipe in hoc Phlegontis Trall. loco, cujus mentem doctissimus interpres non est affectus: εἰν ἔν σοι φαίνεται περὶ τέτων γράφειν τῷ βασιλεῖ, ἐπίτριλον κῆμοι, ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἰσορέντων τὰ κατὰ μέρος ἐξαποσείλω σοί. Vertendum erat: *Si ad principem de ea re videtur tibi scribendum, scribe etiam ad me, ut servos quosdam tibi mittam eorum, qui rem totam tenent.* Quo major esset fides miraculosae narrationi, offeruntur servi, qui tormentorum perpeffione, si opus sit, veritatem obfignent. Ergo etiam hic σώματα sunt personarum corpora, non instrumenta. Aetate b. Augustini vulgus Graecorum servos vocabat σωμάτια potius, quam σώματα. Itaque haeret pia illa anima dubitatque, an vocem σώματα liceat de servis interpretari. Sic ille in locutionibus de Genesi: *Graeci σωμάτια servos appellant usitatissima locutione, sed quia non σωμάτια, sed σώματα hic dictum est, non est temere confirmandum, servos significatos: fieri tamen potest, ut hoc magis sit.* Sic ille, usum loquentium potius quam scribentium spectans. Sed ad pensum redeamus. Obstat interpretationi huic Procli narratio I. in Euclidem comment. Narrat ille, deductam hanc navem non δι' ὀλίγων σωμάτων, *paucorum servorum opera*, sed unius Hieronis regis: πάντων ἅμα Συρακυσίων ἐλπίσαι τὴν ναῦν εἰ δυναμένων, Ἀρχιμήδης τὸν Ἴερανα μόνον αὐτὴν καταγαγεῖν ἐποίησεν. Quomodo conciliabimus? Tam facile, quam descendit imber, cum pluit: sic nempe dici Proclo Hieronem solum eam navem deduxisse, quomodo ait Athenaeus solum Archimedem. Hic fecisse dicitur, quia faciendi rationem invenit: ille, quia honoris sui causa operi manum admovit. Quod igitur Athenaeus paucorum ministerio Archimedem usum scribit: idem et de Hierone est intelligendum. Atque hoc etiam*

non ait diserte Proclus, non tamen negat. Ait auctor: *πρῶτος δ' Ἀρχιμήδης εὗρε τὴν τῆς ἑλικῆς κατασκευὴν.* Et Proclus: *ἢ ἑλιξ κ' ἔν τοις πρὸ τῆ Ἀρχιμήδους πορίμῃ.* Sed de helice multa viri docti, quae non repetam. Ait de clavis aeneis, quibus munita haec navis: *διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν ἔτοι ἠρμοσμένοι.* Itaque etsi decem ac quindecim pondo pendebant hi clavi, quia tamen terebra terebrata erant foramina. in quae erant immittendi, crassiores sesquidigito ipsos esse non oportuit, aut circiter, nam ultra hunc modum terebra non habet explicationem, auctore Vitruvio l. X. c. 22. Ait: *διὰ κλίμακων πυκνῶν ἢ κητὰβασίς ἐγένετο.* *Per scalas p'ures, vel per multorum graduum scalas.* Nam κλίμαξ utrumque significat, gradum et scalas. Illud commoditatem descendendi indicat: hoc intervallum magnum, quod ab una contabulatione fuit ad aliam. Ait: *ταῦτα δὲ πάντα δάττον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων.* Exposuimus hunc locum commentariis ad Sueton. l. I. c. 49., ubi de mulivo opere notamus. Est vero argumentum principis literarum amantis, quique, ut ait Pindarus, *ἀγλαΐζεται μεσηῆς ἐν αἴσῃ,* quod obiter hic observatur de Hierone, qui tessellatis suae huius navis pavimentis universum Iliadis argumentum curaverat exprimendum. Sic rex Franciscus, pater ille et Maecenas literarum ac literatorum, in cujusdam praelongae ambulationis, quae in regio visitur palatio Fontis-Eblaudi, parietibus universum Odyssaeae argumentum solertis pictoris penicillo spectandum exhibuit. Lege autem sic: *ἐν οἷς ἦν κατασκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασίως ταῖς κατασκευαῖς· κ' ἔν ταῖς ὀροφαῖς καὶ* p. 368. *θυρώμασι δὲ πάντα ἦν ταυτὰ πεποιημένα.* Ait: *ἐν αἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυταῖς διὰ κεραιδῶν ἢ μολυβδαινῶν.* Lege *διὰ κεραιδῶν μολυβδίνων,* sublato ἢ. Hoc vult, institutos fuisse omnis generis hortos in ambulationibus illis: ex quibus hortis manantes plantae per laminarum plumbearum commissuras navem totam circumdabant. κῆποι sunt herbarum hortensium institutae areolae in congesta terra super navis tegmen: vel erant iis similes, quos Adonidis hortos vocant, in quibus albosae plantae educantur intra περιφερόντας testas: cujusmodi et illa dolia erant, quorum statim fit mentio. Sic plures horti facti erant in ambulationum superficie. κεραιδῶν μολυβδίνων dixit. ut Suetonius *chartam plumbeam:* quod pluribus ibi exposuimus. Laminas plumbeas significat in speciem laterum formatas. Sic

paulo post *πλυνθοὶ μολύβδα*. Illae ipsae sunt, de quibus ante locutus est auctor, cum dixit: *ταῖς ἐκ μολύβδου κεραμαῖς κεραμίσιν αὐτὸ καὶ ὁ ναυπηγηθεὶς μέρος προσηλαμβάνεται*. Et iterum: *μολυβδίναις κεραμίσιν ἀπεσεγνῆντα*.

CAPUT UNDECIMUM.

Perspicuitas prima virtus orationis. Attegiae et trichilae. τρόπος. ἀτλαντες. κεραία. τὰ φαινώματα. Toxicae. παρατρήματα, παραρτήματα, sive παραρύματα. Italia πολύδενδρος. Δία non ραυσα.

Σαφηνίαν orationis primam ac praecipuam virtutem esse, scitum est sapientissimorum hominum. Vellem huius venisset in mentem erudito interpreti, qui ista verba, ἴτι δὲ σκηναὶ κιττῆ λευκῆ καὶ ἀμπέλων, ita vertit, *praeterea ex alba hedera et vitibus attegiae et trichilae*. Nimis hoc quidem ambitiose. Esto, *attegias* dici pro *σκηνας*, quia poeta satyricus ea voce est usus, et quia Rufinus, auctor nimis saepe ineptus atque imperitus, *σκηνοποιῆσαι*, Iosephi verbum, transtulit *attegias componi*. *Barbaram* tamen vocem, (Poenorum est verbum, quod etiam exstat in Dionysii periegesi Latina) Latinae praelatam esse, quis non miretur? quis non indignetur? Deinde si *attegiae* et *trichilae* sunt idem, cur posuit utrumque? Postremo cur notum et tritum usu vocabulum Graecorum duobus obscuris mutavit? Quod sequitur, *ὑπῆρχον δὲ καὶ τῶν τοίχων ἐκατέρωθεν τρόποι προσημένοι*, planius scriptum est in epitome *τόποι προσημ.* Sed hanc lectionem confutat sequens locus, ubi eadem vox iterum posita. De illo mox viderimus. Hic vero *τρόπον* tignum significare, non male conjicit Dalecampius, vir eruditissimus. Videtur, si mendo caret codex, artis fabrilis aut lignariae proprium esse vocabulum, ut alia multa omnium artium: quae hodie obscura esse doctissimis, amissis ejus argumenti libris, mirum non est. Veteres magistri hac in parte quanta negligentia usi fuerint, omnes sciunt. Praeter vulgo notam et pueris hujus dictionis significationem p.363. *accipitar* (sed cum alio accentu in libris melioribus) in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

possent. in quamcumque partem opus esset, manente in-
 terea nave immota? Nam cum loco moverentur catapultae
 et ballistae, ipsarum quoque propugnaculum, quod erat
 istud ταῖχος, transferri oportebat. Probabilius videbatur no-
 bis. non lorica. quae defendebat tormenta, sed machinam,
 quae saxa et hastas jaculabatur, fuisse collocatam super
 cillibantibus. Quare ita lectionem concinnabamus: ταῖ-
 χος δὲ ἐπάλλετο ἔχον καὶ κατασρώματα διὰ νεῶς κατεσκευά-
 p.364. 50. ἐφ' ἧν ἐπὶ κλιβάντων λιθοβόλος ἐφεισθήκει. Hoc
 est: murus cum propugnaculis iunctis tabulata in nave
 fuerunt exstructa: quibus imposita erat catapultarum
 fulcris sustentatio. Deinde verte ista, τριτάλαντον λίθον ἐπ'
 αὐτῇ ἔφεισε, saxum emittens pondi 360. Nam τάλαντα sin-
 gula Vitruvio pendere sciunt docti pondi 120. Non in-
 telligo, quae proxime sequuntur verba: μετὰ δὲ ταῦτα
 παρατρήματα ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα διὰ αἰύσεων
 χαλκῶν κρεμάμενα. Et si placuit diu Dalecampii interpre-
 tatio, cum apud Vitruvium in descriptione harum machi-
 narum περίτροπον legere. et alia quaedam, unde vir do-
 ctus suam interpretationem hausit, qui παρατρήματα ver-
 tit foramina, et τρόπος trabes. Vitruvii verba sunt l. X.
 c. 18., ubi de ballistis et catapultis loquitur: Σημιαντα
 τῆρας ἀμπλίσσιμα longitudίνας: supra figuntur cheloniae, in
 quibus includuntur saculae. Per media autem spatia τῆρας
 οὐκ ἔχοντες ἐκείνου τῆρας, in quibus excisionibus
 includuntur capitula cuius pulsatium, cuneisque distinentur,
 ne in contentionibus moveantur. En τῆρας, en foramina,
 hoc est, τρόπος et παρατρήματα, ut illas voces Dalec. accipit.
 Sed non est profecto verum, quicquid veri speciem habet:
 sicut hic accidit. Nam falsam esse docti viri interpreta-
 tionem, dubium mihi nullum est. Obsecro, si τρόπος
 sunt trabes aut tigna, quale dicemus esse hoc loquendi
 genus, παρατρήματα ἐκ τρόπων συγκείμενα, foramina ex
 trabibus composita? Non ex tignis foramina componuntur,
 sed in tignis aut trabibus vel terebra vel aliquo alio instru-
 mento fiunt. Praeterea cum superiori de petraria machinae
 sermoni subjiciat auctor haec verba, μετὰ δὲ ταῦτα, errant
 omnino, qui adhuc in istis de illius machinae partibus
 tractari putant. Censemus, loqui auctorem de pluteis,
 quibus tegebatur murus ille modo memoratus. Quam-
 obrem non παρατρήματα scribi debet, sed παραρτήματα,
 aut παραρτήματα. Utro modo legas, nec a vulgata scri-
 ptura longe abieris, et rem, quam diximus intelligi,
 apte expresseris. Posterior tamen dictio apud historicos

in frequentiore usu: quos enim Latini *pluteos* dicunt, illi *παράρύματα* sive *παράρύματα* a sine: opponuntur enim ad tuitionem: aut a materia *δέβρις*. Quoniam vero plutei isti rei, quam defendebant, praependebantur, eleganter et *παρ-αρτήματα* vocari potuerunt. *άρτημα* est omne, quod suspenditur: *παράρτημα*, quod suspenditur ante aliud, et id objecta sui tutatur. Loqui Moschionem de re pendente, evincunt manifesto ista sequentia, *διὰ ἀλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα*. Porro pluteos ex alia re alii conficiebant: istos ait auctor *ἐκ τρόπων παχέων* fuisse *συγκειμένους*. Noli dubitare, *τρόπος* hic esse rudentes et nauticos funes, quam hujus vocis significationem supra probavimus. Ex rudentibus confiebant *storeae*, quas machinis praependebant. Caesar de bello Gall. l. II.: *Storeas ex funibus anchorariis tres in longitudinem parietum turris, latus 4. pedes fecerunt, easque ex tribus partibus, quae ad hostes vergebant, eminentibus trabibus circum turrem praependentes religaverunt: quod unum* p.365-
genus tegumenti aliis locis erant experti nullo telo neque tormento trajici posse. Habemus in his verbis, quidquid ad interpretationem nostri auctoris jure desideres. *τρόπος παχέως* sunt funes anchorarii, *παράρτήματα storeae praependentes*. Consideranda nobis sunt et quae de malis nobilissimae hujus navis narrat Moschion: nam et in iis sunt, quae nos exerceant. *τῶν δὲ ἰσῶν ὁ μὲν δεύτερος καὶ τρίτος εὐρέθησαν· δυσχερῶς δ' ὁ πρῶτος εὐρέθη ἐν τοῖς ἔρσι τῆς Βρετανίας*. Plane Dalec. assentior de priore membro: quod ille mancum una dictione judicavit, legitque *εὐρέθησαν εὐχερῶς*. Possumus et sic scribere, *εὐρέθησαν αὐτῶν*, vel *ἐν Σικελίᾳ*. At Britanniae nomen in posteriore membro satin' ex fide? Mihi non videtur, qui sciam, insulam illam iis temporibus Graecis Latinisque hominibus parum fuisse notam, navigationem vero in Oceano oppido paucis adhuc tentatam. Legendum censeo *ἐν τοῖς ἔρσι τῆς Βρετανίας*, in montibus *Brutiorum*. Eam partem Italiae sic Graeci nominant. Italiam vero nullo nomine aequae celebrant antiqui Graeci, ac propter materiae copiam. *ἀφθονα ξύλα ἔχειν*, inquit Thucydides: *πολύδενδρον* appellat Arcestratus poeta: *εὐξύλον* Appianus: neque silet Theophrastus Histor. l. V. Cassiod. l. V. ep. 16.: *Cum nostrum igitur animum frequens cura pulsaret, naues Italiae non habere, ubi tanta lignorum copia suffragatur, ut aliis quoque provinciis expertis transmittat*. Brutiam sylvam Strabo aliique geographi describunt. Atque huic tam operosae navi inditum nomen ab optimo principe Syracu-

siae. Ita enim narrat: ὄνομα δ' ἦν τῇ νηὶ Συρακυσία. Proclus in Euclidem nominat τὴν τριαμενον. Noster paulo post Συρακυσίαν ἢ Ἀλεξανδρίαν. Quasi Alexandriae nomēn mutaverit. Cur autem Hieron induxerit in animum, tantum opus Ptolemaeo donare, ejus rei causam ita aperit Moschio: ὁ δ' Ἱέρων ἐπέειπεν πάντας τὰς λιμένας ἔχειν τὰς μὲν, ὡς δυνατοὶ εἴσι τὴν ναῦν δέχεσθαι, τὰς δὲ καὶ ἐπικινδύνες ὑπάρχειν, διέγνων δῶρον αἰτῆν ἀποσεῖλαι Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ubi aīo scribendum, vel invitis omnibus codicibus, τὰς μὲν, ὡς ἔδυνατοί. Quam γραφὴν invenio nunc in excerptis Hoescheianis, melioris saepe fidei, quam omnes membranae. Vertendum enim: *Cum ex Sicilia Hieron, omnium Siciliae potentissimus, videret hanc capere non posse, alios etiam periculo esse obnoxios, constituit dono mittendum illum esse Alexandriam ad Ptolemaicum regem.* Proclus tamen Hieronem de industria navem fecisse auctor est, ut ad Ptolemaeum mitteret.

CAPUT DUODECIMUM.

Illustratur Archimeli epigramma de nave Syracusana.

Archimeli epigramma recitat Masurius, scriptum in laudem navis Syracusanae sive τριαμενῆς. Non est illud quidem magnis obscuratum difficultatibus: quaedam tamen p.366 habet nobis animadvertenda. Quintum distichum est hujusmodi: Ἄσρων γὰρ ψυχὰ κερχῆσια, καὶ τριεπίκτες θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφῶων. Mirifice extollit poeta navis hujus magnitudinem et altitudinem. Ait, tantum illius esse ἐπανασημα, ut carchesiis suis, id est, summis malis, coelum tangat, ipsum autem corpus et τὸ κῆτος intra nubes condat. Amplitudinem navis declarat hac periphrasi, τριεπίκτους θώρακας. Intelligit autem triplicem contignationem, propter quam vocata est navis haec a Moschione τριπάρδος. Lege illius verba. Archimelus, ut diximus, hac periphrasi ipsum navis corpus intelligit: quod quidem ait condi ἐντὸς νεφῶων, *intra nubes.* Et membranae omnes, et epitome, et, quod caput est, sententia ipsa, tuentur hanc lectionem adversus viri incomparabilis ingeniosam emendationem ὑφῆων. Antipater

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

videret. Hoc ille vocat *δαροφορεῖν καρπὸν πλοῦνα*. Sic poetae fruges vocant, vel *εὐφρονα καρπὸν*, ut l. II. dicebamus. Nullum dubium est, voluisse Hieronem famam hanc de se per Graeciam spargi, ideoque hanc navem appellasse in elogio, quod insculptum est, *σιτηγὸν πλοῖον*. Quare etiam Molichio paulo ante sic vocavit: *Ἰέρων ὁ Συρακυσίων βασιλεὺς ἦν καὶ περὶ ναυπηγίας φιλότιμος, πλοῖα σιτηγὰ κατασκευαζόμενος, ὧν ἐνὸς τῆς κατασκευῆς μνησθήσομαι*. Cum haec dudum scripsissem, inspecta epitome Hoescheliana accuratius, inveni hanc lectionem, *καρπὸν πλοῦνα δαροφόρον*. Laudo et probo: sic tamen, ut emendationis superioris nos non poeniteat. In istis, *Σικελίας σκαπτῆχος*, ὁ *Δωρικὸς*, male accipiunt nomen *Δωρικὸς*. Poëta ita expressit verba inscriptionis, *ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ*. Quis nescit, Syracusanos Doreas fuisse? Neque enim vana est gloriatio illius mulierculae Syracusanae, quae apud Syracusanum poëtam ait: *Δωρίσθαι δ' ἔξει, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσι*.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

Λεύκωλα τῆς Κώας. Boeotia Homeri. ἐγγυθήκη. Incitega, repositoryum. Βάσεις. ὑποκητηρίδιον. προσαποφέρειν. μένειν. παρατρέφεισθαι. Athenio, qui et Aristio. ἐπὶ τῷ τρίβωνος πορφύρα. ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξιέναι.

Παρέλιπον δ' ἐκὼν ἐγὼ τὴν Ἀντιγόνου ἱερὰν τριήρη, ἣ ἐνίκησε τὰς Πτολεμαίαις στρατηγὸς περὶ Λεύκωλλαν τῆς Κώας. Hacc jam ex sua persona loquitur Masurius. Λεύκωλλαν uno λ melius MSS. Iidem constanter retinent τῆς Κώας. Quia tamen apud geographos et historicos altum de hoc promontorio silentium, non est rejicienda conjectura Dalecampii, τῆς Κιλικίας. Plinio enim Leucolla Pamphyliae et promontorium est et oppidum: Pamphylia autem vicina Ciliciae. Aut scribe τῆς Κύπρου sive Κυπρίας ex Strab. Deinde scribo: *ἔπειτα δὲ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνέθηκεν. τοσαῦτ' ἦν καὶ περὶ τῶν νεῶν καταλόγῳ, ἔκ ἀπὸ Βοιωτῶν ἀρξάμενοι, καταλέξομεν*. Rasne pudet me hunc locum interpretari: est enim agertissimus. Sed cogit nos in planissimis saepe locis immorari inter-

pretum securitas, ne dicam supinitas. Quis credat, posse aliquem virum doctum reperiri, qui secundam Iliadis ῥαψοδίαν non legerit? Atqui doctissimus interpres hanc de se opinionem posteris reliquit, qui nescierit, partem ejus p. 368. libri peculiari nomine dictam ὠν καταλογον vel Βοιωτικὴν, quia incipit ab hoc versu: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλοως καὶ Ληϊτος ἤρχον. καὶ ἐπεί τὸν καλὸν Οὐλπιανὸν οἶδα καλῶν προσβαλόντα ἡμῖν. Scrib. προβαλόντα, quae siturum a nobis. Minus recte docti προβαλόντα. τίς αὐτῆ ἢ παρὰ τῷ Καλλιξένῳ ἐγγυθίκη. Locum Callixeni habes p. 300. [Lips.]. Qui suspectam habent vocem ἐγγυθίκη, et emendare conantur, audiant veteres Grammaticos: Ἐγγυθίκη σκευῆς τίς· οἱ δὲ ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν· ἢ τὴν νῦν ἀγγυθίκην, παρὰ τὸ ἐγγυς κεισθῆαι. Athenaeo mox ἀγγυθίκη est aliud. Romani prisca vocabant *incitegam*, ut ad Festum suum observavit Jos. Scaliger. Insecuta aetas aliquando *repositorium*, ut Plin. l. XVIII. extr.: *Nec non et coniciis mensisque nostris vasa, quibus esculentum additur, summo in repositoriis linquentia diras tempestates praecun- tiunt.* Petronius: *Gustantibus adhuc nobis repositorium al- latum est cum corbe, in qua gallina erat.* Glossae anti- quae: *Inceteria, machina lignea, qua amphora sustinetur.* Videtur usi voce Graeca *engtheca*, quae hic leviter cor- rupta. Non nescio, *repositorium* paulo aliter apud Plin. exponi a viris doctissimis. De *incitegis* loquitur Javole- nus jurisconsultus in lege centesima dig. de legatis 3. et appellat βάσις. Cui Corinthia vasa legata essent, et βάσις quoque eorum vasorum collocandorum causa parvas deberi, Trebatius respondit. Labeo autem id non probat, si eas βάσις testator numero vasorum habuerit. Proclis vero recte ait, si aeneae quidem sint, non autem Corinthiae, non de- beri. Sed et hunc locum aliter docti acceperunt, de quo judicium esto penes lectorem. ἄλλο ἔστι μέγιστος τὸ αὐτό. Hoc est, *emblemata quae possunt in itegeae huic et inseri et tolli, tantum pendunt, quantum ipsa incitega.* Emblemata illa sunt, quae modo nominavit, Σατύρων πρόσωπα καὶ Βυκεφάλαια. Quid autem sunt Βυκεφάλαια; An *huhula caprea*? Vix puto: nam cur conjunxisset cum Satyris? De humani capitis simulacris accipio vaegrandibus et de- formibus: qualia solent plastae in nostrorum caminorum atlantibus saepe effingere, atque aliis locis inter ridicu- laria. Etiam Satyricae personae ejus generis erant, pro- pter τὸ ἀλλόκοτον τῆς ἰδέας, ut loquuntur Graeci. ἀνά- θεμα Ἀλυκτῆς, ἢ ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύει, υποκριτήριον

αὐτὸ καλῶν. Scribendum per η in tertia ὑποκρητηρίδιον. Non est enim, ut scribunt, *exiguam tribunal*, sed *quasi cruciata parva*. Sed adscribenda sunt mellitissimi scriptoris verba ad loci hujus lucem. Ἀνέθηκε δὲ, ait de Halyatte Lydo, ἐκφυγὼν τὴν νῆσον δεύτερος ἔτος τῆς αἰκίης ταύτης εἰς Δελφὰς κρητῆρά τε ἀργύρεον μέγαν, καὶ ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον, κολλητὸν, θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσιν ἀναθημάτων, Γλαύκε τῷ Χίω ποιήμα, ὃς μένος δὴ πάντων ἀνθρώπων σιδήρεα κόλλησιν ἐξῆυρε. σὺν ἀνδρομήκεσι λημύσκων πιλήμασι χρυσοῖς. Et a fronte et a tergo horum verborum poni debet virgula. Pro πιλήμασι placebat scribi εἰλήμασι. Nam lemniscis convenit τὸ εἰλήματι potius, quam τὸ πιλήσθαι. Appendantur enim et circumvolvuntur coronis lemnisci. Quia tamen etiam l. XII. ita scriptum, nec variant codices, feramus hanc lectionem: et lemniscorum πιλήματα interpretemur crebram eorum interpositionem et πυκνὴν ὄσιν. At χρυσῶν omnino lege, non χρυσοῖς. Et ita in XII. Capitolinus in gemina huic historia: *Coronas quinque dadas lemniscis interpositis*. καὶ λαβεῖν τὴν κάμηλον καὶ τὸν παρεσῶτε παῖδα. l. XII.: καὶ λαβεῖν τε τὴν κάμηλον καὶ τὰ ἐπὶ τὴν κάμηλον, καὶ τὸν π. π. ὥς προσποφέρειν πολλὰ, καὶ καταυλόμενοι πρὸς χελιδόνος πολυκρότη ψόφου. Verbo προσποφέρειν significantur ἀρόφορετα, quorum coriam domum referebant quisque convivarum. Sequentia pertinent ad temulentorum hominum domuitionem post convivia intempestiva. Sed claudit oratio, etiam si scribas, ut l. XII., καὶ καταυλόμενος πρὸς χελιδόνος πολυκρότη ψόφου. Nam omnino deest verbum. Lego sic: ὥς προσποφέρειν πολλὰ, καὶ αὐτὸς ἀποφέρεισθαι καταυλόμενος πρὸς χελιδόνος ψόφου. Quam bene ista quadrant in homines temulentos? χελιδόνος hoc loco idem opinor ac χέλυς. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἔτος ὧν Ἀντιόχου τῷ Ἐπιφανῆ εἰς ὑποβληθεῖς· διὸ εἶχον μῖσος πάντες ἄνθρωποι εἰς Δημήτριον. Deest verbum ἐτύγγααν, jungendum cum participio ὧν. Vel scribendum ἦν. Et omnino δι' ὃ, non διό. Aut accipe διὸ pro γὰρ, ut initio Nicomacheorum: *διὸ καλῶς ἀπεφῆναντο τάγαθόν*. Nam qui putant esse illativam ibi particulam διὸ, falluntur, cum ob duplex vitium non procedat argumentatio. Porro causam odii publici, quo flagravit Demetrius, narravit Josephus l. XIII. c. 3.: *ἀποχθῶς γὰρ εἶχον πρὸς τὸν Δημήτριον διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶ καὶ τὸ δυσέντευκτον. ἔξιν ἔχων ἰκανὴν ἐν οἷς μεταχειρίζετο λόγοις*. *Usque habens non parum in philosophia,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

indignatur Athenaeus, hominem, qui nunquam fuerit περιπόρφυρος, factum repente ὀλοπόρφυρον. ἄθενος εἰς Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Id est: Cum ne Romanorum quidem quibusdam causa Iserae ac sibi ipsa pompa tantoque omnium fastidio Atticam esse ingressus. De Romanis vero hoc Athenaeus, et historiae convenienter. Semper humanius et civilius cum Atheniensibus Romani magistratus egere. Clarum in Antonio exemplum: quem narrat Appianus, Athenis cum esset, itasse per urbem sine insignibus potestatis, duobus tantum amicis comitatum, cum totidem famulis. Tacitus II. Annal. de Germanico: *Hinc ventum Athenas, societatis socius et vetustae urbis ditum, ut uno licitore ueretur.* De vocabulo φαντασία satis dictum alibi. ὁπότα Ἀθηναίων ὁπέης. ὁπότα est quandoquidem, non interea dum. Neque διὰ τὸν βασιλέα bene vertunt πρασιεχτι regis, sed περὶ χειρῶν, id est, regias opes. Etiam sequentia non intelligit Dalecampius, ὁ δὲ πρότερον ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξίει. Nam hoc genere loquendi paupertatem Athenioni exprobrat, qui fuerit solitus in conducto habitare. Sed mirum profecto, ἐξίειναι οἰκίας pro οἰκίῳ οἰκίαν dixisse. In poeta non esset cur miraremur, sed alludit auctor ad ἐξόδους dierum privata aliqua solennitate insignium. tunc enim domo sua exire, et inde pompam ducere honestius, quam ex conductitia. Hoc malo, quam sinceram lectionem incrustare, et hoc similive modo rescribere, ἐν μισθωτῇ οἰκίᾳ οἰκίῳ. Prioribus ἐξόδοις e domo opponit mox pompaticum egressum ex Dieusi aedibus. εἰς τὴν Διευσοικίαν. Scripta lectio Δίους οἰκίαν. Interpretes ambo Διύσιν οἰκίαν. Nihil habeo, quod dicam de isto. κεκοσμημένην τραυματικῆς καὶ γραφικῆς καὶ ἀνδράσι. Quis sanus posuit unquam viros inter domus ornamenta vel suppellectilem? Scio, philosopho in Polit. inter patris familias instrumenta censeri feros. Sed quaeram rursus: ecquis graece doctus ἀνδρας appellavit feros? Absque dubio legendum est ἀνδράσι. Statuas non solum in foris et aliis publicis locis fuisse olim positas, sed et in aedibus privatis atque atriis, Plinio magistro scimus l. XXXIV. c. 4. ἀνέμενον αὐτῷ τὴν πρόσοδον. Scribendum πρόσοδον, dum prodiret in publicum. Frequens vox ea notione in historia imperatorum. Sequitur ὁ δὲ μόλις προῆλθε.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

1. *Aquilus. Bastarna πεντάπηχus. μεταμφιέσασθαι τετράγωνα ἱμάτια. Pnyx monitu deum consecrata. Iacchi vox sacra. Ἰακχον ἐξάγειν vel ἐξάδειν. τῷ θεῷ, Ceres et Proserpina. ἀνάκτορον. στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὀπλων. Ἰσα βαίνων Πυθοκλεῖ. ἀβραῖ βαίνειν. Pythagorae conjuratio. οἱ φρακτικὸί. Gallinarum demensum. ὁ Ὀρόβιος. Graecorum mos in Latinis nominibus. Res maximae a parvis principis. Regia vestis.*

Μάνλιος Ἀκύλλιος ὁ ὑπατευκῆς. Recta appellatio Μάνλιος, ut apud Plutarchum et Appianum. Latinis M. Aquilus. De ejus consulatu, quem gessit collega Marii V. OS., vide in fastis ad annum DLIII. De ejus triumpho, d minore, hoc est ovatione, in anno sequente. συνίτην ἔχων ἀλύσει μακρᾷ Βασάρνην πεντάπηχυν. Iste fuit odus custodiae militaris: quem ex Seneca et aliis scriptoribus vir clarissimus Just. Lipsius ad III. Ann. patet. Barbari fere vasto et procero corpore erant. Ideo vocat Bastarnam hunc πεντάπηχυν, altum pedes septem et mis. Qua de re diximus ad Suetonii l. III. c. 68. οἱ δὲ ἱεκοὶ μεταμφισσόμενοι τετράγωνα ἱμάτια, τὰ ἐξ ἀρχῆς παρθας ὀνομάζουσι. De iis auctor loquitur, qui per Asiae rbes jus civitatis Romanae erant consecuti: quod jus si parcius eo tempore adhuc datum, quam sub imp. fa- tum postea, certum tamen vel ex M. Tullii actionibus i Verrem, a non paucis, qui ambitiose petierant, fuisse nperatum. Hi ubi erant civitatem nacti, togam Ro- ianiam assumebant: cujus gestandae peregrinis jus non iit, ut ex Suetonio constat. Istos igitur ait Posidonius, siam obtinente Mithridate, metu periculi Romanae ci- ltati renuntiasse, togamque posuisse, et ad Graecanicum abitum rediisse. τετράγωνα ἱμάτια sunt Graecorum, non utem Romanorum. Appianus Ἐμφ. l. V.: ἀφάσειαν δὲ ἱετικὴν αὖθις ἐξ ἡγεμονίας, καὶ σχῆμα τετράγωνον ἔχων, κὶ ὑπόδημα Ἀττικόν. Quod sequitur, τὰς ἐκ ἀρχῆς παρθας αὖθις ὀνομάζουσιν, erat vertendum, priores quisque utriam futebant. In istis vero articulus alieno loco est ositus, κατακαλεῖται τὸν θεὸν βασιλέα, προ κατακαλεῖται εὐὸν τὸν βασιλέα. ἦν ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος ἐπισχεθῆναι, υποῖηεν. Quam Romanus senatus fecit, ut obtineret. Hoc.

est, invexit, et cujus causa est. Mirum vero, si haec non est plani hominis calumnia in Romanum nomen. Sic enim Athenas invectam ἀναρχίαν a Romano senatu dicit, quasi omnes Atheniensium magistratus ac sacerdotes jussi essent abdicare se magistratu ac sacerdotio, nullo tamen in eorum loca suffecto. Longe aliter historiae illorum temporum auctores. Strabo in his l. IX.: Ῥωμαῖοι παραλαμβάνοντες αὐτὰς, Athenienses, δημοκρατικῶς, ἐφύλαξαν τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς καὶ τὴν ἑλευθερίαν, ἐπιπεσὼν δὲ ὁ Μιθριδατικός πόλεμος τυράννης αὐτοῖς κατέστησαν, ἕς ὃ Βασιλεὺς ἐβύλετο. καὶ τὴν θεῶν χρησμοῖ καθεστωμένην Πρυτανεὶ ἀφρημένην τῷ δήμῳ. Quasi edicto vetuissent Romani, ne in Pnyce convenirent cives Athenienses. Cum autem dicit τὴν θεῶν χρησμοῖς καθεστωμένην, significat, quondam oraculo monitos esse Athenienses, ut eum locum consecrarent. Non reperies hanc sortem neque apud Pausaniam, neque in grammaticorum commentariis, ubi tamen de Pnyce scribuntur non pauca. Sed verissimum est, quod in universum de ea urbe scripsit Strabo: nullam illius fuisse partem, de qua non exstaret aliqua fabula vel historia. μὴ περιίδωμεν δὲ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἱερὰν Ἰακχὴν Φωνὴν κατασσειγασμένην. De hac voce sacra Plutarch. in Themist.: ἐν τρίτῳ τῷ ἀγῶνος ὄντος, φῶς μιν ἐκλέμψαι μέγα λέγουσιν Ἐλευσινόθεν, ἦχον δὲ καὶ Φωνὴν τὸ Θριάσιον κατέχειν πεδίον ἄχρι τῆς θαλάττης, ὡς ἀνθρώπων ὁμῆ πολλῶν τὸν μουσικὸν ἐξαγαγόντων Ἰακχον. Vigesima nempe Boëdromionis mensis Iacchum deducebant cum cantu et pompa ex urbe Eleusinem. Idem auctor in Phocione: εἰκάδι ἢ Φρεβὰ βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, μυστηρίων ὄντων, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχον ἐξ ἄσπεος Ἐλευσίνας πέμπουσι. In Camillo: τῇ εἰκάδι βοηδρομιῶνος τὸν μουσικὸν Ἰακχον ἐξάγουσι. Ubi nihil interest, scribas ἐξάγουσιν, an ἐξήχουσι, ut in scholiis comici: μιᾷ τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστι, (perperam vulgo ἐγκάς) ἐν ᾗ τὸν Ἰακχον ἐξήχουσιν. Et si fortasse verius, in hoc et similibus locis ἐξήχουσι vitiose scriptum esse pro ἐξάγουσιν. Arrianus l. II. rerum Alexandri: καὶ ὁ Ἰακχος ὁ μουσικός τρίτῳ τῷ Διονύσῳ, ἔχι τῷ θεβαίῳ ἐπέχεται. Plura de hoc ritu Aristophanes in Ranis. Sequitur statim: καὶ τὸ σευρόν ἀνάκτορον τοῖν θεῶν κελευσμένον. Dalecampius, qui non ignorabat, ἀνακας Athenis dictos esse Dioscuros, putavit, ἀνάκτορον esse illorum templum. In quo fugit eum ratio: tam enim fallitur, quam saepe alii etiam doctissimi viri, qui Atticum jusjurandum γῆ καὶ θεῶν vertunt *Ascafer*. Semel moneo, τὸ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

huc aliquot verbis. Alluditur ad historiam Diogeni Laërtio relatam in Pythagora. Tradiderunt quidam, affectasse eum philosophum Crotonis tyrannidem, vel, ut ait Tertullianus, Thuriorum. Aristionem exemplum istud Pythagoricorum renovasse, atque etiam imitatum esse, absque dubio significare auctor voluit verbis iis, quae praescripsimus. Respicit autem ad insidiarum genus, quo usus Pythagoras hoc moliens: quae historiae istius pars 9.374. nobis hodie est incognita. Μοκ προ ἀλλ' Ἑρμιππος ὁ Καλλιμάχειος scribe καὶ Ἑρμιππ. vel ἄλλοι τε καὶ Ἑρμιππος. Etiam Diogenes Hermippum in hanc rem laudat auctorem. τῆς μὲν εὐφρονῶντας τῶν πολιτῶν παρὰ τὰ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράση δόγματα. Liber excerptorum παρὰ τὰ Ἀρισ. Locus est perturbatus. τὸ παρὰ confirmat, quod Athenio fuit peripateticus, ac videtur per jocum dicere Masurius, egregium hunc peripateticum diversae sectae homines, quique aliud probarent, quam quod ipsi placeret, puniunt esse. δορυφόρος ἔχων πολλὰς τῶν φρακτικῶν καλεμένων. Vocat φρακτικὸς, non quos putant interpretes, sed cataphractos milites, quorum ferrea omnis species. Eustathius Ἰλ. ν.: τὸ δὲ φράξαντες τῆς μετ' Ὀμηρον φρακτικὸς καὶ καταφράκτες ὅπλατα παρήγαγε. Non dubito, respexisse Eustathium Athenaei hunc locum, uti solet, cum φρακτικὸς nominaret. Distingue sic paulo post: καὶ τὰς πύλας, τριάκοντα καταστήσας ἐφ' ἑκάστη, ἕτ' εἰσιέναι τὸν βυλόμενον, ἕτ' ἐξιέναι εἰς α. Ita nihil opus emendatione, quae aliquando nobis visa est bella: καὶ τὰς πύλας τηρῶν, τριάκ. etc. καὶ τοσαῦτα χρήματα συνηθροισεν, ὡς καὶ φράτα πληρῶσαι πλείονα. Ταύτας divitias coaceruavit, ut iis vel plures ruici impleri potuerint. Accipio enim πληρῶσαι pro πληρῶσαι ἄν. Cur enim pecuniam in puteos conjiceret Aristio? Nisi tamen id ab illo factum desperata urbis conservatione sub extremum obsidionis tempus: quanquam id Plutarchus in vita Syllae non dicit. Ἀθηναίων δ' ἐπιλαβόμενος τῶν δογμάτων τῶν τῷ περιπάτη. Accipe εἰρωνικῶς. Ille egregius peripateticus. Sed malo ἐπιλαβόμενος, oblitus. Appellat gallinarum, non hominum, demensum choenicis quadrantem pro integra choenice exhibitum, quia legitimus modus demensu diurni erat choenix. ὁ Ὀρβίος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, P. Orbis est, quem rexisse Asiam provinciam, liquet nobis ex ea M. Tullii pro Flacco. Nec tamen Ὀρβίος scripseris in textu Graeco recte. Solent enim Graeci nomina Romana sic efferre, ut Graecae originis speciem illis, si fieri

potest, inducant. Orbium hac ratione Ὀρόβιον dixerunt, quasi esset ab ὄροβος, *erubim*: sicut alia multa virorum nomina Graeca et Latina a leguminum appellationibus deducta. Hoc mihi observent tirones, cum Graecos auctores historiae Romanae legent. Multos enim eruditissimos viros inobservantia hujus rei in errorem impulit, ἀλλ' ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν. *Sed occisione vestis tyrannidis inuasi.* Erat enim similitudo magna inter sacerdotum vestes ac principum. Sacerdotis igitur insignia assumere concessus, in tyrannidis παράσημα illa vertit. Adeo parva saepe sunt rerum maximarum principia, imo vero interdum etiam ridicula: ut cum Segillianus militari joco aut verius grammaticali imperium Romae promeruit. *πορφύρεον μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκώς.* Regia haec vestis erat, et primorum quoque sacerdotum. De rege Persarum ex VII. Παιδείας aliisque locis notum. Lucianus in Pseudomanti de Alexandro Cocoua plano: *προσιπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθεμίνους, μεσόλευκον χιτῶνα πορφύρεον ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτῷ λευκὸν ἀναβεβλημένος.* Sequitur: *χλαμίδα δ' ἔφεσσιδα περιβεβλημένος, amictus est mihi de simili trabeae.* Nam ἔφεσις erat equitum. Verum haec alibi.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

Exponuntur Athenaei argumenta, quibus probare nititur, falsa esse, quae de militia Socratis Plato, Xenophon et Antisthenes scripserunt. Platonis locus in Critone.

Platonis locus de tribus Socratis stipendiis est in Apologia, ubi illius militiae memorantur. Sed in Charmide et extremo Convivio plura legas de iisdem. Meminit et in Critone. Disputationem Athenaei contra Platonem quanti faceremus, dudum indicavimus ad Diogenem Laërt. Neque est, cur nos iudicii ejus poeniteat: praesertim cum et Senecam et Plutarchum, viros gravissimos, videamus perpeffitii hujus senis militares labores commemorare: hunc in Alcibiadis vita et contra Coloten, illum in epistola CIV. Credamus et nos tantis auctoribus potius, quam uni Athenaeo: cujus equidem diligentiam in non-

nullis, iudicium in multis soleo desiderare. Ac ne sola auctoritate magnorum scriptorum tueri sententiam nostram videamur, age, auctoris diversum sentientis argumenta expendamus. Falsum est, ait ille, expeditioni Amphipolitanae interfuisse Socratem. Quo argumento autem probat? ἡ μὲν γὰρ, inquit, ἐπὶ Ἀμφίπολιν στρατεία γέγονεν ἐπὶ Ἀλκαίᾳ, Κλέωνος ἡγεμῶνος, ἐξ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν, ὡς φησι Θουκυδίδης. τέτων ἔν τῶν ἐπιλέκτων ἀνάγκη εἶναι καὶ Σωκράτην, ᾧ πλὴν τρίβωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν. *Expedisio adversus Amphipolim praestitit Alcaeo (anno 3. Ol. 89.) facta est, Cleone duce, ex delectis gravibus armaturae militibus, ut auctor est Thucydides. Horum delectorum militum nomen fuisse oportet etiam Socratem: cui praeter pabulum et baculum erat nihil in bouis.* Non recte vocem ἐπιλέκτοι accipiunt, qui putant, respicere Athenacum Thucydidis verba, quibus dicit, in expeditionem hanc non nisi germanos cives Athenienses profectos esse. Illuc potius auctor respicit, quod ait idem historicus, ὅπλας, omnes fuisse, id est, gravis armaturae milites, qui huic militiae nomen dederunt. Ita igitur disputat deiposophista. In Amphipolitana expeditione nemo fuit nisi ὀπλίτης. Socrates non fuit ὀπλίτης, homo ita egenus, ut πανοπλίαν sibi parare nullo modo potuerit. Quid inde sequatur, manifestum est. Sed quis non videt, pluma levius esse hoc argumentum? Esto: sic fuerit Socrates egenus, ut arma ὀπλίτη necessaria de suo parare non habuerit. Quid? Amicos nullos habuit? Quo autem

p.376. illa nobilis et multorum scriptis celebrata Atheniensium ὀλοθήκη, nisi ut strenuis militibus, sed tenuis census, arma suppeditarentur? Alterum Athenaei telum est huiusmodi. Thucydides et caeteri historici ac poëtae de hoc Socratis stipendio silent omnes: ergo falsa et conficta res est. Invalidum prorsus telum et vere ἄλιον βέλος. Narrat Olori filius. Cleonem in ea expeditione mille ducentos secum habuisse milites: quorum omnium nemo unus praeter ducem nominatim indicatur. In ea turba selectorum virorum latuisse Socratem vilem et pauperem hominem, quid mirum? Sed de hoc argumentationis genere in universum pronunciat Strabo, acerrimi vir iudicii. vere et docte, nihil eo esse vanius, nihil fallacius. Sequitur de expeditione ad Potidaeam, cui interfuisse Socratem, et praemium fortitudinis inde retulisse, scribit Plato. Revincit Athenaeus, duobus itidem argumentis. Prius est auctorum silentium: qua de re modo diximus;

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cum negaret in Critone. Socratem ex urbe unquam pedem extulisse, nisi semel, quando ad spectaculum isthmiorum est profectus. Non meminerat videlicet Plato, cum illa scriberet. eorum, quae dixerat alibi de expeditionibus ad Potidaeam et Amphipolim, urbes Thraciae vicinas aut Thracias. Audiamus Platonem. Verba sunt illius in Critone: ἢ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν τῇ πόλει ἐπεδήμις, εἰ μὴ σοι διαφερόντως ἦρσεν· καὶ ἤτ' ἐπὶ Θουρίων πῶποτε ἐκ τῆς πόλεως ἀξήλας, ὅτι οὐκ ἄπαξ εἰς Ἴσθμὸν, ἢτ' ἄλλοτε ἐδαμίσει, εἰ μὴ ποὶ στρατεύουσος. *Nunc cum ita plurimum cum omnibus Atheniensibus in urbe maneres, nisi illa plurimum tibi placeret: qui nunquam vel ad spectaculum nisi extra urbem profectus sis, nisi semel ad Isthmum, aut usquam alio, nisi cum militiae causa aliquo iussit.* Ita scribitur hic locus hodie in publicis exemplaribus. Quem si etiam in suis codicibus ita scriptum invenit Athenaeus, nemo illum pro sano sanus habeat. Nam Plato quidem cavere melius non potuit, ne contraria scripsisse cuiusquam iure videretur. Sed omnino alterum duorum necesse, ut vel postrema Platonis verba in suo exemplari non legerit Athenaeus, vel in suis excerptis illa non adnotarit, cum superiorem locum exciperet. Saepe scriptorem hunc peccare graviter, dum suorum excerptorum fidem sequitur, neque ad fontes ipsos adit, multis locis probatum nobis satis superque. Jam in Antisthenem styli mucronem convertit auctor: in quo illud reprehenditur, quod scripserit, Socratem etiam in pugna contra Boeotos virtutis praemio cessisse Alcibiadi. Pugna adversus Boeotos ea est, quam ad Delium commissam dicebat Plato: Delium enim Boeotiae oppidulum fuit. Ex illo autem praemio palmam retulisse aut meritum esse Socratem, nemo vult, opinor, praeter Antisthenem scriptum reliquit. Ego vero cum Athenaeo hic sentio, et Antisthenem c. p. p. 378. seo scripsisse per incogitantiam πρὸς Βοιωτὸς pro eo, quod debuerat dicere πρὸς Πोटιδαιάτας. Bis enim praemio donatum Alcibiadem fuisse concessu Socratis, non fit mihi verisimile. Ait: προταρεῖ δὲ κατὰ πάντα τῆς ἱστορίας τῆς ἐπὶ Δήλιον στρατείας ἢ περὶ Πोटιδαιαν, ἢς Φορμίων ἐστρατήγει. Non adscribit numerum annorum, nisi desunt haec, ἐτη γ. Sic enim res habet. Phormionis in Thraciam expeditio et Potidaeam obsessam Pythodoro praetore accidit anno I. Ol. 87. Cum ad Delium pugnatum est, Isarchus erat archon, Ol. 89. anno item I. Medium tempus anni octo.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

Προθεωρία aliquot Olympiadum ad lucem eorum, quae ab Athenaeo disputantur.

Superiorem adversus Platonem velitationem excipit digressio, qua probare nititur Athenaeus, philosophos, qui fere viros eruditos et φιλολόγους habent despectui, in ratione temporum multa solitos peccare et turpiter hallucinari. Quod ut probet, dicta quaedam duorum nobilissimorum philosophorum, Xenophontis et Platonis, examinare instituit. Ex his duobus, qui sine ulla controversia universi gregis οἱ κορυφαϊότατοι fuere, de caeteris vult fieri conjecturam. Nam scopum suum his generalissimis verbis auctor indicat: πάντ' ἔν, inquit, ψεύδονται οἱ φιλόσοφοι, καὶ παρὰ τὰς χρόνας γράφοντες ἐκ αἰσθάνονται. Nobilis sane disceptatio haec est: in qua maximè momenti res agitur, temporum recta observatio. Sapientissime enim Tatiano dictum: παρ' οἷς ἀσυνάρτητός ἐστιν ἡ τῶν χρόνων ἀναγραφὴ, παρὰ τέτοις ἔδὲ τὰ τῆς ἰστορίας ἀληθεύειν δύναται. Quid autem viro sapienti turpius objicias, quam mendacium et falsiloquium? Ac scopus quidem disputationis hujus is est, quem dixi. Caeterum de allatis adversus Xenophontem et Platonem ab Athenaeo argumentis quid sentiendum sit, indicavimus suis locis. Quoniam vero sine inspectione fastorum caeca est omnis, quae de temporibus instituitur, disputatio: priusquam illustrare et emendare aggredimur, quae in hac parte obscura habentur et corrupta, brevem atque huic tantum dissertationi accommodatam earum Olympiadum descriptionem subjecimus, quibus de hic agitur.

OLYMPIAS LXXXVII.

P.377.

- α. Πυθόδωρος. *Phormio in Thraciam ducit exercitum militum επιλέκτων, et Potidaeam pergit obsidere. Socrates inter επιλέκτας merens Alcibiadi praemium virtutis parit.*
- β. Εὐθύδημος. *Hipponicus, Calliae pater, dux exercitus contra Tanagraeos. Bellum Peloponnesiacum incipit.*
- γ. Ἀπολλόδωρος. *Plato nascitur, inquit Athenaeus. Alii p.378. volunt anno sequente.*

- δ. Ἐπαμεινώνδας. *Pericles moritur. Alexander rex Macedoniae obit. Perdicas ei succedit, et regnat annos 13.*

OLYMPIAS LXXXVIII.

- ρ. 179. α. Διότιμος.
β. Εὐκλείδης.
γ. Εὐθύδημος.
δ. Στρατοκλής.

OLYMPIAS LXXXIX.

- α. Ἰσαρχος. *Amipsias comicus docet Connium. Fugnant Athenienses ad Delium duce Hippocrate. Socrates Alcibiudem periculo eripit. Inducitur annuae Peloponnesiacum bellum interpretatur.*
β. Ἄρυντας.
γ. Ἄλκαϊος. *Cleone duce mittitur exercitus contra Amphipolim. In eo militat Socrates. Eurpolis docet fabulam Κόλακας, mortuo jam Hipponico. Protagoras fuit cum Athenis, cum paulo ante eo venisset secundum.*
δ. Ἀρισίων ἢ Ἀρίων. *Autolyceus athleta vincit paneratio. Cabias ejus nicestereu celebrat. Xenophanti Conzium. Eurpolis docet Autolycum. Pherocrates docet Ἀγρίας.*

OLYMPIAS XC.

- α. Ἀρισόφιλος ἢ Ἀσύφιλος. *Protagoras Platonis dialogus hoc anno habitus fingitur.*
β. Ἀρχίας.
γ. Ἀντιφῶν.
δ. Εὐφῆμος. *Agatho tragicus coronatur contra antagoneistas, ejusque τὰ ἐπινίκια ἐσιᾶται apud Platonem in Convivio.*

OLYMPIAS XCI.

- α. Ἀρισόμνητος.
β. Χαβρίας.
γ. Πείσανδρος.
δ. Κλεόκριτος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Συμποσίῳ ὑποτίθεται Καλλίαν τὸν Ἰπκονίαν, Αὐτολύκῃ τῷ Λύκωνος ἐρῶντα, καὶ νενικηκότος αὐτῷ παγκράτιον ἐστίασιν ποιούμενον, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις δαιτυμόσι παρόντα, τὸν ἴσως μηδὲ γεννηθέντα, ἢ περὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπάρχοντα. Summa reprehensionis est, absurde Xenophon-

p.380. tem fecisse, cum ei convivio, quod propter Autolyci athletae victoriam a Callia celebratum est, quendam interfuisse dixerit, qui per aetatem non poterat, quippe aut recens adhuc natus, aut omnino ne natus quidem. Postea temporum ratio explicabitur, in quibus dicitur erratum. Sed quaerendum prius est nobis, quisnam ille fuerit ἀπροσδιόνυσος conviva. Autolycum putavit intelligi eruditissimus Dalecampius, non scio, quid secutus. Nam Athenaeus, ut edita lectio sonat, Calliam ait fuisse. Considera ejus verba attente: non aliud reperies, quo referas τὸ παρόντα, quam illa praecedentia, ὑποτίθεται Καλλίαν. Prorsus ita tantum accipi possunt, quae adscripsimus verba. Sed falsam esse lectionem editam, invicto argumento p.381. probamus nos: quia nempe falsissima haec sententia est. Absurdum enim dictu, Calliam aut puerulum fuisse Aristone praetore, (eo anno agitatum convivium illud Xenophonteum) aut omnino ne natum quidem. Auctor est Athenaeus ipse aliquanto post, Alcaeo archonte, sive prioro anno, quam Ariston esset archon, Calliam Hippo-nici patris sui aliquanto ante mortui crevisse haereditatem. Cum haec clare mox doceat auctor, putabimus illum tam insanum, ut de eodem Callia illa scriberet, τὸν ἴσως μηδὲ γεννηθέντα; Porro de Autolyco interpretari, quod doctis visum, non placet nobis. Magna enim et violenta mutatione opus fuerit, ut ei sententiae accommodetur scriptura omnium librorum. Praeterea falsum est, Autolycum necdum fuisse natum archonte Aristone. Hic est Autolycus, quem refert Plutarchus, occupata a Lyfandro urbe, humi prostrasse Callibium harmostam Lacedaemonium. baculum intentantem: quod egregium facinus magno illi postmodum stetit, occisio propterea ab immanibus tyrannis. Quis vero credat, robur hoc animi et παράσημα τῆς ψυχῆς in eum cadere, qui vix excesserit ex ephelis? Atqui ab Aristone praetore ad annum confusionis, quo venerunt Athenae in Lyfandri potestatem, anni intercedunt vix sexdecim aut septemdecim. Exposuimus causas, cur neque in vulgata lectione, neque in priorum censorum interpretatione acquiescere possimus: viderint eruditi, an iudicio nostro sint acquieturi. Lego:

καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις δαιτυμόσι παρόντα ἑαυτὸν, ἴσως μὴδὲ γεννηθέντα. Xenophon, inquit, in Convivio ο̄ facit Calliam Hieronici f. Autolycom Lycou f. ἀμαρτε, cui post praeiustam praesentio uictoriam praebet epulas: atque ei convivio .ii. Xenophon se quoque inter ceteros convivius interfuisse, qui fortasse ne natus quidem tum fuit. Diserte scribit Xenophon initio Convivii, se iis epulis praesentem adfuisse, quas describit. οἷς δὲ, ait, παρκαγεόμενος ταῦτα γιγνώσκω, δηλώσει βήλουμαι. Quod autem de natalibus Xenophontis dubitanter loquatur, nemini videtur mirum debet. Nam et Diogenes Laërt., qui ex professo quaesivit, et alii veteres, annum, quo natus ille disertissimus scriptor, ignorarunt. Quare, eo praetermissio, vigentis maxime aetatis et mortis tempora tantum indicat nobis Diogenes. ἤμαρ ζεν, ait, κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης (Suidas legit ὀγδόης) ἐννεμησῆς ὀλυμπιάδος. Si ponimus humani corporis florem et ἀκμὴν, ut censeo, circa annum trigessimum: colliges hinc, tempore acti convivii, quod ei descriptum est, natum fuisse Xenophontem annos decem: quae est illa, quam παιδικὴν ἡλικίαν Athenaeus appellat. Vita functum scribit Diogenes anno primo Olympiadis 105., hoc est, septuagenario maiorem. Si verum est superius ratiocinium, putem ego satis certum: aut si quid mutandum, contrahendum potius hoc curriculum, quam ulterius extendendum. Quod quidem emendationem nostram et interpretationem firmat non mediocriter. ἔστι δὲ p. 322. ἔτος ὁ κάρτος, κατ' ὄν Ἀρισίων ἀρχων ἦν. His verbis declaratur illud tempus, quo niceterion Autolyci convivium celebravit Callias. Erat, inquit, archon Aristion, sive, ut scribit Diodorus Sic. l. XII., Ἀρίσιων. Quod etiam clare mox probatur. πάλιν ὁ Ξενοφῶν ποιεῖ τὸν Σακράτην λέγοντα. Transit jam ad posterius χρονικὸν ἀμάρτημα Xenophonteum. Summa criminationis est: Xenophon in Symposio dictum obscœnum quoddam Pausaniae commemorat, quasi pronuntiatum esset ab illo in eo convivio, quod Platoni est descriptum. Quod neque verum est: nihil enim tale exstat in Platonis libro: neque esse potest: nam Xenophontium convivium quatuor ipsis annis antecedit Platonicum. Bis igitur peccat Xenophon. Enimvero geminum hoc peccatum unica responsione facile diluas. Nego enim tibi, Athenaeae, quod ponis tu pro vero ac confesso, Xenophontem respexisse Platonis convivium. Nimis enim friget ratio illa, qua mox suspicionem tuam tueris. Sed de es paulo post. Θαυμασὰ λέ-

γων, εἴτε οἱ ψόγῃ τε ἀφρ. Haec quoque Xenophontis verba sunt. non Athenaei, ut possint videri. Ac recte quidem Attica illa Musa Pausaniae iudicium et sententiam confutat: Athenaeus vero l. XIII. veteres aliquot huius generis infames militias refert. Πausανίη γὰρ ἐκ οἷα σύγγραμμα, εἴ' εἰσηῆται παρ' ἄλλω. It obviam objectioni, et responsionem modo allatam a nobis diluit. Non potest, ait, negari, Xenophontem illa tanquam ex Platone citare. Unde enim habeat, cum neque Pausaniae scriptum ediderit ullum, neque alius quisquam Socraticorum, qui dialogos scripserunt, tales ei sermones attribuat? En argumentum Achilleum! Quasi vero non potuerit bellum istud apophthegma Pausaniae, etiam nec scriptum, memoria hominum contineri, ac per ora virum volitare. Sic multa ex Platone affert Aristoteles, quae frustra quaeras in libris Platonictis. Ut illud eximium Nicomach, l. l. c. 4. de duplici via docendi. Nam quaecunque ex Platonis scriptis ad illum locum docti proferunt, diversa sunt et ἀπροσδιόνυσα. Sed Athenaeum in hanc sententiam impulerunt haec maxime Xenophontis verba de Pausania: ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀπρασίᾳ συγκαλινδυσμένων. Quae verba cum aliis nonnullis, quae in illius scriptis habentur, iam olim doctis hominibus persuaserunt, Platonem et Xenophontem ὡς περ διαφιλονεικῶντας similis argumenti libros edidisse, in quibus simultatum inter ipsos latentium vestigia essent non obscure impressa. Sed enim conjecturam hanc curiosorum hominum tam facile est nobis contemnere, quam fuit ipsis proclive in literas eam referre. Addit vero post: πλὴν εἴτε κατέψευσαι τὸ τοῦ Ξενοφῶν, εἴτ' ἄλλως γεγραμμένω τῷ Πλάτωνος ἐνέτυχῃ Συμποσίῳ, παρεῖσθω. Contendit his verbis, duorum alterum esse verum: aut falso id commentum esse Xenophontem, aut incidisse in librum Platonis aliter scriptum, atque hodie praeferant publica exemplaria. Utrum horum potius sit credendum, de eo, inquit, liberum esto cuiusque iudicium. Sic accipi debuerunt illa, εἴτ' ἄλλως γεγραμμένω τῷ Πλ. ἐνέτυχῃ Συμπ., quae aliter non est interpretari. Neque vero dubitare debemus, Platonem post primam librorum suorum editionem multa in melius mutasse, vel per se, vel amicorum monitu, vel denique ab osoribus suis reprehensum. Itaque ἐκ ἀπὸ σκοπῆς suspicetur aliquis cum Athenaeo, infandum illud Pausaniae dictum post editum Xenophontis Symposium ab Platone fuisse inductum deletumque. Sic soliti poëtae comici tragicique publicatis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

pro ἀκαίρως. Quam vocem restituiimus ex praecedente
 p 384. sententia. Dixit auctor ibi, Platonem scriptis mandasse,
 quidquid ἐπ' ἀκαιρίμην γλώτταν venisset. Id nunc proba-
 turus, lectorem suum ita compellat. Quid? ait: dica-
 musne, Platonem nihil ἀκαίρως, nihil inepte nec contra
 temporum rationem scripsisse, verum omnia circumspe-
 cte? qui quidem in Gorgia hoc scriptum reliquerit ἀγρά-
 φως factum esse ex ἀκαίρως, si non est verum, (neque
 enim dari possunt in hoc genere eruditionis γραμμικαὶ δει-
 ξει: mathematicorum, vel ἐπιστημονικαὶ ἀποδείξεις philoso-
 φικῶν) veri certe quam simillimum est. Nos hanc con-
 jecturam pro vera amplectimur: cujus tamen priusquam
 veniret in mentem, ἀγράφως λέγειν dictum putabamus
 προσωπικῶς. pro effutire aliquid temere, de quo non
 ante cogitaveris. Proprie iis conveniat, qui, ut Tarfen-
 ses olim rhetores, extemporalem temeritatem, (sic recte
 Quintilianus τὴν ἀτοπχεσίαν λέξει vocat) colebant. Aut
 erit translatum a iudicibus, qui lites non magnae rei so-
 lent ἀγράφως τέυνειν καὶ κρίναι, sine scripto et de plano
 decidere, ut loquitur Justinianus imp. Novella de mand.
 princ. Porro prima haec Platonis accusatio in eo posita
 est, quod inconsulte scripserit in Gorgia, regnante apud
 Macedonas Archelao, Periclem Athenis recens fuisse
 mortuum: cum ab hujus obitu ad initium Archelai anni
 intercedant minimum viginti tres. Quid Athenaeo re-
 sponderi queat, videbimus post aliqua. ἀρχοντας Ἐπα-
 μίνονος. Ut in aliis multis, sic in praetoris hujus nomi-
 ne magna varietas. In Diodori Biblioth. I. XII. Ἐπαμ-
 νώνδας nominatur. At Laërtius: Πλάτων ἐπ' Ἀμμινε γέ-
 γουεν, ἐφ' ᾧ Περικλῆς ἐτελεύτησεν. Alii Aminonem vo-
 cant. In argumento Euripideae Hippolyti: Ἡ σκηνὴ τῆ
 δρῶματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ἐπὶ Ἀμίνονος ἀρχοντος
 Ὀλυμπιάδι πζ, ὅτι δ. Censeo verum nomen Ἐπαμίνων,
 quod idem sonat cum Ἀμμινίας. Et ita fere epit., ubi
 scriptum Ἐπαμίνωνος. Nam Ἐπαμίνων respuit analogia.
 ἐφ' ᾧ τελευτᾷ Περικλέους, καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος
 διαδέχεται. Quid audio? Anno igitur eodem Pericles fato
 fungitur, et Archelaus regnare incipit? Diva Moneta,
 tuam fidem! Annon enim dicebamus paulo ante, hoc
 unicum in Platone hic reprehendi, quod Periclis mor-
 tem ad tempora Archelai regis Macedonum transtulerit?
 Nam (dicebat modo auctor) si nuper obierat Pericles,
 nondum regnabat Archelaus: si rex erat Archelaus, pri-
 dem mortuus erat Pericles. Praecessit enim Archelaus

liccas, qui incipiens regnare, quo anno extinctus Pericles, habenas regni annos viginti tres tractavit. haec clarissime disputentur ab Athenaeo, quis inter- um stomacho non invidet, qui vulgatam loci hujus- turam adeo εὐστομάχως tulerint? Nos quidem non- umus. Licet fileant omnes membranae, affirmare- en non dubitamus, incogitantia aliud agentis librarii- Nam esse isto loco periodum integram. Eam igitur- ingenio, quia ex libris non possumus, restituamus. p.385
 bendum: Περικλῆς δ' ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος- [Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Ἐπαμύνωνος ἄρχοντος, ἐφ' ἡ- λευτῆ Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν βασιλείαν Περδικκας δια- σται· ὃς ἐβασίλευεν ἕως Καλλίας, ἐφ' ἣ τελευταῖ Περ- κας, καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Quae- posita fuerant verba, ἐφ' ἣ τελευταῖ, item illa, τὴν- λείαν διαδέχεται, scriba indoctus casu an consilio se- praeteriit cum integra sententia. Quoties corruptos- mos scriptores praetermissionibus hoc genus ante in- avimus? Historica veritas, quod notata hic tempora, habet: Olympiadis 87. anno ultimo Pericles peste- enis periit, et in Macedonia Alexander rex obiit, cui- cessit Perdiccas. Hujus regnum quot fuerit annorum, e- proditum ab antiquis historicis. Sed recte Athe- us, Marfyam et Philochorum secutus, annos tres et- nti regnasse illum statuit. Quadrat hic numerus ex- cum Diodori Siculi rationibus. Scribit ille l. XII.: ἀ τὴν Μακεδονίαν Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἐν τινὶ κνη- πληγῆς ἀκρωσίως ὑπὸ Κρατερῷ τῷ ἐρωμένῳ, τὸν βίον ἠλλάξε βασιλεύσας ἔτη ἑπτὰ. Occisum ait Archelaum- etore Aristocrate anno altero Olymp. 95., regnasse- em annos septem. Ex eo patet liquido, coepisse hunc- nare anno tertio Olymp. 93., qui archontem habuit- liam. Ergo etiam anno illo Perdiccas, cui succede- Archelaus, desit regnare. Inde si retroversum adscen- ad annum, qui Pericli vitam ademit, Perdiccae vero- num contulit, reperies annos ipsos 23. Recte igitur- batum Athenaeo, Periclis mortem, regnante Arche- , nuperam et admodum recentem dici non potuiss- te et nos Athenaei codices vitiatos et defectos in in- rum restituimus. Caeterum qui Platonis Gorgiam- legerit, et eum locum diligenter expenderit, ubi- morte Periclis facit mentionem, non erit ei difficile- ienaeo respondere. Philosophi eloquentissimi verba- t: Τί δέ; Θαμισκλῆα καὶ αἰκίως ἀνδρα ἀγαθὸν γεγονό-

τε, καὶ Κίμωνα, καὶ Μιλτιάδην, καὶ Περικλέα τετὰ
 τὸν νεωστὶ τεταλευτηκότα, ἢ καὶ σὺ ἀκήκοας; Disputans Pla-
 to de dicendi facultate quatuor viros in exemplum profert
 ex omni τῶν δημαγωγῶν numero: Miltiadem, Themisto-
 elem, Cimonem et Periclem: omnium horum novissimus
 obierat Pericles, annis fere viginti post mortem Cimonis,
 qui et patri Miltiadi superstes fuerat et Themistocli. Cum
 igitur dicit Plato, νεωστὶ τεταλευτηκέναι Periclem, non
 hoc vult, heri aut nudius tertius defuisse illum vivere, vel
 recentem ἀπλῶς esse illius excessum, sed respectu superio-
 rum recentem esse, quando post omnes illos intervallo
 satis longo mori ei contigerit. Voces illae νεωστὶ, νεωστὶ
 ac similes, nullius certi temporis determinationem habent:
 sunt enim τῶν πρός τι, et ad aliquid semper referuntur.
 Itaque modo brevius, modo longius tempus designant.
 Ad haec illud mihi cogita, Periclis eam famam, nomen
 p. 386, et res gestas fuisse, ut mirari non debeas, si in animo Pla-
 tonis et aliorum gratorum civium quam diutissime quam
 recentissima vixit vixitque illius recordatio. τῷτο δ' Ἰσο-
 κράτης ἔ μᾶλλον κατὰ ἀνδραγαθίαν. Corruptus ac lacer-
 etiam hic locus. Sententia ex istis nulla, quae optima
 erit ex integrata hoc modo lectione: τῷτο δ' ὁ Σωκράτης
 ἔ δι' ἄγνοιαν ἐποίησι, μᾶλλον δὲ κατ' ἀνδραγαθίαν. Scribit
 Plato, Socratem confessum in senatu, se nescire senten-
 tias rogare. Ait Athen., factum id a Socrate non per
 ignorantiam, quod nesciret in suffragia concilium mit-
 tere, sed generosi animi specimen ab illo editum, ne
 contra leges et publicam utilitatem sancire aliquid coge-
 retur. Historiam ex Xenophonte repetit auctor. Quo-
 rum autem spectat haec isto loco narratio? Ut planum
 faciat, Gorgiam scriptum a Platone post annum a Peri-
 clis excessu (quem dicit eo in libro νεωστὶ τεταλευτηκέναι)
 24. Quod extrema verba probant planissime. ἀλλὰ μὴν
 καὶ ἐν τῷ Πρωταγόρα διαλ. Hoc est alterum Platonis
 peccatum παρὰ τῆς χρόνης. Hoc autem ait. Fingit Plato
 in Protagora, praesentem in urbe sophistam illum fuisse,
 cum id colloquium est habitum. Quod cum de poste-
 riore Athenas adventu Protagorae intelligatur, necesse
 est, habitos eos sermones praetore Amyntia, aut Alcaeo
 certe, id est, anno secundo vel tertio Olymp. 89. Plato
 tamen disputationis illius annum designat Olympiadis in-
 secutae primum, praeturam obtinente Astyphilo. In qua
 bis illum peccare, contendit Athenaeus. Primum, quia
 Protagorae posterior in urbem adventus aliquot annis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Plato ait, Protagoram, cum id convivium agitabatur, ante tres dies tantum advenisse. *πρὸ τῆς τῶν ἐνιαυσίας ἐπὶ Ἰσάρχῃ ἐλαφροβολιῶνος συντελεσθῆναι σπονδάς.* Harum induciarum in historia Thucydidis et bibliotheca Diodori nulla mentio. Quod propterea putem accidisse, quia breve tempus duraverunt: sicut etiam Athenaeus paulo post satis manifesto indicat. *ὁ δὲ τὸν διάλογον ὑφίσταται γινόμενον περὶ τῆς καιρῆς τήτης.* Quid igitur peccavit Plato, si sub ipsum principium induciarum Hippiam in urbem inducit? Nugae. Non hoc voluit Athen., sed ejus contrarium potius. Idem nempe commissus hic error, atque ante in disputatione de Periclis morte et regno Archelai. Desunt, inquam, etiam hic nonnulla. Lego: *ὁ δὲ τὸν διάλογον ὑφίσταται γινόμενον ἔπερὶ τῆς καιρῆς, καὶ ἕως προσφάτως ἐγγόνεσαν, ἀλλὰ πολὺ ὑσερον. λέγει γὰρ* etc. Plato, inquit, facit interesse firmo in urbe habito Hippiam: qui cum esset Eleus et Peloponnesius, belli tempore tuto Athenas ingredi non potuit, nisi forte praetore Isarcho, quando factae sunt brevis temporis induciae. Sed Plato tempus, quo fuit in urbe Hippias, aliud longe denotat: annum videlicet proximum illi, quo Pherocrates fabulam *Ἀγρίης* docuit. Unde efficitur, archonte Astyphilo Hippiam Athenis fuisse: nam Pherocratis drama priore anno fuit editum praetore Aristione. Porro Astyphilus quintus est ab Isarcho, sub quo inducias convenisse dicebamus. Haec summa disputationis istius. Apparet vero, Athenaeum alios historicos illorum temporum habuisse, quam Thucydidem et Diodorum Siculum, qui soli ad nos pervenerunt. Illi induciarum hic memoratarum nullam faciunt mentionem: sed earum loco foedus initum narrant praetore Alcaeo in annos quinquaginta. Alcaeus autem medium locum obtinet in illo quinquennio, quod Isarchus inchoat, claudit Astyphilus. Pluribus haec nobis exposita necessario propter interpretum *τὸ ἀταλαίπωρον*, ne aliud dicam. *οἷος πέρυσι Φερκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδεξεν ἐπὶ Ἀθηναίᾳ.* Quales erant in fabula, quam superiore anno docuit Pherocrates in certamine Lenaico. Scribe, ut apud Platonem, *ἐπὶ Ἀθηναίῳ.* Agones diversi Athenis celebrabantur in honorem Bacchi, astycus et Lenaeus sive Lenaicus. Lenaeum fuit Bacchi templum extra urbem, in ea parte agri Attici, ubi erant vinea et torcularia, vel, ut tradunt alii, ubi credebatur torcular omnium primum fuisse visum. Inde dicti agones *ἐπὶ Ἀθηναίῳ* vel *Ἀθηναίται*, interdum etiam *ἐπιλήναιοι*. Ver.

tunt πέρυσι dudum. Inde illae Cimmeriae tenebrae. ρ' ἔ' ἐσιν ἄρχων Ἀσύφιλος. Diodorus vocat Ἀρισίφιν, aut certe illius codices. Et qui mox scribitur hic μεινίας, apud Diodorum aliosque Ἀμυνίας quae scriptura placet.

CAPUT UNDEVICESIMUM.

Faculum de Socratis sapientia. Apollo omniscius. Sors Aesopo reddita. Mater Socratis Βλασυρά. Uxor Socratis morosa. γόος lachrymae ex gaudio manantes. Μυσα κάτοχος. ὀπτήρια.

Socratem ab Apolline mortalium omnium pronuntiatum esse sapientissimum, Graeci Latinique scriptores multi, quae etiam e patribus nonnulli memoriae prodiderunt. Sed auctores primi ejus historiae, unde sumpsit omnes ii, sine dubio fuerunt Plato et Xenophon: quorum uterque sortem Chaerephonti in eam sententiam datam refert, sua uterque pro Socrate Apologia. Non defuere jam iam, qui non solum fidem habendam negarent summis ris in hac narratione, verum etiam ultro illos accusatum irent, quod rem fabulosam et commentitiam in literis retulissent. Hoc ipsum etiam auctor noster facit isto loco, instituta ea de re cum Platone et Xenophonte non lepta disputatione. Primum autem ipsos inter se committit, negans, de eadem re eadem scripta esse ab amobus. Deinde adversus Platonem separatim: mox adversus utrumque in commune argumenta quaedam profert. Ait igitur: καὶ ἄλλοις δ' ὁ Πλάτων φησί. Transit a praecedentibus criminationibus Platonis et Xenophontis, a quibus de temporibus agebatur, ad alias generis diversi, ἄλλοις, id est, in Apologia Socratis, ut jam diximus. sequitur post allatum Platonis locum: καὶ τῆτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ἐνοφῶντι φησί. Legendum: μὴ συμφ. Ἐνοφῶντι, ὅς φησί. Ne in bis quidem congruens Xenophonti, ut ait. Subjicitur statim ecloga Xenophontis, ex illius idem Apologia pro Socrate. Vir doctus tamen vertit: *na in re dissidet a Xenophonte. Platonis verba sunt.* Non ossum, quin exclamem: ἤλιπον ἐπὶ τὸ τύμμα καὶ ἤλιπον ἄρα θαμάσαι! Nam quot absurditates hic commissae ob p.389.

voculae δὲ omissionem? O Critica, Critica, quam aspernanda saepe proferunt, qui te aspernantur! Sed pergamus. ἀνεῖλεν, ait, ὁ Ἀπόλλων, παρόντων μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμῆ μήτε δικαιότερον, μήτε σωφρονέστερον. Dalecamp. sic: *Oraculo Deus pronuntiavit, ex βασιλευσίν, qui vivens, nullum esse me justiores, ac magis temperantes.* Legit τῶν ὄντων μηδένα. Vera est sententia, sed emendatio falsa: quod non potuit ab eo observari, qui ad ipsum non adisset fontem. Lege: ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, πολλῶν παρόντων, μηδένα εἶναι ἀνθρ. *Respondit Apollo, praesentibus multis, neminem esse etc.* Xenophontis verba sunt: Χαιρεφῶντος γάρ ποτε ἐπαρωτῶντος ἐν Δελφοῖς περὶ ἐμῆ, πολλῶν παρόντων, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμῆ μήτε ἀλευθεριώτερον, μήτε δικαιότερον, μήτε σωφρονέστερον. πῶς ἔν εὐλογον ἢ πιθανόν, Σωκρ. Probabilius visum Athenaeo, si quid omnino de praestantia Socratis Apollo pronuntiavit, viri justii et temperantis testimonium ei fuisse exhibitum, ut scribit Xenophon, quam sapientis, ut tradit Plato. Etsi enim excellentissimae virtutes sunt justitia et temperantia: longe tamen augustius est sapientiae nomen. Quae nullo modo in eum videtur posse cadere, qui se nihil scire profiteatur. Nam e contrario vere sapientem illum demum accipimus, qui rerum omnium causas norit, neque eorum quicquam ignoret, quae humanis ingeniis sunt ἐφικτά. Propter haec Athenaeus Platonem privatim hic aggreditur, ut absurda et parum probabilia locutum. Sic autem disputat. Non est simile veri, deum omniscium pronuntiasse hominem sapientissimum, qui nihil sciret. εἰ γὰρ, inquit, τὸ τό ἐσ σοφία, τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φαυλότης ἂν εἴη. *Si nihil scire sapientia est, omnia scire vitium est.* Hinc necessaria elicitur conclusio: si Socrates, qui nihil scit, omnium est sapientissimus, Apollo, qui omnia scit, omnium est insipientissimus. Apollinis enim peculiaris gloriatio est, quod nihil nesciat. Οἶδα δ' ἐγὼ, ait, ψάμμυ τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης· Καὶ κωφῆ ξυνίημι, καὶ εἰ λαλέοντες ἀκύνω. Respondeat fortasse Plato, Socratem iudicatum σοφώτατον, non quod nihil sciret, sed cum ob caeteram virtutem suam, tum quia plurimarum rerum cognitione praeditus, scire tamen suum putavit esse τὸ μὴ εἶναι et inscitiam meram, comparatione verae sapientiae. Deinceps Athenaeus utrique horum philosophorum fidem elevare conatur, hanc ipsorum narrationem ut fictitiam et ridiculam exagitans. Scribe: τῶν Ἀττικῶν ἐρίων εἰ εἰλή

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

dum de rebus fusilibus dicitur, quae conflantur in unam liquefactae, ut observabamus ad Strabonem. Etiam lacrymae saepe subitam laetitiam comitantur: quod et Sophocles et poëtae alii saepe expresserunt. Vide, si lubet, quae notamus ad I. Suetonii II. c. 58. Itaque in istis, *βλεφάρων δὲ γόος πέσεν ἐκ ἀθελήτως*, accipiam γόος pro lachrymis: quia ut plurimum lachrymae indicia sunt et comites γόος, id est luctus. Socrati amore saucio et anxio ita praecepit Aspasia: *Στέλλε πλησόμενος θυμὸν μάστιγος κατόχοιο, Ἥι τόνδ' αἰρήσεις ἀδῶν δαινοῖσι πόθοισι*. Colige te, inquit, et luctum istum cohibe animum tuum applicans studiis musicae: quae vim habet conciliandi amicitias et firmandi. Hac illum capies, acri desiderio cantilenarum illectum. Musa *κάτοχος* active dicitur, ἢ *δυναμένη κατέχειν*, quae potest junctos continere animos amantium. Explicat ipsa proëtria, cum subjicit: *τῆς καθέξεις Αὐτόν, προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτήριζ θυμῷ*. Hac *ratione*, id est, musica, *illum retinebis, insinuans illi per aures expressum imaginem animi sui*. Elegantissimam sententiam in longe alium sensum detorserunt interpretes, quia videre quiti non sunt, qua notione usurpetur hic vox *ὀπτήριζ*, quam non nego alibi significare id, quod illi expresserunt: hic vero nihil aliud est, quam quod ipsi diximus. *Μοχ δυσήμερῶν* de eo dicitur, qui non sit in amore suo felix: non, ut putarunt interpretes, de eo, qui suam defleat calamitatem.

CAPUT VICESIMUM.

Aeschinis Socratici Telauges dialogus. ἀμαθής. Vestes forenses aliquando conductae a fullone. κώδιον. Locus e libello Demetrii Phalerei illustratus. Telesas proprium viri, et similia. στρατηγὸς νόμιμος. καίτω βλέπον animal. Boves retro pascentes. Alia non pauca.

Veterum philosophorum plerique etiam comicos maledicentia vicerunt. Hoc et dicit philologus, et conatur demonstrare. Profert in medium Aeschinis Socratici dialogum, cujus erat titulus *Telauges*, simili de causa inditus, ac si comici *Nebulas* appelles *Socrasem*. Praecipuus enim

auctoris scopus in illo dialogo fuit, Telaugem nescio quem traducere venuste. et vitia illius ridenda omnibus propinare. Demetrius Phalcreus. vel quicumque est alius auctor libelli illius eruditissimi: εἰ ψόγος εἰκασιψόγος εἶναι θέλοι τις, παράλειψα τὸ τῷ Αἰσχίνῳ ἐπὶ τῷ Τηλαυγῆς. πᾶσα γὰρ σχεδὸν ἢ περὶ τὸν Τηλαυγῆ διήγησις ἀπερίαν παράσχοι ἂν, εἴτε θαυρασμὸς, εἴτε χλευασμὸς ἐστίν. Ex istis non solum argumentum *Telaugis* cognoscimus, verum etiam genus ipsius scripturae et modum. Erat enim simile scriptum satyris Latinorum poetarum, dempto metro, ridens quippe et laudanti similis verum de *Telaugē* dicebat: nec de illo tantum, sed etiam de aliis. Nam ait noīter, Critobulum Critonis f. ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι βίᾳ ab Aeschine fuisse ibidem licentia comica exagittatum. Graeci appellant ἀμαθῆ non illum tantum, qui est indoctus et literas nescit, sed eum etiam, qui est moribus impolitis et saevis atque inhumanis. Litterae enim, nisi, ut est vetus dictum, discantur ἐπ' ἀριστερά, humanitatem nos docent, et mores non sinunt esse feros. Sic accipiendum hic nomen ἀμαθία. Sequitur de ipso *Telaugē*: τὸν δὲ Τηλαυγῆν αὐτὸν ἱματῖα μὲν φορήσεως κατ' ἡμέραν ἡμιβόλιον κναφεῖ τελέντα μισθόν. Objicit *Telaugē* sordidam vitam et animum illiberalem. Notam illiberalitatis affert, quod forensi veste carens a fullone utendam sumere solitus sit, pactus cum illo de diurna mercede, quam debeat pendere. Saepe fullones hac fraude usi, ut traditis sibi ad poliendum vestimentis in quaestum suum abuterentur. Simillima ἀνελευθερία nota apud Theophrastum in *Char.* de eo, qui uxori suae in publicum proditurae famulas ad actum conducit. Simillima etiam, quae scribit idem venustissimus Philosophus in descriptione hominis parci. Si quis verba Aeschinis interpretari velit de veste honestiore ad festorum celebrationem, quam de forensi quotidiana, per me licet. Minus tamen probabile est, quotidie a fullone vestem conduxisse *Telaugem*. Addit Aeschines: κώδιον δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπρούς. Sic scribendum. Describit adhuc sordidum *Telaugis* cultum. Ait, solitum praecingi pellibus lanatis. κώδιον Graecis est δέρμα σὺν τοῖς ἐρίοις. Pauperes et mendici ita amiciebantur, nec non operae rusticae, ut alibi dicebamus. Utebantur his etiam pro veste stragula. In *Equitibus* Aristophanes traducit τὸ τῷ Κρατίνῳ κώδιον. Affinia sunt κώδιον et θύλακος. Nam et *θύλακος* scortum vel pelliceum saccum significat, aut

aliud sacco simile. Comicus *Θυλάκας* appellavit Persarum braccas e pellibus. Aeschines igitur ut *κάλδια*, sic et *Θυλάκας* Telaugis attribuebat. Quod cognoscimus ex alio Demetrii Phalerei loco, quem adscribam, ut obiter illustrem. *χρήσονται ποτε καὶ οἱ Φρόνιμοι γελοίοις πρὸς τὰς κειρὲς, οἷον ἐν ἄορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις, καὶ ἐν ἐπιπλήξεσι δὲ πρὸς τὰς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ Τηλαυγῆς Θύλακος, καὶ ἡ Κράτητος ποιητικὴ, καὶ Φακῆς ἐγκώμιον, ἃ ἀναγνώ τις ἐν τοῖς ἀσώτοις.* Lego ὁ Τηλαυγῆς *Θύλακος*. Non dubium est, intelligi hunc Aeschinis dialogum, de quo etiam sub libri finem ea scribit Demetrius, quae paulo ante protulimus. Verbo unico *Θύλακος* obscure indicavit totius libri argumentum, quia, ut videtur, multus fuerat Aeschines in reprehendendo Telaugis amictu. Eodem pertinet calciaminis, quo utebatur, descriptio: *καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς, εἰς καλσεαμένια ἑστάντων ἐπιτεκτα εἰς funiculis corruptis ac nihili.* Alibi exponimus hunc locum ubertim. Pone *τελείαν σιγμὴν* post vocem *σαπροῖς*, et sequentia sic scribe: *καὶ Τελέσαντα τὸν ῥήτορα ἔμμετρώως διαγελάει.* Qui non animadverterunt, vocabulum *Τελέσαντα* aliter hic accipi debere, quam vulgo usurpetur, mentem auctoris videre non poterant. Eū vero *Telesus* proprium nomen alicujus oratoris vel rhetoris inepti, cujus imperitiam castigaverat ridendo Aeschines. Sic autem Graeci multa participia modo praesentis modo indefiniti temporis in propria nomina verterunt, cujusmodi sunt ista, ut de multis pauca referam: *Αρατος* (*ἀρχαῖος* enim), *Αλεξανμενισ*, *Δεξανμενισ*, *Τισαμενισ*, *Κασσανμενισ* (reperies apud Parthenium hoc nomen), *Σοσομενισ*, *Ἐραμνηνον*, *Παραβαλλον*, et *Παραβρυγον*, *Συμπυροσφα* martyr. *Τελεσίαντι* affinia nomina erant *Τελεσίς* et *Τελεστής*. In sequentibus postquam dixit auctor, Aeschinis dialogum, cui erat index *Callis*, vituperationem et irrisum continuisse duorum celeberrimorum sophistarum, Prodicti et Anaxagorae, quorum priore Theramenes erat usus magistro, posteriore Philoxenus et Ariphrades Arignoti frater, subiungit: *Θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δηλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφατίσσει τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Νουμὴν ἐν ἀσπίδι τοῖς ὦτισι μου ἐπισημαίνοντος τοῦ γένους ἢ περὶ τὰ φαῦλα λιχνεία.* Sed ruto, aliter scriptum prius fuisse. Imo vero legendum est omnino: *ἀπὸ τῆς τῶν δηλ. μοχθ. καὶ περὶ τὰ φαῦλα ἐπισημαίνοντος καὶ λιχνείας ἐμφαν.* Prodicti et Anaxagorae tres discipulos nominarat et exagitarat Aeschines, Theramenem, Philoxe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

callens literarum, nesciet legere, ac ne literas quidem
 docet. In tertio, *Κεῖται δ' ἀναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας*,
 scribit abbreviator *ἀναυλος*. Non inuenuste, imo. ut ego
 quidem censeo, venustissime. Inest enim allusio ad utri-
 cularios et pithaulas, quos necesse est manere mutos, si
 in eorum organis soni instrumenta fuerint corrupta. In
 quarto corrige operarum erratum *Φαρμάκιων* pro *Φάρ-
 μακον*. De animali, quod *κάτω βλέπον* vocatum est, cum
 alii, tum Aelianus l. VII. c. 5. in H. A. Quantum autem
 memoriae Athen. fidere debeamus, docent, quae scribit
 de bobus retropascentibus: quorum ait nullum histori-
 cum praeter Alexandrum Myndium fecisse mentionem.
πῆτο, inquit, *ἀπιστόν εἶναι, εἰδενὸς ἑτέρου ἐπιμαρτυρῆντος ἰσο-
 ρικῆ*. Id vero falsissimum. Omnium auctorum, qui boum
ἀπιστοτόμων et, ut loquitur Aristoteles, *ἀναχωρέντων πάλιν
 πυγῆδόν*, meminere, antiquissimus, quod sciri pos-
 sit hodie, Herodotus est. Illius fidem secuti sunt Aristo-
 teles de part. anim. l. II. c. 17., Pomponius Mela. Pli-
 nius l. VIII. c. 45. et, opinor, quicumque alii de iis ali-
 quid scripserunt.

Sumtu bibliopolii Schäferiani prodiit

HENR. CAR. ABR. EICHSTÄDTII Quaestionum Philo-
logicarum Specimen. 1796. 4.

Continentur hoc Specimine:

- Cap. I. Imitationis poëticae observatio quem usum praestet Critico. Virgiliana Theocriti imitatio. Ex ea Theocriti locus, et Propertii ex Theocrito et Bione, restituitur. Obiter H. Homerici in Apollinem versus emendatur.
- Cap. II. Pertractatur nobilissimus Theocriti locus in Epithalamio Helenae, Νύξ nusquam pro Σελήνη, neque Nox pro Luna. Ἄναξ de utroque Deorum sexu. Pindari locus explicatus. Ἀνιέναι intransitive ponitur. Verborum τρέχειν, ἴδειν, currere, exquisitae et rariores significationes.
- Cap. III. Absolvitur locus de Virgiliana imitatione Theocriti. Henrico Stephano aliquot emendationes vindicantur.
- Cap. IV. Concinnitas Theocriti in componendis carminibus. Versuum intercalarium aequalis collocatio. Utraque ex observatione Eidyllii I. et VIII. depravatissima loca restituuntur. Ἀκταίνειν et ἀστεινῶν, verba rariores.
- Cap. V. Alius Eidyllii VIII. locus tentatus. Lacrumae et moeror in nuptiis. Χάρις, χαρίζεσθαι, χάριτας ἀποδοῦναι, gratia, dare, porrigere, obsequi, morigerari et similia de nequitia Venerea. Μίτραν κατὰ δῖνα,

Cap. VI. Ulcus in Eid. II. nudatum. E Sapphus Oda-
rio glossema expulsum. Χλωρός. Θάψος.

Cap. VII. Theocriti locus in Eidyllio IV. emendatus.
Particula *άν* vel *αs* potentialem optativum semper
comitatur; a subjunctivo abesse potest. Homeri et
Theocriti quidam versus ex hac norma restituntur.

Cap. VIII. Mnasalcae et Macedonii Epigrammata quae-
dam emendantur. Tentatur locus Euripidis in Ele-
ctra. Parcarum varia nomina: *παρθένιαι*, *παρθένοι*,
κακοπάρθενοι, *τρεῖς ἀδελφαί*, tres sorores. *Κέρη* de
Proserpina. *ξάινειν* et *ἀμύσσειν*, etiam de lacrumis.
Sirenum imagines ad luctum declarandum adhibitae
tumulisque impositae.
